

# FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

28. beretning **2019**

# 19

# | FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

28. beretning **2019**

**Flygtningenævnet**  
**Formandskabet, 28. beretning 2019**  
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2020

Omslag og design:  
Rosendahls a/s

Repro og tryk:  
Rosendahls a/s

Trykt udgave:  
ISBN nr. 978-87-91763-45-8  
EAN 9788791763458

Elektronisk udgave:  
ISBN nr. 978-87-91763-46-5  
EAN 9788791763465

Pris: 200 kr.  
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på  
[www.rosendahlsboghandel.dk](http://www.rosendahlsboghandel.dk)

Publikationen er endvidere tilgængelig  
på Flygtningenævnets hjemmeside  
([www.fn.dk](http://www.fn.dk))

København 2020

# Forord

## ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 28. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2019 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnets sagsbehandlingstid og antallet af verserende sager var helt frem til sommeren 2019 påvirket af, at nævnet de foregående år havde modtaget et meget stort antal sager fra Udlændingestyrelsen som følge af de høje indrejsetal i 2015 og 2016. Selvom nævnet øgede mødefrekvensen, var det ikke muligt at afgøre sagerne i samme tempo, som de blev modtaget. I efteråret 2019 havde nævnet dog behandlet stort set alle sager modtaget før 1. januar 2019, og sagsbehandlingstiden blev i resten af beretningsåret nedbragt væsentligt. Der henvises til kapitel 13 for nærmere oplysninger om statistik for 2019.

For sager afgjort i de første måneder af 2020 er sagsbehandlingstiden nedbragt yderligere. Herefter måtte nævnet imidlertid holde lukket i knap to måneder fra den 13. marts 2020 som led i regeringens initiativer mod spredning af covid-19. Som følge af den politiske aftale ”Aftale vedrørende udvidelse af den første fase af en kontrolleret genåbning”, er det den 24. april 2020 besluttet at genoptage afviklingen af møder i Flygtningenævnet fra den 11. maj 2020. Genåbningen og afviklingen af nævnsmøder er sket under iagttagelse af de gældende retningslinjer fra sundhedsmyndighederne. Den to måneder lange lukning af nævnet indebærer selvsagt en vis forsinkelse i afviklingen af sagerne.

Den 1. april 2019 trådte en rammeaftale om levering af fremmedsprogstolkning mellem Rigspolitiet og EasyTranslate i kraft. Aftalen indebar blandt andet, at alle myndigheder på rets- og udlændingområdet skulle benytte EasyTranslate i forbindelse med tolkningsopgaver. Efter aftalens ikrafttræden konstaterede nævnet, at der var problemer med at skaffe tolke til de berammede nævnsmøder, ligesom kvaliteten af tolkningen i en række sager ikke var af tilstrækkelig høj kvalitet. I løbet af 2019 måtte Flygtningenævnet aflyse behandlingen af et større antal sager som følge heraf. Den 11. december 2019 hævdede Rigspolitiet aftalen med EasyTranslate, og nævnet benytter nu igen tolke

---

fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet. Nævnet oplever i den forbindelse ikke længere generelle problemer med kvaliteten af tolkningen eller forsyningssikkerheden. Der kan nærmere henvises til afsnit 5.11.

Flygtningenævnet har siden begyndelsen af konflikten i Syrien fulgt udviklingen og situationen i landet tæt. I 2013 besluttede nævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at give opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Flygtningenævnet har siden drøftet situationen på alle møder i koordinationsudvalget. Nævnet udtalte i februar 2019 blandt andet, at kamphandlinger og civile tab i Syrien var begrænset geografisk, og at antallet var reduceret markant i forhold til tidligere, og at det var op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat var grundlag for at give opholdstilladelse med henvisning til de generelle forhold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet har efterfølgende behandlet en række sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til personer fra Damaskus-området, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold. Nævnet har i ingen af sagerne omgjort styrelsens afgørelse om, at de generelle forhold i Damaskus-området ikke længere i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse. Flygtningenævnet har imidlertid efter en individuel vurdering omgjort styrelsens afgørelser og givet ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet har endvidere behandlet enkelte spontane asylsager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus-området og i disse sager hverken fundet grundlag for at give opholdstilladelse efter en individuel vurdering eller på grund af de generelle forhold. Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende personer fra Syrien i kapitel 12.

Flygtningenævnet har ligesom i 2018 behandlet et stort antal sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der var klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Der er tale om sager omfattet af det såkaldte Somalia-inddragelsesprojekt. Flygtningenævnet har i ingen af sagerne fundet, at de generelle forhold i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse, hvorimod nævnet i nogle sager har fundet, at klagerne fortsat risikerede asylbegrundende forfølgelse eller overgreb som følge af deres individuelle forhold. I langt de fleste sager havde Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor der ved afgørelsen om nægtelse af forlængelse eller inddragelse skulle ske en vurdering af, om dette måtte antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de anførte hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet har derudover i tre afgørelser vedrørende somaliske statsborgere taget stilling til, om Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske

---

Menneskerettighedskonvention artikel 8, var til hinder for at nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 3. Der henvises for en nærmere gennemgang af Somalia-inddragelsesprojektet til afsnittene 2.6 og 6.3.

FN's komitéer har i 2019 i enkelte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, men i langt de fleste sager har komitéerne enten ikke udtalt kritik eller afvist klagerne. Der er igen i beretningsåret indbragt væsentligt færre nye sager for komitéerne end tidligere år, men der verserer fortsat et stort antal sager, særligt for Menneskerettighedskomitéen. Der henvises for en nærmere gennemgang af sager for FN's komitéer til kapitel 11.

Når en uledsaget mindreårig søger om asyl i Danmark, afhænger det af barnets alder og modenhed, hvordan sagen behandles. Børn under 12 år anses normalt ikke for at være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en almindelig asylprocedure og kan derfor under nærmere betingelser meddeles opholdstilladelse på grund af lav alder og manglende modenhed uden forudgående asylsagsbehandling. Beskyttelsen af flygtninge gælder imidlertid alle uanset alder. En uledsaget mindreårig asylansøger har således til enhver tid krav på at få sin asylansøgning realitetsbehandlet uanset alder. Flygtningenævnet besluttede i oktober 2018 på baggrund af blandt andet en række forslag og erfaringer fra relevante danske og internationale myndigheder og organisationer at tilrettelægge en særlig ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov. Nævnet har i den forbindelse besluttet at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence. Der henvises for en nærmere beskrivelse til afsnit 9.6.

København, juni 2020  
Bloch Andersen

---

## Indholdsfortegnelse for 28. beretning 2019

Forord ved formanden	3	
<b>Kapitel 1</b>	<b>Flygtningenævnets almindelige forhold</b>	<b>15</b>
1.1	Flygtningenævnets kompetence	15
1.2	Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed	16
1.3	Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	19
1.4	Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	19
1.5	Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	23
1.6	Formandskabet	25
1.7	Koordinationsudvalget	26
1.8	Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	27
1.9	Flygtningenævnets hjemmeside	28
<b>Kapitel 2</b>	<b>Mundtlige nævnssager i 2019</b>	<b>31</b>
2.1	Indledning	31
2.2	Iran	32
2.3	Afghanistan	42
2.4	Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait	60
2.5	Irak	62
2.6	Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse	71
2.7	Georgien	85
<b>Kapitel 3</b>	<b>Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2019</b>	<b>89</b>
3.1	Indledning	89
3.2	EU-asylarbejdsgruppen	89
3.3	Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)	90
3.4	European Asylum Support Office (EASO)	90
3.5	Inter-Governmental Consultations (IGC)	90
3.6	UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)	91
3.7	UNHCR-seminar om ophør af international beskyttelse (Ending International Protection)	92
3.8	Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat	92

<b>Kapitel 4</b>	<b>Dublinsager</b>	<b>93</b>
4.1	Grundlaget for behandlingen af Dublinsager	93
4.1.1	Udlændingeloven og Dublinforordningen	93
4.1.2	Ansvarsfastlæggelsen	94
4.2	Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer	95
4.2.1	EU-Domstolen	95
4.2.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	98
4.2.2.1	Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien	98
4.2.3	Sager indbragt for FN's komitéer	102
4.3	Sagens behandling	102
4.3.1	Sagsforløb	102
4.3.2	Genoptagelse	104
4.3.3	Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning	105
4.4	Eksempler fra nævnets praksis	106
4.4.1	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9 og 10	106
4.4.2	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	108
4.4.3	Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	111
4.4.4	Generelle forhold i modtagerlandet	112
<b>Kapitel 5</b>	<b>Grundlaget for og behandlingen af asylsager</b>	<b>119</b>
5.1	Udlændingelovens § 7	119
5.1.1	Statusvalg	119
5.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	121
5.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	123
5.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	150
5.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	154
5.1.3.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	187
5.1.3.2	Praksis i statusændringssager	190
5.1.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	196
5.1.5	Betydningen af helbredsmæssige forhold	207
5.1.6	Betydningen af tortur	210
5.1.7	Uledsagede mindreårige asylansøgere	210
5.1.8	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	211
5.1.9	Betydningen af kumulative forhold	221



---

5.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	227
5.3	Sagens behandling	237
5.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	237
5.3.2	Mundtlig behandling	238
5.3.3	Skriftlig behandling	249
5.4	Bevisvurderingen	251
5.4.1	Ansøgers forklaring	251
5.4.2	Vidneførsel	306
5.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	306
5.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	308
5.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	309
5.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	310
5.4.4.1	Høringer	310
5.4.4.2	Ægthedsvurderinger	311
5.4.4.3	Dokumenttekniske erklæringer	316
5.4.4.4	Sprogtest	316
5.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark	316
5.4.6	Reformatio in pejus	317
5.5	Flygtningenævnets afgørelse	317
5.6	Aktindsigt og offentlighed	318
5.7	Udsendelse	320
5.7.1	Udrejsefrister	323
5.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	328
5.8	Udeblivelse	333
5.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	338
5.9.1	Udeblevne	338
5.9.2	Frafald	338
5.9.3	Hjemvisning	338
5.9.4	Udsættelse	342
5.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	342
5.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	342
5.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskrives	343
5.10.2.1	Retsgrundlaget	343
5.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	345
5.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	346
5.11	Tolkning	346
5.12	Hastesager	349

5.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	350
5.13.1	Genoptagelse	350
5.13.2	Domstolsprøvelse	354
5.13.2.1	Lovgrundlaget	354
5.13.2.2	Domspraksis	355
5.13.3	Folketingets Ombudsmand	355
<b>Kapitel 6</b>	<b>Udvalgte asylretlige problemstillinger</b>	<b>357</b>
6.1	Første asylland	357
6.1.1	Beskyttelse i et andet land	358
6.1.2	Tilknytningsmomenter	368
6.1.3	Betydningen af udsendelsehindringer	368
6.2	Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	369
6.2.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	370
6.2.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	370
6.2.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	370
6.2.2	Sagens behandling	371
6.2.2.1	Sagsforløb	371
6.2.2.2	Genoptagelse	373
6.2.2.3	Generelle baggrundsoplysninger	374
6.2.2.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	374
6.2.2.5	Sager mod Danmark ved internationale organer	375
6.2.3	Eksempler fra nævnets praksis	376
6.2.3.1	Generelle forhold i første asyllandet	376
6.2.3.2	Helbredsmæssige forhold/sårbarhed	380
6.2.3.3	Tilknytning til Danmark	385
6.2.3.4	Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet	386
6.3	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	390
6.4	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	423
6.5	Generhvervelse af opholdstilladelse	436
6.6	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	437
6.7	Bortfald af opholdstilladelse	438
6.7.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	442
6.7.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	444
6.7.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	445
6.7.4	Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	446

---

6.7.5	Forhåndsdispensation fra bortfald	448
6.8	Sur place	451
6.8.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	452
6.8.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	453
6.8.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	460
6.8.2.2	Seksuelle aktiviteter	466
6.8.2.3	Andre aktiviteter	469
6.9	Dobbeltstraf	469
6.10	Konsekvensstatus	472
6.10.1	Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som ægtefælle til en, der nyder beskyttelse	473
6.10.2	Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som barn til en forælder, der nyder beskyttelse	479
6.10.3	Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som forælder til et barn, der nyder beskyttelse	480
6.11	Tortur	480
6.11.1	Internationale forpligtelser	480
6.11.2	Vurdering af den aktuelle risiko	482
6.11.3	Bevisvurderingen	487
6.11.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	488
6.11.3.1.1	FN's Torturkomité's General Comment no. 4	497
6.11.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	498
6.11.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	498
6.12	Køns- og æresrelateret forfølgelse	501
6.12.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	501
6.12.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	502
6.12.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	502
6.12.2.2	Ægteskab	506
6.12.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	507
6.12.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	508
6.12.2.5	Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab	509
6.12.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	516
6.13	Menneskehandel	523
6.14	Private konflikter og agents of persecution	527
6.15	Internt flugtalternativ (IFA)	531

---

<b>Kapitel 7</b>	<b>Statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde</b>	<b>545</b>
7.1	Indledning	545
7.2	Høringer	547
7.3	Praksis fra de fem operationsområder	547
7.3.1	Gaza	548
7.3.2	Jordan	549
7.3.3	Libanon	550
7.3.4	Syrien	550
7.3.5	Vestbredden	552
<b>Kapitel 8</b>	<b>Betydningen af kriminelle forhold</b>	<b>555</b>
8.1	Betydningen af kriminelle forhold	555
8.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	555
8.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	557
8.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	558
8.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	559
8.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	567
8.4.1	Anmeldelse af sager til SØIK	567
8.4.2	Resultatet af SØIKs efterforskning	568
8.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	568
8.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	570
8.7	Udlændingelovens § 49 a	572
8.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	587
8.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	592
8.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	593
<b>Kapitel 9</b>	<b>Uledsagede mindreårige asylansøgere</b>	<b>595</b>
9.1	Indledning	595
9.2	Definition	596
9.3	Aldersvurdering	596
9.4	Ledsagevurdering	605
9.5	Modenhedsvurdering	605

9.6	Asylsagens behandling	607
9.7	Bevisvurdering	609
9.8	Udlændingelovens § 9 c, stk. 3	620
9.8.1	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1	622
9.8.2	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2	623
<b>Kapitel 10</b>	<b>Identitetsfastlæggelse</b>	<b>629</b>
<b>Kapitel 11</b>	<b>Sager indbragt for internationale organer</b>	<b>637</b>
11.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	637
11.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	638
11.2	FN's menneskerettighedsorganer	640
11.3	FN's Torturkomité	642
11.3.1	FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf	642
11.4	FN's Menneskerettighedskomité	645
11.4.1	FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder	645
11.4.2	FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i 2019 i sager mod Danmark	647
11.4.2.1	Sager hvor komitéen har udtalt kritik	647
11.4.2.1.1	R.M. og F.M. mod Danmark, communication no. 2685/2015 (Afghanistan)	647
11.4.2.1.2	A.B.H. mod Danmark, communication no. 2603/2015 (Afghanistan)	652
11.4.2.2	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	654
11.4.2.2.1	M.B.S. mod Danmark, communication no. 2439/2014 (Iran)	654
11.4.2.2.2	S.F. mod Danmark, communication no. 2494/2014 (Iran)	655
11.4.2.2.3	M.M. mod Danmark, communication no. 2345/2014 (Afghanistan)	655
11.4.2.2.4	I.K. mod Danmark, communication no. 2373/2014 (Afghanistan)	656
11.4.2.3	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	656
11.4.2.3.1	E.K. mod Danmark, communication no. 2346/2014 (Afghanistan)	656
11.4.2.3.2	J.F.H. mod Danmark, communication no. 2672/2015 (Italien, § 29 b)	657
11.4.2.3.3	T.D.J. mod Danmark, communication no. 2654/2015 (Myanmar)	657
11.5	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	658
11.5.1	FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder	658
11.5.2	FN's Kvindekomité's udtalelser i 2019 i sager mod Danmark	660
11.5.2.1	Sag hvor komitéen har udtalt kritik	660
11.5.2.1.1	R.S.A.A. et al. mod Danmark, communication no. 86/2015 (Jordan)	660

11.5.2.2	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	668
11.5.2.2.1	A.R.I. mod Danmark, communication no. 96/2015 (Tjetjenien, Rusland)	668
11.5.2.2.2	A.N.A. mod Danmark, communication no. 94/2015 (Somalia)	668
11.5.2.2.3	K.I.A. mod Danmark, communication no. 82/2015 (Jordan)	668
11.6	FN's komité om barnets rettigheder	669
11.6.1	FN's konvention vedrørende barnets rettigheder	669
11.6.2	Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Børnekomité i en sag mod Danmark	670
11.6.3	FN's Børnekomités udtalelser i 2019 i sager mod Danmark	671
11.6.3.1	A.S. mod Danmark, communication no. 36/2017 (Pakistan)	671
11.6.3.2	K.H., M.H. og E.H. mod Danmark, communication no. 32/2017 (Albanien)	672
<b>Kapitel 12</b>	<b>Syrien</b>	<b>673</b>
<b>Kapitel 13</b>	<b>Statistik</b>	<b>691</b>
13.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2019	691
13.2	Sagernes behandlingsform	691
13.3	Sager afsluttet uden afgørelse	692
13.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager	692
13.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager	693
13.6	Genoptagede spontansager	693
13.7	Omgørelsesprocent – alle spontansager	694
13.8	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager	695
13.9	Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager	695
13.10	Dublinsager	697
13.11	Statusændringssager	697
13.12	§ 29 b-sager	697
13.13	Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere	698
13.13.1	Aldersklagesager	698
13.13.2	Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere	698
13.13.3	Ledsagesager	698
13.14	Andre sager	698
13.14.1	Identitetsklager	698
13.14.2	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	698
13.14.3	Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse	699
13.14.4	Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge	699

---

Bilag 1	Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	701
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	704
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	705
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019	709
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	729

# Kapitel 1

## Flygtningenævnets almindelige forhold

### 1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændrings-sager).



Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

## 1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i

det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk).

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for

Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet i Grønland har i 2017 og 2018 behandlet to sager, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgere afslag på asyl.

Sammensætningen af Flygtningenævnet i Grønland fremgår af afsnit 1.4.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

### **1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8**

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 5.13.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 484f, afsnit 9.3.2.1, af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

### **1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden**

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2019 beskikket fire nye næstformænd og syv nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2019 af en formand, 24 næstformænd og 57 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:

Landsdommer Henrik Bitsch

Dommer Nanna Blach

Landsdommer Astrid Bøgh

Dommer Peder Johs. Christensen

Dommer Helle Dietz

Dommer Helle Fløystrup (tjenestefri)

Landsdommer Karen Hald

Landsdommer Linda Hangaard

Retspræsident Betina Juul Heldmann

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Landsdommer Steen Mejer

Dommer Lone Molsted

Dommer Henrik Munkholm

Dommer Margrete Nissen

Landsdommer Chris Olesen

Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen

Landsdommer Alex Puggaard

Landsdommer Claus Rohde

Dommer Lene Sadolin-Holst

Dommer Jan Strange

Landsdommer Peter Mørk Thomsen

Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Landsdommer Bo Østergaard

Fratrådte:

Dommer Astrid Lohmann Knudsen

Retspræsident Henrik Linde

Landsdommer Olaf Tingleff

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:

Fuldmægtig Anne Marie Abildskov

Enhedschef Helle Ankersen

Fuldmægtig Hinna Anwar

Enhedschef Sultana Baig  
Specialkonsulent Niels Rune Brandt  
Fuldmægtig Helle Clausen-Bruun (orlov)  
Fuldmægtig Tina Bækdahl  
Fuldmægtig Stine Højlund Nunes Cavalcante (orlov)  
Fuldmægtig Christian Werring Clem  
Fuldmægtig Line Kromand Danielsen  
Fuldmægtig Eydbjørn Djurhuus (tjenestefri)  
Fuldmægtig Cecilie Dyreborg-Kragh  
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi (orlov)  
Fuldmægtig Louise Vedel Ellborg  
Specialkonsulent Caroline Elmberg  
Kontorchef Jesper Gori  
Fuldmægtig Judith Von Gyer  
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)  
Specialkonsulent Nanna Jacobsen  
Fuldmægtig Pernille Drud Jensen  
Specialkonsulent Christine Vestgaard Johansen  
Fuldmægtig Dejan Keseric  
Specialkonsulent Caroline Krogh  
Fuldmægtig Frederik Sundgaard Land  
Fuldmægtig Henriette Sundgaard Land  
Chefkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen  
Enhedschef Nicolai Holm Larsen  
Fuldmægtig Karina Viskum Lisberg  
Specialkonsulent Marian Lyng Møller  
Fuldmægtig Astrid Nielsen (orlov)  
Enhedschef Grith Nørgaard  
Fuldmægtig Cecilie Brandt Opstrup  
Specialkonsulent Sarah Lambert Oxbøll  
Specialkonsulent Allan Dyrland Parbst  
Fuldmægtig Astrid Kløve Albæk Pedersen  
Chefkonsulent Tina Pedersen  
Fuldmægtig Morten Viemose Rasmussen  
Specialkonsulent Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Signe Brink  
Fuldmægtig Nanna de Fønss  
Fuldmægtig Mathilde Smedegaard Gulddahl

Sekretariatschef Lars Lichtenstein  
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen  
Fuldmægtig Pernille Thorsteen Madsen  
Fuldmægtig Morten Chjeffer Rasmussen  
Specialkonsulent Anne Lund Udengaard

Advokater:

Advokat Henriette K. B. Andersen  
Advokat Gitte Holm Bagge (tjenestefri)  
Advokat Jens H. Bech  
Advokat Kristine Martin Berg  
Advokat Rikke Solberg Bruun  
Advokat Thomas Trier Hansen  
Advokat Kim Hvam  
Advokat Claus Emil Engel Johansen  
Advokat Peter Kragh  
Advokat Charlotte Krarup  
Advokat Kristian Højgaard Madsen  
Advokat Hans Mogensen  
Advokat Henrik Hasserris Olesen  
Advokat Else Præstegaard  
Advokat Elise Quaade  
Advokat Klaus S. Rasmussen  
Advokat Peter Paldan Sørensen  
Advokat Peter Trudsø  
Advokat Jens Jørgen Viuff

Flygtningenævnet i Grønland består af følgende medlemmer:

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Medlemmer:

Fuldmægtig Flemming Enequist efter indstilling fra Naalakkersuisut  
Vicedirektør Louise Holck efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp  
Advokat Henrik Hasserris Olesen efter indstilling fra Advokatrådet  
Chefkonsulent Henrik Kiil efter indstilling fra udenrigsministeren

## 1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2019 haft ca. 55 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2019 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen  
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling  
Chefkonsulent Michael Nørgaard  
Chefkonsulent Charlotte Vesth  
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

Jurister:

Fuldmægtig Gitte Damkjær Andersen  
Fuldmægtig Jens Edslev Andersen  
Fuldmægtig Fawad Aslam  
Fuldmægtig Line Norup Bisgaard (barselsorlov)  
Fuldmægtig Jakob Halkjær Brams  
Fuldmægtig Naja Bruzelius  
Fuldmægtig Humayun Zia Choudhary  
Fuldmægtig Sadiye Müge Erdölek  
Fuldmægtig Mette Elisabeth Grumløse  
Fuldmægtig Carina Hansen  
Specialkonsulent Denise Henriksen  
Fuldmægtig Trine Hvidtfeldt  
Fuldmægtig Jasmina Ashanti Walters Hviid  
Fuldmægtig Samina Munir Lanewala  
Fuldmægtig Matias Means  
Fuldmægtig Siv Dørge Mogensen  
Fuldmægtig Dalalle Tas Olgun (barselsorlov)  
Fuldmægtig Christina Petersen  
Fuldmægtig Cecilie Rahbek  
Fuldmægtig Yasmin Rashed  
Fuldmægtig Iza Marie Bjørnstrup Søby  
Fuldmægtig Marie-Louise Veng Thomsen  
Fuldmægtig Christian Rye Thuesen  
Fuldmægtig Andrea Jessen Vang  
Fuldmægtig Line Brinch Vesterdal  
Fuldmægtig Carina Beck Vestergaard  
Fuldmægtig Camilla Witt (barselsorlov)  
Fuldmægtig Kaja Aasen



Fratrådte:

Christian Hahn  
Sanni Hoff Hansen  
Hajro Husic  
Gajanthini Jeyakumar  
Seham Laghmoch  
Marie Heldgaard Laursen  
Emil Muriset  
Sofie Louise Høgsberg Nielsen  
Melina Lundgren Nørgaard  
Tasi Louise Namata Nørskov-Jensen  
Mads Groth Olsen  
Tooba Panjsheri  
Julie Abildgaard Poulsen  
Anne-Katrine Toft-Nielsen  
Stephanie Raaholt  
Kasper Viftrup  
Jonas Vilhelmsen

Studenter:

Stud.jur. Jennifer Elisabeth Mathiasen

Fratrådte:

Stud.jur. Anna Høgenhaug  
Stud.jur. Maria Louise Jensen  
Stud.jur. Christina Petersen  
Stud.jur. Jumana Radhi  
Stud.jur. Magnus Burman

Kontorfunktionærer:

Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets team:

Teamleder Stine Lund Thirsgaard  
Ekspeditionssekretær Hanne Desler  
Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen  
Kontorfuldmægtig Susi Weichel  
Overassistent Hanan Bahraoui  
Overassistent Jette Lyngsø Frank  
Overassistent Jeanette Helsted

Overassistent Rasmus Skyt Jensen  
Overassistent Morten Tved-Pontoppidan  
Overassistent Anders Nikolaj Prang  
Overassistent Line Estrup Bundgaard  
Overassistent Pernille Lund Frydendal  
Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian  
Kontorelev Kaltuma Hassan Abdulle

Fratrådte:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe  
Overassistent Therese Møller Vizi  
Kontorelev Nina Alkærsig  
Kontorelev Pernille Birger Jensen  
Kontorelev Katrine Halkjær Juncker

## 1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2019 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endelig behandles sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

### 1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 31. marts 2019 fungerende kontorchef Lars Lichtenstein og med virkning fra den 1. april 2019 kontorchef Jesper Gori samt advokat Thomas Trier Hansen.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2019 afholdt seks ordinære møder og et telefonmøde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

## 1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundoplysninger. Forud for nævnmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnmøder samt indkaldelse til nævnmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

## 1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmate-

rialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fem notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder og om FN's konvention om barnets rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, asylrelevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

Ved ændringen af udlændingeloven jf. lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev udlændingelovens bestemmelser om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse ændret. Det gælder herefter, at opholdstilladelse til alle flygtninge alene meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og at nægtelse af forlængelse/inddragelse af en opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge alene skal undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Der henvises herom nærmere til afsnit 6.3.

Det fremgår af lovforslag nr. L 140, fremsat den 15. januar 2019, almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.2. vedrørende ny standard for vurdering af inddragelse, at udlændingemyndighederne vil udarbejde et notat over relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol m.v.

Et sådant notat er aktuelt under udarbejdelse. Der er i 2019 på Flygtningenævnets hjemmeside løbende indsat links til en række afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende menneskerettighedskonventionens artikel 8 og anden relevant praksis, som vil komme til at indgå i det pågældende notat.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

## Kapitel 2

### Mundtlige nævnssager i 2019

#### 2.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 4-10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2016 og 2017 tilsammen 6.824 spontane asylsager, hvilket var væsentligt flere end de foregående år. Det medførte, at antallet af verserende sager steg, så det, da det var højest i september 2017, lå på omkring 3.400 sager. Til sammenligning modtog nævnet i 2018 kun omkring 1.200 sager fra Udlændingestyrelsen. Nævnet afgjorde samtidig flere end 2.800 sager, så der ved udgangen af 2018 var omkring 1.600 verserende sager. I 2019 modtog Flygtningenævnet kun knap 1.100 sager fra Udlændingestyrelsen og afgjorde hen over året i alt godt 2.000 sager, således at antallet af verserende sager ved udgangen af 2019 var nedbragt til 668 sager.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er i 2019 steget til 367 og 380 dage (asyl og inddragelse/nægtelse af forlængelse). For sager afgjort ved årets udgang (december 2019) var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid dog nedbragt til omkring henholdsvis 211 og 256 dage.

Et stort antal af de spontane asylsager, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt enlige unge mænd samt familier fra Kermanshah-provinsen i Iran (afsnit 2.2). Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende enlige unge mænd fra Afghanistan (afsnit 2.3) og har behandlet de sidste sager i et større sagskompleks vedrørende personer, der som asylmotiv har henvist til, at de er bidoonere (statsløse) fra Kuwait (afsnit 2.4). Endelig har nævnet behandlet en række sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver (afsnit 2.5).



Nævnet har også i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i landet (afsnit 2.6).

Herudover har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal spontane asylsager vedrørende georgiske statsborgere end de foregående år. Der har i vidt omfang været tale om sager, som af Udlændingestyrelsen er forsøgt behandlet i ÅG-procedure (afsnit 2.7).

Der henvises til kapitel 5 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager. I det følgende beskrives således alene nogle typiske sager, som nævnet har behandlet i løbet af 2019, for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

## 2.2 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret endeligt afgjort 174 nye spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere fra Kermanshah-provinsen, der som asylmotiver har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark, eller til, at de har en konflikt med privatpersoner som følge af et udenomsægteskabeligt forhold. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 13 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 60 % af de nye spontansager vedrørende iranske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempler på sager vedrørende forbindelse til kurdiske partier kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah, Iran, og efter det oplyste konverteret fra yarsan til kristendommen i Danmark. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI og har udført støttearbejde for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi hans familie igennem 30 år har støttet KDPI, og fordi han har reklameret for partiet på sit universitet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i 2007 eller 2008 begyndte at uddele løbesedler for KDPI. Ansøgeren fandt sedlerne på internettet og printede dem selv ud, hvorefter han diskret efterlod dem i busser og taxaer. Desuden gav han personligt sedler til folk, som han stolede på. I 2011 startede ansøge-

ren på universitetet, hvor han læste for at blive engelsk tolk. Ansøgeren fortsatte med at uddele KDPI-materiale på universitetet. Ansøgeren begyndte at samarbejde med sine to venner [...] og [...] om støttee arbejdet for KDPI. Der var ikke nogen fra KDPI, som havde kendskab til ansøgeren og hans venners arbejde for partiet. Den 27. september 2015 havde ansøgeren planlagt at dele materiale ud med [den ene ven] i anledning af årsdagen for Doktor Sadehg Sharafkandis martyrdød 10 dage forinden. Inden ansøgeren skulle dele materialet ud, blev han telefonisk advaret af [vennen] om, at der var mistænkelige personer på universitetet, som formodentligt var fra efterretningstjenesten. Mens ansøgeren talte med [vennen], så han, at de fem personer, som [vennen] talte om, kom imod ham. Ansøgeren skyndte sig at forlade bygningen, men på vej ud af universitetets port blev han anråbt, og en mand forsøgte at pågribe ham. Det skabte et oprin, som tiltrak opmærksomhed. Nogle personer adskilte ansøgeren og den mand, som prøvede at pågribe ham. Ansøgeren skyndte sig væk og steg ind i sin vens bil. Under håndgemængnet havde ansøgeren tabt sin jakke og bæltetaske, som indeholdt KDPI-materiale og hans telefon. Ansøgeren overnattede derefter hos en ven i to dage. Her ringede ansøgeren til sin mor, som fortalte, at der havde været betjente på bopælen, og at de havde taget ansøgerens far og bror med sig, da de gik. Ansøgerens mor anbefalede derfor ansøgeren at flygte. Dagen efter rejste ansøgeren til Teheran, og efter yderligere fem til seks dage udrejste han af Iran. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han oprindeligt var yari-troende. Efter han kom til Danmark, fik han interesse for kristendommen. Han blev introduceret til kristendommen af en ven fra sit asylcenter, som tog ham med ud for at tolke i en bibelgruppe. I august 2016 deltog ansøgeren i en kristen konference. I den forbindelse besluttede han sig for at blive døbt i [en kirke]. Ansøgeren blev døbt [i efteråret] 2016. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens farbror var et højtstående medlem af KDPI. Nævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om sit politiske asylmotiv til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på flere væsentlige punkter er usammenhængende og divergerende. Ansøgeren har således i sit – kontroloversatte - asylskema oplyst, at han, hans far, onkler og bedstemor i mange tilfælde blev hentet af den iranske efterretningstjeneste og chikaneret og tortureret med den undskyldning, at de var imod regimet og ville lave ballade. Ansøgeren oplyste endvidere, at han efter at være startet på universitetet blev medlem af det demokratiske parti i Kurdistan. Ansøgeren forklarede endvidere til oplysnings- og motivsamtalen, at han havde været medlem af partiet siden fødslen. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren imidlertid, at han ikke var medlem af partiet, men tilhænger. Ansøgeren forklarede videre, at der ikke var nogen fra hans familie, der forud for episoden den 27. september 2015 havde været i kontakt med myndighederne ud over, at hans forældre var blevet udspurgt af efterretningstjenesten, fordi ansøgers farbror havde en høj position inden for partiet. Ansøgeren har endvidere i

asylskemaet oplyst, at han efter at være blevet optaget på universitet i [...] i 2006 startede sit arbejde som medlem af det iranske kurdiske parti. Han uddelte flyveblade, breve m.v. til studenter på universitetet og nogle gange til almindelige folk. På universitetet blev man mistænksomme omkring hans aktiviteter via videoovervågning CCTV og advarede ham flere gange og truede med at aflevere ham til efterretningstjenesten, og han var derfor nødt til at forlade sit studium. Ansøgeren oplyste imidlertid ikke noget om sine politiske aktiviteter på universitetet i Kermanshah eller om episoden den 27. september 2015, der førte til hans flugt. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har kunnet give en troværdig forklaring på disse divergenser og uoverensstemmelser og bemærker hertil, at ansøgeren, der er en veluddannet person, må forventes at kunne redegøre for disse centrale forhold. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om sit arbejde for KDPI. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han på universitetet altid havde en bæltetaske med partimateriale, som han skulle uddele. Han uddelte altid materiale, så han vidste ikke, hvor mange gange, han havde uddelt materiale. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren imidlertid, at han delte reklamer ud ved de fem vigtige højtider – på selve højtidsdagen eller omkring de vigtige højtidsdage. Der var to højtider om sommeren, en om efteråret, en om vinteren og en om foråret. Ansøgeren har til sin advokat forklaret, at der er seks højtider, og at han også sagde seks til udlændingemyndighederne. Ansøgeren har videre forklaret divergerende om, hvorvidt universitetet i Kermanshah kendte til hans politiske aktiviteter. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at han modtog advarsler fra universitetet på grund af sine politiske aktiviteter på universitetet cirka 14 dage forud for flugten fra universitetet. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren imidlertid, at universitetet ikke kendte til hans politiske aktiviteter, men at de sikkert har fundet ud af det efter det, der skete. Nævnet tilsidesætter således ansøgerens forklaring om sit politiske engagement i KDPI som utroværdigt. Det ændrer ikke herved, at ansøger har fremlagt en erklæring fra KDPI i Frankrig samt i Danmark om hans tilhørsforhold til partiet. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens begrænsede politiske aktiviteter i Danmark kan begrunde asyl, idet det ikke findes sandsynliggjort, at det er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Trods ansøgerens svækkede troværdighed lægger Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at han i Danmark er blevet overbevist kristen, til grund. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i [efteråret] 2015 har haft betydelige kirkelige og kristne aktiviteter. Ansøgeren har under nævnsmødet været i stand til at redegøre for kristne begreber, ligesom han har vist stor viden om kristendommen. Han har også været i stand til at redegøre overbevisende for sine refleksioner i forbindelse med sin konversion til kristendommen. Ansøgerens forklaring om konversionen er underbygget af udtalelser fra [en kirke], [en kristen aktivitet] og [en kristen højskole]. Det fremgår heraf bl.a., at ansøgeren har været aktivt tilknyttet folkekirken siden efteråret 2016, og at han fra [sommeren] 2018 til [sommeren] 2019 har været elev

på [en kristen højskole]. Ansøgeren blev døbt [i efteråret] 2016. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han ved en tilbagevenden til Iran ønsker at leve som kristen og missionere. Flygtningenævnet finder således sammenfattende, at ansøgeren som følge af sin konversion til kristendommen og sin tilkendegivelse om at ville leve et åbent kristent liv og missionere ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/87

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Sanandaj, Kurdistan, Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, idet hun har været aktiv for det kurdiske parti Komala. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2011 eller 2012, da hun studerede på universitetet, begyndte at dele kollegieværelse med en kvinde ved navn [...], som var fra det samme område som ansøgeren. Ansøgeren og [kvinden, i det følgende ”veninden”] blev gode venner, og de begyndte efter noget tid at snakke om politiske emner, herunder om lighed og rettigheder for kvinder. [Veninden] havde tilknytning til Komala, og kort tid forud for afslutningen af deres studier på Universitetet spurgte [veninden], om ansøgeren ønskede at blive aktiv for partiet, hvilket ansøgeren indvilligede i. [Veninden] kontaktede herefter Komala for at oplyse partiet om ansøgeren, og [i sommeren] 2012 fik ansøgeren oplyst af [veninden], at hun var blevet godkendt som sympatisør og således kunne begynde at være aktiv for partiet. I forbindelse med Komalas årsdag den 14. februar 2013 havde ansøgeren sin første opgave for partiet, da hun af [veninden] fik tildelt omkring 100 løbesedler, som ansøgeren skulle uddele. Ansøgeren uddelte løbesedlerne på universitet to eller tre dage før årsdagen. I [foråret] 2013 fik ansøgeren igen tildelt omkring 100 løbesedler, som ansøgeren skulle uddele i anledning af kvindernes kampdag den 8. marts 2013. Ansøgeren uddelte løbesedlerne i forskellige boligkvarterer i sit hjemområde to eller tre dage inden kampdagen. [I sommeren] 2013 blev ansøgeren ringet op af sin mor, som oplyste, at efterretningstjenesten havde ransaget deres bopæl og eftersøgt ansøgeren. Under ransagningen konfiskerede efterretningstjenesten ansøgerens computer, og betjentene oplyste ansøgerens mor, at de havde anholdt [veninden], og at ansøgeren skulle melde sig på stationen. Ansøgeren kørte samme dag med sin far til Teheran for at udrejse via lufthaven. Efter ansøgerens udrejse er hendes families bopæl igen blevet opsøgt af myndighederne, og ansøgeren har fået konfiskeret sine identitetsdokumenter. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens forklaring vægt på, at forklaringen trods det, at asylmotivet fremstår forholdsvis enkelt, er præget af flere divergenser. Ansøgeren har således forklaret forskelligt om, hvem ansøgeren angiveligt uddelte lø-

besedler sammen med, hvor hun uddelte løbesedler, og hvornår ansøgeren dels forud for Komalas årsdag, dels i forbindelse med Kvindernes Årsdag, modtog løbesedler fra veninden [...], ligesom ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvem der var til stede under den første ransagning af ansøgerens forældres bopæl. Flygtningenævnet kan henvises til Udlændingestyrelsens begrundelse, idet det bemærkes, at ansøgerens indsigelser ikke kan føre til en anden vurdering, idet ansøgeren har fået oversat referaterne af samtalerne med Udlændingestyrelsen uden at fremkomme med bemærkninger til forklaringerne på de punkter, der var divergerende. Endvidere lægger Flygtningenævnet også vægt på, at ansøgeren har oplyst divergerende om, hvor længe ansøgerens far angiveligt skulle have været fængslet for sin støtte til Komala. Det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen [fra begyndelsen af] 2014, at ansøgeren forklarede, at faren havde været fængslet i to år (i [1980'erne]), men til oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2017, asylsamtalen [i efteråret] 2018 og for nævnet har ansøgeren forklaret, at faren havde været fængslet i seks måneder i [1980'erne]. Yderligere lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende, om det var ansøgerens far eller mor, der bad hende vente på faren ved en frugthandler. Til oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2014 forklarede ansøgeren først, at det var moren, der bad hende vente ved frugthandleren, men ansøgeren ændrede dette i forbindelse med oversættelsen af referatet til, at det var faren. Til oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2017 forklarede ansøgeren på ny, at det var moren, og til asylsamtalen forklarede ansøgeren igen, at det var moren, hvilket ansøgeren også har forklaret for nævnet. Nævnet er opmærksom på, at ansøgerens forklaring vedrørende divergensen, men finder ikke, at forklaringen kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet lægger derudover vægt på, at det ikke fremstår overbevisende, at ansøgeren valgte at udrejse legalt fra den internationale lufthavn i Teheran, når hun angiveligt var af den opfattelse, at hun var efterstræbt af de iranske myndigheder. Hertil kommer, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket af, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2014 indrettede sin forklaring med henblik på at få sin asylsag behandlet i Danmark. Til samtalen svarede ansøgeren forespurgt, om hun havde været i kontakt med myndighederne i andre lande, benægtende, selvom hun havde været i kontakt med myndighederne i [et Dublin-land]. Nævnet er opmærksom på, at ansøgeren forklarede, at hun ikke oplyste om kontakten med [det pågældende lands] myndigheder, fordi hun var bange for at blive sendt til [det pågældende land], men nævnet finder ikke, at det kan føre til en anden vurdering. Ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed lægger Flygtningenævnet også vægt på, at ansøgeren forklarede for nævnet, at hun opholdt sig omkring tre måneder og ti dage i [et andet land] i 2014 i forbindelse med udrejsen fra Iran. Det forklarede ansøgeren også oprindeligt til oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2014, men ansøgeren ændrede dette i forbindelse med oversættelsen af referatet af samtalen til, at hun havde opholdt sig lidt over to måneder, idet hun samtidig oplyste, at hun først havde oplyst, at hun opholdt sig

tre måneder og ti dage i [det andet land], fordi hun ikke vidste, at de danske myndigheder vidste, at hun havde opholdt sig i [Dublin-landet]. Foreholdt sin forklaring fra [begyndelsen af] 2014 fastholdt ansøgeren for nævnet sin forklaring om, at hun havde opholdt sig omkring tre måneder og ti dage i [det andet land]. For så vidt angår ansøgerens forklaring om sine aktiviteter for Komala i Danmark, har ansøgeren oplyst, at hun har deltaget i et enkelt møde i 2014 i [...] i Danmark i forbindelse med Komalas årsdag, og at hun fremgår af en video på YouTube fra festlighederne. Ansøgeren har videre forklaret, at hun har kontakt til Komala gennem [et profileret medlem af partiet] i Danmark. Ansøgeren har telefonisk kontakt med ham en til to gange om måneder. Ansøgeren tager kontakt til ham, hvis der er nyheder eller fremgår noget af nogle hjemmesider, som hun har brug for at få yderligere oplysninger om. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun er blevet profileret i forhold til de iranske myndigheder ved sine politiske aktiviteter i Danmark. Nævnet er opmærksom på de e-mails, som [medlemmet] har sendt til ansøgerens advokat henholdsvis [i foråret] 2019 og [i sommeren] 2019, men nævnet finder allerede under hensyn til karakteren, indholdet og omstændighederne ved e-mailenes fremkomst ikke, at disse kan føre til en anden vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2019/198

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelser Iran/2019/12 og Iran/2019/171.

Som eksempler på sager, hvor ansøgerne som asylmotiv eller som en del af deres asylmotiv har henvist til religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og oprindeligt sunni-muslim fra Ilam, Iran. Ansøgeren har siden 2009 været aktiv for partiet Kurdistan Demokratiske Parti. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af den iranske efterretningstjeneste som følge af sine politiske aktiviteter for KDP. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive henrettet som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv blandt andet forklaret, at han kommer fra en politisk aktiv familie, og at han har flere slægtninge, der er eller har været politisk aktive for KDP eller KDPI. I 2009 blev ansøgeren aktiv for KDP i forbindelse af, at [et nært familiemedlem] begik selvmord. Ansøgeren kom i kontakt med KDP igennem sin fætter [...], som var aktiv for partiet og opholdt sig ved partiets hovedkontor i Koya, Irak. I de første fire år som aktiv for partiet bestod ansøgerens akti-

viteter i at demonstrere, indsamle penge til partiet og deltage i offentlige møder. Ansøgerens fætter flygtede i [2010'erne] til Danmark, hvor han blev meddelt asyl, og ansøgeren fik derfor en ny kontaktperson, [...]. Ansøgeren fik i de sidste to år forud for udrejse af Iran til opgave at transportere medlemmer til Mahabad, hvilket han gjorde en til to gange om måneden. I [efteråret] 2015 blev ansøgeren kontaktet af en person ved navn [...], som arbejdede for efterretningstjenesten. [Personen] meddelte ansøgeren, at efterretningstjenesten var bekendt med ansøgerens politiske aktiviteter, og såfremt ansøgeren ville undgå anholdelse, skulle han betale bestikkelsespenge til [...], som var en af [personens] overordnede i efterretningstjenesten. Ansøgeren blev herefter opsøgt fem til seks gange af [personen], som kom for at opkræve bestikkelse. Efter anbefaling fra [sin kontaktperson] endte ansøgeren med at udrejse af Iran i [efteråret] 2015. Kort tid efter ansøgerens udrejse er hans familie blevet opsøgt to gange af efterretningstjenesten, som har spurgt efter ansøgeren. Vedrørende sin konversion til kristendommen har ansøgeren oplyst, at han efter to til tre måneders ophold i Danmark begyndte at gå i kirke efter at være blevet inviteret af nogle personer fra sit asylcenter. Ansøgeren blev døbt [i sommeren] 2016 i [en kirke]. Efter ansøgeren blev flyttet til [...], har han været tilknyttet [to andre kirker], hvor han har gået til gudstjenester og bibelundervisning. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran til grund. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring herom fremstår udbyggede og usammenhængende, herunder navnlig i forhold til hvilke aktiviteter han har udført for KDP. Ansøgeren har under asylsamtalen forklaret, at hans aktiviteter bestod i transportere personer, indsamle penge til partiet samt at informere mundtligt om demonstrationer mv. Under oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren alene oplyst, at hans aktiviteter for partiet bestod i at demonstrere, protestere og videregive information. Ansøgeren har heller ikke oplyst i asylskemaet, at han har deltaget i transporter og indsamlinger. Ansøgerens oplysninger om omstændighederne i forbindelse med udførelse af asylskemaet og afholdelse af oplysnings- og motivsamtalen kan ikke føre til en anden vurdering. Hertil kommer, at ansøgeren, således som det også fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, under oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen har afgivet forskellige forklaringer om de episoder, hvor han er blevet opsøgt, herunder hvem der opsøgte ham, hvordan opsøgningerne fandt sted, og om ansøgeren blev truet. Det fremstår endvidere påfaldende, at ansøgeren ikke allerede i sit asylskema udtrykkeligt har redegjort for den afpresning, han har været udsat for, henset til at afpresningen var den umiddelbare årsag til, at han forlod Iran. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren først i forbindelse med sagens behandling i nævnet har oplyst, at der også har været tale om to betydelige kontante betalinger ud over bankoverførslerne i forbindelse med afpresningen. Den af ansøgeren fremlagte dokumentation om sin og sine familiemedlemmers tilknytning til KDP kan ikke føre til en anden vurdering af sagen. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren har sandsynliggjort et sur place-motiv, der kan danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren



har henvist til, at han efter ankomsten til Danmark er konverteret fra islam til kristendommen, og at han ikke uden at risikere forfølgelse eller overgreb vil kunne vende tilbage til Iran for dér at leve som kristen i overensstemmelse med sin religiøse overbevisning. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på de tidsmæssige forhold i forbindelse med den angivelige konversion, idet ansøgeren har oplyst, at hans interesse for kristendommen først blev vakt omkring tre måneder efter ankomsten til Danmark i [slutningen af] 2015, og at han efter en relativt kortvarig dåbsundervisning blev døbt [i sommeren] 2016. Nævnet må finde det påfaldende, at ansøgeren så hurtigt efter ankomsten til Danmark og under behandlingen af sin asylsag vender sig til kristendommen. Ansøgeren har desuden forklaret forskelligt om, hvornår han har forladt islam, idet han over for nævnet har forklaret, at han mistede sin islamiske tro i forbindelse med [et nært familiemedlems] selvmord i 2009, mens han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han var sunni-muslim, indtil han kom til Danmark. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om sit kendskab til kristendommen, sit religiøse ståsted og sin indre afklaringsproces heller ikke for Flygtningenævnet har fremstået overbevisende og båret af et reelt trosforhold. Det af ansøgeren fremlagte dåbsbevis, de foreliggende udtalelser fra kirkelig side og ansøgerens forklaring om, at han går i kirke og lever et kristent liv, kan – også i lyset af ansøgerens generelle troværdighed i forhold til det oprindelige asylmotiv - ikke føre til en anden vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren har lagt kristne budskaber ud på en Facebook-profil i sin søns navn og i øvrigt har deltaget i nogle demonstrationer mv. her i landet, kan efter den oplyste karakter heraf og den i øvrigt foreliggende dokumentation i form af fotografi mv. ikke føre til, at ansøgeren må anses for således profileret i forhold til de iranske myndigheder i forhold til politiske eller kristne aktiviteter, at dette i sig selv kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnet har herunder også lagt vægt på, at ansøgerens deltagelse i demonstrationer i Danmark ikke har givet anledning til, at hans familie i Iran – og uanset at flere familiemedlemmer har været aktive i KDP gennem årene – er blevet opsøgt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/19

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Salmas, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men har sympatiseret med KDPI fra april/marts 2012 til sin udrejse af Iran. Ansøgeren har også deltaget i en demonstration for befolkningen i Kobane i Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet, fordi han har udført politiske aktiviteter for KDPI. Ansøgeren frygter endvidere at blive henrettet grundet sin konvertering til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst,



at han har udført politiske opgaver sammen med sin ven, [...], på vegne af KDPI. Han uddelte bl.a. ca. 30 gange løbesedler for partiet. Ansøgeren har også deltaget i en demonstration for befolkningen i Kobane i Syrien, hvor han blev tilbageholdt en dag og udsat for tortur. Ansøgeren og [vennen] har to gange på foranledning af KDPI holdt øje med og taget billeder af en tunnel og nogle raketplatforme i et bjergområde uden for landsbyen [...]. Den anden gang de tog billeder af stedet, hørte ansøgeren pludselig en soldat, der råbte ”stop”. Herefter flygtede ansøgeren og [vennen] til fods (ca. 10-15 minutter) hen til deres bil. Soldaten begyndte at skyde efter dem. De nåede frem til bilen og kørte væk, men den blev ramt af skud, hvorefter den gik i stykker. Herefter flygtede de til fods til en landsby [...]. I [landsbyen] kørte en af [vennens] venner dem ud af byen til en taxacentral. Herfra tog ansøgeren videre til sin søsters hjem nær grænsen til Tyrkiet, hvor han udrejste af Iran. Hans svoger gav ham penge til rejsen ud af landet. Efter ansøgerens udrejse af Iran er hans forældre blevet opsøgt af de iranske myndigheder, og hans far og bror er blevet tilbageholdt. Ansøgerens far er endvidere blevet udsat for tortur af myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende konverteringen til kristendommen oplyst, at han begyndte at gå i kirke kort tid efter, at han kom til Danmark i 2015. Ansøgeren er kommet i kirken siden og har været i praktik i [blandt andet en kirke]. I 2016 besluttede han sig for at konvertere, og efter seks måneders undervisning i kristendommen blev han døbt i [...] 2016. Han har endvidere deltaget i en række andre kirkelige aktiviteter, herunder har han deltaget i sommerlejre på [en kristen højskole] i 2016, 2017 og 2018, og i [...] 2018 er han blevet kirkeligt viet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring herom ikke har fremstået selvoplevet, ligesom forklaringen har fremstået udetaljeret, overfladisk og usandsynlig. Hertil kommer, at ansøgeren på adskillige centrale punkter har afgivet divergerende forklaringer. Ansøgeren har således forklaret divergerende om bl.a., hvorvidt han og [vennen] allerede om torsdagen så myndighedspersoner ved tunnelen. Han har således i asylskemaet skrevet, at de om torsdagen så flere myndighedsbiler ved tunnelen, mens han under sine samtaler i Udlændingestyrelsen og for nævnet har forklaret, at det først var om fredagen, at de så personer og biler ved tunnelen. Han har videre forklaret divergerende om, hvor vagtposten befandt sig, og hvor de selv befandt sig, da han og [vennen] blev opdaget af en vagt, ligesom han har forklaret divergerende om, hvornår han begyndte at arbejde sammen med [vennen], og hvornår han begyndte at uddele løbesedler for KDPI. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren til de østrigske myndigheder har oplyst, at han er flygtet på grund af de generelle forhold for kurdere i Iran, og at det var hans far, der havde organiseret rejsen. Flygtningenævnet kan der i mod lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen, og at konverteringen er reel. Uanset ansøgerens generelle troværdighed fremstår svækket som følge af tilsidesættelsen af det oprindelige asylmotiv, finder Flygtningenævnet således, at ansøgerens forklaring om sin konversion har fremstået troværdig

og som udtryk for en reel indre overbevisning. Han har således på overbevisende måde kunnet redegøre for kristne grundprincipper og for, hvad der er baggrunden for konversionen. Ansøgerens forklaring om konversionen er underbygget af udtalelser fra [blandt andet en kirke]. Det fremgår heraf bl.a., at ansøgeren er kommet regelmæssigt til gudstjenester siden slutningen af 2015 og har deltaget i andre aktiviteter, herunder i kristne sommerlejre hver sommer siden 2016. Ansøgeren blev døbt i [...] 2016 og kirkeligt viet i [...] 2018. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han ved en tilbagevenden til Iran ønsker at leve som kristen. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2019/91

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Nævnet stadfæstede i foråret 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I begyndelsen af 2019 traf nævnet afgørelse om at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst at være etnisk kurder og kristen fra Urmia, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som oprindeligt asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive henrettet eller idømt minimum 10-15 års fængsel, idet myndighederne mistænker ham for at være i opposition til det iranske styre på grund af ansøgernes brors aktiviteter for KDPI. Dette asylmotiv er behandlet og afvist ved Flygtningenævnets beslutning [fra foråret] 2017. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive forfulgt, fordi han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit nye asylmotiv oplyst, at han besøgte en kirke for første gang i starten af 2016 og to gange derefter, men at han ikke fulgte interessen videre på dette tidspunkt og derfor ikke fortalte Udlændingestyrelsen herom. I [foråret] 2017 blev ansøgeren flyttet til Center [...]. Han følte sig meget ensom og tog derfor imod en invitation fra nogle bekendte om at tage med i kirke i [...]. Nogle dage efter sit første kirkebesøg havde ansøgeren en meget positiv drøm, hvori han blev støttet og opmuntret til at komme i kirke og undersøge kristendommen nærmere. Ansøgeren besluttede sig herefter for at fortsætte sin kirkegang, og i [samme måned i foråret] 2017 påbegyndte han et undervisningsforløb via kirken for at lære mere om kristendommen. I [sommeren] 2017 besluttede ansøgeren at lade sig døbe, hvilket han blev i [...] Kirke [i efteråret] 2017. Ansøgeren har videre oplyst, at han har fortalt sin familie om sin konvertering, og at de ikke kan acceptere denne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om sit nye asylmotiv, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel, og flertallet finder således heller ikke, at det kan antages, at ansøgeren vil mis-

sionere eller i øvrigt foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningegenævnets flertal lægger vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket, idet ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv blev forkastet som utroværdigt ved nævnets afgørelse [fra foråret] 2017, hvorefter ansøgeren blev meddelt afslag på asyl. Det er flertallets vurdering, at ansøgerens forklaring om sin konversion alene har haft til formål at skabe et nyt konstrueret asylgrundlag. Flertallet henviser til, at ansøgeren under tidligere samtaler med Udlændingestyrelsen og overfor nævnet forinden nævnets afslag på asyl har oplyst, at han er sunni-muslim, og at han praktiserer sin religion. Ansøgeren har først efter afslaget på asyl oplyst om sin konversion og interessen for kristendommen. Flertallet henviser endvidere til, at ansøgeren ikke anses for at have forklaret overbevisende om den indre afklaringsproces, der har ført til, at han er konverteret til kristendommen, selvom ansøgeren overfor nævnet har kunnet redegøre for et grundlæggende kendskab til kristendommen. Flertallet lægger således også til grund, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter findes at være sket i et forsøg på at skabe et sur place asylmotiv uden en reel ægte religiøs overbevisning hos ansøgeren. De fremlagte udtalelser om ansøgerens deltagelse i kirkelige aktiviteter og det forhold, at ansøgeren er blevet døbt, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flertallet bemærker i øvrigt, at nævnet ved opslag på ansøgerens navn ikke har kunnet finde materiale lagt på en Facebook-profil for ansøgeren, selvom ansøgeren har forklaret herom. Flertallet lægger i øvrigt vægt på baggrundsoplysningerne om iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, Fact-Finding Report, House Churches and Converts fra februar 2018, pkt. 80 og 88. Flertallet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel efterfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningegenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet i øvrigt bemærker, at der ikke ses at være grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen.” Iran/2019/145

For så vidt angår sager, hvori der som asylmotiv er henvist til konversion under opholdet i Danmark, kan der tillige henvises til afsnit 6.8.2.1.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren som en del af sit asylmotiv har henvist til konflikter med privatpersoner som følge af et udenomsægteskabeligt forhold, kan henvises til den i afsnit 6.12.2.4 nævnte afgørelse Iran/2019/102.

### 2.3 Afghanistan

Flygtningegenævnet har i beretningsåret endeligt afgjort 237 nye spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt enlige unge mænd

af forskellig etnicitet og fra forskellige provinser i Afghanistan. Gennemgående asylmotiver i disse sager har været frygt for Taliban, herunder som følge af egen eller familiemedlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker, som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban eller som følge af ikke at ville samarbejde med Taliban, samt konflikter med privatpersoner vedrørende blandt andet jordbesiddelser eller førægteskabelige forhold. Endvidere har ansøgerne i en del sager som et yderligere asylmotiv henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring eller dele heraf som utroværdig og, i det omfang dele af forklaringen har kunnet lægges til grund, fundet, at asylmotivet ikke kunne begrunde meddelelse af asyl. Som det fremgår af kapitel 13 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 72 % af de nye spontansager vedrørende afghanske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævnen.

Som eksempler på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af egen eller familiemedlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, da de har beskyldt ham for at være spion. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter sin fars fætter, [...], da han har gjort krav på den jord ved [...], som ansøgeren ejer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at mens han studerede ved universitet, fortalte han sine medstuderende om Talibans aktiviteter i sit hjemområde. Ansøgeren har både til Udlændingestyrelsen og under sagens behandling ved Flygtningenævnet forklaret, at han ikke skelner mellem Taliban og Daesh, da det på nogle tidspunkter har været Taliban, der var de stærkeste, og på andre tidspunkter Daesh. I den sidste tid, før han udrejste, mener han, at det var Taliban, der var stærkest. En dag blev ansøgeren bortført af Taliban, hvor han blev slået og fik at vide, at han var anklaget for at være en spion. Han fik ligeledes at vide, at hans sag ville ende med dødsstraf, men at sagen først ville blive afgjort den følgende dag. Dagen efter hørte ansøgeren, at der foregik kamphandlinger ved huset, hvorefter regeringsstyrker befriede ansøgeren. Ansøgeren blev taget med til efterretningstjenesten, hvor han blev afhørt og overnattede en nat. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin morbror en enkelt nat, inden han flyttede hjem til sin svigerfamilie. Under ansøgerens ophold hos sin svigerfamilie, modtog ansøgeren et opkald fra en person, der sagde, at Taliban ledte efter ansøgeren, da det var ansøgeren, der havde angivet Taliban til myndighederne, og at ansøgeren dermed var skyld i, at Mullah [...] var blevet slået ihjel under kampene. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Efter ansøgerens ankomst til Danmark, fortalte ansøgerens mor ansø-

geren, at ansøgerens svigerfar havde deltaget i en begravelsesceremoni, hvor han blev opsøgt af nogle talibanere, der spurgte efter ansøgeren. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han omkring et år inden sin udrejse af Afghanistan modtog et opkald fra sin fars fætter, [...]. Han sagde til ansøgeren, at ansøgerens familie skulle overdrage jorden ved [...] til ham, og at han ville slå ansøgeren ihjel, såfremt han ikke fik ret til jorden. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er blevet tilbageholdt af Taliban, der har beskyldt ham for at være spion, og at ansøgeren blev befriet, da myndighederne angreb det hus, hvor ansøgeren blev tilbageholdt. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter befrielsen fra Taliban tog ophold først hos sin morbror og siden hos sin svigerfamilie, hvor han modtog opkald fra en ukendt person, der truede ham og kaldte ham spion og sagde, at han var skyld i Mullah [...]’s død ved myndighedernes befrielse fra det hus, hvor ansøgeren var tilbageholdt. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger endvidere ansøgeren forklaring om, at hans fars fætter [...] har truet ham som følge af en jordkonflikt til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at denne konflikt har en sådan aktualitet, at den er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan som internt flugtalernativ, herunder i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren, der er gift og har tre mindreårige børn, efter de foreliggende oplysninger ikke har noget netværk nogen af stederne. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstil-ladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/66

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter repressalier fra Taliban, idet han har arbejdet som livvagt for myndighederne og som følge heraf har haft konflikter med Taliban. Ansøgeren frygter desuden at blive efterstræbt af myndighedspersoner med tilknytning til Taliban eller af myndighederne generelt, fordi han forlod sit arbejde uden varsel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han i [2010’erne] blev ansat som livvagt for myndighederne i President Protective Service (PPS). Ansøgeren havde til opgave at sikre præsidentens sikkerhed. I [2010’erne] var ansøgeren på vej til en nærliggende by sammen med nogle kollegaer for at forberede et præsidentbesøg. På vej til byen blev de angrebet af Taliban. Der opstod skudveksling, og flere personer blev slået ihjel og såret under angrebet. Ansøgeren har endvidere anført, at han på et tidspunkt blev kidnappet

af Taliban. Kidnapningen fandt sted, da ansøgeren var taget til Logar for at besøge sin fars gravsted. Ansøgeren blev her kidnappet af medlemmer af Taliban, der havde oplysninger om ansøgeren, herunder oplysninger om hans arbejde som livvagt for præsidenten. Ansøgeren blev efterfølgende låst inde i et rum, hvor Taliban søgte at få oplysninger ud af ansøgeren, således at Taliban kunne få adgang til præsidentens palads. Ansøgeren blev under afhøringen udsat for tortur. Det lykkedes ansøgeren at flygte, og han tog til Kabul, hvor han efter lidt tid genoptog sit arbejde. Taliban opsøgte efterfølgende ansøgerens lejlighedskompleks flere gange, hvor de spurgte efter ham. Ansøgeren valgte på den baggrund at flytte til et andet område i byen, men da opsøgningerne og forespørgslerne fortsatte ved ansøgerens nye bolig, valgte han at flygte ud af Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han har været ansat i Presidential Protective Service (herefter PPS) og som led i denne ansættelse har været til stede under en kamphandling, hvor en større gruppe fra PPS blev udsat for angreb fra Taliban i [en by i Paktika-provinsen] den [en dato i 2010'erne]. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om sin individuelle konflikt med Taliban til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren, der har 12 års skolegang, har forklaret divergerende og til dels usikkert og usammenhængende på væsentlige punkter. Ansøgeren har således blandt andet givet forskellige oplysninger om rækkefølgen på de episoder, hvor han skulle være blevet kidnappet af Taliban og være blevet fanget sammen med en række kolleger i et bagholdsangreb i [byen i Paktika-provinsen]. I asylansøgningsskemaet af [...] 2015 har ansøgeren oplyst, at han først blev kidnappet af Taliban og tilbageholdt i to dage, hvorefter han vendte tilbage til sit arbejde. Efter et stykke tid, da der var valgkamp, tog han på foranledning af præsidenten af sted sammen med andre kolleger fra PPS til [byen i Paktika-provinsen], hvor de blev angrebet og kom i kamp med Taliban. Under samtalen den [...] 2016 hos Udlændingestyrelsen har ansøgeren oplyst, at kidnapningen skulle være sket [på et tidspunkt i 2010'erne], mens episoden i [byen i Paktika-provinsen] fandt sted [næsten et år forud herfor]. Ansøgeren har gentaget dette i samtalen den [...] 2016, men har til sin advokat og for nævnet forklaret, at kidnapningen skete [i et tidsrum, der ligger godt et år forud for det oplyste tidspunkt for angrebet i en by i Paktika-provinsen] efter, han var blevet ansat hos PPS, og forud for episoden med angrebet i [byen i Paktika-provinsen]. Ansøgeren har videre forklaret forskelligt om, hvor mange personer der skulle være kommet tilbage om aftenen, da han efter kidnapningen fra farens gravsted skulle være blevet tilbageholdt i et privat hus af personer fra Taliban. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen den [...] 2016 har ansøgeren forklaret, at der var tale om tre personer i alt, mens han under de senere samtaler har forklaret, at der var tale om fire personer i alt. Ansøgeren har ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for de angivne divergencer. Det fremstår endvidere usammenhængende og selvmodsigende, at ansøgeren ikke straks fortalte om episoden med Talibans kidnappingsforsøg til sin arbejdsgiver

eller sin morbror, som ifølge ansøgerens forklaring for nævnet er oberst og gennem en årrække har været ansat i PPS, og som ansøgeren havde et meget nært forhold til, selv om der ifølge ansøgeren var regler herom i organisationen. Det beror desuden alene på ansøgerens egen formodning, at de personer, der skulle have opsøgt og spurgt efter ham på bopælen både før og efter udrejsen, skulle være personer fra Taliban, som vil efterstræbe ansøgeren. Ansøgerens generelle troværdighed er efter det anførte svækket i en sådan grad, at nævnet heller ikke kan lægge hans forklaring om, at han skulle være udrejst uden at opsiges sin stilling hos PPS, til grund. Nævnet lægger i denne forbindelse yderligere vægt på, at det fremstår meget usandsynligt, at ansøgerens nævnte morbror, der ifølge ansøgeren er oberst hos PPS, skulle have rådet ansøgeren til at forlade landet uden at opsiges sin stilling i overensstemmelse med de gældende retningslinjer hos PPS, når der henses til, at dette er strafbart eller kan medføre underretning og senere undersøgelser fra efterretningstjenesten, sådan som det fremgår af Udenrigsministeriets høringsvar af [...] 2017 vedrørende Presidential Protective Service (PPS) i Afghanistan. Det beror endvidere alene på ansøgerens egen formodning, at myndighederne i Afghanistan skulle have kendskab til ansøgerens fængsling i Pakistan, og at myndighederne af den grund vil efterstræbe ansøgeren, hvis han vender tilbage. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt.” Afgh/2019/97

**Nævnet stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig afghansk statsborger. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far arbejdede med rengøring på en amerikansk militærbase i Laghman-provinsen i Afghanistan. Da udlændingene forlod Afghanistan, mistede faren sit arbejde på basen og blev hjemmegående. På grund af alle urolighederne i området sov faren i haven, hvor han holdt vagt. Efter et stykke tid fandt Taliban ud af, at faren havde arbejdet på basen, hvorfor de en nat opsøgte familiens bopæl og trængte ind i haven, hvor de skød faren. Taliban havde til hensigt at slå hele familien ihjel, men fordi familien råbte og skreg, tog de afsted uden at have slået andre end faren ihjel. Herefter modtog familien et trusselsbrev, hvoraf fremgik, at Taliban ville slå alle i familien ihjel, fordi faren havde arbejdet for udlændinge. På den baggrund besluttede morbroren, at ansøgeren skulle udrejse, hvorfor familien solgte sin bopæl for at finansiere flugten. Ansøgeren udrejste en måned til halvanden efter truslen. Flygtningenæv-



net kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og usammenhængende, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor mange Taliban-folk der var til stede ved episoden, hvor hans far angiveligt blev dræbt. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren oplyst, at han så 2-3 personer flygte fra stedet efter episoden. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han ikke var opmærksom på, hvor mange der var til stede, da hans far blev dræbt, og at der var mere end én person til stede, men at ansøgeren ikke kunne angive antallet nærmere. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at der var 1-3 personer til stede - i hvert fald mere end en person. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor lang tid ansøgeren og hans familie blev boende i deres bolig, efter at faderen angiveligt var blevet dræbt. Til både oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at de blev boende i deres bolig i 2 - 2 1/2 måned efter drabet på faren, inden de flyttede hen til morbroren. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at ansøgeren og hans familie kun blev boende i deres bolig i nogle dage, efter at faderen var blevet dræbt, før de tog over til morbroren. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor lang tid ansøgeren blev boende hos morbroren. Til både oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han blev boende hos morbroren i 5-6 måneder. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han forlod Afghanistan 1-2 måneder efter sin fars død. Ansøgeren har forklaret divergerende om antallet af trusselsbreve fra Taliban, som han var bekendt med familien havde modtaget, og hvor det/de blev modtaget. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren oplyst, at han modtog flere trusselsbreve, hvor der ifølge morbroren stod, at de ville dræbe ansøgeren, og at hans morbror fandt brevene. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han og hans familie modtog et trusselsbrev fra Taliban på deres bopæl, hvoraf det ifølge hans morbror fremgik, at ansøgeren og hans familie var i fare, samt at han og hans familie hos morbroren modtog endnu et trusselsbrev fra Taliban en måned før ansøgerens udrejse, hvoraf det ifølge hans morbror fremgik, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban, ellers ville de dræbe ansøgeren og hans familiemedlemmer. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han kun husker, at ansøgeren og hans familie modtog ét trusselsbrev, hvilket var en måned til halvanden inden hans udrejse, og at der deri ifølge hans morbror stod, at deres liv var i fare, og at han ikke husker, hvor de modtog trusselsbrevet. Endvidere bemærkes, at det forekommer påfaldende, at Taliban angiveligt ønskede at dræbe andre end ansøgerens far, når Taliban-folkene, der var få meter fra de andre familiemedlemmer, havde mulighed for at dræbe alle sammen, inden de tog afsted, men i stedet flygtede fra stedet. Endvidere har Taliban ikke efterfølgende opsøgt ansøgeren og hans familie på familiens bopæl eller hos ansøgerens morbror. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren på trods af truslen fra Taliban blev boende hos sin morbror i én måned, inden ansøgeren udrejste, uden at ansøgeren blev opsøgt eller kontaktet af Taliban. Flygtningenævnet har videre lagt



vægt på, at det kun var ansøgeren, der flygtede på trods af, at Taliban truede med at dræbe hele ansøgerens familie. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/158

Nævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashto og sunni-muslim fra Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans bror, [...], i Afghanistan arbejdede for en lokal gruppe, der fungerede som en form for lokal politistyrke. [Broren] var leder for gruppen og deltog i kamp-handlinger, hvor han slog medlemmer af Taliban ihjel. Ansøgerens familie modtog efterfølgende trusler fra Taliban, og Taliban opsøgte bopælen flere gange. Truslerne startede et par måneder inden, Kunduz faldt i 2015. Efter familien modtog trusler fra Taliban, bad ansøgerens far [broren] om at stoppe sit arbejde, men det nægtede han. [Broren] blev efterfølgende slået ihjel under kampen om Kunduz. Ansøgeren flygtede med sine søstre til Kabul, mens resten af familien blev på bopælen. Efter tre dage ankom hans mor og ægtefælle også til Kabul. De fortalte, at ansøgerens far og brorens ægtefælle var blevet skudt af Taliban. Efter tre til fire dages ophold i Kabul udrejste ansøgeren. Ansøgeren har efterfølgende fået at vide, at Taliban har opsøgt familien i Kabul, hvor de har spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende, ligesom forklaringen for nævnet var udetaljeret og afglidende og ikke fremstod selvoplevet. Ansøgeren har således under oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015 forklaret, at han ingen tal har på, hvor mange gange hans familie er blevet opsøgt af Taliban, men at det var mange gange. Under samtalerne den [...] 2016 og den [...] 2017 har han forklaret, at Taliban kom på bopælen fire gange, hvilket han har fastholdt i sin forklaring for nævnet. Han har endvidere forklaret divergerende om, hvornår hans familie blev opsøgt i Kabul. Ansøgeren har endvidere under samtalerne i Udlændingestyrelsen forklaret usammenhængende og forskelligt om, hvorvidt hans bror arbejdede for myndighederne eller for Taliban, og for nævnet har han forklaret usammenhængende og forskelligt om, hvorvidt hans ægtefælle overværede drabet på hans far og svigerinde. Han forklarede således først, at ansøgerens ægtefælle var til stede, da faren blev dræbt, hvorefter han forklarede, at ægtefællen var sammen med ham. Foreholdt dette forklarede han, at ægtefællen var til stede, da faren blev dræbt, men at hun opholdt sig et andet sted på bopælen. Ansøgeren har

endelig forklaret udbyggende om, hvem der på familiens bopæl blev dræbt af Taliban, idet han under oplysnings- og motivsamtalen kun oplyste, at hans far blev skudt og dræbt, mens han under samtalen den [...] 2016 og senere har fortalt, at også hans svigerinde var blevet skudt og dræbt. Efter en samlet og konkret vurdering af ansøgerens forklaring finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/177

Som eksempel på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban kan nævnes:

Nævnet **meddelte i oktober 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til et afghansk ægtepar og seks medfølgende børn. Indrejst i 2017, et barn indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske pashtunere fra Herat-provinsen, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet ansøgerens familie har en konflikt med en Taliban-kommandant, som herunder har beskyldt den mandlige ansøgers bror for at have slået hans søn ihjel. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hans far omkring 1998 blev slået ihjel af en Taliban-kommandant ved navn [...], idet ansøgerens far ikke ville tillade et ægteskab mellem sin søster og kommandanten. Ansøgerens familie flygtede efterfølgende fra deres hjemområde [...] til Iran, hvor de opholdt sig i tre år. Efter familiens tilbagevenden til deres gård i Afghanistan blev ansøgerens mor slået ihjel som følge af kamphandlinger i området. Efter seks år fik Taliban igen kontrol i området, hvorfor ansøgerens familie flyttede til byen Herat. Ansøgerens familie var på daværende tidspunkt blevet advaret mod, at [kommandanten] fortsat forfulgte dem, og da ansøgerens fasters ægtefælle af ukendte årsager blev slået ihjel, turde de ikke længere opholde sig i [hjemområdet]. Omkring foråret 2015 blev [kommandantens] søn slået ihjel i Iran, og [kommandanten] beskyldte ansøgerens bror for at være ansvarlig. Omkring to måneder efter sprang der en bombe udenfor ansøgerens bopæl i Herat, og ansøgeren formoder, at den var plantet efter ordre fra [kommandanten]. I sommeren 2019 blev ansøgerens bror i Iran stukket ned af [kommandantens] brors søn. Den mandlige ansøger har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de afghanske myndigheder, idet den mandlige ansøgers farbror har en konflikt med ledelsen af militæret i Herat. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han efter at være rejst med sin ægtefælle og børn fra [hjemområdet] til byen Herat flyttede ind hos sin farbror, [...], som var kommandant i det afghanske militær. Ansøgeren blev ansat som soldat og var chauffør samt vagt for [farbroren], når han opholdt sig i Herat. [Farbroren] fik på et

tidspunkt en konflikt med den øverste ledelse af militæret i Herat, idet [farbroren] havde mistet nogle kontrolposter til Taliban, og ledelsen beskyldte ham i den forbindelse for at have tilknytning til Taliban. Ansøgerens farbror blev derfor nødt til at flygte ud af Afghanistan til Iran, hvilket han gjorde seks dage før ansøgerens udrejse. Ansøgeren flygtede med sin familie, da de blev advaret af en officer, der var en ven af familien, om, at der var udstedt en arrestordre på ansøgeren fra ledelsen i militæret. Da ansøgeren senere samme dag kom hjem til familiens bopæl, fik han oplyst af sin ægtefælle, at en person havde opsøgt bopælen og havde spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren udrejste med sin familie i slutningen af 2015 eller starten af 2016. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer om deres konflikt med Taliban-kommandanten [...] til grund, idet ansøgerne har forklaret divergerende og udbyggende herom. Flygtningenævnet har herved bl.a. lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret forskelligt om, hvorvidt den mandlige ansøger personligt har mødt [kommandanten], og om [kommandanten] har beskyldt den mandlige ansøger eller dennes bror for at have slået [kommandantens] søn ihjel i Iran. Ansøgerne har endvidere først under deres asylsamtaler nævnt, at [kommandantens] søn skulle være blevet dræbt i Iran, og at [kommandanten] herefter havde rettet beskyldninger mod den mandlige klagers familie for at stå bag drabet. Dette skulle have fundet sted ca. 1 år før, ansøgerne udrejste, og det må have været nærliggende at omtale dette under den første samtale som den seneste og mest aktuelle begivenhed i forhold til konflikten med [kommandanten]. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at den mandlige ansøger har oplyst, at han ikke på noget tidspunkt efter drabet på faren for ca. 20 år siden har haft nogen direkte kontakt med [kommandanten] eller er blevet opsøgt eller truet af dennes folk i Afghanistan - heller ikke efter drabet på [kommandantens] søn. Det beror således alene på ansøgernes ubegrundede formodninger, at [kommandanten] skulle have stået bag sprængningen af den bombe, som fandt sted nogle måneder før ansøgernes udrejse meget tæt på det hus, hvor ansøgerne boede. Uanset at det ovenfor anførte i et vist omfang svækker ansøgernes generelle troværdighed, og at ansøgernes forklaring om den episode, hvor der blev spurgt efter den mandlige ansøger på bopælen forekommer påfaldende, finder nævnet, at det må lægges til grund, at den mandlige ansøger i flere år i Herat arbejdede som bevæbnet vagt og chauffør for sin farbror [...] og boede i hans hus sammen med sin familie. [Farbroren] havde en højtstående position i den afghanske hær med rang af oberst og ansvaret for en bataljon på ca. 800 mand i [...], og den mandlige ansøger har for nævnet forklaret, at han modtog fast månedsløn fra den afghanske hær for sit arbejde for farbroren. Nævnet lægger videre til grund, at der nogle måneder forud for ansøgernes udrejse opstod en konflikt mellem den mandlige ansøgers farbror og en af hans overordnede i hæren, fordi Taliban havde overtaget to kontrolposter i det område, som ansøgerens farbror havde ansvaret for, og at den mandlige ansøgers farbror derfor kort før ansøgernes udrejse måtte flygte til Iran. Nævnet lægger desuden til grund, at den mandlige ansøger herefter blev advaret af en af sin

farbrors kolleger om, at personer fra hæren agtede at tilbageholde den mandlige ansøger med henblik på at lægge pres på farbroren, og at den mandlige ansøger på den baggrund kontaktede sin farbror, der rådede ham til at flygte. Efter det anførte finder nævnet, at den mandlige ansøger herved må anses for at være profileret på en sådan måde i forhold til myndighederne i forbindelse med farbrorens konflikt, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan er i konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/156

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Afgh/2019/40 og til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Afgh/2019/178.

Som eksempler på sager vedrørende konflikter med Taliban som følge af ikke at ville samarbejde med eller lade sig hverve af bevægelsen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadsjik og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Dadghori-distriktet, Baghlan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter Taliban, idet han er flygtet fra dem. Han frygter også myndighederne, fordi de tror, at han har samarbejdet med og støttet Taliban. Til støtte for sin frygt for Taliban har ansøgeren oplyst, at han er blevet stoppet på vej til skole af Taliban, som fortalte ham, at han skulle støtte dem og holde op med at gå i skole. Ansøgeren er også blevet opsøgt på sin bopæl af Taliban flere gange, hvor han i den forbindelse er blevet tilbageholdt i omkring to-tre timer, hvorefter han fik lov til at gå. Omkring to måneder og en uge før ansøgerens udrejse af Afghanistan blev han, da han var på vej i skole sammen med fire andre drenge, stoppet af Taliban. Efterfølgende blev ansøgeren tilbageholdt af Taliban i omkring to måneder i et hus i landsbyen [...] i Baghlan-provinsen. Mens ansøgeren var tilbageholdt, blev han undervist i jihad, modtog fysisk træning, holdt vagt og samlede penge og brød fra folk i [landsbyen]. En aften lykkedes det ansøgeren at flygte fra huset sammen med fire andre drenge, idet vagten, der skulle passe på dem, ikke var til stede. Ansøgeren og de fire drenge blev kørt sammen til ansøgerens hjemlandsby af en tilfældig lastbilchauffør og dennes hjælper, hvorefter ansøgeren tog hen til sin farbror. Fra farbroren blev ansøgeren sendt til Puli Khumri, hvorfra ansøgeren

tog til Kabul, hvor han opholdt sig i en uge. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Efter ansøgerens udrejse er hans farbror blevet opsøgt af Taliban flere gange, hvilket har medført, at farbroren er udrejst til Iran. Til støtte for sin frygt for myndighederne har ansøgeren oplyst, at hans farbror har fortalt ham, at skoleinspektøren på ansøgerens skole har kontaktet myndighederne og fortalt dem, at ansøgeren og de andre drenge, der blev kidnappet, frivilligt var blevet en del af Taliban. Endvidere har ansøgerens farbror set ansøgerens billede hænge i Puli Khumri, idet myndighederne i Puli Khumri har klistret billeder op af de unge, der har tilsluttet sig Taliban. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende om centrale dele af sit asylmotiv. Han har således forklaret divergerende om, hvorvidt han og de fire andre drenge blev kidnappet og kørt bort af Taliban i bil eller på motorcykler. Han har endvidere forklaret divergerende om, hvorvidt vagten sov, da han og drengene flygtede fra Taliban, eller om vagten bare ikke var på stedet. Endelig har han under nævnsmødet forklaret divergerende om, hvorvidt Taliban var venlige og høflige, når de tilbageholdt ansøgeren og hans venner, i forhold til at han tidligere har forklaret, at Taliban slog drengene under tilbageholdelserne. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret udbyggende om, hvorvidt han fik våbentræning, mens han var tilbageholdt af Taliban. Han har således under nævnsmødet forklaret, at han fik våbentræning og skød til måls med forskellige våben under tilbageholdelsen, mens han tidligere til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han ikke fik våbentræning. Ansøgerens forklaring om, hvad Taliban sagde til ham ved tilbageholdelsen og under træningen, forekommer ikke sandsynlig. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forholdsvis detaljeret om, hvad Taliban sagde til ham og de andre drenge, men samtidig forklaret, at Taliban talte pashto, som han slet ikke forstod på det tidspunkt, hvor han var tilbageholdt. Ansøgerens forklaring om skoleinspektørens anmeldelse af drengene til myndighederne forekommer tillige mindre sandsynlig. Der er herved lagt vægt på, at skoleinspektøren vidste, at ansøgeren og drengene tidligere havde været tilbageholdt af Taliban flere gange, og at de var utilfredse med dette, hvorfor det forekommer usandsynligt, at han skulle melde dem til myndighederne for at have tilsluttet sig Taliban, da de udeblev fra skolen. Endelig forekommer ansøgerens forklaring om bilen, der stoppede og tog de fem drenge op i et Talibankontrolleret område, mindre sandsynlig. Det forekommer i den forbindelse mindre sandsynligt, at en bil skulle stoppe op i et Talibankontrolleret område, og dernæst at drengene skulle sætte sig ind til nogle fremmede i et Talibankontrolleret område og med det samme fortælle, at de var på flugt fra Taliban. Det forekommer også mindre sandsynligt, at Taleban skulle ønske at hverve ansøgeren og de andre drenge, der alle var etniske daritalene tadsjikker, som de ikke forstod sprogligt, og holde dem fanget, men samtidig give dem våbentræning og lade dem deltage i en vagtordning. Ansøgeren har ikke under nævnsmødet været i stand til at uddybe sin forklaring eller forklare de nævnte divergenser og udbyg-

ningen, som Flygtningenævnet finder ikke alene kan forklares ved, at tolken til hans første samtale var fra Iran. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/3

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han har nægtet at samarbejde med dem. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at de afghanske myndigheder vil anholde ham, fordi han er bange for, at myndighederne i Afghanistan vil mistænke ham for at have samarbejdet med Taliban. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han var ansat som sikkerhedsvagt på [en virksomhed] via [sit sikkerhedsfirma] fra [foråret] 2014 og frem til udrejsen af Afghanistan [i foråret] 2016. Ansøgeren har i den forbindelse fremlagt billeder, straffeattest og sundhedsattest fra Afghanistan som dokumentation for sin ansættelse. Ansøgerens stillingsbetegnelse var [...]. Arbejdsopgaverne gik ud på at spotte, observere og skygge mistænkelige personer og forhold på [virksomheden]. Ansøgeren blev [måneden før sin udrejse] 2016 via sin arbejdsmobiltelefon ringet op af en ukendt mand. Manden præsenterede sig som en del af Talibans mujahedin og ønskede, at ansøgeren skulle samarbejde med gruppen. Ansøgeren svarede ikke den ukendte mand, men afbrød opkaldet med det samme. Ansøgeren modtog en række yderligere opkald på sin arbejdstelefon de næste seks til syv dage fra ukendte numre. Ansøgeren afviste alle opkaldene. Det er ansøgerens formodning, at Taliban ringede til ham. Omkring syv dage efter [det første opkald] 2016 blev ansøgeren ringet op på sin private mobiltelefon af en ukendt mand. Manden sagde, at der blev holdt opsyn med ansøgeren. Ansøgeren blev i den forbindelse bedt om at samarbejde med mandens gruppe. Ansøgeren blev også truet på livet af manden. Ansøgeren svarede ikke manden, men afbrød opkaldet. Ansøgeren besluttede samme aften at forlade Afghanistan. De næste dage frem til sin udrejse [i foråret] 2016 modtog ansøgeren yderligere to opkald på sin private mobiltelefon fra ukendte numre. Ansøgeren afviste begge opkald. Ansøgeren formoder, at det var Taliban, der ringede til ham. Ansøgeren ved ikke, hvordan talebanerne havde fået fat i nummeret til hans arbejdstelefon eller privatmobiltelefon. Ansøgeren mødte på arbejde på [virksomheden] hver dag fra [det første opkald] 2016 og frem til [dagen før sin udrejse] 2016. Ansøgeren underrettede ikke sine overordnede eller politiet om opkaldene fra de ukendte numre eller om den fremsatte trussel, idet ansøgeren var bange for, at nogen skulle tro, at han stod i ledtog

med Taliban. Ansøgeren udrejste legalt [i foråret] 2016 på sit eget nationalitetspas med gyldigt visum til Tyrkiet. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaringer om sit asylmotiv fremstår utroværdig, og nævnet kan ikke lægge forklaringen til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at forklaringen fremstår konstrueret. Ansøgeren har således forklaret forskelligt om, hvilken opgave Taliban angiveligt ville have ansøgeren til at udføre. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2016, at Taliban bad ansøgeren om at ”plante” nogle våben på [virksomheden] for dem. Til asylsamtalen den [...] 2017 forklarede ansøgeren derimod, at Taliban sagde, at han skulle samarbejde med dem, men ikke hvad han skulle gøre, mens ansøgeren til gensamtalen den [...] 2017 forklarede, at Taliban bad ham om at placere nogle ting på [virksomheden], men at de ikke præciserede, hvilke ting det drejede sig om. For nævnet har ansøgeren forklaret, at Taliban bad ham om at smugle våben ind på [virksomheden]. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren til gensamtalen har forklaret divergenserne med bl.a., at Udlændingestyrelsens repræsentant ikke spurgte nærmere til, hvad Taliban bad om, men nævnet finder, at der er tale om en central del af ansøgerens asylmotiv, som ansøgeren må forventes dels at fortælle uopfordret om, dels at fortælle ensartet om, såfremt ansøgerens forklaring grundes på ansøgerens egne oplevelser. Videre lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret sammenhængende om, hvornår problemerne med Taliban begyndte. Ansøgeren forklarede indledningsvis, at problemerne begyndte [en bestemt dato i efteråret] 2014, dernæst at problemerne begyndte [samme dato i efteråret] 2016. Efterfølgende forklarede ansøgeren, at problemerne opstod to uger, inden han udrejste af Afghanistan ([en bestemt dato i foråret] 2016 ifølge ansøgerens forklaring), hvorefter ansøgeren forklarede, at problemerne opstod [13 dage efter ansøgernes oplyste udrejsedato] 2016. Det bemærkes, at ansøgeren, der har forklaret, at han har gået 12 år i skole, trods flere gange opfordret hertil ikke kunne oplyse den afghanske dato for, hvornår problemerne begyndte. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at det kan undre, at ansøgeren udrejste legalt på eget pas og med ægte visum til Tyrkiet, henset til at ansøgeren har forklaret, at udrejsen også var begrundet i frygt for de afghanske myndigheder. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens troværdighed er svækket af, at ansøgerens forklaring om, hvornår han arbejdede for sikkerhedsfirmaet [...] strider mod indholdet af Udenrigsministeriets høring af [det firma], som [ansøgerens sikkerhedsfirma] er en del af. Ansøgeren har således forklaret til både asylsamtalen og gensamtalen, at han arbejdede for [sikkerhedsfirmaet] fra [foråret] 2014 til [foråret] 2016, hvorefter han uden at opsiges sit job forlod Afghanistan. Det fremgår imidlertid af Udenrigsministeriets notat af [...] 2017, at [sikkerhedsfirmaet] har bekræftet, at ansøgeren arbejdede som sikkerhedsvagt på [virksomheden], men at ansøgeren alene arbejdede der i tiden fra [sommeren] 2014 til [en dato i efteråret] 2014, hvor ansøgeren blev afskediget. Oplysningen om afskedigelsen er underbygget af en kopi af brev [dateret den dato, hvor ansøgeren ifølge det oplyste blev afskediget] 2014 (affattet på engelsk) fra [sikkerheds-



firmaet] til ansøgeren med en skriftlig bekræftelse af en mundtlig afskedigelse og begrundelse for afskedigelsen. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren bestri-der oplysningerne fra [sikkerhedsfirmaet], men nævnet finder ikke, at ansøgeren har givet en rimelig eller troværdig forklaring på forskellen mellem ansøgerens forklaring om ansættelsesforholdet og oplysningerne fra [sikkerhedsfirmaet], og nævnet finder trods de sproglige fejl i afskedigelsesbrevet ikke grundlag for at tilsidesætte oplysningerne om ansættelsesforholdet, henset til at oplysningerne er indhentet af Udenrigsministeriet. De generelle forhold i Afghanistan kan ikke begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/109

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Afgh/2019/179 vedrørende mulig tvangsrekruttering til en oprørsgruppe eller lignende af en uledsaget mindreårig asylansøger fra Nangahar-provinsen.

Som eksempler på sager vedrørende konflikter med Taliban som følge af bevægelsens generelle fremfærd kan henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Afgh/2019/178.

Som eksempel på sager vedrørende konflikter med privatpersoner som følge af spørgsmål om jordbesiddelser kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Senest indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin farbror, sine fætre eller andre fra Taliban. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive fængslet af de afghanske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han, inden han første gang søgte om asyl i Danmark, blev forsøgt hvervet med tvang af Taliban, og at han af myndighederne blev beskyldt for at samarbejde med Taliban. Ansøgeren har videre oplyst, at han oplevede yderligere konflikter, da han vendte tilbage til Afghanistan. Efter ansøgeren var vendt tilbage til Afghanistan, tog han ophold hos sin moster og hendes ægtefælle i landsbyen [...]. Ansøgerens moster fortalte ham, at hans lillebror havde haft problemer med deres farbror angående den jord, de havde arvet fra deres far. Ansøgerens moster formodede, at ansøgerens farbror havde dræbt ansøgerens lillebror som følge af denne konflikt. Ansøgeren ønskede at etablere et liv i Afghani-



stan. Hans moster hjalp ham derfor med at indgå ægteskab med hendes svogers datter, [...]. Efter de var blevet gift, flyttede ansøgeren ind hos sin nye svigerfamilie. De havde bopæl ved siden af ansøgerens moster. Ansøgeren havde brug for penge til at etablere sig i Afghanistan. Ansøgerens mosters ægtefælle tog derfor på ansøgerens vegne til hans oprindelige landsby [...] for at forsøge at sælge den jord, som ansøgeren havde arvet fra sin far. Ansøgerens mosters ægtefælle talte første gang med en mand ved navn [...] for at høre om han ville købe ansøgerens jord. [Manden] fortalte, at han først kunne købe ansøgerens jord, når ansøgerens farbror havde tilkendegivet, at han ikke ønskede at købe jorden. Dagen efter tog ansøgerens mosters ægtefælle igen til [ansøgerens oprindelige landsby] for at tale med ansøgerens farbror om salget af jorden. Han fortalte ansøgerens farbror, at ansøgeren var i Afghanistan, men at de kun havde telefonisk kontakt. Ansøgerens farbror insisterede på at få at vide, hvor ansøgeren opholdt sig og fortalte, at han ikke ønskede at sælge jorden til fremmede. Samme aften opsøgte Taliban ansøgerens mosters bopæl. De ransagede bopælen for at lede efter ansøgeren. Ansøgerens mosters ægtefælle ringede til ansøgerens svigerfar og fortalte, hvad der var sket. De frygtede, at de også ville lede efter ansøgeren hos hans svigerfamilie. Ansøgeren og hans hustru flygtede derfor over taget hen til naboen, hvor de opholdt sig i to dage. Efter to dage kørte naboen ansøgeren, ansøgerens hustru og ansøgerens svigermor til Ghazni, hvor de tog ophold hos ansøgerens ægtefælles søster og svoger. De boede hos dem i 7-8 dage. Ansøgerens ægtefælles svoger, [...], hjalp dem med at finde en lejebolig. Da de havde boet i Ghazni i tre uger, så ansøgeren to politibiler foran sin bopæl. Han turde ikke tage hjem, da han tidligere havde haft en konflikt med myndighederne. Han tog derfor hen til [ægtefællens svoger] og bad ham om at finde ud af, hvad der var sket. [Svogeren] kom sammen med ansøgerens hustru tilbage til sin egen bopæl efter 2-3 timer. Ansøgerens hustru fortalte, at to personer havde banket på deres dør, hvorefter de trængte ind på bopælen og spurgte efter ansøgeren. Naboerne havde hørt ansøgerens hustrus skrig, og havde derfor ringet til politiet, der efterfølgende anholdt de to personer. Ansøgeren og hans hustru overnattede hos [svogeren]. Dagen efter ringede ejendomsmægleren til [svogeren] og bad ham møde op hos ham senere samme dag. [Svogeren] mødte op hos ejendomsmægleren, hvor også politiet og boligens ejer var til stede. [Svogeren] blev her spurgt ind til, hvem ansøgeren var og hvad deres forbindelse var til hinanden. Politiet fortalte, at de to anholdte var talibanere, og at den ene var fætter til ansøgeren. De to talibanere havde forklaret politiet, at personen, der boede på bopælen, hvor de var trængt ind, også var medlem af Taliban. På den baggrund var politiet interesseret i at finde ansøgeren. Ansøgeren kunne ikke længere være hos [svogeren]. [Svogeren] kontaktede derfor sin ven, der samme aften kom og hentede ansøgeren og tog ham med til [en anden by]. Ansøgeren opholdt sig tre nætter i [den anden by], hvorefter han udrejste fra Afghanistan. Efter anholdelsen af ansøgerens fætter er ansøgerens moster, hendes ægtefælle og ansøgerens svigerfamilie blevet opsøgt flere gange. [Svogeren] er også blevet opsøgt af politiet for at høre, hvor ansøgeren befinder

sig. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket som følge af, at Flygtningenævnet tidligere har afvist ansøgerens ansøgning om asyl, i hvilken sag Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har i forbindelse med nærværende sag lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at hans lillebror blev slået ihjel som følge af jordkonflikten med ansøgerens farbror og dennes sønner, idet ansøgeren ikke har forklaret herom til oplysnings- og motivsamtalen, men først til asylsamtalen, uagtet at det må anses for en meget central del af ansøgerens asylmotiv. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren efter indrejsen til Afghanistan tog ophold hos sin moster, som boede tæt på ansøgerens landsby, uagtet at ansøgerens lillebror angiveligt var blevet dræbt af ansøgerens farbror og/eller dennes sønner. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren via sin svoger rettede henvendelse til en ekstern køber for at sælge jorden, uanset at han antog, at hans farbror og dennes sønner havde overtaget jorden, og at farbroren og/eller denne sønner angiveligt havde dræbt ansøgerens lillebror, og uden at forsøge at forhandle med farbroren og dennes sønner først. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvordan [svogeren] fik kontakt med ejendomsmægleren, efter at ansøgerens bopæl angiveligt var opsøgt. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at [svogeren] var stødt på ejendomsmægleren, der i denne forbindelse havde fortalt [svogeren], at han var tilbageholdt af politiet, der havde udspurgt ham om ansøgeren, som han havde lejet en bolig til. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at [svogeren] dagen efter episoden blev ringet op af ejendomsmægleren og bedt om at møde op hos ham samme dag, og at til mødet hos ejendomsmægleren var både ejeren af boligen og politiet til stede. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvor ansøgeren opholdt sig frem til udrejsen af Afghanistan. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at han opholdt sig 5-6 dage hos [svogeren], hvorefter han udrejste af Afghanistan. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han - aftenen efter at hans bopæl blev opsøgt - blev kørt til [svogers] ven i [en anden by], hvor han var i 5-6 dage frem til sin udrejse af Afghanistan. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han - efter at hans bopæl var blevet opsøgt - blev kørt til [svogers] ven i [en anden by], hvor han var i 3 dage frem til sin udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke fremstår overbevisende, at de talibanere, der angiveligt brød ind i ansøgerens hus, fortalte politiet, at det var hos en anden talibaner, at de var brudt ind, ligesom det ikke fremstår overbevisende, at det var på baggrund af to talibaneres forklaring om, at de brød ind hos et af deres egne medlemmer, at myndighederne skulle efterstræbe ansøgeren. Flygtningenævnet finder således efter en samlet

vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/91

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Afgh/2019/66 og til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Afgh/2019/40.

Se som eksempel på sager, hvor der som en del af asylmotivet er henvist til konversion til kristendommen:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...], Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far præsenterede ham for et jobtilbud fremsat af den lokale kommandant, [...], fra det lokale politi, [...]. Ansøgeren tog imod tilbuddet, idet han syntes, at jobbet var godt betalt. I løbet af omkring et år, hvor ansøgeren arbejdede for [det lokale politi], videregav ansøgeren løbende oplysninger om personer i sit hjemområde til [den lokale kommandant]. Ansøgeren gav oplysninger om personers tilknytning til Taliban, herunder om personerne var medlemmer af Taliban eller støttede Taliban på anden vis. En dag i [efteråret] 2015, da ansøgeren var på indkøb i Ghazni by, blev han ringet op af sin landsbys leder. Lederen oplyste, at Taliban havde taget kontakt til ham og spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren formodede, at Taliban havde opdaget, at han havde videregivet oplysninger til [det lokale politi], og at det var årsagen til, at Taliban ledte efter ham. Herefter besluttede ansøgeren, at det var for farligt at tage hjem. Ansøgeren overnattede en nat i Ghazni og udrejste til Iran den følgende dag. I mellemtiden sendte ansøgerens far penge med en chauffør og kontaktede en menneskesmugler, der kunne planlægge ansøgerens rejse. Efter ansøgerens udrejse blev hans familie opsøgt flere gange på deres bopæl af personer fra Taliban. Personerne spurgte efter ansøgeren og ville have oplyst hans opholdssted. Faren sagde, at han ikke vidste, hvor ansøgeren opholdt sig. Den tredje gang, familien blev opsøgt, blev ansøgerens ægtefælle udsat for voldtægt af medlemmer af Taliban. Omkring fire måneder efter ansøgerens udrejse modtog imamen fra deres moske et trusselbrev fra Taliban. Brevet var henvendt til ansøgeren, hvorfor imamen afleverede det på familiens bopæl. Herefter besluttede ansøgerens familie at flytte til Kabul. I Kabul blev familien opsøgt af fire pårørende til de personer, som ansøgeren havde angivet til [det lokale politi]. Personerne ville have oplyst, hvor ansøgeren opholdt sig. Faren svarede, at familien ikke kendte til ansøge-

rens opholdssted. Faren blev slået af de fire mænd. Ansøgerens mor og hustru forsøgte at hjælpe faren. Naboerne hørte støjen og strømmede til stedet, hvorefter de fire overfaldsmænd flygtede. Ansøgerens forældre og hustru besluttede sig for at flytte til Mazar-e-Sharif efter hændelsen. De har herefter ikke oplevet yderligere konflikter. Ansøgeren har under sagens behandling i Flygtningenævnet endvidere oplyst, at han, der oprindeligt var shia-muslim, er konverteret til kristendommen under sit ophold i Danmark. Ansøgeren frygter derfor at blive slået ihjel som følge heraf. Ansøgeren fik interesse for kristendommen, mens han opholdt sig i [et andet europæisk land] i slutningen af 2015 efter at have opholdt sig i Danmark siden [efteråret] 2015. Ansøgeren har, mens han har opholdt sig i Danmark siden [efteråret] 2015, deltaget i en kristen sommerlejr og to kristne weekendlejr. På disse lejre er bibelundervisningen blev tolket til farsi. Ansøgeren har endvidere deltaget i tre-fire gudstjenester i [en kirke], hvor der ligeledes blev tolket til farsi. Herudover har ansøgeren deltaget i undervisning i [den by, hvor kirken ligger]. Fra [sommeren] til [slutningen af] 2018 har ansøgeren gennemført et højskoleophold på [en kristen højskole]. Under opholdet blev ansøgeren døbt [i efteråret] 2018. Ansøgeren opholder sig nu på [højskolen] og deltager i højskolens forårshold, som begyndte [i begyndelsen af] 2019. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og usammenhængende om væsentlige punkter i asylmotivet, herunder blandt andet om de overvejelser, han havde gjort sig om farligheden af at arbejde for [det lokale politi] med at angive personer fra Taliban, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om sit kendskab til, hvad der skete med de personer, han angav. Yderligere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at det forekommer usammenhængende og utroværdigt, at det trusselsbrev, ansøgeren har fremlagt, og som han skulle have modtaget fra sin familie omkring fire måneder efter udrejsen i [efteråret] 2015, er dateret [en dato i begyndelsen af] 2015. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for sin indre, kristne overbevisning, og at hans overvejelser om konversionen fremstår ureflekterede og præget af manglende personlig stillingtagen. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren gennem længere tid har deltaget i kristne aktiviteter, herunder på [højskolen], og at han har modtaget en form for bibelundervisning, men ansøgeren har forklaret, at en stor del af undervisningen ikke er blevet oversat til et sprog, han forstår, og han har under Flygtningenævnets behandling af sagen haft svært ved at redegøre for centrale elementer i kristendommen. Flygtningenævnet har herudover tillagt det betydning, at ansøgeren både til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2016 og til asylsamtalen den [...] 2017 har oplyst at være shia-muslim af trosretning, og at ansøgeren først efter Udlændingestyrelsens afslag på asyl den [...] 2017 har oplyst at være konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbageven-

den til Afghanistan risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/78

Der henvises for yderligere eksempler på sager, hvori der som en del af asylmotivet er henvist til konversion til kristendommen, til afsnit 6.8.2.1.

Der henvises vedrørende spørgsmålet om muligheden for anvendelse af et internt flugtalternativ (IFA) nærmere til afsnit 6.15.

## 2.4 Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait

Flygtningesnævnet har i beretningsåret afsluttet omkring 170 spontane asylsager vedrørende personer, der har angivet at være bidoonere fra Kuwait. I en stor del af sagerne har nævnet ikke kunnet lægge til grund, at ansøgerne var bidoonere fra Kuwait. I de sager, hvor nævnet har kunnet lægge ansøgernes identitet til grund, har nævnet i langt den overvejende del af sagerne fundet, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af asyl.

Se som eksempel på Flygtningesnævnets afgørelser i sagerne:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig asylansøger, der havde oplyst at være bidoon (statsløs) fra Kuwait. Indrejst i 2016. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, shia-muslim og bidoon (statsløs) fra Jawakhir, Kuwait. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Kuwait frygter at blive fængslet eller henrettet af de kuwaitiske myndigheder, idet han har deltaget i to demonstrationer for bidooneres rettigheder, og idet han er udrejst illegalt af Kuwait. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [en dato i begyndelsen af] 2011 og den følgende dag deltog i en demonstration i Taima, Al Jahra, for bidooneres rettigheder. Den sidste dag blev ansøgeren og hans bror anholdt af myndighederne, og ansøgeren var herefter fængslet i seks måneder. Under fængslingen blev ansøgeren udsat for tortur, og fire til fem gange blev han afhørt om demonstrationen. Ansøgeren og hans bror blev løsladt mod at underskrive erklæringer om, at de ikke ville deltage i yderligere demonstrationer. Ansøgeren deltog for anden gang i en demonstration i Taima på en for ansøgeren ukendt dato i 2014. Ansøgeren blev under demonstrationen sammen med sin bror og andre demonstranter anholdt og var efterfølgende fængslet i et år og to måneder. Ansøgeren blev under fængslingen udsat for tortur, og to gange blev han afhørt om demonstrationen. Ansøgeren blev igen løsladt, efter han havde underskrevet en erklæring om, at han ikke ville deltage i yderligere demonstrationer. Otte dage efter løsladelsen udrejste ansøgeren illegalt af Kuwait. Det følger

af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger finder Flygtningenævnet, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring om hans identitet eller asylmotiv til grund. I relation til identiteten bemærkes, at ansøgeren over for [et europæisk lands] myndigheder har oplyst, at han er irakisk statsborger fra en bestemt navngiven by i Irak, ligesom han har oplyst et andet efternavn og en anden fødselsdato end opgivet til de danske myndigheder. Ansøgerens bror og dennes familie har tillige oplyst at være irakiske statsborgere over for [det samme europæiske lands] myndigheder. Ansøgerens forklaring om at han angav et falsk navn, fødselsdato og statsborgerskab i [det europæiske land], fordi han havde fået at vide, at det var den eneste måde, han kunne få lov at rejse videre på, tilsidesættes på baggrund af hans forklaring i øvrigt som utroværdig. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren har et meget begrænset kendskab til det område, hvor ansøgeren påstår at have boet, herunder har ansøgeren ikke kunnet opgive vejnavne eller forklare om kvarterer, blokke og forretninger eller om sin egen adresse på en troværdig og overbevisende måde. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han ikke gik meget ud og husker dårligt og har en psykisk tilstand, der påvirker hans hukommelse, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om blandt andet det tidsrum han var tilbageholdt efter første demonstration og om, hvor han gik i skole, og hvordan han kom dertil. Han har således først over for Udlændingestyrelsen forklaret, at han var tilbageholdt i 6 måneder i 2011, mens han under nævnmødet forklarede, at han var tilbageholdt i 2 måneder. Han har tillige først forklaret til Udlændingestyrelsen, at hans skole lå et stykke væk, og at han derfor blev fragtet til og fra skole i taxa, mens han under nævnmødet forklarede, at skolen lå tæt på, og at han altid gik derhen på ca. 5 min. Dertil kommer, at ansøgeren ikke har været i stand til at afgive en nærmere forklaring om de demonstrationer, som han angiveligt deltog i. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har givet en rimelig forklaring på de fremhævede divergenser. Flygtningenævnet finder tillige, at ansøgeren ikke har været i stand til at forklare nærmere om sine forhold eller uddybe sit asylmotiv. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om hans identitet og asylmotivet som konstrueret og utroværdig. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet eller asylmotiv, og ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjøm/2019/32

## 2.5 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret endeligt afgjort 138 nye spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere, herunder har nævnet også i 2019 behandlet et antal sager vedrørende personer hidrørende fra områder i Irak, som tidligere var under ISILs kontrol, særligt Mosul. De pågældende, som hovedsageligt var sunni-muslimer, havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold i området samt til konkrete konflikter med ISIL eller frygt for de irakiske myndigheder som følge af risiko for identifikation med ISIL. Herudover har nævnet behandlet et antal sager vedrørende sunni-muslimer, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser. Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende æresrelaterede konflikter.

I en stor del af sagerne vedrørende irakiske statsborgere har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgernes forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 13 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 99 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempler på sager vedrørende personer fra områder, som tidligere har været under ISILs kontrol, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ISIL, ligesom han frygter de generelle forhold i Irak. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv blandt andet henvist til ISILs kontrol i Mosul, samt til at ISILs straffer folk, og at ansøgeren er blevet straffet med piskeslag, fordi han røg på gaden. Ansøgeren har endvidere forklaret, at ansøgerens farbror blev slået ihjel af ISIL, idet farbroren blev skudt, mens han befandt sig på taget af sit hus. På dagen for ansøgerens farbrors begravelse fulgte ansøgeren sin gravide ægtefælle hjem til hendes familie, og ansøgeren blev på vejen til begravelsen ringet op af en grønthandler, der var nabo til ansøgerens svigerfamilie, som oplyste, at ISIL havde taget ansøgerens ægtefælle og hendes familie. Ansøgeren og hans familie følte sig herefter i fare, og de forlod derfor Mosul. Ansøgeren blev samme dag, som han forlod Mosul, kontaktet af samme grønthandler, som oplyste, at ansøgeren var i fare, idet han var eftersøgt af ISIL, der havde et dokument med ansøgerens navn. Ansøgeren forlod Mosul i [efteråret] 2015, og ansøgeren blev i 2018 oplyst telefonisk om, at ISIL havde slået hans ægtefælle ihjel. Ansøgeren har som noget nyt for nævnet fremlagt et brev indeholdende en trussel rettet mod hans familie og ham, hvilket brev, der er dateret [en dato i begyndelsen af] 2018,



angiveligt stammer fra militsgruppen Assaab Ahlul Haq. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for helt at tilsidesætte ansøgerens forklaring om baggrunden for, at han har søgt asyl i Danmark. Det må efter ansøgerens forklaring imidlertid lægges til grund, at han ikke kan antages at være særligt eksponeret i forhold til ISIL. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om situationen i Irak, at Mosul siden juli 2017 har været under den irakiske regerings kontrol, og at ISIL således er blevet "fordrevet" fra området. De oplevelser, som ansøgeren således har haft med ISIL i Mosul, kan herefter i hvert fald ikke længere begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som et nyt asylmotiv for nævnet har ansøgeren henvist til et brev indeholdende en trussel rettet mod hans familie og ham, hvilket brev, der er dateret [en dato i begyndelsen af] 2018, angiveligt stammer fra den shiitiske militsgruppe Assaab Ahlul Haq. Det er usikkert, om det kan lægges til grund, om brevet er reelt. Ansøgeren har ikke kunnet give nærmere oplysninger om baggrunden for dette brev, og der er ikke grundlag for at antage, at brevet er en følge af nogen individuel konflikt, som familien har med den pågældende militsgruppe. Selv om det måtte kunne lægges til grund, at brevet er modtaget af familien og stammer fra den pågældende militsgruppe, så er der ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren er efterstræbt af den pågældende gruppe, som ansøgeren aldrig har haft nogen konflikt med. Det hører med i vurderingen heraf, at brevet har en generel karakter, at Mosul er under den irakiske regerings kontrol, og at sunni-muslimer udgør den største befolkningsgruppe i Mosul. Henset hertil finder nævnet, at brevet ikke giver grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Heller ikke den generelle sikkerhedsmæssige situation i Mosul er af en sådan karakter, at det må antages, at man alene som følge af sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Herefter må det lægges til grund, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7." Irak/2019/42

Nævnet **stadfæstede** i **august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter ISIL i Mosul, herunder ISIL-medlemmerne [...] og [...], og den kurdiske sikkerhedstjeneste i Erbil, Kurdistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ISIL overtog Mosul i 2014, hvor han havde boet siden 1991. Ansøgeren var uvenner med [de to ISIL-medlemmer], idet han, forinden ISIL overtog Mosul, havde fået dem fængslet, fordi de skyldte ham penge. I [efteråret] 2014 anklagede de ansøgeren for at ryge i sin egen butik. Ansøgeren blev efterfølgende fysisk afstraffet på åben gade. Efterfølgende blev ansøgeren derhjemme, og han holdt ikke mobilforretning åben. Efter en måneds tid fik han besked på at genåbne sine butikker af ISIL, da de ellers ville blive konfiske-



ret. Ansøgeren bad om lov til at rejse til Erbil for at købe varer, hvilket han fik lov til. [En dato i begyndelsen af] 2015 ankom ansøgeren til Erbil. [Tre dage senere] blev ansøgeren anholdt af den kurdiske sikkerhedstjeneste i Erbil. Han blev sigtet for terrorisme og blev fængslet. Under sin tilbageholdelse blev han afhørt i alt otte gange, hvor han hver gang blev udsat for fysiske overgreb. Efter at have været for en dommer blev sigtelsen mod ansøgeren om terrorisme annulleret, og hans sag blev overført til det almindelige politi og de almindelige domstole, hvor han i stedet blev sigtet for dokumentfalsk. Ansøgeren erkendte sig skyldig i dokumentfalsk, fordi han var bange for ellers at blive sendt tilbage til sikkerhedstjenesten. [I foråret] 2015 blev han løsladt mod kaution, og han afventede efterfølgende at blive indkaldt til retten. Ansøgeren oplevede herefter ingen yderligere problemer med sikkerhedstjenesten eller andre myndigheder. Forinden sin udrejse modtog ansøgeren et brev, hvori han fandt to patroner og en seddel med beskeden om, at dette var hans skæbne. Ansøgeren formoder, at brevet var sendt til ham fra [de to ISIL-medlemmer]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvornår hændelsen i hans butik i Mosul med personer fra ISIL fandt sted, hvorvidt han blev taget i at ryge eller ikke og hvor mange og hvilke personer fra ISIL, der var til stede i butikken den dag. Ansøgeren har således under oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at det var forskellige grupper fra ISIL, som kom i hans butik, og at de som regel var fire til seks mennesker og gik med masker, samt at han udoover konflikten med ISIL havde en personlig konflikt med to personer, [de to ISIL-medlemmer]. Endvidere har klageren efterfølgende forklaret udbyggende om sin angivelige personlige konflikt med de pågældende to personer, herunder at de to personer var vagtpersonale for ISIL, og at det var dem, som opsøgte og anklagede ansøgeren for at ryge i hans butik. Endvidere har ansøgeren forklaret udbyggende om, at personerne fra ISIL under opholdet i butikken kontaktede en leder, hvorefter der kom flere fra ISIL i hans butik. Ansøgeren har forklaret forskelligt om tidspunktet for modtagelsen af det angivelige trusselsbrev. Endvidere har ansøgeren forklaret forskelligt om hvor mange forhør, han havde været til hos den kurdiske sikkerhedstjeneste Asayish, før han blev bragt for en dommer, og ansøgeren har forklaret udbyggende om, hvorvidt han havde modtaget en indkaldelse til at møde i retten. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at han ikke havde modtaget en indkaldelse til retten, uagtet at klageren angiveligt havde modtaget en indkaldelse til at møde i retten allerede på tidspunktet for oplysnings- og motivsamtalen, jf. hans forklaring for Flygtningenævnet. Endvidere har klageren forklaret udbyggende om den angivelige dom, han skulle have modtaget i Erbil. Efter en samlet vurdering kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren har den af ansøgeren anførte konflikt med ISIL, [de to ISIL-medlemmer] og den kurdiske sikkerhedstjeneste Asayish i Erbil. Flygtningenævnet bemærker endelig, at den generelle sikker-

hedssituation i Irak ikke er af en sådan karakter, at det kan antages, at der er risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/80

Som eksempler på sager vedrørende personer, som frygter shiitiske militser, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak og hendes tre medfølgende børn. Indrejst i 2015. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens tre myndige børns asylsager. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], Al Bashra, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter overgreb fra shia-militsen Asaib Ahl al-Haq. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at der i [foråret] 2015 blev påsat en brand i ansøgerens søsters bolig. Det blev efterfølgende konstateret, at Asaib Ahl al-Haq, der fremkom med trusler, stod bag ildspåsættelsen. [En dato i samme måned i foråret] 2015 blev der affyret skud mod ansøgerens brødrers butik, hvilket resulterede i, at en bror blev ramt i hånden og en anden bror i ryggen. To af ansøgerens sønner var til stede, men blev ikke ramt. [En dato i sommeren] 2015 modtog ansøgerens ægtefælle, [...], en mundtlig trussel fra militsen, da han var ude at købe ind. Omkring tre uger efter denne trussel kom nogle bevæbnede personer til ansøgers bopæl og meddelte: ”Vi skal rense området for jer”. Ansøgerens ægtefælle og søn, [...], talte med personerne. [En dato i efteråret] 2015 om eftermiddagen blev der afleveret et trusselsbrev indeholdende to patroner fra Asaib Ahl al-Haq på ansøgerens bopæl. Den følgende nat forlod ansøgeren og hendes familie bopælen og tog ophold i en landsby i tre dage, inden de udrejste af Irak. Ansøgeren blev adskilt fra sin ægtefælle i Tyrkiet. Hun er for kort tid siden blevet bekendt med, at ægtefællen er blevet dræbt af skud i Irak [en dato i efteråret] 2018. Dette fremgår af en dødsattest, som hun er kommet i besiddelse af gennem sin bror [...] i [et andet europæisk land]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og dennes børn, [ansøgerens myndige datter] og [ansøgerens myndige søn], hvis sager er sambehandlet, både hver for sig og indbyrdes har forklaret divergerende på en række centrale punkter vedrørende asylmotivet. Der er således blandt andet forklaret divergerende om, hvorvidt ansøgerens to brødre og to sønner ved det angivelige skudattentat i [foråret] 2015 befandt sig inde i en bil, da de blev beskudt, eller befandt sig i brødrenes forretning. Nævnet bemærker herved tillige, at det først under

forklaringen for nævnet er oplyst, at brødrenes forretning på tidspunktet for attentatet var blevet lukket som følge af trusler. Der er endvidere forklaret divergerende om, hvor de enkelte familiemedlemmer befandt i ansøgerens families hus, da dette angiveligt blev opsøgt af bevæbnede mænd [på et tidspunkt i efteråret] 2015, herunder om hvor ansøgeren befandt sig og om hvilke sønner, der sammen med ansøgerens ægtefælle talte med mændene. Nævnet bemærker, at alle ansøgere ifølge forklaringerne var til stede ved denne episode. [Ansøgerens myndige datter] har herudover om tidspunktet for denne episode til sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at den fandt sted [omkring to måneder senere end det angivne tidspunkt i efteråret] 2015 på et tidspunkt, hvor hun havde forladt universitetet. Der er herudover blandt andet forklaret divergerende om antallet af patroner, der lå i det trusselsbrev, som familien angiveligt modtog [senere i efteråret 2015], og som var den direkte anledning til udrejsen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at [ansøgerens myndige datter] til sin oplysnings- og motivsamtale hverken har omtalt ildspåsættelsen i [foråret] 2015, truslerne mod sin far i [sommeren] eller patronerne i trusselsbrevet. Hendes oplysning om, at dette skyldes træthed i forbindelse med samtalen, kan ikke føre til, at nævnet kan se bort fra hendes manglende omtale af disse forhold. Den for Flygtningenævnet fremkomne nye oplysning om, at ansøgerens ægtefælle er blevet dræbt af skud i Irak [en dato i efteråret] 2018, og den i den forbindelse fremlagte dødsattest, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at der ikke foreligger nærmere oplysninger om baggrunden for det angivelige drab på ægtefællen. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/10

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk arabere fra Bagdad, Irak. Den mandlige ansøger er sunni-muslim og den kvindelige ansøger er shia-muslim af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive fængslet af shiitiske militser, idet militsen betragtede ansøgeren som spion for ISIL, fordi han er sunni-muslim og flygtet fra byen Abu Ghraib [lige udenfor Bagdad, red.], som på daværende tidspunkt blev kontrolleret af ISIL. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han og familien boede i byen Abu Ghraib, men byen blev erobret af ISIL i december 2014. Ansøgerens ældste datter blev i forbindelse med ISILs ransagninger af husene i byen taget af ISIL. Ansøgeren flygtede herefter sammen med sin familie fra Abu Ghraib og tog ophold i en flygtningelejr i Bagdad i et par uger, hvorefter ansøgeren fandt en bolig i bydelen Al-Amel. Under ansøgerens og familiens ophold i flygtningelejren fandt de liget af datteren. Ansøgeren har oplyst, at han formoder, at

datteren blev slået ihjel i Abu Ghraib, da de irakiske myndigheder angreb ISIL i byen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at deres bopæl i Bagdad blev ransaget af militsen Saraya Al-Salam to gange i december 2014. I forbindelse med en tredje ransagning blev ansøgeren tilbageholdt af militsen i januar 2015. Ansøgeren blev i [foråret] 2015 tilbageholdt af militsen for anden gang. Denne gang tog militsen ansøgerens ældste søn, [...], med. [Senere samme måned i foråret] 2015 blev ansøgeren og sønnen løsladt efter at have været tilbageholdt i en måned. Efter løsladelsen opsagde ansøgeren sit job og fik udstedt et pas. Ansøgeren udrejste af Irak [en dato i sommeren] 2015. Ansøgerens søn og ægtefælle blev i [efteråret] 2015 igen opsøgt af militsen Saraya Al-Salam på bopælen. Militsen havde en arrestordre med på ansøgeren. Da ansøgeren ikke var på bopælen, anholdt militsen sønnen og sagde til ansøgerens ægtefælle, at de først ville løslade deres søn, når ansøgeren havde meldt sig til militsen. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter, at hun vil blive tilbageholdt og slået ihjel af militserne, fordi de har forsøgt at anholde ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter, at hendes ægtefælle og hendes søn vil blive slået ihjel. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Irak. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes ældste datter blev taget og efterfølgende slået ihjel af ISIL i slutningen af 2014. Datteren blev slået ihjel i forbindelse med et angreb foretaget af ISIL i byen Abu Ghraib, hvor ansøgeren og familien boede. Efter nogle ugers ophold i en flygtningelejr fandt ansøgerens ægtefælle en bolig til familien i Al-Amal området i Bagdad i starten af 2015. Efter at have opholdt sig i området i en kort periode oplevede ansøgerens ægtefælle chikane og tilråb fra områdets andre beboere, fordi ægtefællen er sunni-muslim. Sønnen, [den ældste søn], fik på et tidspunkt nok og kom i slåskamp med nogle af de personer, som chikanerede ansøgerens ægtefælle. Få dage efter episoden blev ansøgeren og familien opsøgt af bevæbnede personer fra Saraya Al-Salam militsen, som anholdt ansøgerens ægtefælle og tilbageholdt ham på et ukendt sted i 25 dage. [I foråret] 2015 blev ansøgerens bopæl igen opsøgt af personer fra Saraya Al-Salam, og denne gang blev både ansøgerens ægtefælle og søn tilbageholdt. Denne gang blev ægtefællen og sønnen tilbageholdt i en måned, hvorefter ansøgerens ægtefælle besluttede at udrejse af Irak. [Samme dato som oplyst af den mandlige ansøger i sommeren] 2015 udrejste ægtefællen. [En dato i den samme måned som oplyst af den mandlige ansøger i efteråret] 2015 blev ansøgerens bopæl endnu engang opsøgt af personer fra militsen, som havde en arrestordre med på ansøgerens ægtefælle. [Den ældste søn] blev meget vred over, at militsen havde opsøgt bopælen igen. [Sønnen] kom i håndgemæng med militsfolkene, hvorefter [han] blev anholdt. Ansøgeren fik i samme forbindelse at vide, at militsen først ville løslade sønnen, når ansøgerens ægtefælle meldte sig til militsen. Ansøgeren og sønnen, [en anden søn], flyttede herefter til ansøgerens søster, som boede i Bagdad. Efter at ansøgeren fik udstedt et pas, udrejste hun af Irak [en dato i efteråret] 2015. Ansøgeren søn, [den anden søn], opholder sig fortsat i Bagdad. Flygtninge-

nævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund, idet forklaringerne forekommer divergerende, utroværdige og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende om ransagningerne og opsøgningerne af deres bopæl. Den mandlige ansøger har til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han blev anholdt to gange af militserne i januar 2015, hvor han blev tilbageholdt 25 dage i en kælder, og igen fire måneder senere i [foråret] 2015, hvor han blev anholdt sammen med sin søn. Tilbageholdelserne havde baggrund i den måde, de sekteriske militser arbejder – ved at anholde folk for at få løsepenge. Til sin asylsamtale har den mandlige ansøger indledningsvis forklaret, at bopælen blev ransaget to gange af den shia-muslimske milit, Saraya al-Salam, henholdsvis den 14. eller 15. december 2014 og i januar 2015, idet militsen ledte efter våben. Ved den første opsøgning havde militsen krævet, at ansøger skulle være en del af militsen, og militsen havde krævet penge af ansøger ved flere efterfølgende opsøgninger. Han blev taget med af militsen ved den anden ransagning og tilbageholdt i 25 dage, idet han havde nægtet at samarbejde med militsen ved den anden ransagning. De ville have ham til at acceptere at blive medlem. Han blev endvidere anholdt i starten af [foråret] 2015 sammen med [den ældste søn], idet militsen sagde, at han og [sønnen] skulle tilslutte sig militsen. Det er almindeligt, at militsen tager en fars søn for at skræmme faren. Senere under samtalen forklarede den mandlige ansøger, at den første ransagning fandt sted i starten af december 2014 og den anden omkring den 7. eller 8. december 2014. Der var tale om to til tre dages mellemrum. Datoerne den 14. og 15. var datoerne for ansøgers anholdelse. Ansøger havde ikke nogen kontakt med militsen mellem ransagningerne og anholdelsen midt i januar 2015. Efter hans udrejse fortalte den kvindelige ansøger, at Saraya al-Salam havde været på bopælen for at anholde ham og havde medbragt en anholdelsesordre. [Den ældste søn] havde blandet sig og var i den forbindelse blevet anholdt. Den kvindelige ansøger har til sin asylsamtale forklaret, at den mandlige ansøger blev anholdt på bopælen omkring den 15. januar 2015 af militsen Saraya al-Salam. Milittsfolkene sagde til ham, at han var en forræder, og at han skulle have kæmpet mod ISIL. Efterfølgende forklarede den kvindelige ansøger, at den mandlige ansøger og [den ældste søn] et par dage forinden havde været i slåskamp med personer fra militsen, fordi de chikanerede den mandlige ansøger med tilråb. Anden gang, milittsfolkene opsøgte bopælen og tilbageholdt den mandlige ansøger, var [en af tre på hinanden følgende datoer i foråret] 2015. Der opstod tumult mellem [den ældste søn] og milittsfolkene, og de tog derfor både ham og den mandlige ansøger med. De spurgte den mandlige ansøger, hvorfor han var flyttet fra Abu Graib til Bagdad. [I efteråret] 2015 opsøgte folk fra den samme milit bopælen, hvor de skulle aflevere en arrestordre på den mandlige ansøger. [Den ældste søn] kom og skældte militsen ud, hvorefter situationen eskalerede, og de tog [sønnen] med. De sagde ikke, hvorfor de kom. Det gør de aldrig, de tager bare folk med uden at forklare hvorfor. Den kvindelige ansøger forklarede videre, at den mandlige ansøger og [den

ældste søn] ikke har oplevet andre konflikter med militserne ud over de tre opsøgninger i henholdsvis [begyndelsen af, foråret og efteråret] 2015. Foreholdt at den mandlige ansøger har forklaret, at deres bopæl blev ransaget af militsen to gange i starten af december med to-tre dages mellemrum, hvor hun skulle have været til stede, forklarede den kvindelige ansøger, at der ikke havde fundet ransagninger sted og spurgte i den forbindelse, hvad årsagen til ransagningerne skulle være. Forespurgt igen forklarede hun, at hun nu husker den første ransagning, men ikke den anden. Hun var træt og husker det ikke. Foreholdt videre, at den mandlige ansøger ikke har oplyst noget om, at han og [den ældste søn] skulle have været i slåskamp med militsfolk et par dage før den første tilbageholdelse, forklarede den kvindelige ansøger, at det er korrekt, og at hun ikke forstår, at den mandlige ansøger ikke har oplyst herom. Ansøgerne har endvidere forklaret divergerende om, hvornår de flyttede til Al-Amel i Bagdad. Den mandlige ansøger har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han flygtede fra Abu Graib i [efteråret] 2014, da byen faldt til Islamisk Stat. Han blev placeret i en flygtningelejr sammen med sin hustru og to af sine børn i to måneder. I [slutningen af] 2014 flyttede de til Al-Amel i Bagdad. Til sin asylsamtale forklarede den mandlige ansøger, at han boede i Abu Graib frem til [slutningen af] 2014. Derefter boede han i en flygtningelejr i Dour Al-Soud i Bagdad i to uger, hvorefter han i [slutningen af] 2014 flyttede til bydelen Al-Amel i Bagdad, hvor han boede frem til sin udrejse. Den kvindelige ansøger har til sin asylsamtale forklaret, at hun efter at have forladt Abu Graib boede to til tre uger i flygtningelejren, hvorefter familien i [begyndelsen af] 2015 flyttede ind i huset i Bagdad. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer mindre sandsynligt, at militsen Saraya al-Salam skulle have løsladt den mandlige ansøger uden betingelser, selvom han afviste at tilslutte sig militsen, henset til hans forklaring om, at tilbageholdelsen havde baggrund i, at han skulle acceptere at tilslutte sig militsen, ligesom det forekommer mindre sandsynligt, at militsen - efter at ansøgeren var udrejst af Irak - skulle have anholdt sønnen, [den ældste søn], for at presse ansøgeren til at melde sig, og at militsen skulle holde [sønnen] fortsat fængslet på 4. år vel vidende, at ansøgeren har forladt landet. Nævnet finder videre, at det forekommer utroværdigt, at myndighederne skulle have udstedt en arrestordre på den mandlige ansøger i [efteråret] 2015, dels fordi der ikke havde været arrestordre på ham ved de forudgående tilbageholdelser, dels fordi begge ansøgere fik udstedt pas af myndighederne i forbindelse med deres udrejse af Irak i henholdsvis [sommeren] og [efteråret] 2015, hvorved bemærkes, at den mandlige ansøgers angivelige konflikt med militsen havde varet siden [slutningen af] 2014. Nævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der er en høj forekomst af falske dokumenter i Irak. I flere områder i og omkring Bagdad er forholdene stadig præget af usikkerhed og uroligheder, hvilket blandt andet har sammenhæng med shiamilitsernes betydelige indflydelse. Efter baggrundsoplysningerne er der imidlertid ikke grundlag for at antage, at forholdene er således, at enhver sunni-muslim, der vender

tilbage, som udgangspunkt vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med den Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/47

Som eksempel på sager vedrørende æresrelaterede konflikter kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurdisk badhini fra Dohuk, Kurdistan, Irak. Ansøgeren har oplyst, at han er ateist. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin kærestes familie eller de islamiske partier i landet, idet nogle billeder af ansøgeren og hans kæreste er blevet offentliggjort. Til støtte for asylmotivet har ansøgeren oplyst, at han mødte sin kæreste i 2011, hvorefter de regelmæssigt talte i telefon og mødtes. I 2013 blev ansøgerens kæreste forlovet med en mand og i 2014 tvangsgiftet med ham. Ansøgeren blev ved med at mødes med sin kæreste. I 2015 mistede ansøgerens kæreste sin telefon, som indeholdt billeder af ansøgeren og hende. Herefter blev både nogle billeder og en video af ansøgeren og hans kæreste med seksuelt indhold delt på sociale medier, herunder Facebook og Instagram. Ansøgeren blev af sin kæreste opfordret til at forlade landet, hvorfor ansøgeren tog hjem til sin ven, hvor han opholdt sig i 20 dage. Mens ansøgeren opholdt sig hos sin ven, fik han at vide, at hans bopæl og arbejdsplads var henholdsvis blevet opsøgt af ukendte personer og politiet. Ansøgeren udrejste fra Irak [en dato i sommeren] 2015. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om asylmotivet fremstår divergerende, usammenhængende og utroværdig. Ansøgeren har til forskellige samtaler med Udlændingestyrelsen og i advokatindlægget forklaret divergerende om, hvem han var sammen med, da [kæresten] ringede og fortalte, at hun havde set billederne og rådede ham til at flygte. Han har tillige forklaret divergerende om antallet af samlejer med [kæresten] og om, hvor han satte hende af efter deres møder. Han har dertil over for Udlændingestyrelsen forklaret upræcist om, hvorvidt [kærestens] familie kendte til billederne og om, hvad der skete med hende. Endelig har han over for Udlændingestyrelsen forklaret upræcist om, hvem der havde kendskab til deres forhold. Ansøgerens forklaring om hans kendskab til profilen med billederne og om hans reaktion, da [kæresten] ringede og sagde, at han var i fare, forekommer mindre sandsynlig. Det forekommer således mindre sandsynligt, at han kendte til profilen, og at hans ven og [kæresten] tillige kendte til profilen og fandt billederne i nær tidsmæssig



sammenhæng, når han ikke har været i stand til at forklare nærmere om profilen. Det forekommer tillige mindre sandsynligt, at han kun bekymrede sig om sin egen sikkerhed, da [kæresten], som i første omgang måtte være i større fare, ringede og advarede ham, og at han således hverken på det tidspunkt eller senere sikrede sig, at hun var i sikkerhed. Dertil kommer, at ansøgerens forklaring om sit og [kærestens] forhold, hendes families position og tilknytning til paramilitære organisationer samt den fare, han angiveligt udsatte sig selv og [kæresten] for ved at indlede og fortsætte forholdet og dokumentere det på film og fotos, fremstår usammenhængende. Det forekommer i den forbindelse usammenhængende og usandsynligt, at han skulle turde forsvinde med hende i op til 5 timer ad gangen, og at han tillige ikke sikrede sig, at de angivelige optagelser af dem sammen blev slettet. Ansøgeren har svaret afglidende og upræcist på spørgsmål om sine og [kærestens] fremtidsplaner og på karakteren af deres forhold, efter han fandt ud af, at hun var blevet forlovet og gift. Ansøgeren har ikke under nævnsmødet været i stand til nærmere at forklare de nævnte divergenser eller uddybe sin forklaring nærmere. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med [kærestens] familie eller med andre i Irak. Det ændrer ikke herved, at ansøgeren har fremlagt udskrift af billeder af sig selv og en pige og af en facebookprofil, der hedder Dohuks ludere, som ikke længere eksisterer. Det ændrer heller ikke herved, at han har fremlagt to dokumenter, der angiveligt er indkaldelser af ham til møde i retten og en anholdelsesbeslutning. Der er herved lagt vægt på det sene tidspunkt for dokumenternes fremkomst og på baggrundsoplysningerne om Irak, hvoraf det fremgår, at falske og forfalskede dokumenter er forekommende og lette at få fat i. Flygtningenævnet finder herefter og efter bevisvurderingen, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af dokumenterne. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”  
Irak/2019/27

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Irak/2019/8.

## 2.6 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er tale om sager, hvor



Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (application nos. 8319/07 og 11449/07). I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne til-ladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund. Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85. Der henvises endvidere til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at klagerne ved en tilbagevenden til Somalia fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til det oprindeligt påberåbte asylmotiv:

Nævnet **omgjorde i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [...] og er muslim fra [...] i Shabelle Hoose-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi de har beskyldt ham for at være spion og have samarbejdet med regeringen. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hans far var soldat for regeringen i 1980’erne før borgerkrigen og havde kontakt med soldater, der arbejdede med den nuværende regering. Af denne årsag truede al-Shabaab ham og mistænkte ham for at være spion for regeringen. Klagerens far blev slået ihjel i [foråret] 2013, formentlig af al-Shabaab. Videre har klageren henvist til, at han frygter, at hans søn, [...], vil blive betragtet som født uden for ægteskab. Endvidere frygter klageren indoktrinering af hans fire halvsøskende, som han har forældremyndighed over. Endelig har klageren henvist til, at han frygter de generelle forhold i Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Det fremgår videre af sagen, at Udlændingestyrelsen ved behandlingen af asylsagen i 2013 heller ikke kunne afvise, at klageren ville være i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shabaab. Det fremgår af baggrundsoplysning-

gerne, herunder senest kontrollkort fra november 2018 udarbejdet af Political Geography Now, at kontrolforholdene i klagerens hjemområde er uklare, idet både AMISON/SNA og al-Shabaab har indflydelse i området omkring [klagerens hjemby]. Forholdene i området beskrives endvidere som meget ustabile og urolige i baggrundsoplysningerne. Under disse omstændigheder – og henset til klagerens oplysninger om sin konflikt med al-Shabaab, der også indgik ved den oprindelige asylsagsbehandling i 2013, og som fortsat ikke kan afvises - finder nævnet uanset de foreliggende baggrundsoplysninger om en generel forbedring af forholdene i Somalia, at betingelserne for inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt. Nævnet finder således, at der ikke i forhold til [klageren] kan antages at være indtruffet en sådan ændring i forholdene, at han ikke længere risikerer overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Somalia. Det kan herunder ikke antages, at ansøgeren ikke længere vil være således profileret i forhold til al-Shabaab, at han ikke længere vil være i risiko for asylrelevante overgreb fra militsen. Flytningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 2.” Soma/2019/114

Nævnet **omgjorde i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flytningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [...] og er muslim af trosretning fra byen [...] i regionen Shabelle Hoose, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, idet han er efterstræbt af disse. Herudover frygter klageren familien til den kvinde, som har beskyldt klageren for at have gjort hende gravid. Klageren har til støtte for asylmotivet om familien til kvinden oplyst, at han i perioden fra 2001 til 2008 opholdt sig i Kismayo, hvor han uddannede sig til journalist. I 2007 mødte klageren en kvinde fra en magtfuld klan, som fejlagtigt beskyldte klageren for at have gjort hende gravid. Som følge af dette ønskede kvindens familie at slå klageren ihjel. Ledelsen på den kostskole, som klageren boede i, forhindrede familien i at pågribe klageren, og hjalp klageren til at flygte tilbage til sin hjemby. Til støtte for asylmotivet om konflikten med al-Shabaab har klageren oplyst, at han modtog flere trusselsopkald efter, at han i 2008 begyndte at arbejde for radiostationen STN Radio. Klageren opsagde sin stilling hos radiostationen i 2009, hvorefter trusselsopkaldene ophørte. I 2013 modtog klageren trusselopkald fra al-Shabaab, som beskyldte ham for at have videregivet oplysninger om al-Shabaab til medierne. Klageren blev herefter fængslet og udsat for fysisk overgreb af al-Shabaab. Under tilbageholdelsen forsøgte al-Shabaab at overtale klageren til at arbejde for en radiostation, der var ejet af disse. Klageren var tilbageholdt i 15 dage, hvorefter det lykkedes ham at flygte fra fængslet og udrejst fra Somalia. Klageren udrejste [i som-

meren] 2013. Efter klagerens udrejse fra Somalia fik klageren oplyst, at al-Shabaab opsøgte klagerens familie og skød klagerens forældre og bror, som efterfølgende døde af dette. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen ikke lægge den del af klagerens asylmotiv til grund, som angår forholdet til en kvinde og dennes familie, idet klageren ikke har oplevet problemer som følge af denne konflikt, fra der blev fremsat trusler imod klageren i 2008, til han udrejste i 2013. Udlændingestyrelsen har i tilladelsesresolutionen af [...] 2014 lagt klagerens asylmotiv til grund. Det er således lagt til grund, at klageren havde en konflikt med al-Shabaab, som i 2008 fremsatte trusler mod klageren som følge af klagerens arbejde som journalist på en radiostation, hvorefter klageren sagde sin stilling op. I sommeren 2013 blev klageren beskyldt af al-Shabaab for at have givet oplysninger om splittelse i al-Shabaabs ledelse til en radiostation, og klageren blev på ny truet, og han var derefter fængslet i 15 dage, indtil det lykkedes ham at flygte. Han flygtede derefter ud af landet. Efter sin udrejse har klageren fået oplyst, at al-Shabaab har opsøgt klagerens familie og skudt hans bror og forældre. Broderen døde, mens forældrene efterfølgende er døde af skudsår og sygdom. Flygtningenævnet lægger ligeledes dette asylmotiv til grund. Forløbet indebærer, at klageren må anses for at være profileret i forhold til al-Shabaab. Efter de seneste baggrundsoplysninger er området Marka-Qoryooley-Afgooye, som klageren stammer fra, meget ustabil og under indflydelse af både al-Shabaab og AMISON. Afgooye-Mogadishu-Marka beskrives som det mest voldelige område i Somalia. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at det fortsat er sandsynligt, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det ikke kan antages, at han kan opnå beskyttelse hos myndighederne eller ved at tage ophold i en anden del af Somalia. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [...] 2017 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/117

Nævnet **omgjorde i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [...], underklanen [...] og subklanen [...]. Klageren er sunni-muslim og født i landsbyen [...], der ligger i Galgaduud-regionen. I 2010 rejste klageren sammen med sin mor og søskende til Mogadishu, hvor han opholdt sig i en flygtningelejr indtil sin udrejse. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shaabab. Til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyste klageren, at hans far var en af de lokale ledere af [...], og at både hans far og hans storebrødre kæmpede mod al-Shaabab. Klageren forklarede, at en af brødrene blev slået

ihjel i forbindelse med kamphandlinger i 2009, og da al-Shaabab angreb landsbyen i 2010, blev hans far såret og tilbageholdt. Familien vidste ikke, hvad der efterfølgende skete med faren, men han blev formentlig slået ihjel. Herefter flygtede klageren sammen med sin mor og søskende til Mogadishu, hvor de tog ophold i en flygtningelejr. Under opholdet i flygtningelejren fungerede klageren som meddeler for AMISOM, idet han informerede AMISOM, hvis han oplevede eller hørte noget, der kunne være interessant for dem. På et tidspunkt observerede klageren bevæbnede personer fra al-Shaabab i nærheden af lufthavnen i Mogadishu, hvilket han fortalte til AMISOM. Herefter opsøgte AMISOM personerne fra al-Shaabab, og der blev kort udvekslet skud, inden personerne fra al-Shaabab flygtede fra stedet. Klageren forklarede, at al-Shaabab efterfølgende fandt ud af, at han arbejdede som meddeler for AMISOM, og at de derfor ønskede at slå ham ihjel. Klageren forklarede videre, at hans mor blev opsøgt af al-Shaabab, der spurgte efter ham, og at han derefter skjulte sig i flygtningelejren, indtil han i begyndelsen af 2012 forlod Somalia. Klageren har til partshøringssamtalen i Udlændingestyrelsen [i] 2017 og i skriftligt partshøringssvar [fra] 2017 fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Herudover har klagerens forhenværende personlige repræsentant, [...] i mail [fra] 2017 på vegne af klageren gjort gældende, at klagerens hjemby er besat af Taleban, og at klageren på grund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i byen ikke kan vende tilbage. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men Udlændingestyrelsen har i tilladelsesresolutionen af [...] 2013 anført, at styrelsen ikke kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia risikerede asylbegrundende overgreb, og at de herved lagde vægt på, at klagerens forklaring om sine konflikter i det væsentligste fremstod troværdige. Herudover fremgår det af tilladelsesresolutionen, at Udlændingestyrelsen lagde vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af den 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien, og at styrelsen på denne baggrund fandt, at udsendelse til det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt udgjorde en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen fortsat lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ifølge baggrundsoplysningerne har al-Shabaab fortsat kontrollen i klagerens hjemby [...], og efter karakteren af klagerens konflikter i [hjembyen] og Mogadishu finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at han – uanset den tid, der nu er forløbet, og uanset at forholdene i området er forbedret – fortsat vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse af al-Shabaab, både i [hjembyen] og i Mogadishu. Flygtningenævnets ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/172

Nævnet **omgjorde i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører hovedklanen [...], underklanen [...], og er muslim fra Juba Hoose, [...], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af De Islamiske Domstole/al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ejede en cafe i hjembyen [...]. Der ankom en nomade til cafeen, og klageren drak the sammen med ham, da personer fra De Islamiske Domstole ankom, fordi de ville have fat i gæsten. De begyndte at skyde, og gæsten blev såret og afgik senere ved døden. Klageren blev også selv såret i det ene ben under skudepisoden. Gæsten blev taget med, og klageren flygtede til en mand udenfor byen, der behandlede hans skader. Samme aften fik klageren at vide, at folkene fra De Islamiske Domstole havde opsøgt hans bopæl for at få oplysninger om gæsten, som de mistænkte for at være spion, blandt andet fordi de fandt en genstand, der lignede en telefon, i den kurv, som gæsten havde med på caféen. I forbindelse med opsøgningen af klagerens bopæl beskyldte de ham for også at være spion for deres fjender og tilkendegav, at de ville lede efter ham. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution af den [...] 2012 fremgår, at styrelsen lagde vægt på, at klageren havde forklaret troværdigt om sine konflikter og at man med henvisning hertil sammenholdt med, at ansøgeren kom fra det sydlige Somalia fandt, at det var sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til [hjembyen] ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. I forbindelse med afgørelsen om nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse har Udlændingestyrelsen fortsat lagt klagerens forklaring om asylmotiv til grund, men ikke vurderet, at han kan antages at være profileret i forhold til al-Shabaab, idet man har lagt vægt på, at konflikten ligger langt tilbage i tid, idet klageren udrejste i 2007, og at klageren ikke har kendskab til, om al-Shabaab har eftersøgt ham efter udrejsen. Flygtningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen klagerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen forekommer selvoplevet, ligesom den i det væsentlige har været konsistent og sammenhængende. Henset til, at der er forløbet mere end 12 år siden klagerens udrejse, har nævnet ikke tillagt de divergenser, der har været om omstændighederne omkring skudepisoden afgørende betydning, idet nævnet videre har lagt vægt på klagerens forklaring om, at han var

i chok. Nævnet lægger således til grund, at klageren har drevet en café i sin hjemby, og at al-Shabaab/De Islamiske Domstole har beskyldt ham for at være spion for amerikanerne. Nævnet lægger videre til grund, at klagerens bopæl samme aften, som angrebet mod caféen fandt sted, blev opsøgt af personer fra De islamiske Domstole, der tilkendegav, at han var stikker, og at de ville lede efter ham. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at klagerens hjemby, [...], fortsat er under al-Shabaabs kontrol, og at al-Shabaab vedvarende siden 2013 har haft kontrollen over det område, hvor [hjembyen] er beliggende. Henset til karakteren af de beskyldninger, der blev fremsat mod ham, finder Flygtningenævnet, at klageren fortsat er profileret i forhold til al-Shabaab. Det bemærkes i den forbindelse videre, at klageren ikke har noget netværk i [hjembyen] og ikke har været i kontakt med sin klan siden udrejsen, ligesom han ikke har været tilbage i sit hjemområde siden 2007. Han har opholdt sig i Europa siden flugten, og det er derfor mange år siden, han har levet i et al-Shabaab-kontrolleret område, hvorfor det må formodes, at han meget let kan komme til at påkalde sig opmærksomhed. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse er opfyldt. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer herefter Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2018, så klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/266

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Soma/2019/209, hvor nævnet fandt, at klageren som følge af sit arbejde for en NGO måtte anses for at være profileret på en sådan måde, at han ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse fra al-Shabaabs side ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Somalia, selvom al-Shabaab ikke havde kontrollen i området. Nævnet omgjorde således Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse og ændrede endvidere klagerens status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Se endvidere den i afsnit 6.12.2.1 nævnte afgørelse Soma/2019/233, hvor nævnet fandt det tvivlsomt, om klageren efter ni års fravær fra hjemlandet ville være i risiko af de oprindelig påberåbte grunde, men lagde til grund, at klageren var enlig kvinde uden noget aktuelt familiemæssigt netværk i Somalia, idet hendes nære mandlige slægtninge enten var døde eller opholdt sig udenfor landet og hendes mor og søstre opholdt sig i en flygtningelejr i Kenya. Flygtningenævnet fandt på den baggrund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia som enlig kvinde uden netværk ville være i risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, og omgjorde derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.

Se også den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Soma/2019/247, hvor nævnet fandt det sandsynliggjort, at klageren som følge af sit oprindelige asylmotiv ved en tilbageven-

den til Somalia ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og tillige fandt, at klageren havde sandsynliggjort sit nye asylmotiv, hvorefter hendes datter ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive omskåret mod klagerens vilje. Flygtningenævnet meddelte derfor datteren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og som en konsekvens heraf opfyldte klageren betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at indtræde eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, var opfyldt, og at inddragelse/nægtelse af forlængelse ikke ville være særligt belastende for den pågældende, jf. § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er somalisk statsborger og muslim fra [...], Somalia. Klageren tilhører hovedklanen [...], subklanen [...] og familiekklanen [...]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab eller af familiemedlemmer til den kvinde, som han har haft et udenomsægteskabeligt forhold til. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2008 indledte et forhold til kvinden [...]. De holdt deres forhold skjult og mødtes kun lejlighedsvist. I [foråret] 2013 blev klagerens og [kvindens] forhold opdaget af hendes fætter, der orienterede hendes brødre og andre fætre, som derfor overfaldt klageren og truede ham. Klageren anmodede [kvindens] familie om tilladelse til at indgå ægteskab med hende, hvilket de afslog, idet klageren tilhørte en lavere klan, og idet hun skulle giftes med en person fra al-Shabaab. Klageren blev opsøgt på sin bopæl, hvor brødrene truede ham på livet og med at brænde klagerens hus ned. [Kvindens] familie holdt hende inden døre, og hun måtte ikke forlade hjemmet. Klageren holdt kontakt til hende gennem en arbejdsdreng ved en brønd, som fungerede som budbringer. Via ham aftalte klageren og [kvinden] at mødes. Klageren besøgte hende i skjul en aften, hvor hendes familie var til mindehøjtidelighed i en anden by. [Kvindens] svigerinde, der boede i nabohuset, overraskede dog klageren og [kvinden] under samleje og tilkaldte [kvindens] bror, [...], der var spion for al-Shabaab, og hans ven, [...], som var en magtfuld al-Shabaab-person i området. Begge opholdt sig i nabohuset. Det lykkedes klageren at flygte ud af vinduet. Klageren har efter sin udrejse fået at vide, at [kvinden] blev udsat for stening af al-Shabaab på grund af sit forhold til klageren. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den



Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen kunne ikke da lægge klagerens forklaring om sit individuelle asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge klagerens forklaring om sit individuelle asylmotiv til grund. Flygtningenævnet henviser herved til det, der anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [...] 2017, herunder navnlig at klageren oprindeligt til politiet angav et helt andet asylmotiv end det, som han nu gør gældende. Klagerens forklaring om, at han er forfulgt af al-Shabaab og en mand ved navn [samme navn som kvindens brors ven] på grund af et forhold til en pige, som han ikke var gift med, fremstår derfor som konstrueret til lejligheden. Det bemærkes, at klagerens forklaring for Flygtningenævnet heller ikke fremstår som selvoplevet. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at de angivelige episoder skulle have fundet sted for en del år siden, hvilket imidlertid ikke kan føre til en anden vurdering, henset til at klageren har forklaret divergerende om helt centrale forhold. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsuplysninger finder Flygtningenævnet endvidere, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse. Nævnet har lagt til grund, at klagerens hjemområde er under indflydelse af al-Shabaab. Efter de foreliggende baggrundsuplysninger er ophold i al-Shabaab kontrollerede områder for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab ikke tilstrækkeligt til at opnå asyl. I vurderingen har nævnet inddraget de seneste baggrundsuplysninger, herunder om al-Shabaabs måde at operere på i områder, hvor al-Shabaab har kontrol henholdsvis ikke har kontrol. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på har ændret sig fra vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er af en sådan karakter, at klageren kan opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering, herunder at klageren som ovenfor anført ikke kan anses for profileret i forhold til al-Shabaab, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren har opholdt sig nogle år i ”Vesten”, kan ikke føre til en ændret vurdering heraf. Det er herved indgået i vurderingen, at klageren er født og opvokset i Somalia, indtil han var 25 år. Klageren har boet i Danmark i ca. 5 ½ år og har kun i få måneder haft tilknytning til det danske arbejdsmarked. Klageren har familie i Somalia, herunder sin mor og en søn, men har ingen familie i Danmark. Klageren er sund og rask. Flygtningenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særlig belastende for ham, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 8. december 2017.” Soma/2014/267



Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og sunni-muslim af trosretning fra [...], Hiraan, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet klageren ikke har overholdt en aftale med dem samt at være flygtet til Vesten. Endvidere frygter klageren sin svigerfar, da svigerfarens datter blev slået ihjel på grund af klageren. Endelig frygter klageren de generelle forhold. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst om, at han blev opsøgt flere gange af al-Shabaab, der ønskede at klageren skulle samarbejde med dem. Klageren nægtede dette adskillige gange. På et tidspunkt indvilligede klageren i at samarbejde med al-Shabaab, idet klageren frygtede for sit liv. Klageren blev bragt til en moske, hvor klageren blandt andet skulle lære at sprænge sig selv i luften, hvorfra klageren flygtede. Klageren har endvidere oplyst om, at hans svigerfar har opsøgt klageren og klagerens familie, idet han afkrævede blodpenge for klagerens afdøde ægtefælle. Svigerfaren truede med at slå et af klagerens familiemedlemmer ihjel, på hvilken baggrund de flygtede. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund, idet forklaringen herom er divergerende. Klageren har blandt andet til politirapport i forbindelse med sin indrejse i Danmark forklaret, at han flygtede fra fængslet, og at hans ægtefælle blev dræbt, fordi hun blev anklaget for at skjule nogle unge mænd på sin bopæl, mens klageren til asylsamtalen har forklaret, at han blev løsladt fra fængslet, og at hans ægtefælle blev dræbt, fordi hun ikke ville røbe hans opholdssted. Klageren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb i overensstemmelse med udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Efter Flygtningenævnets baggrundsuplysninger er forholdene i klagerens hjemområde ikke længere af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse er derfor opfyldt. Vedr. klagerens tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren har opholdt sig i Danmark i nu mere end 7 år, at han taler, skriver og læser dansk, at han er medlem af [...] Roklub, han har haft vikarbejde i nogle måneder, og at han

blev ansat i fuldtidsarbejde [i sommeren] 2017. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Somalia og udrejste som 26-årig, og at klageren, der ikke har givet møde for Flygtningenævnet, ikke har givet yderligere oplysninger, der bestyrker hans tilknytningsforhold til Danmark. Flygtningenævnet finder herefter, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil virke særlig belastende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2020/12

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at være særlig belastende, jf. § 26, stk. 1, og hvor nævnet derfor har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger samt fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [...] og er muslim af trosretning fra [...] fra det sydlige Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Desuden frygter klageren at blive slået ihjel af personer, der tilhører Habashi/Bobian, som har slået hans far ihjel i 2003. Herudover har klageren henvist til de generelle forhold i Somalia. Klageren har til støtte for asylmotivet oplyst, at hans far blev slået ihjel, og at han selv i denne forbindelse blev såret [...]. Klageren havde behov for lægehjælp og rejste derfor til [et arabisk land] med sin farfar. Klageren opholdt sig i [det arabiske land] frem til 2011. Klageren har videre oplyst, at han ikke har familie Somalia, idet han ikke ved, hvor hans mor og søskende befinder sig. Han går ud fra, at de er afgået ved døden. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af tilladelsesresolutionen fra [...] 2014, at Udlændingestyrelsen vurderede, at klagerens forklaringer om sit asylmotiv ikke kan afvises. Udlændingestyrelsen lagde vægt på, at klagerens hjemområde primært var kontrolleret af al-Shabaab. Udlændingestyrelsen fandt på denne baggrund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at klageren er udrejst af Somalia sammen med sin farfar som 6-årig, hvorefter han er opvokset i [et arabisk land], indtil han kom til Danmark som 17-årig. Der er ikke holdepunkter for at antage, at klageren har familie eller andet netværk i Somalia. Flygtningenævnet bemærker, at klageren ikke har kendskab til sin fars konflikt i Somalia. Klageren har ikke sandsynliggjort, at han selv på nuværende tidspunkt er profileret over for al-Shabaab, klaner eller andre i Somalia. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia

på nuværende tidspunkt ikke er i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger lægger Flygtningenævnet endvidere til grund, at de generelle forhold i klagerens hjem-område, der er kontrolleret af AMISOM, er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Somalia ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettigheds-konvention. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født i Somalia og har boet i landet, indtil han udrejste som 6-årig. Han har ikke kendskab til hverken familie eller netværk i Somalia, idet han er opvokset med sin farfar i [et arabisk land], og idet farfaren under klagerens opvækst blot sagde til ham, at hans familie havde det godt, hvilket formentlig var for at beskytte ham mod sandheden. Klageren har haft ophold i Danmark siden 2013, hvor han som 17-årig indrejste i landet. Han blev meddelt opholdstilladelse primo 2014. Han har lært dansk og har netop denne sommer afsluttet 9. klasses afgangseksamen. Han har de sidste ca. 4 år haft studiejob ca. 20 timer om ugen hos samme arbejdsgiver. Han har deltaget aktivt i en løbeklub og arbejdet frivilligt. Han har efter det oplyste danske venner og betragter en dansk familie, som han er tilknyttet, som sin familie. Han taler dårligt somalisk, fordi han er opvokset i [et arabisk land] og har gået i arabisk skole. Klageren taler godt dansk, og der var ikke behov for tolkning under nævnsmødet. Efter en samlet og konkret vurdering af disse oplysninger sammenholdt med oplysningerne om klagerens manglende tilknytning til Somalia finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 28. februar 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/169

Nævnet **omgjorde i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger samt fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren er somalisk statsborger og tilhører hovedklanen [...], under-klanen [...]. Klageren er muslim fra [...], [...], Lower Juba, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbageven-den til Somalia frygter, at han ikke vil have adgang til behandling for sin sygdom. Klageren har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han lider af [en neurologisk sygdom], og at han ikke kan få den nødvendige behandling for dette i Somalia. Klageren har videre oplyst, at al-Shabaab i [...] 2011 opsøgte klagerens bopæl og fortalte, at de havde brug for klageren

til at indgå i jihad. Klagerens far svarede, at klageren var syg, og spurgte, om de var dumme. Faren insisterede på, at klageren ikke kunne slås for al-Shabaab, hvorefter de skød faren i ryggen. [Dele af forklaringen udeladt, red.] [Al-Shabaab skød klageren] i benet. Omkring en måned senere vågnede klageren op på hospitalet, hvor han var indlagt i omkring et halvt år. Klageren så hverken sin mor eller ægtefælle fra han blev skudt, til han udrejste af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde endvidere klagerens forklaring til grund. Endelig lagde Udlændingestyrelsen særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Klageren har under hele sagsforløbet afgivet en divergerende og mangelfuld forklaring. Flygtningenævnet lægger efter de lægelige oplysninger til grund, at dette skyldes klagerens sygdom. Flygtningenævnet lægger endvidere efter de lægelige oplysninger til grund, at klageren ikke bare er skudt i det ene ben men også i [...]. Flygtningenævnet kan således lægge klagerens forklaring om, at han forud for sin udrejse af Somalia blev forsøgt tvangshvervet af al-Shabaab og i den forbindelse beskudt, til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at der var tale om et led i en generel hvervning af unge mennesker fra al-Shabaabs side. På denne baggrund og under henvisning til den tid der er forløbet, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han på nuværende tidspunkt er profileret i forhold al-Shabaab eller andre i Somalia. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia på nuværende tidspunkt ikke er i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundoplysninger finder Flygtningenævnet endvidere, at de generelle forhold i klagerens hjemområde, hvor al-Shabaab har kontrollen, er forbedret, idet al-Shabaab har ændret deres måde at agere på – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til [...] ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født i Somalia og har boet i landet, indtil han i 2013 indrejste i Danmark. Klageren lider af medfødt [neurologisk sygdom], og han har aldrig været arbejdsduelig eller forsørget sig selv i Somalia. I Danmark er klageren kommet i behandling. Det fremgår af de lægelige oplysninger, at klageren er svær at behandle, fordi han ikke selv kan huske at tage sin medicin, og at hans sygdom er blevet forværret inden for det sidste år. Klageren har på grund af sin sygdom ikke gennemført hverken uddannelse eller et arbejds- eller praktikophold ud-

over at han har bestået Dansk 1 og været i praktik i 3 måneder. [Dele af faktum udeladt, red.] Det fremgår af de lægelige oplysninger, at klagerens [sygdom] har udviklet sig til svær behandlingskrævende [sygdom], samt at klageren skal opereres for et projektil, der sidder i hans [...], hvilket også forværrer hans sygdom. Det må efter klagerens forklaring lægges til grund, at han ikke har familie eller netværk i Somalia, som kan hjælpe ham med blandt andet hans sygdom. Efter baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos temanotat af 2014, Somalia: Behandlingsmuligheder og medikamenter, lægger Flygtningenævnet til grund, at det er tvivlsomt, om klageren kan få den fornødne behandling i sit hjemområde, der er under indflydelse af al-Shabaab. Efter en samlet og konkret vurdering af disse oplysninger finder Flygtningenævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af 28. november 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/170

Nævnet **omgjorde i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger samt fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk [...] og muslim af trosretning fra [...] i Lower Jubaregionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive forfulgt af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev opsøgt af nogle personer fra al-Shabaab med henblik på at lade sig hverve til kamphandlinger mod myndighederne, hvilket klageren nægtede. Efterfølgende blev klageren igen opsøgt af nogle personer fra al-Shabaab på sin bopæl, hvor klageren blev udsat for tortur. Herefter blev klageren bragt væk med bind for øjnene og tilbageholdt et ukendt sted, hvor klageren igen blev udsat for tortur. Klageren indvilligede i at lade sig tilslutte al-Shabaab, hvorefter klageren blev løsladt og herefter flygtede. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet klageren har givet en plausibel forklaring på de divergenser, der fremgår af partshøringen. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ved sin udrejse af Somalia var i risiko for overgreb af al-Shabaab, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Forholdet ligger imidlertid tilbage i tid, til medio 2013, og det er usandsynligt, at klageren på nuværende tidspunkt, nu 6 år senere, skulle være i al-Shabaabs søgelys. Hertil kommer, at klagerens hjemby efter nævnets baggrundsoplysninger nu er under kontrol af AMISOM, hvorfor klageren ved en tilbagevenden til Somalia ikke på nuværende tidspunkt vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger er forholdene i klagerens hjemområde ikke længere af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilste-

deværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse er derfor opfyldt. Vedrørende klagerens tilknytning til Danmark. jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren nu har opholdt sig i Danmark i ca. 5½ år, at han har gennemført folkeskolens 9. og 10. klasses afgangseksamen, 1 års højskoleophold og 1 års undervisning på HF. Klageren har videre deltaget i frivilligt arbejde siden 2015, blandt andet med lektiehjælp og tolkning samt bestyrelsesarbejde, har haft vikararbejde siden 2016 og nu er under uddannelse som buschauffør, hvor han er garanteret en læreplads. Klageren taler dansk, og nævnsmødet er gennemført på dansk. Klageren har om sit vikararbejde forklaret, at han stadig er ansat ved vikarbureauet, at han ikke arbejdede så meget i første halvdel af 2017 men arbejdede meget i 2018 som lagermedarbejder, produktionsmedarbejder og avisomdeler. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren efter sin forklaring ikke har familie i Somalia. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren har en sådan tilknytning til Danmark, herunder til arbejdsmarkedet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særlig belastende. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/176

## 2.7 Georgien

Flygtningenævnet har i beretningsåret endeligt afsluttet 63 spontane asylsager vedrørende georgiske statsborgere. Sagerne har i vidt omfang af Udlændingestyrelsen været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren og de påberåbte asylmotive har typisk relateret sig til konflikter med myndighederne eller med korrupte myndigheds-personer. Sagerne har vedrørt såvel etniske georgiere som etniske tjetjenere. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 13 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 100 % af de nye spontansager vedrørende georgiske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Se som eksempel på Flygtningenævnets afgørelse i sagerne:

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og to medfølgende børn fra Georgien. Indrejst i 2018. Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 56, stk. 3. Ansøgerne er etniske georgiere og kristne ortodokse af trosretning fra [...], Georgien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har

som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Georgien frygter den mandlige ansøgers tidligere chef, [...]. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at den mandlige ansøger arbejdede for [chefen] i tre måneder op til et kommunalvalg i oktober 2017. Ansøgeren fik ikke udbetalt sin løn, idet [chefens] parti, [...], tabte valget. Ansøgeren kom som følge af den manglende lønudbetaling op at skændes med [chefen] på hans kontor i [efteråret] 2017. På vej ud af kontoret truede [chefen] ansøgeren med, at han ikke ville få et fredeligt liv. I [slutningen af] 2017 opsøgte fire til fem mænd ansøgenes bopæl, bandt den mandlige ansøger, og holdt ham for munden. Han blev herefter trukket ud af lejligheden. På vej ud af lejligheden kunne den mandlige ansøger se, at den kvindelige ansøger blev slået flere gange og besvimed. Den mandlige ansøger blev ført til et skovområde, hvor han blev banket og efterladt. Han fik at vide, at han havde ydmyget en person på et kontor, og at dette nu blev gengældt. Mændene begyndte herefter at opsøge ansøgenes børn på deres skole mindst ti gange i perioden fra [slutningen af] 2017 frem til ansøgenes udrejse i [foråret] 2018. Mændene fortalte ansøgenes børn, at den mandlige ansøger skulle opføre sig ordentligt, da han ellers ville komme i problemer. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgenes forklaringer om deres asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forklaringerne er indbyrdes divergerende, udbyggende, usandsynlige og dermed fremstår konstruerede til lejligheden. Den mandlige ansøger har således til sin oplysnings- og motivsamtale [...] 2018 oplyst, at bopæls hoveddør blev sparket ind, hvorefter han blev overfaldet af en gruppe mænd, der efterfølgende gik hen til den kvindelige ansøger og slog hende adskillige gange. Den kvindelige ansøger har derimod oplyst, at det bankede på hoveddøren, hvorfor hun åbnede denne. Den kvindelige ansøger blev herefter tildelt et slag og et spark i ansigtet. Henset til, at oplysningen er en central del af ansøgenes forklaring, finder Flygtningenævnet ikke, at divergenserne kan tilskrives den kvindelige ansøgers mentale helbredstilstand. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret udbyggende om sit asylmotiv. Ansøgeren har således først til Dansk Flygtningehjælp forklaret, at politiet blev tilkaldt til hospitalet, efter at han var blevet fundet i en skov, at politiet virkede overraskede over, at han var i live, og at de sagde, at ansøgeren ikke skulle anmelde overfaldet, idet der i så fald ville ske værre ting for ham. Ansøgeren spekulerede efterfølgende på, hvorvidt det faktisk var politiet, der havde overfaldet ham den pågældende aften. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at den mandlige ansøger yderligere har udbygget sin forklaring, idet han først til sin advokat har oplyst, at konflikten med [chefen] ikke kun skyldtes den manglende lønudbetaling, men også at [chefen] var bange for, at ansøgeren ville afsløre [hans] korrupsion i forbindelse med tildelingen af penge til et vandanlæg i landsbyerne. Flygtningenævnet bemærker, at udbygningerne vedrører helt centrale dele af ansøgenes asylmotiv, og at der ikke er en rimelig forklaring på, hvorfor disse oplysninger først er fremkommet efter ansøgenes samtale med Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder endvidere, at det savner mening, at ansøgerne ikke har rettet henvendelse til

myndighederne for at anmelde hverken den angivelige hændelse i [slutningen af] 2017 eller de efterfølgende opsøgninger på børnenes skole, særligt når henses til den alvorlige karakter af hændelserne. Det af advokaten anførte om, at [chefen] er en del af myndighederne, hvorfor myndighederne ikke kan yde ansøgerne beskyttelse, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at [chefen] efter ansøgernes egne forklaringer er en lokalpolitiker, hvis parti sidder i opposition til den nuværende regering. Flygtningenævnet har hertil lagt vægt på, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos "Georgia: Korrupsjon i politi og rettsvesen" af 9. marts 2017 samt Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps rapport "Georgia – The Situation of the Kist Community and the Chechens" af november 2018, at korrupsjonen i den offentlige sektor er meget lav, at særligt småkorrupsjon i den offentlige sektor næsten er helt fraværende, samt at korrupsjon i politiet er ikke-eksisterende. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Geor/2019/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Geor/2019/3 og til de i afsnit 5.2 nævnte afgørelser Geor/2019/13 og Geor/2019/1.





## Kapitel 3

### Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2019

#### 3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2019.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) afsnit V, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

#### 3.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den dan-

ske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets kontor for Internationalt Udlændingesamarbejde.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2019.

### **3.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)**

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2019.

### **3.4 European Asylum Support Office (EASO)**

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EASO i 2019.

### **3.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)**

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også

omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 13. til 15. marts 2019 afholdt IGC en workshop i Athen i arbejdsgruppen om uledsagede mindreårige asylansøgere med fokus på barnets tarv. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødet indeholdt blandt andet præsentationer og drøftelser om tilrettelæggelsen af asylproceduren under iagttagelse af hensynet til barnets tarv, herunder om etablering af tillidsforhold til børn, samt om situationer, hvor der kan vise sig uoverensstemmelse mellem hensynene i henhold til udlændingelovgivningen og hensynet til barnets tarv. I tilknytning til workshoppen var der en rundvisning hos de græske udlændingemyndigheder og i en flygtningelejr, hvor deltagerne blev orienteret om og fik forevist de græske myndigheders tiltag i forhold til varretagelse af hensynet til barnets tarv.

Den 14. og 15. maj 2019 afholdt det schweiziske formandskab i samarbejde IGC en workshop med fokus på anvendelse af tolke i asylproceduren. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Workshoppen omhandlede blandt andet rekruttering og træning af tolke, tolkningens kvalitet og anvendelsen af teknologi i forbindelse med tolkning i asylsager. Workshoppen indeholdt oplæg fra Schweiz, Norge, Tyskland og Canada om forskellige emner for så vidt angår tolkning i asylproceduren. Herudover var der vidensdeling mellem deltager landene, herunder diskussioner om blandt andet udfordringer i forbindelse med tolkning i asylsager, økonomi, udvikling og fremtidsudsigter for tolkning i asylsager.

### 3.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 7. – 11. oktober 2019 afholdt ExCom sin 70. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødets første to en halv dag var sat af til generel debat om internationale flygtningeudfordringer. I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat, en drøftelse af international beskyttelse og endelig administrative emner.

### 3.7 UNHCR-seminar om ophør af international beskyttelse (Ending International Protection)

Den 19. september 2019 afholdt UNHCR, Stockholm, et seminar for medlemmer af domstole og flygtningenævn i Nordeuropa om ophør af international beskyttelse. Flygtningenævnet var repræsenteret af formanden, et medlem af koordinationsudvalget og sekretariatschefen.

På seminaret blev UNCHR's guidelines om ophør af flygtningestatus og den EU-retlige regulering af området gennemgået og drøftet i lyset af en række konkrete afgørelser fra domstole og flygtningenævn. Der var navnlig fokus på ophør på grund af ændrede forhold i flygtningens hjemland og ophør i de tilfælde, hvor en flygtning anses for at udgøre en fare for den offentlige sikkerhed eller er dømt for en alvorlig forbrydelse.

### 3.8 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat

Flygtningenævnets Sekretariat havde sammen med Udlændingenævnets Sekretariat i september 2019 besøg af en delegation bestående af otte sagsbehandlere fra Utlændingsnemnda i Norge. Baggrunden for besøget var at indhente inspiration fra de danske udlændingemyndigheder i anden instans. De norske udlændingemyndigheder har således ikke den opdeling, som vi kender det fra Danmark mellem Udlændingenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets Sekretariat. Den norske delegation fik et indblik i Flygtningenævnets og sekretariatets funktion samt opbygning og struktur.

Flygtningenævnets Sekretariat havde endvidere i december 2019 besøg af en sydkoreansk delegation bestående af tre repræsentanter fra det sydkoreanske justitsministerium. Baggrunden for besøget var, at Sydkorea er ved at ændre det asylretlige system, hvorfor delegationen var interesseret i at få viden om, hvordan Flygtningenævnet er organiseret, nævnets kompetence og afgørelsernes endelighed. Delegationen var særligt interesseret i processen i forbindelse med nævnsmøderne, herunder sammensætningen af nævnet og nævnsmedlemmernes uafhængighed.

## Kapitel 4

### Dublinsager

#### 4.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

##### 4.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refolement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 6.2.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl-land, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 6.1 om første asyl-land.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter proceduren for sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt afgjort som åbenbart grundløse, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitel 5.

#### 4.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikler 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-15 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil ansvaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikler 8-15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humane grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humane klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humane grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

## 4.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

### 4.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde fore-



lægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) afsnit V, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside [www.fln.dk](http://www.fln.dk) nævnte domme.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til ”den ansvarlige medlemsstat” ifølge Dublinforordningen, når de ikke

kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgere's mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præambelens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt modtagerstaten ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

EU-Domstolen har endvidere den 13. november 2018 truffet præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet behandling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlemsstat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behand-

lingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede medlemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej, således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 86).

#### **4.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol**

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 11.1.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

##### **4.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien**

Storkammeret i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12) vedrørende Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt blandt andet, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen. I juni 2015 fremsendte de italienske myndigheder et såkaldt circular letter til alle medlemsstaterne, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som er reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. Flygtningenævnet har siden juni 2015 truffet afgørelse om overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien på baggrund af den udstedte garanti. De italienske myndigheder har senest i juli 2018 genbekræftet garantien. Domstolen har i en række domme på ny

taget stilling til Dublinoverførsel til Italien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 37ff. Senest har domstolen i sagen H. og andre mod Schweiz (appl. no. 67981/16) ved beslutning af 15. maj 2018 anset en klage over overførsel af en familie med to mindreårige børn til Italien som inadmissible.

De italienske myndigheder udstedte den 24. september 2018 det såkaldte Salvini-dekret, dekret nr. 113/2018, der umiddelbart indebar en indskrænkning i adgangen til SPRAR-centrene for særligt sårbare asylansøgere. Nævnet besluttede på den baggrund den 21. november 2018 at hjemvise nævnets fire verserende sager vedrørende Dublin-overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Styrelsen blev samtidig anmodet om at undersøge, om dekretet var trådt i kraft, om det bliver efterlevet af de italienske myndigheder, og herunder om dekretet indebærer, at de italienske myndigheder ikke længere administrerer i overensstemmelse med den tidligere udstedte garanti og indkvarterer særligt sårbare asylansøgere, der overføres til Italien fra andre Dublin-lande, på en måde, der tager hånd om de pågældendes særlige sårbarhed. Beslutningen omfattede ikke sager vedrørende asylansøgere, der ikke var særligt sårbare – for eksempel enlige, raske, unge mænd.

På den baggrund iværksatte Udlændingestyrelsen den 4. december 2018 en høring af de italienske myndigheder via det danske Udenrigsministerium.

De italienske myndigheder fremsendte den 8. januar 2019 et circular letter til Udlændingestyrelsen, hvoraf det fremgår blandt andet, at alle asylansøgere, der returneres til Italien som følge af Dublinforordningen, vil blive indkvarteret på andre centre, som henvist til i dekret nr. 142/2015. Det fremgår endvidere, at "In consideration of the efforts made by the Italian Government in order to strongly reduce the migration flows, these centers are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights, particularly the family unity and the protection of minors".

Efter på ny at have truffet afgørelse om overførsel til Italien fremsendte Udlændingestyrelsen i april 2019 de fire hjemviste sager til Flygtningenævnet. Sagerne, der alle vedrørte overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien, blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Nævnet fandt, at de generelle forhold i Italien for Dublin-returnees ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre særligt sårbare asylansøgere til Italien, hvorefter nævnet i de fire konkrete sager fandt, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om konkrete omstændigheder i sagerne, der kunne indebære, at klagerne ikke skulle overføres til Italien, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1.

Som eksempel på en af de fire afgørelser kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af et ægtepar fra Iran og deres medfølgende barn. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerne som en særligt sårbar familie efter en Dublinoverførsel til Italien risikerede ikke at få adgang til passende modtagerforhold og specialiseret sundhedsbehandling, at en overførsel til Italien ville medføre, at den kvindelige klager ville blive adskilt fra sin herboende moster, som hun var nært knyttet til, og at forholdene for asylansøgere i Italien var blevet væsentligt forringede som følge af, at Salvini-dekretet trådte i kraft. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Flygtningesnævnet finder, at de formelle regler i Dublinforordningen for at kunne tilbagesende klagerne til Italien er opfyldt, jf. herved Dublinforordningens artikel 12, stk. 4, jf. artikel 22, stk. 7. Spørgsmålet for Flygtningesnævnet er herefter, om der foreligger sådanne omstændigheder, at klagerne alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningerne skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 17. Det er herved et spørgsmål, om klagerne må antages at blive udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. I den forbindelse skal der blandt andet ses på de generelle modtageforhold i Italien for personer, der tilbagesendes efter reglerne i Dublinforordningen. Nævnet finder, at der uanset ikrafttrædelsen af det såkaldte Salvini-dekret (dekret nr. 113 af 14. oktober 2018) og den heraf følgende ændrede tilgang til SPRAR-centre ikke er grundlag for at fastslå, at de generelle modtageforhold i Italien er af en sådan karakter, at en tilbageførsel generelt vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på indholdet af de italienske myndigheders circular letter af 8. januar 2019 og tilkendegivelser fra lederen af den italienske Dublin Unit under et møde den 13. marts 2019 i Contact Comité sammenholdt med oplysningerne om det faldende antal asylsøgere til Italien og den ledige kapacitet i CARA/CDA-systemet. Af circular letter af 8. januar 2019 fremgår blandt andet: 'In consideration of the efforts made by the Italian Government in order to strongly reduce the migration flows, these Centres are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights, particularly the family unity and the protection of minors.' Nævnet finder således, at der herved er ydet en tilstrækkelig garanti for, at de italienske myndigheder vil indkvartere familier med mindreårige børn samlet og under passende forhold. Der er således ikke grundlag for at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at en overførsel af klagerne til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som nævnt i den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 eller EU-charterets artikel 4 om grundlæggende rettigheder, jf. herved tillige den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 4. november 2014 i sagen Tarakhel mod Schweiz. Der kan endvidere henvises til de foreliggende

baggrundsoplysninger om forholdene i Italien, herunder navnlig AIDA, Country Report: Italy, Update April 2019, og den heri indeholdte generelle redegørelse for asylsagsbehandlingen og forholdene i tilknytning hertil i Italien. Endvidere kan der henvises til AIDA, Implementation of the Dublin III Regulation in 2018, March 2019. Under disse omstændigheder er der således en tilstrækkelig garanti for, at klagerne vil blive indkvarteret under passende forhold, og at de vil blive ydet den fornødne bistand, hvorunder der vil blive taget højde for deres særlige sårbarhed. Spørgsmålet er herefter, om der i øvrigt foreligger oplysninger om konkrete omstændigheder i sagen, der kan indebære, at klagerne ikke skal tilbageføres til Italien, jf. Dublinforordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne oplysninger i sagen. I forhold til oplysningerne om klagernes helbredsmæssige forhold finder nævnet således ikke, at oplysningerne om den mandlige klagers behov for blodtrykssænkende medicin og yderligere monitorering og den kvindelige klagers hjerteproblemer, højt kolesteroltal, nyresten og psykiske problemer samt oplysningerne om en tidligere operation for knuder i brystet er omstændigheder, der kan danne grundlag for, at klagernes asylsag skal behandles i Danmark. Tilsvarende gælder i forhold til oplysningerne om, at [den mindreårige klager] lider af sukkersyge og har komplikationer efter en rygoperation foretaget i Iran ultimo 2017. Nævnet har lagt vægt på, at en eventuel behandling for de nævnte helbredsproblemer efter de foreliggende baggrundsoplysninger (jf. den ovennævnte AIDA, Country Report, punkt d) må antages at være til rådighed i Italien. Heller ikke hensynet til den mindreårige klagers tarv kan begrunde, at klagernes asylsag skal behandles i Danmark frem for Italien. Hverken varigheden af [den mindreårige klagers] ophold i Danmark eller den omstændighed, at [den mindreårige klager] efter det oplyste er faldet godt til her i landet, kan således begrunde en asylbehandling af familien i Danmark. I Italien vil [den mindreårige klager] således også være sammen med sine forældre. Det forhold, at den kvindelige klager har slægtninge i Danmark, er heller ikke et forhold, der kan danne grundlag for en asylsagsbehandling i Danmark, idet de nævnte personer ikke er omfattet af Dublinforordningens familiebegreb, jf. forordningens artikel 2, litra g. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at den kvindelige klager har oplyst, at hun er afhængig af hjælp fra sin herboende moster, idet den kvindelige klager – også henset til det oplyste om karakteren af kontakten med mosteren – må forventes at kunne finde den fornødne støtte navnlig hos sin ægtefælle i forbindelse med asylbehandling i Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet herefter meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet forudsætter, at Udlændingecenter Nordsjælland forud for udsendelsen sikrer, at der sker en samlet overførsel af klagerne. Udlændingecenter Nordsjælland vil desuden forud for udsendelsen af klagerne til Italien kunne underrette de italienske myndigheder om relevante sund-

hedsoplysninger, hvis klagerne samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32.” Ital/2019/1

### 4.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer

Der verserede pr. 31. december 2019 én sag, hvori der var klaget over en Dublinafgørelse truffet af Flygtningenævnet, ved FN's Menneskerettighedskomité. Sagen vedrørte overførsel af en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn til Bulgarien. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 64, for en gennemgang af sagen, hvori status er uændret.

Der er i 2019 ikke indbragt klager ved FN's komitéer over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet.

For en nærmere beskrivelse af FN's komitéer henvises til afsnit 11.2.

## 4.3 Sagens behandling

### 4.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2019 behandlede Flygtningenævnet 46 sager på skriftligt nævnsmøde og to sager på mundtligt nævnsmøde. For eksempler på sager, der er behandlet på skriftligt grundlag, henvises til afsnit 4.4.4 nedenfor.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren inden klagefristens udløb bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger, om politiet er bekendt med den pågældendes opholdssted. Såfremt politiet oplyser at være bekendt med klagerens opholdssted, behandler Flygtningenævnet sagen. Såfremt politiet ikke kender klagerens opholdssted, anses klageren som forsvundet, og hans eller hendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen, og klageren har som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. § 30, stk. 1.

Såfremt klageren er forsvundet, men genopdukker inden for klagefristen på syv dage, vil Flygtningenævnet behandle klagen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.



Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra modtagelsen af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

Flygtningenævnet har i 2019 truffet afgørelse vedrørende 235 personer.

Nævnet har i 2019 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 12 sager, mens nævnet i 167 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I to sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er seks sager blevet afvist, og 48 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 10.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

### 4.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

### 4.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk). Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublinoverføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 5.4.3.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 5.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Flygtningenævnet har i 2019 ikke iværksat høringer i forbindelse med behandlingen af Dublinsager. For et eksempel på en tidligere iværksat høring henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 69f.

#### 4.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

##### 4.4.1 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9 og 10

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af ansøgerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Tilsvarende er en medlemsstat ansvarlig for behandlingen af en ansøgers asylansøgning, såfremt ansøgeren har et familiemedlem, der har en verserende asylsag i den pågældende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 10. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindeligt måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til, at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som ansøgeren måtte blive overført til.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, og hvor nævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Finland** af en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle og barn var danske statsborgere, og at han blev religiøst viet med sin ægtefælle i Sverige, hvilket også var registreret ved retten i Palæstina. Der blev videre henvist til, at klageren holdt den daglige kontakt med ægtefællen og barnet ved at bruge Whatsapp og Skype, at ægteparret ventede deres andet barn, og at Danmark således var ansvarlig for at behandle asylansøgningen med henvisning til barnets tarv og familiens enhed. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Finland, og at klageren har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. Formålet med Dublinforordningen er på så

tidligt et tidspunkt som muligt at få fastlagt, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordningens præambel punkt 5, idet dette skal sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og undgå at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare. Ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, behandles en ansøgning kun af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III. Flygtninge­nævnet finder på denne baggrund, at Finland som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Finland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Finland [i efteråret] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtninge­nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag indgav klageren efter det oplyste sin ansøgning om asyl i Finland [i sommeren] 2017, og det fremgår af sagens oplysninger, at klageren ikke efterfølgende har forladt medlemsstaternes område. Det fremgår videre af sagen, at klageren søgte asyl i Sverige i 2007, men fik afslag herpå og derefter rejste tilbage til Palæstina i 2009. Klageren fik i 2011 opholdstilladelse i Sverige på baggrund af familiesammenføring med sin tidligere ægtefælle. I 2013 ansøgte klageren om asyl i Sverige, men fik afslag og rejste tilbage til Palæstina i 2016. Af sagen fremgår endvidere, at klageren mødte sin nuværende ægtefælle og blev religiøst viet i [vinteren 2014/2015]. Efter Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, kan enhver medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. Det forhold, at Dansk Flygtningehjælp finder, at det følger af hensynet til familiens enhed og barnets tarv, at klagerens sag bør behandles i Danmark, da en overførsel til Finland vil medføre, at han adskilles fra sin ægtefælle og søn, kan ikke føre til en fravigelse af udgangspunktet i artikel 3, stk. 1. Flygtninge­nævnet finder således ikke, at hensynet til barnets tarv og hensynet til familielivet, som det fremgår af Dublinforordningen, herunder præambelens punkt 13, 14 og 17, FN's Børnekonvention, EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kan føre til en ændret vurdering. Flygtninge­nævnet har herved lagt vægt på, at klageren og hans ægtefælle er blevet religiøst viet og har fået et barn på et tidspunkt, hvor klageren hverken havde lovligt ophold i Danmark eller en berettiget forventning om at opnå det. Flygtninge­nævnet bemærker, at det ikke lægges til grund, at klageren på noget tidspunkt har boet sammen med sin søn og dennes mor. Klageren og sønnens mor har fra deres religiøse vielse i begyndelsen af 2015 frem til klagerens indrejse til Danmark i [efteråret] 2018, hvor klagerens søn var godt 1 år gammel, i øvrigt i det væsentlige alene haft kontakt via

sociale medier. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at klageren efter indrej- sen til Danmark i 2018 ser sin søn og dennes mor så meget, som meldepligten på [ud- rejsecenteret] tillader, at klageren og sønnens mor sammen venter deres andet barn i [efteråret] 2019, og at klageren passer sønnen og deltager i de praktiske, daglige gø- remål i hjemmet. Flygtningenævnet bemærker, at det familieliv, der udøves herved, kan opretholdes i tilfælde af klagerens overførsel til Finland, idet klagerens søn og hans mor som danske statsborgere vil kunne opholde sig i Finland, mens klagerens ansøgning om asyl bliver behandlet. Det beror således på klagerens og morens eget valg, om de vil fortsætte familielivet i Finland under asylsagens behandling eller opretholde det på den måde, som de hidtil har gjort. Der foreligger således efter nævnets vurdering ikke for- hold, der efter det oplyste kan medføre, at det vil stride mod klagerens søns tarv at be- handle klagerens ansøgning om asyl i Finland. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør be- handles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder heller ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på bag- grund af, at Udlændingestyrelsen ikke i anmodning af [efteråret] 2018 til Finland oply- ste, at klageren var religiøst viet med sin søns herboende danske mor eller om klagerens søn. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at de finske myndigheder i deres an- modning af [efteråret] 2017 lagde vægt på, at klageren i Danmark havde en gravid ægtefælle. Finland har således været bekendt med disse oplysninger, hvorfor forordnin- gens artikel 23, stk. 4, ikke kan anses for at være tilsidesat. På den baggrund skal Flygt- ningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Finl/2019/1

For yderligere eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompeten- cen, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 85 f.

#### 4.4.2 Suverænitetssklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler. Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikler 8-11 og 16.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Sverige** af en kvindelig statsborger fra Libanon. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle og barn havde opholdstilladelse i Danmark, og at de ventede deres andet barn. Klageren og ægtefællen ophævede dog deres samliv og var ikke enige om forældremyndigheden over børnene. Som følge deraf måtte klageren ikke i henhold til de familieretlige regler uden ægtefællens samtykke udrejse af Danmark med børnene. Der blev endvidere henvist til, at det var i børnenes tarv at realitetsbehandle sagen i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Sverige og herefter er udrejst af Sverige, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Formålet med Dublinforordningen er på så tidligt et tidspunkt som muligt at få fastlagt, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordningens præambel punkt 5, idet dette skal sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og undgå at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare. Ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, behandles en ansøgning kun af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Sverige som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Sverige dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Sverige [i sommeren] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag indgav klageren efter det oplyste sin ansøgning om asyl i Sverige [i vinteren 2014/2015], og det fremgår af sagens oplysninger, at klageren ikke efterfølgende har forladt medlemsstaternes område. Efter Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, kan enhver medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. Det fremgår af Dublinforordningens præambel punkt 13, at medlemsstaterne i overensstemmelse med FN’s konvention om barnets rettigheder og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder først og fremmest bør tage hensyn til barnets tarv ved anvendelse af forordningen. Der bør herved blandt andet tages behørigt hensyn til barnets trivsel og sociale udvikling. Det fremgår i øvrigt af

præambelens punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. Det fremgår i øvrigt af præambelens punkt 17, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningævnets grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Flygtningenævnet har efter oplysningerne i indlægget af [foråret] 2019 fra klagerens advokat lagt til grund, at klageren har opholdt sig i Danmark siden [vinteren 2015/2016], hvor hendes første barn, født [i foråret] 2013, blev familiesammenført med sin far, og at klageren har levet sammen med børnene og deres far i Danmark på op til fire forskellige adresser, indtil hun i [foråret] 2019 blev sendt til [et asylcenter], idet hun – trods ægtefællens forsikringer herom – ikke havde opholdstilladelse. Nævnet har på samme grundlag lagt til grund, at klagerens børn begge er registreret med bopæl hos deres far, som blev varetægtsfængslet for ulovlig våbenbesiddelse [i foråret] 2019, og at børnenes far har overladt børnene til sin kæreste i [en dansk by]. Farens kæreste har nægtet at udlevere børnene til samvær med klageren, efter at der [i foråret] 2019 blev truffet afgørelse om, at klageren skulle have midlertidigt kontaktbevarende samvær med børnene. Det fremgår i øvrigt af sagens bilag, at [en kommune i foråret] 2019 har truffet afgørelse om børnefaglig undersøgelse af klagerens yngste søn, født [efteråret] 2018, idet kommunen er bekymret for sønnens trivsel og udvikling blandt andet på grund af forældrenes manglende samarbejde og det høje konfliktniveau mellem klageren og farens kæreste samt usikkerheden om, hvor sønnen skal opholde sig. Hans hverdag er blevet fuldstændig brudt op, og han har ikke dagligt samvær og kontakt til sine primære omsorgspersoner. Af notat fra Familieretshuset af [foråret] 2019 fremgår det blandt andet, at sagsbehandleren har talt med [M] fra [en kommunes] familieafdeling. [M] har oplyst, at [kommunen] har fået kendskab til klagerens ophold i kommunen i [sommeren] 2018, og at det er klageren, der har afleveret og hentet børnene i institution. Det er fra institutionen oplyst, at børnene opleves som værende i trivsel med en stabil hverdag siden [sommeren] 2018, hvor klageren har sørget for, at børnene kom i institution regelmæssigt. [M] har videre oplyst, at kommunen på ”den lange bane” kan være bekymret for, om faren kan varetage omsorgen for børnene, idet han muligvis har et problem med stoffer og alkohol. Selv om det efter det oplyste må lægges til grund, at klageren har afgivet divergerende oplysninger og har unddraget sig afgørelser om Dublin-overførsel i både Danmark og Sverige, finder nævnet, at hensynet til klagerens børns tarv på baggrund af de nu foreliggende oplysninger er så tungtvejende, at dette efter en samlet vurdering fører til, at der foreligger sådanne

særlige hensyn af humanitær karakter, hvorefter klagerens ansøgning om asyl bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. På den baggrund omgør Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2018/2019].” Sver/2019/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Finl/2019/1, som gengivet ovenfor i afsnit 4.4.1.

For eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetence, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 87.

#### 4.4.3 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på afgørelser, der blev behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Østrig** af en mandlig statsborger fra Afghanistan. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren i [vinteren 2014/2015] efter at have fået afslag på asyl i Østrig udrejste til Iran, hvorefter han frem til udrejsen af Afghanistan i 2018 opholdt sig i Iran og Tyrkiet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en samlet vurdering af omstændighederne og oplysningerne i sagen lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, jf. Dublinforordningens artikel 19, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på klagerens forklaring, der findes underbygget af en række andre oplysninger i sagen, herunder en række dokumenter fremlagt af klageren. Flygtningenævnet har ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ægtheden af de fremlagte dokumenter, der tidsmæssigt underbygger klagerens forklaring. Flygtningenævnet lægger samtidig vægt på, at der ifølge klagerens forklaring er tale om et langvarigt forløb på mere end tre år, og der er ikke oplysninger, som tyder på, at klageren har opholdt sig på medlemsstaternes område i denne periode. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren udrejste af Østrig i [vinteren 2014/2015], hvorefter han via Italien, Grækenland og Tyrkiet tog til Iran, hvor hans ægtefælle og barn opholdt sig. Klageren opholdt sig herefter i [en bydel



i Teheran] i et til halvandet år sammen med sin familie, mens han arbejdede for et afghansk selskab. Han havde intet opholdsgrundlag i Iran og forlod derfor Iran og tog til Tyrkiet, hvor han [i vinteren 2015/2016] ansøgte om opholdstilladelse. Samme dato betalte han for en sundhedsforsikring, hvilket var obligatorisk for at kunne opnå arbejds- og opholdstilladelse. [I foråret] 2016 mødte han personligt op hos myndighederne i Istanbul. Han blev meddelt opholdstilladelse samme dato med virkning indtil [vinteren 2016/2017]. I denne periode boede han i [en bydel i Konya]. Han boede først alene i en lejet lejlighed, men senere kom hans familie til Tyrkiet. Han havde arbejde hos en ejendomsmægler. Denne satte hans løn ind på en bankkonto, som han havde bankkort til. Efter udløbet af opholdstilladelsen i Tyrkiet i [vinteren 2016/2017] tog han med sin familie tilbage til Iran til [bydelen i Teheran], hvor hans faster boede. Han og hans familie fik en lejet lejlighed i dette område. Han har ikke kopi af lejekontrakten vedrørende dette lejemål. Senere fik de et andet lejemål i Teheran. Klageren arbejdede fortsat i et afghansk selskab. Han fik udstedt tre forskellige iranske bankkort. De to brugte han selv og det tredje gav han til sin ægtefælle, så hun kunne købe ind. Arbejdsgiveren satte lønnen ind på hans bankkonto. Han fik besked på at oprette en lønkonto i Sadarat Bank. Da arbejdsgiveren skiftede til en anden bank, Milad, fik klageren besked på, at han også skulle skifte bank. Familien forsøgte at udrejse til Tyrkiet i 2018 for at komme til Europa. Men på grænseovergangen mellem Iran og Afghanistan blev de standset og blev sendt til Herat. IOM sørgede for, at de kunne overnatte. IOM har udstedt dokumentation for, at de [i foråret] 2018 befandt sig på grænsen mellem Iran og Afghanistan. De tog dog illegalt tilbage til Iran via grænsen i Baluchistan og tog videre til Teheran, hvor hans ægtefælle og børn fortsat opholder sig. I 2018 fik de en lejekontrakt, som klageren har fremlagt under sagen. Han boede måske i lejligheden i en måned, hvorefter han alene indrejste illegalt i Tyrkiet. I [efteråret] 2018 indrejste han i Grækenland. Klageren har efter sin forklaring ikke været tilbage i Europa i den omhandlede periode. Det forhold, at Østrig har accepteret at tilbagetage klageren, findes ikke i sig selv at indebære, at det må lægges til grund, at klageren ikke har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder. Flygtningenævnet tillægger det i den forbindelse betydning, at de østrigske myndigheder ikke har været i besiddelse af de samme dokumenter, som de danske myndigheder nu er i besiddelse af. På den baggrund finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Østr/2019/1

#### 4.4.4 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af den nugældende Dublinforordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en

asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, se nærmere herom ovenfor i afsnit 4.2.1.

Som eksempel på sager, der blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, hvor Flygtningesnævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Slovakiet** af et ægtepar fra Usbekistan samt deres medfølgende barn. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerne ved en overførsel til Slovakiet risikerede ikke at få en egentlig realitetsbehandling af deres asylsag, og at de risikerede at blive frihedsberøvet i en periode på op til seks måneder, ligesom der ville være en betydelig risiko for, at familien ikke ville kunne modtage passende lægebehandling, blandt andet på grund af egenbetaling i tilfælde af, at den kvindelige klager mødte komplikationer under sin graviditet. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne var i besiddelse af et gyldigt visum til Slovakiet, da de indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningesnævnet finder på denne baggrund, at Slovakiet er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Slovakiet dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Slovakiet [i efteråret] 2018 har accepteret at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelse. Nævnet bemærker indledningsvis, at Slovakiet har tiltrådt flygtningekonventionen og EU’s charter om grundlæggende rettigheder samt EU-retsakter til udmøntning af det fælles europæiske asylsystem. Flygtningesnævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Slovakiet er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klagerne til Slovakiet, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. For så vidt angår de generelle forhold i asylsystemet i Slovakiet finder Flygtningesnævnet med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Slovakiet, at overførsel af klagerne til Slovakiet vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den omstændighed, at der ikke er nyere baggrundsoplysninger vedrørende forholdene for asylansøgere i Slovakiet, findes ikke at kunne føre til, at Slovakiet må anses for ikke at overholde sine internationale forpligtelser. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Slovakiet er efter nævnets opfattelse således ikke aktuelt af en sådan karakter, at de kan sidestilles med forholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningesnævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke forelig-

ger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysningerne om klagerens helbredsmaessige forhold – herunder oplysningerne om, at den mandlige klager er psykisk udmattet, og at den kvindelige klager, der er gravid med termin i [foråret] 2019, lider af blodmangel og ofte bliver svimmel – kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder efter baggrundsoplysningerne ikke, at der er grund til at tro, at klagerne ikke kan modtage den nødvendige støtte og sundhedsbehandling i Slovakiet. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at de danske myndigheder i fornødent omfang vil kunne underrette de slovakiske myndigheder om klagerens helbredsproblemer, jf. forordningens artikel 32, stk. 1, 1. led, såfremt klagerne meddeler samtykke hertil. Der findes efter de foreliggende oplysninger heller ikke grundlag for at antage, at klagerne ved en overførsel til Slovakiet risikerer refoulement, eller at de risikerer frihedsberøvelse. Det bemærkes herved, at Slovakiet [i efteråret] 2018 har accepteret at modtage klagerne. Flygtningenævnet bemærker, at det af Country Report, Immigration Detention in Slovakia, fra januar 2019 fremgår: ”Under Article 89(1), instead of detention, the police may impose reporting obligations or a duty to lodge a financial guarantee. However, this provision does not spell out an obligation for the police to consider non-custodial alternatives to detention in the first place. Since the new Administrative Court Code entered into force in July 2016, the courts, when considering complaints against detention, are authorised to order alternatives to detention. Previously only the police could decide on the application of such measures.” På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Slov/2019/1

Som yderligere eksempel kan nævnes følgende afgørelse, hvor nævnet, udover at tage stilling til de generelle forhold i Bulgarien, også foretog en troværdighedsvurdering af det af klageren oplyste.

Flygtningenævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en mandlig statsborger fra Iran. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren tidligere var blevet fængslet i Bulgarien, i hvilken forbindelse han blev udsat for fysiske overgreb fra personalet, at klageren måtte betragtes som ganske særligt sårbar, henset til den igangværende psykologbehandling og psykologens vurdering af, at klageren udviste PTSD-symptomer. Der blev endvidere henvist til de generelle forhold for asylansøgere og Dublin-returnees i Bulgarien, herunder manglende adgang til indkvartering, graverende fejl og mangler i den bulgarske asylprocedure og systematisk brug af frihedsberøvelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om

international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien [i foråret] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder ikke, at der med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til rapporten fra UNHCR, "Bulgaria As a Country of Asylum" af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublinoverførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. UNHCR har ikke siden 2014 udgivet nogen ny rapport vedrørende adgangen til asylproceduren i Bulgarien. Europarådets Menneskerettighedskommissær Nils Muiznieks oplyser endvidere i sin rapport af 22. juni 2015, side 23, at "Since the end of 2013, the living conditions of asylum seekers in reception centres have generally improved." Oplysningerne om asylproceduren og modtageforholdene støttes af "Report of the fact-finding mission by Ambassador Tomáš Boček, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, to Bulgaria, 13-17 November 2017" af 19. april 2018, hvoraf blandt andet fremgår, at asylansøgere i henhold til bulgarsk lovgivning har adgang til sundhedsydelser på samme vis som bulgarske borgere, ligesom psykologhjælp er tilgængelig med hjælp fra NGO'er. Oplysningerne støttes videre af UNHCR's besvarelse af 3. november 2018 "Questions for UNHCR Bulgaria regarding the situation for asylum seekers and refugees in Bulgaria", hvoraf blandt andet fremgår, at "UNHCR has not changed its conclusions and recommendation that States conduct an individual assessment as to whether a Dublin transfer would be compatible with States' obligations to protect an individual's fundamental rights under EU and international law, in particular with regard to asylum-seekers who have specific needs or vulnerabilities". Det fremgår videre, at personer, som ikke har fået færdigbe-

handlet deres asylansøgning i Bulgarien, og som vender tilbage til Bulgarien, jf. Dublinforordningen, vil få genåbnet deres sag. Det fremgår endvidere, at asylansøgere efter bulgarsk lovgivning er beskyttet imod refoulement, og at asylansøgere i henhold til bulgarsk lovgivning har adgang til sundhedsydelse på samme vis som bulgarske borgere. Endelig støttes oplysningerne af AIDA Country Report: Bulgaria (revideret februar 2018), som Udlændingestyrelsen har henvist til i sine indlæg. For så vidt angår særligt sårbare personer fremgår det blandt andet af rapporten, at “In 2016, the courts in some Dublin States ruled suspension of Dublin transfers to Bulgaria with respect to certain categories of asylum seekers due to poor material conditions and lack of proper safeguards for the rights of the individuals concerned”, ligesom det fremgår, at “In principle, no “take back” requests have been made so far to under the Dublin Regulation with regard to individuals with special needs”. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder således ikke, at Danmark er forpligtet til at behandle klagerens ansøgning om asyl, jf. artikel 3, stk. 2, i Dublinforordningen. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren, under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at asylansøgningen bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Det må i den forbindelse indgå i vurderingen, om klageren må anses for at være en særlig sårbar person. Flygtningenævnet finder efter en gennemgang af sagens oplysninger, herunder de lægelige oplysninger, ikke grundlag for at fastslå, at klageren må karakteriseres som en særligt sårbar person. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren er en enlig voksen mand, der fysisk er sund og rask, idet han dog tidligere er behandlet for nyresten. Nævnet er opmærksom på, at klageren i Danmark har været til læge som følge af smerter i hjertet, og at klageren i den anledning blev behandlet med Pamol. For så vidt angår klagerens psykiske helbred lægger Flygtningenævnet vægt på, at klageren ikke er i medicinsk behandling, men alene har modtaget behandling i form af samtaler med egen læge og psykolog. Nævnet lægger videre vægt på, at klagerens psykiske problemer efter de lægelige oplysninger navnlig kredser om, at klagerens mor og far ophævede samlivet, da klageren var tre år, og at klageren voksede op hos faren uden kontakt til moren, samt den usikkerhed, der er forbundet med hans nuværende situation. Det fremgår af journalnotat af [efteråret] 2018, at klagerens psykolog vurderer, at klageren stadig er traumatiseret af opvæksten, men at psykologen også ser nogle af klagerens reaktioner som udtryk for, at klageren er umoden og måske ikke har lært at håndtere stærke følelser, at klageren synes at have en

stærk længsel efter moderlig omsorg, og at han tilsyneladende reagerer følelsesmæssigt med stærk vrede, når han ikke får den. Af journalnotat [fra senere på efteråret] ses, at psykologen under "Vurdering" har anført: "[Klageren] tager hele tiden nye skridt: begynder at gå i skole, skriver sin historie, tager kontakt til faderen. Det er mit indtryk, at han nyder at kunne tale om sig selv og sine problemer og glædes over at blive hørt." Flygtningenævnet er opmærksom på, at det fremgår af klagerens læges journal, at klageren [to gange i sommeren] 2018 havde henholdsvis meget overfladiske ridser og overfladiske ridser ved armene, og at lægen [i sommeren] 2018 vurderede klageren svært belastet og let dramatiserende med indskårne linjer i begge arme, ligesom klagerens psykolog [i efteråret] 2018 vurderede, at klageren udviste PTSD-symptomer, men nævnet finder ikke, at det kan føre til en anden vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17. Flygtningenævnet skal i øvrigt henvise til det anførte om mulighederne for lægelig hjælp i Bulgarien. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at der er alvorlig grund til at antage, at klageren i Bulgarien vil blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Klageren har forklaret, at han har været tilbageholdt af de bulgarske myndigheder og to gange har været udsat for vold af bulgarske myndighedspersoner, og klageren har forklaret om dårlige indkvarteringsforhold. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at forklaringen kan tillægges særlig vægt. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren har forklaret divergerende og udbyggende om både tilbageholdelsen og overgrebene, idet klageren til samtalen [i vinteren 2017/2018] med Udlændingestyrelsen indledningsvis forklarede, at han ikke havde problemer med myndighederne i Bulgarien, hvorefter klageren, efter at være foreholdt, at han var registreret som asylansøger i Bulgarien, forklarede, dels at han havde været tilbageholdt i to til tre dage og i den forbindelse blev udsat for vold i form af knytnæveslag, dels at han havde været fængslet i to til tre uger og i den forbindelse blev sparket. Nævnet finder således, at klageren har vist, at han indretter sin forklaring, efter hvad han mener der tjener ham bedst i forhold til at opnå, at asylsagen behandles i Danmark, hvilket svækker klagerens generelle troværdighed. Såfremt klageren har været udsat for frihedsberøvelse og vold, sådan som klageren har forklaret, finder Flygtningenævnet ikke, at det kan føre til en ændret vurdering. Klageren må henvises til at rette henvendelse til de overordnede myndigheder i Bulgarien. Nævnet skal herved henvise til UNHCR's besvarelse af 3. november 2018 "Questions for UNHCR Bulgaria regarding the situation for asylum seekers and refugees in Bulgaria", hvoraf fremgår, at der er mulighed for at klage over "ill-treatment committed by officials (or private persons) at the border or during detention". På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennem-

gang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.”  
Bulg/2019/1

For yderligere om nævnets vurdering af ansøgeres forklaringer henvises til afsnit 5.4.1.

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Ital/2019/1, som gengivet ovenfor i afsnit 4.2.2.1.

## Kapitel 5

### Grundlaget for og behandlingen af asylsager

#### 5.1 Udlændingelovens § 7

##### 5.1.1 Statusvalg

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrunnet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevendende til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 5.1.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevendende til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Se nærmere afsnit 5.1.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af flere asylmotiver og forholder sig udtrykkeligt til disse asylmotiver, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ahwazi-araber og oprindeligt shia-muslim fra Ahwaz, Khusistan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forklaret, at han når det var muligt for ham ydede økonomisk hjælp til andre ahwazi-arabere. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til,



at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, herunder en højtstående myndighedsperson ved navn [B], fordi han har haft en konflikt med den pågældende, og idet de iranske myndigheder mistænker ham for at være separatist, samarbejde med vestlige lande og spionere for arabiske stater. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han i 2011 stillede et kontor til rådighed for en navngiven kandidat til parlamentsvalget. Ansøgeren blev gjort opmærksom på, at kontoret var blevet gennemrodet, og han anmeldte derefter forholdet til politiet, som optog rapport. Senere samme dag blev ansøgeren opsøgt af efterretningstjenesten, som beskyldte ham for selv at stå bag episoden. Ansøgeren underskrev herefter en erklæring om, at han ikke ville udøve politiske aktiviteter igen. I forbindelse med valget i 2013 bad [B's] nevø ansøgeren om at støtte [C's] kampagne økonomisk. Ansøgeren havde på det tidspunkt ikke mulighed for at hjælpe med økonomiske bidrag, fordi han havde haft store udgifter grundet sin ægtefælles ulykke. [C] vandt valget, og [B] fik herefter en ledende stilling i Iran. I 2015 kom ansøgeren op at skændes med [B], da ansøgeren spurgte om hjælp på vegne af en familie, som ansøgeren kendte. [B] nægtede at hjælpe familien, fordi ansøgeren ikke havde støttet [C] under valget i 2013. Tre dage efter blev ansøgeren opsøgt af efterretningstjenesten, som tilbageholdt ham i tre dage i [landsby] og derefter 15 dage på et ukendt sted. Ansøgeren blev afhørt og under den sidste del af tilbageholdelsen udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt mod kaution og udrejste herefter straks illegalt af Iran. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans hjem efterfølgende er blevet ransaget. Ansøgerens bror er endvidere blevet opsøgt af de iranske myndigheder. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hans interesse for kristendommen begyndte under et besøg i Ukraine i 2014, hvor han så nogle kirker. Da ansøgeren kom til Danmark, begyndte han at gå i kirke og anse sig selv for at være kristen. Han blev døbt [i begyndelsen af] 2017 i [nærmere bestemt kirke], og har efterfølgende deltaget i kirkelige aktiviteter og gudstjenester. Ansøgeren er for tiden elev på [en højskole]. Ydermere har ansøgeren oplyst, at hans datter er blevet smidt ud af sin skole i Iran, da hun fortalte, at hendes far var konverteret til kristendommen. Datteren fik lov til at vende tilbage til skolen, hvis ansøgerens ægtefælle skrev under på, at deres datter ikke ville tale om sin fars konversion. Endvidere har de iranske myndigheder fået kendskab til ansøgerens konversion, da de har fundet billeder på hans computer, hvor han står foran en kirke i Ukraine. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring om de væsentlige dele af asylmotivet har været konsistent og uden væsentlige divergenser. Nævnet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i 2013 af [B's] nevø blev bedt om at yde bidrag til [C's] kampagne, men at ansøgeren måtte afslå på grund af en anstrengt økonomi. Nævnet finder det endvidere sandsynliggjort, at dette i 2015 ledte til den beskrevne konflikt med [B], der opstod i

forbindelse med, at ansøgeren bad [B] hjælpe en arabisk familie i Ahwaz. Nævnet finder videre, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han tre dage efter konflikten med [B] blev pågrebet af Sepah, og at ansøgeren under tilbageholdelsen blev beskyldt for separatisme og spionage. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han tillige blev mistænkt for at være frafalden. På grundlag af ansøgerens forklaring lægger nævnet til grund, at ansøgeren blev løsladt mod kaution, hvorefter ansøgeren efter råd fra sin bror straks flygtede ud af Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren, har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran på grund af mistanken mod ham for separatisme og spionage vil risikere at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal finder endvidere, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han under sit ophold i Danmark er konverteret til kristendommen, og at konversionen er reel. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der blev døbt [i begyndelsen af] 2017, forud for dåben, havde gennemgået et længere dåbsforberedelsesforløb, at ansøgeren stedse har været kirkeligt aktivt og deltaget i gudstjenester, at ansøgeren under nævnsrådet har kunnet redegøre for begivenhederne i kirkeåret og betydningen her af, samt i øvrigt på tilfredsstillende måde har besvaret de spørgsmål han blev stillet omkring kristendommen. På grundlag af ansøgerens forklaring om sine bestræbelser på og ønske om at udbrede kristendommen, og da den omstændighed, at ansøgeren er ahwazi-araber, må antages at medføre, at ansøgeren ved indrejse i Iran vil blive udsat for nøje undersøgelser og udspørgen, har ansøgeren sandsynliggjort, at hans konversion vil blive afsløret og give anledning til forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/71

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/102, der er omtalt i afsnit 6.12.2.4.

#### 5.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

### 5.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han arbejdede som journalist i Iran i 15 år, og at han i denne periode skrev adskillige regimekritiske artikler. Ansøgeren skrev sin første regimekritiske artikel i starten af 2001. Efter udgivelsen af denne artikel blev ansøgeren blacklistet af et kontor under Ministeriet for Kultur og Vejledning, så han ikke længere kunne få trykt sine artikler. Ansøgeren fortsatte dog sit virke som journalist, selvom han var under pres fra myndighederne. Ansøgeren har oplyst, at han to gange har været tilbageholdt af de iranske myndigheder, første gang i foråret 2010 og anden gang i efteråret 2012. Ansøgeren har endvidere været indkaldt til afhøring omkring 15 gange. Ansøgeren blev senest afhørt i sommeren 2013. Herudover har han været udsat for chikane fra lokalbefolkningen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i efteråret 2013 konverterede fra sunniislam til shiaislam, fordi han tænkte, at det ville gøre det lettere for ham at virke som journalist. Der var således ikke tale om en reel konversion. Kort tid inden sin udrejse deltog ansøgeren i et møde, hvor han kritiserede et parlamentsmedlem ved navn [A]. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærker først, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens troværdighed må tage ansøgerens psykiske tilstand i betragtning. Ansøgeren har fremlagt forskellige avisartikler, der understøtter dele af hans forklaring. Flertallet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring på denne baggrund, at de divergenser, der findes i forklaringen, må tilskrives ansøgerens psykiske tilstand, og at forklaringen om ansøgerens virke som journalist og det pres og den chikane, han har levet under, må lægges til grund. Flygtningenævnets flertal lægger videre til grund, at ansøgeren har fortsat med at skrive regeringskritiske artikler efter sin indrejse i Danmark, hvor han har skærpet sin kritik af regimet. Flygtningenævnets flertal finder, at den chikane og det pres, ansøgeren har levet under gennem mange år, har haft et sådant omfang og sådanne personlige konsekvenser for ansøgeren, at ansøgerens frygt for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran efter en samlet vurdering må anses for velbegrundet. Flertallet lægger ved denne vurdering ligeledes vægt på ansøgerens fortsatte regimekritiske virksomhed efter indreisen i Danmark. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/34

Nævnet meddelte i **april 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og oprindeligt shia-muslim, fra Ahwaz, Iran. Ansøgeren er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har været aktiv for Ahwazi Democratic Front fra omkring 2008 og frem til sin udrejse i 2015. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Iran frygter de iranske myndigheder, fordi han har været politisk aktiv. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte for sin politiske konflikt har ansøgeren oplyst, at han i Iran var politisk aktiv. Ansøgeren krævede blandt andet at tale arabisk og bære arabisk beklædning. Ansøgerens politiske aktiviteter begyndte, da hans fætter, [F], indkaldte ham og nogle andre mænd fra samme område til et møde i et kasino. Ansøgerens fætter havde medbragt politisk materiale, som de skulle dele ud. Der var også en mand ved navn [A], som kom fra Qut Abdullaområdet. Det var [A], der leverede det politiske materiale til ansøgerens fætter, som tog det med, når det skulle uddeles. Ansøgeren og de andre mænd var medlemmer af Ahwazi Democratic Front. Ansøgerens politiske aktiviteter bestod primært i at uddele CD’er og løbesedler, samt at hejse ahwazi-flaget. Han har også været med til at arrangere demonstrationer. Ansøgeren var politisk aktiv i omkring otte år, frem til sin udrejse. En dag, da ansøgeren var på arbejde, blev han ringet op af sin bror, der oplyste, at deres fætter, [F], var blevet fængslet af myndighederne. Ansøgeren frygtede, at han selv ville blive fængslet, hvorfor han flygtede. Til støtte for sin konversion har ansøgeren fremlagt dåbsbevis fra [en kirke] af [vinteren] 2018 og udtalelse ved sognepræst [S] og underviser [P] fra [kirken] af [sommeren] 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine aktiviteter i hjemlandet til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgerens forklaring ikke stemmer med de af ham fremlagte oplysninger om, at [F] var blevet anholdt [i foråret] 2015, idet ansøgeren først udrejste i efteråret 2015. Endvidere er ansøgerens oplysninger om omfanget af aktiviteterne og kontakt til gruppen præget af usikkerhed. Flygtningenævnet finder dog, at ansøgeren muligt har udført visse meget begrænsede aktiviteter for Ahwazi Democratic Front (Ahwazi Democratic Popular Front). Nævnet bemærker herved, at ansøgeren straks har forklaret herom til de danske myndigheder, og at han kort efter indrejsen tog kontakt til den pågældende organisation. Nævnet finder imidlertid ikke, at disse aktiviteter ikke er kommet eller kan antages at ville komme til de iranske myndigheders kendskab. Disse mulige aktiviteter kan således i sig selv ikke føre til, at ansøgeren kan anses for at være i risiko for overgreb fra de iranske myndigheder. Efter indrejsen til Danmark har ansøgeren udført forskellige aktiviteter for organisationen, idet han videresendte oplysninger om forhold af betydning for Ahwazi-arabere til organisationen med henblik på offentliggørelse, ligesom han selv på forskellige sociale medier under eget navn offentliggjorde oplysninger til støtte for Ahwazi-araberne. Henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for Ahwazi-arabere, navnlig efter terrorangrebet den 22. september 2018 på militærparaden i Ahwaz, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren,

med den aktivitet han har udøvet, har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren må antages ved indrejsen i Iran at blive undergivet nærmere forhør om sine aktiviteter. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren opfylder betingelserne for konventionsstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår ansøgerens konversion til kristendommen finder nævnet, at denne ikke kan anses for reel. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har redegjort for sine overvejelser om konversionen, at ansøgerens viden om kristendommen, selvom han har svært ved at læse, må anses for yderst begrænset, og at ansøgeren ikke har gået i kirke det seneste omtrent halve år, og at han heller ikke har opsøgt kristne fællesskaber eller kristne venner/bekendte. Flygtningenævnet meddeler af de tidligere anførte grunde ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/60

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger Nicaragua. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mestizo og katolik fra Managua, Nicaragua. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nicaragua frygter at blive slået ihjel eller fængslet af myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har deltaget i flere demonstrationer mod præsident Daniel Ortega. [I foråret] 2018 demonstrerede ansøgeren på gaden. Tæt på denne demonstration var ældre mennesker på gaden for at protestere mod nogle reformer. Disse ældre mennesker blev overfaldet og truet af Ortegas folk, herunder politiet, Juventud Sandinista og maskerede motorcyklister. De ældre mennesker kom hen til ansøgerens demonstration, hvilket Ortegas folk også gjorde, og det udviklede sig fysisk. Demonstranter blev truet og slået af Ortegas folk, og ansøgeren flygtede. Dagen efter deltog ansøgeren og hans familie i flere protester og demonstrationer. Ansøgerens fætter blev såret med en kugle i bagdelen. Samme aften blev en person, som stod tæt på ansøgeren, ramt af skud og døde. Ansøgeren deltog herefter i flere protester, men ikke dem der var for farlige. Ansøgerens nabo, der er en af Daniel Ortegas stikkere, sendte en dag ansøgeren et blik, som sagde, at han godt vidste, hvad ansøgeren lavede. [I sommeren] 2018 indledte Ortega ”Operation Rengøring”. Der blev skrevet på ansøgerens families dør, at ansøgeren og hans familie havde deltaget i demonstrationer, at de nu skulle slås ihjel, og at deres hus skulle brændes ned. I denne periode fik ansøgeren også 20 opringninger fra stikkere, som sagde, at ansøgeren stod på en liste, og at ansøgeren ville blive fængslet eller slået ihjel. [I sommeren] 2018 udrejste ansøgeren legalt til Costa Rica. Ansøgeren havde søgt om visum til Costa Rica to til tre uger inden sin udrejse af Nicaragua. [I sommeren] 2018 befandt ansøgeren sig i en park i Costa Rica med to andre unge mænd, der ligesom ansøgeren også var flygtet fra Nicaragua. De så to mænd med elefanthuer og våben. Ansøgeren og de to unge mænd løb væk. Ansøgeren var sikker på, at disse to

mænd var sendt efter ham af Daniel Ortega. [I foråret ] 2019 rejste ansøgeren fra Costa Rica til Danmark. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret konsistent, at han fremstår troværdig, og at hans forklaring om de begivenheder i Nicaragua, der førte til at han udrejste til Costa Rica, forekommer selvoplevede. Oplysningerne er i øvrigt, vedrørende de generelle forhold, i overensstemmelse med baggrundsoplysninger fra såvel Landinfo som Migrationsverket. Det må derfor lægges til grund, at ansøgeren har deltaget i demonstrationer vendt mod styret i Nicaragua [i foråret] 2018, samt at der i denne forbindelse blev udøvet vold, herunder med dødelig udgang, mod andre demonstrationsdeltagere. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren, i kraft af sin aktivitet på sociale medier, er profileret som modstander af styret i Nicaragua, ligesom hans navn er blevet opråbt og hans families hus blevet markeret som modstander af styret i forbindelse med indledningen på "Operation Rengøring" Det fremgår bl.a. af Landinfos rapport af 11. marts 2019, side 3-4, "Nicaragua: Demonstrationer mot myndighetene i perioden april-juni 2018 og påfølgende reaksjoner", at myndighederne følger demonstrationerne nøje og at deltagere løber stor risiko. Af Migrationsverkets rapport af 23. april 2019, "Nicaragua – protester, repression och riskprofiler" fremgår ligeledes side 15-16, at arbitrære arrestationer og mishandlinger har fundet sted, også overfor personer med en løs tilknytning til demonstranterne. Det kan heroverfor ikke tillægges afgørende betydning, at en TV-station, der efter det for Flygtningenævnet oplyste ikke er uafhængig, har oplyst, at der er indgået en fredelig overenskomst mellem demonstranterne og regeringen. Den omstændighed, at ansøgeren var i stand til at udrejse legalt af Nicaragua på eget pas, kan ikke føre til et andet resultat, da udrejsen fandt sted ret kort efter urolighederne [i sommeren] 2018. Flygtningenævnet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nicaragua vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Nica/2019/1

Nævnet meddelte i **november** 2019 opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra [by], Iran. Ansøgeren har oplyst, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han har deltaget i en række demonstrationer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i en måned og 22 dage op til [en nærmere angiven dato i foråret] 2018 deltog i et ukendt antal demonstrationer i [by]. [I foråret] 2018 deltog ansøgeren i en større demonstration i [by] med sin fætter [R] og barndomsvennerne [A] og [F]. Ansøgeren brændte bannere af [K] og [K] af sammen med [R], og ansøgeren flygtede, da myndighederne reagerede på flammerne på demonstrationspladsen og skød efter demonstranterne. Efterfølgende har myndighederne op-



søgt ansøgerens families bopæl tre gange, hvor de har spurgt efter ansøgeren. De har fortalt ansøgerens familie, at [R] var blevet skudt og anholdt, og de har truet ansøgerens familie med at henrette ansøgeren. Ansøgeren har på intet tidspunkt efter demonstrationen haft kontakt til [R], [A] eller [F]. Ansøgeren har under sagens behandling i Flygtningenævnet oplyst, at han er blevet døbt [en nærmere angiven dato i foråret] 2019. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren som forklaret har deltaget i regeringsfjendtlige demonstrationer i byen [by], Iran, i [foråret] 2018. Det må lægges til grund, at disse demonstrationer, der forløb over flere dage, udviklede sig voldeligt og udløste betydelig magtanvendelse fra sikkerhedsstyrkerne, herunder med anvendelse af skydevåben. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren i forbindelse med demonstrationerne blev identificeret af myndighederne, som dels arresterede hans fætter, der deltog i demonstrationen sammen med ansøgeren, og dels efterfølgende søgte efter ansøgeren på hans bopæl. Henset til karakteren af demonstrationerne og ansøgerens rolle i den forbindelse må det endvidere lægges til grund, at ansøgeren herefter er profileret i forhold til de iranske myndigheder som modstander af regeringen. Det, af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [en nærmere angiven dato i vinteren] 2018 anførte, kan ikke føre til en tilsidesættelse af ansøgerens forklaring. Begrundelsen for Udlændingestyrelsens afgørelse vedrører i det væsentlige Udlændingestyrelsens egen vurdering af, hvorvidt ansøgerens adfærd kan betegnes som meningsfuld. De, af Udlændingestyrelsen påpegede divergenser i ansøgerens forklaringer, må betragtes som værende af mindre betydning og må efter det oplyste i hvert fald til dels antages at skyldes forståelsesvanskeligheder mellem ansøgeren og den tolk, der var til stede ved asylsamtalen. Flygtningenævnet finder det herefter godtgjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om den af ansøgeren påberåbte konvertering til kristendommen kan anses for reel. Flygtningenævnet ændrer herefter Udlændingestyrelsens afgørelse, således at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/152

Nævnet meddelte i **december 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra Eritrea. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og ortodoks kristen fra [by], zobaen Maekel, sub-zoaen Berik, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter, at blive fængslet af myndighederne, da hun ikke rejste tilbage til Eritrea efter at have fået udstedt en udrejsetilladelse gyldig i en måned. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive indkaldt til nationaltjeneste. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun siden 2000 er blevet indkaldt til nationaltjeneste gentagne gange. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun blev fritaget for nationaltjeneste, da hun har en



datter med et handicap. Hun har ydermere oplyst, at hun i 2012 blev indkaldt til samtale fem gange af myndighederne, hvor hun blev spurgt, hvor hendes ægtefælle befinder sig og blev truet med fængsel. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren under nævnsmødet afgav en konsistent og detaljeret forklaring. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens ægtefælle, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, udrejste af Eritrea for at unddrage sig nationaltjeneste. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren selv er blevet fritaget sin nationaltjeneste på grund af sit handicappede barn. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren har været indkaldt til samtale med myndighederne flere gange på grund af sin ægtefælles udrejse, og at hun under disse møder er blevet truet med store bøder og fængsel. Det fremgår af rapport fra EASO – Eritrea National service exit and return, udgivet i september 2019 bl.a.: *”From 2005 until approximately 2010, family members of deserters and draft evaders who left the country had to pay a fine of ERN 50.000 ... If they could not pay that fine, they were imprisoned for up to one year; in some cases, business licences were revoked or property seized. In the recent years, such persecution has become less consistently applied. As of 2019, it is only sporadically reported, but continues to happen in some cases.”* På ovennævnte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den omstændighed, at ansøgeren i 2018 indrejste i Eritrea og opholdt sig der i 20 dage uden kontakt til myndighederne, kan herefter ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2019/6

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Afgh/2019/126, der er omtalt nedenfor i afsnit 5.1.1.2.

I den forbindelse henvises endvidere til de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien om nævnets praksis i sager vedrørende syriske statsborgere.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Georgien. Indrejst i 2017 og 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske georgier og kristne ortodokse af trosretning fra [Batumi], Geor-

gien. Den mandlige ansøger har været politisk aktiv, idet han var tilhænger af og har propageret for Nationalbevægelsen. Den kvindelige ansøger har ikke været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af regeringen. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han var tilhænger af Nationalbevægelsen, og han begyndte at udføre aktiviteter for bevægelsen [sommeren] 2017 og frem til valget i [efteråret] 2017. [Efteråret] 2017 var ansøgeren ude at spise med sin ægtefælle og to sønner, da han på et tidspunkt blev opsøgt af to personer, der truede med at slå ham ihjel, hvis han ikke forlod Georgien inden 24 timer. De truede desuden med, at hans familie ville blive slået ihjel, hvis de henvendte sig til politiet. Ansøgeren udrejste herefter af Georgien [dagen efter]. Ansøgerens familie er efterfølgende blevet opsøgt og chikaneret grundet ansøgerens støtte og aktiviteter for Nationalbevægelsen. Den kvindelige ansøger har til støtte for asylmotivet henvist til den mandlige ansøgers konflikt med regeringen. Den kvindelig ansøger er en enkelt gang blevet opsøgt på bopælen af ukendte mænd, der spurgte ind til, hvor hendes ægtefælle var. De truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis hun ikke talte sandt. Hun udrejste herefter af Georgien [i foråret] 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Georgien risikerer forfølgelse eller overgreb fra de georgiske myndigheders side som følge af, at den mandlige ansøger har været politisk aktiv for Nationalbevægelsen. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger er blevet forfulgt som følge af sine politiske aktiviteter, idet nævnet vurderer, at ansøgernes forklaringer herom fremstår utroværdige. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende og udbyggende om centrale forhold. Det fremgår således af den mandlige ansøgers asylansøgningsskema, at han uden for restauranten blev truet med drab, hvis han meldte mændene til politiet, mens han under nævnsmødet har oplyst, at han ikke blev truet i anledning af en eventuel politianmeldelse. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret udbyggende, idet han efter Udlændingestyrelsens afslag har fremlagt en korrespondance med en ven, som angiveligt skulle omhandle den mandlige ansøgers deltagelse i et hemmeligt møde i Grækenland i [sommeren] 2017 med den tidligere georgiske regeringsleder. Den mandlige ansøger har ikke tidligere oplyst om dette møde, og hans familie har ikke haft kendskab hertil. Endvidere har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret usikkert og svingende om indholdet af mødet i Grækenland og konsekvenserne af dette. Hertil kommer at den mandlige ansøger efter Udlændingestyrelsens oplysning om, at hans sag kunne behandles som åbenbart grundløs, omtalte en video for Dansk Flygtningehjælp, som han ganske vist efterfølgende har frafaldet, men som indgik i Dansk Flygtningehjælps begrundelse for at modsætte sig, at sagen kunne behandles som åbenbart grundløs. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at den kvindelige ansøger kun har kunnet forklare kortfattet og overfladisk om den mandlige ansøgers politiske aktiviteter, og blandt andet har angivet, at hun ikke helt ved, hvilken rolle den mandlige ansøger havde i Nationalbevægelsen, selvom aktiviteterne ifølge den mand-

lige ansøger stod på omkring ti timer dagligt i en periode på flere måneder, og selvom den mandlige ansøger har oplyst, at han gjorde en forskel. Den kvindelige ansøger har endvidere udbygget sin forklaring, idet hun først under nævnsmødet har oplyst om, at hendes forældre blev opsøgt af ukendte personer under et besøg i ansørgernes lejlighed i [by] efter ansørgernes udrejse. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansørgerne er udrejst legalt af Georgien og har gyldigt pas, herunder at den kvindelige ansøger og det medfølgende barns pas er udstedt i [efteråret] 2017 forud for, at de angivelige problemer startede. Den kvindelige ansøger har ikke givet nogen plausibel forklaring på, hvorfor hun valgte at få udstedt pas på dette tidspunkt. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansørgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Geor/2019/3

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [...], Tyrkiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive fængslet og udsat for grove fysiske overgreb, fordi han er kurder, og fordi han har været tilknyttet Gülen-bevægelsen i perioden 2010-2016. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han under sin studietid følte sig forskelsbehandlet på grund af sin etnicitet som kurder. Han oplevede, at ingen ville sætte sig ved siden af ham i kantinen, og derudover var han bange for at tale sit modersmål. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han havde tilknytning til Gülen-bevægelsen i perioden 2010-2016, idet de steder han studerede og boede, havde tilknytning til bevægelsen. Derudover var ansøgeren en del af en ungdomsforening, som sympatiserede med Gülen-bevægelsen. I [foråret] 2016 blev ansøgerens bopæl ransaget af politiet. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive overfaldet, kidnappet eller umenneskeligt behandlet af organisationer, grupper og personer, som har tilknytning til regeringspartiet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sin baggrund til grund. Flygtningenævnet kan dog ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle have deltaget i to demonstrationer i 2015 henholdsvis 2016, idet ansøgeren har forklaret udbyggende herom. Ansøgeren har ikke oplyst om deltagelsen i demonstrationer til de [asylmyndighederne i et vesteuropæisk land], men ansøgeren oplyste derimod, at han ikke havde været politisk aktiv. Af samme grund kan Flygtningenævnet heller ikke lægge til grund, at ansøgerens bopæl blev ransaget i [foråret] 2016, hvilket han hverken har oplyst om til de [...] asylmyndigheder, eller i sit asylansøgningsskema til de danske asylmyndigheder. Nævnet bemærker, at det udelukkende beror på ansøgerens egen formodning, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil blive udsat for overgreb

grundet en tilknytning til Gülen-bevægelsen, og Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forbindelse til Gülen-bevægelsen må anses for værende så perifer og indirekte, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet i den anledning vil blive udsat for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været udsat for overgreb eller har modtaget nogen konkrete trusler fra medlemmer af AK-partiet eller civile modstandere af Gülen-bevægelsen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans familie ikke på noget tidspunkt efter ansøgerens udrejse er blevet opsøgt af myndighederne. Endelig må det lægges til grund, at ansøgeren ikke har deltaget i politiske arrangementer eller udført aktiviteter for Gülen-bevægelsen. Der er således ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren skulle være individuelt forfulgt. Det forhold, at ansøgeren i perioden 2010-2012 gik til forberedende undervisning på skoler, hvor mange af lærerne sympatiserede med Gülen-bevægelsen, og som siden hen er lukket ned, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker, at ansøgeren til de [...] myndigheder har forklaret, at han aldrig har været indskrevet på en Gülen-skole. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i perioden 2012-2016 skulle have beboet forskellige lejligheder ejet af Gülen-bevægelsen, mens han studerede, blandt andet fordi lejlighederne var for alle studerende og ikke krævede nogen tilknytning til Gülen-bevægelsen. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed har nævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt og udbyggende om sit behov for asyl til [asylmyndighederne i et vesteuropæisk land] henholdsvis danske asylmyndigheder. Til [asylmyndighederne i et vesteuropæisk land] har ansøgeren som baggrund for asylansøgningen forklaret om sin etnicitet, risiko for indkaldelse til militærtjeneste, og at han blev beskyldt for at være tilknyttet Gülen-bevægelsen, mens ansøgeren overfor de danske myndigheder væsentligt har udbygget forklaringen om Gülen-bevægelsen og sin tilknytning hertil. Endelig kan det forhold, at ansøgeren er etnisk kurder, ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke personligt har oplevet nogen former for konflikter som følge af sin etniske oprindelse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2019/10

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er fra Valencia i staten Carabobo i Venezuela. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men ansøgeren har deltaget i demonstrationer og arrangeret møder, ligesom ansøgeren har deltaget i møder for partiet Un Nuevo Tiempo. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en

tilbagevenden til Venezuela frygter at blive fængslet på baggrund af sin politiske overbevisning, og at hun frygter de generelle forhold i Venezuela og sit dårlige helbred. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren blandt andet oplyst, at magthaverne i Venezuela er korrupte og betragter folk som forrædere, såfremt de ikke deler magthavernes holdninger, ligesom der bliver foretaget vilkårlige anholdelser af befolkningen. Ansøgeren blev tilbageholdt af politiet i [foråret] 2015. Ansøgeren har deltaget i demonstrationer mod regeringen, ligesom hun har været med til at arrangere møder og opfordre til deltagelse i demonstrationer. Ansøgeren har i forbindelse med demonstrationer oplevet problemer med bevæbnede grupper. Ansøgeren har endvidere oplyst, at der ikke er sikkert i Venezuela, at der er meget kriminalitet, og at der bliver begået vold imod kvinder. Overfald og røverier bliver blandt andet begået af myndighederne. Der er mangel på mad og mulighed for medicinsk behandling, og ansøgeren kan ikke modtage nødvendig medicin. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at hun i årene før sin udrejse af Venezuela deltog i talrige demonstrationer, ligesom hun også delte løbesedler ud og i øvrigt ydede støtte til de demonstrerende. Flygtningenævnet finder det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgeren risikerer personlig og individuel forfølgelse fra de venezuelanske myndigheders side eller bevæbnede grupper som følge heraf. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke har oplevet personlige konflikter med hverken myndigheder eller bevæbnede grupper, og at hun alene har været tilbageholdt en gang, hvor hun ikke blev udsat for vold og fik lov at gå igen efter en times tid. Hertil kommer, at hun udrejste legalt af Venezuela [primo] 2016 med eget pas. For så vidt angår ansøgerens frygt for de generelle forhold i Venezuela lægger Flygtningenævnet til grund, at situationen i landet er vanskelig, og at den i de senere år – også efter ansøgerens udrejse – i tiltagende grad er blevet mere vanskelig, således at flere internationale organer nu beskriver, at landet er i en humanitær krise, der omfatter blandt andet adgang til mad og medicin. Selvom det således må lægges til grund, at forholdene i Venezuela er meget vanskelige – herunder for en person med ansøgerens profil – kan det imidlertid efter baggrundsoplysningerne ikke lægges til grund, at den blotte tilstedeværelse i landet i sig selv indebærer en asylbegrundende risiko. Det kan ikke ændre ved denne vurdering, at den sikkerhedsmæssige situation i landet er meget dårlig. Det forhold, at ansøgeren i Venezuela vil have svært ved at få fat i mad og medicin, kan heller ikke begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter samlet set, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, stk. 2, og stk. 3, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Vene/2019/5

Nævnet stadfæstede i **november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kristen af trosretning fra [...], South West Region, Cameroun. Ansøgeren har

været aktiv i kampen for det sydlige Cameroun. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Cameroun frygter at blive fængslet uden rettergang, at blive kidnappet eller at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han har deltaget i en strejke. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i efteråret] 2016 deltog i en demonstration på [universitetet], hvor han studerede. Ansøgeren blev i den forbindelse tilbageholdt af politiet i to til tre dage. Ansøgeren blev løsladt som følge af, at ansøgerens far er en indflydelsesrig person i Cameroun. Efter tilbageholdelsen gemte ansøgeren sig hos sin mormor i seks dage, hvorefter han udrejste af Cameroun. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at ansøgeren har deltaget i en demonstration på universitetet [i efteråret] 2016, og at han i den forbindelse blev anholdt og var tilbageholdt i to til tre dage. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er i et modsætningsforhold til de camerounske myndigheder, der kan medføre asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at han med sin fars hjælp blev løsladt, og at han udrejste lovligt af Cameroun [i vinteren] 2016 med fly. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har udbygget sin forklaring om politiske aktiviteter, idet han har forklaret, at han i Cameroun var medlem af politiske grupper på Facebook. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har været i Danmark på studieopholdstilladelse fra [efteråret] 2014 til [foråret] 2016, hvor han udrejste efter at have fået afslag på opholdstilladelse. Han fik [i efteråret] 2016 udstedt visum til Danmark med henblik på at besøge sin mor, som har permanent opholdstilladelse her. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren først søgte asyl, da hans besøgsopholdstilladelse udløb efter 3 måneder. Disse forhold understøtter ikke ansøgerens forklaring om, at han er udrejst på grund af frygt for asylbegrundende forfølgelse fra de camerounske myndigheders side. Ansøgeren har under mødet i Flygtningenævnet fremlagt en artikel [dateret i vinteren] 2018 fra [X] hjemmeside om ansøgerens far, som har gjort tjeneste på [Y]s kontor i Sydvestcameroun, og som er blevet udpeget som leder af [en komité] i Sydvestcameroun. Artiklen understøtter ikke, at ansøgeren eller hans far skulle stå i et modsætningsforhold til myndighederne. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Cameroun vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Came/2019/6

Der kan i den forbindelse henvises til afgørelsen Vene/2019/8, der er omtalt i afsnit 5.1.4.

Se også de i afsnit 2.2. nævnte afgørelser om asylansøgere fra Iran, der har påberåbt sig et tilhørsforhold til kurdiske partier.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim. Han er født og opvokset i al-Tash-lejren i Ramadi, Irak. Ansøgeren boede før sin udrejse i Barika-lejren. Ansøgeren er tilhænger af og har været aktiv for Kurdistan Freedom Party (PAK). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han er tilhænger af PAK. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har uddelt aviser for PAK i Irak. Ansøgeren uddelte aviser omkring én gang hver tredje måned, når han havde fri. Aviserne omhandlede frihed og rettigheder til kurderne. Ansøgeren har været tilhænger af PAK i tre år, og ansøgeren deltog i møder hos partiet omkring to til tre gange om året i de tre år. Møderne foregik i Barika-lejren eller i Erbil. Ansøgeren har deltaget i partiets begyndertræning tre gange, hvor man lærer at samle et maskingevær. Ansøgerens far har haft tilknytning til PAK i syv til otte år. Ansøgerens søster og svoger har også tilknytning til partiet. En aften omkring klokken 23 [om sommeren], da ansøgeren var på vej ud for at købe ind, stoppede en bil foran ham. Der sad tre personer i bilen, som spurgte ansøgeren, hvad han hed, hvilket ansøgeren svarede på. Personerne spurgte også, om han delte løbesedler ud, hvilket ansøgeren svarede bekræftende på. Herefter steg personerne ud af bilen og slog ansøgeren med kabler, der var strøm i. Det lykkedes ansøgeren at slippe væk, hvorefter han tog hjem til sin svoger og fortalte om hændelsen. Ansøgeren og hans svoger gik ud for at se, om personerne stadig var der, men de var væk. Ansøgeren anmeldte ikke overfaldet til de irakiske myndigheder. To måneder efter overfaldet udrejste ansøgeren af Irak. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens [familiemedlem] er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i Danmark. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om hans fars aktiviteter til grund, herunder at faren har været peshmerga i Irak og har været aktiv for KDPI, Sepah Rizgari og senest for PAK, og at faren, der bor i Barika-lejren, fortsat er politisk aktiv for PAK. Flygtningenævnet kan endvidere lægge ansøgerens forklaring om hans søster og svogers aktiviteter for PAK til grund, herunder at de har været peshmergaer i Irak, og at svogeren herunder har været vagt for en partileder i PAK, og at søsteren og svogeren fortsat, efter at de har fået opholdstilladelse i [et andet europæisk land], deltager i politiske aktiviteter for PAK. For så vidt angår ansøgerens egne aktiviteter for PAK lægger Flygtningenævnet til grund, at han i Barika-lejren har uddelt aviser for PAK og deltaget i nogle ceremonier, men at han ikke i øvrigt har haft politiske aktiviteter. Ansøgerens forklaring om, at han er blevet overfaldet af tre mænd, som han formoder kom fra den iranske efterretningstjeneste, er divergerende og udbyggede og kan ikke lægges til grund. Efter en samlet og konkret vurdering af de forelig-



gende oplysninger om karakteren og omfanget af ansøgerens far, søster og svogers politiske aktiviteter og de foreliggende baggrundsplysninger, herunder Home Office, Januar 2019, Country Policy and Information Note Iran: Kurds and Kurdish political groups, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren efter omstændighederne har sandsynliggjort, at disse familiemedlemmer er væsentligt profilerede over for de iranske myndigheder, hvorfor ansøgeren, såfremt han indrejser i Iran, risikerer at blive identificeret som tilhørende en politisk aktiv familie. Det forhold, at ansøgeren har halvsøskende i Iran, kan efter de foreliggende omstændigheder ikke føre til et andet resultat. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved indrejse i Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren er idømt 40 dages betinget fængsel afsagt [en nærmere angiven dato i foråret 2018] af Retten i [...], kan efter en proportionalitetsafvejning ikke udelukke ansøgeren fra at opnå asyl. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/9

Nævnet meddelte i **december 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger, etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren er født og opvokset i al-Tash lejren i Ramadi, Irak, og har aldrig været i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far har kæmpet som peshmerga og ligesom andre mandlige familiemedlemmer været politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har selv deltaget i fester og ceremonier arrangeret af KDPI og har støttet KDPI økonomisk, når han kunne. Ansøgeren frygter, at han, hvis han rejser til Iran, vil blive tilbageholdt og afhørt og herunder være i risiko for tortur og for at blive identificeret som værende ud af en politisk aktiv familie. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren aldrig har haft konflikter med nogen hverken i Irak eller Iran. Han har ikke selv været politisk aktiv for KDPI, men han har som tilskuer deltaget i fester og ceremonier arrangeret af partiet, og han har lejlighedsvis ydet økonomiske bidrag til partiet. Ansøgers forældre flygtede i 1979 til Irak. Ansøgers far havde i fire-fem år kæmpet som peshmerga i Iran, hvor han blev såret, da han fra 1982/1983 blev medlem af KDPI. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at faren var politisk aktiv i Iran forud for flugten derfra, men at faren ikke har fortalt ham herom, og han fortsatte sine politiske aktiviteter i Irak navnlig med deltagelse i møder i KDPI indtil for 8-9 år siden, da han ophørte hermed af helbredsmæssige grunde. Endelig lægger nævnet til grund, at ansøgerens farbror, der var gruppeleder i KDPI, i slutningen af 1990'erne trods advarsler vendte tilbage til Iran, hvor han blev fængslet og efterfølgende henrettet. En af farbrorens sønner, der rejste med til Iran, blev fængslet og tortu-



reret og senere løsladt. Ansøgeren har flere mandlige familiemedlemmer, der fortsat er aktive i KDPI. Flygtningenævnet finder på den baggrund og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder British Home Office: Iran: Kurds and Kurdish political groups, januar 2019, afsnit 10.5, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved indrejse i Iran med sin baggrund som kurdisk flygtning og uden identitetspapirer fra Iran må antages at risikere forfølgelse som følge af sin families politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/171

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim. Ansøgeren er iransk statsborger, men er født i [...], Irak og har boet hele sit liv i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af oplysninger fra UNHCR, at ansøgeren skulle have opnået statsborgerskab i Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, fordi hans far er medlem af KDPI. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans forældre flyttede fra Iran til Irak i 1980 under Iran-Irak-krigen, og at hans familie har boet i Irak siden. Ansøgeren opdagede, at hans far var politisk aktiv for KDPI, da ansøgeren var 13-14 år, hvor han oplevede, at medlemmer af KDPI besøgte hans families bopæl. Ansøgeren udrejste af Irak i [efteråret] 2015, fordi han ikke havde nogen rettigheder i Irak. Ansøgerens far har hverken før eller efter ansøgerens udrejse af Irak fortalt ham om sine politiske aktiviteter for KDPI, men han sendte ansøgeren en kopi af sit KDPI-medlemskort efter ansøgerens indrejse i Danmark. Efter samtalerne med Udlændingestyrelsen har ansøgeren talt med sin far herom. Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Irak som barn af iranske forældre, der er kommet til Irak som flygtninge. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er født i [X] og senere frem til sin udrejse har opholdt sig i [Y]. Efter ansøgerens egen forklaring har han ikke selv været politisk aktiv. For så vidt angår ansøgerens families politiske aktiviteter har ansøgeren forklaret, at hans far er medlem af KDPI. Ansøgeren havde til oplysnings- og motivsamtalen og til asylsamtalen imidlertid intet kendskab til sin fars angivelige politiske aktiviteter, herunder hvornår faren blev medlem af KDPI, og hvilke aktiviteter faren udførte for KDPI. Ansøgeren havde på intet tidspunkt talt med sin far herom i Irak og havde ikke talt med faren herom på det tidspunkt, hvor han var til samtaler med

Udlændingestyrelsen, men havde alligevel på det tidspunkt modtaget en kopi af farens medlemskort af KDPI. Først i forbindelse med advokatens indlæg er der fremlagt en række yderligere dokumenter, herunder farens tidligere medlemskort af KDPI og farens kvitteringer for betaling af kontingent til KDPI. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at hans farbror også er medlem af KDPI. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring er udbygget og fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det ikke fremstår troværdigt, at ansøgeren intet kendskab havde til farens angivelige politiske aktiviteter, da ansøgeren boede sammen med sin far i Irak frem til sin udrejse i 2015, og at faren ikke havde givet ansøgeren nogen oplysninger herom, samt at ansøgeren ikke selv har spurgt ind til dette hverken i Irak eller efter sin indrejse i Danmark før efter samtalerne med Udlændingestyrelsen. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet om faderens angivelige aktiviteter for KDPI, herunder uddeling af aviser og deltagelse i møder i Koya, og at [alle i Y] vidste, at hans far var medlem, fordi han gik sammen med fremtrædende medlemmer af KDPI, er en udbyggende forklaring. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt en kopi af sin fars angivelige KDPI-medlemskort. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det er meget nemt at forfalske et KDPI-medlemskort. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens advokat har fremsendt et brev fra den franske afdeling af KDPI. Det bemærkes, at sådanne dokumenter ifølge baggrundsoplysninger kun sendes til asylmyndighederne. Uanset om ansøgerens far og farbror er medlem af KDPI finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er således profileret eller kommer fra en politisk profileret familie, at han ved sin tilbagevenden til Iran være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af ansøgerens forklaringer for Udlændingestyrelsen, at socioøkonomiske forhold har været helt afgørende for ansøgeren for hans ønske om at opnå ophold i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Det bemærkes, at såfremt det kan lægges til grund, at ansøgeren har opnået statsborgerskab i Irak, jf. oplysninger fra UNHCR, bemærker Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren har konflikter i Irak, hvorfor ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Irak være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2.” Iran/2019/12

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tyrker og muslim af trosretning fra Istanbul, Tyrkiet. Ansøgeren har sympatiseret for Gülen-bevægelsen og været tilknyttet Kimse Yokmu i perioden 2006 til 2014. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til

Tyrkiet frygter at blive grundløst fængslet af de tyrkiske myndigheder, at blive udsat for tortur samt at blive slået ihjel på grund af ansøgerens forbindelse til Gülen-bevægelsen. Efter kupforsøget i Tyrkiet den 15. juli 2016 blev ansøgeren opmærksom på, at hendes tilknytning til Gülen-bevægelsen kunne blive problematisk. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at flere fra ansøgerens familie er blevet anholdt. Endvidere er ansøgerens far samt svigerfar blevet anklaget for at have forbindelse til Gülen-bevægelsen. Flygtning-nævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sin egen families og svigerfamiliens aktiviteter i Tyrkiet og familiernes tilknytning til Gülen og Gülen-bevægelsen til grund. Det lægges således til grund, at ansøgerens far og svoger i Tyrkiet har været fængslet og er anklaget, at ansøgerens svigerfar er eftersøgt i Tyrkiet, og at de tyrkiske myndigheder har forsøgt at inddrage svigerfarens pas. Ansøgeren har forklaret, at hun opsagde sin stilling ved [ansøgerens arbejdsplads] i 2009-2010, da hun ventede sit ældste barn. Ansøgeren fik [i sommeren] 2016 forlænget sit pas til udløb [i sommeren] 2020, og ansøgeren udrejste af Tyrkiet på eget pas og uden problemer [i sommeren] 2016. Der er på den baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren på grund af egne forhold er efterstræbt af de tyrkiske myndigheder. Ansøgerens søster, der fortsat opholder sig i Tyrkiet, er blevet fyret fra sit job i [en bank], der er tilknyttet Gülen-bevægelsen, men er ikke blevet udsat for andre sanktioner. Der er på denne baggrund og efter Flygtning-nævnets baggrundsoplysninger ikke grundlag for at antage, at pårørende til mistænkte Gülen-tilhængere, der ikke selv er profilerede, bliver udsat for forfølgelse eller overgreb, hvilket ligeledes understøttes af, at ansøgeren indrejste i Danmark [i efteråret] 2016 men først ansøgte om asyl [i foråret] 2018, da hun havde fået afslag på opholdstilladelse på andet grundlag. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Tyrk/2019/14

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Etio/2019/1, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (“imputed political opinion”), kan henvises til afgørelsen Soma/2019/209, der er omtalt i afsnit 6.3.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og oprindeligt shia-muslim fra Ahvaz, Khuzestan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, idet han er konverteret til kristendommen og har kritiseret de iranske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han risikerer at blive dømt for besiddelse af alkohol, idet de iranske myndigheder har beslaglagt 60 liter vin på ansøgerens bopæl. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han som niårig gav afkald på sin muslimske tro efter at have været vidne til overgrebene i forbindelse med den iranske revolution. I forbindelse med værnepligten modtog ansøgeren religionsundervisning, og frem til ansøgeren var 38 år efterlevede han islams religiøse ritualer. Ansøgeren fik interesse for kristendommen i 2008 eller 2009 efter at være blevet introduceret til kristendommen af sine to brødre, [A] og [B]. Efterfølgende fik ansøgeren igennem en bekendt kontakt til en navngiven præst fra en huskirke og efter at have været i kontakt med præsten i en periode, fik ansøgeren og hans ægtefælle mulighed for at deltage i arrangementer og gudstjenester i kirken. Ansøgeren introducerede endvidere sine brødre for denne huskirke. Det var i denne periode, omkring 2009, at ansøgeren begyndte at anse sig selv som kristen. I foråret 2011 blev kirken lukket af myndighederne, og præsten samt hans ægtefælle og børn blev anholdt. Ansøgerens bror, [B], blev endvidere anholdt i denne forbindelse. [B] var kortvarigt tilbageholdt, men blev løsladt mod kaution. [B] har siden opholdt sig i Tyrkiet, hvor han er præst i to kristne kirker. Ansøgeren havde efterfølgende ikke kontakt til nogen kirker, men han praktiserede stadig sin kristne tro gennem biblen og kristne tv-kanaler. [I slutningen af] 2015 deltog ansøgeren på sit arbejde i en diskussion i nabobutikken, hvor ansøgeren kritiserede myndighederne, men også islam og Irans øverste religiøse leder. Om aftenen blev ansøgeren via telefon kontaktet af sin ægtefælle, som oplyste, at deres bopæl var blevet opsøgt af myndighederne, som havde spurgt efter ansøgeren og ransaget bopælen. Myndighederne havde under ransagningen konfiskeret cd'er med kristne salmer, en bibel og 60 liter vin. Ansøgeren vendte sidenhen ikke tilbage til bopælen, men udrejste af Iran tre dage efter. Efter ansøgerens indrejse i Danmark har ansøgeren være tilknyttet danske kirker og har deltaget i dåbsundervisning og gudstjenester. [I foråret] 2016 blev ansøgeren døbt. Ansøgeren har siden gået i kirke hver uge og har deltaget i seminarer og arrangementer. Ansøgeren har endvidere lagt kristent materiale ud på sin Facebook-profil. I det seneste år har ansøgeren endvidere lagt regimekritisk materiale ud på Facebook-profilen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, idet ansøgerens forklaring om, hvorfor han i hjemlandet fattede interesse for kristendommen, og kontakten til den navngivne præst og huskirken fremstår troværdig og selvoplevet. Vedrørende den konkrete konflikt, der ledte til, at ansøgeren [i slutningen af] 2015

forlod Iran, har ansøgerens forklaring divergeret vedrørende forskellige detaljer. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hans hjem blev opsøgt af myndighederne, og at myndighederne på bopælen fandt forskelligt kristent materiale, og at dette var årsagen til, at ansøgeren i al hast og uden at medtage familien forlod Iran. Ansøgeren begyndte umiddelbart efter sin ankomst til Danmark at gå i kirke, og efter at have modtaget dåbsundervisning blev ansøgeren døbt allerede [i foråret 2016]. På grundlag af ansøgerens forklaring og de fremlagte erklæringer lægger nævnet til grund, at ansøgeren også efter dåben har været en flittig kirkegænger, og at han har deltaget i kirkelige aktiviteter i betydeligt omfang. Ansøgeren har under samtalerne med Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet demonstreret et betydeligt kendskab til kristendommen. Nævnet må derfor lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen og er troende kristen. Under henvisning til ansøgerens tilkendegivelser herom, der støttes af indholdet på ansøgerens Facebook-profil, finder nævnet endvidere, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil leve et åbent, kristent liv og derved være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/16

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [byen X], Kurdistan, Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de iranske myndigheder, idet han er ateist og har udtrykt sig kritisk om det iranske styre og islam på sociale medier, ligesom han har været aktiv menneskerettigheds- og miljøaktivist og har sympatiseret med Komolah. Han frygter endvidere befolkningen i Iran og [en lokal religiøs leder], fordi det er blevet offentligt kendt, at han er ateist. Endelig frygter han sin ekskones og sin nuværende kones familier, fordi han har ladet sig skille fra sin første kone og forud for skilsmissen havde et forhold til sin nuværende kone. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han frafaldt islam, da han var 18-19 år gammel, idet han oplevede, at islam ikke var retfærdig. Da han fandt ud af, at det samme gjorde sig gældende med hensyn til andre religioner, begyndte han at anse sig selv for at være ateist. Ansøgeren blev omkring halvandet år før sin udrejse medlem af en ateistisk gruppe på Facebook, hvor han sammen med andre ateister og agnostikere udtrykte sig kritisk om islam. Ansøgeren introducerede efterfølgende sin ven [A], som ligeledes var kritisk over for islam, for gruppen, og [A] inviterede i forlængelse heraf sin bror [B] til at blive medlem. Omkring to til tre måneder inden udrejsen blev ansøgeren i sin skræderbutik opsøgt af den iranske politistyrke Amarken, der påbød ansøgeren at fjerne hovederne fra nogle mannequindukker i butikken, idet dukkerne ikke bar tørklæde. Dette efterkom ansøgeren ikke. Da Amarken opsøgte ansøgerens butik anden gang, blev betjentene vrede og gav ansøgeren en advarsel. 15 dage forud for ansøgerens udrejse, blev [A] og [B’s] bopæl ransaget, og [B] blev tilbageholdt. Idet ansøgeren fryg-

tede, at [B] ville fortælle myndighederne om hans tilknytning til Facebook-gruppen, og eftersom ansøgeren i forvejen havde en konflikt med myndighederne, besluttede han sig [i slutningen af] 2015 for at udrejse af Iran. En uge efter ansøgerens udrejse blev ansøgerens forretning opsøgt af efterretningstjenesten, der eftersøgte ham. Ansøgeren har siden udrejsten fortsat sine aktiviteter på de sociale medier og under sit ophold i Norge lagde han en video ud på nettet, hvor han brændte koranen af. Videoen blev set af mange muslimer, herunder personer fra ansøgerens hjemområde, hvilket førte til, at ansøgerens ægtefælle og barn blev nødt til at flygte til Tyrkiet. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter de iranske myndigheder på grund af sine venstreorienterede synspunkter, og idet han i Danmark har deltaget i tre demonstrationer arrangeret af det kurdiske parti Komala. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren konsistent og troværdigt har forklaret, at han frafaldt sin muslimske tro, da han var 18-19 år gammel, og at han, efter at have undersøgt andre religioner, kom til at betragte at betragte sig selv som ateist, fra han var omkring midt i tyverne. Nævnet lægger endvidere efter ansøgerens forklaring til grund, at han allerede, mens han boede i Iran, levede i overensstemmelse med sin ateistiske overbevisning og ytrede sig om ateisme på sin Facebook-profil, der ikke var oprettet i hans eget navn, ligesom han skrev kommentarer i flere andre ateistisk orienterede Facebook-grupper, heraf to grupper der var oprettet af ham selv. Nævnet kan derimod ikke lægge til grund, at ansøgeren allerede, mens han var i Iran, var i myndighedernes søgelys som ateist og modstander af det iranske styre, idet det alene beror på ansøgerens formodning, at [B] ville fortælle myndighederne, at det var ansøgeren, der havde henledt hans opmærksomhed på de ateistiske Facebook-grupper. Nævnet har i den forbindelse videre lagt vægt på, at ansøgeren udrejste legalt af Iran, og at han ikke i sit i øvrigt detaljerede og lange asylskema har angivet noget om, at han havde konkrete konflikter med myndighederne, og at dette skulle være årsagen til, at han udrejste. Ansøgeren har efter udrejsten fra Iran, mens han opholdt sig i Norge, optaget en video med sig selv, hvor han fremsætter kritiske ytringer om islam og koranen og dernæst afbrænder koranen, idet han i samme forbindelse nævner sit rigtige navn. Nævnet lægger til grund, at videoen blev uploadet til ansøgerens Facebook-side, og at den derfra blev delt til blandt andet YouTube, hvor videoen stadig er tilgængelig på en konto tilhørende [C], og hvoraf fremgår, at videoen er vist mere end 11.000 gange. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren, efter at hans gamle Facebook-profil var gået ned, oprettede en ny profil i eget navn, hvor han har postet såvel ateistiske budskaber som regimekritiske kommentarer, ligesom han fortsat er administrator på flere Facebook-grupper, hvor han deler og kommenterer tilsvarende indhold. I overensstemmelse med det materiale, der er fremlagt af ansøgeren, lægger nævnet videre til grund, at han i godt 1½ år har været medlem af [en menneskerettighedsforening] med hovedsæde i Tyskland, og at der på foreningens hjemmeside og i foreningens tidsskrift er offentliggjort en række artikler og analyser forfattet af ansøgeren omhandlende de iranske myndigheders brud på menneske-

rettighederne, ligesom der på foreningens hjemmeside kan findes lydfiler med ansøgerens taler via funktionen Paltalk. Endelig lægger nævnet til grund, at der på foreningens og ansøgerens egen Facebook-side er lagt links op til hjemmesiden med ansøgerens artikler og taler. Herefter, og idet nævnet lægger til grund, at der på [et nyhedsmedie] [i foråret] 2016 har været en omtale af en koranaftbrænding foretaget af en person [med ansøgerens fornavn], der senere er udrejst til Norge, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren som følge af sine aktiviteter efter udrejsten har profileret sig som regimekritiker og modstander af islam på en sådan måde, at det er sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil risikere konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2019/85

Nævnet meddelte i **august 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og ateist. Hun er født i Mashad, Iran, og er afghansk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dræbt af sin ægtefælle, fordi hun har trodset ham, og fordi hun er ateist. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun blev gift i 2009, og at hendes ægtefælle under hele deres ægteskab begik voldelige og seksuelle overgreb mod hende. I 2016 begyndte hun at læse om kvinders rettigheder og ateisme på de sociale medier. Hun begyndte også selv at lægge billeder med ateistisk indhold på Instagram. Ansøgeren mødtes med en mand ved navn [A], som hun havde mødt gennem Instagram. Hun blev på vej til mødet set af sin ægtefælles mandlige slægtning. Da hun kom hjem efter mødet, fandt hun ud af, at hendes ægtefælle havde fået kendskab til mødet, og han blev voldelig over for hende. Ansøgeren har derudover som asylmotiv henvist til, at hun frygter myndighederne og mullah [B], fordi hun har frafaldet islam. Efter hendes interesse for ateisme opstod, rettede hun henvendelse til mullah [B] for at få besvaret nogle kritiske spørgsmål om islam. Hun fremviste de billeder, som hun havde lagt på de sociale medier, og mullahen tog billede heraf, hvorefter han truede ansøgeren med at afsløre hende for de iranske og/eller afghanske myndigheder, hvis hun ikke havde seksuelt samkvem med ham. Mullahen voldtog hende og truede hende til at stå til rådighed for ham seksuelt ved at sige, at han ellers ville angive hende for at være ateist. Han kontaktede hende efterfølgende to gange mere, og hun var nødt til at mødes med ham en gang til, hvor han også voldtog og truede hende. Ansøgeren blev kort før flugten ringet op af en slægtning til hendes ægtefælle, der fortalte, at ægtefællens familiemedlemmer var ved at vise billederne fra ansøgerens Instagram-profil til ægtefællen, der var meget oprevet og sagde, at han ville slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren udrejste derefter af Iran. Indledningsvist bemærkes, at Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgeren asylretligt skal vurderes i forhold til Afghanistan, da hun er afghansk statsborger født i Iran.



Flygtningenævnet kan ikke lægge den del af ansøgerens forklaring til grund, der omhandler konflikterne med mullah [B] og ægtefællen, idet forklaringen herom har været usandsynlig på en række centrale punkter og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Det er således troværdigt, at ansøgeren for at få svar på sine tvivlsspørgsmål henvendte sig til mullah [B], der var fra Afghanistan, og som hun ikke i forvejen kendte personligt, for at få svar på en række kritiske spørgsmål om islam. Det er heller ikke troværdigt, at hun i samme forbindelse svarede nej på mullahens spørgsmål om, hvorvidt hun troede på Gud og viste ham sin profil fra Instagram med islamkritisk indhold og lod ham tage billeder og screenshots af dette materiale. Det er endelig ikke troværdigt, at ansøgeren, der er en veluddannet kvinde opvokset i en muslimsk familie, ikke var bekendt med de mulige konsekvenser af at frafalde sin muslimske tro før efter mødet med mullah [B]. Ansøgeren har ikke været i stand til at give en troværdig forklaring på, hvordan hendes ægtefamilies familie fik adgang til hendes Instagram-konto og ikke mindst, hvordan de kunne vise hendes ægtefælle billederne herfra, eftersom hun havde slettet Instagram-profilen efter mødet med mullah [B]. På samme måde har ansøgeren ikke givet en rimelig forklaring på, hvorfor familiemedlemmerne lod gå næsten ½ år, før de viste ægtefællen billederne fra profilen. Det er heller ikke sandsynligt, at ansøgeren, efter at have slettet profilen, skulle have valgt at mødes med [A], som hun kun kendte via Instagram og telefonsamtaler, for at fortælle ham om sine problemer med ægtefællen og mullahen, og at hun, selvom hun så ægtefællens familiemedlem i bussen, valgte at stå af i nærheden af mødestedet med risiko for at blive set sammen med [A]. Endelig har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at ægtefællen skulle have hverken evne eller vilje til at forfølge hende og børnene, idet det i den forbindelse bemærkes, at han kun har opsøgt hendes forældre en enkelt gang, efter at ansøgeren er flygtet. Flygtningenævnet lægger derimod til grund, at ansøgeren er ateist og feminist, idet hun har forklaret konsistent og troværdigt om, hvordan hun kom til at tvivle på sin muslimske tro og de tanker, der lå bag, at hun valgte at frafalde sin tro. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren fremadrettet ønsker at leve som ateist og forkæmper for kvinders rettigheder, og at hun ønsker at leve åbent i overensstemmelse med sine overbevisninger. Ansøgeren har forud for afslaget i [sommeren] 2018 oprettet en åben profil på Facebook og har næsten 5.000 venner, der hovedsageligt er afghanere. Profilen er oprettet i hendes eget navn og indeholder flere billeder af hende uden tørklæde og iført makeup og korte farverige kjoler. Hun har på denne profil postet ateistiske og feministiske budskaber, der dels er skrevet af hende selv, dels er skrevet af andre. Der fremgår af profilen flere diskussioner om ateisme og kvinders manglende rettigheder i Afghanistan mellem ansøgeren og forskellige personer, der har læst hendes indlæg, ligesom der fremgår flere trusler rettet mod ansøgeren. Ansøgeren har aldrig boet eller været i Afghanistan, og nævnet lægger til grund, at hun ved en tilbagevenden hertil vil være en reelt enlig farsitalende hazarakvinde med to børn. Herefter, og idet nævnet har lagt vægt på oplysningerne om forholdene for ateister i Afghanistan, finder nævnet det



sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive bragt i såvel lokalbefolkningens som myndighedernes søgelys som ateist og forkæmper for kvinders rettigheder, og at hun derfor vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet giver derfor ansøgeren og hendes to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2019/126

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2019/28, der er omtalt nedenfor i afsnit 5.4.1.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og har været sunni-muslim, men er nu ateist, fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at ansøgeren vil blive fængslet på livstid af de irakiske myndigheder. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter at blive slået ihjel af militante islamistiske grupper, heriblandt de shiitiske grupper Badr, Jaish al-Mahdi og Hizb ad-Da’wa. Ansøgeren har yderligere som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter at blive udsat for overgreb, særligt af Islamisk Stat, fordi ansøgeren er ateist. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter al-Qaeda, som efter ansøgerens opfattelse er det samme som Islamisk Stat, som ansøgerens brødre, [A] og [B], og ansøgerens ældste søn [C], er en del af. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om de irakiske myndigheder oplyst, at ansøgeren frygter at blive fængslet på livstid som følge af ansøgerens ansættelse som sikkerhedsvagt for [D]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om de shiitiske grupper oplyst, at ansøgeren i [sommeren] 2003 blev truet og beskydt to gange af shiamilitserne, herunder Badr, Jaish al-Mahdi og Hizb ad-Da’wa, fordi ansøgeren tidligere var sunni-muslim. Ansøgeren har endvidere oplyst, at ansøgerens navn samt billede af ansøgerens ansigt har været i fjernsynet i forbindelse med ansøgerens løsladelse fra fængslet i 2011. I den forbindelse blev det nævnt, at ansøgeren arbejdede som vagt for [D], som efter Saddam Husseins fald blev en fremtræden irakisk politiker. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om, at ansøgeren er ateist, oplyst, at mange fra ansøgerens område i Irak ved, at ansøgeren er ateist, hvorfor ansøgeren ikke kan skjule, at han ikke længere er sunni-muslim, men er ateist. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om al-Qaeda og Islamisk Stat oplyst, at ansøgeren har arbejdet for de internationale styrker. Fra 2004 er ansøgeren gentagne

gange blevet truet af al-Qaeda, fordi ansøgeren arbejdede som chauffør for Transportministeriet i koalitionsregeringen. Ansøgerens arbejde gik ud på at transportere personel fra koalitionsstyrkerne, heriblandt militærpersoner fra henholdsvis Irak og USA. For en periode skulle ansøgeren parkere sin bus ved ansøgerens egen bopæl. På en ukendt dato i sommeren 2004 modtog ansøgeren et trusselsbrev, som var fastgjort i bussens siderude. I brevet stod, at ansøgeren skulle indstille sit arbejde for Transportministeriet. Brevets afsender var en person ved navn [E] og [F] fra området Belad al-Rafdeen. Ansøgeren har herudover modtaget et ikke nærmere bestemt antal opkald med trusler fra al-Qaeda. Ansøgeren er i perioden mellem 2005 og 2006 blevet beskudt tre til fire gange af al-Qaeda, hvoraf ansøgeren en af gangene blev ramt i maven. Ansøgeren er også blevet truet på livet af andre indsatte, som ansøgeren formoder, er fra al-Qaeda, da ansøgeren var fængslet af de amerikanske styrker. I 2011 modtog ansøgeren igen et trusselsopkald fra al-Qaeda eller Islamisk Stat, og de forsøgte to gange at slå ansøgeren ihjel. [I efteråret] 2011 forlod ansøgeren Irak og bosatte sig i Tyrkiet frem til 2015. I Tyrkiet modtog ansøgeren trusselsopkald fra al-Qaeda eller Islamisk Stat, og ansøgeren er blevet beskudt af dem i henholdsvis 2013 og 2014. Ansøgeren har også modtaget trusselsopkald fra al-Qaeda eller Islamisk Stat under ansøgerens ophold i Danmark. Ansøgeren har hertil oplyst, at truslerne kom fra ansøgerens brødre, [A] og [R], og ansøgerens ældste søn, [C]. Sidstnævnte har truet ansøgeren på livet, fordi ansøgeren har bragt skam over islam ved at rejse til Europa. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed har lagt vægt på, at ansøgeren på en række centrale punkter har forklaret divergerende og usammenhængende, at han i ikke uvæsentligt omfang har udbygget sin forklaring og svaret afglidende. Flygtningenævnet kan lægge dele af ansøgerens forklaring til grund, men nævnet finder, at ansøgeren ikke herved har sandsynliggjort, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 er opfyldt. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har arbejdet som buschauffør for det irakiske transportministerium, og at han har været fængslet i en længere periode. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren var uretmæssigt fængslet, og at han modtog en undskyldning og blev tilkendt erstatning, da han blev løsladt. Endelig lægger nævnet på baggrund af de fremlagte dokumenter til grund, at ansøgeren blev genansat i Transportministeriet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han efter sin løsladelse modtog konkrete trusler i form af et trusselsbrev og telefoniske trusler, idet ansøgerens forklaring herom fremstår meget vag og divergerende, ligesom ansøgeren har svaret afglidende. Nævnet finder det i den forbindelse mindre sandsynligt, at ansøgeren inden fængslingen i en længere periode skulle have modtaget løn fra Transportministeriet uden at arbejde, fordi ansøgeren havde modtaget et trusselsbrev. Nævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med sin søn eller brødre til grund, eller at ansøgeren er forsøgt likvideret flere gange, idet ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggede herom. Flygtningenævnet tilsidesætter ligeledes ansøge-

rens forklaring om sin konflikt med de irakiske myndigheder, der ligger efter den uretmæssige fængsling, fordi ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst om denne konflikt i sit asylansøgningsskema af [efterår] 2015 eller til oplysnings- og motivsamtalet [i foråret] 2016, hvor ansøgeren tværtimod oplyste, at han aldrig havde haft konflikter med de irakiske myndigheder. Derudover har ansøgeren forklaret, at han i 2011 blev frikendt på alle punkter, modtog en undskyldning og blev tilkendt erstatning for uretmæssig fængsling. Endelig kunne ansøgeren anskaffe sig et nationalitetspas og udrejse legalt af Irak i 2011. Under nævnsmødet har ansøgeren derimod forklaret, at hans væsentligste konflikt er med de irakiske myndigheder. Ansøgeren har på denne baggrund ikke sandsynliggjort en konflikt med de irakiske myndigheder, herunder at han risikerer at blive fængslet på livstid som følge af sin ansættelse som sikkerhedsvagt for [D]. Den chikane, som ansøgeren har forklaret, at han har oplevet som del af et sunni-muslimsk mindretal, er ikke asylbegrundende. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han aldrig har praktiseret sin religion, og at han betragter sig selv som ateist. Efter ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ikke har haft konkrete eller individuelle, asylbegrundende konflikter som følge heraf. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sine konflikter med de irakiske myndigheder, sunni-muslimske og shiitiske militser og dele af sin familie som konstrueret og utroværdig. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Ansøgerens advokat har nedlagt principal og subsidiær påstand om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, henholdsvis stk. 2, samt en mere subsidiær påstand om, at sagen udsættes med henblik på vurdering af Tyrkiet som første asylland. Da Flygtningenævnet har realitetsbehandlet ansøgerens ansøgning om asyl, er der ikke grundlag for at tage stilling til spørgsmålet om Tyrkiet som første asylland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/2

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk egyptisk araber og koptisk kristen af trosretning fra [navn på by], Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive undertykt religiøst og hånet på grund af sin kristne tro. Ansøgeren har videre henvist til en episode i 2016, hvor hans farbrors søn blev slået ihjel. Endelig har ansøgeren til Dansk Flygtningehjælp oplyst, at han frygter at blive presset til at deltage i en blodhævnkonflikt mod en anden familie. Ansøgeren har forklaret, at kristne i Egypten bliver behandlet dårligt og bliver talt grimt til. Dette forhold er ikke af en karakter og intensitet, der er omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom de generelle forhold for kristne koptere i Egypten ikke er af en karak-

ter, at dette i sig selv er asylbegrundende. Overfaldet på ansøgerens fætter fandt sted i 2006, og fætteren døde i 2007. Ansøgeren har forklaret, at overfaldet ikke var religiøst motiveret. Ansøgerens 6 brødre opholder sig fortsat i Egypten, og der er efter ansøgerens forklaring ikke grundlag for at antage, at konflikten har udviklet sig, herunder med blodhævn, siden 2006. Konflikten må derfor betragtes som et afsluttet forhold, og henset til at konflikten ligger så langt tilbage i tid, forekommer det ikke sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten vil blive presset til at deltage i blodhævn. Ansøgeren er diagnosticeret med skizofreni. Socioøkonomiske forhold, herunder helbredsmæssige forhold, er ikke omfattet af udlændingelovens § 7, og Flygtningenævnet har ikke kompetence til at tage stilling til humanitær opholdstilladelse. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Egypt/2019/5

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Maro/2019/2, der er omtalt i afsnit 5.1.9, samt afgørelsen Irak/2019/18, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

For så vidt angår nævnets praksis i sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 6.8 (sur place).

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak/2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95f.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 omtalte afgørelse Iran/2019/171, hvori nævnet tillagde ansøgerens etnicitet betydning ved vurderingen af, hvorvidt ansøgeren ville risikere asylbegrundende forfølgelse som følge af hans families politiske aktiviteter.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at den pågældende anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan henvises til afgørelsen Rumæ/2019/2, der er omtalt i afsnit 5.2.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer

forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 86 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Chile. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk spansk og kristen fra Vina Del Mar, Chile. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Han har dog arbejdet for LGBT-foreninger i Chile, ligesom han har deltaget i demonstrationer for homoseksuelles rettigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Chile frygter, at han vil blive udsat for vold fra politiet, vold fra sin tidligere lærer og vejleder, [D], ligesom han også frygter, at han vil blive udsat for vold fra sine medstuderende. Han har videre henvist til, at han frygter myndighederne i Chile, da de ikke beskytter hans menneskerettigheder, fordi han er homoseksuel. Han frygter ligeledes for sit mentale helbred. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han flere gange er blevet udsat for chikane af politiet og private personer på grund af sin seksuelle orientering. Han har hertil oplyst, at han i 2010 blev stukket ned foran et diskotek for homoseksuelle af en tilfældig gruppe personer, som var ude på ballade. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for hans tidligere lærer og vejleder, [D], oplyst, at han i [foråret] 2016 startede i praktik som sygeplejerske, hvor han fik [D] som vejleder. Ansøgeren fik af vejlederen sat begrænsninger på sin arbejdsgang, således at han ikke måtte arbejde på børneafdelingen på grund af sin seksuelle orientering, ligesom han ikke måtte give patienter indsprøjtninger. Vejlederen dumpede derudover ansøgerens praktikforløb, hvor han forsøgte at få ansøgeren til at skrive under på, at ansøgeren ikke havde den fornødne viden til at kunne bestå, hvilket ansøgeren afviste. Vejlederen dumpede alligevel ansøgeren, og truede i den forbindelse ansøgeren på grund af hans seksuelle orientering. Ansøgeren valgte at klage over vejlederen, hvorefter han to dage efter blev opsøgt af ham, hvor han truede ansøgeren med at slå ansøgeren ihjel næste gang, han så ham. Ansøgeren har videre oplyst, at [D] er leder af en bande. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for vold fra politiet henvist til, at han i 2014 var til Pride for homoseksuelle, som var en fredelig demonstration. Til demon-

strationen blev ansøgeren anholdt af politiet. Han blev verbalt ydmyget af politiet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende sit mentale helbred henvist til, at han som følge af konflikten med [D] har udviklet svær depression og angst, som han modtager medicin for i dag. Han henviser videre til, at de sundhedsmæssige institutioner i Chile ikke er gode. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge dele af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren på grund af sin seksualitet som forklaret af ham har været udsat for chikane, senest af medstuderende og sin lærer. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen ikke lægge til grund, at ansøgeren er blevet truet på livet af sin lærer, og henviser herved til det, der herom er anført af Udlændingestyrelsen. Ansøgerens lokale privatretlige konflikt med sin lærer er på den baggrund ikke af en sådan intensitet, at den i sig selv er asylbegrundende, og den samlede chikane, som ansøgeren har været udsat for, er heller ikke, uanset ansøgerens psykiske påvirkning heraf, i sig selv asylbegrundende. På den baggrund og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder at det ikke er ulovligt at være homoseksuel i Chile, og at den chilenske kongres senest i september 2018 har vedtaget, at det skal være tilladt for transseksuelle at skifte køn, finder Flygtningenævnet heller ikke, at det forhold, at ansøgeren er homoseksuel – og muligvis også transseksuel – i sig selv er asylbegrundende. Sammenfattende finder Flygtningenævnet således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Chile vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Chil/2019/1

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber fra [by], Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet og udsat for overgreb af de jordaniske myndigheder samt at han frygter at blive slået ihjel af befolkningen i Jordan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han er homoseksuel. Ansøgeren havde i Jordan et forhold til en anden mand, som bad ansøgeren om penge, når de havde samvær. I [foråret] 2018 oplyste ansøgeren, at han ikke længere ville støtte sin kæreste økonomisk. Ansøgerens kæreste blev vred og råbte op om ansøgerens seksualitet, hvorved ansøgerens naboer blev bekendt med ansøgerens seksuelle observans. Ansøgeren blev herefter udsat for chikane af sine naboer, herunder bedt om at fraflytte sin bopæl. [Foråret] 2018 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl, hvor to naboer overfaldt ansøgeren på ansøgerens bopæl og ødelagde ansøgerens ting. Som følge heraf holdt ansøgeren lav profil frem til sin udrejse af Jordan i [foråret] 2018. Ansøgeren har som yderligere støtte for sit asylmotiv oplyst, at han føler sig som kvinde, men er født med en mands krop. Flygtningenævnet lægger ansøgers forklaring omkring sin seksuelle

orientering til grund, hvorefter han er transkønnet og homoseksuel. Der er herved lagt vægt på ansøgers fremtræden ved nævnsmødet og ansøgers troværdige og vedholdende forklaring omkring sin seksualitet, som er i overensstemmelse med tidligere forklaringer. Af rapporten fra US Department of State "Country Report on Human Rights Practices 2018 – Jordan" udgivet 13. september 2019 fremgår blandt andet: "While consensual same-sex sexual conduct among adults is not illegal, societal discrimination against LGBTI persons was prevalent, and LGBTI persons were targets of violence and abuse, including rape, with little or no legal recourse against perpetrators. Transgender individuals were especially vulnerable to acts of violence and sexual assault." Ansøger har forklaret, at han ved en tilbagevenden til Jordan ønsker at leve åbent omkring sin seksualitet og køn. Flygtningenævnet finder endvidere, at det efter baggrundsoplysningerne ikke kan lægges til grund, at ansøger ved en tilbagevenden til Jordan kan opnå den nødvendige myndighedsbeskyttelse. På ovennævnte baggrund og da ansøgeren må antages at tilhøre en særlig social gruppe i flygtningekonventionens forstand, lægger Flygtningenævnet efter en konkret og individuel vurdering til grund, at ansøger risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Jordan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Jord/2019/6

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Irak/2019/82, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2, samt de i afsnit 6.12.2.5 og 6.12.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1 A.

#### **5.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)**

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på

civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager). Se nærmere afsnit 5.1.3.1 og afsnit 5.1.3.2

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de factostatus til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”



Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det, for at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein og andre mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Domstolens praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger

en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Der henvises for Domstolens praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 5.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til de i afsnit 6.12.2.5 omtalte afgørelser vedrørende somaliske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 9.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtninge­nævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtninge­nævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtninge­nævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk). Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

#### 5.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt fire børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtninge­nævnet** udtalte: "Ansøgerne er afghanske statsborgere, etniske pashtuner og sunni-muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger er født og opvokset i Kunduz-provinsen, og den kvindelige ansøger er født og opvokset i Sheberghan-provinsen. Efter ansøgerne i 2013 blev gift, flyttede de til [en landsby] i provinsen Sar-e Pol, hvor de boede indtil deres udrejse. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive fængslet og slået ihjel af efterretningstjenesten, da han har begået kontraktbrud, idet han som led i sit arbejde har skrevet under på, at han aldrig vil forlade efterretningstjenesten på grund af de oplysninger, man får adgang til. Han har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af mullah [M1] og dennes bror [...], som begge tilhører Taliban, samt af mullah [M2], som er fra sikkerhedsgruppen [S]. Han frygter også at blive slået ihjel af parlamentsmedlemmet [P] fra partiet [...], og af kommandant [K], som også var medlem af [det samme parti som P]. Den kvindelige ansøger har i det hele henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han har arbejdet for efterretningstjenesten i Afghanistan fra 1389 (2010) til [en gang i efteråret] 2015. Ansøgeren blev ansat som løjtnant (Dohom Bridman) og var det i omkring fire år. Ansøgeren var premierløjtnant (Lomrai Bridman) i det sidste år af sin ansættelsesperiode. Ansøge-

rens konflikter startede, da han var med til at anholde mullah [M1]. Det skete [i sommeren] 2015. Mullah [M1] skulle arresteres, fordi efterretningstjenesten mente, at han var gruppeleder for Taliban i området, og fordi han var en vigtig og højtstående person i Taliban. Han havde omkring 70 bevæbnede mænd under sig, og hans gruppe blev støttet både økonomisk og med våben af gruppen [G]. Ansøgeren ledede aktionen, hvor mullah [M1] blev anholdt. Under aktionen satte ansøgeren håndjernene på mullah [M1], da denne blev anholdt. Efter aktionen modtog ansøgeren flere trusler fra mullah [M1]s bror, fra mullah [M2] og fra parlamentsmedlemmet [P], som alle truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han løslod mullah [M1]. Ansøgeren meldte de forskellige trusler til sin chef og dennes overordnede. Omkring 3-4 uger efter truslen fra [P] blev ansøgenes bopæl opsøgt af fire bevæbnede personer, der spurgte efter den mandlige ansøger og efterfølgende ransagede bopælen. Den kvindelige ansøger og den mandlige ansøgers bror, [B], og dennes ægtefælle var til stede under ransagningen. [B] fik at vide, at hvis den mandlige ansøger ikke samarbejdede med dem, så ville de slå ham ihjel. Den mandlige ansøger var ikke hjemme, idet han var på nattevagt. Han fik besked om opsøgningen fra [B], der ringede til ham og fortalte om opsøgningen på bopælen. Dagen efter opsøgningen kørte den mandlige ansøger sin ægtefælle og sine børn til den kvindelige ansøgers mors bopæl i byen [X]. Ansøgeren tog herefter tilbage til sin arbejdsplads, hvor han også boede. Nogle dage inden ansøgenes udrejse af Afghanistan tog den mandlige ansøger til [en by i Kunduz-provinsen], da hans morbror skulle begraves. Den mandlige ansøger boede hos sin far, to brødre, søster og deres familier. Mens den mandlige ansøger var på besøg, var to personer en aften i færd med at klatre over muren til huset. Den mandlige ansøger affyrede skud, mændene skød tilbage og flygtede herefter, men de smed en bombe ind over muren, som resulterede i, at den mandlige ansøgers niece og nevø blev slået ihjel af bomben, da de begge lå og sov lige ved vinduet. Herefter valgte den mandlige ansøger at rejse til Kabul, hvor han opholdt sig i 3-4 dage. Under opholdet i Kabul ringede [B] til den mandlige ansøger og fortalte, at hans far var blevet opsøgt af kommandant [K], som ville vide, hvor han var. Kommandanten havde også truet faren på livet. Den mandlige ansøgers søster var blevet nervøs på vegne af faren, og hun havde derfor fortalt kommandanten, hvor den mandlige ansøger var og givet hans mobilnummer til [K]. Den mandlige ansøger rejste efter opholdet i Kabul videre til Nimruz, hvorfra han udrejste sammen med den kvindelige ansøger og deres børn. Efter ansøgenes udrejse fik den mandlige ansøger i sommeren 2017 telefonisk besked om, at en af hans tidligere kolleger, der var med i aktionen hos mullah [M1], og som var blevet forflyttet, er blevet slået ihjel af Taliban. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgenes forklaringer om deres asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger har været ansat i efterretningstjenesten i Afghanistan, og at han som premierløjtnant i [efterretningstjenesten] havde ansvaret for anholdelsen af det højtstående medlem af Taliban, Mullah [M1], og at den mandlige ansøger og hans familie efterfølgende har modtaget trusler på livet fra Tali-

ban og været udsat for et bombeangreb fra personer med tilknytning til Taliban. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret konsistent om hændelsesforløbet og de konkrete omstændigheder, at forklaringen har været detaljeret og fremstår troværdig og sammenhængende, og at den kvindelige ansøgers forklaring også fremstår troværdig. Flygtningenævnet finder det således efter en samlet vurdering sandsynliggjort, at den mandlige ansøger og den kvindelige ansøger, der har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv, har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere, at Taliban vil udsætte dem for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han som følge af sin desertering vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/25/

Nævnet **omgjorde i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at hun blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen Hawiye. Hun er muslim og kommer fra byen [X] i Galgaduud-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, herunder sin farbror. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes farbror i 2014 arrangerede, at hun mod sin vilje skulle giftes med et ledende medlem af al-Shabaab. Herudover har klageren oplyst, at hun i [vinteren] 2015 blev fængslet på grund af sit forhold til en anden mand, [M]. Klageren var tilbageholdt omkring et døgn, hvorefter hun med hjælp fra sin mors veninde flygtede fra fængslet. Klageren udrejste fra Somalia i [vinteren] 2015. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at hendes farbror vil tvinge hende til at gifte sig med den lokale leder af al-Shabaab, til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren har forklaret divergerende om hændelsesforløbet efter det påståede drab på broren og omstændighederne ved den efterfølgende fængsling og flugt. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte klagerens forklaring om, at hendes farbror er næstkommanderende i det lokale al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder kontrollkort af 14. november 2018, til grund, at al-Shabaab fortsat har magten i det område, klageren kommer fra. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klageren [i efteråret] 2017 er blevet gift med [A], der er af somalisk afstamning, men som er indrejst i Danmark som 12-årig i midten af 1990’erne, og som er dansk statsborger. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder under disse omstændigheder, at der er en reel risiko for, at klageren af al-Shabaab vil blive betragtet som havende knyttet sådanne stærke bånd til Vesten, at hun risikerer sådanne

overgreb fra al-Shabaab ved en tilbagevenden til sit hjemområde, at klageren opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/64

Nævnet meddelte i **april 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte:” Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, da de har beskyldt ham for at være spion. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter sin fars fætter, [K], da han har gjort krav på den jord ved [navngivnen lokalitet], som ansøgeren ejer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at mens han studerede ved universitetet, fortalte han sine medstuderende om Talibans aktiviteter i sit hjemområde. Ansøgeren har både til Udlændingestyrelsen og under sagens behandling ved Flygtningenævnet forklaret, at han ikke skelner mellem Taliban og Daesh, da det på nogle tidspunkter har været Taliban, der var de stærkeste, og på andre tidspunkter Daesh. I den sidste tid, før han udrejste, mener han, at det var Taliban, der var stærkest. En dag blev ansøgeren bortført af Taliban, hvor han blev slået og fik at vide, at han var anklaget for at være en spion. Han fik ligeledes at vide, at hans sag ville ende med dødsstraf, men at sagen først ville blive afgjort den følgende dag. Dagen efter hørte ansøgeren, at der foregik kamphandlinger ved huset, hvorefter regeringsstyrker befriede ansøgeren. Ansøgeren blev taget med til efterretningstjenesten, hvor han blev afhørt og overnattede en nat. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin morbror en enkelt nat, inden han flyttede hjem til sin svigerfamilie. Under ansøgerens ophold hos sin svigerfamilie modtog ansøgeren et opkald fra en person, der sagde, at Taliban ledte efter ansøgeren, da det var ansøgeren, der havde angivet Taliban til myndighederne, og at ansøgeren dermed var skyld i, at [navngiven person] var blevet slået ihjel under kampene. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Efter ansøgerens ankomst til Danmark, fortalte ansøgerens mor ansøgeren, at ansøgerens svigerfar havde deltaget i en begravelsesceremoni, hvor han blev opsøgt af nogle talibanere, der spurgte efter ansøgeren. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han omkring et år inden sin udrejse af Afghanistan modtog et opkald fra sin fars fætter, [K]. Han sagde til ansøgeren, at ansøgerens familie skulle overdrage jorden ved [navngiven lokalitet] til ham, og at han ville slå ansøgeren ihjel, såfremt han ikke fik ret til jorden. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er blevet tilbageholdt af Taliban, der har beskyldt ham for at være spion, og at ansøgeren blev befriet, da myndighederne angreb det hus, hvor ansøgeren blev tilbageholdt. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter befrielsen fra Taliban tog ophold først hos sin morbror og siden hos sin svigerfamilie, hvor han modtog opkald fra en ukendt person, der truede ham og kaldte ham spion og sagde, at han var skyld i [navngiven persons] død ved myndig-

hedernes befrielse fra det hus, hvor ansøgeren var tilbageholdt. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger endvidere ansøgerens forklaring om, at hans fars fætter [K] har truet ham som følge af en jordkonflikt til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at denne konflikt har en sådan aktualitet, at den er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan som internt flugtalternativ, herunder i Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren, der er gift og har tre mindreårige børn, efter de foreliggende oplysninger ikke har noget netværk nogen af stederne. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. ” Afgh/2019/183

Nævnet meddelte i **april 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt et barn fra Venezuela. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske mestiz og katolikker fra [mindre by], Venezuela. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Venezuela frygter, at politiet eller militæret vil plante våben eller stoffer på ansøgeren for at kunne fængsle ham, fordi ansøgeren er imod regeringen. Den mandlige ansøger har som asylmotiv endvidere henvist til de generelle forhold i Venezuela. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han i november eller december 2011 blev ansat i en virksomhed ved navn [A], der samarbejdede med den venezuelanske regering om at opføre beboelsejendomme i forbindelse med projektet [B]. Ansøgeren blev ansat på virksomhedens byggeplads i byen [C], hvor ansøgeren registrerede arbejdernes arbejdstider for derefter at aflevere dem på virksomhedens kontor, der lå over for byggepladsen. Ansøgeren opdagede i forbindelse med udførelsen af sit arbejde, at medarbejdere fra regeringen stjal byggematerialer fra byggepladsen med henblik på videresalg til overpris. Ansøgeren fortalte dette til en chef fra [B], men chefen virkede uinteressert i ansøgerens oplysning. Ansøgeren oplevede efterfølgende, at han blev diskrimineret på sin arbejdsplads, hvorefter ansøgeren blev opsagt omkring to måneder senere i [vinter] 2012. Ansøgeren vendte tilbage til sin landsby ved navn [D]. I landsbyen fortalte ansøgeren sine venner og bekendte om ovenstående hændelse i forbindelse med, at de talte om situationen i Venezuela. Det gjorde de ofte, når de stod i kø til køb af fødevarer, hvor ansøgeren også udtrykte sin kritiske holdning om regeringen. Ansøgeren blev opsøgt af politiet eller militæret omkring tre måneder efter ansøgerens tilbagevenden til sin landsby. Ansøgeren blev i alt opsøgt af politiet eller militæret omkring otte gange, hvor ansøgeren blev udsat for trusler og vold. Ansøgeren blev opsøgt af politiet eller militæret for sidste gang i [sommeren] 2016, og ansøgeren udrejste legalt af Venezuela i starten af [sommeren] 2016. Den kvindelige ansøger har i det

hele henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Flygtningenævnet finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at afvise den mandlige ansøgers forklaring om, at han blev afskediget fra sit arbejde i et [xx] byggefirma efter at have afsløret, at der foregik tyveri af byggematerialer, og at han derefter i knap 4 år opholdt sig i sin hjemby [mindre by], og at han i denne periode flere gange blev udsat for tilbageholdelser på gaden og at blive intimideret, herunder ved under flere af frihedsberøvelserne at være anbragt i en bil og taget med på køreture, hvorunder han er blevet udsat for vold og trusler. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der alene er mindre divergenser i den mandlige ansøgers forklaring og mellem ansøgerne indbyrdes, og at disse divergenser, som kan give anledning til en vis tvivl, ikke er af en sådan karakter, at der er grundlag for at tilside-sætte den mandlige ansøgers forklaring, idet Flygtningenævnet lader tvivlen komme ansøgerne til gode. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøgers forklaring om tilbageholdelserne på gaden og køreturene støttes af de seneste baggrundsoplysninger, herunder Landinfo, Temanotat, Venezuela: Utsatte grupper og reaktioner fra myndighedene, udgivet 22. august 2018, side 14. Flygtningenævnet finder derfor, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han risikerer igen at blive udsat for lignende overgreb, hvis han rejser tilbage til Venezuela. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at situationen i Venezuela er forværret siden ansøgerne udrejste i [sommeren] 2016. Den mandlige ansøger har således sandsynliggjort, at han risikerer konkret og individuel forfølgelse ved en tilbagevenden til Venezuela. Den mandlige ansøger har ikke været politisk aktiv eller deltaget i demonstrationer. Det beror på hans formodning, at overgrebene skyldes hans regeringskritiske udtalelser under samtaler med andre venezuelanere. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Tilbageholdelserne er imidlertid af en sådan karakter, at de kan betegnes som umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Vene/2019/1

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og yarsan fra [en landsby], Sarpol-e Zahab, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi hun tilhører yarsanreligionen. Ansøger har som oprindeligt asylmotiv yderligere henvist til, at hun frygter en tilbagevenden til Iran som følge af sine brøders problemer i Iran. Ansøgeren har til støtte for sit oprindelige asylmotiv henvist til, at hendes far en dag kom hjem til familiens bopæl og fortalte om 2 personer, [A] og [B], som var blevet anholdt. Efter nogle dage ransagede myndighederne ansøgerens bopæl, hvor de fandt to cd'er med materi-



ale fra PJAK på ansøgerens brors del af bopælen. Efter ransagningen blev ansøgerens far tilbageholdt og afhørt af myndighederne. Ansøgeren ringede til en ven af familien, som samme dag fik hendes far løsladt. I løbet af de efterfølgende ca. 20 dage modtog ansøgerens far tre indkaldelser til at møde op hos efterretningstjenesten, hvor han mødte op alle tre gange. To til tre dage senere påbegyndte ansøgeren og hendes familie deres udrejse af Iran og udrejste i begyndelsen af 2015 illegalt af Iran ved at krydse grænsen til Tyrkiet. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes bror, som har begået seksuelle overgreb mod hende, vil udsætte hende for fare. Ansøgeren frygter tillige, at hendes forældre vil slå hende ihjel, såfremt de finder ud af, at hun har været udsat for seksuelle overgreb. Ansøgeren har endvidere som nyt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes forældre vil tvangsgifte hende. Ansøgeren har til støtte for sit nye asylmotiv henvist til, at de seksuelle overgreb fra hendes bror fandt sted, da ansøgeren var mellem 10 til 12 år gammel. I Danmark har den samme bror slået ansøgeren én gang, og har forsøgt at slå hende flere gange. Ansøgeren havde i Iran et skænderi med sine forældre, fordi de ønskede, at hun skulle gifte sig, inden hun blev 18 år gammel. Ansøgeren følte sig altid chikaneret af sine forældre, idet hun ikke fik lov til at forlade huset. Ansøgerens mor har i Danmark oplyst til ansøgeren, at hendes far på ny vil chikanere hende, når de vender tilbage til Iran, og at han vil gifte ansøgeren væk. Ansøgerens far havde arrangeret to ægteskaber mellem hendes to ældste søstre, [C] og [D], som blev gift med nogle familiemedlemmer, som ansøgerens far havde valgt. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren, da hun var 10-12 år gammel, blev udsat for seksuelle overgreb af sin storebror. Såfremt ansøgeren vender tilbage til Iran, vil hun være henvist til at tage ophold sammen med sin familie, herunder sin storebror. Hertil kommer, at ansøgeren, såfremt familien finder ud af, at hun har været udsat for seksuelle overgreb, ifølge nævnets baggrundsoplysninger vil være i risiko for overgreb fra familiens side. På den baggrund findes ansøgeren, såfremt hun vender tilbage til Iran, at være i risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2019/149

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2019/156, der er omtalt i afsnit 2.3, Soma/2019/214, der er omtalt i afsnit 6.3. samt Irak/2019/101, der er omtalt i afsnit 6.12.2.2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger, hendes tre børn og hendes medfølgende nevø fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Sorkhrod-distriktet, Nangahar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet hendes ægtefælle har været med i bevægelsen. Ansøgerens ægtefælle gik ind i Taliban for mange år siden, og ægtefællen kom hjem til familiens bopæl en til to gange om måneden. På et tidspunkt havde ansøgerens ægtefælle ikke været hjemme i fire måneder, da det bankede på døren om natten. Da ansøgerens søn åbnede døren, stod der fire Taliban-folk, der sagde, at de var venner med ansøgerens ægtefælle. De sagde derudover, at ansøgerens sønner skulle gøre det samme som deres far, og at når et familiemedlem dør som martyr, skal man hævne dets død. De fire personer tog en boks med fra bopælen, som ægtefællen havde placeret, og de sagde endelig, at de ville komme tilbage og hente dem. Efter de fire Taliban-folk var gået, sørgede ansøgeren med sine børn over ægtefællens død. Ansøgeren og hendes børn opholdt sig herefter hos ansøgerens bror, som boede en halv times kørsel fra hendes bopæl, i tre-fire dage frem til udrejsen af Afghanistan. To dage efter, de fire Taliban-folk havde været på ansøgerens bopæl, tog ansøgeren og broren tilbage til ansøgerens bopæl for at hente ting i huset. Porten til huset var ødelagt, og de tog derfor tilbage til broren. Samme dag, som ansøgeren var tilbage på sin bopæl, fik ansøgerens bror et opkald fra en ven, som er medlem af Taliban. Venen kunne fortælle, at Taliban var klar over, at broren skjulte ansøgeren og hendes familie, og at Taliban derfor også var efter broren. En til to dage herefter udrejste ansøgeren af Afghanistan med sine mindreårige børn og sin bror og nevø. Ansøgeren blev skilt ad fra sine to sønner under udrejsen. Sønnen kom senere hen til Danmark og fik asyl i 2013. Ansøgeren boede fra udrejsen og til indrejsen i Danmark i Tyrkiet med sine øvrige børn og sin bror og nevø. Ansøgeren mistede kontakten til sin bror i Tyrkiet, og hun har derfor taget sig af sin nevø siden. Ansøgeren indrejste i Danmark med sine børn og sin nevø i [slutningen af] 2016. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, der er i overensstemmelse med de to sønners forklaringer, til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens ægtefælle var med i Taliban, og at Taliban efter ægtefællens død opsøgte familien med henblik på at værgе sønnerne, hvorefter familien, der havde modtaget konkrete trusler fra Taliban, flygtede fra Afghanistan. Ansøgerens sønner blev oprindeligt meddelt opholdstilladelse med dette asylmotiv, og den ene søn har fået forlænget sin opholdstilladelse på dette grundlag, mens den anden søn har opnået andet opholdsgrundlag. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren opholdt sig i Iran og Tyrkiet frem til sin brors forsvinden, hvorfor hun først indrejste i Danmark nogle år efter sønnerne. Uanset at konflikten ligger år tilbage, og uanset at den ene søn på et tidspunkt er rejst gennem Afghanistan, finder Flygtningenævnet, at ansø-

geren har sandsynliggjort, at hun har en afledt konflikt med Taliban, og at denne konflikt fortsat består i hendes hjemområde, der er kontrolleret af Taliban. Herefter, og idet ansøgeren, der er enlig kvinde med flere mindreårige børn, ikke har et rimeligt internt flugtalernativ, meddeler Flygtningenævnet ansøgeren, hendes tre børn og hendes medfølgende nevø opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at der er grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2019/2

Nævnet meddelte i **juli 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens bror, som nævnet ligeledes meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt som følge af sin fars arbejde og som følge af, at han ikke ønsker at tilslutte en ukendt gruppe, der har truet ham. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han modtog telefoniske trusler to gange i henholdsvis [efteråret] 2015 og en måned senere. Ansøgeren blev ringet op af en mand, som sagde, at ansøgeren skulle tilslutte sig deres gruppe, og at ansøgeren skulle stoppe med at gå i skole. Ved andet opkald blev ansøgeren truet med at blive slået ihjel. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans ene bror, [A], brorens ægtefælle og deres to børn blev kidnappet i [sommere] 2015. [A]s ægtefælle og børnene blev løsladt efterfølgende, men [A] har været forsvundet siden. Derudover har ansøgeren oplyst, at han er konverteret til kristendommen, og at han blev døbt [i efteråret] 2017. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han selv har modtaget telefoniske trusler, til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om truslerne, og at ansøgeren og hans bror har forklaret divergerende om udrejsen. Flygtningenævnet lægger imidlertid ansøgerens og hans fars forklaring om farens stilling, broren [R]s stilling og broren [A]s arbejde og bortførelse til grund. Nævnet lægger ligeledes til grund, at disse oplysninger er givet oprindeligt til de danske myndigheder, og at faren har bekræftet en del af disse ved Udlændingestyrelsens telefoniske henvendelse til ham. Faren har ligeledes forklaret, at han har modtaget telefoniske trusler mod familien, at han selv har fortsat sit arbejde, men at familien flytter adresse med jævne mellemrum. Beslutningen om udrejse af Afghanistan er truffet af faderen, uden at ansøgerne er orienteret mere præcist om baggrunden herfor. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han risikerer sådanne overgreb på grund af farens arbejde, at han opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at forfølgelsesgrunden er omfattet af flygtningekonventionen. For så vidt angår ansøgerens konversion til kristendommen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har

redegjort for den indre afklaringsproces, der har ført frem til hans konversion, eller hvilke konsekvenser dette måtte have. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han reelt er konverteret til kristendommen. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” afgh/2019/112

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra [navngiven landsby], Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller Islamisk Stat. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv, anført, at hans far arbejdede for myndighederne i Afghanistan. For ca. tre år siden blev ansøgerens far kidnappet af Taliban. Ansøgeren befandt sig på sin families bopæl med sin mor og søskende, da deres nabos søn, som er politibetjent, opsøgte dem, og overbragte oplysningerne om ansøgerens far. Derefter flyttede ansøgeren hjem til sin nabo sammen med sin mor og søskende for at søge beskyttelse. Efter omkring en uge opsøgte Taliban deres bopæl. De hørte intet fra ansøgerens far i løbet af denne uge. Ansøgerens mor besluttede derefter, at de skulle udrejse fra Afghanistan. Hun arrangerede deres udrejse med en menneskesmugler, og ansøgeren forlod Afghanistan i sommeren 2015 sammen med sin mor og søskende. Ansøgeren har videre oplyst, at Islamisk Stat truer hazara-befolkningen i Afghanistan. Ansøgeren har endvidere oplyst, at det hovedsageligt er etniske hazaraer, der omkommer under bombeangreb i Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren på baggrund af det oplyste kan anses for at være i risiko for konkret, individuel forfølgelse fra hverken Islamisk Stat eller Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har haft kontakt med Islamisk Stat eller Taliban i sit hjemland. Han er aldrig blevet personligt opsøgt, truet direkte eller indirekte, udsat for overgreb eller forsøgt rekrutteret til hverken Taliban eller Islamisk stat. Det forhold, at ansøgerens far har arbejdet for myndighederne og efter det oplyste er blevet tilbageholdt af Taliban for flere år siden på sit arbejde og herefter ikke siden er vendt tilbage, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet oplyse noget om faderens arbejde for myndighederne og årsagen til, at ansøgeren alene på grund af faderens arbejde og forsvinden skulle været kommet i et

modsaetningsforhold til Taliban, som på nuværende tidspunkt kan anses for asylbegrundende. Det er herved taget i betragtning, at ansøgeren var ung, da faderen forsvandt, at episoden ligger nogle år tilbage i tid, og at ansøgeren har psykiske problemer, som gør det vanskeligt for ham at udtrykke sig om de oplevelser, han har haft i Afghanistan og under sin rejse mod Europa. Den omstændighed, at personer fra Taliban efter det oplyste har opsøgt ansøgerens families bopæl efter, at ansøgerens far blev tilbageholdt, kan heller ikke hverken i sig selv eller sammenholdt med sagens andre oplysninger føre til en anden vurdering. Det er således ikke sandsynliggjort, at Taliban opsøgte bopælen netop med henblik på at få fat i ansøgeren, eller at Talibans opdukken på bopælen én gang umiddelbart efter faderens forsvinden udgør en reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt vil blive efterstræbt af Taliban. De generelle forhold i Afghanistan, herunder for etniske hazaraer, er ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger heller ikke af en sådan karakter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for at blive udsat for behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtninge-nævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2019/35

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2018. **Flygtninge-nævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk somali og sunni-muslim fra Jamaame, Somalia. Ansøgeren tilhører hovedklanen Ashraf. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for fysiske overgreb af al-Shabaab, fordi ansøgerens far havde problemer med dem, inden han døde. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han frygter ikke at få respekt fra myndighederne på grund af sit klientilhørsforhold. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans problemer begyndte efter, at al-Shabaab overtog kontrollen over hans hjemby, Jamaame, i 2011. Det betød, at man skulle betale skat til al-Shabaab. Fra 2011-2013 betalte ansøgerens far skat til al-Shabaab. Det var meget hårdt at leve under al-Shabaab. Al-Shabaab gjorde herefter [O] fra Beymal Man-klanen til Emir. [O] havde hadet ansøgerens far, fordi han havde en god forretning. I 2013 angav [O] ansøgerens far til al-Shabaab. Al-Shabaab beskyldte faren for at være spion for myndighederne. Ansøgerens far blev slået ihjel af [O] i den [...] måned i 2013 i byen Jamaame. To uger senere rejste ansøgeren til Mogadishu. I [slutningen af] 2013 flyttede ansøgeren til Kisimayo for at finde arbejde. I 2014 blev ansøgeren stoppet ved en al-Shabaab kontrolpost.

Al-Shabaab undersøgte ansøgeren for at se, om han havde tygget khat. Ansøgeren blev i den forbindelse slået med en geværkoble i ribbenet og i munden. Ansøgeren blev derefter bedt om at løbe, før de skød ham. Ansøgeren så ikke disse personer igen. En dag, i midten af 2016, blev ansøgeren opsøgt af sin daværende kærestes bror og hans tre venner ved et fiskemarked. Ansøgeren blev slået og fik at vide, at han skulle holde sig væk fra sin kæreste. Ansøgeren afbrød herefter kontakten med hende, og han har ikke haft yderligere problemer med hendes familie. Ansøger udrejste herefter af Somalia i 2018. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund, men finder, at dette ikke kan føre til, at han meddeles asyl i Danmark. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund, at ansøgeren personligt er blevet truet i løbet af de to uger fra faderens forsvinden og frem til, at ansøgeren forlod Jamaame i 2013. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende herom, idet han først under nævnsrådet har forklaret om disse trusler, selvom han til oplysnings- og motivsamtalet den [...] 2018 nøje blev udspurgt, om han oplevede konkrete problemer i de to uger, hvortil han svarede, at livet var umuligt på grund af beskyldninger, men der foregik ikke noget fysisk. Flygtningenævnet har således lagt til grund, at ansøgeren ikke har haft nogen personlig konflikt med al-Shabaab i sin hjemby Jamaame, hvor han opholdt sig i to uger efter faderens forsvinden i 2013. Flygtningenævnet har endvidere lagt til grund, at ansøgeren har opholdt sig i Somalia frem til [begyndelsen af] 2018 uden at blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra al-Shabaab i den anledning. Det beror således alene på ansøgerens egen formodning, at han vil være i risiko som følge af, at [O] angiveligt stod bag drab på ansøgerens far i 2013. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens øvrige konflikter med al-Shabaab beror på helt tilfældige forhold. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens konflikt med en tidligere kærestes bror og hans venner ikke kan begrunde asyl, idet ansøgeren ikke har oplevet problemer i den anledning siden overgrebet i 2016, selvom han fortsat opholdt sig i Somalia indtil [begyndelsen af] 2018. Flygtningenævnet finder endvidere, at det forhold, at ansøgeren frygter at få problemer, fordi han tilhører Ashraf-klanen, ikke kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder endelig, at de generelle forhold i Jamaame ikke i sig selv kan begrunde asyl, selvom byen må antages at være kontrolleret af al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herved til grund, at ansøgeren ikke er profileret over for al-Shabaab. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. ”Soma/2019/163

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Afgh/2019/15, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **stadsfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og sunni-muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han ikke vil kunne etablere sig, og at han ikke vil have noget netværk. Han frygter de somaliske myndigheder, der er baseret på klaner. Han frygter også civilbefolkningen. Han frygter endvidere at blive tvangshvervet til al-Shabaab eller en lignende gruppering. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han ikke har været i Somalia siden han som seksårig forlod landet uden sine forældre. Han mener udrejsen skyldtes urolighederne i landet. Han ved ikke, hvad der er sket med hans familie. Ansøgeren mener, at hans far havde fortalt, at familien boede i Mogadishu. Den familie, han flygtede sammen med, solgte ham til en sudanesiske familie, og han blev hos denne familie til han var omkring 20 år. Herefter udrejste han til Libanon, hvor han opholdt sig illegalt i fem år. Herefter rejste han til Grækenland. Da ansøgeren ankom med båd, blev de beskydt af kystvagten, og ansøgeren blev såret. Ansøgeren har som følge heraf stadig problemer blandt andet med en fod. I [vinteren] 2015 opnåede ansøgeren opholdstilladelse i Grækenland, men [i slutningen af efteråret] 2015 besluttede ansøgeren at forlade landet efter at være blevet overfaldet. Ansøgeren taler ikke længere somali. Ansøgeren kan huske sine forældres navne, og Røde Kors har forgæves søgt efter ansøgerens forældre. Ansøgeren har ikke kendskab til nogen form for familie i Somalia. Flygtningenævnet kan i al væsentlighed lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der er tale om socioøkonomiske forhold, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har ikke oplevet personlige konflikter i Somalia. De generelle forhold er i det sydlige og centrale Somalia forbedret, således at enhver ikke længere, ved sin blotte tilstedeværelse, vil være i risiko for overgreb, omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren er en yngre mand uden væsentlige helbredsmæssige problemer. Uanset, at ansøgeren ikke umiddelbart har noget netværk i Somalia, og uanset at ansøgeren ikke taler somali, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil kunne etablere en efter somaliske forhold rimelig tilværelse i for eksempel Mogadishu. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han vil være i risiko for tvangshvervning af al-Shabaab eller andre grupperinger. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadsfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/37

Nævnet **stadsfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke



været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter Islamisk Stat, shia-militser og kurdere. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst om, at Islamisk Stat kidnapper, voldtager og sælger personer fra ansøgerens hjemby, Mosul. I denne forbindelse har ansøgeren oplyst, at Islamisk Stat kender ansøgerens navn, da ansøgerens nabo har oplyst dem dette, da organisationen kom til byen i 2014. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hun frygter shia-muslimer og shia-muslimske militser, da der er konflikt mellem shia- og sunni-muslimer. Herudover har ansøgeren oplyst, at hun frygter kurdere, fordi de ønsker Mosul for sig selv. Endelig har ansøgeren påberåbt sig, at hun som enlig kvinde uden mandligt netværk ikke kan vende tilbage til Mosul. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at hun udrejste af Irak på grund af de generelle forhold til grund. Flygtningenævnet finder, at det ansøgeren har oplyst om årsagen til, at hun er udrejst af Irak ikke kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke har haft konkrete og aktuelle konflikter med nogen. Ansøgeren har om sine personlige forhold forklaret, at hun i Mosul boede sammen med sin mor og sin tvillingebror, og at hun ikke har set sin far efter forældrenes skilsmisse for 10 år siden. Ansøgeren har videre forklaret, at hun flygtede sammen med sin bror, men at moren blev tilbage, og at hun har mistet kontakten med både sin mor og sin bror. Det lægges efter indholdet af de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at ISIL er fordrevet fra Irak, herunder fra Mosul og at de generelle forhold i Irak, herunder for enlige kvinder eller for kvinder med begrænset netværk i Mosul, ikke er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/28

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og oprindeligt sunni-muslim fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sine farbrødre på grund af en jordkonflikt. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af ISIL. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende konflikten med sine farbrødre oplyst, at hans familie arvede noget jord efter ansøgerens fars død i 1998. Ansøgerens farbrødre modsatte sig dog ansøgerens og hans families krav på andel af jorden. I 2000 modtog ansøgerens familie verbale trusler fra farbrødrene. De truede med at slå ansøgeren og hans familie ihjel, hvis de fortsatte med at gøre krav på en andel af jorden. I 2013 op-



søgte to af ansøgerens farbrødre ansøgerens bopæl i [en mindre by ved Mosul] og truede med at slå ansøgeren og hans familie ihjel, hvis de så dem én gang til. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende frygten for ISIL oplyst, at ISIL indtog [den pågældende by ved Mosul] i [sommeren] 2014. Ansøgeren og hans familie flygtede derfor til [en anden by]. Ansøgeren udrejste af Irak i november 2015. Ansøgeren har til sin advokat oplyst, at han efter tre års ophold i Danmark ikke længere er troende muslim. Han betragter sig selv som agnostiker. Flygtningenævnet kan ikke afvise, at ansøgeren har haft en jordkonflikt med sin fars familie i forbindelse med farens død i 1998. Flygtningenævnet finder imidlertid, at konflikten hverken har en sådan intensitet eller aktualitet, at den er asylbegrundende. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at så længe han og hans familie ikke henvender sig til farbrødrene om jorden, vil der ikke ske noget, at den chikane og de trusler, som de har været udsat for, alene har medført, at deres bevægelsesfrihed er blevet indskrænket, og at ansøgerens to brødre stadig opholder sig i Irak uden, at de er udsat for andre problemer. Ansøgerens frygt for ISIL kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at ISIL vil efterstræbe ham. Ansøgeren har således forklaret, at han aldrig er blevet opsøgt af eller har haft nogen personlige konflikter med ISIL. Efter indholdet af de foreliggende baggrundsoplysninger, lægger nævnet til grund, at ISIL er fordrevet fra Irak, og at de generelle forhold i Irak, herunder for sunni-muslimer og kurdere, ikke er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ikke længere praktiserer sin religion og nu opfatter sig som agnostiker kan føre til, at han kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sammenfattende finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/9

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og sunni-muslim fra Bardheere, Gedo regionen, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen [A] og familieklanerne [...] og [...]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter [B]-klanen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far ejede jord. Han var forretningsmand. Da klageren var ni år gammel, blev klagerens far dræbt af [B]-klanen, fordi han ikke ville aflevere skødet på det jord, som han ejede. [B]-klanen ønskede at overtage jorden. Familiens tilværelse blev dermed ødelagt. Da klageren tilhørte en mindre klan, ville ingen hjælpe dem. Bardheere er [B]-klanens område. Klageren var på dette tidspunkt meget

ung, og hans mor var bekymret på hans vegne. Moren sendte klageren med klagerens morbror til Yemen. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet lægger, trods mindre divergenser, i det væsentlige klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke at kunne lægge til grund, at der er tale om en aktuel konflikt, idet konflikten opstod, da klageren var ni år i 2002, ligesom Flygtningenævnet ikke finder, at konflikten har en sådan karakter og intensitet, at den er asylbegrundende. Flygtningenævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at [B]-klanen efter overtagelsen af jorden kun har opsøgt familien en gang, og at familien kunne blive boende i deres hus efter, at [B]-klanen havde overtaget jorden, uden at [B]-klanen efterstræbte klageren. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at AMISON siden juli 2015 de facto har udøvet kontrollen i Bardheere, og at situationen er forbedret på en sådan måde, at klageren ikke længere risikerer at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som følge af sin blotte tilstedeværelse i Bardheere. Flygtningenævnet er opmærksom på, at situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig. Det er Flygtningenævnets vurdering, at forbedringerne i Bardheere ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at klageren er profileret i en sådan grad i forhold til al-Shabaab eller andre grupper i Somalia, at dette kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder efter en konkret og samlet vurdering af klagerens personlige forhold i Danmark og Somalia ikke, at det må antages at virke særligt belastende for klageren at inddrage hans opholdstilladelse, navnlig på grund af de forhold, som er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på varigheden af klagerens ophold i Danmark, samt på, at klageren kun har haft en fast tilknytning til arbejdsmarkedet i en periode på halvandet år. Det forhold, at klageren har bestået en prøve i dansk 1, findes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at klagerens øvrige tilknytning til Danmark, herunder det forhold, at han har venner og kolleger i Danmark, som han er sammen med i weekenden, og at han hjælper til med at dele mad ud til hjemløse en gang om måneden, kan ændre herved. Yderligere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark. Det forhold, at klagerens familie bor i Yemen, og at han ikke har familie tilbage i Somalia, findes heller ikke at ændre herved. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden

til Somalia risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/73

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [by], [provins], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive brændt ihjel af kommandanten, [A], som straf for beskyldninger om at have trådt på koranen. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun forud for sin afrejse fra Afghanistan er blevet truet af ansøgerens datters tidligere ægtefælle samt af ansøgerens søns tidligere svigerfar. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at ansøgerens ægtefælle var politisk aktiv i organisationen SAMA, som var imod kommunisme og mujahadinere. Efter ægtefællen blev slået ihjel i 1982 af PDPA-tilhængere, har ansøgeren været udsat for chikane fra de andre beboere i ansøgerens landsby samt levet under trussel fra PDPA-sympatisører i landsbyen. Ansøgeren udrejste af Afghanistan efter en konkret episode, hvor ansøgeren blev beskyldt for at have trådt på koranen til en koran-læsning på sin morbrors søn bopæl. Den lokale kommandant, [A], ville brænde ansøgeren ihjel som straf herfor. [A] samarbejder både med Taliban og de afghanske myndigheder. Ansøgeren har endvidere anført, at hun er blevet truet med at blive slået ihjel af hendes tidligere svigersøn, idet svigersønnen ville, at ansøgeren skulle få sin datter og børnebørn til at tage tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet lægger den del af ansøgerens forklaring om sine asylmotiver, der vedrører ansøgerens frygt for ansøgerens tidligere svigersøn til grund. Nævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens forklaring om sin frygt for at blive slået ihjel af kommandant [A] eller ansøgerens forklaring om sin frygt for at blive slået ihjel af sin søns tidligere svigerfar til grund, idet disse dele af ansøgerens forklaring fremstår som utroværdige og konstruerede med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. For så vidt angår ansøgerens frygt for at blive slået ihjel af kommandant [A] lægger Flygtningenævnet vægt på, at forklaringen er udetailjeret og fremstår konstrueret. Det fremstår således ikke overbevisende, at kvinderne til koranlæsningen – på et øjeblik – skulle vende sig imod ansøgeren og anklage hende for at træde på et koranhæfte, fordi de så negativt på hende som følge af ansøgerens ægtefælles politiske tilhørsforhold. Det bemærkes herved, at ansøgerens ægtefælle ifølge ansøgerens forklaring havde været død i omkring 35 år, da episoden ved koranlæsningen angiveligt fandt sted, og at ansøgeren havde boet omkring 10 år i Afghanistan uden problemer forud for episoden. Ansøgerens forklaring om, at hun havde undgået problemer som følge af sin ægtefælles politiske tilhørsforhold ved ikke at komme ud med mindre, at det var højst nødvendigt, fremstår endvidere konstrueret blandt andet i lyset af, at ansøgeren valgte at deltage i koranlæsningen.

Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om episoden, hvor der blev trådt på et koranhæfte. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen [efteråret] 2016, at ansøgeren, da en pige gav hende et koranhæfte, kom til at slå hæftet ud af hånden på hende, idet ansøgeren ville vifte et insekt væk. Derefter trådte en anden pige, der var ved at servere te og derfor ikke havde set hæftet, på hæftet, hvorefter de øvrige kvinder begyndte at beskyldte ansøgeren for at træde på hæftet. Til asylsamtalen [efteråret] 2017 forklarede ansøgeren indledningsvis på samme måde, idet ansøgeren dog udbyggede forklaringen med, at pigen, der serverede te, tabte teen. Derefter forklarede ansøgeren, at det var pigen, der delte koranhæfterne ud, der trådte på hæftet. Sidstnævnte forklaring har ansøgeren gentaget for nævnet. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret divergensen med, at der var problemer med tolkningen ved oplysnings- og motivsamtalen, men nævnet finder ikke, at dette kan føre til en anden vurdering henset til, at ansøgeren fik referatet oversat, og at ansøgeren ikke havde bemærkninger til tolkningen. Endvidere lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om baggrunden for, at ansøgeren ikke straks blev tilbageholdt i konsekvens af, at kommandant [A] – eller dennes søster – skulle have bestemt, at ansøgeren skulle brændes levende. Forespurgt, hvorfor ansøgeren ikke blev tilbageholdt, når det var besluttet, at hun skulle straffes med døden, forklarede ansøgeren, at ”de ikke kan gøre det lige med det samme, de er en gruppe der taler sammen og tager beslutningen”. Nævnet finder, at det fremstår utroværdigt, at [A] skulle kunne bestemme, at ansøgeren skulle brændes levende, men ikke at ansøgeren skulle tilbageholdes, og forklaringen fremstår konstrueret med det formål at give en forklaring på, hvorfor ansøgerens veninde [B] kunne nå at advare ansøgeren. For så vidt angår ansøgerens frygt for at blive slået ihjel af sin søns tidligere svigerfar, finder Flygtningenævnet, at forklaringen fremstår utroværdig. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret, at sønnen for omkring 18 år siden flyttede til Tyskland, hvor han fik asyl på grund af sine problemer i Afghanistan. Ansøgeren har videre forklaret, at sønnen var i Afghanistan for at blive gift for omkring syv år siden. Nævnet tillægger det endvidere betydning, at sønnens svigerfar er i familie med sønnen og som følge heraf var bekendt med ansøgerens søns forhold. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om, at ansøgerens søns svigerfar ikke ville give sin datter lov til at tage til Tyskland sammen med ansøgerens søn efter indgåelsen af ægteskabet, fremstår utroværdig. Ansøgerens forklaring om, at sønnens svigerfar skulle have opsøgt ansøgeren hos ansøgerens søster nogle måneder inden udrejsen, fremstår endvidere konstrueret i lyset af, at ansøgeren ikke har forklaret om problemer med sønnens svigerfar i den foregående periode på omkring fem til seks år. For så vidt angår ansøgerens frygt for sin tidligere svigersøn, kan Flygtningenævnet som anført lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren over en ukendt periode på op til to år inden sin udrejse af Afghanistan i 2016 blev opsøgt fire til fem gange i anledningen af, at ansøgerens tidligere svigersøn ønskede, at ansøgeren

skulle få sin datter og børnebørn til at flytte fra Norge til Afghanistan, og at de sidste to til tre henvendelser blev foretaget af familiemedlemmer til ansøgerens tidligere svigersøn, som alligevel havde ærinde i området, hvor ansøgeren boede. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren modtog trusler i den forbindelse, men at der ikke skete yderligere, og at der ikke blev gjort alvor af truslerne. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet imidlertid, at forholdet ikke har en sådan karakter og intensitet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun som følge heraf vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. For så vidt angår de generelle forhold i Afghanistan bemærkes, at den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse risikerer overgreb omfattet af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved ophold i Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/68

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2015. Ansøgeren søgte asyl i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte:” Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af religiøs overbevisning fra Fez, Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive angrebet med syre af sin ægtefælles halvsøskende. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der i 2009 opstod en konflikt mellem hendes ægtefælle og dennes halvsøskende vedrørende deres arv. Ansøgerens svigerfar besluttede i forbindelse med sin skilsmisse fra sin anden hustru, at hans arv skulle tilkomme børnene fra hans første ægteskab og ikke fra hans andet ægteskab, herunder ansøgerens ægtefælles halvsøskende. Da ansøgeren og hendes ægtefælle besøgte Marokko i forbindelse med ansøgerens fars død senere samme år, blev de fysisk og verbalt angrebet af ægtefællens halvsøskende, der ligeledes fremsatte trusler mod ansøgeren og hendes børn. Ansøgeren og hendes ægtefælle har efterfølgende modtaget flere trusler om fysiske overgreb. I [begyndelsen af] 2015 blev ansøgeren angrebet, mens hun opholdt sig på sin svigerfars bopæl, idet ansøgerens ægtefælles ene halvbror sammen med en række venner skubbede ansøgeren og hendes børn ud af huset og brændte deres tøj, alt imens de fremsatte trusler om at kaste syre på dem. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i form af en arvestrid med sin svigerfamilie. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerens privatretlige konflikt med hendes ægtefælles halvsøskende om fordeling af arv efter hendes afdøde svigerfar kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at konflikten ikke har en sådan karakter og intensitet, at den er

omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, og at den i øvrigt må anses for afsluttet. Det fremgår således af ansøgerens forklaringer under samtalerne hos Udlændingestyrelsen, at der siden konflikten opståen i 2009 alene har været tale om verbale trusler mod ansøgeren samt et enkeltstående tilfælde i januar 2015, hvor ansøgeren i tilknytning til et ophold i sin afdøde svigerfars hus blev skubbet ud af huset af blandt andre sin ægtefælles halvbror, og ansøgerens og hendes børns tøj blev samlet sammen og brændt af i haven. Ansøgeren anmeldte forholdet til politiet, der henviste ansøgeren og hendes ægtefælle til selv at anlægge sag mod svigerfamilien for at få løst konflikten. Ansøgeren forlod herefter byen og tog ophold hos en svigerinde i [navngiven by] ca. 230 km væk, indtil ansøgeren udrejste i [foråret] 2015. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren ikke siden episoden i [begyndelsen af] 2015 har modtaget trusler fra sin ægtefælles halvsøskende, som ifølge ansøgeren efterfølgende har snydt sig til arven ved at overtage svigerfarens jord og tre huse i [navngiven by]. Heller ikke ansøgerens ægtefælle eller dennes øvrige helsøskende har ifølge ansøgeren modtaget trusler i anledning af arvesagen siden, og ansøgerens ægtefælle har ifølge ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen under samtalen den [...] 2017 ikke længere kontakt med sine halvsøskende, og han har ikke tænkt sig at gøre yderligere ved sagen. Ansøgeren har desuden oplyst, at hun efter at fået opholdstilladelse [på andet grundlag] den [...] 2017 flere gange har været i Marokko, uden at hun er blevet opsøgt eller efterstræbt af sin svigerfamilie. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Marokko vil være i konkret risiko for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2019/5

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Irak. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Nasiriyah, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter sine søskende, fordi de ikke har accepteret ansøgerens ægteskab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes søskende ikke vil acceptere hendes ægteskab, fordi hendes ægtefælle bor langt fra Irak. Efter forlovelsen kom ansøgerens søskende til hendes bopæl og sagde, at hun skulle have bedt om deres accept forud for vielsen, og at hun ikke skulle kontakte dem ved problemer. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun ikke har noget sted at bo i Irak, samt at der er utrygt i landet, særligt for enlige kvinder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun boede sammen med sin bror, brorens ægtefælle og sin mor i et hus ejet af broren. I 2013 omkom ansøgerens bror i en bilulykke, og ansøgerens svigerinde lod ansøgeren og moren bo i huset. Efter ansøgerens mor døde i 2015, bad ansøgerens svigerinde hende om at finde et an-

det sted at bo. Ansøgerens ægtefælle lejede derfor et hus til ansøgeren, hvor hun boede i et års tid. Herefter boede ansøgeren hos en veninde, indtil hun udrejste af Irak i starten af 2017. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for at blive overfaldet og røvet af bander, som hærger landet. Ansøgeren har en enkelt gang oplevet, at der blev banket på hendes dør. Derudover har ansøgeren henvist til, at hendes søn er mentalt og fysisk tilbagestående, og at hun ønsker den fornødne lægelige behandling til ham. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har en konflikt med sine søskende som ikke har kunnet acceptere hendes ægteskab med hendes herboende ægtefælle. Flygtningenævnet lægger ligeledes til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være uden noget egentligt netværk. Flygtningenævnet bemærker dog, at ansøgeren er forblevet i Irak i en længere periode efter morens død. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens søskende såfremt hun vender tilbage til Irak vil bebrejde hende hendes ægteskab. Flygtningenævnet finder derimod ikke i ansøgerens forklaring eller i sagens øvrige oplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren vil være i risiko for egentlige overgreb fra hendes søskende eller andres side. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerens konflikt med sine søskende har en sådan karakter, at den indebærer risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse som omtalt i udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold i Irak, herunder for enlige kvinder, er ikke af en sådan karakter, at dette i sig selv kan medføre, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/53

**Nævnet stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte:”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af både Taliban og sin farbror. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens far angav en person fra Taliban til det afghanske politi. Dette resulterede i, at personen efterfølgende blev anholdt af politiet. Efter anholdelsen blev der kastet en håndgranat ind i ansøgerens families gårdhave midt om natten. Hverken ansøgeren eller hans familie kom til skade under angrebet. Omkring seks til syv måneder efter angrebet blev ansøgeren overfaldet med kniv af to personer. Personerne var sønner til den person fra Taleban, som faren havde angivet til politiet. Ansøgeren har videre oplyst, at hans familie havde arvet et stykke land fra hans farfar. Ansøgerens farbror gjorde på et tidspunkt krav på jorden, hvorefter faren og farbroren kom op at slås tre til fire gange. De skændtes endvidere telefonisk, idet farbroren beskyldte faren for at ville sælge jorden. Ansøgerens familie besluttede sig derefter på baggrund af den



samlede trussel fra farbroren og Taliban at udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger til grund, at der på et tidspunkt i perioden mellem 2009 og 2012 blev kastet en håndgranat ind i ansøgerens families have. Vedrørende den nærmere tidsfæstelse af dette bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens fødselsdag er usikker men blandt andet er opgivet til [efteråret] 1997. Ansøgeren forklarede ved oplysnings- og motivsamtalen af [sommeren] 2016, at han var 12 til 13 år gammel, da denne episode fandt sted. Episoden er senere, blandt andet i ansøgerens advokats indlæg til Flygtningenævnet, tidsfæstet til 2012. Ved fremmøde i Flygtningenævnet syntes det at fremgå af forklaringen, at det muligvis var i 2011. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren på et senere tidspunkt i Kunduz by blev opsøgt af to maskerede mænd, der stak ham adskillige gange med kniv. Der foreligger ikke oplysninger i sagen, hverken om baggrunden for, at der blev kastet en håndgranat ind i ansøgerens families have eller for knivoverfaldet. Da ansøgeren intet kan oplyse om identiteten på overfaldsmændene, beror det således alene på ansøgerens egen formodning, at der var en sammenhæng mellem disse episoder, og det at hans far havde angivet et højtstående medlem af Taliban til politiet. Det bemærkes, at ansøgeren ikke har forklaret, at hans far selv har været udsat for voldshandlinger i denne forbindelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at de beskrevne episoder, hvoraf den første fandt sted for efterhånden adskillige år siden, sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil risikere dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angår ansøgerens angivelige konflikt med sin farbror bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at ansøgeren under sin forklaring i Flygtningenævnet tydeligt tilkendegav, at han kun i mindre omfang frygtede farbroren. Det må endvidere lægges til grund, at den omstridte jord er solgt, og at farbroren muligt ikke længere befinder sig i Afghanistan. Endvidere fremgår det af ansøgerens forklaring til oplysnings- og motivsamtalen, side 4 forinden, at hans far og farbror havde haft skænderier om jorden i adskillige år, uden at det forud for ansøgerens udrejse af Afghanistan havde medført nogen alvorlige voldshandlinger fra farbrorens eller dennes sønners side. Konflikten har herefter ikke en sådan karakter og intensitet, at den kan medføre asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/104

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk shabak og Al-Baktashi muslim fra [A], Nineveh, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af Al-Qaeda eller Islamisk Stat, da han har arbejdet som officer [et specifikt sted i] den irakiske efterretningstjeneste. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de kurdiske sikkerhedsstyrker, idet de har tilbageholdt ham flere



gange. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter overgreb som følge af, at han er etnisk shabak og Al-Baktashi. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han arbejdede som officer [et bestemt sted] i den irakiske efterretningstjeneste fra 2007-2012. I den periode modtog han cirka 10 telefoniske trusler fra ukendte personer, som gjorde gældende, at han skulle forlade arbejdet eller blive dræbt. Efter ansøgeren op-sagde sit arbejde, blev han afhørt af de kurdiske sikkerhedsstyrker ved navn Asayish fem til seks gange. Sidste gang han blev afhørt var omkring en måned før han udrejste af Irak. Ansøgeren har ligeledes oplyst, at han og hans ægtefælle aldrig frit kunne ud-øve deres religion som [et religiøst mindretal], idet ekstremistiske grupperinger anser tilhængere af religionen for at være vantro. [I efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og hans ægtefælle fra Irak. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens for-klaring til grund, idet nævnet dog ikke kan lægge ansøgerens forklaring for nævnet om, hvordan han praktiserede sin religion i Irak til grund, og efter en samlet vurdering fin-der nævnet ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelo-vens § 7. For så vidt angår ansøgerens frygt for Al-Qaeda og ISIL som følge af de trusler, som han modtog i anledning af sit arbejde i perioden fra 2007 til 2012 for den irakiske efterretningstjeneste, tiltræder Flygtningenævnet, at forholdet må anses som afsluttet. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren modtog omkring 10 telefoniske trusler i periode fra 2007 og indtil en til to måneder efter ophøret af sin ansættelse i 2012, hvorefter truslerne ophørte. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren herefter opholdt sig yderligere omkring to år i området omkring [A] og derefter yderligere om-kring et år i [B] omkring 35 km fra [A], og at han ikke i disse perioder blev opsøgt i anledning af truslerne. Endelig lægger nævnet vægt på, at ISIL ifølge baggrundsoplys-ningerne blev fordrevet fra [A] i [sommeren] 2017. For så vidt angår ansøgerens kon-flikt med de kurdiske sikkerhedsstyrker lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøge-ren ifølge sin forklaring er blevet afhørt af de kurdiske sikkerhedsstyrker fem til seks gange, og at afhøringerne har varet flere timer, men at ansøgeren ikke er blevet udsat for vold eller trusler. Nævnet tiltræder derfor, at konflikten ikke har en sådan karakter og intensitet, at den kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7. Det beror således alene på ansøgerens egne formod-ninger, at han er i risiko for asylbegrundende overgreb fra de kurdiske sikkerhedsstyr-ker. Ansøgeren har som asylmotiv også henvist til, at han frygter forfølgelse i sit hjem-område som følge af, at han er etnisk shabak og Al-Baktashi-muslim. Flygtningenæv- net finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af sine etniske eller religiøse tilhørsforhold vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Irak. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at både ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i samtalerne med Udlæn- dingestyrelsen har forklaret, at de ikke har oplevet konkrete problemer som følge af deres etnicitet eller deres religion. Det bemærkes herved, at ansøgeren har forklaret, at

årsagen til, at familien flyttede fra [C] til [B] var ISIL's fremmarch, der førte til, at ISIL i sommeren 2014 indtog [A], og ikke konkrete problemer som følge af ansøgerens religion. Endvidere finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil praktisere sin religion på en sådan måde, at det vil pådrage sig omverdenens opmærksomhed og derved bringe ansøgeren i risiko for forfølgelse. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren til gensamtalen [i vinteren] 2016 forklarede, at "de helt ærligt har et afslappet forhold til religion, de har ikke praktiseret deres ritualer". Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at ansøgeren praktiserede sin tro med sine nærmeste slægtninge i [C], idet de samledes derhjemme hver torsdag, og at de var samlet fem-seks slægtninge, som bad til Gud. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom er udbyggende og ikke fremstår troværdig. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgerens forklaring for nævnet om, hvad hans religion betyder for ham, fremstod ureflekteret. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at han en måned før, at han udrejste fik at vide, at folk undrede sig over, at han ikke kom i moskeen, men nævnet finder heller ikke, at dette kan føre til en anden vurdering. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens familie fortsat opholder sig i området, og at familien heller ikke har oplevet konkrete problemer som følge af deres etnicitet eller deres religion. På denne baggrund har Flygtningenævnet ikke fundet grundlag for at udsætte sagen med henblik på at søge yderligere oplysninger om forholdene for [det religiøse mindretal ansøgeren er fra] i ansøgerens hjemområde. De generelle forhold, herunder de sikkerhedsmæssige forhold, i Irak kan ikke i sig selv medføre, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved ophold i Irak vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." Irak/2019/82.

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [...] fra [by], Khuzestan, Iran. Ansøgeren har oplyst, at hun er ved at konvertere fra islam til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hun vil blive slået ihjel af enten revolutionsgarden eller af [...] stammen. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at hun er i gang med at konvertere til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun ved to forskellige hændelser er blevet truet med at blive anmeldt til revolutionsgarden, idet hun henholdsvis har givet hånd til en mand, der kendte hendes søster, og hjulpet en anden mand hos en grønthandler, der ønskede råd om anvendelsen af avokadoer. I begge tilfælde truede de pågældende

mænds ægtefæller med at anmelde ansøgeren til revolutionsgarden. Ansøgeren har videre til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er blevet skilt fra sin ægtefælle i den periode, hvor hun var udrejst til Iran, og at hun som følge heraf nu frygter at blive slået ihjel af personer fra [...] -stammen. Ansøgeren har yderligere oplyst, at hun modtager undervisning i kristendommen, og at hun har været i kirke i Danmark. Hun har derudover udtrykt ønske om at konvertere, når hun har fået større kendskab til kristendommen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Nævnet finder imidlertid, at de påberåbte omstændigheder ikke har en sådan karakter, aktualitet og intensitet, at de kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke nærer nogen frygt for en tilbagevenden til Iran i anledning af de to episoder på henholdsvis apoteket og ved grønthandleren, som hun har forklaret om. Det er herunder også indgået i vurderingen, at ansøgeren i perioden frem til sin udrejse af Iran i [sommeren] 2018 heller ikke har været udsat for opsøgninger eller lignende af hverken de omhandlede mænds hustruer eller andre. For så vidt angår den del af ansøgerens asylmotiv, der knytter sig til hendes angivelige skilsmisse i Danmark, har nævnet lagt vægt på, at det reelt beror på ansøgerens egne formodninger, at hun vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb i Iran i anledning af en eventuel skilsmisse. Ansøgerens forklaring for nævnet om, hvad hendes søster i Iran har fortalt hende om familiernes modstand mod skilsmissen og mistro mod hende, kan ikke føre til en anden vurdering. Alene den omstændighed, at ansøgeren tilhører en konservativ stamme, [...] -stammen, kan ikke føre til, at hun har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for overgreb fra sin egen familie, sin ægtefælles familie eller andre personer fra lokalsamfundet i anledning af en skilsmisse. Ansøgerens forklaring om, at hun har udvist interesse for kristendommen, kan heller ikke føre til, at hun skal meddeles opholdstilladelse her i landet i medfør af udlændingelovens § 7, allerede fordi der ikke foreligger en konversion, og ansøgeren alene har deltaget i meget begrænsede kristne aktiviteter. Der er heller ikke noget grundlag for at antage, at familie og andre i Iran skulle være bekendt med, at hun har deltaget i kristne aktiviteter. Herefter, og da socioøkonomiske forhold som også anført af Udlændingestyrelsen ikke kan føre til asyl, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/153

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Vene/2019/8, der er omtalt i afsnit 5.1.4.

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i

2012. Klageren indrejste i 2012 og blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen i 2013. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen Sheerqaal. Klageren er muslim og kommer fra byen Wanla Weyne i Lower Shabelle-regionen. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, idet de anser ham for at være desertør, ligesom han vil blive anset for at være spion, hvis han vender tilbage efter sit fravær. Herudover har klageren henvist til, at han frygter myndighederne, idet hans bror i maj 2016 slog en soldat ihjel, der tilhørte klanen Abgal. Til støtte for sit asylmotiv, har klageren oplyst, at han i slutningen af oktober 2011 blev kidnappet af al-Shabaab. Under sin tilbageholdelse fik klageren oplyst, at han skulle være selvmordsbomber. Klageren accepterede dette, og da han blev løsladt flygtede han fra landet. Herudover har klageren oplyst, at hans mor blev slået i brystet med et gevær af en af de somaliske soldater, der var kunder i morens café. Klagerens bror overværede hændelsen og forsøgte at slå soldaten, som var bevæbnet. Herefter skaffede klagerens bror et våben og affyrede skud imod soldaterne. Klagerens bror slog følgelig en soldat ihjel og sårede de andre. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af tilladelsesresolutionen fra [...] 2013, at Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, at klageren har forklaret troværdigt om sine konflikter. Endvidere fremgår det af tilladelsesresolutionen, at Udlændingestyrelsen har lagt vægt på baggrundsoplysninger omkring menneskerettighedssituationen i Somalia, herunder at klageren kommer fra et område, der var kontrolleret af al-Shabaab, og at desertører fra al-Shabaab var særligt mål for dem. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder kontrolkort af 14. november 2018, at AMISOM/regeringen har kontrollen med klagerens hjemby, Wanla Weyne. Flygtningenævnet finder ikke, at klagerens modsætningsforhold til al-Shabaab er af en sådan karakter, at klageren af den grund risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt til hjembyen. Nævnet bemærker i den forbindelse, at de generelle forhold i hjembyen ikke af en sådan karakter, at klageren ikke på ny kan henvises til at tage ophold der. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om brorens drab på en soldat til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren har forklaret divergerende om tidsforløbet efter det påståede drab og om familien blev opsøgt af Abgal-klanen efterfølgende. Flygtningenævnet finder således, at grundlaget for at inddrage klagerens opholdstilladelse har været til stede. For så vidt angår vurderingen af, om det vil være særlig belastende for klageren, at hans opholdstilladelse inddrages, lægger Flygtningenævnets flertal navnlig vægt på, at klageren vel har haft fast arbejde igennem længere tid, kan tale dansk og har visse sociale aktiviteter, men at klageren har etableret sig med familie i Etiopien. Flertallet finder efter en samlet

vurdering af klagerens forhold, at det ikke vil være særlig belastende for ham, at opholdstilladelsen inddrages. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/65

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra [navngiven landsby] i [navngivent område], Kandahar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, ISIL og lokalbefolkningen, idet ansøgeren har arbejdet for amerikanerne. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgeren i en periode på cirka seks til syv måneder tolkede for de amerikanske styrker i Afghanistan, hvilket var fra omkring [vinter] 2012 eller [vinter] 2013 indtil [forår] eller [sommer] 2013. Ansøgeren udrejste af Afghanistan i 2015, idet han frygtede, at Taliban på et tidspunkt ville opdage, at han havde arbejdet som tolk for de amerikanske styrker. Som følge af sin ansættelse hos de amerikanske styrker havde ansøgeren indtil sin udrejse ingen konflikter med Taliban, ISIL eller lokalbefolkningen. To af ansøgerens bedste venner ved navn [A] og [B] kendte til ansøgerens ansættelse som tolk for amerikanerne. [A] og [B] har formentlig fortalt om ansøgerens ansættelse til deres familie. Dette har medført, at andre personer fra ansøgerens lokalområde, efter ansøgerens udrejse, har fået kendskab til ansøgerens ansættelse hos de amerikanske styrker. Efter ansøgerens udrejse af Afghanistan, oplyste ansøgerens farbror ham om, at farbroren var blevet opsøgt af personer, som beskyldte ansøgeren for at arbejde for de amerikanske styrker. Informationer om ansøgerens ansættelse hos amerikanerne var dermed blevet videregivet til Taliban og ISIL. Flygtningenævnet finder at kunne lægge til grund, at ansøgeren i seks til syv måneder frem til foråret 2013 har arbejdet som tolk for internationale styrker i Afghanistan. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forklaring om årsagen til hans udrejse og om, hvorvidt kendskab til tolkearbejdet er udbredt i lokalområdet, må tilsidesættes, idet den på centrale punkter indeholder divergenser, ligesom hans forklaring forekommer afglidende. Ansøgeren har således blandt andet forklaret divergerende om, hvorvidt han rejste til Iran for at søge arbejde eller fordi rygterne om tolkearbejdet var begyndt at cirkulere. Han har ligeledes afgivet divergerende oplysninger om, hvornår han blev bekendt med dette. I oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at hans farbror allerede, mens han var i Tyrkiet, fortalte om rygterne, mens han i asylskemaet har oplyst, at ingen på daværende tidspunkt kendte til hans arbejde som tolk. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret eller individuel

forfølgelse for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det tilføjes, at ansøgeren ifølge forklaringen til sin oplysnings- og motivsamtale har opholdt sig i hjemområdet i mere end to år efter at arbejdet som tolk ophørte, og at familien efter det oplyste fortsat ikke har været udsat for repressalier, herunder heller ikke den farbror, der selv har arbejdet som tolk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/30

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag af en opholdstilladelse vedrørende en mandlig somalisk statsborger. Klageren indrejste i 2013. Senere i 2013 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende klagerens asylmotiv: ”Klageren er etnisk somali og tilhører hovedklanen Jareer, subklanen Shidlo og underklanen [G]. Klageren er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter regeringen i Somalia. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at han som 14-årig startede i en skole, hvor han fik koranundervisning. Der kom en underviser til skolen, som holdt foredrag for nogle af skolens elever, og han talte om Jihad. En dag blev skolen angrebet af etiopiske soldater, og klageren og andre elever blev bortført. I forbindelse med bortførelsen antog medlemmer af den somaliske regering, at eleverne var medlemmer af al-Shabaab, og eleverne blev tilbageholdt og fængslet af somaliske regeringssoldater. Eleverne blev løbende løsladt, og klageren blev løsladt efter, at klagerens far havde solgt sin bolig for at betale for løsladelsen. Klageren fortalte inden løsladelsen soldaterne om underviseren fra skolen, der underviste i Jihad. Klagerens far var bange for, at underviseren ville komme efter klageren og familien, da underviseren kom fra en højere klan. Klageren opholdt sig først efter løsladelsen i Medina i Mogadishu og udrejste herefter af Somalia. Klageren har endvidere til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter den somaliske regering, idet han vil blive mistænkt for at arbejde for al-Shabaab. Klageren har endelig til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han tilhører en minoritetsklan, og at ingen derfor kan beskytte ham imod at blive slået ihjel eller hvervet af al-Shabaab. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet Udlændingestyrelsen lagde til grund, at det ikke kunne afvises, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil være profileret i en sådan grad, at han vil være i risiko for overgreb fra personer med tilknytning til al-Shabaab. Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Der skal efter bestem-

melsen ved en sådan afgørelse tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at selv om klagerens forklaring om sin konflikt med al-Shabaab lægges til grund, så er der ikke holdepunkter for at antage, at klageren på nuværende tidspunkt må anses for værende særligt profileret i forhold til al-Shabaab, og at det derfor ikke længere kan lægges til grund, at klageren, der senest i Somalia har opholdt sig i Mogadishu, er i risiko for asylrelevante overgreb fra al-Shabaab. Det hører i den forbindelse med til vurderingen, at AMISOM ifølge baggrundsoplysningerne om situationen i Somalia siden 2013 har haft kontrollen over Mogadishu, at episoden, der gav anledning til konflikten fandt sted i 2008, og at det forekommer helt usandsynligt, at al-Shabaab ville være i stand til at genkende klageren, der på tidspunktet for udrejsen var 16 år gammel. Det forhold, der har begrundet klagerens opholdstilladelse, har herefter ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb fra al-Shabaab. Det kan ligeledes tiltrædes, at der ikke er holdepunkter for at antage, at klageren skulle være efterstræbt af de somaliske myndigheder. Tilbageholdelsen af klageren fandt sted i 2008, og han blev dengang løsladt mod betaling. Den trussel, som klageren angiveligt modtog af en soldat i forbindelse med løsladelsen, kan i hvert fald ikke længere begrunde, at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det hører i den forbindelse med i vurderingen heraf, at klageren over for Udlændingestyrelsen selv har forklaret, at han ikke længere frygter de somaliske myndigheder. Endelig finder nævnet, at hverken det forhold, at klageren tilhører en minoritetsklan, eller at han som følge af sit langvarige ophold i Europa er blevet ”vestliggjort”, kan føre til, at klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund kan det samlet lægges til grund, at klageren ikke har nogen konkret og individuel risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Somalia, ligesom heller ikke de generelle forhold i Mogadishu kan begrunde, at klageren meddeles opholdstilladelse på et andet grundlag end hidtil. Om den generelle sikkerhedssituation i Somalia henvises i det hele til de baggrundsoplysninger om situationen i Somalia, som er gengivet i Udlændingestyrelsens afgørelse og partshøringsskrivelse, og til Flygtningenævnets nyere praksis i øvrigt.” Soma/2019/119

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Eryp/2019/5, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2, og Afgh./2019/130, vedrørende en mindreårig afghansk asylansøger, der er omtalt i afsnit 9.7, samt de afgørelser i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, som er omtalt nedenfor i afsnit 6.3.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til:



Nævnet **stadfæstede** i **august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig iransk statsborger. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin tidligere arbejdsplads, revolutionsgarden, fordi han udrejste illegalt af Iran. Ansøgeren frygter videre revolutionsgarden, fordi han er konverteret til kristendommen.

...

Selv om Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring om, at han er udeblevet fra militærtjeneste i Syrien og udeblevet fra sit arbejde hos Sepah til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at der er tale om en konflikt, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på baggrundsoplysningerne om, at der som udgangspunkt ikke sker tvangsmæssig rekruttering til krigen i Syrien, og at der derfor ikke er sanktioner forbundet med at udeblive fra tjeneste i Syrien, men at militæret har egne regler. Uanset om ansøgeren så herefter skal betragtes som deserteret, fremgår det af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at straffen for desertering, for udeblivelse fra arbejdet i revolutionsgarden og tillige for ulovlig udrejse ikke er uforholdsmæssig. Hertil kommer, at ansøgeren efter sin egen forklaring opholdt sig 11 måneder i Urmia efter sin udeblivelse, uden at blive opsøgt. Ansøgeren findes på den baggrund ikke at have dokumenteret, at han ved sin udrejse af Iran var i asylbegrundende risiko. Ansøgeren er ikke konverteret til kristendommen og har forklaret, at han ikke har nogen religion, hvilket ikke i sig selv er asylbegrundende. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. □ Iran /2019/112

Endvidere henvises til de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rumænien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk rumæner og ortodoks kristen fra [...] Rumænien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbageven-



den til Rumænien frygter afsoningsforholdene i de rumænske fængsler. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han i 2007 blev idømt en fængselsstraf på 8 år og 3 måneder for røveri i Rumænien. Ansøgeren afsonede dog alene 5 år og 6 måneder. I 2017 blev ansøgeren in absentia idømt en fængselsstraf på 1 år og 2 måneder for tyveri i Rumænien, hvilket samtidig udløste en reststraf for forholdet fra 2007. Ansøgeren har således oplyst, at han ved en tilbagevenden til Rumænien skal afsone en fængselsstraf på 4 år. Herudover har ansøgeren henvist til, at han frygter ikke at kunne tilbagebetale et privat lån. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at Flygtningenævnet, uanset ansøgerens forklaring ved fremmødet i nævnet, lægger til grund, at ansøgningen om asyl fastholdes. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det af ansøgeren tidligere anførte om, at han frygter ikke at kunne tilbagebetale et privat lån ikke er gentaget ved ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet og heller ikke i hans advokats afsluttende indlæg. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at et sådant privatretligt forhold kan føre til meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Ansøgeren er i Rumænien dømt for kriminalitet og er begæret udleveret til afsoning af en reststraf. Det er ikke for Flygtningenævnet præcist oplyst, hvilken karakter den pådømte kriminalitet har haft, men ansøgeren har dog til oplysnings- og motivsamtalen [ultimo] 2018 forklaret, at der var tale om et røveri, eller muligt et tyveri med et begrænset udbytte. Ansøgeren er efter det af ham selv oplyste endvidere efterfølgende blevet dømt i yderligere en sag. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen samt i Flygtningenævnet forklaret, at han mangler at afsone samlet 4 års fængsel. [I sommeren] 2017 besluttede Rigsadvokaten, at ansøgeren ikke på daværende tidspunkt kunne udleveres til Rumænien, da der ikke forelå de fornødne garantier for, at den planlagte afsoning kunne ske under omstændigheder, der var i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. [Ultimo] 2018 har de rumænske myndigheder meddelt, at ansøgeren i tilfælde af udlevering indledningsvist kan forventes varetægtsfængslet i Rahova-fængslet i Bukarest i en periode på 21 dage. Han vil i den forbindelse opholde sig i rum af mindst 3 m<sup>2</sup> størrelse. Han vil herefter blive overført til lukket fængslet formentlig i Craiova-fængslet. Det anføres endvidere i den engelske oversættelse af redegørelsen fra de rumænske myndigheder: "The National Administration of Penitentiaries can safeguard right now a minimum individual space of 3 square meters for the entire duration of the penalty enforcement, including the bed and furniture belonging to it." Der er i øvrigt redegjort detaljeret for afsoningsforholdene i de forskellige typer af institutioner. Ved Højesterets kendelse af 2. maj 2018 (40/2018) er det i en lignende sag fastslået, at oplysningerne fra de rumænske myndigheder må lægges til grund. På den baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren såvel under varetægtsfængsling som under afsoning vil være garanteret at afsone med personligt areal på mindst 3 m<sup>2</sup>. Det af ansøgeren anførte om, at man ikke kan lægge de rumænske myndigheders oplysninger til grund, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes endvidere, at de oplysninger om afsoningsforholdene i øvrigt, der er meddelt af de rumænske myndig-

heder i førnævnte redegørelse [fra ultimo] 2018 medfører, at Flygtningenævnet må lægge til grund, at fængselsforholdene i øvrigt er tilstrækkelige i relation til de faktorer, der er omtalt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i dommen af 20. oktober 2016, Mursic mod Kroatien (nr. 7334/13), præmis 139. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke kan anses for at være reel risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ved en tilbagevenden til Rumænien. Herefter er betingelserne for meddelelse af asyl i medfør af udlændingelovens § 7 ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rumæ/2019/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Rumæ/2019/2, der er omtalt i afsnit 5.2.

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er sunni muslim fra landsbyen [A] i Mudug-regionen, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen Madhiban, subklanen Muse Dhariyow og familiekklanen [B]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han var flygtet fra dem. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen lagde i afgørelsen vægt på, at han havde konflikter med al-Shabaab, som ønskede at rekruttere ham, så han kunne kæmpe for dem. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund, idet han har forklaret konsistent herom under samtalerne hos Udlændingestyrelsen og for nævnet. Nævnet lægger således til grund, at klageren kort før sin udrejse har været tilbageholdt med henblik på rekruttering hos al-Shabaab, hvor han blev udsat for afstraffelse i form af fysiske overgreb blandt andet ved anvendelse af kniv, som medførte, at han blev bevidstløs i en længere periode og havde brug for behandling. De unøjagtigheder, der er i klagerens angivelse af, hvor lang tid, han blev tilbageholdt hos al-Shabaab, har klageren redegjort for på rimelig vis - også under hensyn til den tid, der gælder, siden begivenhederne fandt sted, og den påvirkning, de havde på ham. Flygtningenævnet lægger endvidere efter klagerens troværdige forklaring for nævnet til grund, at klagerens far efter klagerens udrejse er blevet tilbageholdt i en længere periode af al-Shabaab, og at klagerens far efter sin frigivelse fortsat er under overvågning af al-Shabaab, som med jævne mellemrum indkalder faren til samtaler. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren fremstår som profileret i forhold til al-Shabaab, der efter de foreliggende baggrundsoplysninger fortsat har kontrollen over

klagerens hjemområde. Nævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold ikke, at han kan henvises til at tage ophold et andet sted i Somalia. Flygtningesnævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af 10. januar 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/88

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte:”Ansøgeren er etnisk somali, tilhører Sheekhaal og Mohamad Cagane klanen og er muslim af trosretning fra Ufurow, Baay-regionen, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive henrettet af al-Shabaab, fordi han har opholdt sig i Europa. Ansøgeren frygter desuden at blive forfulgt af majoritetsklaner. Videre har ansøgeren henvist til de generelle forhold i Somalia. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter konsekvenserne af, at have afvist at lade sig rekruttere til al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende al-Shabaab anført, at han som 27-årig flyttede fra Ufurow til Mogadishu, hvor han blev udsat for adskillige røverier af al-Shabaab. Ansøgeren blev blandt andet frarøvet sine penge og sit æsel. Ansøgeren oplevede, at al-Shabaab begik røverier og overfald mod vilkårlige personer. På grund af borgerkrigen flyttede ansøgeren til Baidoa, hvor han boede indtil sin udrejse. For så vidt angår frygten for majoritetsklaner har ansøgeren anført, at han tilhører en minoritetsklan og dermed er i risiko for at blive fordrevet af majoritetsklanerne. Flygtningesnævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en aktuel og individuel konflikt med al-Shabaab eller med medlemmer af andre - store og magtfulde - klaner. Flygtningesnævnet har herved lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at de røverier, som al-Shabaab udsatte ham for, fandt sted for flere år siden, og at han ikke havde en individuel konflikt med al-Shabaab, men at de forfulgte tilfældige personer. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han ikke er blevet opsøgt af al-Shabaab i den periode på 13 år, hvor han boede i Baidoa, som var hans seneste opholdssted i Somalia. Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring på nævnsrådet om, at al-Shabaab forsøgte at tvangsrekruttere ham, hvilket han afslog, og at det vil få konsekvenser for ham ved en tilbagevenden til Somalia, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke tidligere har nævnt dette asylmotiv, og at der således er tale om en udbyggende forklaring. I øvrigt beror ansøgerens frygt for represalier fra al-Shabaab ved en tilbagevenden til Somalia på hans egen formodning. For så vidt angår ansøgerens frygt for majoritetsklaner har nævnet lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at konflikten i forhold til disse klaner udelukkende skyldtes, at ansøgeren var en del af en minoritetsklan, men at der ikke var tale om individuel forfølgelse af ham. Flygtningesnævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil have en individuel konflikt med al-Shabaab, eller at han på anden måde er profileret i forhold til al-Shabaab, således at han

har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7. Heller ikke det af ansøgeren anførte om, at han ved en tilbagevenden til Somalia – efter at have opholdt sig i Danmark i en årrække – vil blive anset for spion eller den omstændighed, at han tilhører en klan med lav status, kan føre til en anden vurdering af sagen. Nævnet finder endvidere ikke, at de generelle forhold i ansøgerens hjemområde kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Det bemærkes i den forbindelse, at de nu foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i klagerens hjemområde i Baidoa i Lower Shabelle i Somalia ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/251

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2019/22, som er omtalt i afsnit 5.4.1, og de i afsnit 2.3 omtalte afgørelser vedrørende afghanske statsborgere, der som asylmotiv har påberåbt sig risiko for tvangshvervning til Taliban.

### 5.1.3.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

## Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7) fremgår:

□Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene□.

## Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

□Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. [ ]□

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 5.1.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

□ de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.□

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som kan forlænges med et år ad gangen og efter tre år med højst to år ad gangen i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnsmøde uden advokatbeskikkelse, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 33 personsager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3. Heraf blev 21 sager behandlet på skriftligt nævn, og 10 henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. 2 sager blev afgjort på formandskompetencen. Alle sager har vedrørt personer fra Syrien.

### 5.1.3.2 Praksis i statusændringsager

Som eksempler på sager vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien og hendes to voksne døtre. Indrejst i 2015. Moren og en af døtrene indrejste i efteråret 2015 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse på andet grundlag og søgte asyl i 2016, mens den anden af døtrene indrejste og søgte asyl i slutningen af 2015. Sagerne blev sambehandlet i Flygtningenævnet, der stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelser i alle tre sager med i alt væsentligt enslydende begrundelser. **Flygtningenævnet** udtalte (i morens sag): Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Al-Hasakah, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren den [...] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Som asylmotiv henviste klageren til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel på grund af krigen, og at enten hende selv og hendes børn vil blive tvangsrekrutteret til YPG. Til støtte herfor har klageren henvist til, at YPG har opsøgt hendes bopæl tre-fire gange for at få en fra familien til at bidrage til dem. Hun fik at vide, at hvis hun ikke ydede bidrag til YPG, ville hun blive anset for at være en forræder. Klageren blev endvidere nødt til at tage sine børn ud af skolen, fordi de blev udsat for propaganda. Klageren har ved brev af [...] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klageren har til støtte for sin klage henvist til, at der er farligt, usikkert og ingen fred i Syrien, og at man som kvinde ikke er stand til at beskytte sig selv. Det er tillige anført, at væbnede grupper opererer i området, hvorfor der er risiko for at blive skudt, kidnappet eller udsat for overgreb. Endvidere har klageren henvist til, at hun er velintegreret i det danske samfund, idet hun arbejder 25 timer om ugen, og at hendes ægtefælle og børn er bosat i Danmark. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren til Udlændingestyrelsen har oplyst ikke at have nogen konflikter i Syrien, og at klageren har oplyst, at hverken hende eller hendes børn har været udsat for direkte trusler, heller ikke fra YPG. Heller ikke klagerens frygt for, at hun vil blive tvangsrekrutteret kan føre til en ændret vurdering heraf, idet det af det for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsmateriale fremgår, at hvervning til YPG som udgangspunkt sker frivilligt, og at tvangsrekruttering af kvinder ikke ser ud til at forekomme i noget betydeligt omfang. Flygtningenævnet finder endvidere, at det anførte om klagerens tilknytning til Danmark ikke er relevant for vurderingen af, hvorvidt klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Dette kan således heller ikke føre til en ændret

vurdering. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse. Syri/2019/32

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende klagerens ægtefælle og voksne datter. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [landsby], [en større syrisk by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2015, og at han [i efteråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren [i efteråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive udsat for forfølgelse eller overgreb som følge af sin konflikt med de syriske myndigheder. Klageren har herom oplyst, at hans sønner var i den militærpligtige alder. De syriske myndigheder har ad flere omgange indkaldt klageren til afhøringer med henblik på, at hans sønner skulle melde sig til militæret. Klageren ønskede ikke, at hans sønner skulle rekrutteres til militæret. Under den sidste afhøring skulle klageren angiveligt være blevet udsat for tortur og [...]. Klageren blev under den sidste afhøring truet med [...]. Den sidste afhøring var ifølge klageren sidste chance inden en reel anholdelse af klageren selv, hvorfor han og hans familie flygtede til landsbyen [...], hvor de planlagde deres videre flugt fra Syrien. Herudover frygter klageren forfølgelse fra de syriske myndigheder, idet han er udeblevet fra sit arbejde som statslig ansat lærer og udrejst illegalt af Syrien. Klageren har herom oplyst, at han har undervist i automekanik på en erhvervsskole i 30 år, hvor han var ansat af Undervisningsministeriet. Grundet klagerens udeblivelse fra sit arbejde risikerer han at blive fængslet, blive stillet for en dommer og i værste fald dømt og henrettet. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om, at hans to sønner udeblev fra militærtjeneste Syrien, og at klageren i den anledning blev kontaktet af myndighederne vedrørende sønnernes opholdssted, til grund. Nævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at klageren som følge heraf er kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet kan således ikke lægge klagerens forklaring til Dansk Flygtningehjælp og på nævnsmødet om, at han under den sidste afhøring hos myndighederne blev fængslet og udsat for tortur og [...] samt truet med [...]. Nævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en udbyggende forklaring, idet klageren under oplysnings- og motivsamtalen har forklaret – og bekræftet – at han på intet tidspunkt er blevet udsat for [...] af myndighederne, ligesom klagerens



ægtefælle heller ikke har forklaret, at klageren skulle være blevet fængslet i forbindelse med afhøringerne. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har forklaret usammenhængende og divergerende om datoer og rækkefølgen af begivenheder, der må anses for at være helt centrale for hans asylmotiv. Klageren har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at sønnen [A] udrejste af Syrien i [vinteren] 2013, og at sønnen [B] udrejste i slutningen af [sommeren] 2014, at de syv afhøringer, som han blev indkaldt til, fandt sted fra [begyndelsen af] 2013 til [sommeren] 2014, og at han udrejste af Syrien i starten af [foråret] 2015 10 dage efter klagerens ægtefælle og barn var udrejst fra Syrien. Under mødet i Flygtningenævnet har klageren ikke kunnet forklare med nogen sikkerhed, hvornår sønnerne udrejste, herunder om de var udrejst, da den seneste afhøring hos myndighederne fandt sted. Han forklarede videre, at han var til afhøring hos myndighederne fem til syv gange i en periode, der varede en til to måneder ikke så længe før hans udrejse af Syrien. Nævnet bemærker hertil, at den kvindelige klager har forklaret, at hun og datteren udrejste [i begyndelsen af] 2015, og datteren har forklaret, at klageren sluttede sig til dem i Tyrkiet nogle måneder efter. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren efter sin forklaring ikke har oplevet problemer med myndighederne efter sin sidste afhøring i [sommeren] 2014 og frem til sin udrejse i [foråret] 2015, uanset at han ved den sidste afhøring fik at vide, at han ville blive tilbageholdt, hvis han ikke afleverede [C] til myndighederne inden 10 dage, og at han i løbet af perioden var tilbage til sin bopæl og arbejdsplads flere gange. Flygtningenævnet finder hertil ikke, at klagerens forklaring om årsagen til, at han ikke straks forklarede om fængslingen og [...], forekommer overbevisende og bemærker hertil, at klageren indledningsvis under oplysnings- og motivsamtalen blev oplyst om sin pligt til i henhold til udlændingelovens § 40 at give nødvendige oplysninger til bedømmelse af asylansøgningen, og at alle oplysninger ville blive behandlet fortroligt, ligesom han til oplysnings- og motivsamtalen i øvrigt har forklaret detaljeret om sit asylmotiv. Nævnet finder det hertil påfaldende, at klageren forblev i Syrien i en meget lang periode efter angiveligt at være blevet udsat for tortur og [...]. Oplysningerne i den fremlagte lægejournal kan heroverfor ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet forkaster således klagerens forklaring om fængslingen i 2014, hvor den påståede [...] fandt sted, som utroværdig. Det kan ikke føre til et andet resultat, at klageren er diagnosticeret med posttraumatisk belastningsreaktion. Flygtningenævnet finder det endvidere ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb fra de syriske myndigheder som følge af, at hans sønner er udeblevet fra militærtjeneste. Der henvises herved til de foreliggende baggrundsoplysninger om, at det ikke vil have asylbegrundende konsekvenser for familien, hvis en ung mand har unddraget sig militærtjeneste, herunder Landinfos Temanotat ”Syria: Reaksjoner mot dertseretører of personer som unndrar seg militærtjeneste” af 3. januar 2018 samt Udlændingestyrelsens rapport ”Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra september 2015. Det fremgår heraf

blandt andet, at der kan blive tale om chikane mod familien, eller at familien vil blive udsat for at skulle betale bestikkelse, men at der ikke vil ske yderligere. Det forhold, at klageren er udrejst af Syrien uden forudgående opsigelse af sin stilling som offentlig ansat lærer på et erhvervs gymnasium i [en større syrisk by], kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter tjenestemænd efter syrisk lovgivning kan straffes med fængsel i tre til fem år og en bøde, hvis den pågældende forlader sin stilling eller undlader at møde på arbejde. Samtidig fremgår det, at fængselsstraf ikke anvendes i praksis, ligesom der er givet amnesti for så vidt angår fængselsstraffen til offentlig ansatte, der har forladt deres stillinger, senest i 2014. Flygtningenævnet bemærker, at den bøde, som klageren kan blive pålagt at betale, ikke i sig selv er asylbegrundende. Nævnet bemærker i denne forbindelse, at klageren ikke kan anses for at være en særligt profileret ansat. For så vidt angår klagerens forklaring om, at han fra sommeren 2013 til [foråret] 2014 har udført nødhjælpsarbejde for indbyggerne i [en større syrisk by], kan dette forhold ikke føre til, at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, idet klageren har forklaret, at han aldrig har oplevet konkrete konflikter med myndighederne som følge af dette arbejde. Flygtningenævnet finder heller ikke, at det forhold, at klageren er udrejst illegalt af Syrien kan begrunde asyl. Det forhold at klageren har offentliggjort systemkritiske opslag på sin Facebook-profil kan ikke føre til, at der meddeles klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, henset til karakteren af opslaget, og at klageren i øvrigt er helt uprofileret. Klagerens frygt for, at hans døtre risikerer at blive tvangsrekrutteret til YPG kan heller ikke føre til, at der meddeles klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, hvorved bemærkes, at der er tale om et forhold, der vedrører klagerens døtre, og at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra september 2015: Syria, Update om Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG, fremgår, at de fleste kilder er enige om, at hvervning til YPG som udgangspunkt sker på frivillig basis. Det fremgår videre af artikel 3 i lov om obligatorisk selvforsvarstjeneste i det kurdiske område i Syrien, at bestemmelserne gælder for mænd mellem 18 og 30 år, mens kvinder kan melde sig frivilligt. Herefter, og da de generelle forhold for kurdere i Syrien ikke kan føre til andet resultat, finder Flygtningenævnet sammenfattende, at klageren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/16

Som eksempler på sager vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvor en mandlig statsborger fra Syrien blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændinge-

lovens § 7, stk. 3. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han blev meddelt opholdstilladelse [i sommeren] 2016 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tilbageholdt eller slået ihjel af det syriske regime, idet hans bopæl blev ransaget af 5-6 personer fra efterretningstjenesten omkring ramadanen i 2013. Kort inden klagerens udrejse blev husene i det område og det nabolag, han boede i, også ransaget. Klageren udrejste umiddelbart herefter legalt af Syrien til Libanon. Klageren udrejste fra Libanon [i efteråret] 2015 med syrisk nationalitetspas udstedt [i efteråret] 2015 og tog herefter mod Danmark. Efter klagerens udrejse har der været yderligere ransagninger af både klagerens og hans familiemedlemmers bopæle, hvor der er blevet spurgt efter ham. Klageren har [i sommeren] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren, der er født i 1970, har til støtte for klagen til Flygtningenævnet oplyst, at han ikke ønsker at aftjene militærtjeneste i den syriske hær. Klageren har tidligere aftjent to og et halvt års værnepligt i militæret fra 1988-1990, hvor han arbejdede som menig i et værksted, der havde med bygninger at gøre. Klageren modtog også våbentræning. Henset til, at både klageren og hans familie tidligere er blevet opsøgt af de syriske myndigheder, og henset til hans særlige militære kvalifikationer, mener klageren, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for genindkaldelse til militæret og derfor omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at klageren fik opholdstilladelse [i sommeren] 2016 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens bror fik ændret status til udlændingelovens § 7, stk. 1, [i foråret] 2018. Klageren indgav klage over statusvalg [i sommeren] 2018. Klageren har ikke under sine samtaler med Udlændingestyrelsen nævnt risikoen for genindkaldelse til militæret. Episoden omkring kontrolposten findes ikke at være en genindkaldelse. Klagerens forklaring om ransagninger tilsidesættes, fordi han har forklaret udbyggende herom under mødet for nævnet, og fordi han under mødet i Flygtningenævnet ikke erindrede episoden, hvor hans naboer blev ført ud i undertøj af efterretningstjenesten, og endelig fordi, klageren under mødet i Flygtningenævnet forklarede, at han selv deltog i at smadre fugleburene, hvilket han ikke forklarede til Udlændingestyrelsen. Klageren har derfor ikke sandsynliggjort, at han er blevet genindkaldt til militæret. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at klageren i [efteråret] 2015 fik udstedt syrisk nationalitetspas. Idet klageren nu er 49 år, og ikke har haft nogen særlig militær træning eller har deltaget i kamphandlinger, finder Flygtningenævnet ikke, at han har sandsynliggjort, at han er i en særlig risiko for genindkaldelse. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelo-

vens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/28

Som eksempel på en sag, hvor en klager, der af Udlændingestyrelsen har fået meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, har påklaget styrelsens afgørelse til Flygtningenævnet med påstand om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2019** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved en mandlig statsborger fra Indien blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk jatt og sikh af trosretning fra [en navngiven landsby], Indien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i] 2009, og at han [i] 2010 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han i 1999 blev anholdt og tilbageholdt i seks til syv dage. Han blev under tilbageholdelsen udsat for tortur. Klageren blev slået med stokke under fødderne, der blev kørt en rulle hen over klagerens ben, og klageren blev hængt op i loftet med hovedet nedad. Klageren blev løsladt mod kaution. Klageren har herom oplyst, at han i 2002 blev anholdt og tilbageholdt i 21 dage. Klageren blev sigtet for forsøg på kidnapning. Klageren blev senere frikendt i retten. I 2003 blev klageren anholdt og tilbageholdt i omkring seks måneder og anklaget for mordforsøg sammen med fem andre. De første seks uger sad klageren i en celle på politistation, hvorefter han blev overført til et fængsel. Klageren blev flere gange fremstillet for en dommer og blev i [begyndelsen af] 2004 løsladt mod kaution. De første seks uger, hvor klageren var tilbageholdt hos politiet, blev han udsat for tortur. Politiet snørede et sejl rundt om klagerens håndled, slog ham med det i baghovedet og slog ham med en kniv i højre skulderblad, hvorefter de kom salt i det åbne sår. I 2006 blev en af de andre anklagede fundet dræbt. På baggrund af dette turde klageren ikke møde op til efterfølgende retsmøder og blev derfor efterlyst af myndigheder. I [begyndelsen af] 2009 fandt politiet frem til klageren og anholdte ham. Klageren var tilbageholdt i 15 til 20 dage uden, at han blev stillet for en dommer. Klageren blev i denne periode tortureret af politiet ved, at de pressede en glødende jernstang ned på hans ryg. Klageren har til sin samtale i Udlændingestyrelsen fremvist 10 til 12 store dybe brandmærker på sin ryg. Klageren blev efterfølgende løsladt mod kaution. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre bedømmelsen af klagerens asylmotiv. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren ikke har sandsynliggjort at være i risiko for forfølgelse på grund af sin race, religion, sin nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser. Klageren har [i]

2010 fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han havde sandsynliggjort, at han har været tilbageholdt af myndighederne og under tilbageholdelserne er blevet udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Klageren har ikke været politisk aktiv, og det fremgår af sagen, at tilbageholdelserne af ham skyldtes, at han var mistænkt for strafbare forhold. Flygtningenævnet kan på den baggrund ikke lægge til grund, at der skulle være en sammenhæng mellem klagerens fars politiske aktiviteter som Sikh og tilbageholdelsen af klageren. I sin klage af [...] 2019 har klageren som begrundelse for anmodningen om statusændring oplyst, at han, udover den behandling, han tidligere har oplyst om, også er blevet voldtaget under tilbageholdelserne. Dette forhold kan imidlertid ikke give anledning til en ændret vurdering af klagerens status. Flygtningenævnet finder derfor i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Indi/2019/4

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Hjemvisning kan for eksempel komme på tale i sager, hvor mandlige syriske statsborgere henviser til, at de er fyldt 18 år eller snart fylder 18, og derved efter Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste. Hvis Udlændingestyrelsen under den oprindelige behandling af sagen ikke har behandlet dette asylmotiv, og klageren ikke har oplyst sin sag, herunder forklaret om, hvorfor han frygter indkaldelse til militærtjeneste, hjemvises sagerne til fornyet førsteinstansbehandling.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 5.9.3.

#### 5.1.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der

ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 5.1.2.1 og 5.1.3.1 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konflikten parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,

- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under

Article 3 of the Convention.“ Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 6.12.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et Al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsuplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside [www.fn.dk](http://www.fn.dk).

Som eksempel fra nævnets praksis vedrørende betydningen af de generelle forhold i Somalia kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somalier og sunni-muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren tilhører klanen Reer Hamar. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet al-Shabaab vil tolke ansøgerens tilbagevenden som udtryk for et ønske om at hævne sin familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens far var mekaniker, som reparerede biler for både regeringen og al-Shabaab. Faren blev tilbageholdt af al-Shabaab og tvunget til alene at reparere biler for dem. Ansøgerens far nægtede, hvorefter han flygtede. Ansøgeren far blev skudt under flugten, men formåede alligevel at flygte. Al-Shabaab truede derefter ansøgerens familie med at kidnappe ansøgeren, hvorefter ansøgerens far forsøgte at komme tilbage til Somalia. Ved ansøgerens fars tilbagevenden til Somalia slog al-Shabaab ansøgerens to farbrødre ihjel. Ansøgeren flygtede herefter til Etiopien med sin mor og to yngre søskende. Ansøgerens mor og søskende blev familiesammenført med ansøgerens far i Sverige. Ansøgeren kunne ikke opnå familiesammenføring i Sverige, da han ikke blev betragtet som mindreårig af de svenske myndigheder. Ansøgeren tog herefter tilbage til Somalia, hvor han opholdt sig hos sin barndomsven [A], idet ansøgeren var af den opfattelse, at der var kommet mere fred i Somalia. Mens ansøgeren opholdt sig hos [A], blev ansøgeren opsøgt af al-Shabaab to gange. Ansøgeren blev første gang opsøgt på en café, hvor han drak the med sine venner. Ansøgeren og ansøgerens venner blev smidt ud af cafeen af al-Shabaab. Ansøgeren fik herefter trusselsbrev fra al-Shabaab på [A]s bopæl. Af bre-



vet fremgik, at al-Shabaab ville slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren blev opsøgt af al-Shabaab for anden gang dagen efter episoden på cafeen. Ansøgeren spillede fodbold med nogle venner. I en pause gik han ud bag en busk for at gå på toilettet. Mens ansøgeren var på toilettet kom al-Shabaab og spurgte [A], hvor ansøgeren var, da de vidste, at ansøgeren boede hos [A]. [A] ville ikke afsløre ansøgeren, hvorfor han blev skudt. Ansøgeren oplevede det hele fra sit gemmested i busken. Ansøgeren blev herefter smidt på gaden af [A]s mor, da hun mente, at [A] blev slået ihjel på grund af ansøgeren. Dagen inden ansøgerens udrejse tiggede han mad i en forretning. Ansøgeren blev beskudt, da en person fra al-Shabaab kunne genkende ham. Ansøgeren undslap. Han henvendte sig herefter til [A]s familie, som hjalp ham med at samle penge til, at ansøgeren kunne udrejse af Somalia. Omkring to måneder efter at ansøgeren var kommet tilbage fra Etiopien, udrejste han af Somalia. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet lagt til grund, at ansøgeren er analfabet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om væsentlige dele af sit asylmotiv. Derudover fremstår centrale dele af ansøgerens forklaring usammenhængende og mindre sandsynlig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om sin kontakt med al-Shabaab. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen [sommeren] 2016 forklaret, at han blev opsøgt af al-Shabaab på en café, hvor han var sammen med nogle venner, og at de fik lov til at gå. Efter en uges tid modtog han personligt et trusselsbrev fra al-Shabaab på sin vens bopæl, og kort tid efter udrejste han af Somalia. Han mødte ikke al-Shabaab igen. Til asylsamtalen [foråret] 2017 har ansøgeren ikke forklaret om trusselsbrevet, men ansøgeren har forklaret, at al-Shabaab opsøgte ham på en café, skød ansøgerens ven i forbindelse med en fodboldkamp, hvor ansøgeren var til stede, og at al-Shabaab skød efter ham i forbindelse med, at han tiggede mad i en butik. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har givet en rimelig forklaring på de forskellige forklaringer. Derudover finder Flygtningenævnet, at det fremstår usammenhængende og mindre sandsynligt, at ansøgeren frivilligt rejste tilbage til sit hjemområde i Somalia efter sit ophold i Etiopien, hvis ansøgeren var efterstræbt af al-Shabaab, og at ansøgeren valgte at forlade [A]s bopæl for at spille fodbold kort tid efter at have modtaget trusselsbrevet. Endelig har ansøgeren ikke kunnet give nogen rimelig forklaring på, at al-Shabaab valgte at aflevere et trusselsbrev på [A]s bopæl, hvor ansøgeren opholdt sig, i stedet for at gå ind på bopælen og tage ansøgeren med. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Mogadishu kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke er grundlag for at antage,

at situationen er således, at enhver ved tilbagevenden dertil kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af sin blotte tilstedeværelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/205

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2019/216, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2, og de nedenfor i afsnit 6.3 nævnte afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 136.ff.

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konfliktens betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420ff.

I december 2018 fandt Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, at situationen i Syrien ikke længere var uændret, og det blev besluttet at drøfte situationen nærmere på møder i februar 2019.

På møder i formandskabet og koordinationsudvalget i februar 2019 var der enighed om, at situationen i Syrien var ændret, idet de seneste baggrundsoplysninger bekræftede, at kamphandlinger og civile tab var begrænset geografisk, og at antallet af dræbte var reduceret markant i forhold til tidligere. Der var samtidig enighed om, at det var op til

Udlændingestyrelsen herefter at vurdere, om der med udgangspunkt i de aktuelle baggrundsoplysninger fortsat var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

I juni 2019 behandlede nævnet 6 prøvesager, hvori Udlændingestyrelsen meddelte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til syriske statsborgere, der har haft bopæl i Damaskus-området. I alle sager omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet fandt, at ansøgerne havde individuelle asylbehov.

I december 2019 stadfæstede nævnet Udlændingestyrelsens afslag på asyl i tre sager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus-området.

For en nærmere gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus-området henvises til kapitel 12.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har også i 2019 været præget af, at næsten alle syriske asylansøgere, der har haft bopæl i andre områder end Damaskus-området, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

For afgørelser i sager, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er påklaget til Flygtningenævnet, henvises til afsnit 5.1.3.2.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21.

beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2017. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er venezuelansk statsborger, katolsk kristen af trosretning og fra Caracas. Ansøgeren har oplyst, at han siden 2008/2009 har været medlem af og aktiv for partiet Primero Justicia, der er i opposition til den siddende regering. Ansøgerens politiske aktiviteter for partiet har bestået i deltagelse i møder og demonstrationer, uddeling af materiale, ophængning af plakater og i indsamling af underskrifter. Ved en tilbagevenden til Venezuela frygter ansøgeren at blive tilbageholdt og udsat for tortur af myndighederne eller grupperinger, som arbejder for myndighederne, som følge af sine politiske aktiviteter. Endvidere frygter han, at hans aktiviteter går ud over hans familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har deltaget i en række demonstrationer i 2013-2015, hvor der opstod konflikter mellem politi og demonstranter. Første gang, ansøgeren personligt fik problemer, var i 2015, da han og en gruppe af partimedlemmer blev forhindret i at hænge plakater op af personer med tilknytning til regeringen. Senere i 2015 deltog han i en demonstration mod, at regeringsstyrker indtog en tom bygning. I forbindelse med demonstrationen råbte regeringsstyrkerne skældsord og trusler til ansøgeren og andre demonstrationer. I [efteråret] 2015 blev ansøgeren opsøgt af en større gruppe personer, mens han gik på gaden i det område, hvor han boede. De pågældende sang propagandasange, og en fra gruppen prikkede ansøgeren på brystet, og sagde, at han ikke skulle være der. I [slutningen af] 2015 blev ansøgeren kidnappet. Ansøgeren havde hævet penge i en automat og var på vej tilbage til sin bil, da han blev opsøgt af to personer. En af dem slog ansøgeren og holdt ansøgerens hoved sådan, at han kun kunne se ned i jorden. Ansøgeren blev ført ind i en sort Ford og blev kørt til en garage, hvor han blev anbragt på en stol. En person, som blev kaldt "chefen" sagde til ansøgeren, at han skulle holde op med det, som han havde gang i, og at han vidste, hvad der ville ske, hvis han fortsatte sine aktiviteter. "Chefen" talte nedsættende til ansøgeren. Efter et stykke tid fik ansøgeren at vide, at han kunne smutte. Han blev smidt ind i en bil og kørt til en gade i nærheden af en større boulevard, hvor han blev smidt ud. Ansøgeren var tilbageholdt i cirka seks timer. Efterfølgende tog han ophold hos sin gudmor, hvor han opholdt sig i tre-fire måneder og holdt lav profil. Gudmoren talte med sin søn, der bor i Danmark, og hun foreslog, at ansøgeren rejste dertil. I [foråret] 2016 kom ansøgeren til Danmark. I [begyndelsen af] 2017 søgte ansøgeren asyl, efter at hans familie havde fortalt, at en mand flere gange havde ringet til familien og truet med, at der

ikke ville ske noget godt, hvis ansøgeren vendte tilbage. Manden ringede første gang til familien i [efteråret] 2016, og yderligere tre-fire gange i de efterfølgende måneder. Flygtningenævnet kan lægge dele af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren har været i opposition til den siddende regering, og at han herunder har deltaget i demonstrationer, indsamlet underskrifter og en enkelt gang har været tilbageholdt i 6 timer. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft en ledende rolle i sin oppositionsgruppe, idet ansøgeren har forklaret udbyggende herom for Flygtningenævnet. Ansøgeren har således tidligere for Udlændingestyrelsen forklaret, at han ikke betragtede sig som leder for sin gruppe, og ansøgeren kan derfor ikke anses for profileret. Ansøgeren har heller ikke før for Flygtningenævnet forklaret, at det var "Los Colectivos", der "kidnappede" ham. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konflikt med hjemlandets myndigheder eller grupperinger med tilknytning til myndighederne har en sådan intensitet og karakter, at det kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge sin forklaring alene har været tilbageholdt en enkelt gang af 6 timers varighed, og at hans familie ikke blev opsøgt i tiden efter kidnapningen, selv om han fortsat befandt i Venezuela. Flygtningenævnet finder det ikke troværdigt, at ansøgerens familie pludselig modtog trusler efter hans udrejse, eller at søsteren i [sommeren] 2018 pludselig skulle være blevet overfaldet på grund af ansøgerens aktiviteter. Det er tillige tillagt vægt, at ansøgeren først søgte asyl, da han ikke længere kunne betale for sit studie i Danmark. Selv om forholdene i Venezuela for tiden er vanskelige, er de generelle forhold ikke af en sådan karakter, at de i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at ansøgeren er i opposition til den siddende regering, kan ikke i sig selv føre et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Vene/2019/8

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og yezidi af trosretning fra [navngiven landsby], Irak. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter araberne og muslimerne i sit hjemområde, at blive tvangsrekrutteret af PKK samt ikke at have nogen eller noget at vende tilbage til i Irak. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for araberne og muslimerne har klageren oplyst, at han tidligere i sin opvækst havde været involveret i slåskampe med arabere og muslimer i sin landsby, hvor klageren en enkelt gang oplevede at blive jagtet af nogle hunde. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for at blive tvangsrekrutteret af PKK har klageren oplyst, at der som føle af fordrivelsen af ISIL vil opstå nye konflikter i sit hjemområde, herunder konflikter mellem de forskellige kurdiske grupperinger. I denne forbindelse frygter klageren at blive tvunget af

PKK til at bære våben og blive slået ihjel i kamp. Klageren har endvidere oplyst, at flere unge mænd er blevet tvangsrekrutteret af PKK på denne måde, idet klageren har set dette på Facebook. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for ikke at have nogen eller noget at vende tilbage til i Irak har klageren oplyst, at ISIL har slået klagerens familie ihjel, og at alt i hans hjemområde er jævnet med jorden. Udlændingestyrelsen meddelte [i] 2017 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at klagerens landsby [navn på landsbyen] var under kontrol af ISIL. [I slutningen af] har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de forhold som klageren har påberåbt sig som asylmotiv kan føre til beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Vedrørende spørgsmålet om klageren kan anses for at være personligt og individuelt forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærker Flygtningenævnet, at klageren til oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 side 6, har forklaret: ”Ansøger er aldrig blevet truet, opsøgt eller tilbageholdt af nogen arabere på noget tidspunkt. Hans frygt beror udelukkende på, at han har hørt, at araberne i Irak ønsker at udrydde Yasidier.” Ved samtale den 1. november 2018 side 11, har klageren forklaret, at han ikke har oplevet personlige konflikter: ”med araberne og muslimerne i området [...]”. Ved fremmøde i Flygtningenævnet har klageren også i det væsentlige henvist til de generelle forhold i klagerens hjemområde. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klageren opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt klageren på grund af de generelle forhold i sit hjemområde kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, bemærker Flygtningenævnet, at det ud fra baggrundoplysninger må lægges til grund, at ISIL er fordrevet fra klagerens hjemområde. Uanset om det må lægges til grund, at der er generelt vanskelige forhold i Irak for yezidier kan det ikke lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet henviser blandt andet til EASO’s rapport fra marts 2019 ”Iraq: Security Situation” side 129-130, hvoraf fremgår at et meget stort antal personer, mere end 1,6 millioner, er vendt tilbage til Ninewa provinsen, per december 2018. Det forekommer på denne baggrund ikke sandsynligt, at klageren ved sin blotte tilbagevenden skulle blive bragt i risiko for forfølgelse. Klageren har opholdt sig i Danmark siden januar 2016. Han har ikke fast tilknytning til arbejdsmarkedet, han har ikke dokumenterbare danskundskaber, og han har efter det oplyste ikke familie i Danmark. Flygtningenævnet finder derfor, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold ikke kan føre til en ændret vurdering. Heller ikke de af klageren påberåbte helbredsmæssige forhold kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Irak vil være i ri-

siko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han er i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/71

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Benghazi, Libyen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive slået ihjel af militserne i Benghazi eller af islamiske grupperinger overalt i Libyen, fordi hun har modtaget trusler fra nogle for hende ukendte personer. Ansøgeren frygter endvidere de generelle forhold i Libyen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun har delt og kommenteret politiske budskaber på Facebook samt deltaget i demonstrationer. Ansøgeren har videre oplyst, at hun flyttede med sin familie fra Benghazi til Tripoli i 2014. Ansøgeren modtog et telefonopkald på sin arbejdsplads i [slutningen af] 2014, hvor en for hende ukendt person truede hende, fordi hun havde kritiseret hæren. Ansøgeren modtog trusler fra to navngivne personer på Facebook i [foråret] og [i sommeren] 2015, fordi hun havde givet udtryk for, at hun ønskede en civilstat fremfor en militærstat, og fordi hun havde kritiseret de libyske myndigheder. Ansøgeren kendte ikke de to navngivne personer, der sendte truslerne. Ansøgerens bror blev slået ihjel af nogle for ansøgeren ukendte personer uden for Benghazi i [begyndelsen af] 2017. Ansøgeren udrejste legalt af Libyen i [sommeren] 2017. Ansøgeren har efter sin udrejse af Libyen fået kendskab til, at en for hende ukendt militær har overtaget hendes families hus i Benghazi, samt at flere af hendes brødre blev tilbageholdt i en til seks måneder, da de forsøgte at komme tilbage til huset [senere på sommeren i] 2017. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt i Libyen, der kan begrunde asyl i Danmark. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og usammenhængende om de angivelige telefontrusler, som ansøgeren har modtaget. Hun har således under samtalerne i Udlændingestyrelsen forklaret, at hun modtog en telefonisk trussel i [slutningen af] 2014, mens hun i Flygtningenævnet først har forklaret, at hun modtog to telefoniske trusler, hvoraf den første blev fremsat i 2014 og den sidste i 2016 og senere under mødet forklarede, at hun modtog de telefoniske trusler i slutningen af 2012 og i [slutningen af] 2016. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring har opholdt sig problemfrit i Libyen siden i hvert fald slutningen af 2016 til udrejsen i [sommeren] 2017, hvor hun udrejste legalt på et gyldigt visum. Hertil kommer, at ansøgeren i asylskemaet og under sin samtale i Udlændingestyrelsen [fra sommeren] 2018 har forklaret, at den egentlige årsag til hendes udrejse af Libyen er de generelle forhold i landet, ligesom flere af hendes søskende fortsat opholder sig i henholdsvis Benghazi og Tripoli. Det forhold, at ansøgerens bror [A] angiveligt er blevet dræbt, kan ikke føre til en ændret vurdering, da det alene hviler på ansø-

gerens egen formodning, at hun af denne grund er i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren først udrejste ca. 6 måneder efter brorens død, og at hun for nævnet har forklaret, at baggrunden herfor var, at hun ikke ønskede at udrejse illegalt og derfor ventede, til hun havde opnået visum. Flygtningesnævnet finder på den anførte baggrund, og da de generelle forhold i Libyen ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagemenden til Libyen vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liby/2019/1

For så vidt angår de generelle forhold i Venezuela kan i øvrigt henvises til afgørelsen Vene/2019/5, der er omtalt i 5.1.1.2.

For så vidt de generelle forhold Irak kan i øvrigt henvises til afgørelserne Irak/2019/9 og Irak/2019/28, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2, samt afgørelsen Irak/2019/24, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

### 5.1.5 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposvili mod Belgien (application 41378/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.



Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagerens hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagerens kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 5.1.9.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afgha-

nistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN’s handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3’s anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomt rum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN’s handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelse omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren, der er født i 1950’erne, indrejste i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim, og ansøgeren er født og opvokset i Beledwayne, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oprindeligt som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Somalia, idet ansøgerens børn er udrejst, og at ansøgeren har dårligt helbred. Ansøgeren har under mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hun ikke længere frygter al-Shabaab eller andre i Somalia, og at hun alene søger asyl som følge af sine helbredsmæssige forhold. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren ikke længere frygter al-Shabaab eller andre i Somalia. Flygtningenævnet

finder, at ansøgerens helbredsmæssige forhold ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet ikke har kompetence til at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter andre, mere humanitært prægede, bestemmelser i udlændingeloven. Kompetencen hertil henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændinge- og Integrationsministeriet. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at ansøgeren har søgt om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, hvorfor ansøgeren har en verserende sag herom hos Udlændinge- og Integrationsministeriet. Flygtningenævnet finder endelig, at de generelle forhold i Somalia ikke i sig selv kan medføre, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren er en enlig ældre kvinde kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indtil sin udrejse har klaret sig selv i Somalia, ligesom det må antages, at ansøgeren i Somalia har et familiemæssigt netværk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/105.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Eryp/2019/5.

Se også den i afsnit 6.3 omtalte afgørelse Soma/2019/214, hvori nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag vedrørende en kvindelig somalisk statsborger, der led af et alvorligt fysisk handicap og var kørestolsbruger.

### 5.1.6 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.11

### 5.1.7 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

### 5.1.8 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunnet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien og Tyrkiet. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra [en by i] Al-Hasakah, Syrien. Udlændingestyrelsen har ved behandlingen af sagen lagt til grund, at ansøgeren er statsborger i Syrien og Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel på grund af de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at de syriske myndigheder, ISIL og de tyrkiske styrker bekriger hinanden i Syrien. Ansøgeren har videre oplyst, at forholdene i landet er meget dårlige på grund af manglende sikkerhed. Ansøgeren har endelig oplyst, at ansøgeren og hendes ægtefælle er blevet opsøgt af Yekîneyên Parastina Gel (YPG) på deres bopæl. Ansøgeren og hendes ægtefælle blev opfordret til at bære våben og forsvare deres land. Dette var dog frivilligt, og der var ikke nogen konsekvenser ved at nægte at bære våben for YPG. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ikke frygter noget ved en tilbagevenden til Tyrkiet. Ansøgeren har aldrig før eller siden hun har opholdt sig i Tyrkiet oplevet nogen former for personlige konflikter i Tyrkiet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har statsborgerskab i både Syrien og Tyrkiet. Grundet de

generelle forhold i Syrien, vil hun derfor som udgangspunkt være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, ved tilbagevenden til dette land. Særligt på baggrund af Udenrigsministeriets oplysninger fra de lokale tyrkiske myndigheder finder nævnet det godt gjort, at hun også er tyrkisk statsborger. Idet hun har oplyst, at hun ikke har nogle konflikter i Tyrkiet, kan hun derfor tage ophold der. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/25

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at ”det land, i hvilket han har statsborgerret” for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”. Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, ”hvor han tidligere havde fast bopæl”, og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som ”det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse”, jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”, vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtninge-nævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

I 2018 ændrede Flygtninge-nævnet praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra UNWRAs mandatområde, således at sager vedrørende denne gruppe personer skal afgøres efter flygtningekonventionens artikel 1 d. Praksisændringen og baggrunden herfor er beskrevet i formandskabets 27. beretning, side 481 f. Statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet er ikke omfattet af praksisændringen. For en

beskrivelse af nævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 7.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff. Liby/2016/13, Stat/2016/18 og Stat/2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er iransk statsborger, etnisk sistani og konverteret kristen fra Mashad, Iran. Den kvindelige ansøger er af afghansk og iransk afstamning og konverteret kristen fra Mashad, Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmo-

tiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin far eller bror, fordi de er blevet bekendt med at den kvindelige ansøger er afghaner. Den kvindelig ansøger har tilsvarende som asylmotiv henvist til, at de mandlige ansøgers bror vil opsøge og skade hende og hendes familie i Afghanistan, fordi han har fundet ud af, hun er afghaner og derfor er imod ansøgernes ægteskab. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at den kvindelige ansøger i 2009 eller 2010, efter de var blevet viet, fik frataget sit iranske statsborgerskab, fordi den kvindelige ansøgers fars statsborgerskab ikke var retmæssigt opnået. Den mandlige ansøgers bror fik kendskab hertil i 2015. Den kvindelige ansøger modtog et opkald fra den mandlige ansøgers bror, hvori han brugte krænkende ord og truede hende. Den mandlige ansøgers søster advarede den mandlige ansøger, efter at have overhørt en samtale mellem den mandlige ansøgers bror og far. Ansøgerne forlod samme dag deres bopæl og tog hjem til den kvindelig ansøgers mor, hvorefter de tog ophold hos den mandlige ansøgers ven, inden de udrejste af Iran. Den mandlige ansøger har derudover henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder eller af den iranske befolkning, fordi han er konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han begyndte at tage afstand fra islam, da han var omkring 14 år. Da han kom til Danmark, begyndte han at besøge forskellige kirker, fordi han var nysgerrig. Han valgte at konvertere, efter han havde oplevet miraklerne, at den kvindelig ansøgers psykiske tilstand var markant forbedret, og at hun blev gravid for anden gang. Den kvindelig ansøger har tilsvarende henvist til, at hun frygter at få problemer ved en tilbagevenden til Afghanistan eller Iran, fordi hun er konverteret til kristendommen. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun begyndte at gå i kirke, da hun fik afslag på asyl. Hun troede ikke på kristendommen, da hun begyndte at gå i kirke, men hun begyndte at tro, da hun blev gravid med sit andet barn, som hun opfatter som et mirakel. Den kvindelige ansøger har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun ikke bliver accepteret af de afghanske myndigheder. Endelig har den kvindelige ansøger som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Vedrørende spørgsmålet om den kvindelige ansøgers statsborgerskab. Flygtningenævnet lægger den kvindelige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at forklaringen fremstår troværdig og konsistent, og at den i et vist omfang støttes af de dokumenter, der er fremlagt i sagen. Nævnet lægger herefter til grund, at den kvindelige ansøgers iranske statsborgerskab og identitetsdokumenter blev inddraget ved dommen i 2010 som konsekvens af, at den kvindelige ansøgers fars iranske statsborgerskab hvilede på forfalskede dokumenter i forbindelse med, at ansøgerens far som barn var indrejst i Iran sammen med ansøgerens farfar. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse lagt til grund, at ansøgeren er afghansk statsborger og har henvist til baggrundsoplysninger ifølge flere kilder, hvoraf fremgår, at et barn af en afghansk far i flere tilfælde kan registreres som afghansk statsborger. Der fremgår imidlertid tillige af baggrundsoplysningerne, at opnåelse af afghansk statsborgerskab forudsætter, at faderen har fået et udstedt et afghansk tazkera. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at



den kvindelige ansøgers mulighed for at ansøge om afghansk statsborgerskab forudsætter, at den kvindelige ansøgers far er i besiddelse af en afghansk tazkera, og at han ikke har kunnet opnå en sådan anerkendelse og dokumentation af sit afghanske statsborgerskab. Det lægges endvidere til grund, at den kvindelige ansøgers far ikke uden videre kan opnå en tazkera, da dette efter det oplyste forudsætter en bekræftelse fra familie-medlemmer eller afghanske statsborgere i fællesskab med lokalt politi, hvilket ansøgers far, som er opvokset og har boet i Iran, ikke kan formodes uden videre at kunne leve op til. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at den kvindelige ansøger kan få dokumentation for afghansk statsborgerskab. Vedrørende den kvindelige ansøgers iranske statsborgerskab bemærker Flygtningenævnet, at det er ubestridt, at det iranske statsborgerskab er blevet inddraget ved dommen fra 2010. Der er i baggrundsoplysningerne henvist til forskellige muligheder for, at den kvindelige ansøger kan opnå iransk statsborgerskab enten via sin mors ellers via sin ægtefælles iranske statsborgerskab. De beskrevne muligheder omfatter også statsløse. Ansøgeren har konsistent forklaret, at disse muligheder er forsøgt, men uden held, da hun ikke har kunnet dokumentere sit afghanske statsborgerskab, eller at hun er statsløs. Hverken Iran eller Afghanistan accepterer ifølge baggrundsoplysningerne dobbelt statsborgerskab, hvilket også er lagt til grund i Flygtningenævnets afgørelse af [dato i efteråret] 2018. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at den kvindelige ansøger ikke uden videre kan opnå iransk statsborgerskab. Da hun er født og opvokset i Iran, må den asylretlige vurdering dog skulle foretages i forhold til Iran. Ad. sur place asylmotivet. Det er på mødet i Flygtningenævnet udtrykkeligt bekræftet, at ingen af ansøgerne ønsker at påberåbe sig deres konvertering til kristendommen som asylmotiv, men der er under sagens behandling indsendt udtalelser fra to præster og ansøgernes dåbsattester. Spørgsmålet om konvertering til den kristne tro som asylmotiv har også været prøvet i Udlændingestyrelsens afgørelser. Flygtningenævnet finder, at da nævnet er bekendt med ansøgernes konvertering, har nævnet pligt til af egen drift at tage stilling til dette spørgsmål, selv om begge ansøgerne udtrykkeligt har udtalt, at det ikke påberåbes som asylmotiv. Nævnet henviser i den forbindelse til dom af 23. marts 2016 fra den Europæiske Menneskeretsdomstol (F.G. vs. Sweden, sag 43611/11). **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at begge ansøgere har forklaret troværdigt og overbevisende om baggrunden for deres konvertering, herunder at dette er sket som løbende indre afklaringsproces, hvor en indledende skepsis har ændret sig til en egentlig overbevisning. Flygtningenævnets flertal bemærker hertil, at ansøgerne har forklaret forskelligt om deres proces, hvor den mandlige ansøger selv opsøgte kirken af nysgerrighed, mens den kvindelige ansøger først på et senere tidspunkt opsøgte kirken og for at søge trøst i en vanskelig periode. De har begge i deres samtaler med Udlændingestyrelsen demonstreret en omfattende viden om kristendommen, og det må lægges til grund, at de begge ugentligt deltager i gudstjeneste og er blevet døbt. Da ansøgerne har forklaret, at de fortsat vil praktisere kristendommen ved en eventuel udvisning, og for den mandlige

ansøgers vedkommende ved asylsamtalen den [dato i efteråret] 2018, at han vil missionere i Iran, finder Flygtningenævnets flertal herefter, at ansøgerne på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at de vil være i risiko for, at myndighederne vil blive bekendt hermed og udsætte dem for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnets flertal meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/150

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120f, nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er politiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 5.7 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, der oplyste at være fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne har oplyst, at de er etniske sikher og sikher af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at de vil blive forfulgt af Taliban og andre grupper, da de betragter ansøgerne som vantro. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at de tilhører Sikh-befolkningen i Kabul, og at Taliban gentagne gange har udsat dem for forfølgelse og overgreb som følge af deres religiøse tilhørsforhold. I 2005 blev den mandlige ansøger tilbageholdt af Taliban sammen med sin far og ældste søn, da den mandlige ansøgers far ikke ville betale et pengebeløb til Taliban. Under tilbageholdelsen blev den mandlige ansøgers far slået ihjel, og hans søn blev brændt med varm olie. Familien forsøgte at flygte til Pakistan i 2012, men de pakistanske myndigheder sendte dem tilbage til Afghanistan. Ved indrejsen til Afghanistan blev de tilbageholdt af Taliban, som udsatte dem for voldelige overgreb. De var tilbageholdt i omkring to og en halv måned. Efter løsladelsen opholdt familien sig i Kabul og blev der frem til udrejsen i 2015. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om deres identitet til grund. Indledningsvis bemærkes, at det må tillægges væsentlig betydning, at ansøgerne har indfundet sig på en dansk repræsentation i

udlandet og har ansøgt om visum til Danmark, herunder med afgivelse af fingeraftryk, og i den forbindelse har oplyst at være indiske statsborgere og har oplyst andre generalia, end de har oplyst i forbindelse med deres ansøgning om asyl i Danmark. Ansøgerens forklaring om, at alt dette blev tilrettelagt af en agent uden at de var klar over hvad det nærmere drejede sig om, og uden de var klar over, at de opholdt sig i New Delhi, må tilsidesættes. Flygtningenævnet finder tillige, at den mandlige ansøgers forklaring for Flygtningenævnet om forløbet af ansøgernes rejse fra Pakistan til Indien, og deres manglende viden om, hvor de befandt sig, usandsynlig. Det bemærkes, at den mandlige ansøger var ude af stand til at svare på, om han befandt sig i en stor eller lille by, men at han som nævnt må have indfundet sig på den danske repræsentation i New Delhi, en by med efter det oplyste mere end 20 millioner indbyggere. Flygtningenævnet har som anført af ansøgernes advokat noteret sig, at den mandlige ansøger ved sprogtest er fundet at beherske Kabuli Dari på højt niveau, svarende til niveauet +3. Det fremgår imidlertid også af sprogtesten under ”2.1. General comments: According to the analyst, the person does not speak Dari at native-speaker level but has a good command of the language.” For så vidt angår den mandlige ansøgers forklaringer om sine asylmotiver, indeholder disse en lang række divergenser og uoverensstemmelser. Den mandlige ansøger har til sin asylsamtale [i sommeren] 2017 side 4 forklaret, at han har en bror som forvandt for 20 til 25 år siden, og at han ikke ved om broren fortsat er i live. Ved fremmøde i Flygtningenævnet forklarede den mandlige ansøger, at han havde talt i telefon med sin bror for fire til fem år siden. Ved oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 forklarede den mandlige ansøger under ”Asylmotiv”, at han fire til fem gange opsøgte de afghanske myndigheder, for at få hjælp mod Taliban, men at myndighederne ikke kunne stille noget op. I ansøgernes advokats indlæg til Flygtningenævnet anføres derimod, at politiet ikke ville hjælpe, da de ikke brød sig om ansøgeren. Ved fremmøde i Flygtningenævnet forklarede den mandlige ansøger klart udbyggende, at en henvendelse til politiet medførte, at de personer der tidligere var trængt ind i hans bolig og havde udøvet vold mod ham og hans familie ligefrem fik underretning herom. Ved oplysnings- og motivsamtalen under ”Asylmotiv” forklarede den mandlige ansøger, at næsten alle hans tænder blev slået ud i forbindelse med at han, formentlig i 2013, blev tilbageholdt af Taliban i nogle måneder sammen med sin ægtefælle og søn. Ved asylsamtalen side 9, forklarede den mandlige ansøger derimod, at det allerede var i 2005 i forbindelse med drabet på hans far, at han fik slået tænderne ud. Ved fremmøde i Flygtningenævnet har den mandlige ansøger forklaret, at nogle blev slået ud i 2005 og nogle blev slået ud formentlig i 2013. For så vidt angår den kvindelige ansøger finder Flygtningenævnet generelt, at hun har svaret afglidende på de stillede spørgsmål, herunder i særlig grad, når det overfor hende er blevet påpeget, at hendes ægtefælle har forklaret anderledes. Blandt væsentlige divergenser finder Flygtningenævnet anledning til at fremhæve, at hun til oplysnings- og motivsamtalen på side 5 har forklaret, at hendes familie og hendes ægtefælles familie var naboer. På forespørgsel fra Flygtninge-

nævnet forklarede hun imidlertid, at hun havde truffet sin ægtefælle i templet. Ved asylsamtalen [i sommeren] 2017 side 6, forklarede den kvindelige ansøger, at hun, når hun gik til templet, havde et tørklæde rundt om hovedet for at dække sig til. Ved fremmøde i Flygtningenævnet forklarede hun på gentagne forespørgsler, at hun når hun skulle i templet var iført burka. Hun var også i stand til i detaljer at beskrive en sådan, hvilket på ingen måde kan være dækket af den beskrivelse af hendes påklædning som fremgår af referatet af asylsamtalen. I de tilfælde, hvor den kvindelige ansøger har besvaret spørgsmålene forekommer hendes forklaring tillært og ikke selvoplevet. Yderligere bemærker Flygtningenævnet, at den kvindelige ansøgers oplysninger om, at have levet i det væsentlige afsondret fra omverdenen ikke passer overens med de foreliggende baggrundsoplysninger om kvindelige sikhers stilling. Efter de for Flygtningenævnet foreliggende oplysninger om muligheden for i Afghanistan at erhverve dokumenter, der i formen er ægte, kan Flygtningenævnet ikke tillægge de identitetspapirer som ansøgerne har fremlagt afgørende betydning. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter at ansøgerne forklaring om deres identitet og deres asylmotiv i det hele må tilsidesættes. Flygtningenævnet finder således, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/48

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger, der oplyste at være statsborger i Eritrea. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk tigrini og kristen af trosretning fra Keren, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive indkaldt til militæret i Eritrea. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han som 8-årig rejste til Sudan med sin mor. Som 15-årig opholdt ansøgeren sig i Eritrea i en til to måneder, hvorefter han rejste tilbage til Sudan og opholdt sig frem til sin udrejse til Europa i 2015. Ansøgeren har videre oplyst, at mens han opholdt sig i Eritrea, blev han tilbageholdt i fire timer af de eritreiske myndigheder, der ville rekruttere ham til militæret. Ansøgeren flygtede herefter ved at kravle over hegnet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er statsborger i Eritrea til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og fremstår konstrueret til lejligheden og ikke stemmer overens med en gennemført sprogtest af ansøgeren, jf. ovenfor. Flygtningenævnet kan som følge heraf ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke har fremlagt id-kort eller andet, der kan bekræfte ansøgerens identitet eller statsborgerskab. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvornår han har opholdt sig i Eritrea.

Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at han flyttede til Sudan sammen med sin mor, da han var otte år gammel, og at han boede i Sudan til han var 15 år, hvorefter han rejste tilbage til Eritrea, hvor han blev i en måned. Ansøgeren rejste derefter retur til Sudan, hvor han opholdt sig i fem år. Han tog derefter som 20-årig tilbage til Eritrea, hvor han opholdt sig frem til sin udrejse af Eritrea i slutningen af september 2015 – det vil sige til han var 28 år. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han flyttede til Sudan sammen med sin mor, da han var otte år gammel, at han boede i Sudan til han var 15 år, hvorefter han flyttede til Eritrea i to måneder. Ansøgeren rejste herefter tilbage til Sudan, hvor han var indtil 2016, hvor han rejste til Europa. For Flygtninge-nævnet har ansøgeren forklaret, at han rejste med sin mor til Sudan, da han var otte år, at han var en måned i Eritrea, da han var 15 år – det vil sige i 2002, hvor han var til sin farbrors begravelse og opholdt sig i en måned, hvorefter han rejste tilbage til Sudan, hvor han var i en måned, inden han rejste til mod Europa, dvs. stadig i 2002, hvilket ikke stemmer med ansøgerens forklaring om, at han udrejste i 2016. Flygtninge-nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han har været tilbageholdt af myndighederne i Eritrea. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at blev anholdt af myndighederne i Eritrea, da han var 15 år med henblik på, at han skulle aftjene militærtjeneste, i hvilken forbindelse han blev hentet i sit hjem og kørt til en ukendt militærlejr, hvor han var i to timer, hvorefter han flygtede ved at hoppe over et højt hegn. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at myndighederne kom i hans hjem, da ansøgeren var 15 år, fordi han skulle i militæret. Han var hos myndighederne i omkring 4 timer, hvorefter han flygtede om natten fra et fængsel. For Flygtninge-nævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke har været tilbageholdt af myndighederne i Eritrea. Flygtninge-nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har begrænset kendskab til Eritrea, herunder sin angivelige fødeby Keren. Ansøgere har herunder ikke kunnet fortælle om gadenavne i Keren i Eritrea eller har kunnet fortælle andet om byen, eller om bjerge eller større byer i Eritrea. Flygtninge-nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet fortælle nærmere om sit id-kort, selvom han angiveligt har haft det siden, han var barn. Flygtninge-nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han har haft sit id-kort, siden han var otte år, uagtet at det af baggrundsoplysningerne fremgår, at id-kort i Eritrea først udstedes ved det 18 år. Flygtninge-nævnet har lagt vægt på resultatet af sprogundersøgelsen, hvorefter det vurderes, at det er usandsynligt, at ansøgeren kommer fra Keren i Eritrea, og hvorefter det også vurderes, at det er meget sandsynligt, at ansøgerens sproglige baggrund er amhari, som tales i Etiopien. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2019/20

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Irak 2019/17, der er omtalt i afsnit 5.3.2.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 5.7.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

### 5.1.9 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt

episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrun- det” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vur- deringen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhø- jet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndig- heder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttel- sen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig inter- esse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne be- grunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domsto- len en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammen- holdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavns- myndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registrer- inger af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsviseret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsen- delse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt



Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivel, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport *Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations*, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.



Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. november 2019 i sagen N. A. mod Finland fremgår, at sagen vedrørende en klage fra datteren til en afvist irakisk asylansøger. Klagerens far var sunni-muslimsk araber fra Bagdad og havde frem til 2002 været officer i den irakiske hær. Efter Saddam Husseins styres fald arbejdede klagerens far for et amerikansk firma, og i 2007 blev han ansat som efterforsker i et kontor under det irakiske indenrigsministerium. I februar 2015 blev klagerens far beskudt på vej ud fra sin arbejdsplads, og i april 2015 sprængtes hans bil i luften, umiddelbart efter, at han og hans ægtefælle var steget ud af bilen.

I december 2016 meddelte de finske myndigheder klagerens far afslag på asyl. I september 2017 stadfæstede en forvaltningsdomstol denne afgørelse. I november 2017 udrejste klagerens far til Irak. I december 2017 hørte klageren fra en nabo, at hendes far var blevet skudt og dræbt af ukendte personer den 17. december 2017.

Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder havde lagt klagerens fars forklaringer om de faktiske omstændigheder, der lå til grund for hans asylansøgning til grund, idet forklaringerne fremstod troværdige og sammenhængende. De finske myndigheder havde dermed også lagt til grund, at klagerens far kunne være af interesse for både de irakiske myndigheder og ikke statslige aktører. Domstolen henviste i den forbindelse til, at det fremgik af baggrundsoplysninger, der forelå på tidspunktet for de finske myndigheders afgørelser, at der var sekteriske spændinger mellem shia militser og sunni arabiske muslimer, at der forelå rapporter om drab på flere irakere, der havde arbejdet for amerikanerne, og at sikkerhedssituationen i Bagdad var af en sådan karakter, at den, selv om den ikke nåede niveauet for vilkårlig vold, krævede, at beslutningstagerne overvejede, om personer, der skulle udsendes, ville være i særlig risiko som følge af deres individuelle forhold. Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at de irakiske myndigheder i almindelighed ikke var i stand til eller villige til at yde sunni-muslimer beskyttelse.

Domstolen fremhævede, at de fremhævede individuelle faktorer isoleret set ikke kunne føre til, at der forelå en reel risiko, men at de vurderet kumulativt og i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab, kunne have ført til, at der forelå en reel risiko. Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder ikke sås at have foretaget en sådan kumulativ vurdering.

Domstolen fandt endvidere ikke, at de finske myndigheder i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til, at klagerens far to gange havde været udsat for voldelige angreb af livstruende karakter, og domstolen understregede i den sammenhæng, at tidligere angreb kan være relevant for vurderingen af en fremtidig risiko for overgreb. De finske myndigheder havde således lagt til grund, at klagerens far var blevet beskudt i februar

2015, da han forlod sin arbejdsplads, og at en bilbombe var eksploderet i hans bil i april 2015, men fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at hændelserne havde baggrund i klagerens fars baggrund og individuelle forhold. De finske myndigheder fandt i stedet, at hændelserne måtte tilregnes den generelle situation i Bagdad på daværende tidspunkt. I lyset af klagerens fars personlige og arbejdsmæssige profil fandt Domstolen ikke, at der forelå en plausibel forklaring på, hvorfor de finske myndigheder ikke havde vurderet de to hændelser mere grundigt og specifikt. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at klagerens far havde forklaret om en konflikt med en shia-muslimsk kollega, og at de finske myndigheder alene havde vurderet denne konflikt som en konflikt mellem to privatpersoner og ikke havde vurderet den i lyset af klagerens fars og kollegaens religiøse tilhørsforhold og spændingerne mellem shia- og sunni-muslimske grupper eller i lyset af hændelserne i februar og april 2015. Domstolen var på den baggrund ikke overbevist om, at de finske myndigheders vurdering af de relevante faktiske omstændigheder og klagerens risiko ved en tilbagevenden til Irak levede op til kravene i artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Domstolen fandt derfor, at de finske myndigheder havde haft kendskab til, eller burde have haft kendskab til faktiske omstændigheder, som indikerede, at klagerens far kunne blive udsat for risiko for hans liv eller overgreb ved en tilbagevenden til Irak, og Domstolen fandt derfor, at de finske myndigheder ikke havde levet op til deres forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 og 3 ved deres behandling af sagen, hvorfor disse artikler var blevet krænket.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og født sunni-muslim, men har oplyst at være konverteret til kristendommen. Ansøgeren er oprindelig fra Marokko, men har boet i Libyen, siden han var to år. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har været politisk aktiv på Facebook. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter myndighederne i Marokko, idet han har været politisk aktiv. Han har videre henvist til, at han frygter de marokkanske myndigheder som følge af sin morbrors forhold. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter sin familie og de marokkanske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for myndighederne oplyst, at han i 2010 var medlem af facebookgruppen [X], hvor han udgav og kommenterede systemkritiske opslag. Efter cirka en til halvanden måneds aktivitet uploadede en af ansøgerens bekendte et opslag på Facebook. I opslaget stod ansøgerens navn og adresse, at han havde arbejdet for at ødelægge Marokko, og at hvis nogen havde informationer omkring ansøgeren, skulle

de kontakte de marokkanske myndigheder. Om sin frygt for myndighederne som følge af sin morbrors forhold har ansøgeren oplyst, at morbroren udrejste af Marokko for cirka 30 år siden og herefter fik asyl i Spanien. Morbroren udrejste, da ansøgeren blev født, og for at ære morbroren opkaldte ansøgerens mor ansøgeren efter morbroren. Kort tid efter morbrorens udrejse udrejste ansøgerens familie til Libyen, idet de marokkanske myndigheder chikanerede ansøgerens mor. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for myndighederne og sin familie som følge af konverteringen oplyst, at hans konvertering er kommet til familiens kendskab. Da ansøgerens mor hørte, at ansøgeren var konverteret, truede hun over telefonen med at slå ham ihjel. Flygtningenævnet finder ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han på et tidspunkt i Libyen i en periode på 1-2 måneder tilbage i 2010 har været aktiv på hjemmesiden [X]. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren på den baggrund på nuværende tidspunkt skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra myndighederne i Marokko. Nævnet har herved lagt vægt på, at det beror på ansøgerens egen formodning, at de marokkanske myndigheder skulle have fået kendskab til hans navn. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan hans politiske aktivitet skulle være blevet afsløret. Under samtalen [i foråret] 2016 hos Udlændingestyrelsen har ansøgeren oplyst, at det skete ved, at ansøgerens tidligere ven [F] lagde nogle billeder på hjemmesiden [X], hvor der var offentliggjort nogle navne og en anmodning om at få bl.a. ansøgers navn. I tilknytning hertil stod der, at personerne med de angivne navne havde indrejseforbud. Under samtalen [i sommeren] 2017 har ansøgeren oplyst, at [F]'s offentliggjorde ansøgerens navn på sin egen Facebook-profil, og at ansøgeren fik sendt screenshots af [F]'s opslag fra sine venner. Til sin advokat og for nævnet har ansøgeren oplyst, at oplysningerne om ansøgerens navn blev lagt ind på hjemmesiden [X]. Det kan heller ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på baggrund af sit langvarige ophold i Libyen skulle være i risiko for at blive efterstræbt af de marokkanske myndigheder. Det beror endvidere kun på ansøgerens egen formodning, at drabene på to af hans marokkanske venner i Libyen skulle være sket på de marokkanske myndigheders initiativ som følge af deres politiske aktiviteter, og at ansøgeren som følge heraf skulle være i risiko for at blive efterstræbt af de marokkanske myndigheder. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren i 2018 har henvendt sig til den marokkanske ambassade i Danmark og har fået udstedt marokkansk pas. For så vidt angår ansøgerens frygt for forfølgelse på grund af sin onkels konflikt med myndighederne på grund af politiske aktiviteter for over 30 år siden, er det ikke sandsynliggjort, at denne konflikt skulle medføre asylbegrundende forfølgelse af ansøgeren og hans familie ved en tilbagevenden til Marokko på nuværende tidspunkt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller hans familie har oplevet problemer som følge heraf, idet ansøgerens brødre har kunnet indrejse og opholde sig i Marokko i ferier uden at have oplevet problemer med de marokkanske myndigheder på grund af onklens tidligere politiske aktiviteter. Den omstændighed, at ansøgeren har samme fornavn som onklen,

kan ikke føre til en anden vurdering. For så vidt angår ansøgerens konvertering til kristendommen bemærker nævnet, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kan antages at risikere forfølgelse fra de marokkanske myndigheder på grund af konverteringen. Nævnet finder det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra sin familie eller andre på grund af sin konvertering. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret udbyggende om at have modtaget trusler fra sine venner, da hans tidligere kæreste lagde et billede af ham på Facebook, hvor han bar et kors, ligesom ansøgeren har svaret afglidende på spørgsmål om, hvem han konkret har modtaget trusler fra og hvornår. Ansøgerens mor, der er bosat i Libyen, har efter ansøgerens forklaring en gang i 2016 truet ham med, at hun ville dræbe ham, hvis det passede, at han var konverteret. Ansøgeren har herefter ikke haft kontakt med sin mor frem til for ca. 2 uger siden, hvor han kontaktede hende på grund af sin familiære situation. Moderen gav i den forbindelse udtryk for, at hun fortsat ikke havde forståelse for hans konvertering. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hans storebror tager mere afslappet på ansøgerens konvertering. Det kan derfor ikke antages, at broren vil udsætte ansøgeren for asylbegrundende forfølgelse i den anledning, når han måtte være på ferie i Marokko. Efter de foreliggende oplysninger om truslerne fra ansøgerens mor finder nævnet ikke, at der er tale om trusler af en intensitet, som kan medføre en velbegrundet frygt for, at ansøgerens mor skulle have vilje og evne til selv at efterstræbe ansøgeren i Marokko. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2019/2

Der kan endvidere henvises til sagen Iran 2019/22, der er omtalt i afsnit 6.8.2.1.

## **5.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren**

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 11, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med be-

mærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2019 har nævnet stadfæstet 33 personsager på formandskompetencen.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansø-

geren er etnisk georgier og kristen ortodoks fra Tbilisi, Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Georgien frygter at blive slået ihjel af efterretningstjenesten og oppositionspartierne "[navngivent parti]" og "[navngivent parti]", fordi hun som journalist har lavet kritiske reportager om dem. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Georgien frygter borgmesteren i [en navngiven by] fordi hun har afsløret borgmesteren i korrupsion. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende frygten for borgmesteren oplyst, at han opsøgte hende på universitetet og sagde, at ansøgeren var havnet et forkert sted på et forkert tidspunkt, samt at han ville gøre hende stille, hvis ikke hun holdt sin mund. Han truede ansøgeren 13 til 14 gange i alt. I starten truede han ansøgeren med, at hun ville miste sit job og derefter med, at hun ville blive likvideret. Samtidig tilbød han ansøgeren penge og et godt job. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende frygten for efterretningstjenesten oplyst, at hun lavede en kritisk reportage om sikkerhedstjenesterne, der ikke passede deres job. Da udsendelsen blev vist i fjernsynet, blev hun kontaktet af lederen af efterretningstjenesten, der viste hende nogle papirer, hvoraf fremgik, hvordan efterretningstjenesten planlagde at likvidere hende og få det til at fremstå som et trafikuheld. Lederen sagde til ansøgeren, at hun skulle forlade landet, ellers ville hun blive likvideret. Dette skete omkring en måned inden ansøgerens udrejse af Georgien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende frygten for oppositionspartierne oplyst, at hun i forbindelse med valget i efteråret 2017 rapporterede om valgsvindel hos oppositionspartierne. I starten af [efteråret] 2017 blev ansøgeren opsøgt af lederen for [et navngivent parti], der rev hende i håret og truede hende. I den efterfølgende periode blev hun ringet op af personer fra partiet, der truede hende. De ringede to til tre gange om dagen. Ansøgeren blev opsøgt fire gange af personer fra [et navngivent parti] på sin bopæl. De truede hende på livet. Dette skete i [slutningen af] 2017. I perioden fra [efteråret til slutningen af] 2017 blev ansøgeren truet omkring fire gange af personer fra [et navngivent parti]. De sagde, at ansøgeren ville miste sit arbejde, at de ville jagttage hende, og derefter vurdere, om de ville lade hende leve. I [begyndelsen af] 2018 blev ansøgeren opsøgt af tre mænd på universitetet, der sagde, at hun skulle forlade landet, ellers ville hun blive dræbt. Ansøgeren formoder, at disse personer tilhørte [et navngivent parti], fordi de bar våben ligesom personerne, der opsøgte hendes bopæl. Ansøgeren blev også truet på sin arbejdsplads 10 til 12 dage inden hun udrejste af Georgien. Ansøgeren udrejste af Georgien [i foråret] 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring over for Udlændingestyrelsen om sine asylmotiver til grund. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om hendes konflikter i Georgien fremstår usammenhængende, afglidende og præget af divergenser. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet forskellige oplysninger om tidspunktet for, hvornår hun blev opsøgt af bevæbnede personer fra [et navngivent parti] ved sit universitet. I asylskemaet fra [foråret] 2018 har

ansøgeren således oplyst, at opsøgningen skete i [efteråret] 2017, mens hun til samtalen i [sommeren] 2018 har oplyst, at opsøgningen skete i [begyndelsen af] 2018. Nævnet finder, at dette er en central del af ansøgerens asylmotiv, og at det fremstår utroværdigt, at hendes oplysninger herom er forskellige. Hertil kommer, at ansøgeren har oplyst forskelligt om, hvem der orienterede hende om det dokument, hvoraf det fremgår, at sikkerhedstjenesten ville iscenesætte hendes død. Under samtalen i [sommeren] 2018 har ansøgeren således både forklaret, at orienteringen kom fra en ven ansat i sikkerhedstjenesten, som ansøgeren havde mødt under en TV-optagelse, og at det var lederen af sikkerhedstjenesten eller en højtstående person i sikkerhedstjenestens hemmelige afdeling, der havde givet ansøgeren oplysning herom. Det fremstår heller ikke overbevisende, at ansøgeren som sket har kunnet udrejse legalt af Georgien, hvis ansøgeren var efterstræbt af sikkerhedstjenesten i landet. Flygtningenævnet har herved også lagt vægt på, at tilstedeværelsen af problemer, som ansøgeren påberåber sig under sagen, herunder om korruption og forholdene for journalister, ikke er understøttet af det baggrundsmateriale, som nævnet er i besiddelse af, og som der også til dels er henvist til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Der henvises til følgende rapporter: Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, "Georgia. The Situation of the Kist Community and the Chechens Georgia", 7. november 2018, Utrikesdepartementet, "Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Georgien - situationen per den 31 december 2017", 28. juni 2018, USDOS – US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2016 – Georgia", 3. marts 2017, Freedom House, "Nations in Transit 2018 – Georgia", 11. april 2018, og Landinfo, "Georgien: Korrupsjon i politi og rettsvesen", 9. marts 2017. På den anførte baggrund finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. De generelle forhold i Georgien kan ikke i sig selv føre til opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det blandt andet fremgår af det ovenfor nævnte baggrundsmateriale, at de grundlæggende frihedsrettigheder generelt respekteres i Georgien, og at der ikke er rapporteret om tilfælde af vilkårlige eller ulovlige politisk motiverede drab. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Geor/2019/13

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rumænien. Ansøgeren indrejste i 2017 og søgte asyl i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk roma og ortodoks kristen fra [en navngiven by], Bacau-distriktet, Rumænien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rumænien frygter at blive indsat i et fængsel, hvor medlemmer af den kriminelle gruppering [navn på den kriminelle gruppering] tillige afsoner. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han forud for sin udrejse af Rumænien havde en konflikt med konkrete medlemmer af [kla-



nen]. Disse personer afsoner på nuværende tidspunkt i et ukendt rumænsk fængsel, som ansøgeren formoder er Lasi fængsel. Ansøgeren har videre oplyst, at en person ved navn [P], som er et ledende medlem af [klanen], for cirka fem til seks år siden forsøgte at voldtage hans niece, [M], i sin bil. Ansøgerens niece undslap fra bilen og tilkaldte ansøgeren og personer fra ansøgerens familie til hjælp. Dette medførte et masseslagsmål, hvor ansøgeren blandt andet blev stukket i armen. På et ukendt tidspunkt slog ansøgerens fætter, [V], [P] i hovedet, så han blev handicappet. For cirka to år siden blev ansøgerens fætter [V], slået ihjel af personer fra [klanen], som hævn for, at han havde gjort [P] handicappet. I [begyndelsen af] 2017, efter ansøgerens fætters død, forsøgte medlemmer af [klanen] at opsøge ansøgeren på en bar, men det lykkedes ham at undslippe ved at svømme over en sø. Ansøgeren har hørt fra andre personer i sin hjemby, at [klanen] efterstræber ham, ligesom nogle personer fra [klanen] i [foråret] 2017 råbte til ansøgerens ægtefælle, at de nok skulle finde ansøgeren. De medlemmer, der slog ansøgerens fætter ihjel, afsoner på nuværende tidspunkt deres dom for drabet i Rumænien. Ansøger har forklaret, at han og resten af hans familie har pådraget sig en konflikt med en anden klan. Han har bekræftet, at også hans fætter [I] er omfattet af konflikten. Konflikten har efter ansøgerens forklaring haft en sådan styrke, at det har været nødvendigt for familien at forlade landet. Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Både ansøgeren og hans fætter har forklaret uoverensstemmende om denne konflikt, der som udgangspunkt er enkel. De har både med sig selv og indbyrdes forklaret divergerende om, hvornår konflikten startede og om, hvornår klanens leder blev slået i hovedet, hvilket medførte et handicap, og hvem der gjorde det. Ansøgeren har alene kendt klanen ved dens kaldenavn, mens fættteren har kendt lederen og hans brødrers efternavn. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor mange gange han er blevet truet. Han har forklaret, at han blev opsøgt på en bar, men at det lykkedes ham at flygte ved at svømme derfra. Han har imidlertid forklaret divergerende om, hvor mange der var efter ham på baren og har sagt henholdsvis 20 til oplysnings- og motivsamtalen og 7-8 stykker til den efterfølgende samtale. Det forekommer endvidere usandsynligt, at en ven til ansøgeren skulle hoppe med ham i søen, når han ikke kunne svømme og derved druknede. Endelig har ansøgeren og fættteren forklaret forskelligt om, hvorvidt der som følge af den oprindelige episode var nedsat en Romadomstol. Idet Flygtningesnævnet tilsidesætter forklaringen om den episode, hvor ansøgeren blev efterstræbt på en bar, finder nævnet ikke at ansøgeren har sandsynliggjort, at den private konflikt har en sådan intensitet, at den er asylbegrundende. Ansøgeren har heller ikke sandsynliggjort, at de rumænske myndigheder ikke kan beskytte ham i fængslet. Hverken ansøger eller hans advokat har påberåbt sig afsoningsforholdene i Rumænien som asylgrund. Herefter og på baggrund af de oplysninger om fængselsforholdene, der foreligger, finder nævnet ikke, at disse forhold er asylbegrundende. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Rumænien vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller i en konkret og individuel risiko for overgreb, jf. udlændinge-

lovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.  
”Rumæ/2019/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk georgier og kristen ortodoks af trosretning fra [en navngiven by], Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter at blive fængslet af politiet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev fængslet flere gange og idømt flere fængselsstraffe i Georgien, fordi han havde taget stoffer eller var i besiddelse af stoffer. Under tilbageholdelserne blev han udsat for fysisk og psykisk vold, og han blev truet med vold, hvis han nægtede at samarbejde med politiet. Politiet ville have ansøgeren til at angive andre stofmisbrugere. Ansøgeren forsøgte at klage over behandlingen i fængslet, mens han var fængslet, men han blev tvunget til at trække sin klage tilbage. Ansøgeren var senest fængslet i 2017, hvorefter han skulle møde hos politiet hver uge. Han udrejste af Georgien i 2018. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om forløbet forud for udrejsen til grund, men nævnet finder ikke, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der er stofmisbruger, ifølge sine egne oplysninger til sagen, er blevet retsforfulgt og dømt for flere kriminelle forhold, der navnlig har relateret sig til besiddelse og indtagelse af narkotika. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det falder inden for det enkelte lands jurisdiktion at lovgive for sine statsborgere og fastsætte sanktioner i tilfælde, hvor lovgivningen bliver overtrådt. Nævnet bemærker endvidere, at der ikke i sagen er holdepunkter for at antage, at ansøgeren er blevet idømt straffe, som har været uforholdsmæssige, eller at han under fængslingerne har været udsat for en behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet bemærker vedrørende ansøgerens oplysninger om politiets hårdhændede behandling af ham, at han må henvises til at rette henvendelse til de overordnede myndigheder herom. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at ansøgeren, der senest var fængslet fra 2015 til 2017 og er udrejst legalt i 2018, har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Geor/2019/10

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i 2019 behandlet 7 sager omfattende 11 personer, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Som eksempler på sager henvist til behandling på mundtligt nævn kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2018. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er georgisk statsborger, etnisk georgier og kristen fra Gori, Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i politiske møder og aktioner. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter de georgiske myndigheder. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter dem, der har truet ham og hans familie, fordi ægtefællen er etnisk ossetier. Til støtte for sit asylmotiv, har ansøgeren oplyst, at han i forbindelse med regeringsskiftet i 2012 blev fyret fra sit job som offentligt ansat. I forbindelse med fyringen blev ansøgeren tvunget til at underskrive en opsigelse. Ansøgeren har videre oplyst, at han efterfølgende blev idømt seks års fængsel for at have været ligeglad med sit arbejde og for at have misbrugt det. I forbindelse med arrestationen og fængslingen fik ansøgeren et glas vand af en myndighedsperson, og ansøgeren formoder, at glasset indeholdt sovemedicin. Ansøgeren blev [i foråret] 2018 løsladt. Ansøgeren fik dog ikke udleveret alle sine papirer, hvilke han havde brug for, for at kunne påklage den uretmæssige opsigelse og fængsling. Ansøgeren er efter sin løsladelse blevet truet adskillige gange telefonisk, ligesom han er blevet opsøgt af ukendte personer, som har udsat ham for fysiske overgreb og bedt ham om at stoppe sine aktiviteter. Ansøgeren har i den forbindelse søgt politiets beskyttelse, men det har været uden resultat. Ansøgeren udrejste derfor legalt med sin ægtefælle og deres to børn [i sommeren] 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med myndighederne eller andre i Georgien i tilknytning til, at han har arbejdet som sikkerhedsvagt i sikkerheds-

departementet under det georgiske forsvar. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret overbevisende om opsøgningerne og truslerne mod ham, der angiveligt alene skulle hænge sammen med, at ansøgeren har ville klaget over en tidligere afsagt og afsonet dom på fængsel i 6 år. Det er herunder også indgået i nævnets vurdering af sagen, at ansøgeren uden problemer er udrejst legalt af Georgien. Nævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgerens forklaring under samtalen i [efteråret] 2018 om antallet af opsøgninger af sikkerhedstjenesten i Georgien har været præget af divergenser. Hertil kommer, at nævnet må anse det for påfaldende, at ansøgeren først under mødet i nævnet har oplyst om sin deltagelse i møder mv. i partiregi. Ansøgerens forklaring om, at han var nervøs under samtalen i Udlændingestyrelsen og ikke var klar over, i hvilket omfang han turde oplyse dette overfor styrelsen, kan ikke føre til en anden vurdering. Hertil kommer, at tilstedeværelsen af problemer af den karakter, som ansøgeren påberåber sig under sagen, herunder om vilkårlige og uberettigede fængslinger og om omfattende korrupsion blandt dommere og lokalt ansatte på rådhus, ikke er understøttet af det baggrundsmateriale, som nævnet er i besiddelse af, og som der også er henvist til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Der henvises til følgende rapporter: Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, "Georgia. The Situation of the Kist Community and the Chechens Georgia", 7. november 2018, Utrikesdepartementet, "Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Georgien - situationen per den 31 december 2017", 28. juni 2018, USDOS – US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2016 – Georgia", 3. marts 2017, Freedom House, "Nations in Transit 2018 – Georgia", 11. april 2018, og Landinfo, "Georgien: Korrupsjon i politi og rettsvesen", 9. marts 2017. Af baggrundsoplysningerne fremgår det blandt andet, at anholdelser i forbindelse med magtskiftet i 2012 var rettet mod personer i ledende stillinger. Ansøgeren kan i kraft af sin stilling som sikkerhedsvagt i sikkerhedsdepartementet ikke anses for at tilhøre denne kategori. Ansøgeren har på den anførte baggrund ikke sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. De generelle forhold i Georgien, og den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle er ossetier, kan ikke i sig selv føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Geor/2019/1

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og kristen ortodoks af trosretning fra Donetsk, Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive slået ihjel og udsat for overgreb, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han i midten af 90'erne opdagede, at han var homoseksuel. Ansøgeren indledte et forhold til sin ven,

og da ansøgerens ægtefælle opdagede forholdet i 1996, blev de skilt. Ansøgeren oplevede herefter chikane og overfald fra venner, bekendte og lokalbefolkningen. Han blev hånet på gaden, der stod ubehagelige beskeder på hoveddøren, og han blev udsat for overgreb, der medførte hospitalsindlæggelser. Ansøgeren anmeldte de tre værste episoder til politiet i perioden 1996 til 1999, men da politiet ikke foretog sig noget, stoppede ansøgeren med at melde episoderne til politiet, da han anså det som udsigtsløs og ikke ønskede yderligere fokus på sin seksualitet. I 2003 flyttede ansøgeren til Donetsk, hvor han levede et anonymt liv frem til 2011 eller 2012. I 2011/2012 fik lokalbefolkningen kendskab til ansøgerens homoseksualitet, hvorefter han på ny oplevede chikane. På baggrund af den russiske annektering af Krim, frygtede ansøgeren, at han grundet sin seksualitet ville få problemer. Ansøgeren besluttede på den baggrund at udrejse af Ukraine. Ansøgeren udrejste i [vinteren] 2018. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om, at han er homoseksuel, til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere i det væsentlige ansøgerens forklaring om chikane og overfald som følge af hans homoseksualitet til grund. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at de mindre divergenser i ansøgerens forklaring ikke kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder imidlertid, at den chikane og de overfald, som ansøgeren har forklaret, at han har været udsat for, ikke har en sådan intensitet og aktualitet, at det kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge sin forklaring alene er blevet udsat for spark og slag på gaden 3-4 gange i perioden fra 1996 til 2003 og i perioden derefter og frem til udrejsen alene har været udsat for spark på gaden et par gange. Flygtningenævnet finder endvidere, at forholdene for homoseksuelle i Ukraine ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at selv om der ikke er indført forbud mod diskriminering af homoseksuelle, at homofobi er udbredt i Ukraine, og at der findes diskriminerende grupperinger i Ukraine, så har det officielle Ukraine gennem tiden udvist en generelt tiltagende tolerance over for og et ønske om at beskytte personer fra LGBT-miljøet. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at forholdene for homoseksuelle i Ukraine ikke er af en sådan karakter, at det forhold, at en ansøger er homoseksuel, i sig selv kan føre til, at der meddeles asyl. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet bemærker endelig, at ansøgerens helbredsforhold heller ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2019/10

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Geor/2019/3, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2.

### 5.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

#### 5.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.1, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende

tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af én partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

### 5.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabilt, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 5.4.2, ligesom princippet om "benefit of the doubt" finder anvendelse, se afsnit 5.4.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 5.1.7.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 181 f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 4.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 1. pkt., og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.



Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 5.1.7.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortløbig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I august 2017 meddelte Københavns Politi Flygtningenævnet politiets beslutning om at fjerne den faste politivagt i forbindelse med nævnsmøderne.

Københavns Politis beslutning blev drøftet på et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. august 2017, og der var i koordinationsudvalget enighed om, at der skal være særlig fokus på sikkerhed, og det enkelte nævn kun burde meddele afgørelsen i forbindelse med nævnets møde, hvis nævnet vurderer, at der er en meget høj grad af sikkerhed for, at det ikke vil give anledning til sikkerhedsmæssige problemer.

Efterfølgende er politivagten blevet erstattet af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets Sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Den 31. oktober 2017 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny spørgsmålet om forkyndelse af nævnets afgørelser. Da der ikke havde været episoder af sikkerhedsmæssig karakter i tiden efter afskaffelsen af politivagten, var der i udvalget endvidere enighed om, at der fremover kan ske forkyndelse i videre omfang, selvfølgelig fortsat med fokus på sikkerheden, ligesom formændene stadig skal være opmærksomme på at indberette eventuelle hændelser af sikkerhedsmæssig karakter til sekretariatet. Det er som hidtil det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsrådet.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor familiemedlemmerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden, og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægtefællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give

.....

samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i afsnit 5.9.3 Afgh/2018/ 325. Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1. nævnte afgørelse Afgh/2018/383.

Flygtningenævnet har i de senere år sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelserne, der er nævnt i formandskabets 27. beretning (2018), side 202 f.

Som eksempel på sambehandling af sager vedrørende nærtstående familiemedlemmer i 2019 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2016. Sagen blev behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens søster. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være muslim og bidoon (statsløs) fra Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet af myndighederne, idet hun er udrejst illegalt af Kuwait. Ansøgeren

har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes far vil slå hende ihjel, fordi hun udrejste uden hans tilladelse, og fordi hun i Danmark er blevet gift og har fået børn uden forældrenes tilladelse. Ansøgeren frygter endvidere de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at ansøgerens mor planlagde ansøgerens og hendes søsters udrejse, fordi moren ønskede, at de begge skulle have en bedre fremtid, og fordi faren ikke længere kunne forsørge dem. Det påhviler en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og det asylgrundlag, som den pågældende påberåber sig, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort hverken sin identitet eller sit asylgrundlag. Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait, og at hun er født og opvokset der, til grund, idet forklaringen forekommer divergerende, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes søster, [A], hvis sag er sambehandlet med ansøgerens, [i sommeren] 2015 ansøgte om og fik udstedt visum til [et vesteuropæisk land] gældende fra den [en dato] i 2015 til den [en dato] i 2015. Det fremgår af akterne fra visumsagerne, at ansøgningerne er underskrevet og indgivet i Dubai, De Forenede Arabiske Emirater, at ansøgerne har irakisk nationalitet og har et ”ordinary passport” udstedt i Irak. Ansøgerens forklaring om, at hun aldrig har haft et irakisk pas, aldrig har været i Irak, ikke kender noget til et visum og ikke kan svare på, om hun kan have været i Dubai, forekommer på denne baggrund ikke troværdig. Nævnet bemærker hertil, at ansøgeren og hendes søster har forklaret indbyrdes divergerende om udstedelsen af deres rejsedokumenter. Ansøgeren har således til sin asylsamtale forklaret, at de fik taget pasfotos i Kuwait kort tid inden udrejsen, og at de derefter kørte i bil med [navngiven person] i 9 – 10 timer for at få ordnet dokumenterne. Ansøgerens søster har derimod til sin asylsamtale forklaret, at agenten en uge plus/minus før deres udrejse tog dem hen til en ambassade i Kuwait, hvor de skulle underskrive nogle papirer. De kørte i lidt mindre end en time. Foreholdt denne divergens forklarede søsteren, at turen tog 9 – 10 timer, og at de overnattede i bilen. Tolken må have misforstået det. Hun kunne ikke huske, at de fik taget et pasfoto. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret påfaldende upræcist og afglidende på spørgsmål om sit nærområde, herunder om sin adresse. Hun har således i asylskemaet oplyst, at hendes seneste adresse i hjemlandet var Vej 16, hus nummer 204. Til oplysnings- og motivsamtalen oplyste ansøgeren, at adressen var ”blok 1, vej nr. 3, hus nr. 25”. Til asylsamtalen oplyste ansøgeren, at hun hele sit liv havde boet i ”hus nr. 25, gade 3, afdeling/opdeling 204, distrikt 1”. Foreholdt denne divergens har ansøgeren forklaret, at hun ved udfyldelsen af asylskemaet var i tvivl, om det var gade 3 eller 16, men at hun siden har talt med sin søster, der fortalte, at de boede i gade 3. Foreholdt at søsteren i sit asylskema har anført, at de boede i gade 16, blok 1 og ligeledes i sin asylsamtale har forklaret, at det var gade 16, fastholdt ansøgeren, at de boede i gade 3, og at hun havde glemt at oplyse om afdelingen/opdelingen tidligere. Ansøgeren har endvidere ikke kunnet forklare nærmere om navne på skoler i området, mo-

skeer, markeder og busselskaber m.v., uanset at hun efter sin forklaring har boet samme sted hele sit liv. Hertil kommer, at ansøgeren og søsteren, der har boet sammen hele livet, har forklaret indbyrdes divergerende om, hvorvidt deres far betalte husleje for det hus, de boede i, og om hvorvidt faren havde været indlagt på hospitalet. Det svækker endvidere ansøgerens troværdighed, at hun ikke har været i stand til blot tilnærmelsesvis at redegøre for sin rejserute til København. Den foretagne sproganalyse, der konkluderer, at ansøgernes sprogbrug stemmer overens med "the Gulf Arabic linguistic community" kan ikke føre til en anden vurdering, hvorved bemærkes, at det i øvrigt fremgår af undersøgelsen, at Gulf Arabic tales i Gulf området, der blandt andet omfatter Kuwait, Saudi Arabien, Bahrain, Qatar og De Forenede Arabiske Emirater, og at anvendelsen af Gulf Arabic endvidere udstrækker sig til det sydlige Irak. Nævnet forkaster derfor ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait som utroværdig og tilsidesætter således ansøgerens asylmotiver i det hele. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det må lægges til grund, at ansøgeren er irakisk statsborger og skal vurderes i forhold til Irak. Ansøgeren har efter sin egen forklaring aldrig oplevet konflikter med nogen parter i Irak. Nævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2019/17

Der kan endvidere henvises til sagerne Irak/2019/10, der er omtalt i afsnit 2.5.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet ikke har fundet det nødvendigt at sambehandle sager vedrørende familiemedlemmer kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelses-sag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. Senere i 2013 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali, muslim og har under mødet i Flygtningenævnet oplyst, at han tilhører klanen Midgan. Klageren er fra [navngiven by] i Gedo-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter sin brors kones familie samt forholdene for swahili-talende. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at han udrejste af Somalia som 12-årig på grund af kampe mellem Hawiye- og Darod-klanen. Herefter boede klageren i en flygtningelejr i Kenya, hvor han lærte at tale swahili. På grund af sin unge alder havde klageren ikke kendskab til Somalia og var ikke selv til asylsamtale. Familien frygtede at vende tilbage til Somalia på

grund af kampene mellem al-Shabaab og regeringen. Da klagerens bror og svigerinde skulle giftes opstod der en konflikt. Svigerindens familie accepterede ikke ægteskabet, hvorfor klageren og broren kom op at slås med svigerindens familie. I forbindelse hermed blev klageren ramt med en økse i hovedet. Klageren har ikke efterfølgende oplevet problemer med svigerindens familie, som er bosat i Mogadishu, Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Indledningsvis bemærkes, at Flygtningenævnet har fået oplyst, at klagerens brors og svigerindes sager af Flygtningenævnet er blevet hjemvist til Udlændingestyrelsen som følge af, at brorens og svigerindens børn har indgivet ansøgning om asyl. Uanset at det har været på tale at sambehandle klagerens sag med hans brors og svigerindes sager, har Flygtningenævnet ikke fundet grundlag for også at hjemvise klagerens sag. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det ikke kan antages, at afgørelsen af klagerens brors og svigerindes sager har afgørende betydning for vurderingen af klagerens asylmotiv eller tilknytning til Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet han har forklaret divergerende på centrale punkter. Klageren har forklaret divergerende om sit og sin svigerindes klientilholdsforhold. Af UNHCRs brev af [en dato i sommeren] 2013 til Udlændingetjeneste i klagerens brors og svigerindes genbosættelsessag fremgår, at klagerens familie tilhører majoritetsklanen Darod, mens klagerens brors ægtefælle tilhører minoritetsklanen Chachi. Af Udlændingestyrelsens resolutionsark i genbosættelsessagen og af referatet af inddragelsessamtalen fremgår ligeledes, at klageren tilhører Darod klanen. Under mødet i Flygtningenævnet har han forklaret, at han tilhører minoritetsklanen [U] ligesom sin far, mens hans mor tilhørte Darod klanen. Han har endvidere forklaret, at hans brors ægtefælle tilhørte majoritetsklanen Hawiye. Disse divergenser svækker ansøgerens generelle troværdighed. Selv hvis Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, er der tale om en afsluttet konflikt, som ikke længere er af en sådan intensitet, at den er asylbegrundende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren og hans familie blev boende i flygtningelejren i Kenya i 7 år uden at opleve yderligere problemer, selvom klagerens brors ægtefælles familie var bekendt med deres opholdssted. Siden ansøgeren fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i Somalia, er forholdene i Somalia efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger forbedret, således at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling. Vedrørende spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil virke særligt belastende for klageren bemærkes, at klageren var omkring 12 år ved sin udrejse af Somalia. Han har derefter boet i omkring 24 år i en flygtningelejr i Kenya, inden han blev genbosat i Danmark. Han har forklaret, at

han ikke har familie i Somalia. Hans forældre og en bror bor i Danmark og to søstre bor i USA. Klageren har siden [sommeren] 2017 haft fuldtidsarbejde og har forinden haft en sporadisk tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har bestået en prøve i dansk 1. Ansøgeren bor sammen med sine forældre, men Flygtningenævnet finder, at dette forhold ikke giver ham en sådan tilknytning til herboende personer, at opholdstilladelsen af den grund ikke kan inddrages. Flygtningenævnet har herved på den ene side lagt vægt på, at klagerens mor er opereret for kræft i hjernen, og at klageren hjælper sine forældre blandt andet med praktiske opgaver i hjemmet. På den anden side har nævnet lagt vægt på, at Holstebro Kommune i en mail af [en dato i sommeren] 2017 har oplyst, at klageren ikke leverer hjælp til pleje i hjemmet, idet hans mor er selvhjulpnen med hensyn til sin daglige personlige pleje, og at klagerens far forventes at kunne varetage de praktiske opgaver i hjemmet, hvis ansøgeren ikke var bosiddende i hjemmet. Klageren har ikke selv helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at inddrage hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/63/

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105f, nævnte afgørelse Afgh/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn er indrejst sammen med sine forældre eller har forældre i Danmark, vil barnets deltagelse i det mundtlige nævnsmøde i nogle tilfælde kunne bidrage til sagens oplysning, ligesom barnet i nogle tilfælde vil have afgivet forklaring for Udlændingestyrelsen eller have et ønske om at afgive forklaring for nævnet. Såfremt børn med forældre i Danmark får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil der alene være tale om et tilbud, som primært skal sikre, at barnet gives mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med Børnekonventionens artikel 12.

Sagerne vil primært være oplyst af den mindreåriges forældre, og det vil være yderst begrænset, hvad særligt yngre børn kan tilføre sagen af yderligere relevante oplysninger.

Såfremt et yngre barn (som udgangspunkt under 15 år, men afhænger også af barnets modenhed) får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil det derfor i vidt omfang være barnet, der bestemmer, hvad samtalen på nævnsmødet skal dreje sig om, ligesom det som udgangspunkt kun er advokaten og ikke nævnet, der stiller spørgsmål til barnet.



Nævnet er i forbindelse med barnets forklaring opmærksom på, om barnet har et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, ligesom der kan være situationer, hvor det er barnet, og eventuelt kun barnet, der har oplevet den hændelse eller en af de hændelser, der førte til familiens flugt. Også i disse sager vil nævnet hele tiden overveje, hvad der er nødvendigt for sagens oplysning, og om der tilføres noget afgørende og nyt ved at stille uddybende eller nærgående spørgsmål eller ved at korrigere barnet i forhold til noget, det har sagt tidligere under forklaringen for nævnet eller i Udlændingestyrelsen. Nævnet vil derfor som udgangspunkt ikke fordre stor præcision i forhold til detaljer i faktum, som allerede er oplyst i sagen, f.eks. om begivenheders rækkefølge eller antal personer på bopælen. Nævnet vil således sikre, at barnet ikke bringes i en situation, hvor det kan kompromittere forældrenes forklaring. Barnets funktion i forbindelse med afgivelse af forklaring for nævnet vil således være at tale om sig selv og egne oplevelser, mens barnets forklaring ikke må benyttes til at påvise usandheder i forældrenes forklaringer.

Nævnet er ved medfølgende børns forklaring opmærksom på barnets alder og evne til at svare på spørgsmål, idet der ikke benyttes samme spørgeteknik som ved voksne asylansøgere. Nævnet er derfor opmærksom på indledningsvis at etablere en god kontakt til barnet, ligesom nævnet vil undgå at spørge ind til forhold, som er pinlige eller pinagtige. Der foreligger således ikke en situation som ved uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor der ikke er andre personer end den mindreårige, som kan oplyse sagen. Sagerne med medfølgende børn vil primært være oplyst af forældrene, og i de fleste tilfælde vil det være yderst begrænset, hvad yngre børn kan tilføre af yderligere relevante oplysninger.

Endeligt vil barnet alene deltage i nævnsrådet i nødvendigt omfang, og barnet vil derfor eksempelvis ikke overvære sine forældres forklaring for nævnet.

Som eksempel på en sag, hvori nævnet fandt, at mindreårige medfølgende ansøgere burde have mulighed for at afgive forklaring, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs kurder samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2011 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af den oprindelige sag, at ansøgeren frygtede at vende tilbage til Syrien grundet sin tidligere ægtefælles politiske aktiviteter og modsætningsforhold til myndighederne. [I begyndelsen af] 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens tidligere ægtefælle [A] ikke kunne udsendes til Syrien, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Udlændingestyrelsen vurderede, at klagerens tidligere ægtefælle ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og at

han isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, men at han var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Udlændingestyrelsen inddrog på den baggrund [i slutningen af] 2018 klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet styrelsen vurderede, at klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring til grund. [Flygtningenævnets begrundelse udeladt, red.] Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at klagerens forklaring om hendes asylmotiv må tilsidesættes. Flygtningenævnet finder således, at Udlændingestyrelsen med rette har inddraget klagerens opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Det fremgår imidlertid af sagen, at klageren har tre mindreårige børn, og at to af disse, [B] og [C], har boet mere end otte år i Danmark. Flygtningenævnet finder, at der ikke i den af Udlændingestyrelsen truffene afgørelse [fra slutningen af] 2018 er foretaget en tilstrækkelig vurdering i medfør af udlændingelovens § 26, jf. dagældende udlændingelovens § 19, stk. 7. Flygtningenævnet finder, at der i hvert fald burde have været forsøgt gennemført en samtale med den på afgørelsestidspunktet 16-årige [B] og muligvis også med den på afgørelsestidspunktet 12-årige [C]. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en nærmere vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 indeholdte hensyn bør føre til, at klagerens opholdstilladelse, uanset ovenstående, ikke inddrages.” Syri/2019/48

For eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sag kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

For eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sag kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

### 5.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller

den formanden bemyndiger hertil, henviser en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 5.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 4.3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, jf. nærmere i afsnit 9.8, sager om identitetsfastsættelse, jf. nærmere kapitel 10, sager om tilbagejættelse og laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 5.13.1.

I sager, som behandles på skriftligt grundlag, vil der blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Dette gælder dog ikke i statusændringssager, Dublin-sager, 29 b sager, eller sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, sager om identitetsfastsættelse eller sager om tilbagejættelse og laissez-passer, der behandles på formandskompetencen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

## 5.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

### 5.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til

divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), afsnit 6.10.2.6. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering, om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempler på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap eller sygdom kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag vedrørende en kvindelig somalisk statsborger. Indrejst i 2013. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren er fra klanen [A] og muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af tyveknægte, der efterstræbte hendes klan, [A], [B]. Klageren frygter videre, at blive slået ihjel af al-Shabaab, ligesom hun frygter de generelle forhold i Somalia. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes bopæl blev opsøgt af to ukendte tyveknægte, som havde til hensigt at voldtage hende. Hendes fire onkler forsøgte at forhindre dette, hvilket medførte, at de blev dræbt af skud. Til inddragelsessamtalen oplyste klageren, at hun ikke frygter noget konkret ved en tilbagevenden til Somalia, men at hun ønsker at blive i Danmark. Hun oplyste videre, at hun ikke har noget familie tilbage i Somalia, og at hun har en bror i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks

internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret på en sådan måde, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder at det må lægges til grund, at klageren i 1990/91 udrejste fra Somalia til Yemen sammen med sin familie, finder Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at klageren reelt vil være en enlig kvinde i Somalia uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, der ifølge en neuropsykologisk undersøgelse af [sommeren] 2017, har et svært nedsat begavelsesniveau med en betydelig mental retardering med en begavelsesindeksscore under 40, der dog skal tages med forbehold på grund af kulturforskellene, konsistent har forklaret, at hun ingen familie eller netværk har i Somalia, ligesom dette støttes af oplysningerne fra klagerens brors asylakter. Med henvisning til dommen R. H. mod Sverige af 10. september 2015 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol finder Flygtningenævnet herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet bemærkes, at nævnet ikke finder, at klagerens asylmotiv er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af 27. september 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/92

Der kan i den forbindelse også henvises til afgørelsen Soma 2019/170, der er omtalt i afsnit 2.6.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk).

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved

sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 196 ff. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgerens forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175f, nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 5.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 5.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 6.11 og kapitel 9.

Som anført nedenfor i afsnit 6.8.2, kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til konversion fra islam til kristendommen, selv om ansøgerne ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/150, der er omtalt i afsnit 5.1.8.

I sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af i opholdstilladelser vil der typisk være gået nogle år mellem de forklaringer, som klagerne afgav i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling, og de forklaringer, som klagerne afgiver i forbindelse med behandlingen af sagerne om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelserne. Som eksempler på, at nævnet har taget hensyn hertil kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Soma-

lia, således at hun fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er muslim og tilhører hovedklanen jarawayne, subklanen shidle og familieklanen Hassan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af en mand ved navn [A] fra Abgal klanen. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at [A] henvendte sig til klagerens far i slutningen af 2013, da han ønskede at blive gift med klageren. Klagerens far sagde til [A], at det var op til klageren at beslutte. Klageren ønskede ikke at blive gift med [A], der var ældre end hendes far. Klageren mødte efterfølgende [A] fire til fem gange frem til [begyndelsen af] 2014. [A] forstod ikke, hvordan klageren kunne afvise ham. En dag var klageren nede for at hente vand ved floden, da [A] tvang klageren med sig hjem. Klageren blev voldtaget af ham flere gange, mens hun blev tilbageholdt i huset. En dag var klagerens reb blevet løsnet, og det lykkedes hende at flygte fra [A]’s hus. Klageren løb og gik og endte ved et hus, hvor hun fortalte familien, hvem hun var. Manden i huset kendte klagerens far, og klageren fik lov til at overnatte i huset indtil, hun blev hentet af sin far og onkel den efterfølgende dag. Klageren kom på hospitalet og var indlagt i fire dage. Klagerens far anmeldte [A] til politiet. Omkring tre dage senere blev klagerens bopæl opsøgt af [A] og nogle andre mænd. Klageren og hendes svoger formåede at flygte over til naboen, hvor hun lånte noget tøj, klædte sig ud som en mand og gik hen til byen [navngiven by], hvor hun talte med landsbyens leder. Klageren opholdt sig i [den navngivne by] i en uge, hvorefter hun forlod Somalia. I Grækenland fik klageren at vide, at hendes far var blevet dræbt. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund. Nævnets flertal har herved lagt vægt på, at klageren i det væsentlige under begge samtaler hos Udlændingestyrelsen den [en dato i] og [en dato i] 2015 og for nævnet har forklaret konsistent om forløbet med den mand, der opsøgte hendes far og ville giftes med klageren, der ikke ønskede dette. Klageren blev senere opsøgt flere gange af manden og til sidst taget med til hans hjem, hvor han holdt hende tilbage i flere dage og gentagne gange voldtog hende, hvorefter hun blev syg, og der kom en kvinde og så til hende. Kvinden gav klageren råd om, hvordan klageren kunne flygte, hvilket lykkedes. Klageren kom herefter tilbage til sin familie og blev indlagt på hospitalet. Klagerens far



meldte episoden til politiet. Klagerens familie blev nogle dage efter opsøgt af flere mænd, herunder manden der havde voldtaget hende. De spurgte efter klageren, og klagerens far blev dræbt. Klageren flygtede herefter. De divergenser, som er fremhævet i Udlændingestyrelsens afgørelse af [slutningen af] 2015, angår omstændigheder af underordnet betydning og kan ikke medføre, at klagerens forklaring tilsidesættes. De divergenser, der er fremkommet under klagerens forklaring for nævnet, kan heller ikke tillægges afgørende betydning, idet det herved må tages i betragtning, at klageren er analfabet og har haft psykiske problemer, som er beskrevet nærmere nedenfor. Hertil kommer, at der nu er gået yderligere nogle år, siden begivenhederne fandt sted. Det fremgår desuden af de lægelige akter fra klagerens egen læge den [en dato i]2016, at klageren har oplyst, at hun var blevet voldtaget af en mand, der ville tvinge hende til ægteskab, at hun efter voldtægten var indlagt, og at hendes far var blevet dræbt. Ifølge psykiatrisk speciallægeerklæring af [en dato i]2017 har klageren endvidere oplyst, at hun blev kidnappet af en mand fra en anden klan, holdt fanget, banket og voldtaget gennem flere dage, hvorefter hun blev syg, herunder med voldsom hævelse af skridtet, idet klageren i forvejen var omskåret som 7-årig og syet meget stramt sammen. Det lykkedes klageren at flygte. Senere blev hendes familie opsøgt af manden og nogle andre, som dræbte klagerens far, men det lykkedes klageren at flygte. Det fremgår også af denne erklæring, at klageren fremtrådte med klassiske PTSD-symptomer og opfyldte kriterierne for diagnosen ”Depressiv episode af middelsvær grad”. Det var meget svært for klageren at svare specifikt på spørgsmål om tid, varighed og lokaliseringen af steder, og ved gennemgang af anamnesen omkring traumerne dissocierede klageren gentagne gange. Dette stemmer ifølge erklæringen godt overens med, at hun har været svært belastet såvel psykisk som somatisk, og sandsynligvis under selve forløbet har dissocieret gentagne gange. Spørgsmålet er herefter, om klageren ved en tilbagevenden til Somalia på nuværende tidspunkt risikerer asylbegrundende forfølgelse fra den mand, som voldtog klageren og deltog i drabet på klagerens far. Efter oplysningerne fra klageren om, at den pågældende mand tilhører en højerestående klan, som har væsentlig indflydelse i klagerens hjemområde, sammenholdt med de øvrige oplysninger i sagen, er det efter nævnets flertals opfattelse sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det ikke kan antages, at hun kan opnå beskyttelse hos hverken myndighederne eller sin familie. Flygtningenævnets flertal ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [en dato i]2017, således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Soma/2019/51

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2018 traf styrelsen afgørelse om at nægte at forlænge opholdstilladelsen. **Flygt-**

**ningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [klannavn] og er fra [landsby], Hiraan-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi han ikke har imødekommet deres krav om at få udleveret penge. Udlændingestyrelsen meddelte i [foråret] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet nævnet finder, at forklaringen fremstår konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder, at klagerens forklaring fremstår utroværdig, og nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren har forklaret divergerende på en række punkter. Klageren har således forklaret divergerende om, hvor han gik hen, da han forlod sin fars forretning og om, hvornår moren blev slået ihjel. Til asylsamtalen [i foråret] 2013 forklarede klageren, at han, da han kom hjem, fortalte moren om episoden i farens forretning, og han gav hende pengene fra forretningen, hvorefter han gik over til naboen, som moren også kom over til efter en time. Klageren forklarede videre, at moren blev slået ihjel af al-Shabaab, da al-Shabaab opsøgte familiens bopæl i [foråret] 2013. Til samtalen [i vinteren] 2018 med Udlændingestyrelsen forklarede klageren, at han tog hjem fra farens forretning. Klagerens mor, søskende og ægtefælle var hjemme, men klageren gav ikke pengene til nogen. Han stak bare af over til naboen, og han tog pengene med. Videre forklarede klageren, at moren aldrig kom hen til naboen. Klageren var hos naboen nogle timer, hvor efter ”de” angreb familiens bopæl og slog moren ihjel, hvorefter klageren stak af. Foreholdt divergensen forklarede klageren til samtalen [i vinteren] 2018, at han tog hjem til sin nabo med det samme de skyderier, hvor klagerens mor blev slået ihjel, skete. For nævnet forklarede klageren først, at moren blev slået ihjel, efter klageren var udrejst af Somalia, og senere i samtalen forklarede klageren i overensstemmelse med sin forklaring [i vinteren] 2019, at moren blev slået ihjel, mens klageren opholdt sig hos naboen. Klageren har videre forklaret divergerende om, hvornår klagerens far blev slået ihjel, og hvordan klageren blev orienteret herom. Til asylsamtalen forklarede klageren, at moren, efter at klageren havde opholdt sig en time hos naboen, kom over til naboen og fortalte klageren, at faren var blevet slået ihjel af al-Shabaab, samt at nogle lokale havde været vidne til det og straks fortalt moren om det. Moren sagde herefter, at klageren skulle forlade landet straks, idet hun frygtede, at al-Shabaab også ville slå klageren ihjel. Til samtalen [i vinteren] 2019 forklarede klageren, at han opdagede, at faren

var blevet dræbt, da der kom skyderier, og at der ikke var nogen, der fortalte ham det, men at han gik ud fra, at faren var slået ihjel, når nogen angreb og skød på deres hjem. Klageren blev i samtalen foreholdt divergensen og forklarede hertil blot, at han ikke huskede sin forklaring fra asylsamtalen. Flygtningenævnet finder, at der er tale om betydelige divergencer vedrørende helt centrale dele af klagerens asylmotiv, og at det må forventes, at klageren, uanset den tid der er forløbet, og uanset at klageren af analfabet, kan forklare ensartet herom, hvis klagerens forklaring bygger på selvoplevede begivenheder. Herefter og af de grunde, der i øvrigt er anført af Udlændingestyrelsen, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at klageren har en konkret og individuel konflikt med al-Shabaab, og at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgning omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet endvidere, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren [i foråret] 2013 blev meddelt opholdstilladelse. Nævnet har lagt til grund, at klagerens hjemområde i [landsbyen] i Hiraan-regionen i Somalia er eller kan være under indflydelse af Al-Shabaab. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er ophold i al-Shabaab kontrollerede områder for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab ikke tilstrækkeligt til at opnå asyl. I vurderingen har nævnet inddraget de seneste baggrundsoplysninger, herunder om al-Shabaabs måde at operere på i områder, hvor al-Shabaab har kontrol henholdsvis ikke har kontrol. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på har ændret sig fra vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer. Nævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at klageren må ases for uprofileret i forhold til al-Shabaab. Nævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til hans hjemområde i [landsby] Hiraan-regionen i Somalia ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Det bemærkes herved, at den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, men ifølge forarbejderne til bestemmelsen finder denne ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden. Der skal således i disse sager fortsat ske en vurdering efter den tidligere udlændingelovs § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1, om en udvisning

må antages at virke særlig belastende. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [foråret] 2013, og klageren har oplyst, at han er født i 1989 og opvokset i [en landsby] i Hiraan-regionen i Somalia, hvor han har boet indtil sin udrejse som ca. 23-årig i 2013. Klageren har [i efteråret] 2015 bestået modul 4 i dansk. Klageren har oplyst, at han taler og læser dansk. Klageren har siden [sommeren] 2017 arbejdet for [virksomhedens tidligere navn] (nu [virksomhedens nye navn]) og fra [efteråret] 2018 33,75 timer om ugen. Før da havde klageren været lønnet vikar samme sted i tre måneder og i praktik i to måneder. Klageren har fremlagt en anbefaling af [foråret] 2019 fra [virksomheden], hvori driftsleder [C] giver sin varmeste anbefaling til klageren. Desuden har klageren været i praktik dels i en børnehave i ca. et år, dels i et nedrivningsfirma i ca. tre måneder. Klageren har ikke kæreste eller familie, men har danske venner og veninder. Klageren er ikke aktiv i foreninger, men spiller fodbold i Struer med sine venner. I Somalia har klageren i hvert fald en søster og en bror samt sin ægtefælle. Klageren er en sund og rask mand. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og den dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/177

Nævnet **omgjorde i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag vedrørende en mandlig iransk statsborger. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet udtalte:** ”Udlændingetjeneste (nu Udlændingestyrelsen) meddelte [i] 2010 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen inddrog klagerens opholdstilladelse [i] 2018, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. 26, stk. 1, idet klageren havde forklaret svigagtigt om sit asylmotiv. Flygtningenævnet skal bemærke, at klageren i advokatindlægget har erkendt, at han og ægtefællen i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring i 2014 afgav forkerte oplysninger med hensyn til datoen for vielsen, om der blev holdt en rigtig bryllupsfest, og om de nåede at bo sammen, før klageren flygtede eller ej. Der er derfor anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af klagerens forklaring om asylmotiv. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder imidlertid, at klageren i det væsentlige har forklaret konsistent om sin konflikt med de iranske myndigheder, herunder om deltagelsen i demonstrationer i forbindelse med hvilke, han og hans venner optog fotografier, om anholdelsen af en den ene ven, de efterfølgende ransagninger af klagerens families bopæl, om hvor han tog ophold, da venen blev anholdt, og om flugten fra Iran. Da klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv overordnet forekommer troværdig, kan den omstændighed, at han i forbindelse med genoptagelsen af asylsagen knap 8 år efter udrejsen har haft svært ved at huske detaljer samt tids- og datoangivelser, ikke føre til, at forklaringen tilsidesættes som bevidst

urigtig med den konsekvens, at opholdstilladelsen kan inddrages som følge af svig. Nævnets flertal har ud over det tidsmæssige forløb lagt vægt på, at klageren på tidspunktet for samtalerne i 2018 var under pres både som følge af afslagene på familiesammenføring og ægtefællens opholdstilladelse, og fordi han havde fået at vide, at man overvejede at inddrage hans opholdstilladelse. Idet flertallet herefter fortsat finder det sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller for overgreb fra de iranske myndigheders side, ændrer nævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse, så klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2019/104

Nævnet **omgjorde i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at hun meddeles konsekvensstatus og dermed opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk hawiye og muslim fra [by], Galgadud, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dræbt af al-Shabaab. Klageren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at hun blev gift med en mand ved navn [A]. Under deres bryllupsfest henvendte flere medlemmer sig fra al-Shabaab på bopælen, hvorved der opstod tumult og skudveksling. Det resulterede i, at klagerens far blev skudt flere gange og døde som følge heraf. Medlemmerne af al-Shabaab bortførte herefter klageren og bragte hende til al-Shabaabs leder, [B], som sagde til klageren, at hun nu var gift med ham. Klageren blev tilbageholdt på [B]s bopæl ca. en måned, hvor hun blev voldtaget og slået flere gange, og der var vagter, som holdt øje med klageren. En dag, da vagterne ikke stod ved døren, flygtede klageren fra [B]s bopæl og tog hen til sin landsby. Klageren opholdt sig i sin landsby i fire måneder, hvor hun holdt sig skjult hos forskellige naboer. Hun sov en enkelt nat på sin egen bopæl. Klageren var på dette tidspunkt gravid. I løbet af de fire måneder henvendte al-Shabaab sig på klagerens bopæl, og de truede klagerens mor med, at de ville komme efter hende, hvis de fandt ud af, at hun var med til at holde klageren skjult. Klageren vidste ikke om al-Shabaab var klar over, at hun var gravid, men de havde sagt noget om, at hun skulle stenes til døde, hvis hun var gravid med et uægte barn. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tids-

punkt. Udlændingestyrelsens afgørelse [ fra foråret] 2014 er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af tilladelsesresolution fra [foråret] 2014, at tilladelsen er givet med følgende begrundelse: ”Udlændingestyrelsen finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, idet ansøgers forklaring på en række punkter forekommer utroværdig og usandsynlig, men finder ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at hun ved en tilbagevenden til det syd-centrale Somalia vil være i risiko for asylrelevante overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Klageren blev [i sommeren] 2017 indkaldt til en samtale i Udlændingestyrelsen med henblik på at afklare, om grundlaget for hendes opholdstilladelse stadig var til stede. [I sommeren] 2017 fik Udlændingestyrelsen en mail fra klageren om, at det ikke var muligt for hende at møde til en samtale, hvorefter det blev aftalt, at hun skulle partsafhøres skriftligt. [I efteråret] 2017 blev klageren partshørt skriftligt over de generelle forhold i Somalia. Klageren har i partshøringssvaret henvist til, at hun fortsat frygter al-Shabaab. Hun har endvidere henvist til, at hun vil være enlig kvinde ved en tilbagevenden til Somalia, og at faderskabet til hendes barn er ukendt. I forbindelse med sagens behandling ved Flygtningenævnet har klageren endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes datter vil blive tvangsomskåret. Klageren har til støtte for dette asylmotiv henvist til, at selv om hun er imod omskæring af datteren, mener hun ikke at kunne modstå presset mod hende for at lade datteren omskære. Klageren har endelig under mødet i Flygtningenævnet henvist til, at hendes ægtefælles familie vil slå hende ihjel. Klageren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at hun er bange for, at ægtefælles familie vil slå hende ihjel, fordi hun ikke kender faderskabet til sit barn. Klagerens ægtefælles familie ved, at klageren er blevet voldtaget, og derfor vil de slå hende ihjel. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren under nævnsmødet har fremstået meget troværdig og har afgivet en sammenhængende forklaring, der fremstår selvoplevet. Nævnet finder, at de divergenser, der er i klagerens forklaring, kan forklares med, at hun er analfabet, ligesom nævnet finder, at divergenserne ikke i øvrigt kan anses for at være centrale for asylmotivet. Flygtningenævnet finder derimod, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb fra sin ægtefælles families side. Nævnet har herved lagt vægt på, at det beror på klage-

rens egen formodning, at de vil slå hende ihjel, og at denne formodning ikke er yderligere underbygget. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hun som følge af sit oprindelige asylmotiv ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne om kvindelig omskæring i Somalia til grund, at kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men at dette i høj grad afhænger af moderens personlighed, og om hun vil være i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familie-medlemmer som samfundet. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring til grund, at hendes ægtefælle også er flygtet fra Somalia og nu opholder sig i Grækenland. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens far er blevet dræbt af al-Shabaab, og at hun ikke ved, om hendes mor er i live, eller hvor moren eventuelt måtte opholde sig, såfremt hun er i live. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at klageren ikke i øvrigt har nær familie i Somalia bortset fra en onkel, som hun ikke har haft kontakt med i mange år. Klageren har forklaret, at hun er imod omskæring af datteren, men at hun mener, at hun ikke vil kunne modstå presset mod hende for at lade datteren omskære. Flygtningenævnet finder på den baggrund og efter nævnets vurdering af klagerens person, at klageren - der i forhold til en tilbagevenden til Somalia må betragtes som en enlig kvinde, idet ægtefællen er flygtet fra Somalia og nu opholder sig i Grækenland - ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra omgivelserne om omskæring af datteren. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hendes datter ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod klagerens vilje. Flygtningenævnet har derfor meddelt klagerens datter, [A], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og som en konsekvens heraf opfylder klageren betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra sommeren] 2019, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Soma/2019/247

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Soma/2019/88, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2, Soma/2019/53, der er omtalt i 5.7 samt Soma/2019/178, der er omtalt i kapitel 10.

For så vidt angår bevisbyrden i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, henvises til afsnit 6.3 og 6.4, herunder særligt afgørelsen Soma/2019/240.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, kan nævnes:



Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk pashtun og sunni muslim fra [en landsby i] Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter de afghanske myndigheder, idet han er mistænkt for at have samarbejdet med Taliban og for at have slået sin tidligere forretningspartner, [E], ihjel. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter Taliban, idet de mistænker ham for at have angivet et medlem af Taliban til de afghanske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han havde en forretning i bazaren i [landsbyen], hvor han en formiddag omkring [foråret] 2015 gav en kunde tilladelse til at efterlade to gasbeholdere i forretningen i et par timer. Ansøgeren tog hjem fra forretningen klokken 13, hvorefter hans forretningspartner, [E], overtog pasningen af deres forretning. Samme eftermiddag kom ansøgerens farbrors søn, [G], hjem til ansøgeren i [landsbyen B] og fortalte, at han havde set, at det afghanske politi havde taget de to gasbeholdere med fra butikken, og at både [E] og personen, som havde efterladt de to gasbeholdere, var blevet anholdt. Ansøgeren tog derefter ophold hos sine svigerforældre. Dagen efter fortalte [G], at han havde talt med [E], der var blevet løsladt. Han havde fortalt, at der havde været sprængstof i de to gasbeholdere, og at ansøgeren ikke kunne overbevise myndighederne om, at han ikke kendte til indholdet af beholderne. Tre dage efter [E] blev anholdt, fortalte [G], at han var blevet slået ihjel. Omkring to dage derefter fik ansøgeren af sin ægtefælle og mor at vide, at talebanere havde ransaget hans bopæl. De ville tale med ansøgeren, fordi de mente, at han havde angivet personen, der havde placeret beholderne, til myndighederne. Ansøgeren udrejste af Afghanistan omkring en uge efter [E] blev anholdt. Han fik efterfølgende at vide, at Taliban har opsøgt og ransaget hans bopæl. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring forekommer usandsynlig. Det forekommer således usandsynligt, at en person, der var i besiddelse af sprængstof, ville efterlade dette hos ansøgeren, som han angiveligt ikke kendte, med risiko for at det ville blive opdaget. Endvidere forekommer det usandsynligt, at ansøgeren ville blive gjort ansvarlig for sprængstoffet af myndighederne, når henses til at den person, der havde haft sprængstoffet med, var blevet anholdt. Ansøgeren har da også vedrørende dette alene henvist til formodninger fremsat af hans familiemedlemmer, da han ikke selv har haft nogen kontakt med myndighederne i anledning af fundet af sprængstoffet. Som anført af Udlændingestyrelsen er det ligeledes usandsynligt, at ansøgerens forretningspartner, [E], skulle være bekendt med hvilken forklaring den person, der havde medbragt sprængstoffet, havde afgivet til myndighederne. Flygtningenævnet må derfor i det hele tilsidesætte ansøgerens forklaring om hans asylmotiv som konstrueret til lejligheden. Ovenstående må også ses i lyset af, at ansøgerens generelle troværdighed af andre årsager må betragtes som i væsentlig grad svækket. Flygtninge-



nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har oplyst at komme fra landsbyen [B] i [en provins], hvilket tilsvarende er oplyst af asylansøgeren [A]. Ved asylsamtalen af [efteråret] 2017 har ansøgeren herom forklaret, at [B] er en ganske lille by med 60 til 70 huse. De pågældende er endvidere indrejst i Grækenland på samme sted [sted] og samme dag. De har endvidere efter deres forklaringer haft butik i samme bazar. Ikke desto mindre benægter ansøgeren at kende [A]. Ansøgeren har desuden undladt at medvirke behørigt til sagens oplysning. Han har således ved sin asylsamtale af [efteråret] 2017 oplyst, at han ikke kendte eller kunne huske koden til sin mobiltelefon. Ansøgeren oplyste således til asylsamtalen side 6/18, at han ikke kunne huske koden, at han normalt ikke låste telefonen, og at det i øvrigt ikke var hans telefon. Han oplyste, at [M] kendte koden, men at han ikke kunne komme i forbindelse med denne, da [M]s telefonnummer befandt sig på telefonen, som ikke kunne låses op. Han tilbød herefter at fremskaffe koden efterfølgende, hvilket angiveligt ikke kunne lade sig gøre. Flygtningesnævnet finder, at ansøgerens adfærd i denne forbindelse bærer tydeligt præg af, at ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, hvilken han efter udlændingelovens § 40, stk. 1 har pligt til. På denne baggrund finder Flygtningesnævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/55

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2016. **Flygtningesnævnet** udtalte:”Ansøgeren er etnisk punjabi og muslim fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af sin farbror og farbrorens familie, fordi han ikke ønsker at gifte sig med sin farbrors datter. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at farbroren har overtaget familiens jord. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han seks-syv år forinden han udrejste af Pakistan fik at vide, at han skulle giftes med sin farbrors datter. Det var farbrorens ønske. I 2014 fik ansøgeren kontakt til sin nuværende ægtefælle via Facebook. Ægtefællen var bosiddende i Danmark. I starten af 2016 tog ansøgeren til Danmark for at møde sin nuværende ægtefælle. De blev gift 11 dage efter, ansøgeren indrejste i Danmark. Omkring fire-fem måneder efter indgåelsen af ægteskabet, blev ansøgerens farbror bekendt hermed. Farbroren kontaktede ansøgeren og truede med at slå ham ihjel. Ansøgerens søstre har endvidere været udsat for chikane af ansøgerens farbror. For tre måneder siden fik ansøgeren oplyst, at hans søsters mands lillebror var blevet skudt på grund af konflikten mellem ansøgeren og farbroren. Flygtningesnævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har Flygtningesnævnet lagt vægt på, at ansøgeren

indrejste i Danmark i [vinteren] 2016 men først søgte asyl [i foråret] 2018, særligt henset til at ansøgeren angiveligt allerede medio 2016 var blevet truet på livet. Endvidere søgte ansøgeren først om asyl efter at have modtaget afslag på genoptagelse af sin familiesammenførings sag [i vinteren] 2018. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren ifølge politiets afhøringsrapport [fra vinteren] 2018 oplyste, at han ikke kunne vende tilbage til Pakistan, fordi han ikke havde noget familie i Pakistan. Derudover finder Flygtningenævnet, at det svækker ansøgerens troværdighed væsentligt, at han til asylsamtalen [i vinteren] 2018 ikke ville give samtykke til ransagning af sin mobiltelefon, jf. udlændingelovens § 40. Nævnet finder ligeledes, at omstændighederne omkring ansøgerens ægteskab og ophold i Danmark svækker ansøgerens troværdighed, herunder at ansøgeren ikke er tilmeldt nogen adresse i Danmark, at han ikke ved, på hvilken adresse hans hustru er tilmeldt, og at ansøgeren og ansøgerens hustru har forklaret divergerende om deres opholdssteder. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Herefter finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på ansøgerens fremskaffelse af dokumentation for et eventuelt drab på ansøgerens svogers lillebror. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Paki/2019/1

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk oromo og er kristen tilknyttet pinsebevægelsen fra [navngiven by], Etiopien. Ansøgeren har sympatiseret med Oromo Liberation Front (OLF) siden 2004. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive anholdt og slået ihjel af de etiopiske myndigheder, fordi han er oromo, og fordi ansøgeren har modarbejdet regeringen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i 2006 udrejste illegalt af Etiopien til [et andet afrikansk land], fordi han sympatiserede med Oromo Liberation Front (OLF), og fordi han havde udført politiske aktiviteter imod regeringen i Etiopien. I [det andet afrikanske land] var ansøgeren politisk aktiv for partiet ESAT, som i eksil arbejdede mod den etiopiske regering. Ansøgeren udrejste af [det andet afrikanske land] i 2015 på grund af spændinger mellem [landets] statsborgere og udlændinge. Ansøgeren indrejste illegalt i Etiopien, hvor han opholdt sig forskellige steder, herunder hos sin familie i landsbyen [landsbyens navn]. Ansøgeren agiterede for oromoernes rettigheder og deltog i regimekritiske aktiviteter. I [slutningen af] 2015 fik ansøgeren at vide af en person, der arbejdede for efterretningstjene-

sten, men som sympatiserede med oppositionen, at han skulle passe på, fordi myndighederne var bekendt med hans politiske aktiviteter. Ansøgeren blev advaret mange gange. Ansøgeren blev opsøgt af repræsentanter fra sikkerhedstjenesten, som var loyale over for myndigheder, to til tre gange i byen [navngiven by]. Ansøgeren fik at vide, at han skulle stoppe med sit modstandsarbejde og samarbejde med regeringen. [I sommeren] 2016 udrejste ansøgeren af Etiopien ved brug af sit eget ægte pas og et visum udstedt i eget navn men med en forfalsket angivelse af hans stilling og formålet med udreisen. Han fløj fra Etiopien til Danmark. Omkring en måned efter ansøgerens udrejse blev hans families bopæl opsøgt af myndighederne, der spurgte efter ham. Myndighederne har også spurgt ansøgerens ven, [S], til, hvor ansøgeren opholder sig. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen har været overfladisk og upræcis, hvorfor den ikke forekommer selvoplevet, ligesom den har været usandsynlig og divergerende på en række centrale punkter, og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Indledningsvist skal Flygtningenævnet bemærke, at ansøgeren, der har en lang skolegang bag sig og er veluddannet, i sit meget detaljerede asylskema overordnet har redegjort for den politiske udvikling i Etiopien over en længere årrække uden nærmere at komme ret meget ind på, hvordan han selv har udført regimekritiske aktiviteter, og hvorfor og hvordan myndighederne begyndte at eftersøge ham, så han var nødsaget til at flygte. Ansøgeren har heller ikke hverken i sit asylskema eller under samtalerne redegjort nærmere for, hvem det var, han afholdt hemmelige møder med, hvad det var for møder og demonstrationer, han koordinerede, og hvor og hvordan han udførte arbejde blandt ungdommen med at oplyse om oromoernes sag og kampen for deres rettigheder. Det bemærkes i den forbindelse videre, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren i sit asylskema ikke har anført noget om hans fars tilknytning til OLF, og de konsekvenser denne tilknytning har haft for hans far og resten af familien, ligesom han ikke har anført noget om sin egen sympati for OLF. Ansøgeren har blandt andet forklaret, at han var en form for bagmand, hvilket er påfaldende set i lyset af, at han ikke forklaret om, at han skulle være fast tilknyttet en politisk gruppering. Ansøgerens har videre på den ene side forklaret, at han levede nærmest under jorden, efter at han var kommet tilbage fra Sydafrika, men har samtidig forklaret, at hans modstandsarbejde bestod i at rette henvendelse til unge mennesker på gaden for at agitere for oromoernes sag, hvilket heller ikke forekommer sandsynlig set i lyset af den fare, han herved udsatte sig selv for. På samme måde forekommer det mindre sandsynligt, at ansøgeren, der havde været beskæftiget med regimekritisk arbejde både før udreisen i 2006 og under opholdet i Sydafrika, skulle vælge at rejse tilbage til Etiopien i 2015 efter den store protestbølge, der opstod i kølvandet af studenterdemonstrationerne, der brød ud i 2014. Det forekommer i den forbindelse også usandsynligt, at ansøgeren, der allerede i forbindelse med udreisen i 2006 skulle have været i myndighedernes søgelys, valgte at tage ophold i den samme by, som han havde boet i før den første flugt. Nævnet har herved også tillagt det betydning, at ansøgeren

har forklaret udbyggende om sit opholdssted efter tilbagekomsten, idet det først var, da han blev foreholdt denne omstændighed i asylsamtalen, at han oplyste, at han var på flugt også efter tilbagekomsten og flyttede rundt forskellige steder. Ansøgeren har forklaret divergerende med hensyn til, om han efter genindrejsen i Etiopien er blevet opsøgt af myndighederne eller ej, hvilke myndighedspersoner der har været tale om og antallet af gange, han er blevet opsøgt. Også med hensyn til, om familiens bopæl blev ransaget af myndighederne efter hans udrejse, eller om de alene opsøgte hans mors bopæl og spurgte efter ham, og hvor mange gange bopælen er blevet opsøgt efter ansøgerens udrejse, har forklaringen været divergerende. Endelig bemærkes, at ansøgerens forklaring om, at han valgte at udrejse, fordi han var eftersøgt af myndighederne, ikke er sandsynlig set i lyset af, at han afventede at skaffe et visum, der blev udarbejdet i hans eget navn, og at han udrejste ved at gøre brug af dette visum og sig eget ægte pas via lufthavnen i Addis Ababa. Det gør ikke nogen forskel heri, at han har forklaret, at der blev betalt bestikkelse i lufthavnen i forbindelse med udrejsen henset til, at denne måde at udrejse på var særdeles farlig for ham, og at det ikke giver meget mening, at han afventede et visum henset til, at det var muligt at bestikke sig gennem myndighedskontrollen. Efter ansøgerens forklaring lægger nævnet til grund, at den omstændighed, at hans far har været politisk aktiv, ikke har givet ansøgeren problemer, og at faren stoppede sit politiske arbejde i 2000, hvorfor det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren af denne grund vil blive forfulgt af myndighederne i Etiopien. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han under opholdet i Danmark har udført regimekritiske aktiviteter, der er kommet til de etiopiske myndigheders kendskab, herefter og idet nævnet ikke har lagt ansøgerens forklaring om hans politiske aktiviteter til grund, er det ikke sandsynliggjort, at han er profileret i forhold til myndighederne, og at han derfor vil være i myndighedernes søgelys ved en tilbagevenden til Etiopien. Hverken de generelle forhold for oromoer i Etiopien eller den omstændighed, at ansøgeren har været udrejst til vesten kan begrunde, at han meddeles asyl. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etio/2019/1

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Esfaha, Khuzestan, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han er kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter sin fars ven, idet vennen har truet med at melde ansøgeren til politiet, idet han fandt en bibel hos ansøgeren. Ansøgerens fars ven har endvidere truet ansøgeren på livet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at

han frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han er konverteret til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i 2015 blev introduceret til kristendommen af sin ven. Ansøgeren fik udleveret materiale om kristendommen af sin ven. Omkring to måneder herefter blev ansøgeren inviteret i hjemmekirke hos sin ven. Omkring to eller tre dage før ansøgerens udrejse fra Iran, opdagede hans fars ven og hans forældre en bibel på køkkenbordet. Ansøgeren havde efterladt biblen på køkkenbordet og var faldet i søvn efter, at han var kommet hjem fra hjemmekirken. Ansøgeren fars ven, der arbejdede for efterretningstjenesten, truede ansøgeren med at melde ham til myndighederne. Herefter flygtede ansøgeren fra sin bopæl og tog hjem til sin brors ven, hvor han opholdt sig i omkring to eller tre dage. Dagen efter episoden, hvor ansøgeren bibel blev opdaget, ringede ansøgerens bror til sin ven og fortalte, at ansøgers fars ven havde opsøgt ansøgerens bopæl og havde taget nogle ting med sig. Ansøgeren udrejste fra Iran [i vinteren] 2015. Ansøgeren har oplyst, at han i Danmark har praktiseret kristendommen, idet han har været til gudstjenester, har været på en kristen sommerlejr, deltaget i dåbsforberedelse og er blevet døbt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt i form af den flugtudløsende begivenhed i hjemlandet til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det fremstår som usandsynligt, at ansøgerens ven, [M], gennem en længere periode skulle have holdt aktiviteter i form af hjemmekirke hver uge på sin bopæl henset til, at han boede sammen med sine stærkt religiøse muslimske forældre, og at [M] og de besøgende herved løb en betydelig risiko for at blive opdaget som kristne med alvorlige konsekvenser til følge. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaringer om, at [M] ikke tog særlige forholdsregler mod opdagelse, men forlod sig på, at de var udvalgte, ikke fremstår overbevisende i den sammenhæng. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer meget påfaldende, at ansøgeren skulle have ladet sin bibel ligge fremme på køkkenbordet i sit eget hjem efter et besøg i hjemmekirken hos [M], og at det netop var den aften, hans stærkt religiøse forældre havde deres ven, [N], som arbejdede for efterretningstjenesten, med hjem, og som opdagede ansøgerens bibel, der ifølge ansøgeren skulle have været pakket ind i avispapir. Nævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren efter et venskab på 7-8 år med [M], som introducerede ansøgeren til kristendommen og efter ansøgerens forklaring har betydet meget for ham, ikke efter udrejsen har forsøgt at skaffe sig oplysninger om [M] d, idet dette må have været muligt uden at udsætte [M] for at pådrage sig mistanke om kristne aktiviteter. Nævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren på trods af, at han skulle være blevet afsløret over for en person, der arbejdede ved efterretningstjenesten, var i stand til at udrejse legalt på sit eget pas flere dage efter episoden. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgerens problemer som kristen netop skulle være opstået i meget nær tidsmæssig tilknytning til, at ansøgeren havde fået afslag på ansøgning om visum til Danmark for at besøge sin ægtefælle. Ansøgeren fik således afslag på visum til Danmark for at besøge sin ægte-

fælle [i vinteren] 2018, og ansøgeren udrejste [i vinteren] 2018. Hertil kommer, at ansøgeren – på trods af sin angiveligt klare beslutning om fremover at ville leve som kristen – ikke fortalte sin kommende ægtefælle noget om sine positive holdninger til kristendommen, inden de efter det oplyste blev muslimsk gift [i foråret] 2015. Flygtninge­nævnet kan i fortsættelse af det anførte ikke lægge til grund, at ansøgerens konver­ sion til kristendommen er reel, selv om han er døbt kort tid efter sin indrejse, har de­ monstreret et ret detaljeret kendskab til kristendommen og har deltaget i en række kristne aktiviteter under sit ophold. Ansøgeren har således ikke over for nævnet på overbevisende måde kunnet redegøre for baggrunden for, at han har valgt at konvertere til kristendommen på trods af den risiko, det indebærer for ham. Den omstændighed, at ansøgeren på sin Facebook-profil efter indrejsen til Danmark har postet materiale med kristent indhold, kan ikke i sig selv medføre, at han derved har profileret sig på en sådan måde i forhold til de iranske myndigheder, at han risikerer asylbegrundende forføl­ gelse. Nævnet henviser herved til de foreliggende baggrundsoplysninger i blandt andet Fact Finding Report "House Churches and Converts" udgivet af Dansk Flygtninge­ hjælp og Udlændingestyrelsen i februar 2018 og Iran COI Compilation fra juli 2018, Accord, Austrian Red Cross. Det fremgår heraf blandt andet, at erklæring om konver­ sion på Facebook ikke i sig selv vil føre til forfølgelse, men eventuelt til overvågning. Flygtninge­nævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i aktuel risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstil­ ladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygt­ ninge­nævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2019/13

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtninge­nævnet** udtalte: "An­ søgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra [en nærmere bestemt landsby i], Nangarhar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel Taliban, som har slået hans far ihjel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter Taliban, der har kontrollen i det område, han kommer fra. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født i Peshawar i Pakistan, hvor han boede, indtil han var 14 år, hvor familien returnerede til Afghanistan. Ansøgerens far fik arbejde som agent for den afghanske efterretningstjeneste. Omkring seks-syv måneder efter ansættelsen begyndte faren at modtage telefonopringninger, som gik faren på, og faren meldte disse til politiet, som meddelte, at han ikke skulle tage disse alvorligt. Senere fandt ansøgerens mor et trusselsbrev ved bopælen. Da ansøgerens mor blev bekendt med brevs indhold, blev hun rystet. En uge senere kom ansøgerens far ikke

hjem fra arbejde. Ansøgerens farbror ringede den næste morgen til ansøgerens fars telefon, som blev besvaret af en person fra politiet, som sagde, at de kunne finde farens lig ved moskéen. Ansøgerens farbror meldte drabet til politiet. Et par uger senere modtog ansøgerens farbror et trusselsbrev og telefonisk trussel, hvorefter det blev besluttet, at ansøgeren skulle udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår som utroværdig og konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark, og nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår meget overordnet og ikke giver indtryk af at bygge på ansøgerens egne oplevelser. Flygtningenævnet videre lægger vægt på, at det ikke fremstår overbevisende, at ansøgerens far skulle have fortalt ansøgeren, som efter sin egen forklaring var et barn, at faren var agent for den afghanske efterretningstjeneste, og at han skulle holde øje med, hvad der skete i området. Nævnet lægger herved vægt på oplysningens karakter og betydningen, hvis den blev givet videre. Nævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at faren sagde til ansøgeren, at ansøgeren ikke måtte sige det til andre, men forklaringen fremstår også i lyset af, at ansøgeren har forklaret, at hans familie ikke ønskede at involvere ham i problemerne, fordi han ikke var så gammel, bemærkelsesværdig. Endvidere lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han under rejsen til Europa ikke talte med sin ældre bror om, hvad der var sket, og at han ikke ved, hvorfor han ikke gjorde det, fremstår afglidende og utroværdig. Nævnet lægger herved vægt på, at broren ifølge ansøgerens forklaring vidste mere om situationen, og at ansøgeren måtte formodes at interessere sig for, hvad der var sket, idet han måtte være klar over, at det ville være af betydning for, om han kunne få asyl i Sverige eller et andet europæisk land. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at det er bemærkelsesværdigt, at det var ansøgeren og ansøgerens brødre, der skulle forlade Afghanistan, mens ansøgerens farbror, der ifølge ansøgeren havde modtaget telefoniske trusler og havde anmeldt ansøgerens fars død til politiet, blev i Afghanistan. Ansøgerens forklaring om, at farbroren var klog og voksen, hvorfor det ville være nemmere for ham at klare det, fremstår ikke overbevisende. Ansøgeren har i øvrigt forklaret udbyggende om, hvorfor ansøgerens mor og farbror blev i Afghanistan til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2016 forklarede ansøgeren, at moren og farbroren ikke skulle rejse, fordi de var gamle. Til asylsamtalen den [...] 2017 forklarede ansøgeren, som anført, at farbroren var klog og voksen, og senere i samtalen og forklarede han, ligesom han har gjort for nævnet, at moren og farbroren også skulle rejse. Flygtningenævnet lægger derudover vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvor længe der gik mellem de to opringninger, som gjorde faren ked af det, og som ansøgeren overværede. Til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2016 forklarede ansøgeren, at der gik omkring tre dage mellem de to opkald. Til asylsamtalen den [...] 2017 forklarede ansøgeren, at han ikke husker, hvor lang tid der gik mellem de to opringninger, men det var en kort periode. Ansøgeren har også forklaret di-



vergerende om, hvor lang tid der gik fra farens død til, at ansøgerens farbror begyndte at modtage trusselsopkald. Til oplysnings- og motivsamtalet forklarede ansøgeren, at opkaldene begyndte omkring en måned efter farens død. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren, at han ikke husker, hvor lang tid der gik. Adspurgt om der f.eks. gik et par dage, uger eller måneder, forklarede ansøgeren, at der måske gik omkring to uger. For Flygtningenævnet har ansøgeren i begge tilfælde forklaret, at han ikke husker, hvor længe der gik. Nævnet er opmærksom på, at der er tale om mindre divergenser, men nævnet finder, at det er bemærkelsesværdigt, at ansøgeren i sine senere samtaler ikke har kunnet huske, hvor længe der gik henset til sagens alvorlige karakter for ansøgeren. Endvidere lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens forklaring om, at familien alene modtog et trusselsbrev, ikke fremstår overbevisende henset til, at det fremgår af den politirapport, som ansøgeren har fremlagt en kopi af, at ansøgerens farbror skulle have oplyst, at familien modtog flere trusselsbreve, herunder at nogle blev klistret på døren til familiens bolig, og at andre blev kastet ind i familiens gårdhave. Nævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at han kun har kendskab til et trusselsbrev. Nævnet finder imidlertid, at det er usandsynligt, at ansøgeren ikke i det mindste efter farens død eller i forbindelse med udrejsen af Afghanistan skulle være blevet gjort opmærksom på, at der havde været yderligere trusselsbreve henset til sagens alvorlige karakter. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren har fremlagt en kopi af en politirapport, men nævnet finder ikke, at dette kan føre til en anden vurdering. Den generelle sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan er ikke af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og det forhold at ansøgeren frygter, at han vil blive betragtet som vantro, fordi han har været i udlandet, kan heller ikke begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh 2019/15

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 2010. I 2013 udrejste han frivilligt til Irak. I 2015 indrejste ansøgeren på ny. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og tidligere muslim, nu kristen, fra Koya, provinsen Erbil, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin familie, herunder hans far, bror og slægtninge, og af alle kurdere og islamister i Irak, fordi han er kristen. Han har til støtte herfor oplyst, at han er konverteret til kristendommen. Hans



interesse for kristendommen opstod under hans første ophold i Danmark i perioden 2010-2013. Efter han var vendt tilbage til Irak, mødte han i begyndelsen af 2014 en mand ved navn [A]. [A] var kristen, og ansøgeren og ham begyndte på et tidspunkt at tale om kristendommen. Samtalerne gjorde ansøgeren mere interesseret i kristendommen. På et ukendt tidspunkt besøgte ansøgeren en huskirke i området Diana én gang. På et ukendt tidspunkt omkring [efteråret] 2014, blev ansøgeren overfaldet og bortført af tre ukendte personer. Han blev anklaget for at være kristen, ligesom de opdagede ansøgerens tatovering af et kors på armen og fandt et billede af en engel og nogle noter om Jesus i hans bukselomme. På et ukendt tidspunkt lykkedes det ham at flygte, hvorefter han tog direkte hen til [A]. Han tog herefter hjem til sin ven, [B], og opholdt sig der, indtil han udrejste af Irak i [foråret] 2015. Ansøgeren har derudover henvist til, at han har en stærk tilknytning til Danmark, fordi hans børn opholder sig her. Flygtninge-nævnet har på baggrund af ansøgerens oplysninger foretaget en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel, således at det må lægges til grund, at ansøgerens nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning, som det må forventes, at ansøgeren – også ved en tilbagevenden til Irak – vil fortsætte med at praktisere. I denne vurdering er indgået oplysningerne om tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for ansøgerens nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentlige skrifter og lignende). Det har også indgået i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger, herunder om ansøgeren er blevet døbt, har deltaget i gudstjenester, religiøs undervisning eller fremkommet med religiøse tilkendegivelser i medierne, herunder om ansøgerens aktiviteter har haft en vedvarende og regelmæssig karakter. Endelig har det indgået i nævnets vurdering, om ansøgeren i øvrigt har forklaret overensstemmende og troværdigt om de konflikter, der var anledning til hans seneste udrejse af Irak. Ansøgerens konversion til kristendommen er sket efter hans første indrejse til Danmark og mest sandsynligt – om end han selv har forklaret anderledes – på et tidspunkt, hvor han var blevet meddelt afslag på sin første asylansøgning samt afslag på familiesammenføring. Nævnet finder, at der under disse omstændigheder må stilles større krav til ansøgernes sandsynliggørelse af, at konversionen er reel. Det fremgår således af UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based-Refugee Claims under article 1A(2) ... fra april 2004 bl.a.: "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Religion har ifølge ansøgerens egen forklaring ikke tidligere spillet nogen særlig rolle i hans liv, og nævnet finder, at det må lægges til grund, at ansøgerens angivelige konversion ikke er religiøst begrundet, men derimod navnlig begrundet i et forsøg på at skabe sig et nyt opholdsgrundlag i Danmark, efter at

han en gang er blevet meddelt afslag på asyl og over flere gange er blevet nægtet familiesammenføring. Det hører i den forbindelse med i vurderingen, at ansøgeren har forklaret helt utroværdigt og usammenhængende om en lang række forhold, herunder – og i forlængelse af det som Udlændingestyrelsen har anført i sin afgørelse – om det overfald, han angiveligt var udsat for omkring [måned i efteråret] 2014, hvor han bl.a. har forklaret helt forskelligt og utroværdigt om, hvor længe han var tilbageholdt og om omstændighederne ved flugten. Ansøgeren har under denne asylsag endvidere anført, at han frygter sin familie, som han under den oprindelige asylsag oplyste var døde. Hertil kommer, at ansøgeren kun har kunnet forklare helt overordnet om kristendommen, og at han på ingen overbevisende måde har kunnet redegøre for baggrunden for sin konversion. Uanset at ansøgeren igennem en længere periode har deltaget i kristne aktiviteter og har fremlagt en række støttende erklæringer fra forskellige menigheder, finder nævnet, at det derfor ikke kan lægges til grund, at ansøgerens formelle konversion og kristne dåb er udtryk for en reel ændret indre overbevisning af religiøs karakter, som ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil fortsætte med at praktisere på en måde, som kan bringe ham i konflikt med hans familie, myndighederne eller andre. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren har ladet sig tatovere med et kors på højre underarm, kan ændre herpå. Det kan heller ikke lægges til grund, at ansøgerens deltagelse i kristne aktiviteter i Danmark – i hans forsøg på at konstruere sit asylmotiv – er kommet til de irakiske myndigheders eller andres kendskab, hvorfor det samlet ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for at blive udsat for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/16

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren er tidligere shia-muslim, men han er efter det oplyste konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder eller ansøgerens familie, idet han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han indrejste i Danmark første gang i [efteråret] 2014 på et gyldigt visum. I [slutningen af] 2014 begyndte ansøgeren at komme i et kristent fællesskab og deltog i bibelkurser. I [starten af] 2015 konverterede ansøgeren til kristendommen. [I foråret] 2015 rejste ansøgeren til Iran, hvorefter han [seks måneder senere] rejste tilbage til Danmark, idet han fik et nyt gyldigt visum. I [foråret] 2016 rejste ansøgeren til Iran i forbindelse med det iranske nytår, hvorefter han rejste tilbage til Danmark [to måneder senere]. Under sine ophold i Iran fortalte ansøgeren ikke, at han var blevet kristen eller gik i kirke, men han læste i Biblen om natten på sin computer. [I sommeren] 2016 blev ansøgeren døbt. [Dagen

efter sin dåb] blev ansøgeren ringet op af sin søster, far og to venner, som oplyste, at de var blevet opsøgt af myndighedspersoner i Iran. Ansøgerens far truede ham, idet han var blevet bekendt med ansøgerens konversion til kristendommen. Flygtningenævnet har på baggrund af ansøgerens oplysninger foretaget en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel, således at det må lægges til grund, at ansøgerens nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. I denne vurdering er indgået oplysningerne om tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for ansøgerens nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentlige skrifter og lignende). Det har også indgået i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger, herunder om ansøgeren er blevet døbt, har deltaget i gudstjenester, religiøs undervisning eller fremkommet med religiøse tilkendegivelser i medierne, herunder om ansøgerens aktiviteter har haft en vedvarende og regelmæssig karakter. Ansøgerens konversion til kristendommen er sket efter hans første indrejse til Danmark og mest sandsynligt – om end han selv har forklaret anderledes – på et tidspunkt, hvor han var blevet meddelt afslag på familiesammenføring. Nævnet finder, at der under disse omstændigheder må stilles større krav til ansøgernes sandsynliggørelse af, at konversionen er reel. Det fremgår således af UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based-Refugee Claims under article 1A(2) ... fra april 2004 blandt andet: "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Religion har ifølge ansøgerens egen forklaring ikke tidligere spillet nogen særlig rolle i hans liv, og det forekommer nævnet helt åbenbart, at ansøgerens konversion alene er begrundet i et forsøg på at skabe sig et nyt opholdsgrundlag i Danmark, efter at han over flere gange er blevet nægtet familiesammenføring, herunder en nægtelse der blandt andet var begrundet i, at hans ægtefælle viste sig at være gift i forvejen med en anden mand. Nævnet tiltræder, at det er påfaldende, at ansøgerens ansøgning om asyl begrundet i konversionen er indgivet to dage forud for hans angiveligt planlagte udrejse af Danmark og ni dage efter at have modtaget afslag på familiesammenføring. Det hører i den forbindelse med i vurderingen, at ansøgeren har forklaret helt utroværdigt og usammenhængende om, at hans familie, kolleger og myndighederne i Iran skulle være blevet gjort bekendt med hans konversion dagen efter, at dåben fandt sted, herunder at myndighederne samme dag opsøgte hans kolleger og hans familie med en ransagningskendelse. Set i forhold hertil finder nævnet, at der ikke kan tillægges brevet fra ansøgerens tidligere ægtefælle nogen bevismæssig værdi. Uanset at ansøgeren har demonstreret et godt kendskab til kristendommen, og at han har kunnet fremlægge en række støttende erklæringer fra forskellige menigheder, tiltrædes det, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerens konver-

sion er udtryk for en reel ændret indre overbevisning af religiøs karakter, som ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil fortsætte med at praktisere på en måde, som kan bringe ham i konflikt med hans familie eller myndighederne i Iran. Det kan som nævnt ovenfor heller ikke lægges til grund, at ansøgerens deltagelse i kristne aktiviteter i Danmark – i hans forsøg på at konstruere sit asylmotiv – er kommet til de iranske myndigheders eller andres kendskab, hvorfor det samlet ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/23

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af ISIL, som har efterlyst ham, idet de anklager ham for at være homoseksuel. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter al-Hashd al-Shaabi og andre shia-muslimer, fordi han er sunni-muslim fra Mosul. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ISIL indtog hans hjemby, Mosul, i sommeren 2014. Han blev på et tidspunkt stoppet på gaden af ISIL-medlemmer, som piskede ham, fordi han var i besiddelse af cigaretter. I sommeren 2015 blev ansøgerens barndomsven, [Y], henrettet af ISIL, fordi han var homoseksuel. Efterfølgende slog ISIL også deres fælles ven, [A], ihjel, fordi han havde været venner med [Y]. Dagen efter drabet på [A] blev ansøgeren opsøgt af en dreng ved navn [B], som fortalte ham, at ISIL også var efter ham, da han også havde været venner med [Y]. ISIL havde imidlertid ikke ansøgerens adresse, da ansøgeren og hans familie var flyttet til et andet sted i Mosul. På samme tid florerede der rygter om, at ISIL planlagde at rekruttere én mand på over 17 år fra hver husstand. Endelig har ansøgeren oplyst, at han efter sin udrejse har modtaget et brev på Facebook fra sin familie, hvoraf det fremgår, at de er blevet opsøgt af ISIL, som søgte efter ansøgeren, og at hans far i den forbindelse blev tilbageholdt i to-tre dage. Til støtte for sin frygt for al-Hashd al-Shaabi og andre shia-muslimer har ansøgeren oplyst, at al-Hashd al-Shaabi og shia-muslimer i øvrigt anser alle sunni-muslimer fra Mosul for at være en del af ISIL. Det fremgår desuden af advokatindlæg af 27. februar 2019, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak endvidere frygter at blive slået ihjel af sin far eller af familien til en pige, [I], som han tidligere havde et forhold til. Ansøgeren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han nogle år inden sin udrejse af Irak havde et forhold til [I]. Forholdet var hemmeligt. Da [I] senere skulle giftes, fandt man ud af, at hun ikke var jomfru. I den forbindelse blev hun nødt til at oplyse, at hun havde haft et forhold til ansøgeren. [I] blev derpå slået ihjel af sin egen familie, og ansøgeren har i Danmark fået telefontrusler fra sin far og fra [I]s bror, der begge truer med at slå ansøgeren ihjel. Flygtningenævnet finder, at

ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i forhold til ISIL fremstår som utroværdig og konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvorvidt han er blevet pisket af ISIL for at ryge, om hvem [B] er, og hvem der fortalte ham om [Y]s død. Nævnet lægger videre ligesom Udlændingestyrelsen vægt på, at ansøgerens forklaring om, at ISIL ikke skulle kunne lokalisere ansøgerens families bopæl, savner mening. Nævnet kan henvise til begrundelsen i Udlændingestyrelsens afgørelse, idet det, der er fremkommet for nævnet, ikke kan føre til en anden vurdering. Derudover lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt det var kendt, at [Y] var homoseksuel. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han mener, at det ikke var almindelig kendt, at [Y] var homoseksuel. Det var kun de nærmeste, der vidste det. Til asylsamtalen den [...]2016 forklarede ansøgeren derimod, at det meste af nabolaget var bekendt med, at [Y] havde homoseksuelle tendenser. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren foreholdt divergensen har forklaret, at han mente at vennerne, herunder naboerne, vidste det. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår han og familien flyttede. For nævnet forklarede ansøgeren, at familien flyttede nogle måneder, inden ISIL overtog kontrollen med Mosul. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren, at han og familien flyttede omkring 2010 eller 2011. For så vidt angår situationen i Mosul har byen siden den 21. juli 2017 været under den irakiske regerings eller dennes allieredes kontrol, jf. baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos Temanotat "Irak: Ninewa provins – sikkerhetssituationen per oktober 2018" og Udlændingestyrelsens rapport fra november 2018 "Northern Iraq Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI)", selvom det ikke kan udelukkes, at der fortsat kan være ISIL-sympatisører i byen. På denne baggrund sammenholdt med baggrundsoplysningerne i øvrigt og henset til, at ansøgeren ikke kan antages at være særligt profileret hos ISIL finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemområde. For Flygtningenævnet har ansøgeren som nyt asylmotiv henvist til, at han efter asylsamtalen har fået at vide, at en pige, som han havde et forhold til nogle år, inden han udrejste af Irak, har oplyst sin familie om forholdet, at familien har slået pigen ihjel, og at ansøgerens far og pigens familie nu vil slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren har henvist til to lydfiler med trusler fra henholdsvis ansøgerens far og pigens bror, som ansøgeren har modtaget på sin telefon. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at nævnet ikke har fundet anledning til at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen foretager en nærmere undersøgelse af de telefonnumre, som lydfilerne er sendt fra. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om sit nye asylmotiv finder Flygtningenævnet, at ansøgeren heller ikke har sandsynliggjort dette asylmotiv. Nævnet lægger herved vægt på tidspunktet for det ny asylmotivs fremkomst og på, at

ansøgerens generelle troværdighed er svækket, jf. nævnets vurdering af ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sit forhold til pigen. For nævnet forklarede ansøgeren først, at han havde et forhold til pigen nogle måneder, inden han udrejste af Irak. Derefter forklarede han, at forholdet fandt sted nogle måneder, inden ISIL overtog kontrollen med Mosul, men af indlægget fra ansøgerens advokat fremgår, at ansøgeren havde forholdet til pigen nogle år, inden han udrejste af Irak. Den omstændighed, at ansøgeren har afspillet optagelser af telefonbeskeder med trusler, kan under de foreliggende omstændigheder ikke føre til en anden vurdering. For så vidt angår risikoen for forfølgelse af shiamuslimer finder Flygtningenævnet, at ansøgeren heller ikke har sandsynliggjort, at han som følge heraf opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke har en konkret konflikt med shiamuslimske grupperinger, og at ansøgerens frygt for shiamuslimer beror på egne formodninger. For så vidt angår situationen for sunnimuslimer i og omkring Mosul er forholdene stadig præget af usikkerhed, og til tider uroligheder, hvilket blandt andet har sammenhæng med shia-militseres betydelige indflydelse. Efter baggrundsplysningerne er der imidlertid ikke grundlag for at antage, at forholdene er således, at enhver sunnimuslim, der vender tilbage, som udgangspunkt vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold for sunnimuslimer i Irak kan endvidere ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Irak 2019/24

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har oplyst, at hun er muslim fra [byen X] i Galdaguud-regionen, Somalia, og tilhører klanen Hawiye. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv under sin oprindelige asylsag henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter sin farbroder, som er medlem af al-Shabaab, enten vil slå klageren ihjel eller foranstalte, at andre medlemmer af al-Shabaab slår hende ihjel, som følge af flugten fra et tvangsægteskab, som hendes farbroder havde arrangeret for hende. Klageren har til støtte herfor forklaret, at hun i 2008 blev gift med sin ægtefælle, [A], uden sin farbroders samtykke. Farbroderen blev meget vred, da han opdagede ægteskabet og lod klageren fængsle i perioden fra 2008 til 2012. Da klageren blev løsladt, var ægtefællen udrejst af Somalia. Farbroderen arrangerede et ægteskab

mellem klageren og farbroderens søn, [B]. Hverken [B] eller klageren ønskede ægteskabet, og [B] forsvandt efter vielsen. [I sommeren] 2013 meddelte farbroderen sit ønske om, at klageren skulle indgå et ægteskab med farbroderens ven fra al-Shabaab. Klageren ønskede ikke at blive gift med personen fra al-Shabaab, hvorfor hun kontaktede sin forsvundne ægtefælles tante. Tanten lovede at hjælpe klageren, og en måned senere lykkedes det klageren at udrejse med hjælp fra tante. [I sommeren] 2013 tog klageren fra sin landsby med henblik på endelig udrejse af Somalia. Klageren har videre som asylmotiv under sin inddragelsessag i Udlændingestyrelsen henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter, [C], vil blive omskåret, tvangsfjernet og tvangsgift, idet klagerens ægteskab med børnenes far ikke er accepteret af farbroderen, som er al-Shabaab-medlem og, at hendes søn, [D], vil blive hjernevasket og tvangsrekrutteret til al-Shabaab og tvangsfjernet fra klageren. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen tilsidesatte under den oprindelige behandling klagerens forklaring om sit asylmotiv og lagde herved vægt på, at klagerens forklaring om sin konflikt med sin farbror på centrale punkter fremstod divergerende og utroværdig. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sin konflikt med farbroren til grund. Nævnet bemærker først, at klagerens baggrund er udokumenteret, og at klageren bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sin ægtefælles forhold til Udlændingestyrelsen. Nævnet finder, at klagerens forklaring på ses i dette lys. Nævnet finder, at klagerens forklaring om fængslingen i fire år og forholdene i fængslet fremstår helt usandsynlig. Nævnet finder i det hele ikke, at klageren kan anses for at have den baggrund, som hun påberåber sig. Flygtningenævnet kan ikke tilsidesætte klagerens forklaring om, at hun stammer fra [byen X]. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder kontrolkort af 14. november 2018, til grund, at al-Shabaab fortsat har magten i det område, klageren har forklaret, hun kommer fra. Flygtningenævnet tiltræder, at forholdene i [byen X] er ændrede på en sådan måde, at det ikke vil være i strid med EMRK artikel 3 på ny at henvise klageren til at tage ophold der. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er således til stede. For så vidt angår vurderingen efter udlændingelovens § 26, bemærker Flygtningenævnet, at klageren har opholdt sig her i landet i omkring 5½ år, at hun har født to børn her i landet, at hun ikke har opnået tilknytning til arbejdsmarkedet eller uddannelse, og at hun ikke har væsentlige helbredsmæssige problemer. Nævnet bemærker endvidere, at kla-



gerens ægtefælle efter det oplyste har opholdstilladelse i USA. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at nævnet ikke finder, at klagerens børn selvstændigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at § 26-hensynene ikke har en sådan vægt, at klagerens opholdstilladelse alligevel ikke skal inddrages. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/91

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2019/12, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2, ugan/2019/3, der er omtalt ovenfor i afsnit 6.12.2.6, og Afgh/2019/130, vedrørende en mindreårig afghansk asylansøger, der er omtalt i afsnit 9.7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. Ansøgeren oplyste ved indrejsen, at hun var statsborger i Aserbajdsjan. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i 2014 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. I 2015 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, efter at nævnet fra politiet havde modtaget oplysninger om, at ansøgeren var identificeret som armensk statsborger. I 2017 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte:”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra [...], Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter familien til den mand, som blev fængslet for overfald på hendes søn [A]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at [A] havde indledt et forhold til en muslimsk pige, som var forlovet med en anden. Pigen forlovede angreb [A] og stak ham med en kniv. Efter overfaldet blev pigens forlovede fængslet. Familien til overfaldsmanden begyndte herefter at chikanere ansøgerens familie, og de truede med, at hvis de ikke frafaldt anklagen mod deres søn, ville de slå familien ihjel. Politiet begyndte ligeledes at chikanere familien. [A] ønskede ikke at frafalde anklagen, da han frygtede, at en uskyldig i stedet ville blive dømt. En dag opstod der brand i familiens hus. Politiet oplyste i den forbindelse, at der var tale om en fejl i det elektriske system, men ansøgeren mener, at branden var påsat af overfaldsmandens familie. Ansøgeren og hendes sønner udrejste derefter til distriktet [...], hvor de tog ophold indtil deres udrejse. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ved vurdering af ansøgerens forklaring har nævnet lagt afgørende vægt på, at ansøgerens troværdighed må anses for stærkt svækket ved, at ansøgerens asylsag indtil



medio 2014 blev behandlet på grundlag af oplysninger fra hendes søn, [A], om at hendes navn var [...], og at hun var fra Aserbajdsjan, og at dette først blev opdaget af politiet i forbindelse med udsendelsesproceduren efter Flygtningenævnets afgørelser [en nærmere angiven dato i foråret] 2014. Nævnet finder, at det forekommer utroværdigt, at ansøgeren skulle have været uvidende om, at disse oplysninger var usande. Nævnet bemærker i den henseende, at Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge ansøgerens søn, [A]s, forklaring om sit asylmotiv til grund. Der henvises herved til Flygtningenævnets afgørelse af [en nærmere angiven dato i foråret] 2014, hvoraf fremgår følgende: ”Ansøgeren har forklaret divergerende om sit forhold til pigen, [N]. Under samtalen med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2012 har ansøgeren forklaret, at han kun havde kontakt med pigen gennem blikke, at han aldrig indledte noget egentligt forhold med hende, men blot talte med hende. Under samtalen med Udlændingestyrelsen den [vinteren] 2013, efter Udlændingestyrelsen ved afgørelse af [en nærmere angiven dato i foråret] 2013 i første omgang havde givet afslag på asyl, har ansøgeren ændret sin forklaring til, at både han og [B] havde et forhold til [N], og at ansøgeren og [N] havde et seksuelt forhold gennem nogle måneder. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, hvorvidt han har anmeldt knivoverfaldet til politiet, og under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at politiet truede med at sende ham tilbage til Aserbajdsjan, hvis han opretholdt anmeldelsen. Også omkring knivoverfaldet har ansøgeren forklaret divergerende, idet ansøgeren under første samtale med Udlændingestyrelsen har forklaret, at det var [A], der overfaldt ham, og under anden samtale med Udlændingestyrelsen har han forklaret, at der deltog omkring 50 andre personer. Herefter, og da ansøgeren efter sin forklaring blev boende i byen efter overfaldet i omkring et år og ni måneder, heraf tre – fire måneder på samme bopæl, uden på ny at blive kontaktet af [B], finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår utroværdigt og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren findes ikke at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Da ansøgerens asylmotiv i det hele er afledt af hendes søns asylmotiv, finder nævnet derfor allerede af den årsag, at ansøgerens forklaring må tilsidesættes. Det forhold, at ansøgeren efterfølgende har oplyst, at konflikten med [B] og dennes familie fandt sted i Armenien, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret til dels divergerende og udbyggende i forhold til sønnen om deres asylmotiv. Ansøgeren har således til asylsamtalen [en nærmere angiven dato i efteråret] 2017 forklaret, at politiet anholdt gerningsmanden til knivoverfaldet, og at han fik sin straf, og at gerningsmandens forældre efterfølgende kom hver nat til deres bopæl og chikanerede dem og slog ansøgerens søn. Ansøgeren forklarede endvidere, at gerningsmandens forældre kom en dag og satte ild til ansøgerens hus, hvorefter de flyttede til et andet distrikt ved navn [...]. Ansøgerens søn har derimod til sin asylsamtale den [i vinteren] 2013 forklaret, at gerningsmanden ikke blev straffet, da han var fra en velhavende fa-

milie, og at familien forblev på bopælen indtil udrejsen. Sønnen forklarede ikke om opsøgninger fra gerningsmandens familie eller om ildspåsættelsen af deres bolig. Nævnet bemærker, at uanset om ansøgerens forklaring om asylmotivet kunne lægges til grund, er der efter nævnets opfattelse tale om et afsluttet forhold, der ligger langt tilbage tidsmæssigt, og som ikke kan begrunde asyl. Nævnet finder efter en samlet vurdering herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved udrejsen har været udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har været i konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens helbred og det forhold, at hun ikke har familie tilbage i Armenien, ikke er asylbegrundende forhold.” Arme/2019/3

Som eksempel på sager, hvori ansøgerne har påberåbt sig konversion til kristendommen som asylmotiv, og hvori Flygtningenævnet har fundet, at ansøgernes generelle troværdighed har været svækket af, at nævnet har tilsidesat ansøgernes forklaringer om konflikter i hjemlandet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og født i [A], men opvokset i Shiraz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter henrettelse af de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2012 konverterede til kristendommen i Iran. Det skete i forbindelse med, at en ældre dame, som han ikke kendte i forvejen, [i vinteren] 2013 kom til den forretning, hvor han arbejdede. Hun sagde, at den musik, der blev spillet, mindede om den musik, der blev spillet i kirken og begyndte at tale om Jesus og kristendommen, og opfordrede ham til at søge viden om kristendommen. Ansøgeren talte med den gamle dame i 45 minutter, og følte det som et mirakel, og betragtede herefter sig selv som værende konverteret. Noget efter fortalte ægtefællen ham om præsten [B] fra kirken [C] i Shiraz. Ansøgeren og ægtefællen opsøgte præsten i kirken og fortalte, at de ønskede at lære mere om kristendommen og fik en bibel af præsten. Ansøgeren herboende tidligere ægtefælle, [D], blev tilbageholdt af myndighederne i [vinteren] 2013, og myndighederne beslaglagde i den forbindelse hendes mobiltelefon og fandt oplysninger om ansøgerens og ægtefællens interesse for kristendommen. Efter ægtefællens løsladelse skjulte hun og ansøgeren sig hos en af ægtefællens veninder. Kort tid efter flygtede ægtefællen i [vinteren] 2013 fra Iran, og hun fik senere [vinteren] 2013 opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde ikke råd til selv at flygte sammen med hende, og gemte sig i stedet i landsbyen [E] hos sin fætter i 1 år og 4 måneder. Mens han opholdt sig der, fik han via sin bror

besked om, at myndighederne havde været på hans bopæl og ledt efter ham og ægtefællen, og at de havde medtaget ansøgerens bibel, eftersom den ikke længere var at finde på bopælen. I [sommeren] 2014 vendte ansøgeren tilbage til Shiraz for at få genregistreret ægteskabet med [D], idet de efter en separation (skilsmisse efter de iranske regler) havde genoptaget deres samliv, hvilket ikke var blevet registreret af myndighederne. [I sommeren] 2014 fik ansøgeren udstedt et iransk nationalitetspas med gyldighed til [I sommeren] 2019. I [I sensommeren] 2014 søgte han om visum til Danmark. I [efteråret] 2014 søgte ansøgeren om familiesammenføring i Danmark med [D], og [i oktober] 2015 fik han afslag herpå. Forinden havde han [i vinteren] 2015 fået afslag på ansøgningen om visum til indrejse i Danmark. I [vinteren] 2014 lærte ansøgeren en ung mand ved navn, [F], at kende. [F] tog igennem cirka otte måneder ansøgeren med til kristne møder i forskellige hjemmekirker. I [sommeren] 2015 deltog ansøgeren i sit sidste møde i hjemmekirken. Et par dage efter fik han af [Fs] bror at vide, at [F] var blevet tilbageholdt af myndighederne. Broren opfordrede ansøgeren til at flygte, da møderne i hjemmekirken var blevet opdaget. Ansøgeren tog tilbage til sin [E], hvor han gemte sig i to måneder. Han rejste herefter til Shiraz, hvor han opholdt sig kortvarigt hos sine forældre, før han udrejste illegalt fra Iran [i efteråret] 2015. Efter ankomsten til Danmark blev ansøgeren [i efteråret] 2016 døbt, og [i sommeren] 2018 blev han konfirmeret. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet forklaringen herom har været divergerende fra den tidligere ægtefælles forklaring i forbindelse med hendes asylsag, ligesom forklaringen har været usandsynlig og påfaldende på en række centrale punkter, og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret, at han fortalte sin tidligere ægtefælle om mødet med den gamle dame, hvilket ægtefællen ikke har forklaret noget om i forbindelse med hendes asylsag, hvor hun tværtimod forklarede, at ansøgeren, da hun fortalte ham, at hun havde været henne ved en kirke, blev sur og sagde, at hun ikke længere måtte forlade bopælen. Ansøgerens og den tidligere ægtefælles forklaringer har været divergerende med hensyn til, om ægtefællen var alene, da hun opsøgte præsten [B], eller om hun og ansøgeren opsøgte [B] sammen, og om det var ægtefællen eller dem begge, der fik en bibel af præsten. Det bemærkes i den forbindelse, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren slet ikke stillede ægtefællen spørgsmål angående hendes kendskab til [B], herunder om hun havde mødt ham tidligere. Også med hensyn til, om ægtefællen havde haft interesse for kristendommen allerede fra barnsben eller teenageårene, eller om det først var, da hun som voksen så en film om kristendommen, at interessen blev vakt, har ansøgeren og ægtefællen forklaret forskelligt. Ansøgeren har endeligt i asylsamtalen [i foråret] 2017 oplyst, at der ikke skete noget, mens han og den tidligere ægtefælle opholdt sig hos [G], hvorimod ægtefællen har forklaret, at bopælen blev ransaget [en dag i vinteren] 2013 kl. 9-10. Ansøgerens forklaring med hensyn til, hvornår han og den tidligere ægtefælle er blevet henholdsvis gift og skilt eller har genoptaget deres samliv har været usikker og stemmer endvidere

ikke med de dateringer, der fremgår af myndighedernes påtegninger på det id-kort og den vielsesattest, der er blevet fremlagt i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring, idet det heraf blandt andet fremgår, at ansøgeren og ægtefællen blev gift igen [i foråret] 2013, og dermed samme dag, som ægtefællen indrejste i Danmark. Det bemærkes i samme forbindelse videre, at det forekommer påfaldende, at den tidligere ægtefælle i forbindelse med hendes asylsag konsekvent har omtalt ansøgeren som sin eksmand, selvom parret ifølge ansøgeren forud for ægtefællens flugt havde genoptaget deres samliv og anså sig for igen at være gift med hinanden. Det forekommer ikke troværdigt, at den gamle dame uden videre skulle begynde at tale med ansøgeren, som hun ikke kendte i forvejen, om Jesus og kristendommen, eller at hun skulle have opfordret ham til at søge flere informationer om kristendommen. Det forekommer videre utroværdigt, at ansøgeren på trods af, at han mente sig eftersøgt af myndighederne, tog tilbage til Shiraz og kontaktede flere forskellige statslige myndigheder med henblik på at få udstedt pas og visum til Danmark og at få sit ægteskab genregistreret med henblik på at søge om familiesammenføring. Det er videre mindre usandsynligt, at ansøgeren i samme periode valgte at fortælle [H], at han havde frafaldet sin muslimske tro, og at han valgte at optage kontakt til [F], og at han jævnligt skulle være kommet i forskellige hjemmekirker, henset til at han i forvejen anså sig selv som værende i de iranske myndigheders søgelys. Det er videre mindre sandsynligt, at han skulle være udrejst via Shiraz, i stedet for at rejse direkte fra [E], henset til den betydelige risiko der var forbundet med at vende tilbage. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at myndighederne opsøgte forældrenes bopæl, efter at han for anden gang var flygtet til [E], da [F] var blevet anholdt. Det er heller ikke troværdigt, at ansøgeren ikke også forsøgte at flygte ud af Iran, da den tidligere ægtefælle udrejste i 2013, henset til ansøgerens forklaring om, at ægtefællen i dagbogen i mobiltelefonen, som myndighederne tog fra hende, skulle have skrevet om såvel sin egen som ansøgerens interesse for kristendommen. Det bemærkes i den forbindelse, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at ansøgeren efter ægtefællens udrejse og dermed på et tidspunkt, hvor han anså sig for at være konverteret til kristendommen, og indtil han mødte [F], efter det oplyste udviste beskedne bestræbelser på at lære mere om kristendommen. Det forekommer videre påfaldende, at det hjemmekirkenetværk, ansøgeren tilhørte, mødtes de samme steder og udvekslede såvel navne som telefonnumre, og at hjemmenetværket blev opdaget af de iranske myndigheder i [sommeren] 2015, hvor ansøgeren kort forinden havde fået afslag på sin ansøgning om visum. Om den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører konversionen til kristendommen, skal nævnet indledningsvist bemærke, at ansøgerens generelle troværdighed er påvirket af, at nævnet har tilsidesat forklaringen om det oprindelige asylmotiv. Ansøgeren har videre forklaret om baggrunden for konversionen og de overvejelser, der førte til ønsket om at skifte tro, i meget generelle vendinger, og det ikke forekommer sandsynligt, at han allerede umiddelbart efter mødet med damen i forretningen betragtede sig som værende

konverteret. Ansøgeren har i ret generelle og gentagne vendinger forklaret om sine overvejelser om kristendommen, og der gik godt 11 måneder fra hans indrejse i Danmark og til, at han lod sig døbe. Han havde ikke forud for dåben gennemgået et egentlig dåbsforberedelsesforløb, hvilket heller ikke forekommer overbevisende set i lyset af forklaringen om, hvornår han konverterede. Selvom ansøgeren er blevet døbt og konfirmeret og har deltaget i en række forskellige kristne aktiviteter, er det ikke sandsynliggjort, at der er tale om en reel konversion og et ønske om også fremadrettet at leve åbent som kristen. Idet det endelig bemærkes, at billederne fra ansøgerens dåb er offentliggjort på en anden persons profil uden gengivelse af ansøgerens navn, og da nævnet som anført ovenfor lægger til grund, at han ikke er profileret i forhold til de iranske myndigheder, er det ikke sandsynliggjort, at han derved er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Nævnet finder efter en samlet vurdering herefter ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort sit asylmotiv, og at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/21

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2019/87 der er omtalt i afsnit 2.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet forskellige forklaringer til udenlandske og danske myndigheder kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er irakisk statsborger, etnisk kurder og har oplyst at være ateist fra [en landsby i] Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ISIL, idet han har haft konflikter med [F] og [S], der er medlemmer af ISIL. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter sin bror og hans meget religiøse venner, fordi han har delt islamkritiske indlæg på Facebook. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han en dag i [foråret] 2015 skulle installere et klimaanlæg for [F] og [S], der kom fra ansøgerens landsby. Mens ansøgeren blev vist, hvor klimaanlægget skulle installeres, spurgte [F] ansøgeren, om han bad til Gud. Ansøgeren fortalte ham, at han ikke bad til Gud, fordi han ikke var religiøs. Dette blev [F] meget vred over. Der opstod i den forbindelse håndgemæng mellem ansøgeren og [F], mens [S] holdt vagt. [F] stak ansøgeren i ryggen, idet der kom en bil. Derefter flygtede han sammen med [S]. Ansøgeren anmeldte knivoverfaldet til politiet, og i [efteråret] 2015 oplyste politiet, at [F] var blevet fængslet i Kiruk, fordi han havde tilknytning til ISIL. To gange før udrejsen blev ansøgeren chikaneret af [F]s og [S]s familiemedlemmer. Ansøgeren udrejste af Irak i [efteråret] 2015. Flygtningesnævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningesnævnet bemærker, at

ansøgeren har afgivet en forklaring til de finske myndigheder, der på centrale punkter er anderledes, end hans forklaringer ved samtaler i Danmark. Han har således til de finske myndigheder forklaret, at han er sunni-muslim. Han har endvidere forklaret, at han ikke er blevet truet direkte. Han har som asylmotiv alene henvist til de generelle forhold for kurdere i det område, hvor han boede. Han nævnte således overhovedet ikke, at han var flygtet på grund af religiøse konflikter. Først ved samtaler i Danmark forklarede han, at han er ateist, og at hans ansøgning om asyl i det væsentlige skyldes dette forhold. Det forhold, at han er ateist, har efter hans forklaring medført, at han har været udsat for såvel livsfarlig vold som chikane og trusler. Ved de senere samtaler har han yderligere forklaret, at han frygter sin bror, der angiveligt er fanatisk muslim. På forespørgsel om hvorfor ansøgeren ikke oplyste de finske myndigheder om, at han er ateist, har ansøgeren for Flygtningenævnet forklaret, at han ikke ville have problemer med sin i Finland boende onkel. Dette er ikke i overensstemmelse med, hvad ansøgeren har forklaret ved gensamtale af [efteråret] 2017 side 10, hvor han alene oplyste, at han fulgte sin onkels råd om, hvad han skulle sige til de finske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke ansøgerens forklaring på de divergerende oplysninger til de danske og finske myndigheder sandsynlig. Flygtningenævnet bemærker, at det forhold, at ansøgeren oplyser at være ateist, er af helt afgørende betydning for hans asylansøgning i Danmark. Derfor er det også et forhold, som han med lethed kunne have oplyst til de finske myndigheder uanset, at afhøringen hos disse var meget kortvarig. Endvidere finder Flygtningenævnet ikke, at det er sandsynligt, at ansøgeren kunne få problemer med sin onkel i Finland, blot fordi han til de finske myndigheder oplyste at være ateist. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens familie efter hans forklaring har været bekendt med dette i mange år. Ansøgeren har heller ikke givet nogen grund til, hvorfor hans onkel automatisk skulle kunne få viden om, hvad han har forklaret til de finske myndigheder. Endelig har ansøgeren om en central del af sit asylmotiv forklaret, at han ikke ønsker at skjule, at han er ateist. Ansøgerens generelle troværdighed må endvidere drages i tvivl på grund af de væsentlige divergerende oplysninger, han har givet ved samtaler med de danske myndigheder. Han oplyste således ikke ved sin første samtale, at hans bror var stærkt religiøs, og han oplyste heller ikke, at han frygtede broren. Han henviste alene til en konflikt med de personer, der havde tilføjet ham et knivstik. Ved asylsamtalen oplyste han derimod, at han efter sin udrejse var blevet klar over, at hans bror var salafist. Ved gensamtale af [efteråret] 2017 forklarede han imidlertid, at broren altid havde været en radikaliseret salafist. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende med hensyn til hvem, der havde rådet ham til at udrejse af Irak, jf. referatet af gensamtalen af [efteråret] 2017 side 7 fornedet. Flygtningenævnet finder ikke, at indholdet af ansøgerens Facebook profiler kan føre til et andet resultat. Således som sagen er oplyst for Flygtningenævnet, er der ikke tale om udtryk for ateisme, men om religiøs satire. Det er endvidere helt uoplyst hvem, om nogen, i Irak, der er bekendt med indholdet. Ansøgeren oplyser at have modtaget trusler, men han har kun i stærkt begrænset

omfang kunnet underbygge dette. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Irak vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/29

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgernes forklaringer til grund og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran samt et barn. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: Den kvindelige ansøger er etnisk kurder og katolik fra Sanandaj, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi ansøgeren er konverteret til og har missioneret for kristendommen i Iran. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er født som muslim, men at hun efterhånden, som hun læste i koranen som barn, blev bange for islam. Ansøgeren blev gift med sin ægtefælle i 2003-2004, hvorefter han introducerede hende for kristendommen. Ansøgeren og ægtefællen begyndte derefter at se kristne satellitkanaler sammen. Ansøgeren fik problemer med sin familie, idet ansøgerens ægtefælle kritiserede islam over for hendes familie. På grund af problemerne med familien flyttede ansøgeren fra Sanandaj til Karaj i 2014. Et par måneder efter at ansøgeren flyttede til Karaj, blev hun indlagt på hospitalet med tre tumorer i hjernen. Her mødte ansøgeren en kvinde ved navn [M], som bad for hende. Ansøgerens hjerneoperation var succesfuld, og ansøgeren betragtede dette som et mirakel. Episoden med kvinden styrkede ansøgerens tro på kristendommen. Ansøgeren kontaktede derfor [M] for at lære mere om kristendommen. Ansøgeren begyndte herefter at prædike om kristendommen og om sit mirakel til både familiemedlemmer og fremmede mennesker. I 2016 begyndte ansøgeren at afholde huskirke i sit eget hjem. [i sommeren] 2017 skulle [M] hjem til ansøgeren for at afholde gudstjeneste, men [M] dukkede aldrig op. Her fandt ansøgeren ud af, at [M] var blevet anholdt af politiet. Dagen efter tog ansøgeren og ægtefællen tilbage til Sanandaj. Tre til fire dage senere fik ansøgeren en opringning fra sin udlejer, som fortalte, at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl. Derefter besluttede ansøgeren sig for at udrejse. [Senere i sommeren] 2017 udrejste ansøgeren og ægtefællen legalt af Iran. Den mandlige ansøger er etnisk kurder og kristen fra Sanandaj, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi ansøgeren er konverteret til og har missioneret for kristendommen i Iran. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han for første



gang blev bekendt med kristendommen, da han var 12 år gammel. Ansøgeren kom en dag forbi en kirke i Sanandaj, som i forbindelse med den iranske revolution blev ødelagt. Dette gjorde indtryk på ansøgeren, idet han indså, at islam var ødelæggende. Da ansøgeren blev 15 år, begyndte han at lytte til en kristen radiostation, Radio Vatican, som sendte radioudsendelser om kristendommen. I 2003 blev ansøgeren gift, og ansøgeren og ægtefællen begyndte at se kristne satellitkanaler. I 2008 bekendte ansøgeren sig åbent som kristen for andre mennesker for første gang. Ansøgerens ægtefælle bekendte sig selv åbent som kristen i 2009 eller 2010. Dette forårsagede problemer med ansøgerens svigerfamilie, som ønskede, at ægtefællen lod sig skille fra ansøgeren. De mente, at ansøgeren var skyld i ægtefællens konversion til kristendommen. I 2014 flyttede ansøgeren og ægtefællen fra Sanandaj til Karaj for at slippe væk fra ægtefællens familie. I Karaj blev ansøgerens ægtefælle syg og måtte indlægges på grund af, at hun havde fået tre tumorer i hjernen. Da ansøgerens ægtefælle skulle opereres, var der en kristen kvinde ved navn [M], som bad for ægtefællen. Ægtefællens operation gik godt, og ansøgeren og ægtefællen anså dette som et mirakel. I 2015 begyndte [M] at besøge ansøgeren og ægtefællen for at fortælle dem mere om kristendommen. I [foråret] 2017 begyndte ansøgeren og ægtefællen at afholde hjemmekirke på deres bopæl. [I sommeren] 2017 blev [M] anholdt af politiet. Derefter valgte ansøgeren og ægtefællen at rejse tilbage til Sanandaj. Tre til fire dage senere fik de en opringning fra deres udlejer, som fortalte, at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl. Derefter besluttede ansøgeren og ægtefællen sig for at udrejse. [Senere i sommeren] 2017 udrejste ansøgeren og ægtefællen legalt af Iran. Flytningenævnet finder anledning til helt generelt at bemærke, at det efter udlændingelovens § 40 påhviler ansøgeren i en sag om opholdstilladelse at meddele de fornødne oplysninger til bedømmelse af ansøgerens identitet og asylmotiv. Ikke så sjældent afgøres sager om asyl i al væsentligt alene på baggrund af oplysninger fra ansøgeren selv, idet det er et kendetegn ved mange asylsager, at ansøgerne er uden identitetsdokumenter eller andet, der kan tjene som bevis for ansøgerens udsagn. En del asylsager afgøres derfor på baggrund af, om ansøgerens udtalelser fremstår med en sådan grad af troværdighed, at de kan lægges til grund for den asylretlige vurdering af sagen. I en sådan troværdighedsvurdering, hvor udsagnene ikke har støtte i objektive oplysninger, bør i almindelighed indgå en bedømmelse af, om ansøgeren har forklaret specifikt og detaljeret om den eller de begivenheder, der giver anledning til ansøgningen om asyl, herunder om ansøgerens forklaringer om begivenhederne er sammenhængende og konsistente. Det bør endvidere indgå, om der er overensstemmelse mellem ansøgerens udtalelser og oplysninger fra eventuelle medansøgere, familiemedlemmer eller andre vidner, ligesom ansøgerens forklaring skal sammenholdes med tilgængelige specifikke og generelle baggrundsoplysninger, der er relevante for ansøgerens sag. Det hører i den forbindelse med i vurderingen af en ansøgers udsagn, at bl.a. sproglige og kulturelle forskelle øger risikoen for eventuelle misforståelser og fejl, hvorfor der kan forekomme tilfælde, hvor en opstået tvivl navnlig om mindre centrale



forhold må komme en ansøger til gode. Det samme gør sig gældende ved vurderingen af udsagn afgivet af bl.a. mindreårige og personer med ingen eller stort set ingen skolemæssig baggrund samt personer, hvis mentale tilstand afviger væsentligt fra det normale. Endelig bør det indgå i en troværdighedsvurdering, om ansøgerens udtalelser også set i lyset af baggrundsoplysningerne er plausible, således at udsagnene ikke strider mod alment kendte kendsgerninger eller blot forekommer usandsynlige. Troværdighedsvurderingen skal baseres på et objektivi og neutralt grundlag, jf. herom i det hele i øvrigt retningslinjer for bevisvurderingen beskrevet i UNHCR's "Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus" og bl.a. UNHCR's rapport "Beyond proof— Credibility Assessment in EU Asylum Systems" fra maj 2013. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne har forklaret sammenhængende og konsistent gennem samtlige samtaler, ligesom ansøgenes forklaringer både for så vidt angår de centrale dele af betydning for asylmotivet, men også vedrørende forhold af mindre central betydning, har været indbyrdes overensstemmende. Nævnet finder herunder, at der ikke i samtalereferaterne fra Udlændingestyrelsen er grundlag for at fastslå, at ansøgerne har forklaret divergerende om, hvor mange medlemmer af den kvindelige ansøgers familie, der arbejder for Basij. Flygtningenævnet finder under hensyn hertil, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ansøgenes forklaringer om deres kristne religiøse aktiviteter i Iran. På baggrund af ansøgenes oplysninger har Flygtningenævnet endvidere foretaget en vurdering af, om ansøgenes konversion kan betragtes som reel, således at det må lægges til grund, at ansøgenes nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. I denne vurdering er indgået oplysningerne om tidspunktet for ansøgenes konversion, ansøgenes kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for ansøgenes nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentlige skrifter og lignende). Det har også indgået i nævnets vurdering, om ansøgenes nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger, herunder om ansøgerne er blevet døbt, har deltaget i gudstjenester, religiøs undervisning eller fremkommet med religiøse tilkendegivelser i medierne, og om ansøgenes aktiviteter har haft en vedvarende og regelmæssig karakter. Som anført tidligere har nævnet lagt til grund, at ansøgerne i Iran har udøvet kristne aktiviteter. For nævnet har ansøgerne desuden vist et godt kendskab til og forståelse for kristendommen, ligesom de på overbevisende måde har redegjort for deres bevæggrunde for konversionen. Endelig må det lægges til grund, at ansøgerne, der er blevet døbt, vedvarende og regelmæssigt har deltaget i kristne aktiviteter efter indrejsen i Danmark. Under hensyn hertil finder nævnet, at det kan lægges til grund, at ansøgenes konversion til kristendommen er reel, og at de i Iran har udført religiøse aktiviteter, som kan have bragt dem i en asylbegrundende konflikt med myndighederne. I hvert fald kan det lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil fortsætte med at praktisere kristendommen på en måde, som kan bringe dem i konflikt med myndighederne i Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2019/143

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt dele af ansøgerens forklaring til grund og meddelt opholdstilladelse kan henvises til:

Nævnet meddelte i **marts 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Iran. Ansøgeren søgte asyl i Danmark i 2016, men indrejste efter det oplyste i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger, etnisk perser og født i byen Masjed Solyeman i Khuzestan-regionen. Ansøgeren og hendes familie flyttede senere til byen Ahwaz i Khuzestan-regionen. Fra ansøgeren var 18/19 år gammel, boede hun sammen med sin familie i [...], der er beliggende i nærheden af Isfahan. Ansøgeren var oprindeligt shia-muslim af trosretning, men er nu konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi hun har en konflikt med en indflydelsesrig dommer, der afsagde dom i sagen mod ansøgerens fars drabsmand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter forfølgelse i Iran som følge af, at hun er konverteret til kristendommen og den [...]2017 er blevet døbt i en dansk kirke. Ansøgeren har til sagen oplyst, at hendes far, der var højtstående funktionær i det statslige iranske olieselskab, blev dræbt [i sommeren] 2005. Cirka to år senere blev gerningsmanden anholdt. Ansøgeren, der studerede jura, fulgte retssagen, på vegne af sin familie. I 2011 blev gerningsmanden, hvis bror og svoger arbejdede for Basij, kendt skyldig og dømt til døden. I 2015 stadfæstede den iranske højesteret dommen. På trods heraf fik ansøgeren at vide, at sagen skulle sendes tilbage til højesteret. Ansøgeren kontaktede dommeren, der havde haft sagen, for at få at vide, hvorfor sagen var sendt tilbage til højesteret. Dommeren sagde, at han ville fremskynde henrettelsen af ansøgerens fars drabsmand, hvis ansøgeren ville gå i seng med ham. Ansøgeren blev chokeret over dommerens forslag, og hun sagde, at hun ville tænke over det. Dommeren gav ansøgeren sit telefonnummer. Ansøgeren lånte en optager/diktafon fra en veninde på jurastudiet. Hun aftalte et nyt møde med dommeren og optog deres samtale. Under samtalen fik ansøgeren dommeren til at gentage sit forslag, og dommeren foreslog tillige, at han og ansøgeren indgik et midlertidigt religiøst ægteskab. Ansøgeren accepterede dommerens forslag og tog tilbage mod familiens bopæl i [...]. Hun ringede til dommeren og sagde, at hun ville afsløre, hvilken slags dommer, han var, hvis ikke han genåbnede sagen. Da ansøgeren kom hjem, fortalte hun sin mor, hvad hun havde gjort. Moren skældte ansøgeren ud og sagde, at hun ikke skulle have optaget samtalen med dommeren, idet det ville give hende og familien problemer. Moren tilkaldte sin bror, der lyttede til ansøgerens optagelse, og også blev vred på ansøgeren. Morbroren tog ansøgeren med til Ahwaz. Et par timer efter at ansøgeren havde forladt bopælen, opsøgte og ransagede civilklædte personer familiens bopæl og spurgte efter ansøgeren. Efter at ansøgeren havde opholdt sig i Ahwaz i cirka to måneder, sagde morbroren, at hun skulle udrejse, idet dommeren ikke ville slippe hende. Morbroren fik

kontakt til en agent, der arrangerede hendes udrejse. I [sommeren] 2015 forsøgte ansøgeren første gang at udrejse, efter at agenten havde skaffet hende et visum til et europæisk land, men rejsen blev aflyst, da agenten fandt ud af, at ansøgeren havde fået udrejseforbud. Tre måneder senere lykkedes det ansøgeren at udrejse via lufthavnen i Teheran, idet hun af agenten fik udpeget en bestemt mand, som hun skulle henvende sig til, når han stod i skranken. Ansøgerens mor er både forud for, og efter ansøgerens udrejse, blevet indkaldt til afhøringer hos myndighederne. Efter udrejsen er også søsteren blevet indkaldt til afhøring. Ansøgeren har om sin konversion til kristendommen oplyst, at hun fik interesse for kristendommen gennem en armensk kvinde, [J], som var en god ven og nabo til ansøgerens familie i [...]. Kvinden kom ofte i ansøgerens families hjem. [J] lånte ansøgeren en bibel, og de talte sammen om kristendommen, hvilket gav ansøgeren ro. Ansøgeren læste i biblen og så en dvd om kristendommen, ligesom hun ved en enkelt lejlighed deltog i dele af en gudstjeneste i en armensk kirke i [...]. Efter indrejsen i Danmark, ønskede ansøgeren at udvide sit kendskab til kristendommen. Hendes daværende kæreste var kristen konvertit. Ansøgeren og ekskæresten gik i kirke sammen, og ansøgeren blev døbt [i efteråret] 2017 i [...] Kirke. Ansøgeren og kæresten er siden gået fra hinanden. Ekskæresten har været voldelig over for ansøgeren, og hun frygter, at han vil forsøge at kidnappe deres fællesbarn. Ad det oprindelige asylmotiv. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den fremstår divergerende på centrale punkter, usandsynlig og dermed ikke troværdig. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren i asylskemaet oplyste, at hun fik problemer med dommeren, der havde hendes fars sag, idet han fandt ud af, at hun fulgte den kristne tro, og at hun derfor blev mere udsat for dommerens chikane. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren imidlertid, at hendes konflikt med dommeren startede, da han tilbød hende at klare farens sag, hvis hun gik i seng med ham, og at hun herefter fik ham til at gentage tilbuddet på et tidspunkt, hvor hun optog samtalen. Han tilbød at hjælpe med sagen, hvis ansøgeren afleverede optagelsen, men det accepterede hun ikke. Ansøgeren blev herefter flere gange spurgt ind til, om hun frygtede dommeren af andre grunde end den hemmelige optagelse af ham, hvortil hun svarede, at hun alene frygter dommeren på grund af optagelserne. Ansøgerens forklaring på nævnsrådet om, at hun ikke nævnte optagelsen af dommerens tilbud i asylskemaet, fordi hun var presset og i øvrigt vidste, at hun ville blive indkaldt til senere samtaler, forekommer ikke overbevisende henset til, at der er tale om en helt central del af ansøgerens asylmotiv, og at ansøgeren er veluddannet og ressourcestærk. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan faren blev dræbt, idet hun til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han blev dræbt af et militærvåben, mens hun til asylsamtalen forklarede, at drabsmanden under retssagen udførligt forklarede, at han havde dræbt faren med pistol. På nævnsrådet forklarede ansøgeren, at han blev dræbt af knivstik, ligesom hun nævnte en kalashnikov. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at

dommen over farens drabsmand blev afsagt i 2015, og at Højesteret stadfæstede dommen samme år. På nævnsmødet forklarede ansøgeren imidlertid, at dommen blev afsagt i 2011, hvilket også fremgår af den fremlagte domsudskrift. Nævnet bemærker i den forbindelse, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren skulle have ventet med at opøge dommeren til 2015, tre år efter at dommen blev afsagt. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sin konflikt med dommeren overordnet forekommer utroværdig. Det forekommer således ikke troværdigt, at dommeren skulle have haft flere samtaler med ansøgeren – i hendes egenskab af datter til forurettede - om sagen mod gerningsmanden til drabet på faren, og at han skulle have indladt sig på at indgå en aftale om at fremme fuldbyrdelsen af dommen mod seksuelle ydelser. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om båndoptagelsen forekommer mindre sandsynlig henset til, at hun som jurastuderende var vidende om, at det var ulovligt, ligesom det ikke forekommer troværdigt, at hun ikke tænkte over konsekvenserne herved. Nævnet har endelig lagt vægt på, at det forekommer mindre troværdigt, at den pågældende dommer fortsat – over tre år efter ansøgerens udrejse af Iran – skulle indkalde ansøgerens mor til afhøringer, hvorunder han blot spørger til, hvor ansøgeren befinder sig og siger, at han ønsker at tale med hende – uden at der efter det oplyste er fremkommet yderligere informationer - ligesom det forekommer påfaldende, at familien ikke har oplyst dommeren om, at båndoptagelsen er destrueret. Nævnet tilsidesætter således sammenfattende ansøgerens forklaring om sin konflikt med den iranske dommer som utroværdig. Ad asylmotivet vedrørende konversion. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konversion til kristendommen må anses for reel. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren allerede til oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at hun i sit hjerte var kristen og ønskede at blive døbt, at hun til asylsamtalen forklarede, at hun i Iran havde talt med sin armenske nabo om kristendommen, og at hun ikke i øvrigt havde nævnt sin interesse for kristendommen, fordi hun ikke var nået til det tidspunkt, hvor hun skulle døbes og derfor ikke troede, at det var vigtigt. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren på nævnsmødet på overbevisende måde har redegjort for baggrunden for sin konversion og for den betydning, som dåben og kristendommen har haft for hende, ligesom hun har demonstreret en betydelig viden om kristendommen. Ansøgerens deltagelse i kirkelige aktiviteter er endvidere underbygget af udtalelser fra præsterne ved kirkerne. Sammenfattende finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konversion til kristendommen er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran, hvorved myndighederne og andre vil blive bekendt med hendes konversion, og at hun som følge heraf ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren samt et barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. ”Iran/2019/28

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran 2019/91, der er omtalt i afsnit 2.2.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger, eller udeladelse af oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger og fire medfølgende børn fra Somalia. Indrejst i 2015. Ansøgeren og hans fire børn søgte asyl i 2017. Sagen er behandlet sammen med sagen om nægtelse af forlængelse af ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Rahan Weyn, subklanen Jiron, familieklanen [...] og er sunni-muslim af trosretning fra [navngiven mindre by], Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter al-Shabaab, idet han har arbejdet for den franske hjælpeorganisation [...]. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at han vil blive dræbt af personer fra al-Shabaab, hvorfra hans bror har skudt to personer. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at al-Shabaab vil tvangsrekruttere hans børn. Ansøgeren har endelig henvist til, at han frygter, at hans datter vil blive omskåret mod hans vilje. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han begyndte at arbejde for den franske hjælpeorganisation [...] i [foråret] 2007, hvor han arbejdede indtil ultimo 2011, hvor al-Shabaab plyndrede arbejdspladsen, fordi al-Shabaab ikke længere tillod deres aktivitet i landet, hvorefter organisationen flyttede til Kenya. Primo 2012 blev ansøgerens bil beslaglagt af al-Shabaab. Ansøgeren opsøgte al-Shabaabs leder, der oplyste, at bilen skulle benyttes af jihadistister, og han bad ansøgeren om at tilslutte sig al-Shabaab. Lederen ringede efterfølgende til ansøgeren fem gange. Lederen beskyldte ansøgeren for at være vantro, ligesom han truede med at slå ansøgeren ihjel, fordi han havde arbejdet for [hjelpeorganisationen]. Al-Shabaab opsøgte ligeledes ansøgerens bopæl et par gange, hvor ansøgeren ikke var hjemme. Ultimo 2013 blev bopælen på ny opsøgt, og al-Shabaab tog ansøgeren med til deres hovedkvarter i landbyen. Ansøgeren blev afhørt, udsat for fysiske overgreb og beskyldt for at være spion. Ansøgeren blev løsladt to dage senere, fordi han skulle have behandling for sin brækkede arm. Ansøgeren valgte at flygte fra landsbyen samme aften med sin bror. Da de nåede til udkanten af landsbyen, mødte de to personer fra al-Shabaab, som ville vide, hvor ansøgeren og broren skulle hen. Ansøgerens bror skød personerne, hvorefter de flygtede fra stedet. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren ved mødets begyndelse gav udtryk for, at han ønskede en anden tolk, som taler den dialekt, som ansøgeren selv taler. Tolken erklærede, at der ikke var forståelsesmæssige problemer. Det blev aftalt, at ansøgeren skulle sige til, hvis han under mødet oplevede forståelsesmæssige problemer. Ansøgeren gav herefter ikke under nævnsmødet udtryk for, at der var forståelsesmæssige problemer, hvilket heller ikke var nævnets opfattelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i en periode har arbejdet for den franske NGO [...]. Flygtningenævnet kan

ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle har forklaret divergerende om helt centrale dele vedrørende ansøgerens asylmotiv. Ansøgeren og hans ægtefælle har således forklaret indbyrdes divergerende om, hvor mange gange deres bopæl blev opsøgt af al-Shabaab. Ansøgeren har således oplyst, at bopælen blev opsøgt i alt fire gange, mens ægtefællen har oplyst, at bopælen blev opsøgt en gang. Ægtefællen udbyggede under nævnsmødet sine forklaringer om antallet af gange, bopælen blev opsøgt. Hun forklarede, at der var tale om to gange forud for sidste gang, hvor ægtefællen blev hentet. Ansøgeren og ægtefællen har tillige forklaret indbyrdes divergerende om, hvor ansøgeren blev pågrebet af al-Shabaab. Ansøgeren har således forklaret, at han blev pågrebet uden for bopælen, mens ægtefællen har forklaret, at ansøgeren blev pågrebet inde på bopælen. Ansøgeren udbyggede under mødet i Flygtningenævnet sin forklaring, idet han under nævnsmødet forklarede, at han blev pågrebet indenfor. Ansøgeren har under nævnsmødet tillige udbygget sin forklaring med, at han under pågribelsen fik bind for øjnene og blev udsat for vold, hvilket han under tidligere samtaler har forklaret ikke fandt sted. Dertil kommer, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sit asylmotiv. Han har således indledningsvist alene forklaret, at han har et modsætningsforhold til al-Shabaab på grund af sit arbejde for den franske NGO, mens han efterfølgende har forklaret, at hans konflikt med al-Shabaab begyndte, fordi han nægtede at tilslutte sig al-Shabaab. Den mandlige ansøgers forklaring fremstår tillige usammenhængende og utroværdig. Det forekommer i den forbindelse usammenhængende og utroværdigt, at al-Shabaab skulle opsøge ham gentagne gange på bopælen uden at finde ham hjemme, når al-Shabaab samtidig vidste, hvor han var, fordi han drev en butik, hvor han betalte beskyttelsespenge til al-Shabaab. Ansøgerens forklaring fremstår tillige usikker og uden detaljer. Han har således ikke været i stand til at beskrive de personer, der tilbageholdt ham eller transporten fra bopælen til al-Shabaabs hovedkvarter. Han har således forklaret, at han ikke husker, hvordan han kom fra huset til al-Shabaabs hovedkvarter. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har asylbegrundende konflikter med al-Shabaab. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sine subklaner. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren efter ovennævnte bevisvurdering ikke har en asylbegrundende konflikt med al-shabaab, og at det som følge heraf heller ikke kan lægges til grund, at der har været en konfrontation med de to personer. Det forhold, at ansøgeren frygter, at hans børn bliver tvangshvervet af al-shabaab, kan ikke føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens frygt alene bygger på hans egen formodning. Der er tillige lagt vægt på baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens seneste rapport om "Somalia: South and Central Somalia Security Situation, al-Shabaab Presence, and Targets Groups. Report basad on interviews in Nairobi, Kenya 3 to 10 December 2016" af marts 2017, at der ifølge tre kilder sker tvangsrekruttering i området, som er under al-Shabaabs kontrol, men det sker oftest i relation til store ope-

rationer eller under og efter angreb, hvor al-Shabaab har brug for folk til logistiske opgaver eller til at erstatte tabte krigere. Ifølge en somalisk NGO vil rekruttering normalt ikke ske med tvang, men det kan ikke udelukkes. Det kan heller ikke føre til at andet resultat, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at han frygter, at hans datter vil blive tvangsomskåret. Der er herved lagt vægt på, at både ansøgeren og hans ægtefælle har oplyst, at de er imod omskæring, og at de vil modsætte sig et krav herom. Hertil kommer, at ansøgerens ægtefælle har forklaret, at hun ikke frygter, at hendes familie vil kræve, at deres datter bliver omskåret. Ægtefællen har endvidere i forbindelse med partshøringen forklaret, at hun har et godt forhold til sin familie, og at hun selv er blevet frit opdraget. Det fremgår derudover af baggrundsoplysningerne, herunder blandt andet Udlændingestyrelsens temarapport ”South Central Somalia – Female Genital Mutilation/Cutting” fra januar 2016, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men det afhænger i høj grad af morens personlighed, og hvorvidt hun er i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiedlemmer som samfundet. Det fremgår endvidere af ovenstående temarapport, at både på landet og i byerne er der forældre, som er imod omskæring, og som ikke tillader omskæring af deres døtre. Ifølge rapporten er det højst usandsynligt, at piger skulle blive udsat for omskæring uden morens kendskab til det, eller uden at moren som minimum har udtrykt accept af det. I mere konservative samfund er det nemmere for forældre at modstå sociale pres, hvis pigens far også modsætter sig, at hans datter skal omskæres. Herefter, og efter en samlet vurdering, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved udrejsen af Somalia havde asylbegrundende konflikter eller, at han eller hans familie vil få det ved en genindrejse. Flygtningenævnet finder tillige, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er profileret over for al-Shabaab alene fordi han på et tidspunkt indtil 2011 arbejdede for en fransk NGO. Der er herved blandt andet lagt vægt på ansøgerens egen forklaring om, at han efter sit arbejde for den franske NGO åbnede en forretning, hvor han betalte beskyttelsespenge til al-Shabaab. For så vidt angår ansøgerens frygt for de generelle forhold i hjemområdet finder Flygtningenævnet på baggrund af baggrundsoplysningerne om forholdene i [angiven mindre by], at disse kan sammenlignes med forholdene i Mogadishu, hvilket indebærer, at det ikke er enhver, der vender tilbage til området, som vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne lægger Flygtningenævnet til grund, at de generelle forhold i [angiven mindre by] er forbedret siden ansøgerens udrejse i 2013, og at byen nu er kontrolleret af AMISON og SNA, og at de etiopiske styrker har en base i byen, mens al-Shabaab kontrollerer området omkring byen. Om end forholdene således fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, lægger Flygtningenævnet dog til grund, at ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og



individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/22

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Soran, Erbil, Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [A], idet ansøgeren har haft et forhold til [A’s] kusine, [B]. Ansøgeren frygter endvidere [A’s] far, der er medlem af KDP. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i [begyndelsen af] 2013 lærte en pige ved navn [B] at kende. Ansøgeren mødte hende på Teknisk Institut i Soran, hvor de begge studerede. De mødtes jævnligt og talte i telefon sammen i et års tid. I [foråret] 2013 mødte ansøgeren for første gang [B’s] fætter, [A]. Ansøgeren mødte [B] og [A] på skolen, og de talte sammen i et par timer om blandt andet politik, inden [A] gik igen. I [sommeren] 2014 befandt ansøgeren sig i skolens gård sammen med [B]. De holdt i hånd. [A] ankom uanmeldt til skolen og så dem holde i hånd. [A] gik hen til dem og spurgte ansøgeren, med hvilken ret han holdt hans kusine i hånden. [A] skubbede ansøgeren ned på jorden og sagde, at han ikke ville se ansøgeren igen. Derefter gik [A] derfra med [B]. I medio 2015 modtog ansøgeren et opkald fra [A]. [A] sagde til ansøgeren, at han ikke ville have, at ansøgeren holdt [B] i hånden, og at ansøgeren og ham ikke længere kunne være venner. Han sagde også, at hvis han så ansøgeren holde [B] i hånden igen, ville han slå ansøgeren ihjel. I [efteråret] 2015 mødtes ansøgeren og [B] ude foran den frisørsalon, hvor ansøgeren arbejdede. [A] kom pludselig hen til dem. Han skældte [B] ud og slog hende. Han trak en pistol og skød op i luften med den. Ansøgeren løb fra stedet. Ansøgeren overnattede efterfølgende hos nogle venner og sin mor, inden han udrejste af Irak omkring fem dage efter episoden ved frisørsalonen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at [A] selv ønskede at blive gift med [B], og at [A’s] far er medlem af KDP. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på centrale punkter har været divergerende, udbyggende og i et vist omfang usandsynlig. Ansøgeren har således forklaret divergerende om den flugtudsøsende begivenhed, idet han under samtalen [i efteråret] 2016 hos Udlændingestyrelsen oplyste, at [A] først affyrede to skud op i luften og derefter affyrede 2-3 skud efter ansøgeren, mens ansøgeren under samtalen [i sommeren] 2017 oplyste, at [A] kun skød advarselsskud op i luften og ikke skød mod ansøgeren. Under samtalen [i efteråret] 2017 oplyste ansøgeren, at han ikke hørte andre skud end dem, der blev affyret op i luften, da han løb fra stedet. Ansøgeren har for nævnet har forklaret, at der blev affyret 2-3 skud, idet han vendte sig om og løb fra stedet. Ansøgeren har herudover forklaret



forskelligt om, hvorvidt [A] truede ham på livet ved episoden i 2014, hvor [A] så ansøgeren og [B] holde i hånd på instituttets område. Under samtalen [i efteråret] 2016 hos Udlændingestyrelsen oplyste ansøgeren, at [A] havde sagt, at deres forhold måtte stoppe, og at han ville dræbe ansøgeren, hvis han så ham igen sammen med [B]. Under samtalerne [i sommeren] 2017 og [i efteråret] 2017 oplyste ansøgeren, at [A] alene skubbede ansøgeren omkuld ved mødet i 2014 og ikke fremkom med nogen trusler mod ham. Dette var derimod sket under en telefonsamtale i sommeren 2015. Desuden har ansøgeren forklaret forskelligt om, hvorvidt han havde telefonisk kontakt med [B] i tiden mellem episoden på instituttet [i sommeren] 2014 og skudepisoden ved frisørsalonen. Ansøgeren har således ved samtalen [i sommeren] 2017 forklaret, at han og [B] fortsat talte i telefon i den periode – også efter, at [A] havde ringet til ansøgeren og truet ham et par måneder før skudepisoden. Ved samtalen [i efteråret] 2017 og for nævnet har ansøgeren forklaret, at de slet ikke talte sammen i den pågældende periode. Ansøgeren har i tilknytning hertil forklaret forskelligt om, hvorvidt han forsøgte at ringe til [B]. Han har således under samtalen [i efteråret] 2017 forklaret, at han ved deres møde uden for frisørsalonen spurgte hende, hvorfor hun ikke havde taget sin telefon de gange, han havde forsøgt at ringe til hende. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke forsøgte at ringe til hende, selv om han ønskede at gøre det. Han afstod fra det, fordi han var bange for, hvad der kunne ske. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt og udbyggende om, hvorvidt han efter sin udrejse har haft kontakt til sin arbejdsgiver, der skulle have overværet skudepisoden. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 oplyste ansøgeren, at han ikke efterfølgende ringede til sin arbejdsgiver for at høre, hvad der var sket. Til sin advokat og for nævnet har ansøgeren derimod forklaret, at han havde kontakt med sin arbejdsgiver, da ansøgeren var kommet til Sverige, og at arbejdsgiveren da fortalte, at han var blevet opsøgt af [A], som havde spurgt efter ansøger. De nævnte divergenser kan efter deres indhold og omfang ikke forklares med, at der har været problemer med tolkningen. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at det fremstår som påfaldende, at ansøgeren skulle være blevet ringet op af [A] uden nærmere anledning i sommeren 2015, hvor ansøgeren ikke havde haft kontakt med hverken [B] eller [A] i ca. et år. Ansøgerens oplysning om, at det formentlig skyldtes, at [A] rejste en del, forekommer ikke overbevisende. Det fremstår endvidere usandsynligt, at ansøgeren og [B] efter at have afbrudt kontakten i omkring et år genoptog den på [B's] initiativ, og at [A] netop dukkede op samtidigt med en pistol, ligesom det fremstår som bemærkelsesværdigt, at ansøgeren på trods af sine varme følelser for [B] ikke har forsøgt at finde ud af, hvad der skete med hende efter skudepisoden. Ansøgerens mor er ifølge ansøgeren ikke på noget tidspunkt blevet opsøgt efter ansøgerens udrejse af [A] eller dennes familie, som ifølge ansøgeren har væsentlig indflydelse i KDP. Det beror endvidere alene på ansøgerens egen formodning, at han skulle blive efterstræbt af [A] og dennes familie. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til

Irak vil være i aktuel risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/8

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter [A], [B] eller [C’s] kæreste, idet han er blevet beskyldt for at have udnyttet [C] seksuelt. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han var chauffør for en oberst ved navn [A], som var far til ansøgerens barndomsven [B]. Ansøgerens arbejde bestod i at køre [A’s] ægtefælle og de to yngste døtre i skole, hvorefter han kørte videre til universitetet med den ældste datter [C]. En dag kørte ansøgeren først [A’s] ægtefælle på arbejde, hvorefter det var meningen, at [C] skulle køres til et helligt gravsted og derefter til universitetet. I stedet bad [C] om at blive kørt til en restaurant efter besøget ved gravstedet. Ansøgeren ventede på hende uden for restauranten i omkring en time, hvorefter han gik ind i restauranten for at lede efter hende. I restauranten opdagede ansøgeren [C] nøgen sammen med en hemmelig kæreste i et særligt rum til par. [C’s] kæreste blev sur og slog ansøgeren. [C] truede med, at hun ville fortælle sin familie, at ansøgeren havde udnyttet hende seksuelt, hvis ansøgeren fortalte om episoden til hendes familie. Ansøgeren overvejede situationen samme aften, og han besluttede sig for, at han ville fortælle [C’s] bror, [B], om episoden. Den næste dag ringede ansøgeren til [B], som blev meget sur. Et par timer efter ringede [C] til ansøgeren, og hun fortalte, at hun havde gjort alvor af sin trussel. Efter [C’s] opkald tog ansøgeren hjem til sin morbror, hvor [B] igen ringede og beskyldte ansøgeren for at have udnyttet [C]. Samme aften blev ansøgerens bopæl angrebet af ukendte personer, og ansøgerens bror kom i den forbindelse til skade. Ansøgeren formoder, at angrebet på bopælen skyldtes konflikten med [C’s] familie. Ti dage efter episoden i restauranten udrejste ansøgeren af Afghanistan. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren, der har ni års skolegang, har forklaret forskelligt på flere centrale punkter samt udbyggende og usammenhængende. Ansøgeren har herunder forklaret forskelligt om, hvem han afleverede hvor i forbindelse med sit daglige job som chauffør for oberst [A’s] hustru og tre døtre gennem ca. et år. Under samtalen [i sommeren] 2016 hos Udlændingestyrelsen har ansøgeren oplyst, at han først satte hustruen og den yngste datter af ved den skole, hvor hustruen var skoleinspektør, hvorefter han afleverede de to ældste døtre på univer-

sitet. Under samtalen [en dato i sommeren] 2017 har han forklaret, at den yngste og mellemste søster blev afleveret sammen med deres mor, og at det kun var den ældste søster, [C], der gik på universitetet. Ansøgeren har også forklaret forskelligt om, hvad [C] informerede ham og sin mor om den dag, hvor episoden i restauranten skulle have fundet sted. Under samtalen [i sommeren] 2016 har ansøgeren oplyst, at [C] sagde til sin mor, at hun ville møde op på universitetet og derefter tage til et helligt sted. Da moderen var afleveret, meddelte [C] ansøgeren, at hun hverken skulle til universitetet eller et helligt sted, men hen til restauranten. Under samtalen [i sommeren] 2017 har ansøgeren forklaret, at [C] gav ham besked om først at køre ud til et helligt gravsted, hvor hun opholdt sig et stykke tid, og at [C] derefter blev kørt til restauranten. For nævnet har ansøgeren forklaret, at [C] havde sagt til sin mor, at hun ikke skulle på universitetet den pågældende dag. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om, hvordan episoden på restauranten skulle være afsluttet. Under samtalen [i sommeren] 2017 har ansøgeren oplyst, at [C's] kæreste kom først ud af rummet inde på restauranten, hvorefter han slog ansøgeren og sagde grimme ting til ham. Derpå gik ansøgeren ud af restauranten sammen [C]. For nævnet har ansøgeren forklaret, at [C] kom ud først og satte sig ind i bilen, hvorefter hendes kæreste kom ud og slog ansøgeren, der stod ved siden af bilen. Ansøgeren har herudover forklaret forskelligt om omstændighederne, hvorunder han skulle være blevet bekendt med, at der skulle have været en episode på bopælen, hvor hans storebror skulle være blevet udsat for vold. Under samtalen [i sommeren] 2016 har ansøgeren oplyst, at hans morbror ringede til ham, mens han var på vej hjem fra et besøg hos ham. Morbroren oplyste ham om, at ansøgerens storebror var blevet overfaldet af [C's] storebror, [B], der også var ansøgerens barndomsven, og [B's] mænd, hvoraf to var blevet anholdt. Under samtalen [i sommeren] 2017 har ansøgeren oplyst, at han efter besøget hos sin morbror var på vej hen for at møde [B], da en ven af ansøgeren ringede og fortalte, at der havde været et angreb fra ukendte mænd ved ansøgerens bopæl dagen før, og at ansøgerens storebror var kommet på hospitalet. For nævnet har ansøgeren først forklaret, at han opholdt sig hos morbroren, da venen ringede. Han har dernæst forklaret, at han var på vej til at forlade morbrorens bopæl, da han modtog opkaldet. Desuden har ansøgeren forklaret udbyggende om, hvad han skulle have fået oplyst af venen om episoden, hvor ansøgerens storebror skulle være blevet angrebet. Under samtalen [i sommeren] 2017 har ansøgeren oplyst, at venen ikke fortalte, hvem der stod bag angrebet på ansøgerens storebror, men at storebroren var kørt på hospitalet, og at to personer på motorcykel var blevet tilbageholdt. Ansøgeren har i samme forbindelse oplyst, at han ikke vidste, om angrebet på bopælen havde forbindelse til [B]. For nævnet har ansøgeren forklaret, at venen oplyste ham om, at venen havde set [B] på stedet, da der var forsamlet personer i anledning af episoden. Venen havde endvidere oplyst, at [B] virkede meget sur. I øvrigt har ansøgeren forklaret forskelligt om, hvem der kontaktede ansøgerens morbror og sagde, at ansøgeren skulle gifte sig med [C]. Under samtalen [i sommeren] 2016 har ansøgeren oplyst, at

det var [B], som opsøgte ansøgerens morbror og sagde det, mens ansøgeren under samtalen [i sommeren] 2017 har oplyst, at det var oberst [A], der telefonisk foreslog giftermålet, så æren kunne være på plads. Ansøgeren har ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for de nævnte divergenser, der efter deres karakter og omfang ikke hovedsageligt kan tilskrives tolkeproblemer. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren på trods af, at han skulle have opdaget fejl i oversættelsen af samtalerferatet fra [sommeren] 2016, ikke hverken forud for eller i begyndelsen af samtalen [i sommeren] 2017 har oplyst noget om dette, men først har gjort opmærksom herpå, da han blev stillet afklarende spørgsmål i den sidste del af samtalen. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren for nævnet har svaret afglidende, når han er blevet spurgt ind til de pågældende forhold. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/34

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i december 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashto og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin fars fætre ved navn [A] og [B]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter Taliban. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter ældrerådet i landsbyen og de afghanske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver oplyst, at hans familie gennem længere tid har haft en jordkonflikt med ansøgerens fars fætre, [A] og [B], der er tilknyttet partiet Hizb-i-Islami, som er allieret med Taliban. Ansøgerens storebror, [C], arbejdede som livvagt for distriktslederen i politiet i [D] ved navn [E]. I 2014 fik ansøgeren ligeledes arbejde som tjener hos [E], og efter omkring tre måneders ansættelse blev ansøgerens storebror slået ihjel under et væbnet angreb mod Taliban. [E] fortalte, at ansøgeren skulle blive hos ham, fordi ansøgeren havde modtaget trusler fra Taliban. Ansøgeren opholdt sig herefter hos [E] i 12 dage, i hvilken periode ansøgerens bopæl blev opsøgt af Taliban to eller tre gange. Herefter fortalte [E], at de afghanske myndigheder også ledte efter ansøgeren og hans far. Kort herefter udrejste ansøgeren af Afghanistan. Efter udrejsen har ansøgeren fået at vide, at hans far er blevet slået ihjel. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende og utroværdigt om centrale punkter i sit asylmotiv, hvorfor forklaringen fremstår som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet henviser herved til det, der er anført af

Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren har forklaret forskelligt og utroværdigt om, hvor længe han opholdt sig i Afghanistan efter brorens død. Uanset om drabet retteligt skete i slutningen af 2014 eller begyndelsen af 2015, har ansøgeren således opholdt sig langt længere i Afghanistan efter broderens død end de 12 dage, som han selv har forklaret om. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren indrejste i Danmark i [vinteren] 2015 efter ifølge sin egen forklaring at have været undervejs i tre til tre og en halv måneder. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvem der fortalte ham, at hans bror var blevet dræbt, idet ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han først blev bekendt med drabet, da hans mor fortalte det, efter at ansøgeren var ankommet til hjemmet, mens han for Flygtningesnævnet har forklaret, at arbejdsgiveren fortalte ansøgeren om drabet, mens de var hos arbejdsgiveren, og at han græd i bilen hele vejen hjem til familiens bopæl. Ansøgerens forklaring om navnlig broderens død fremstår i øvrigt heller ikke selvoplevet. Ansøgerens forklaring om jordkonflikten har endvidere været usikker og utroværdig, idet ansøgeren på den ene side har forklaret, at jorden var værdifuld, dels på grund af arealets størrelse, men navnlig på grund af en vandforsyning på arealet, mens han på den anden side har forklaret, at jorden har ligget brak siden faderens død, selv om faderens fætre, der ville have jorden, er magtfulde og har tilliggende jord, hvorfor de må antages blot at kunne tilrane sig jorden. Flygtningesnævnet har været opmærksom på, at ansøgeren ved ankomsten til Danmark var analfabet, hvilket imidlertid henset til karakteren af ovenstående divergenser ikke kan føre til en ændret vurdering. Det bemærkes, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen i deltaljer har kunnet redegøre for sin rejserute, herunder hvor mange dage, han har opholdt sig de enkelte steder. Flygtningesnævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/40

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2017. **Flygtningesnævnet** udtalte:”Ansøgeren er sunni-muslim fra [...] Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive forfulgt, opsøgt og slået ihjel af en gruppe af personer, der udgiver sig for at være en del af den fredelige organisation [X], fordi de beskylder ansøgeren for at have angivet nogle af gruppens medlemmer til politiet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter politiet, fordi politiet har tilbageholdt og afhørt ham. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han på et tidspunkt kom i kontakt med en gruppe af personer, der udgav sig for at være en del af [X], da han var i en moske. Han formoder, at de pågældende i realiteten har tilknytning til [Y]. Ansøgeren involverede sig i gruppens velgørenhedsarbejde, indtil det gik op for ham, at han ikke delte deres overbevisning. Dette

førte til uoverensstemmelser mellem ansøgeren og gruppen. På et tidspunkt tilbød gruppen, at ansøgeren kunne gifte sig med en fra gruppen, hvilket ansøgeren afslog. Efterfølgende blev ansøgeren opsøgt af gruppens medlemmer, men ansøgeren undslap. Kort herefter blev ansøgeren og flere af gruppens medlemmer anholdt af politiet. Ansøgeren blev løsladt efter en måned, hvorimod medlemmerne fra gruppen blev idømt fængselsstraffe. Herefter blev ansøgeren eftersøgt af medlemmer af gruppen, hvorfor han tog til byen [A], hvor han opholdt sig i tre måneder. Da han vendte tilbage til sin hjemby, [T], blev han beskudt af personer fra gruppen. Herefter tog ansøgeren til byen [P], hvor han opholdt sig i halvanden måned, hvorefter han tog tilbage til [T]. Ansøgeren blev igennem hele perioden tilbageholdt og afhørt af politiet, som ønskede oplysninger om gruppen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, da den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren, der har 12 års skolegang, på flere centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Nævnet har herved taget hensyn til, at den række af begivenheder, som førte til ansøgerens flugt, ligger nogen tid tilbage. Ansøgeren har således forklaret forskelligt om, hvornår hans første møde med gruppen, der udgav sig for at være fra [X], skulle have fundet sted. Under samtalen [i foråret] 2017 har ansøgeren forklaret, at det skete ”for 2 år siden minus 2 måneder siden” svarende til [foråret] 2015. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2018 har ansøgeren forklaret, at det skete for lidt mindre end 2 år siden eller 2 år og 4 måneder siden svarende til henholdsvis [foråret] 2016 og [sommeren] 2016. Til sin advokat og for nævnet har ansøgeren forklaret, at det skete i [sommeren/efteråret] 2015. Ansøgeren har herudover forklaret forskelligt om, hvor og hvor længe han skulle være blevet tilbageholdt af politiet i forbindelse med den første afhøring. Under samtalen [i foråret] 2017 har ansøgeren forklaret, at han blev tilbageholdt i en uge på den lokale politistation, mens han under samtalen [i foråret] 2018 har forklaret, at han blev tilbageholdt en måned, og at han i den forbindelse fik bind for øjnene og blev kørt til et ukendt sted, hvilket tog 3-4 timer. For nævnet har han forklaret, at han var tilbageholdt i en måned og blev kørt til et stort provinsfængsel, der lå omkring 30 km fra den lokale politistation, men at han først fandt ud af det, da han var kommet til Danmark. Ansøgeren har desuden forklaret forskelligt om, hvor han befandt sig, da han skulle være blevet tilbudt ægteskab med en kvinde tilknyttet den formodede [X]-gruppe. Under samtalen [i foråret] 2017 har ansøgeren forklaret, at han var i sin fars forretning. Under samtalen [i foråret] 2018 har ansøgeren forklaret, at tilbuddet blev fremsat, da han opholdt sig ude foran [S] moskéen. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han to gange blev tilbudt ægteskab, dels uden for den angivne moské og dels i sin fars butik. Ansøgeren har tillige forklaret forskelligt om, på hvilket tidspunkt i begivenhedsforløbet han blev beskudt uden for sit hjem. Under samtalen [i foråret] 2018 har ansøgeren forklaret, at han blev beskudt om natten, da han efter tre måneders ophold i [A] vendte tilbage til [T]. Under samtalen for nævnet har ansøgeren

ad flere omgange skiftevis forklaret, at skudepisoden fandt sted, før han tog til [A] og opholdt sig der i tre måneder, og efter at han kom tilbage fra [A]. Ved samtale slutning har han forklaret, at han er 80 % sikker på, at skudepisoden fandt sted efter hans ophold i [A]. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om, hvornår han kom til Danmark, og hvornår han blev gift med sin herboende ægtefælle. Han har til politiet [i foråret] 2017 og under samtalen [i foråret] 2017 til Udlændingestyrelsen oplyst, at han indrejste i Danmark for ca. to måneder siden svarende til [vinteren] 2017, ligesom han til samtalen hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 har forklaret, at han blev religiøst viet til sin ægtefælle [i foråret] 2017. Under samtalen [i foråret] 2018 hos Udlændingestyrelsen blev ansøgeren foreholdt oplysninger fra sin egen og sin ægtefælles Facebook-profiler, hvoraf det fremgik, at de var blevet gift [i vinteren] 2016. Ansøgeren forklarede hertil, at den dato ikke passede, og at det måtte være en fejl. Til sin advokat og for nævnet har ansøgeren forklaret, at han kom til Danmark i [sommeren] 2016, hvor han blev forlovet. Han og ægtefællen blev viet af en imam [i vinteren] 2016, og ansøgeren har for nævnet fremlagt vielsesattest dateret [vinteren] 2017. Ansøgeren har i øvrigt forklaret forskelligt og udbyggende om sin kontakt med sin familie i Egypten. Under samtalen [i foråret] 2017 har ansøgeren forklaret, at han ikke havde kontakt med sin familie i Egypten, da det kunne skabe problemer, hvis nogen aflyttede deres telefoner. Der var ingen i familien, der vidste, hvor ansøger var. Under samtalen [i foråret] 2018 har ansøgeren forklaret, at han kun havde været i kontakt med sin familie én gang for en måned siden i forbindelse med sin fars død, men at hans hustru løbende har haft telefonisk kontakt med ansøgers familie ca. hver tredje uge. Ansøgeren har samtidig forklaret, at han talte i telefon med sin mor i forbindelse med sin indrejse, og at hun da oplyste, at hans forældre var blevet opsøgt omkring otte gange af politiet efter hans udrejse, og at politiet ransagede deres hus alle otte gange. Ansøgeren har for nævnet forklaret, at han også fortalte om hustruens løbende kontakt til hans familie under samtalen [i foråret] 2017. Nævnet bemærker, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for de mange divergenser, og at han på flere spørgsmål herom har forklaret afglidende. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at ansøgeren først søgte asyl i forbindelse med, at han blev anholdt for ulovligt ophold [i foråret] 2017, og at han ifølge politirapport af [foråret] 2017 i forbindelse med ansøgningen oplyste, at han kun søgte asyl for at være sammen med sin kone, idet han ikke var eftersøgt af myndighederne i hjemlandet. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Eryp/2019/2



Der kan endvidere henvises til afgørelserne afg/2019/3 og afg/2019/109, der er omtalt i afsnit 2.3.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har tillagt tidsrummet mellem ansøgerens indrejse og asylansøgning vægt kan henvises til afgørelserne Paki/2019/1, og Eryp/2019/2, der er omtalt ovenfor.

Som eksempel på en sag, hvor ansøgerne har kunnet redegøre for divergenserne i forklaringerne kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland og et barn. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 2014. Senere i 2014 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl, hvorefter ansøgeren udrejste. I 2016 indrejste ansøgeren på ny. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ingusjeter og sunni-muslim fra [landsby i], Ingusjetien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive tilbageholdt, udsat for fysiske overgreb eller slået ihjel af de russiske myndigheder, fordi de ønsker at tvinge hende til at oplyse, hvor hendes ægtefælle opholder sig. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun, efter at have fået afslag på asyl i Danmark, indrejste i Rusland i [begyndelsen af] 2015. Ved indrejsen blev ansøgeren tilbageholdt af myndighederne i lufthavnen i Moskva. Ansøgeren blev udspurgt om, hvor hun havde været, og hvor hendes ægtefælle befandt sig. Myndighederne hævdede, at ansøgeren og hendes ægtefælle havde opholdt sig i Syrien, hvor de havde deltaget i krigshandlinger. Efter nogle timer fik ansøgeren lov til at flyve videre til Sleptovsk, hvor hendes far hentede hende i lufthavnen og kørte hende til familiens bopæl. Den følgende aften blev familiens bopæl opsøgt af den lokale politibetjent, en medarbejder fra migrationstjenesten og en medarbejder fra FSB. I den forbindelse blev ansøgeren igen spurgt ind til, hvor hun havde været. Myndighedspersonerne ønskede at tage ansøgeren med til en afhøring, men hendes far modsatte sig dette. De aftalte, at ansøgeren skulle møde hos politiet den næste dag. Næste morgen blev ansøgeren hentet af den lokale politibetjent og bragt til den lokale politiafdeling i Malkobek (ROVD). Ansøgeren blev placeret i et lille rum uden vinduer, hvorefter yderligere fire personer trådte ind i rummet. To af personerne var uniformerede og maskerede, mens de andre var i civil. Ansøgeren blev afhørt, om sit og sin ægtefælles opholdssted, indtil hun blev dårlig. Herefter blev ansøgeren bragt til hospitalet, hvor hun aborterede. Ansøgeren var indlagt i cirka seks dage. En nat blev ansøgeren hentet af sin søster og svoger på hospitalet. De sørgede for, at hun blev fragtet hen til sin svogers brors bopæl, hvor hun opholdt sig i fem dage. I løbet af den tid blev hendes far og søstre kontaktet af myndighederne, der ledte efter hende. Herefter



blev ansøgeren kørt til Rostov og derfra videre til Kiev i Ukraine, hvor hun opholdt sig i cirka ét år, hvorefter hun rejste til Danmark. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at imødekomme ansøgerens begæring om hjemvisning, subsidiært udsættelse af sagen. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under sagen har afgivet en konsistent og detaljeret forklaring, og at hun under nævnsrådet har fremtrådt troværdig og har redegjort for de divergenser og forhold, der er fremhævet af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet kan herefter lægge til grund, at ansøgeren efter indrejsen i Rusland i [begyndelsen af] 2015 har været tilbageholdt af myndighederne, herunder FSB, i Rusland, herunder i Ingusjetien, angående hendes ægtefælles opholdssted, ligesom Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle, der har fået asyl i Danmark, er kommet i et modsætningsforhold til myndighederne i Ingusjetien på grund af et drab på en af ansøgerens ægtefælles brødre. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og meddeler ansøgeren og hendes medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2019/5.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet trods mindre divergenser i ansøgerens forklaring har lagt forklaringen til grund, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/152, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har lagt dele af ansøgernes forklaringer til grund, men ikke har kunnet lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelserne Irak/2019/2, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2, og Vene/2019/8, der er omtalt i afsnit 5.1.4.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivel, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode (“benefit of the doubt”) skal finde anvendelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller ISIL. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i august 2014 begyndte at arbejde for et udenlandsk firma, som reparerede biler for

myndighederne, NATO og militæret. Ansøgerens arbejdsopgave bestod hovedsageligt i at transportere varer. En dag blev der affyret skud ude foran ansøgerens hus, og der blev smidt et brev ind under ansøgerens dør. I brevet stod der, at ansøgeren skulle hjælpe nogle personer med at blive ansat i firmaet, hvor han arbejdede. Ansøgeren gav brevet til myndighederne, som vurderede, at ISIL var afsenderen af brevet. I november 2014, da ansøgeren transporterede varer, blev han stoppet af personer i politiuniform. Ansøgeren viste sit id-kort og fortalte, hvilket firma han arbejdede for. Ansøgeren blev slået og kørt til et sted, hvor han var tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev han afhørt og udsat for fysiske overgreb. Efter 25 dage tilbød ansøgerens far at betale for at få ansøgeren løsladt. På et tidspunkt kom militæret til området, og ansøgeren blev i den forbindelse løsladt. Ansøgeren pådrog sig skader som følge af det, han var udsat for under tilbageholdelsen, og forblev derfor på sin bopæl. Ansøgeren var hospitalsindlagt i seks måneder i Pakistan. Herefter begyndte ansøgeren at komme i sin fars butik. En dag, da ansøgeren kørte hjem fra butikken sammen med sin bror, blev de påkørt. Gerningsmændene flygtede efterfølgende, idet folk samlede omkring ansøgeren og hans bror. Efterfølgende tog ansøgeren og hans bror ophold hos deres faster. I den følgende periode blev der affyret skud ude foran ansøgerens bopæl, og der blev råbt efter ansøgeren. Ansøgeren modtog flere trusselsbreve i perioden, mellem han var tilbageholdt, og indtil han udrejste af Afghanistan én til halvanden måned efter, han blev påkørt. Om bevisvurderingen bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring vel er behæftet med betydelige divergenser og usikkerheder, men at disse muligt kan tilskrives den omfattende tortur, ansøgeren må antages at have været udsat for. Nævnet henviser herved til ansøgerens forklaring og den foretagne torturundersøgelse af ansøgeren. Enkelte dele af divergenserne kan endvidere skyldes forskellige oversættelser. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren vel må antages at have fremlagt dokumenter, der er vurderet som ikke ægte, men at der ikke er modtaget svar på alle de dokumenter, nævnet har anmodet om ægthedsvurdering af, ligesom ansøgeren har fremlagt et yderligere dokument, der eventuelt kan ægthedsvurderes. Nævnet finder imidlertid efter de foreliggende oplysninger sammenholdt med den tid, der allerede er medgået til sagens behandling, ikke grundlag for at iværksætte yderligere ægthedsvurderinger. Efter en samlet vurdering af de nu foreliggende oplysninger og henset til princippet om "the benefit of the doubt" lægger Flygtningenævnet efter ansøgerens forklaring således til grund, at ansøgeren har været ansat som chauffør hos firmaet [navn] i 2. halvår af 2014, at han i forbindelse med sit arbejde i [efteråret] 2014 blev tilbageholdt ved en kontrolpost, at han i forlængelse heraf blev tilbageholdt, formentlig af Taliban, i måske 25 dage, hvorunder han blev tortureret, at han herefter i perioden [vinteren 2014/2015] til [foråret] 2015 fik lægebehandling på et hospital i Pakistan, at han herefter kom hjem til familiens bopæl i Jalalabad, at familien efterfølgende modtog trusselsbreve, og at han herefter flygtede. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgerens frygt for overgreb fra Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan er velbegrundet, og at han opfylder

betingelserne for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at ansøgerens frygt for en tilbagevenden ikke skyldes grunde, der er omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2019/116

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Vene/2019/1, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2.

#### 5.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel kan henvises til afgørelsen Rwan/2019/1, der er omtalt i kapitel 10 om identitetsfastlæggelse, hvori ansøgerens bror afgav forklaring under nævnsmødet.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436f nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201f, nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

#### 5.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 5.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders

eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

#### 5.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

#### 5.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

#### 5.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

##### 5.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende hø-

ringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan henvises til Flygtningenævnets høring af Udlændingestyrelsen i oktober 2015 om forholdene i Ungarn til brug for behandlingen af Dublin-sager. Endvidere kan nævnes Flygtningenævnets høring af Udenrigsministeriet i januar 2018 om forholdene for anerkendte flygtninge i Bulgarien til brug for behandlingen af sager efter udlændingelovens § 29 b. Høringen blev endeligt besvaret i 2019. Se afsnit 6.2. om nævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 29 b.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Som eksempel fra praksis på en sag, hvor nævnet har indhentet oplysninger fra Udenrigsministeriet til brug for sagen, kan henvises til afgørelserne afgh/2019/109, der er omtalt i afsnit 2.3, og Syri/2019/25, der er omtalt i afsnit 5.1.8.

#### 5.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan



antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnede til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsomt henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende

asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningesnævnet normalt i høringskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde.”

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningesnævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempler på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan henvises til afgørelserne Irak/2019/27, der er omtalt i afsnit 2.5, og Afgh/2019/48, der er omtalt i afsnit 5.1.8.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200f nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningesnævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415ff, nævnte afgørelse Albanien/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil.

Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Iran. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk araber og sunni-muslim af religiøs overbevisning fra Ahwaz, Iran. Den kvindelige ansøger er etnisk kurder og shia-muslim af religiøs overbevisning fra Ahwaz, Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og udsat for fysiske overgreb af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er flygtet fra en fængselsdom og udrejst illegalt af Iran. Ansøgeren arbejdede ulovligt som gadesælger, i hvilken forbindelse han dagligt blev opsøgt og chikaneret af forskellige kommunalt ansatte personer, som forsøgte at opkræve penge fra ansøgeren mod ikke at lukke hans bod. Da ansøgeren [i begyndelsen af] 2015 blev opsøgt af tre kommunalt ansatte og en politimand, som ville lukke boden, blev ansøgeren så vred, at han udtalte sig nedsættende om det iranske regime. Ansøgeren blev anholdt af fire personer fra Basij, som havde overværet episoden, tilbageholdt på en politistation i to dage og efterfølgende fængslet i seks måneder frem til [sommere] 2015, hvor ansøgerens mor stillede sit hus som kaution for ansøgerens løsladelse. Omkring to og en halv uge efter ansøgerens løsladelse modtog han sin endelig dom, ifølge hvilken han idømtes tre års fængsel og pålagdes en bøde på tre millioner tomaner. Ansøgeren valgte herefter at forlade sin bopæl og tage ophold hos sin søster, inden han efter ca. tre uger udrejste af Iran sammen med sin ægtefælle og deres børn. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre oplyst, at myndighederne siden ansøgerens udrejse har tilbageholdt ansøgerens mor i tre dage og ransaget hendes bopæl i forsøget på at få udleveret ansøgeren. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin bror. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far døde omkring to uger efter ansøgerens mors løsladelse, og at ansøgeren efterfølgende har modtaget trusler fra sin bror, som beskylder ansøgeren for at være årsag til farens død. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han modtager trusler via sine profiler på de sociale medier Facebook og Instagram, samt at han skriver regimekritisk på sin facebookprofil. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer om deres oprindelige asylmotiv til grund, idet navnlig den mandlige ansøger har forklaret divergerende og udbyggende om en række centrale forhold. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at den mandlige ansøger ved indrejsen i Danmark som

asylmotiv alene henviste til, at han var blevet anholdt for at have 20 øl stående, mens han først under oplysnings- og motivsamtalen forklarede om de domme, som han havde modtaget for andre forhold, og om forfølgelser og afpresning fra myndighederne i forbindelse med hans markedssalg, navnlig hans udtalelser og straffesagen herom og afsoningen umiddelbart op til udrejsen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende om, under hvilke omstændigheder den mandlige ansøger modtog en fængselsdom på tre års fængsel. Det bemærkes i den forbindelse, at de domme, som ansøgerne har fremlagt kopi af under sagen, af Udenrigsministeriets kilde er vurderet at være falske, hvilket svækker ansøgernes generelle troværdighed. Flygtningenævnet kan derfor heller ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring om, at han nu også har grund til at frygte sin bror, til grund. Det forhold, at den mandlige ansøger har psykiske problemer, kan ikke føre til en anden vurdering, idet bemærkes, at han under Flygtningenævnets behandling af sagen har forklaret relevant, detaljeret og med god hukommelse på de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet finder heller ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at hans aktiviteter på de sociale medier i tiden efter oplysnings- og motivsamtalen har bragt ham i de iranske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at det er påfaldende, at de trusler, som den mandlige ansøger har modtaget, alene er modtaget som beskeder på Messenger og ikke ved direkte opslag på Facebook. Endvidere er der lagt vægt på, at indholdet af truslerne fremstår som generelt formulerede og ikke som reaktioner på handlinger eller opslag foretaget af den mandlige ansøger. Den mandlige ansøger har derfor ikke sandsynliggjort, at der er tale om reelle trusler rettet mod hans person. Det forhold, at politiet har efterforsket truslerne, kan ikke føre til en anden vurdering af truslerne. Den mandlige ansøgers opslag på Facebook fremstår i øvrigt som rene kopieringer af andres opslag, og de tre videoer, hvor den mandlige ansøger er blevet interviewet til en dansk-hollandsk-satellitkanal, viser ikke ansøgerens billede eller korrekte navn. Den mandlige ansøger har ikke været politisk aktiv inden sin udrejse af Iran, og der er ikke anført omstændigheder, der støtter, at de iranske myndigheder har anledning til at mistænke ansøgeren for reelle regeringskritiske aktiviteter eller for at være indblandet i attentatet i Iran i september 2018. Det bemærkes, at den mandlige ansøger – ud over sin aktiviteter på de sociale medier – heller ikke har været politisk aktiv i Danmark. Sammenfattende finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran er i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at den mandlige ansøger har en Iran-kritisk tatovering på underarmen, kan ikke føre til en anden vurdering. Heller ikke det forhold, at den mandlige ansøger som ahwazi-araber og som udrejst illegalt af Iran ifølge baggrundsoplysningerne ved en tilbagevenden fra Danmark til Iran formentlig vil blive udsat for ekstra opmærksomhed fra myndighedernes side, kan på den ovenfor anførte baggrund føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran/2019/177

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126f, nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

#### 5.4.4.3 Dokumenttekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Nationalt ID Center, der er en uafhængig enhed, der organisatorisk hører under Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte.

#### 5.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan der henvises til afgørelserne Afgh/2019/48 og Hjem/2019/20, der er omtalt i afsnit 5.1.8.

### 5.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

#### 5.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 5.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 5.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Soma/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: ”Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret* 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen *i slutningen af* 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.”

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210ff.

#### 5.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsrådet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder –tidspunktet, og ansøgningsstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om

asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgnings-skemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalerreferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnmødet, indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

## 5.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en

bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside [www.fln.dk](http://www.fln.dk), hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de



pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

## 5.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt. Se som eksempel herpå afgørelsen Irak/2019/57, der er omtalt i afsnit 6.10.1.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til ”hjemlandet”.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og deres fire børn, angiveligt bidoonere (statsløse) fra Kuwait. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgerne har oplyst at være statsløse bidoonere, etniske arabere og shia-muslimer fra Sulaibiya, Kuwait. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Kuwait, som statsløse bidoonere, frygter at blive straffet af de kuwaitiske myndigheder, idet de er udrejst illegalt af Kuwait. Den mandlige ansøger frygter endvidere at blive falsk anklaget for at have deltaget i en demonstration, da han var udrejst af Kuwait. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at de besluttede sig for at udrejse af Kuwait, idet de ikke havde nogen rettigheder, og da de ønskede at skabe en bedre fremtid for deres børn. Grænserne var blevet åbne, hvorfor ansøgerne valgte at udrejse af Kuwait [en nærmere angiven dato i efteråret] 2015 på falske pas. Flygtningenævnet kan ikke lægge

ansøgernes forklaringer om deres identitet eller asylmotiv til grund, idet deres forklaringer fremstår som konstruerede til lejligheden og utroværdige. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger under samtalen [en nærmere angiven dato i sommeren 2017] først oplyste, at han ikke afgav fingeraftryk noget sted på rejsen. Foreholdt de indhentede oplysninger fra Tyskland og Kroatien forklarede han herefter, at han havde afgivet fingeraftryk i disse lande, og at han til myndighederne i både Kroatien og Tyskland oplyste, at han var syrer. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger for nævnet har oplyst, at han efter samtalen hos Udlændingestyrelsen [en nærmere angiven dato i sommeren 2017] fra en ven i Kuwait har modtaget en kopi af et kørekort, som den mandlige ansøger havde fået udstedt i Kuwait på foranledning af sin tidligere arbejdsgiver på autoværkstedet. Ansøgeren har imidlertid under samtalen med Udlændingestyrelsen [en nærmere angiven dato i sommeren 2017] oplyst, at han ikke havde kørekort. For nævnet har han forklaret, at denne oplysning gik på, at han ikke havde sit kørekort med til samtalen, hvilket nævnet anser for utroværdigt, idet dette ikke fremgår af samtalereferatet. Det fremstår i øvrigt bemærkelsesværdigt, at ansøgeren nu ikke længere er i stand til at fremlægge dokumentet, idet han har mistet den telefon, hvor han havde et billede af dokumentet. Nævnet finder på den baggrund ikke anledning til at udsætte sagen på den mandlige ansøgers fremlæggelse af en kopi af det oversatte kørekort. Der er endvidere lagt vægt på, at ansøgerne i strid med baggrundsoplysningerne hævder, at ansøgerne er uregistrerede bidoonere på trods af, at de har fået udstedt fødselsattester til dem selv og deres tre børn født før udrejsen. Hertil kommer, at den mandlige ansøgers mor og den mandlige ansøger har forklaret forskelligt om farven på hans og børnenes fødselsattester. Endvidere har den mandlige ansøger og hans mor forklaret forskelligt om, hvorvidt den mandlige ansøgers mor havde en fødselsattest. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne og den mandlige ansøgers mor har forklaret divergerende om indretningen af det hjem, de delte med den mandlige ansøgers mor og søster, ligesom ansøgerne og den mandlige ansøgers mor har forklaret divergerende om størrelsen af den mandlige ansøgers indtægt og kontakten til familien efter indrejsen til Danmark. Ansøgerne og den mandlige ansøgers mor har endvidere givet tre forskellige forklaringer om fremskaffelsen af fotos til de falske pas, som ansøgerne, deres børn og den mandlige ansøgers søster og mor efter det oplyste benyttede i forbindelse med udrejsen. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgernes generelle troværdighed er svækket i en sådan grad, at deres forklaringer – herunder om deres identitet – ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet har herved også taget hensyn til, at det fremstår påfaldende, at en fattig familie skulle være i stand til at opspare et meget væsentligt beløb til udrejsen som påstået. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at selv om ansøgerne måtte anses som statsløse bidoonere fra Kuwait, kan de generelle forhold, som er påberåbt af ansøgerne, ikke føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgerne i Danmark har fået et barn, der har en hjertefejl og kan forventes

at skulle igennem en yderligere hjerteoperation på et tidspunkt senest i voksenalderen, kan ikke føre til en anden asylretlig vurdering. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at det ikke er sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2019/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Hjem/2019/32, der er nævnt ovenfor i afsnit 2.4.

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land kan henvises til afgørelsen Maro/2018/19, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 262.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 5.1.8.

For så vidt angår sager, hvor en asylansøger har indvendinger imod den identitet og nationalitet, som den pågældende er registreret under, henvises til kapitel 10 om identitetsfastsættelse.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 5.1.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412f, nævnte afgørelse Soma/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som

udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er politiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Politiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager politiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejslegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendeshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7.

### 5.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015 om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen). Lovændringen trådte i kraft den 22. november 2015. Ved lovændringen ændredes udrejsefristen for udlændinge, der har fået afslag på asyl, fra 15 dage til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,

- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flytningenævnet, er det Flytningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flytningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flytningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flytningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flytningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flytningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor blev bestemmelsen om udrejsefristens længde senest ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, således at udgangspunktet igen er 7 dages udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c. Dette gælder også en

udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring un-

derskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 6.10 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.



Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udkrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

### 5.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til

hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor vedkommende ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 8.2.

Se endvidere afsnit 5.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en af ægtefællerne har flere nationaliteter, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede** i **juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland og Georgien, en kvindelig statsborger fra Georgien samt et barn. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk tjetjener med statsborgerskab i Rusland og Georgien. Ansøgeren er sunni-muslim født i Georgien og har senest opholdt sig i Tjetjenien, Rusland inden udrejsen til Georgien og Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger er etnisk tjetjener med statsborgerskab i Georgien. Ansøgeren er sunni-muslim født i Tjetjenien og opvokset i Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter myndighederne i Tjetjenien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden til Georgien frygter, at de georgiske myndigheder vil udlevere ham til Tjetjenien. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at den kvindelige ansøgers bror var forfulgt af myndighederne i Tjetjenien, fordi han havde set videoer vedrørende Syrien. Den kvindelige ansøgers bror blev opsøgt på sine forældres bopæl af Kadyrovs folk, der tilbageholdt den kvindelige ansøgers bror i tre dage, hvor han blev udsat for tortur. Herefter kørte den mandlige ansøger ham til Ingusjetien. Den kvindelige ansøger blev efterfølgende ligeledes tilbageholdt af myndighederne. Hun blev udsat for vold og afhørt om, hvor hendes bror befandt sig, og hun fik at vide, at hun ikke måtte forlade Tjetjenien. Efterfølgende hjalp den mandlige ansøger også den kvindelige ansøger ud af Tjetjenien og til grænsen til Georgien, hvorfra hun blev hjulpet videre af en bekendt. Ansøgeren blev herefter opsøgt af myndighederne, tilbageholdt i to dage og afhørt af myndighederne. Ansøgeren blev blandt andet spurgt til, hvor den kvindelige ansøgers bror befandt sig. Ansøgeren tog herefter ligesom den kvindelige ansøger til Georgien. Den kvindelige ansøgers bror blev fundet af myndighederne, hvorefter han blev slået ihjel, og hans lig blev afleveret hos hans familie. Den kvindelige ansøger har som asyl-

motiv henvist til, at hun frygter myndighederne i Tjetjenien og Georgien. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes bror var mistænkt for at have rekrutteret folk til krigen i Syrien. I forbindelse med ansøgerens besøg i Tjetjenien blev ansøgerens bror opsøgt af myndighederne på forældrenes bopæl, og han blev tilbageholdt i tre dage og afhørt. Herefter blev ansøgerens bror kørt af sin far og den mandlige ansøger til Ingusjetien. Ansøgerens forældres bopæl blev endnu engang opsøgt, og ansøgeren blev i den forbindelse bortført og tilbageholdt, hvor hun blev slået og afhørt. Samme dag blev ansøgeren igen løsladt, men hun fik at vide, at hun ikke måtte forlade Tjetjenien. Ansøgeren blev herefter kørt til grænsen til Georgien af den mandlige ansøger, hvorefter en fjern slægtning til den mandlige ansøger hjalp ansøgeren videre fra grænsen. Herefter kom ansøgerens ægtefælle tilbage til Georgien, hvor ansøgeren kunne se, at han var blevet udsat for vold. Ansøgerens bror vendte tilbage til Tjetjenien, hvorefter den mandlige ansøger fik oplysninger fra en ven om, at den kvindelige ansøgers bror var blevet slået ihjel. Ansøgeren fik i Georgien fra en bekendt ansat ved myndighederne oplysninger om, at de georgiske myndigheder havde fået en forespørgsel på den mandlige ansøger fra de tjetjenske myndigheder. Flygtningenævnet finder, at i hvert fald væsentlige dele af ansøgernes forklaringer om baggrunden for at søge asyl i Danmark ikke kan lægges til grund, idet ansøgerne har forklaret forskelligt og usammenhængende om de begivenheder, der har begrundet deres udrejse fra henholdsvis Rusland og Georgien. Ansøgerne har således forklaret indbyrdes forskelligt om, hvornår den kvindelige ansøgers bror, [A], første gang blev taget med af myndighederne. Den mandlige ansøger har under sin oplysnings- og motivsamtale [i foråret] 2017 oplyst, at [A] blev taget [på et nærmere præciseret tidspunkt i sommeren] 2016, og at han kom tilbage tre dage senere omkring [...] 2016, hvilken oplysning han stort set gentog under sin asylsamtale [i foråret] 2018 ("... det var sidst i [en nærmere præciseret periode] 2016, at [A] blev afleveret tilbage til bopælen"). Den kvindelige ansøger har herom i asylansøgningsskemaet [udfyldt i vinteren] 2017 og under sin oplysnings- og motivsamtale [i foråret] 2017 imidlertid oplyst, at [A] blev taget med henholdsvis [på et nærmere præciseret tidspunkt i sommeren] (asylansøgningsskemaet) og [et nærmere præciseret tidspunkt i sommeren] 2016 (oplysnings- og motivsamtalen), og at han kom tilbage efter henholdsvis et par dage (asylansøgningsskemaet) og [et nærmere præciseret tidspunkt i sommeren] 2016 (oplysnings- og motivsamtalen). Det hører dog med til vurderingen heraf, at den mandlige ansøger helt åbenbart har haft særdeles vanskeligt ved generelt at huske bl.a. datoer for de angivelige episoder. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret uoverensstemmende om, hvorvidt han havde bind for øjnene under køreturen med myndighederne. Under oplysnings- og motivsamtalen forklarede den mandlige ansøger således ifølge referatet, at han fik bind for øjnene, da myndighederne tog ham med, mens han til asylsamtalen oplyste, at han aldrig har forklaret, at han fik bind for øjnene. For nævnet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en sæk over hovedet, da han blev tilbageholdt og kørt til afhøringsstedet,

mens det ikke var tilfældet på køreturen efter løsladelsen. Den mandlige ansøger har tillige forklaret forskelligt om, hvorvidt de russiske myndigheder har rettet en forespørgsel om ham til de georgiske myndigheder. Han oplyste således til oplysnings- og motivsamtalen, at en ven hos politiet i Georgien havde fortalt ham, at der var kommet en sådan forespørgsel fra de russiske myndigheder, mens han under asylsamtalen oplyste, at dette ikke var tilfældet. Senere under asylsamtalen oplyste den mandlige ansøger, at der ikke var nogen arrestordre mod ham, men at de russiske myndigheder alene havde bedt de georgiske myndigheder om at indkalde ham til en samtale. Den kvindelige ansøger har herom ifølge referatet fra hendes oplysnings- og motivsamtale forklaret, at venen i det georgiske politi havde set en arrestordre fra de russiske myndigheder vedrørende den mandlige ansøger. Ansøgerne har ligeledes forklaret indbyrdes forskelligt og usammenhængende om udrejsen til Ukraine. Den mandlige ansøger oplyste under oplysnings- og motivsamtalen, at han rejste tilbage til Rusland, efter han var sendt retur til Georgien fra Ungarn, og at han kørte med en agent ind i et skovområde ved den ukrainske grænse. Under asylsamtalen oplyste den mandlige ansøger imidlertid, at ansøgerne sejlede fra Ukraine til Georgien. Den kvindelige ansøger forklarede herom først under sin asylsamtale, at ansøgerne kørte i bil fra Georgien til Ukraine, og at de ikke anvendte andre transportmidler under rejsen. Senere under samme samtale – og foreholdt at det ikke er muligt at køre direkte fra Georgien ind over grænsen til Ukraine – forklarede den kvindelige ansøger, at hun ikke ved, om de tillige sejlede, idet hun havde sovet under en del af turen. For nævnet har den kvindelige ansøger forklaret, at hun nu husker, at de sejlede, men kun i ganske kort tid. Den kvindelige ansøger har endvidere forklaret forskelligt om, hvornår [A] blev kørt ud af Tjetjenien, og om hvem der kørte ham. Under oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2017 oplyste hun således, at [A] blev kørt ud af Tjetjenien dagen efter, han blev løsladt, mens hun til asylsamtalen [i foråret] 2018 oplyste, at der gik 2-3 dage, fra [A] blev løsladt, til han blev kørt ud af Tjetjenien. Under begge samtaler med Udlændingestyrelsen har hun oplyst, at [A] kørte med hendes far og den mandlige ansøger, hvilken forklaring ikke stemmer overens med den mandlige ansøgers forklaring. Først for nævnet har den kvindelige ansøger som noget nyt forklaret overensstemmende med den mandlige ansøger om, at faderen ikke kørte med. Det kan efter en samlet vurdering heraf – og på baggrund af det indtryk som ansøgerne har efterladt under deres forklaringer direkte for nævnet – ikke lægges til grund, at ansøgerne har et modsætningsforhold til hverken de russiske eller de georgiske myndigheder, hvilket for så vidt angår Georgien desuden understøttes af, at ansøgerne kunne udrejse af og kort efter genindrejse legalt i Georgien. Allerede som følge heraf kan det ikke lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Georgien eller Rusland vil være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet fastsatte følgende udsendelsesbestemmelse: ”Den georgiske og russiske statsborger [Navn på den mandlige ansøger], den georgiske statsborger [navn

på den kvindelige ansøger], og deres barn, [navn på barn], skal udrejse senest syv dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt ansøgerne ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Georgien, og den mandlige ansøger til Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af den mandlige ansøger til Rusland, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og deres barn kan udrejse til enten Georgien eller Rusland, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” geor/2019/7 + rusl/2019/4.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, jf. det anførte i afsnit 5.7.1, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak 2017/260, der er omtalt i formandskabets 26.beretning (2018), side 221ff.

## 5.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansø-

geren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Stat/2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk tamazight og muslim af trosretning fra Nador, Marokko. Ansøgeren har stiftet [en myndighedskritisk gruppe, B]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive dræbt af de marokkanske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2010 mødte en person ved navn [A], som var stifter af den myndighedskritiske gruppe [C]. Ansøgeren blev inspireret og dannede herefter gruppen [B]. Ansøgeren og [A] arrangerede herefter en stor demonstration for Rif-regionens uafhængighed, som fandt sted [i begyndelsen af] 2011 i Hosima. Myndighederne kom til demonstrationen og udsatte demonstranterne for overgreb, ligesom de anholdt over 18.000 personer. De næste fem år arrangerede ansøgeren og [A] en lang række demonstrationer og gav ordre om, at spioner, som forsøgte at infiltrere gruppen, skulle dræbes. [A] blev [i begyndelsen af] 2015 anholdt af myndighederne, ligesom ansøgerens bopæl blev ransaget [den samme dag] 2015. Ansøgeren var ikke hjemme, da rangsagningen fandt sted, og ansøgeren holdt sig efterfølgende skjul i syv måneder, hvorefter han udrejste af Marokko. Ansøgeren er indkaldt til mødet i Flygtningenævnet dags dato pr.

brev dateret den [...] 2019. Ansøgerens advokat har oplyst, at ansøgeren var bekendt med tidspunktet for mødet i Flygtningenævnet dags dato, da han holdt møde med ham [en nærmere bestemt dato inden nævnsmødets afholdelse] 2019. Flygtningenævnet finder på ovennævnte baggrund, at ansøgeren må anses for at være behørigt indkaldt til nævnsmødet. Ansøgeren har dermed ikke lovligt forfald. Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Flygtningenævnet ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om helt centrale dele af sit asylmotiv. Hans forklaring fremstår således utroværdig og konstrueret til lejligheden. Han har for det første forklaret divergerende om sin identitet, ligesom han forklaret divergerende om, hvorvidt han selv eller en anden søgte om visum til [et nærmere bestemt europæisk land]. For så vidt angår asylmotivet har han forklaret divergerende om, hvorvidt der skete anholdelse af 18.700 mennesker i forbindelse med en demonstration [i] 2011, eller om demonstranterne ikke blev anholdt men blot slået. Han har forklaret udbyggende om asylmotivet. Han har således først ved sin anden samtale forklaret, at han selv stiftede en forening, som fusionerede med [A]s forening, ligesom han også først ved anden samtale har forklaret, at han gav ordre til tortur og henrettelse af foreningens fanger. Endelig fremstår hans forklaring helt overordnet utroværdig. Det fremstår således blandt andet utroværdigt, at han, der efter sine egne oplysninger aldrig har gået i skole og hverken kan læse eller skrive, skulle være den finansielle og sammen med [A] udførende bagmand for en stor organisation, der samlede 94 klaner og arrangerede demonstrationer, som han imidlertid ikke selv deltog i. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Maro/2019/3

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Paki/2019/1, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

Som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirkning, fordi klageren ikke er mødt op til nævnsmødet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en inddragelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Senere i 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I slutningen af 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen. Klageren påklagede herefter Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtning-



genævnet. Det fremgår af nævnets afgørelse, at klageren ikke gav møde i forbindelse med sagens behandling i nævnet på trods af, at han ved brev afsendt fra Flygtningenævnet til klagerens e-boks den 18. december 2018 behørigt er blevet indkaldt til nævnsmødet, og at det af udskrift af cpr-registret fremgår, at klageren er udrejst til udlandet i februar 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at klagerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Klageren er sunni-muslim fra byen Baardhere i Gedo-regionen, Somalia, og tilhører hovedklanen Darood og subklanen Marehaan og [navn på familieklanen]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab og af sin ægtefælles familie, fordi han mod svigerfamiliens vilje blev hemmelig viet med sin ægtefælle i [sommeren] 2013 og, fordi hun blev gravid i [efteråret] 2018. Klageren har til støtte herfor forklaret, at det er usædvanligt at blive gift på kryds af klanerne, særligt henset til, at klageren tilhører en lille og undertrykt klan. Ægtefællens familie havde forud for ægteskabets indgåelse opsøgt klageren, overfaldet ham og truet med at slå ham ihjel. Klageren blev opsøgt igen på sin bopæl af ægtefællens to brødre og to af hendes fætre omkring [efteråret] 2013, hvor klageren blev overfaldet og truet på livet. Klageren søgte tilflugt hos sin mors veninde. I mellem tiden blev klagerens mor opsøgt og truet af svigerdatterens brødre. Al-Shabaab anerkendte ikke ægteskabet, idet klageren og ægtefællen blev hemmelig viet. Al-Shabaab anså derfor klageren for at have haft et seksuelt forhold uden for ægteskab. Klageren blev opsøgt af fem personer fra al-Shabaab, mens han opholdt sig hos morens veninde. Klageren flygtede fra morens venindes bopæl. Han blev opdaget af al-Shabaab, som skød efter ham. Klageren skjulte sig i et landbrugsområde i to dage, hvorefter han fik kendskab til, at moren og ægtefællen var blevet anholdt af al-Shabaab. Klageren er i 2016 blevet bekendt med, at hans mor er blevet slået ihjel af ægtefællens familie. Det fremgår af klagerens oprindelige asylsag, at Udlændingestyrelsen ikke har lagt klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ved vurderingen heraf har Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klagerens forklaring vedrørende væsentlige dele af asylmotivet fremstod ukonkret og divergerende. Udlændingestyrelsen meddelte [i] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. I

forbindelse med inddragelsessagen har klageren overfor Udlændingestyrelsen ikke ønsket at besvare spørgsmål om sit asylmotiv. Klageren har henvist til, at han lider af PTSD, og at han har søgt at fortrænge oplevelserne i hjemlandet. Der foreligger imidlertid ingen lægelige oplysninger, der viser, at klageren ikke er psykisk og fysisk rask. Klageren har indsendt en begrundet klage, der ikke indeholder nye oplysninger. Klageren har ikke givet møde for nævnet, og da der er således ikke fremkommet væsentlige nye oplysninger, lægger nævnet de samme faktiske forhold til grund, som fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af [slutningen af] 2017. Af de af Udlændingestyrelsen anførte grunde tiltræder Flygtningenævnet således, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia på grund af en konflikt med svigerfamilien eller en konflikt med al-Shaabab vil være i en konkret og individuel risiko for overgreb eller forfølgelse. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i Bardheere og Gedo regionen er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren, der er en uprofileret ung mand, til Bardheere og Gedo regionen ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født i Somalia og har boet i landet, indtil han udrejste som 18-årig. I det klagerens forklaring om konflikten i hjemlandet er forkastet, må nævnet lægge til grund, at klageren fortsat har familie og netværk i Somalia. Vedrørende klagerens tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at klageren i henhold til cpr-registeret har været udrejst af Danmark siden februar 2018. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klageren på nuværende tidspunkt nødvendigvis opholder sig i Danmark. Klageren indrejste i Danmark som 19-årig og har frem til februar 2018 opholdt sig i Danmark i omkring tre år. Klageren taler, læser og skriver dansk og var påbegyndt en adgangsgivende uddannelse. Klagerens tilknytning til arbejdsmarkedet har bestået af et studiejob. Klageren har ingen familie i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse vil virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/12.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200f, nævnte afgørelser.

## 5.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

### 5.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

### 5.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejsjer, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

### 5.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt.

udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempel på hjemvisning af en sag, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har en anden nationalitet end den nationalitet, Udlændingestyrelsen har lagt til grund, kan henvises til afgørelsen Rwan/2019/1, der er omtalt i kapitel 10 om nationalitetsfastsættelse.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Sudan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk araber og muslim fra [by] Sudan. Den kvindelige ansøger er etnisk gorani og muslim fra [by], Sudan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Sudan frygter, at de vil blive slået ihjel eller udsat for overgreb af den kvindelige ansøgers morbrødre, idet de er modstandere af ansøgenes ægteskab. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv oplyst, at de blev gift i slutningen af 2011 eller starten af 2012. Efter vielsen begyndte den mandlige ansøger at modtage trusler fra den kvindelige ansøgers morbrødre, [A] og [B], som ville have ansøgerne til at ophæve ægteskabet. Den mandlige ansøger modtog i starten trusler i forbindelse med, at han mødte morbrødrene tilfældigt på gaden. Fem til seks måneder efter at den kvinde ansøger havde født en datter, blev den mandlige ansøger med en til to ugers mellemrum opsøgt to gange på sin bopæl. [A] og [B] oplyste, at de ikke ville acceptere ægteskabet, da ansøgerne ikke var fra samme klan. Morbrødrene opsøgte igen bopælen to til tre uger efter, hvor de var bevæbnede med knive, og i denne forbindelse blev den mandlige ansøger stukket i låret og i ansigtet. To dage efter episoden rejste ansøgerne fra deres bopæl, hvorefter de opholdt sig i andre byer i Sudan indtil deres udrejse i henholdsvis starten af 2015 og [i foråret] 2016. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sudan frygter, at hun vil blive slået ihjel eller udsat for overgreb af sine morbrødre, der beskylder hende for at have bragt skam over familien, efter hun blev voldtaget og fik et barn uden for ægteskab. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hun i 2011, omkring to måneder forud for indgåelsen af sit ægteskab, blev voldtaget af en bekendt ved navn [C]. Voldtægten medførte, at ansøgeren blev gravid. Ansøgeren blev efterfølgende ugentligt udsat for vold af sine morbrødre, som beskyldte hende for at have bragt skam over familien. Den kvindelige ansøger har for nævnet endvidere som

asylmotiv henvist til, at hun frygter, at både hun og hendes datter vil blive omskåret, hvis de vender tilbage til Sudan. Udlændingestyrelsen har overfor nævnet tilkendegivet, at det findes rigtigst, at sagen hjemvises med henblik på, at styrelsen tager stilling til det nu fremsatte asylmotiv, som ikke tidligere har været behandlet. Ansørgernes advokat har tilsluttet sig Udlændingestyrelsens vurdering og har ligeledes påstået sagen hjemvist til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder det herefter rettest, at Udlændingestyrelsen træffer en afgørelse i første instans i forhold til datteren, og at Udlændingestyrelsen samtidig tager stilling til, hvilken betydning det nye asylmotiv måtte have for ansørgernes sager. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelser og hjemviser sagerne til fornyet behandling sammen med den kvindelige ansørgers datters asylansøgning.” Suda/2019/2.

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan henvises til afgørelsen Afgh/2018/325, der er omtalt i formandskabets 27. beretning, side 279.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i beretningsåret hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagerens mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i juni 2019** en inddragelsessag vedrørende en kvindelig somalisk statsborger. Klageren indrejste i 2013 og blev samme år meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af denne afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er fra klanen Hawiye og muslim fra [klagerens hjemegn], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet de mistænker hende for at have været sin ægtefælle utro. Klageren har endvidere overfor nævnet henvist til, at hun frygter tvangsomskæring af to døtre. Klageren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun blev gift med sin ægtefælle i 2003. Ægtefællen flygtede i 2007, da al-Shabaab anklagede ham for at være spion. I 2011 blev klageren bortført af og tvangs-

gift med en mand, der var medlem af al-Shabaab. Klageren opholdt sig hos denne mand i ca. 1 ½ måned. I løbet af denne periode blev klageren gravid med manden fra al-Shabaab. Efter 1 ½ måned blev klageren frigivet og al-Shabaab gruppen i byen blev udskiftet dagen efter. Da den nye al-Shabaab gruppe blev klar over, at klageren var gravid, anklagede de hende for at have været sin ægtefælle utro, henset til at han havde forladt området fire år tidligere, og klageren blev derfor fængslet af al-Shabaab. Klageren fik at vide, at hun ville blive stenet til døde efter fødslen af hendes barn. Det lykkedes imidlertid klageren at flygte med hjælp fra en anden indsat. Klageren udrejste fra Somalia omkring et år efter flugten fra al-Shabaab fængslet. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Klagerens advokat har overfor nævnet principalt påstået sagen hjemvist til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen. Til støtte for påstanden er det anført, at klagerens advokat nu hurtigst muligt vil indgive ansøgning om asyl for så vidt angår klagerens døtre, [R], der er født [i] 2007, og [S], der er født [i] 2012. Asylansøgningerne vil blive begrundet i frygten for tvangsomskæring af døtrene ved en tilbagevenden til Somalia som følge af pres fra omgivelserne. Det er hertil bemærket, at klagerens datter, [L], der er født [i] 2005, er tvangsomskåret, og at klageren selv og alle andre kvinder i klagerens familie er blevet tvangsomskåret, og det er anført, at klageren ikke vil ikke være i stand til at modstå presset fra omgivelserne, selvom hun er imod tvangsomskæring. Udlændingestyrelsen har påstået sagen fremmet. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at det vil være rigtigst, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i relation til børnenes selvstændige asylansøgninger. Der lægges vægt på, at klagerens frygt for, at hendes døtre som følge af tvang fra omgivelserne vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til Somalia kan være af væsentlig betydning for spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Nævnet henviser i den forbindelse blandt andet til det oplyste om, at klageren vil være uden sin ægtefælle i Somalia, og at familien ikke tidligere har været i stand til at forhindre tvangsomskæring af klagerens datter [L], der er født [i] 2005. Forholdet bør derfor behandles af Udlændingestyrelsen med henblik på stillingtagen til, hvilken betydning forholdet har for klagerens sag. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling sammen med døtrenes asylsag. Soma 2019/94.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

#### **5.9.4 Udsættelse**

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

### **5.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager**

#### **5.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer**

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 5.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 5.13.1.

## 5.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

### 5.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 14, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.



Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

### 5.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskrives, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskrives.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansøgningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansøgningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

### 5.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

## 5.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Med virkning fra den 1. april 2019 trådte en rammeaftale om levering af fremmedsprogstolkning mellem Rigspolitiet og EasyTranslate i kraft. Aftalen blev indgået på baggrund af et gennemført udbud vedrørende tolkeydelser og indebar blandt andet, at alle myndigheder på rets- og udlændingeområdet skulle benytte EasyTranslate i forbindelse med tolkningsopgaver. Nævnets indkaldelser af tolke til nævnsmøder og indhentelse af skriftlige oversættelser skulle således ske gennem EasyTranslate.

Efter aftalens ikrafttræden konstaterede nævnet, at der var problemer med at skaffe tolke til de berammede nævnsmøder, ligesom kvaliteten af tolkningen i en række sager ikke var af tilstrækkelig høj kvalitet. I løbet af 2019 måtte Flygtningenævnet aflyse behandlingen af 51 sager som følge af, at EasyTranslate ikke kunne levere tolke, eller at tolkningens kvalitet var utilstrækkelig. I nogle sager måtte nævnet foretage dækningskøb i tilfælde, hvor EasyTranslate meddelte, at det ikke var muligt at skaffe en tolk, der kunne tolke på det relevante sprog på nævnsmødet.

Nævnet var i løbet af 2019 løbende i dialog med EasyTranslate og Rigspolitiet om kvaliteten af tolkningen og forsyningssikkerheden.

Den 11. december 2019 hævdede Rigspolitiet aftalen med EasyTranslate, blandt andet med henvisning til, at der var sket grove overtrædelser af reglerne om databeskyttelse.

Flygtningenævnet benytter nu igen tolke fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet. Nævnet oplever i den forbindelse ikke længere generelle problemer med kvaliteten i tolkningen eller forsyningsikkerheden.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra ukendt oprindelsesland. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren oplyser at være etnisk hidara og sunni muslim af trosretning angiveligt fra [by og område], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at hans søskende og disses børn bliver slået ihjel af de eritreiske myndigheder, og at ansøgeren på baggrund heraf vil miste sin forstand. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han frygter at blive udsat for tortur samt slået ihjel af den eritreiske regering. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har unddraget sig militærtjeneste og er flygtet fra fængslet, og at han i den forbindelse slog to af militærets mænd, hvoraf den ene er blevet invalid. Hvis ansøgeren vender tilbage til Eritrea, frygter han, at militæret som følge heraf slår ham ihjel. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet, statsborgerskab og asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor han befandt sig, da militæret angiveligt opsøgte ham på hans bopæl, om hvor længe han opholdt sig i militærets

træningscenter, og om hvornår han udrejste til Sudan samt divergerende og udbyggede om sin fars beskæftigelse. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er påfaldende, at ansøgeren ikke taler tigrinya henset til ansøgerens oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at forældrene talte tigrinya, og at hans søstre lærte tigrinya. Flygtningenævnet finder det endvidere usandsynligt, at ansøgeren skulle have lært at tale arabisk af sin far, når samtidig henses til ansøgerens forklaring under nævnsmødet om, at han ikke har set sin far, siden han var to år. Flygtningenævnet finder endelig, at ansøgerens forklaring om sin flugt fra fængslet er udetaljeret og ikke fremstår som selvoplevet. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens forklaring taget hensyn til, at ansøgeren angiveligt er analfabet, og at tolken under nævnsmødet har oplyst, at ansøgeren taler et lidt svært forståeligt arabisk. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens advokat har oplyst, at der ifølge ansøgeren var problemer med tolken til den første samtale i Udlændingestyrelsen, mens tolken til den anden samtale var langt bedre. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ovennævnte divergencer særligt fremstår i den anden samtale i Udlændingestyrelsen, også set i forhold til ansøgerens forklaring under nævnsmødet. Flygtningenævnet finder, at det af ansøgeren fremlagte billede af sin mors angivelige eritreiske id-kort ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af Flygtningenævnets baggrundsmateriale fremgår, at falske dokumenter er udbredte i Eritrea. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han i sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” hjem/2019/34.

## 5.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 5.1.7, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 8.

## 5.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

### 5.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 7 dage, se nærmere afsnit 5.7.1. En ansøgning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277f, nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i kapitel 6.1, hvor nævnet efter en fornyet gennemgang af sagen fandt, at Italien i den konkrete sag ikke kunne tjene som første asylland.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 5.10.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et 5 mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11 fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendt-



gørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemme indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 5.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.3.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstil-

stand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antagelig gør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 13 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

## 5.13.2 Domstolsprøvelse

### 5.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405) og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

### 5.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

### 5.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2019 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.



## Kapitel 6

### Udvalgte asylretlige problemstillinger

#### 6.1 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

De hidtil gældende regler for første asylland blev ændret ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.).

Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Ændringen indebar endvidere, at der i udlændingelovens § 29 b blev indsat en ny bestemmelse, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen, at ændringsloven ikke finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, for hvilke de hidtil gældende regler finder anvendelse.

I dette afsnit gennemgås bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, og nævnets praksis efter denne bestemmelse. Dernæst gennemgås i afsnit 6.2 bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis efter denne bestemmelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ændringen af bestemmelsen ved ovennævnte lovændring indebærer som anført ovenfor, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refolement.

Det fremgår videre, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis, se herom nedenfor afsnit 6.1.1.

Det vil således ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (afsnit 3.3.2.) fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

### 6.1.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier, der indgår ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 4.5. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylsøgende er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asylsøgende uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asylsøgende har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylsøgende, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylsøgende. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til ExCom Conclusion No. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylsøgende eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Dette må eksempelvis indebære, at asylsøgende i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asylsøgendets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asylsøgendets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff., nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i al-Tash-lejren i Irak og havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylsøgende, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.



Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinforordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyl landet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyl landet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asyl land ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyl landet med en udløbet opholdstilladelse og til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i første asyl landet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den pågældende sag var første asyl landet Italien, og Domstolen fandt, at klagen for så vidt angik Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 var åbenbart ugrundet og derfor ikke kunne antages til behandling.

”For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyl landet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at: ”the assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk of being subjected to treatment in breach of Article 3 must necessarily be a rigorous one (see Chantal, cited above, § 16, and Sadi, cited above, § 128) and inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standard of that Convention provision.” Herefter udtalte Domstolen i præmis 70-71: ”The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008), that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home, and that this provision does not entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 249). 71. Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. In the absence of exceptionally compelling humanitarian grounds against removal, the fact that the applicant’s material and social living conditions would be significantly reduced if he or she were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3 (see, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom*, cited above, § 42); and *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, §§ 281-292).”

For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyl landet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrde. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder, der konkret begrundet antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan her ved blandt andet henvises til Flygtningenævnets Formandskabs beretning for 1983-87, side 149-161, og 1987-89, side 132-135.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 6.1.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er syrisk statsborger, etnisk araber og shia-muslim fra Masiyaf, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, idet hendes to sønner var imod det syriske regime og på den baggrund blev fængslet i tre måneder. Efter de blev løsladt, krævede myndighederne, at de skulle samarbejde med dem, hvilket sønnerne ikke gjorde, hvorfor de alle tre flygtede fra Syrien. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive dræbt, idet hun er shia-muslim. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke kan tage ophold i Libanon, fordi hun ikke længere er libanesisk statsborger, og fordi hendes tidligere opholdstilladelse i Libanon skulle fornyes hver sjette måned. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sy-

rien risikerer forfølgelse som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, på grund af hendes sønners angivelige konflikt med det syriske regime eller på grund af, at ansøgeren er shia-muslim. Nævnet har herved lagt til grund, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke selv har oplevet nogen konflikter med de syriske myndigheder, ligesom hun ikke har oplevet konflikter på grund af sin religion. Flygtningenævnet lægger derimod på samme måde som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Ansøgeren er født som libanesisk statsborger i Libanon af libanesiske forældre, og ansøgeren er opvokset i landet, indtil hun i starten af 1980'erne flyttede til Syrien for at blive gift. Ansøgeren indrejste i Libanon omkring 2011-2012, hvor hun opholdt sig sammen med sine to sønner, der udrejste i 2014, indtil hun selv i slutningen af 2015 udrejste af Libanon og i marts 2016 indrejste i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har en nær tilknytning til Libanon. Spørgsmålet er herefter, om det kan godtgøres, at det fremstår som bevismæssigt sandsynligt, at ansøgeren kan antages at kunne opnå beskyttelse i Libanon. Af baggrundsoplysningerne fremgår, at et barn født i Libanon af en libanesisk mor for at opnå opholdstilladelse i Libanon skal fremlægge sin egen libanesiske fødselsattest samt kopi af moderens libanesiske id-kort eller udskrift af registrering. Ansøgeren har ikke under sagen fremlagt dokumenter vedrørende sin mor, der efter det oplyste har været bosat i Tyskland de seneste 30 år. Ansøgeren har imidlertid forklaret divergerende om sin kontakt til moderen, idet hun under samtalen [i vinteren 2016-2017] forklarede, at hun i 2012 i Beirut genskabte kontakten til sine forældre og sin familie i Libanon, og at genforeningen var hård, men at hun dog blev accepteret. Under nævnsmødet har hun derimod oplyst, at hun ikke har sagt sådan, og at hun fortsat ikke har kontakt med moderen. Hertil kommer, at ansøgeren under sagen har forklaret divergerende om sine familieforhold, idet hun til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 oplyste, at hun har 11 søskende, som dels bor i Tyskland og i Libanon, mens hun under nævnsmødet har forklaret, at hun alene har fem brødre og en søster, og at hun ikke har søskende i Libanon. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sine familieforhold og finder på dette grundlag, at det fremstår som bevismæssigt sandsynligt, at det vil kunne dokumenteres, at ansøgerens mor er libanesisk statsborger, og at ansøgeren derfor vil kunne opnå opholdstilladelse i Libanon. Idet de generelle forhold for syrere i Libanon ikke er af en sådan karakter, at Libanon ikke kan tjene som første asylland, finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren kan nyde tilstrækkelig beskyttelse i Libanon, der derfor kan tjene som første asylland for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/6

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland, henvises til afgørelserne i formandskabets 25. beretning

(2016), side 337ff., formandskabets 26. beretning (2017), side 255ff. og formandskabets 27. beretning (2018), side 301f.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet enkelte sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsten i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fem børn fra Afghanistan. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtuner og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [X], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikt i hjemlandet herunder, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Haqani-grenen og Taliban, idet de anså ægtefællen for en spion. Hagani-grenen har en tilknytning til Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at familiens bopæl en til to gange blev opsøgt af personer fra Taliban, og at ansøgeren i den forbindelse blev truet på livet. Enten gennem et brev eller mundtligt beordrede Taliban ansøgerens ægtefælle til at møde Taliban. Taliban beordrede også, at ægtefællen skulle medbringe sine børn. Taliban var konstant efter familien, derfor udrejste ansøgeren og hendes familie af Afghanistan. Ansøgeren indrejste i Danmark i [efteråret] sammen med sin ægtefælle, [A] og deres fire børn, og indgav ansøgning om asyl den samme dag. Udlændingestyrelsen har i 2017 meddelt ansøgeren normalprocedure. Ved afgørelsen af [efteråret] 2018 har Udlændingestyrelsen vurderet, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Udlændingestyrelsen har ved behandlingen af ansøgerens ansøgning om asyl vurderet, om hun har opnået beskyttelse i et andet land, eller om hun har nær tilknytning til et andet land, hvor hun må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren i kraft af sin ægtefælles opholdstilladelse, har en sådan nær tilknytning til Italien, og at hun og deres fem børn må antages at kunne opnå beskyttelse i Italien. Udlændingestyrelsen har derfor ikke taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, 2. pkt. De italienske myndigheder har i [efteråret] 2018 oplyst, at ansøgerens ægtefælle, [A], har opnået subsidiær beskyttelse i Italien, og at hans opholdstilladelse er gyldig til [efteråret] 2019. Ansøgeren og hendes børn vil i Italien være beskyttet mod refoulement. Den mandlige ansøger har tidligere opholdt sig i Italien i en længere periode, idet han fik opholdstilladelse i Italien i [efteråret] 2011 med gyldighed til [efteråret] 2014, og han fik i 2014 opholdstilladelsen forlænget med gyldighed som ovenfor anført. Ansøgerens ægtefælle havde, mens han opholdt sig i Italien, i et vist

omfang arbejde, adgang til bolig, om end denne var sparsom, og adgang til tre daglige måltider. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, bilag 91/92, er familiegupper, hvoraf den ene af forældrene har opnået subsidier beskyttelse, fortsat omfattet af Sprar-programmet. Herefter og efter Flygtningenævnets øvrige baggrundsoplysninger, finder Flygtningenævnet, at ansøgerens og børnenes personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet, og at hun og børnene i Italien vil kunne opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår, herunder med adgang til sundhedsbehandling. Ansøgeren har som følge af ægtefællens opholdstilladelse og dennes længerevarende ophold i Italien en nær tilknytning til Italien. Efter forarbejderne til udlændingelovens § 7, stk. 4 skal der ikke på forhånd indhentes tilkendegivelse fra Italien om, hvorvidt landet vil tillade ansøgeren og børnene indrejse og ophold, men det skal vurderes, om det er sandsynligt, at ansøgeren og børnene vil kunne tillades indrejse og ophold. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren og børnene må antages at kunne opnå beskyttelse i Italien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet har samtidig truffet afgørelse om, at ansøgerens ægtefælles ansøgning om asyl afvises, jf. udlændingelovens § 29 b. Flygtningenævnet finder derfor, at Italien kan tjene som første asylland for ansøgeren og hendes fem børn. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” agh/2019/67

Nævnet **stadfæstede i september 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien samt hendes tre medfølgende børn. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Syrien, etnisk araber og sunni-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien som følge af væbnede kampe og angreb på civile. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at hendes ægtefælle vil slå hende og hendes børn ihjel, eller at ægtefællen vil tage hendes børn fra hende. Ansøgeren har til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle i 2013 smed hende og børnene ud fra hjemmet i Damaskus i forbindelse med, at han giftede sig igen, fordi hun ikke havde født sønner. Hun flyttede med sine børn til familie i [A], hvor skolerne lukkede på grund af bombardementerne, og hvor hun som enlig kvinde ikke kunne klare sig, fordi det blev dyrt at købe blandt andet madvarer. Hun frygtede videre, at personer fra Jabhat Al Nusra ville tvangsgifte sig med hendes døtre. Ansøgeren har videre oplyst, at hun levede i et voldeligt ægteskab, og at hendes ægtefælle har truet med at slå hende og hendes døtre ihjel. Hun ønsker at blive skilt fra sin ægtefælle, men ifølge syrisk lov er det faren, som får forældremyndigheden i tilfælde af skilsmisse. Flygtningenævnet fandt ved afgørelsen fra [vinteren] 2014, at ansøgeren isoleret var omfattet af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, og den genoptagne sag angår alene det forhold, at ansøgeren har status som statsløs palæstinenser fra Syrien og spørgsmålet om, hvorvidt Bulgarien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 3, jf. lov-

bekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014. Ansøgeren har forklaret, at hendes forældre er statsløse palæstinensere, og at de begge, ligesom hun selv og hendes børn, er registreret ved UNRWA. Hun har ikke tilknytning til andre mandatområder end Syrien. Hun har i Syrien ud over skolegang modtaget lægehjælp til sig selv og sine børn, herunder vaccinationer og prævention. Ansøgeren har forklaret, at hun efter indrejsen i Bulgarien opholdt sig i landet i cirka 8 måneder. Hun fravalgte at bo i et åbent asylcenter, fordi forholdene var for dårlige og uegnede for børn. Hun fik tilbud om at bo sammen med nogle andre syriske familier i en lejlighed, som for størstepartens vedkommende blev betalt af de andre familier. Hun var ikke, mens hun boede i Bulgarien, udsat for overgreb eller forfølgelse men fandt det utrygt at bo i Bulgarien og forlod sjældent lejligheden og kun i følgeskab med andre voksne. Mens hun opholdt sig i Bulgarien, blev hun telefonisk truet flere gange af en ukendt person, som hun formoder har relation til ægtefællen. Den pågældende truede med at slå hende ihjel. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1D, 1. pkt., da det efter hendes egen forklaring må lægges til grund, at hun og hendes børn er registreret hos UNRWA og har haft adgang til hjælp herfra. Nævnet tiltræder videre vurderingen af, at ansøgeren er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1D, 2. pkt. på grund af den generelle situation i Syrien, og at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil befinde sig i en alvorlig usikkerhedssituation, som UNRWA ikke vil kunne beskytte hende imod. Ansøgeren er herefter isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og spørgsmålet er herefter, om Bulgarien kan tjene som hendes første asylland. Det fremgår af sagen, at ansøgeren [vinteren] 2014 fik opholdstilladelse i Bulgarien med gyldighed i tre år. Af AIDA, Country Report, 2018, update fremgår på side 70: ”Both refugee and subsidiary protection (”humanitarian”) statuses granted are indefinitely and not limited in duration, but differ in the duration of validity of identity documents issued to holders. The duration of validity is 5 years for refugee status holders, and 3 years for subsidiary protection holders”. Herefter, og under hensyn til de i øvrigt foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i Bulgarien, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren og hendes tre børn lovligt kan indrejse og tage ophold i Bulgarien. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i Bulgarien, og at hun vil være beskyttet mod refolement. Det bemærkes, at ansøgeren har opnået international beskyttelse i Bulgarien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt flygtningekonventionen, herunder at man vil efterleve non-refoulementsprincippet som anført i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det bemærkes i den forbindelse videre, at kravet om beskyttelse af ansøgerens personlige integritet og sikkerhed ikke indebærer, at den pågældende socialt set skal kunne leve fuldt ud på samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog i henhold til Excom Conclusion nr. 58 – 1989 et krav, at den pågældende bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”.

I beskyttelsesbegrebet indgår også et vist socialt og økonomisk element. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II-V samt Excom Conclusion no. 58. Efter Flygtningenævnets praksis lægges der i denne forbindelse blandt andet vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for at opnå ansættelse i såvel den offentlige som den private sektor, mulighed for at frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Det fremgår af et høringssvar fra State Agency for Refugees i Bulgarien indhentet via det danske Udenrigsministerium [primo] 2019 at: "In accordance with the provision in Art. 37 a of the Law for Asylum and Refugees, aliens who are granted asylum or international protection are offered an integration agreement. The conditions and the procedures for signing, implementation and termination of the agreement are stipulated in the Ordinance for the Conclusion, Implementation and Termination of the Integration Agreement of Foreigners with a Granted Asylum or International Protection (the Ordinance). In case an alien with granted international protection wishes to sign an integration agreement with a Mayor of a municipality who has applied for conclusion of such agreement, the Mayor provides assistance for accommodation within the frames of his competence and in accordance with Art.9 and Art.14 of the Ordinance. On the grounds of Art.32, para 5 of the Law for Asylum and Refugees, aliens who are granted protection can join programs and projects comprising integration measures under the conditions and procedures established therein. Art.33 of the Law for Asylum and Refugees outlines that unaccompanied aliens who are minors or under the legal age, who are granted international protection are accommodated with family or close acquaintances, foster families, social institutions of the residential type or specialised institutions following the order of the Law for Child Protection, as well as in other accommodation places where special conditions are provided to minor and underage persons. The foreigners with granted refugee or humanitarian statuses can benefit of social services in the community and in special institutions like a Centre for Temporary Accommodation, Mother and Baby Sector etc., if they comply with the provisions of the legislation." Det fremgår videre af et høringssvar fra UNHCR Bulgarien til Dansk Flygtningehjælp af den 3. november 2018, at personer med international beskyttelsesstatus i Bulgarien har ret til gratis, nødvendig sundhedshjælp, ligesom det fremgår, at børn af sådanne personer har ret til uddannelse på samme måde som bulgarske statsborgere. Efter baggrundsplysningerne lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren og hendes børn i Bulgarien vil blive "treated in accordance with recognized basic human standards", og at selvom de sociale og økonomiske forhold i Bulgarien – om end de er vanskelige – er så tilstrækkelige, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asylland. En udsendelse af ansøgeren og hendes tre børn til Bulgarien findes endvidere ikke at udgøre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes tre børn – der i dag er henholdsvis 17, 16 og 12 år gamle, tidligere under det 8 måneder lange

ophold i Bulgarien har været i stand til at begå sig og finde et sted at bo, og at ansøgeren og børnene er sunde, raske og velfungerende. Nævnet finder, at ansøgeren og hendes børn må karakteriseres som ressourcestærke, idet de har været i stand til at tilegne sig det danske sprog og klare sig i uddannelsessystemet med særdeles gode resultater, ligesom ansøgeren har haft overskud til at engagere sig i frivilligt arbejde og hjælpe og støtte sine døtre. Der er derfor ikke grundlag for at anse hverken ansøgeren eller børnene for at være særligt sårbare, heller ikke selvom ansøgeren er enlig kvinde, og uden netværk i Bulgarien. Bulgarien kan derfor tjene som ansøgerens og hendes tre børns første asylsøgende land, jf. den tidligere gældende udlændingelovs § 7, stk. 3, jf. herved lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19.9.2014.” §29b-Bul/2019/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen i formandskabets 27. beretning (2018), side 303f.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylsøgende land, henvises til afgørelserne i formandskabets 27. beretning (2018), side 304ff.

Der verserede pr. 31. december 2019 63 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. 14 af de indbragte klager vedrører sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylsøgende land, herunder seks sager, hvor der var truffet afgørelse efter udlændingelovens § 29 b, se nærmere afsnit 6.2.

I fire af de 14 sager, som verserede ved udgangen af 2019, er komitéen forud for 2019 blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af disse er der blevet sendt en rykker til komitéen om at lukke sagerne i 2019.

I en af de 14 sager har Flygtningenævnet genoptaget behandlingen af de pågældende asylsager og meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Komitéen har efter anmodning fra klagerne lukket sagen (discontinuance). Yderligere fire sager blev lukket i 2019. I én af sagerne fandt komitéen sagen inadmissible. Derudover blev én sag lukket, da klageren frafaldt sin klage, mens to sager blev lukket, idet klageren var udeblevet.

Derudover verserer der ni sager vedrørende tidligere kritiksager ved komitéen, hvor Flygtningenævnet afventer lukkeskrivelser fra komitéen.



### 6.1.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning, kan der henvises til de i formandskabets 24. beretning (2015), side 336 og 340 nævnte afgørelser Syri/2015/19 og Syri/2015/58.

### 6.1.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer politiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark.

Som eksempel på sådanne genoptagede sager kan henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211, nævnte afgørelse Iran/2012/49 og den i formandskabets 26. beretning (2017) side 260f., nævnte afgørelse Syri/2017/59.

## **6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)**

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen havde til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

## 6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

### 6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

### 6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flytninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med

opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 4.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58, at flygtningen i første asyllandet bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier, der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom, er nærmere gennemgået i afsnit 6.1.1.

## 6.2.2 Sagens behandling

### 6.2.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelo-

vens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

”Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt.”

Flygtningenævnet har i 2019 truffet afgørelse i 46 sager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b. Se nærmere afsnit 13.12.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden

udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnet, eller den som nævnet bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13 er Flygtningenævnets afgørelse er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolens praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

### 6.2.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse vedrørende to anmodninger om genoptagelse i § 29 b-sager.

### 6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet det være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 6.1.1.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk). Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivi t billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 4.3.3 samt 5.4.3.

### 6.2.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringsstemmet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 4.3.3 og 5.4.4.1.

På baggrund af en række sager mod Danmark ved FN's Menneskerettighedskomité vedrørende asylansøgere, som tidligere var blevet meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, og hvor opholdstilladelsen var udløbet, besluttede Flygtningenævnet i april 2017 at iværksætte en høring gennem Udenrigsministeriet om muligheden for indkvartering og indrejse i Bulgarien med en udløbet opholdstilladelse. Flygtningenævnet modtog svar på høringen i september 2017. Høringssvaret gav anledning til en opfølgende høringsanmodning vedrørende muligheden for indkvartering i Bulgarien, som Udenrigsministeriet i januar 2018 blev anmodet om at søge afklaret ved de bulgarske myndigheder. Flygtningenævnet modtog svar herpå i februar 2019. Flygtningenævnet har herefter behandlet fem personsager, hvor klagerne havde opnået beskyttelse i Bulgarien, se som eksempler afgørelserne §29b-Bul/2019/2 i kapitel 6.2.3.1 og §29b-Bul/2019/1 kapitel 6.1.1.

For en gennemgang af tidligere iværksatte høringer i § 29 b- og første asyllandssager kan henvises til formandskabets 25. beretning (2016), side 351f. samt formandskabets 27. beretning (2018) side 316f.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Som eksempel herpå kan henvises til afsnit 6.2.3.4. vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet, hvor Flygtningenævnet hjemviste en række sager.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

#### **6.2.2.5 Sager mod Danmark ved internationale organer**

Der verserede ved udgangen af 2019 seks sager for FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b. Se herom nærmere kapitel 11.



### 6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives et resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skulle afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

#### 6.2.3.1 Generelle forhold i første asyllandet

Som eksempler på afgørelser, hvor klageren har henvist til de generelle forhold i første asyllandet, og hvor sagen blev behandlet af et fuldt nævn, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Bulgarien**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark blandt andet til, at klageren var blevet udsat for vold af myndighederne i Bulgarien og tvunget til at afgive fingeraftryk, samt at han efterfølgende var blevet truet til at udrejse af Bulgarien, og at klageren ikke mente, at han var blevet meddelt asyl i Bulgarien, ligesom han efterfølgende havde været tilbage i Syrien. Advokaten og Dansk Flygtningehjælp henviste videre til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for anerkendte flygtninge i Bulgarien, herunder muligheden for indkvartering, samt til at klageren havde familie i Danmark. Desuden henviste advokaten til, at klageren havde helbredsmæssige problemer. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af Deres klient vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at Deres klients personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien – om end vanskelige – ikke i sig selv kan medføre, at Deres klient efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asylland. Ved vurderingen af Deres klients forklaring om sin situation lægger Flygtningenævnet vægt på, at Deres klient har afgivet urigtige oplysninger og forklaret divergerende og udbyggende om sit ophold i Europa, hvilket svækker Deres klients troværdighed. Deres klient afviste således indledningsvis overfor Udlændingestyrelsen, at han havde været i Europa inden [efteråret] 2017, at han havde søgt og fået afslag på asyl i Tyskland i 2016, og at han havde søgt og opnået asyl

i Bulgarien i 2015. Endvidere har Deres klient udbygget sin forklaring om sine problemer i Bulgarien. Flygtningenævnet lægger Deres klients oprindelige forklaring til grund om, at han forlod Bulgarien, fordi han ville have et bedre liv og være sammen med sin kæreste, og fordi der ikke var noget job at få i Bulgarien. Endvidere lægger Flygtningenævnet til grund, at Deres klient kun opholdt sig meget kort tid i Bulgarien, og at han ikke søgte hjælp hos de bulgarske myndigheder. Endvidere lægger Flygtningenævnet til grund, at Deres klient ikke har konkrete og individuelle konflikter med de bulgarske myndigheder, grupperinger eller privatpersoner. Nævnet kan således ikke lægge Deres klients forklaring om problemer med en gruppe menneskesmuglere til grund, idet Deres klient har forklaret udbyggende, ligesom hans forklaring om, hvordan han fandt frem til gruppen, fremstår mindre sandsynlig. Derudover lægger nævnet til grund, at Deres klient i det væsentlige er sund og rask, og at Deres klient om nødvendigt kan modtage den fornødne lægelige behandling i Bulgarien. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger har udlændinge med opholdstilladelse som Deres klient samme adgang til lægehjælp som bulgarske statsborgere, og der er adgang til medicinsk behandling mod betaling af et mindre månedligt beløb ("monthly health insurance payment"). Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet, at Deres klient ikke kan anses for at være ganske særligt sårbar. Vedrørende Deres klients herboende familie lægger Flygtningenævnet til grund, at han lærte sin kæreste at kende [...] cirka et år forud for sin indrejse til Danmark, og at han på tidspunktet for oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2018 ikke havde mødt hende fysisk. Endvidere lægger nævnet til grund, at Deres klients kæreste er gravid og har termin [i foråret] 2019. Herefter, og på baggrund af sagens oplysninger i øvrigt, finder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger oplysninger om et afhængighedsforhold mellem Deres klient og hans herboende familie, som gør, at hans asylansøgning bør tillades indgivet i Danmark. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2018, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." §29b-Bul/2019/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand fra Syrien, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på mundtligt nævn. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for anerkendte flygtninge i Grækenland, og til at klagerens ægtefælle og børn var meddelt opholdstilladelse i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Flygt-

ningenævnet finder ikke, at klageren har oplyst om konkrete omstændigheder om opholdet i Grækenland eller om personlige forhold, der kan føre til, at Grækenland ikke kan tjene som første asylland. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Grækenland finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med konventionsstatus i Grækenland – skønt svære – i sig selv er på et så uacceptabelt niveau, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Det bemærkes herved, at det af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder blandt andet af AIDAS rapport ”Country Report: Greece – 2017 Update”, fra februar 2018, og US Department of States rapport ”Country Reports on Human Rights Practices 2017 – Greece”, fra januar 2018, at flygtninge har samme ret til arbejde som græske statsborgere, om end det i praksis kan være svært at finde job på grund af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed. Endvidere har flygtninge samme ret til social bistand og til lægebehandling som græske statsborgere. Den omstændighed, at klagerens familiemedlemmer har opnået opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan efter nævnets praksis ikke føre til et andet resultat. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2019/7

Som eksempler på sager, der blev behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, der var blevet meddelt opholdstilladelse i **Italien**. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren alene var i besiddelse af en midlertidig arbejdstilladelse, og at hun derved ikke var beskyttet mod refoulement. Videre henviste Dansk Flygtningehjælp, at klageren havde fået afslag på asyl i Italien, men at hun fik udstedt en humanitær opholdstilladelse, der nu er udløbet. Endelig henviste Dansk Flygtningehjælp til de generelt vanskelige forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien. Efter en gennemgang af lovgrundet og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og med henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtning-

genævnet finder, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, samt at klageren i Italien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren ad flere omgange har opnået opholdstilladelse i Italien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af princippet om non-refoulement som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Flygtningenævnet finder således, at klageren, henset til at hun i flere omgange har opnået opholdstilladelse i Italien, herunder humanitære opholdstilladelser og arbejdstilladelse, og at hun under sine længerevarende ophold i Italien har haft adgang til blandt andet arbejde, lægelig behandling samt medicin, ved en tilbagevenden til Italien de facto vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren ved sin indrejse i Danmark i 2017 fremlagde en humanitær opholdstilladelse fra Italien, som hun efter eget udsagn havde fået fornyet tre til fire gange, og at hun ved indrejsen i 2019 fremlagde en arbejdstilladelse fra Italien. Således finder nævnet, at klageren – i lyset af de tidligere udstedte opholdstilladelser, samt hendes ind- og udrejser af Italien – kan henvises til at tage ophold i Italien som første asyl land. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Flygtningenævnet finder efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der ikke er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asyl land. Klageren vil kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor hun inden indrejsen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået subsidær beskyttelse. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt vægt på klagerens konkrete situation og personlige erfaringer. Således har klageren til Udlændingestyrelsen oplyst, at hun lider af hjerteproblemer, problemer med sin hals, stress og udslæt på kroppen, men at hun i Italien har modtaget behandling herfor, haft adgang til den nødvendige medicin, og at hun er blevet vejledt om brugen af denne medicin. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det af AIDA's rapport: "Country Report: Italy – 2018 Update" fra marts 2019 fremgår, at personer med international beskyttelse i Italien har den samme adgang til sundhedsvæsenet som italienske statsborgere. Det forhold, at klageren har oplyst, at hun frygter sin bror og tidligere ægtefælle, der begge opholder sig i Italien, idet hun ved, at de leder efter hende, og at de har truet hende, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, såfremt dette skulle blive aktuelt, må henvises til at søge de

italienske myndigheders beskyttelse, idet myndighederne må antages at have den fornødne evne og vilje til at yde denne beskyttelse. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren har haft mulighed for at anmelde sin tidligere ægtefælle til politiet, men at hun ikke har fulgt op på denne anmeldelse.”§29b-ita/2019/5

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet tog stilling til betydningen af de generelle forhold sammenholdt med klagerens personlige forhold, kan nævnes de i afsnit 6.2.3.2 nævnte afgørelser.

### 6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed

Som eksempel på afgørelser, hvor klageren har henvist til sine helbredsmæssige forhold, og hvor sagen blev behandlet på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand fra Afghanistan, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på mundtligt nævn. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren som uledsaget mindreårig var særlig sårbar, og at han havde været udsat for seksuelle overgreb og trusler om vold. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet, og efter at have konstateret at klageren var blevet meddelt subsidiær beskyttelsesstatus i Grækenland, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtningenævnet bemærker, at forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, ifølge baggrundsoplysningerne er vanskelige. Det fremgår således af Røde Kors’ hørings svar af 29. september 2017 vedrørende forholdene for udlændinge, der er meddelt flygtningestatus eller ”subsidiary protection” i Grækenland, at situationen for anerkendte flygtninge i Grækenland er værre end for asylansøgere. Det fremgår af samme notat og af hørings svar af 30. august 2017 fra European Council on Refugees and Exiles (ECRE), at navnlig adgangen til boliger er et af de største problemer, og at de fleste anerkendte flygtninge er henvist til at bo på gaden, i hjemløsebaracker, i forladte huse eller lignende. Om sikkerhedssituationen for flygtninge i Grækenland fremgår det bl.a. af UN News, Women and children threatened by sexual violence at refugee reception centres in Greek Islands, fra 9. februar 2018, at mange asylansøgere og flygtninge bliver udsat for seksuel vold. Udlændingestyrelsen har til brug for sin afgørelse lagt til grund, at ansøgeren var 13 år gammel under sit ophold i Grækenland, og at han blev 14 år ved indrejsen i Danmark. Ansøgeren antages i dag at være 15 år gammel. Han har intet netværk i Grækenland og udviser ifølge lægelige oplysninger i sagen tegn på traumatisering med angstsymptomer. Han har oplyst over for de danske udlændingemyndigheder, at han har overværet drabet på sin far og bror i Afghanistan, ligesom han flere gange er blevet

udsat for seksuelle overgreb under hans ophold i Grækenland. Psykolog [...] har [efteråret] 2018 udtalt, at ansøgeren i lyset af sine symptomers udvikling har et uopsætteligt behandlingsbehov. Hertil kommer, at ansøgeren over for de græske asylmyndigheder angiveligt har afgivet forkerte oplysninger om sit asylmotiv og derved opnået subsidær beskyttelse i Grækenland på baggrund af oplysninger, han nu oplyser at være forkerte. Ansøgers asylgrundlag i Grækenland er således noget usikkert. Ansøgeren er desuden i Grækenland registreret med fødedatoen [primo] 2001, hvorfor der er risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Grækenland ikke vil blive behandlet som mindreårig. Ansøgeren må som følge af sin meget unge alder og helbredsmæssige forhold, som de er beskrevet i de lægelige akter, anses som en ganske særligt sårbar person, og hensynet til varetagelsen af hans tarv taler klart for at lade hans asylansøgning behandle i Danmark. Henset hertil, og til at ansøgeren i Grækenland ikke vil være garanteret et sikkert opholdssted, og at han vil være uden en voksen til at tage sig af ham, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at betingelserne for at afvise at behandle hans ansøgning i Danmark ikke er opfyldt. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgerens asylansøgning skal behandles i Danmark.” §29b-Græ/2019/1

Nævnet **omgjorde i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingeloven § 29 b, vedrørende en mand fra Syrien, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Ungarn**. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævns-møde. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren som uledsaget mindreårig var særligt sårbar, og at klageren ikke kunne forvente at få den fornødne hjælp i Ungarn i relation til sine særlige behov. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Ungarn, hvorfra han ikke risikerede refoulement, samt efter henvisning til Ungarns internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”For så vidt angår forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Ungarn, måtte disse, som det fremgår af afgørelser truffet af Flygtningenævnet i 2016, ifølge de da foreliggende baggrundoplysninger anses for vanskelige, og nævnet finder, at dette ifølge baggrundoplysningerne fortsat er tilfældet, idet forholdene siden nævnets afgørelser fra 2016 er forværret. Det fremgår således af AIDA ”Country Report: Hungary” fra februar 2018 (bilag 82), at ”Since June 2016, the Hungarian state has completely withdrawn from integration services provided to beneficiaries of international protection, thus leaving recognised refugees and beneficiaries of subsidiary protection to destitution and homelessness. It is only non-governmental and faith-based charity organisations that provide the much needed services aimed at integration such as housing, assistance with finding an employment, learning Hungarian language or family reunification”. Det fremgår endvidere af baggrundoplysningerne, herunder artiklen med

overskriften ”Hungary’s laws on helping vulnerable foreigners are ”blatantly xenophobic” af 21. juni 2018 i Refworld (bilag 90), at der pr. 1. juli 2018 i Ungarn trådte en ny lov i kraft, som gør det muligt at fængsle advokater, rådgivere og frivillige, der hjælper sårbare fremmede. Der er ikke i baggrundoplysningerne holdepunkter for at fastslå, at der i Ungarn i praksis er passende boligforhold for uledsagede mindreårige udlændinge, eller at der i Ungarn er etableret en struktureret og passende støtte for sådanne mindreårige, som er meddelt ”subsidiary protection” i Ungarn. På denne baggrund finder Flygtningenævnet under hensyn til, at klageren er mindreårig og uden familie eller netværk i Ungarn, men derimod har slægtninge i Danmark, som klageren har god kontakt til, og at klageren ifølge de lægelige oplysninger er kognitiv svag eller understimuleret og har åndedrætsproblemer, som klageren skal opereres for, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at betingelserne for at afvise at behandle klagerens ansøgning i Danmark er opfyldt. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark.” §29b-Ung/2019/1

Nævnet **omgjorde i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser samt hans barn fra Syrien, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til klageren og klagerens søns særlige sårbare situation sammenholdt med forholdene i Grækenland. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at klageren var meddelt flygtningestatus i Grækenland, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtningenævnet bemærker, at forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, ifølge baggrundoplysningerne er vanskelige. Det fremgår således af Røde Kors’ høringsvar af 29. september 2017 vedrørende forholdene for udlændinge, der er meddelt flygtningestatus eller ”subsidiary protection” i Grækenland, at situationen for anerkendte flygtninge i Grækenland er værre end for asylansøgere. Det fremgår af samme notat og af høringsvar af 30. august 2017 fra European Council on Refugees and Exiles (ECRE), at navnlig adgangen til boliger er et af de største problemer, og at de fleste anerkendte flygtninge er henvist til at bo på gaden, i hjemløsebarakker, i forladte huse eller lignende. Om sikkerhedssituationen for flygtninge i Grækenland fremgår det bl.a. af UN News, Women and children threatened by sexual violence at refugee reception centres in Greek Islands, fra februar 2018, at mange asylansøgere og flygtninge bliver udsat for seksuel vold. Den mandlige klager er ledsaget af sin søn, [x], der nu er 8 år gammel. Forud for klagerens udrejse af Grækenland boede han og sønnen på gaden i Grækenland, idet han på grund af sin søns særlige forhold ikke kunne tage ophold i en flygtningelejr, ligesom han var ude af stand til at passe et arbejde, da sønnen ikke kunne lades alene. Sønnen,



der under opholdet i Grækenland angiveligt blev udsat for flere overgreb af seksuel karakter, er ifølge erklæringerne for nævnet traumatiseret som følge af oplevelserne i forbindelse med flugten og under opholdet i Grækenland, og han beskrives som værende i mistrovisel af en sådan karakter, at det vil kræve længere- og vedvarende støtte for at fastholde en god udvikling. Det må efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at klageren og hans søn ikke vil være garanteret bl.a. et sikkert opholdssted, og at der er betydelig risiko for, at de på grund af deres særlige forhold på ny vil være henvist til at leve på gaden i Grækenland, ligesom det er tvivlsomt, om navnlig klagerens søn vil kunne tilbydes tilstrækkelig behandling i forbindelse med hans traumer. Det må efter oplysningerne i sagen endvidere lægges til grund, at klageren på grund af egne forhold ikke hidtil har været i stand til at yde sønnen, der må anses som ganske særligt sårbar, den nødvendige beskyttelse. Henset hertil, herunder navnlig henset til hensynet til klagerens 8-årige søn, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at betingelserne for at afvise at behandle klagerens ansøgning i Danmark ikke er opfyldt. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark.” §29b-græ/2019/2

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, fra en kvindelig statsborger fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagerens advokat havde i forbindelse med sagens behandling blandt andet henvist til, at klageren havde en datter i Danmark, som havde haft opholdstilladelse i mange år, og derudover fire yderligere børn, der var meddelt asyl i Danmark. Advokaten fandt således, at det ikke kunne afvises, at de græske myndigheder ville vurdere, at Danmark var nærmest til at yde klageren beskyttelse. Klagerens advokat henviste endvidere til, at klageren ikke længere havde kontakt til sin ægtefælle, som hun var indrejst i Grækenland sammen med, og at hun ikke vidste, hvor han befandt sig. Endelig henviste advokaten til, at klageren, som var enlig kvinde, analfabet, sammenholdt med sit skrøbelige helbred, måtte anses for at være særligt sårbar. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra hun ikke risikerede refolement, samt efter henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid, at der ikke er væsentlige grunde til at antage, at der er tale om så generelle mangler, at en afvisning af Deres klient vil medføre risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at Deres klients personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsva-



rende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – ikke i sig selv kan medføre, at Deres klient efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere, at Deres klients oplevelser i Grækenland eller hendes personlige forhold i øvrigt ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Deres klients helbredsmæssige forhold, herunder at hun lider af højt blodtryk, gig, diskusprolaps, problemer med kirtlerne i halsen samt har ondt i venstre øje, ikke er forhold af en sådan karakter, at Deres klient kan anses for at være så ganske særlig sårbar, at Grækenland ikke vil kunne tjene som første asylland. Oplysningerne om Deres klients psykiske helbred og om, at hun er fysisk afhængig af sine herboende voksne børn kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker herved, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at anerkendte flygtninge i henhold til græsk lovgivning har samme adgang til lægehjælp og sociale ydelser som græske statsborgere, og at Deres klient således må antages at kunne få den nødvendige lægelige behandling i Grækenland. Det bemærkes i den forbindelse, at Deres klient har boet i Grækenland i ca. 1 år, hvor hun har klaret sig selv, og at hun i Grækenland har modtaget gratis lægehjælp i form af medicin og en rygoperation. På den anførte baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2019/6

Som eksempler på sager, der blev behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingeloven § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for anerkendte flygtninge i Grækenland, herunder muligheden for indkvatering. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til, at klageren måtte anses som ganske særligt sårbar med henvisning til klagerens helbredsmæssige forhold, og at klagerens helbredsmæssige situation ville blive forværret i Grækenland. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ” Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umen-

neskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – ikke i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylsøgende. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at klagerens oplevelser i Grækenland eller hans personlige forhold i øvrigt kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens alder sammenholdt med hans helbredsmæssige forhold, herunder at klageren lider af astma, dårligt hjerte, diskusprolaps, og at han i Danmark har pådraget sig en andengradsforbrænding på sit lår, ikke er forhold af en sådan karakter, at klageren kan anses for værende så ganske særligt sårbar, at Grækenland ikke vil kunne tjene som første asylsøgende. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at oplysningerne vedrørende klagerens psykiske helbred, herunder at han har svært ved at sove om natten og oplever flashbacks, kan føre til en ændret vurdering heraf. Nævnet bemærker, at det fremgår af de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, at anerkendte flygtninge i henhold til græsk lovgivning har samme adgang til lægehjælp og sociale ydelser som græske statsborgere, og at klageren således må antages at kunne få den nødvendige lægelige behandling i Grækenland. Dertil kommer, at det fremgår af oplysnings- og motivsamtalet af [efteråret] 2018, at klageren er blevet tilset af læger i Grækenland, og nævnet finder ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, at klageren ikke anser behandlingen for fyldestgørende. For så vidt angår det forhold, at klageren efter det oplyste ikke har fået anvist en bolig af de græske myndigheder, må klageren henvises til rette henvendelse til myndighederne på ny eller relevante klageinstans. Det bemærkes, at klageren ifølge sin forklaring til Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018 selv har været i stand til at skaffe sig bolig i Grækenland i fire til fem måneder, inden han udrejste derfra. Flygtningenævnet bemærker endelig, at vurderingen efter udlændingelovens § 31, der blev foretaget i 1998, ikke har betydning for vurderingen af, om Grækenland kan tjene som klagerens første asylsøgende, og nævnet finder ikke, at der er grundlag for en stillingtagen til myndighedernes daværende behandling af sagen. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2019/8

### 6.2.3.3 Tilknytning til Danmark

Som eksempel på en afgørelse, hvor klageren har haft tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand fra Somalia, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Italien**. Sagen blev behandlet på formandskompetence. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren ved en overførsel til Italien ville blive adskilt fra sine børn, som har opholdstilladelse i Danmark, og at børnenes tarv skulle komme i første række. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet, efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og efter at have henvist til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtningenævnet finder efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtnings forhold i Italien, at der ikke er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren, der efter egne oplysninger har haft bolig og arbejde i Brindisi under sit ophold i Italien, vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. Det forhold, at klageren efter det oplyste har haft konflikter med en række personer i Italien, samt har været udsat for generel diskrimination i Italien, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet klageren, såfremt han måtte føle sig truet i Italien, må henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse, hvilket han, efter egne oplysninger, ikke har gjort. De italienske myndigheder må antages at have vilje og evne til at yde klageren beskyttelse. Vedrørende den omstændighed, at klagerens børn har opholdstilladelse i Danmark, samt at Dansk Flygtningehjælp i den forbindelse har peget på flere bestemmelser i FN’s Børnekonvention, CCPR og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, om at barnets tarv skal komme i første række, bemærker nævnet, at dette forhold ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne for, om Italien kan tjene som første asylland, er opfyldt. Nævnet bemærker hertil, at kompetencen til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven henhører under Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet og dermed ikke omfattes af Flygtningenævnets kompetence. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Ita/2019/4

Der kan endvidere henvises til afgørelserne §29b-Bul/2019/2 og §29b-Græ/2019/7 nævnt i afsnit 6.2.3.1.

#### 6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet

Som eksempel på en afgørelse, hvor klagerens opholdstilladelse i første asyllandet er udløbet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Tyskland**. Sagen blev behandlet på formandskompetence. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1 – det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen. I den foreliggende sag har Flygtningenævnet i overensstemmelse med oplysningerne fra de tyske myndigheder lagt til grund, at klageren blev meddelt opholdstilladelse (subsidiær beskyttelse) i Tyskland [i sommeren] 2016. Klagerens opholdstilladelse havde gyldighed til [foråret] 2019. Klageren har indgivet ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse henholdsvis [i foråret] 2018 og på ny [i efteråret] 2018 efter at have været forsvundet og genopdukket. De tyske myndigheder har ikke kunnet oplyse Udlændingestyrelsen om, hvorvidt klagerens ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse er imødekommet. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 til udlændingelovens § 29 b, at afvisning efter bestemmelsen alene kan ske, hvis betingelserne for at betragte det pågældende land som et første asylland er opfyldt som følge af, at udlændingen tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er herved blandt andet et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Efter Flygtningenævnets praksis er der derudover blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Tyskland, samt at klageren i Tyskland vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren har opnået international beskyttelse i Tyskland, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. For så vidt angår den omstændighed, at klagerens opholdstilladelse er udløbet, og at de tyske myndigheder ikke har kunnet oplyse til Udlændingestyrelsen, om klagerens ansøgning om forlængelse er blevet imødekommet, bemærker nævnet, at klageren efter det oplyste forsvandt, efter at han i [foråret] 2018 første gang indgav ansøgning om forlængelse af

opholdstilladelsen, og at han udrejste til Danmark i [slutningen af] 2018 cirka tre måneder efter, at han på ny indgav ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at der er holdepunkter for at antage, at klageren ikke vil kunne få forlænget sin opholdstilladelse i Tyskland. Nævnet bemærker i den forbindelse, at anvendelsen af udlændingelovens § 29 b ikke forudsætter, at udlændingen forsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Det er på denne baggrund Flygtningenævnets vurdering, at Tyskland kan tjene som første asylland. Det forhold, at klageren har oplyst, at han ønsker at blive i Danmark, fordi at Danmark er et dejligt land, og at han føler sig bedre behandlet i Danmark end i Tyskland, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Tys/2019/1

Flygtningenævnet blev i 2018 af Udlændingestyrelsen gjort opmærksom på, at det var styrelsens faste praksis ikke at afvise asylansøgninger fra en udlænding, hvis den pågældendes opholdstilladelse i Grækenland var udløbet. På denne baggrund genoptog Flygtningenævnet og hjemviste efter anmodning en række sager, hvor de pågældende udlændinges opholdstilladelser i Grækenland var udløbet, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen blev samtidig anmodet om at undersøge muligheden for at få fornyet en udløbet opholdstilladelse. På den baggrund iværksatte Udlændingestyrelsen den 8. maj 2018 en høring af de græske myndigheder via EASO, som styrelsen modtog svar på den 8. juni 2018. Flygtningenævnet har i 2019 modtaget og behandlet en række af de hjemviste sager, hvor opholdstilladelsen var udløbet. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævns-møde. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens opholdstilladelse i Grækenland var udløbet, og at Udlændingestyrelsen ikke havde løftet bevisbyrden for, at klageren ville kunne få forlænget sin udløbne opholdstilladelse. Klageren henviste desuden til, at det ikke kunne udelukkes, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have gennemgået det relevante baggrundsmateriale udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet i en afgørelse stilet til klagerens advokat: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at Deres klient som oplyst af de græske myndigheder er meddelt flygtningestatus i Grækenland og opholdstilladelse med gyldighed fra [sommeren] 2015 til [sommeren] 2018. Herefter, og efter de

foreliggende baggrundsoplysninger om adgangen til i Grækenland at få fornyet en udløbet opholdstilladelse, jf. det i sagen foreliggende svar af 8. juni 2018 fra Greek Asylum Service, er der ikke grundlag for at fastslå, at Deres klient som følge af den udløbne opholdstilladelse vil være hindret i at indrejse i og tage ophold i Grækenland. Flygtningenævnet lægger også til grund, at Deres klient vil være beskyttet mod refoulement i Grækenland. Det bemærkes herved, at Deres klient har opnået international beskyttelse i Grækenland, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Efter nævnets praksis skal Deres klients personlige integritet og sikkerhed endvidere være beskyttet, uden at der dog derved stilles krav om, at vedkommende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllands egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion No. 58 af 13. oktober 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver "treated in accordance with recognized basic human standards". Efter Flygtningenævnets praksis er der blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet bemærker, at forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, ifølge baggrundsoplysningerne er vanskelige. Det fremgår således af Røde Kors' høringssvar af 29. september 2017 vedrørende forholdene for udlændinge, der er meddelt flygtningestatus eller "subsidiary protection" i Grækenland, at situationen for anerkendte flygtninge i Grækenland er værre end for asyllandsøgere. Det fremgår af samme notat og af høringssvar af 30. august 2017 fra European Council on Refugees and Exiles (ECRE), at navnlig adgangen til boliger er et af de største problemer, og at de fleste anerkendte flygtninge er henvist til at bo på gaden, i hjemløsebarakker, i forladte huse eller lignende. Nævnet finder imidlertid, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af Deres klient vil medføre en risikofor umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at Deres klients personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Flygtningenævnet finder, at oplysningerne i AIDAS rapport om Grækenland fra 2018 ikke kan føre til, at forholdene er af en sådan karakter, at der forligger sådanne generelle mangler, at dette kan føre til en ændret vurdering. Tilsvarende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland - om end vanskelige - ikke i sig selv kan medføre, at Deres klient efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder endelig, at Deres klient ikke har oplyst om konkrete omstændigheder om opholdet i Grækenland eller om personlige forhold, der kan føre

til en ændret vurdering af sagen. Vedrørende den omstændighed, at Deres klients søskende har opholdstilladelse i Danmark, bemærker Flygtningenævnet, at dette forhold ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne for, at Grækenland kan tjene som første asylland, er opfyldt. Nævnet bemærker hertil, at kompetencen til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser henhører under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet og dermed ikke omfattes af Flygtningenævnets kompetence. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.”. §29b-Græ/2019/9.

Som eksempel på en anden afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til det forhold, at en klagers opholdstilladelse i et første asylland er udløbet, kan nævnes den i formandskabets 27. beretning (2018), afsnit 6.2.3.1, side 322 ff nævnte afgørelse.

### 6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattende af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.



Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen.



Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.”

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket funda-

mentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningesnævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) trådte udlændingelovens § 19 a i kraft. Udlændingelovens § 19 a er affattet således:

”§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette til være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

**Stk. 2.** Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.□

Af de generelle bemærkninger til lovforslaget, lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019, afsnit 2.3.2, side 26, fremgår blandt andet:

□Vurderingen af, om en inddragelse vil værke særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.□

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 6, blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale bestemmelser. Den foreslåede bestemmelse ændrer således på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge som familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

...

Med dette forslag lægges der op til at indsætte en særlig regel om andet led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.

...

Formålet med denne del af lovforslaget er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelse meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser.”

Bestemmelsen medfører, at afgørelsen om, hvorvidt en opholdstilladelse meddelt i henhold til § 7 og § 8, stk. 1 og 2, skal inddrages eller nægtes forlænget, ikke længere skal afgøres ud fra, om det må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de anførte hensyn i § 26, stk. 1, at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse kan således fremover alene undlades, såfremt dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Den nye bestemmelse i udlændingelovens § 19 a trådte i kraft den 1. marts 2019, men bestemmelsen finder ikke anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelser, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, ligesom bestemmelsen ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før den 1. juli 2019.

Dette indebærer, at størstedelen af de sager vedrørende inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som Flygtningenævnet har behandlet i beretningsåret er behandlet i overensstemmelse med den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, hvorefter der skulle ske en vurdering af, hvorvidt en udvisning måtte antages at virke særligt belastende, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.□

For en nærmere gennemgang af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, og indbyrdes vægtning af hensynene i bestemmelsen, herunder i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, henvises til formandskabets 27. beretning (2018), side 335 ff.

Som eksempel på en afgørelse, hvori Flygtningenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse med henvisning til at inddragelse af en opholdstilladelse ville virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og tilhører hovedklanen [...], subklanen [...], og subsubklanen [...]. Klageren er muslim og fra byen [...] i regionen Jubada Hoose, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af familien til hans tidligere kæreste. Klageren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab. Klageren har endeligt henvist til, at han frygter undertrykkelse, idet han tilhører en mindretalsklan. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for ekskærestens familie har klageren oplyst, at forholdet til hans tidligere kæreste blev opdaget af kærestens far i 2012, og parret fik at vide, at de ikke måtte gifte sig. Da parret fortsatte med at se hinanden, truede kærestens far klageren og hans familie med at ville slå dem ihjel, hvis de ikke flyttede. Kærestens far truede flere gange familien, og klageren blev også opsøgt med geværer af kærestens brødre, ligesom han blev stukket med en kniv. Klageren har oplyst, at kærestens familie hævnedede sig på klagerens familie efter klagerens udrejse, blandt andet ved at stjæle familiens jord og

voldtage klagerens søstre. Klageren har til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for al-Shabaab oplyst, at al-Shabaab forsøgte at få klageren og andre unge til at tilslutte sig al-Shabaab. Klageren nægtede men blev tvunget til træning for al-Shabaab. Klageren flygtede fra al-Shabaab og frygter derfor fortsat, at al-Shabaab er efter ham. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for undertrykkelse har klageren oplyst, at han tilhører en minoritetsklan, og at hans klan ikke var respekteret og ikke havde rettigheder, samt at klagerens far blev slået ihjel som følge af sit klanthørsforhold. Faren havde tidligere arbejdet for den somaliske regering og blev slået ihjel i 2011. Klageren har endeligt oplyst, at han frygter hævn imod sin datter, ligesom han frygter, at hans datter vil blive udsat for omskæring. Udlændingestyrelsen meddelte [i 2014] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Der skal efter bestemmelsen ved en sådan afgørelse tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine oprindelige individuelle asylmotiver om konflikten med al-Shabaab eller med [A's] familie til grund, idet klageren har forklaret uoverensstemmende om helt centrale forhold vedrørende disse konflikter. Nævnet kan i den forbindelse i det hele tiltræde Udlændingestyrelsens begrundelse for at tilsidesætte klagerens forklaring om sine individuelle asylmotiver. Nævnet er desuden enig med Udlændingestyrelsen i, at det som følge heraf heller ikke kan lægges til grund, at klagerens datter risikerer at blive dræbt af [A's] familie, ligesom nævnet tiltræder, at heller ikke klagerens frygt for, at datteren vil blive udsat for tvangsomskæring i Somalia, kan begrunde en opholdstilladelse. På denne baggrund kan det samlet ikke lægges til grund, at klageren har nogen konkret og individuel risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Somalia. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om situationen i Somalia, som er gengivet i Udlændingestyrelsens afgørelse, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i klagerens hjemegn, og at denne forbedring ikke kan antages at være af helt midlertidig karakter. Der kan således ikke længere lægges til grund, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det er indgået i denne vurdering, at klagerens hjemegn er under fortsat indflydelse af al-Shabaab, og at det af baggrundsoplysningerne fremgår, at der i de områder, som al-Sha-

baab kontrollerer, sker brud på menneskerettighederne. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at al-Shabaabs måde at operere på har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være mere målrettede angreb mod profilerede personer, ligesom sådanne angreb ikke foretages i de områder, hvor al-Shabaab har kontrollen. De forhold, der har begrundet klagerens opholdstilladelse, har herefter ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere ved en tilbagevenden til Somalia som følge af de generelle forhold vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom han fortsat ikke vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019), finder denne ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere udlændingelovs § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Det hedder i ovennævnte forarbejder (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) i beskrivelsen af de kriterier for inddragelse af opholdstilladelse, der gælder i denne sag bl.a.: ”2.1.6.1. Tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1. Ved Udlændingestyrelsens vurdering af en udlændings tilknytning til det danske samfund lægges navnlig vægt på varigheden af udlændingens ophold her i landet, udlændingens dokumenterede dansk-kundskaber og tilknytning til det danske arbejdsmarked samt hvorvidt udlændingen har gennemført en uddannelse her i landet og opnået tilknytning til det danske foreningsliv. Hensynet til en udlændings lovlige ophold kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i cirka 5 år eller mindre, skal som udgangspunkt have gjort en helt særlig indsats for at integrere sig, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i mere end 5 år, men færre end 10 år, skal som udgangspunkt have dokumenterede dansk-kundskaber og have været i beskæftigelse og/eller under uddannelse, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende. Hvis en udlænding har opholdt sig i Danmark i cirka 10 år eller mere, er udgangspunktet, at varigheden af opholdet her i landet indgår med særlig vægt ved vurderingen af, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særlig belastende. Det er dog fortsat en betingelse, at udlændingen herudover har gjort en aktiv indsats for at integrere sig her i landet - også inden for de seneste år - f.eks. via beskæftigelse, dokumenterede dansk-kundskaber eller deltagelse i foreningsliv med integrationsfremmende aspekter. Kendskab til det danske sprog anses for at være af væsentlig betydning for en udlændings integration og dermed for den pågældendes tilknytning til Danmark. På den baggrund lægges der derfor vægt på beståede prøver i dansk. Hensynet til en udlændings



dokumenterede danskundskaber kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. Hensynet til en udlændings tilknytning til det danske arbejdsmarked eller en udlændings igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb i Danmark kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. Det indgår dog med særlig vægt ved vurderingen, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende, hvis en udlænding har været i fuldtidsbeskæftigelse i ca. 3 år eller deltidsbeskæftigelse i ca. 5 år eller har færdiggjort en videregående uddannelse i Danmark og efterfølgende er kommet i relevant beskæftigelse. Hensynet til en udlændings deltagelse i foreningsliv eller fritidsinteresser kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget....Små børn under 6 år har som udgangspunkt ikke opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund.” Klageren, der nu er [...] år, kom til Danmark som [...]årig i [2013]. Han er født og opvokset i Somalia, hvor han også er statsborger. Han har gennemført uddannelsesforløb via [...] og har siden [2016] haft fuldtidsbeskæftigelse på [...], ligesom han i en periode på 3 måneder forud herfor havde ansættelse som [...]. Han har bestået prøve 2 i dansk og har for nævnet demonstreret særdeles gode danskundskaber. Han er aktiv i [...] og beskrives i en række erklæringer fra bl.a. sin arbejdsgiver som meget velintegreret i det danske samfund. Han er gift og har et barn på [...] år, der opholder sig [...]. Flygtningenævnet finder, at klageren, der har opholdt sig i Danmark i omkring fem år, har gjort en helt særlig indsats for at integrere sig i det danske samfund, og at han har knyttet sådanne personlige og sociale bånd til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra 2017], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/265

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, endvidere de i dette afsnit nævnte afgørelser: Iran/2019/82, Soma/2019/101, Soma/2019/218 og Soma/2019/151, samt de i afsnit 6.4 nævnte afgørelser: Egypt/2019/1, Hjem/2019/49, Afgh/2019/122, Demo/2019/6 og Kuwa/2019/21.

Flygtningenævnet har derudover i tre afgørelser vedrørende somaliske statsborgere taget stilling til, hvorvidt Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, er til hinder for at nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæstede i december 2019 i alle tre sager Udlændingestyrelsens afgørelser om at nægte at forlænge de pågældendes opholdstilladelser. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra [en by i] Galgaduud, Somalia. Klageren tilhører klanen [...]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi han har unddraget sig at deltage i væbnede kampe for militsen. Han har til støtte herfor oplyst, at medlemmer af al-Shabaab henvendte sig på hans bopæl i [hans hjemby] i begyndelsen af 2014, mens han var på besøg hos sin moster, som boede på landet. De tog hans bror med og spurgte efter klageren. Al-Shabaab vendte tilbage dagen efter og også den efterfølgende dag og spurgte efter klager og truede med at slå ham ihjel, hvis de så ham. Samme dag besøgte en mand fra området ved navn [M] klagerens mor og fortalte, at han havde kæmpet for al-Shabaab sammen med klagerens bror og set broren blive dræbt af medlemmer af gruppen Ahlu Sunna. Da klageren et par timer senere vendte hjem til sin mor og hørte herom, forlod han bopælen og udrejste af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I sommeren] 2019 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine konflikter med al-Shabaab til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren under asylsagens behandling har forklaret divergerende om, hvornår og hvor mange gange al-Shabaab opsøgte hans bopæl. Flygtningenævnet finder det endvidere usandsynligt, at der i den periode på omkring kun tre dage – hvor klageren ifølge sin forklaring var væk fra sit hjem for at besøge sin moster – var tre henvendelser fra al-Shabaab, der ved den første henvendelse tog broren med, hvorefter personen [M] tillige nåede at henvende sig og informere klagerens mor om, at broren havde været i kamp for al-Shabaab og var afgået ved døden, inden klageren vendte hjem. Nævnet lægger til grund, at klageren ikke er profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger derfor endvidere til grund, at klageren udrejste som følge af de generelle forhold i Somalia på det pågældende tidspunkt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, hvor klageren kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsop-

lysninger, at situationen i Galgaduud, hvor ansøgeren kommer fra, er ændret således, at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at AMISOM efter de foreliggende baggrundsoplysninger siden marts 2014 de facto har haft kontrollen i området. Forholdene i området er – selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige – forbedrede, og ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Galgaduud ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet bemærker, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold ikke vil skulle forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder ikke anvendelse ved afgørelsen af spørgsmålet om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. I henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver imidlertid ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Det fremgår af afgørelser fra domstolen, at der ved proportionalitetsvurderingen foretages en afvejning af en række forhold, herunder udlændingens tilknytning til opholdslandet, varigheden af opholdet i dette land, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, sproglige forhold og øvrige tilknytningsfaktorer, herunder arbejde og uddannelse. I afvejningen indgår endvidere tilknytningen til oprindelseslandet, såsom opvæksten og bopælstiden i oprindelseslandet, sproglig og kulturel tilknytning hertil, familiemedlemmer i oprindelseslandet samt uddannelses- og værnepligtsforhold. Ud over Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder også andre konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klageren fortsat ophold i Danmark. Det er oplyst om klageren, at han er født i 1989 og har boet i Galgaduud regionen i Somalia frem til sin udrejse. Han indrejste i Danmark i maj 2015. Han taler somalisk. Han består Prøve i Dansk 2. Han har ikke familie i Danmark, bortset fra tre fjerne slægtninge på sin mors side. Han har blandt andet en mor, en moster og en fætter i Somalia. Han har alene haft fuldtidsarbejde i Danmark siden august 2018. Klageren har oplyst, at han har ondt i nyrerne og leveren og kan have problemer med at holde på vandet, men at

han ikke modtager medicin. Han er diagnosticeret med kronisk hepatitis B. Derudover har han ikke helbredsproblemer. Flygtningenævnet finder, at der foreligger et legitimt eller anerkendelsesværdigt formål, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2, der kan begrunde indgreb i de ved Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, beskyttede rettigheder. Da klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, er opholdstilladelsen givet med henblik på midlertidigt ophold. Klager har således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [i foråret] 2016 været bekendt med dennes midlertidige karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering, herunder en konkret afvejning af klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Somalia over for Danmarks interesse i varetagelsen af et legitimt eller anerkendelsesværdigt formål, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder retten til privat- eller familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/258

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, kan inddrages, når udlændingen rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, som det er fundet, at udlændingen risikerer asylbegrundende forfølgelse i, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Som eksempler kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk perser og oprindeligt muslim fra [...] Iran. Klageren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret 2016] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse af myndighederne og sin morbror, fordi han var konverteret til kristendommen, og myndighederne havde fået kendskab til den kristne gruppe, som han var en del af. Klageren har til partshøringssamtale i Udlændingestyrelsen [i foråret 2018] fastholdt sit oprindelige asylmotiv. [Ultimo] 2018 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, jf. § 19, stk. 3 og den dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har været rejst på ferie eller andet korterevarende ophold i sit hjemland, og at han derved har skabt en formodning

for, at forholdene, der i sin tid begrundede hans opholdstilladelse, har ændret sig på en sådan måde, at han ikke længere risikerer forfølgelse. Klageren er iransk statsborger og blev [i foråret 2016] meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af klagerens konventionspas, at passet er gyldigt for alle lande med undtagelse af Iran. Efter oplysningerne fra tysk politi lægger Flygtningesnævnet – i overensstemmelse med klagerens forklaring for nævnet – til grund, at tysk politi [primo 2018] i Tegel lufthavn i Berlin kontrollerede klageren, der var indrejst fra Kiev sammen [med A], og at tysk politi i den forbindelse konstaterede, at klageren var i besiddelse af dansk opholdskort [...] og et iransk nationalitetspas udstedt [i foråret 2015] og gyldigt til [foråret 2020]. Nævnet lægger videre til grund, at passet, der ifølge klagerens forklaring for nævnet var falsk, fremstod som ægte med klagerens navn, generalia og billede. Klageren har for Flygtningesnævnet forklaret, at han i en periode [i løbet af sommeren 2017] var i Armenien, men ikke i Iran, og at han fra [ultimo 2017], og indtil han udrejste igen [primo 2018], var i Iran. Flygtningesnævnet tilsidesætter klagerens forklaring om, at han i [sommeren 2017] ikke var i Iran, idet forklaringen er utroværdig. Nævnet lægger herved vægt på, at klagerens generelle troværdighed er svækket som følge af klagerens skiftende forklaringer om, hvorvidt klageren har været i Iran, herunder at klageren og [A] afstemte og afgav falske forklaringer i samtalerne [i foråret 2018] med Udlændingestyrelsen. Flygtningesnævnet lægger videre vægt på, at klagerens generelle troværdighed er svækket som følge af, at klageren til samtalen [foråret 2018] forklarede, at han ikke vidste, hvorfor [A] flygtede fra Iran, fordi det er meget privat. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren og [A] kommer fra samme by i Iran, hvor de havde fælles venner, at de indrejste i Danmark på den samme dag det samme sted, at de blev døbt samme dag i samme kirke, at de bor sammen, at de ifølge egen forklaring, efter at de har fået opholdstilladelse i Danmark, har været i Tyskland sammen, og at der er meget betydelige lighedspunkter mellem deres asylmotiver. Klageren og [A] har således begge forklaret, at de blev introduceret til kristendommen af en pige, at de herefter begyndte at komme i en hjemmekirke, at de blev undervist af en person ved navn [B] (ifølge klageren via internettet fra Tyrkiet, og ifølge [A] foregik undervisningen i hjembyen), at pigen blev tilbageholdt af myndighederne [i sommeren 2015], og at de begge tog ophold hos en ven, inden de udrejste af Iran. På baggrund af stemplerne i klagerens iranske nationalitetspas lægger Flygtningesnævnet herefter til grund, at klageren via Imam Khomeini Lufthavn indrejste i Iran [i sommeren 2017] og udrejste igen [senere samme sommer], hvorefter han på ny via samme lufthavn indrejste i Iran [ultimo 2017] og udrejste igen [primo 2018]. Den omstændighed, at det fremgår af klagerens konventionspas, at klageren er indrejst i Armenien [i sommeren 2017] og udrejst [senere samme sommer] kan af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, ikke føre til en anden vurdering. Det bemærkes, at klageren trods opfordret hertil ikke er fremkommet med dokumentation for, hvor han har været i de perioder, hvor han ifølge pastemplerne har opholdt sig i Iran. Flygtningesnævnet finder herefter, at klageren

ved kort tid efter at være meddelt opholdstilladelse at være rejst til Iran to gange på et angiveligt falsk pas i eget navn har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet, at klageren [i foråret 2016] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, har ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3. I forarbejderne til udlændingelovens § 19, stk. 3, hedder det bl.a.: ”... Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede. Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning. Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen. Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122. Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde. [Bestemmelsen] vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.” Klageren har ikke forud for udrejsen anmodet de danske myndigheder om ophævelse af rejsepåtegningen, og han er således udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske myndigheder. Som begrundelse for den erkendte rejse til Iran har klageren forklaret, at klagerens vens, [A’s], mor var alvorlig syg. Flygtningenævnet finder ikke, selvom nævnet havde kunnet lægge forklaringen til grund, at klageren derved har dokumenteret, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på

grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. Efter en samlet vurdering af det, som klageren har anført, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har afkræftet formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede, og nævnet lægger derfor til grund, at såvel klagerens familie som de iranske myndigheder ikke nu har grundlag for at anse klageren for reelt at have opgivet sin islamiske tro. Den omstændighed, at klageren [for] nævnet har forevist en Facebook-profil oprettet i klagerens fornavn og mellemnavn, hvor der i tiden efter klagerens samtale med Udlændingestyrelsen er opslået kristne og regimekritiske beskeder, kan ikke føre til, at klageren fortsat skal have opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren ikke nu kan anses som profileret i forhold til de iranske myndigheder. Tilsvarende kan den omstændighed, at klageren har forevist en Instagramprofil under navnet [...] med 33 kristne opslag ikke føre til, at klageren fortsat skal have opholdstilladelse i Danmark. Yderligere kan den omstændighed, at klageren har tatoveringer af kristne kors og et kristent budskab ikke føre til, at klageren fortsat skal have opholdstilladelse i Danmark. Det bemærkes herved, at klageren rejste tilbage til Iran trods disse tatoveringer. Flygtningenævnet finder herefter, at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, jf. § 19, stk. 3, derfor isoleret set er opfyldt. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Det bemærkes herved, at den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, men ifølge forarbejderne til bestemmelsen finder denne ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden. Der skal således i disse sager fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere udlændingelovs § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1, om en udvisning må antages at virke særlig belastende. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [foråret 2016], og klageren er født [...] og opvokset i Iran, hvor han boede indtil sin udrejse i [sommeren 2015]. Klageren har modtaget undervisning på VUC fra [sommeren 2017] og mangler efter det oplyste en eksamen. Klageren har videre oplyst, at han er optaget på universitetet, hvor han i fortsættelse af sine studier i Iran vil læse IT. Klageren har arbejdet 25 timer om ugen i en børnehave i perioden fra [foråret 2017] til [sommeren 2017], ligesom klageren har arbejdet og fortsat arbejder på et pizzeria. Klageren er ikke medlem af foreninger, men har oplyst, at han er kommet i en kirke i Aarhus, efter han fik opholdstilladelse. Klageren lider af blodsygdommen hæmofili, hvilket blev konstateret, da klageren var tre måneder gammel, men er ellers sund og rask. Klagerens familie bor i Iran, og klageren har forklaret, at han gennem tre år har haft en estisk kæreste, som han ikke bor sammen, men ellers ikke familie i Danmark. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold finder Flygtningenævnet af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at en inddra-



gelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, jf. § 19, stk. 3, og den tidligere § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at Udlændingestyrelsen – som anført af klagerens advokat – ikke har overholdt forvaltningslovens § 19 i forbindelse med indkaldelsen af klageren til samtalen [i foråret 2018] eller i forbindelse med afholdelsen af samtalen, som var partshøringen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/82

Nævnet **omgjorde i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Irak, således at de fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige klager indrejste i 2001, mens den mandlige klager indrejste i 2002. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagerne er etniske feyli-kurdere og shia-muslimer. Den kvindelige klager er født i Bagdad i Irak, mens den mandlige klager er født i Diyala i Irak. Klagerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. [I efteråret] 2009 meddelte Flygtningenævnet klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet nævnet fandt, at det på baggrund af klagernes forklaringer om, at flere af deres familiemedlemmer var blevet slået ihjel eller fordrevet på grund af deres etnicitet, sammenholdt med de daværende baggrundsoplysninger om forholdene for feyli-kurdere i Irak, var sandsynliggjort, at klagerne ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse som følge af deres etniske og religiøse tilhørsforhold. Bestemmelserne om inddragelse af opholdstilladelse i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, skal administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 1 C. Flygtningekonventionens artikel 1 C lyder som følger: ”Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller (5) ikke længere kan afslå at søge det landsbeskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret; (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i



tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl.” Det fremgår af UNHCR’s Håndbog om procedurer og fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus. Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1): (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje; (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger; (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. Håndbogens pkt. 122. De tilfælde hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel og syg forælder og jævnlige besøg i et pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. Håndbogens pkt. 125. Det fremgår videre af Håndbogens pkt. 134 om ophørsbestemmelsen i artikel 1 C (4), at bestemmelsen angår en flygtning, som ”frivilligt på ny har bosat sig”. Dette skal forstås som en tilbagevenden til det land, i hvilket flygtningen er statsborger eller tidligere havde fast bopæl, med henblik på permanent ophold. Et midlertidigt besøg i hjemlandet uden nationalitetspas, men f.eks. med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, betyder ikke, at flygtningen ”frivilligt på ny har bosat sig” og indebærer ikke tab af flygtningestatus i henhold til nærværende bestemmelse. For så vidt angår inddragelse efter flygtningekonventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af Håndbogens pkt. 135-139, at det er en betingelse herfor, at der er sket fundamentale forandringer i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at disse bestemmelser finder anvendelse. En flygtnings status skal i princippet ikke jævnligt gøres til genstand for undersøgelser til skade for den følelse af tryghed, som er formålet bag international beskyttelse. Det fremgår af UNHCR’s Executive Committee’s Conclusion No. 69 fra 1992 om ophør af flygtningestatus, at staterne, ved anvendelsen af konventionens artikel 1 C (5) og (6) om de asylbegrundende omstændigheders ophør, grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. UNHCR har i “Guidelines on International Protection No. 3: Cessation of Refugee Status under Article 1 C (5) and (6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the “Ceased Circumstances” Clauses)” fra den 10. februar 2003 udarbejdet retningslinjer for anvendelsen af de nævnte ophørsgrunde i Flygtningekonventionen. Det fremgår

heraf blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, hvis ændringen i landet er sket på baggrund af et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, og om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Desuden skal den generelle menneskerettighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg. Det er i de nævnte retningslinjer i øvrigt anført, at en strikt fortolkning af artikel 1 C (5) og (6) giver mulighed for at anvende dem på individuel basis, men at de pågældende bestemmelser sjældent har været påberåbt i individuelle sager. Det er ifølge de samme retningslinjer, afsnit III om Procedural Issues, pkt. 25, General Considerations, (ii), myndighederne i asyl landet, som har bevisbyrden for, at der i flygtningens hjemland er sket fundamentale ændringer, som er stabile og varige. For så vidt angår den kvindelige klager lægger Flygtningesnævnet til grund, at hun har været udrejst til Irak i omkring en måned i foråret 2017 [...] med henblik på at besøge sin familie, herunder navnlig en syg moster, som stod hende meget nær. Flygtningesnævnet tilsidesætter således den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun i den pågældende periode i stedet har opholdt sig i Tyrkiet, som utroværdig. Flygtningesnævnet har herved lagt vægt på, at hun i Københavns Lufthavn blev registreret med et boardingpass dateret [foråret] 2017, hvor destinationen var Baghdad via Istanbul. Hendes forklaring om, hvordan hun skulle være kommet gennem paskontrollen og ud af lufthavnen i Istanbul ved hjælp af tegnsprog, selv om hun kun var i transit, er i modstrid med de baggrundsuplysninger, der foreligger om den meget intensive sikkerhedskontrol i Istanbul Lufthavn efter et angreb i 2016. Hertil kommer, at hendes forklaring om, hvordan hun tilfældigvis fandt sine familiemedlemmer lige netop på det sted, hvor hun kom ud af lufthavnen uden nærmere aftale om stedet på forhånd, fremstår som særdeles påfaldende. Hun har endvidere ikke kunnet fremskaffe relevant dokumentation til støtte for, at hun i den pågældende periode har opholdt sig i Tyrkiet. Den kvindelige klager er således umiddelbart omfattet af ordlyden af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, 1. led, og formodningsreglen i § 19, stk. 3, 2. pkt. (tidligere § 19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt.), der blev indført ved lov nr. 102 af 3. februar 2016. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen i § 19, stk. 2, nr. 4 (nu § 19, stk. 3, 2. pkt.), skal udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, fortsat administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til privatliv og familieliv, jf. L 87 om forslag til ændring af udlændingeloven, fremsat den 10. december 2015, almindelige bemærkninger, pkt. 4.2. Forarbejderne tager ikke stilling til, om bestemmelsen kan finde anvendelse i forhold til flygtningekonventionens artikel 1 C (5) og (6),

hvorefter myndighederne i asyllandet har bevisbyrden for, at der i flygtningens hjemland er sket fundamentale ændringer, som er stabile og varige. Den kvindelige klager har efter ordlyden af udlændingelovens § 19, stk. 3, ved frivilligt at rejse til Irak selv skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at hun ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7, stk. 1. Der er tale om en enkeltstående rejse af begrænset varighed, som blandt andet havde til formål, at den kvindelige klager skulle besøge en syg moster, som stod den kvindelige klager meget nær. Under hensyn hertil og den uklarhed, der er i forarbejderne til udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt. (nu § 19, stk. 3), om, hvilke af de udtømmende ophørsgrunde i Flygtningekonventionen artikel 1 C, bestemmelsen sigter til, sammenholdt med den bevisbyrde, der påhviler asyllandet i forhold til ophørsgrundene i artikel 1 C (5) og (6), finder Flygtningenævnet ikke, at den kvindelige klagers rejse til Irak under de givne omstændigheder giver grundlag for at statuere, at betingelserne for inddragelse af hendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, er opfyldt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i § 19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt. (nu § 19, stk. 3, 2. pkt.), at bestemmelsen fortsat vil skulle administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt. Det skal på den baggrund både for den mandlige og kvindelige klagers vedkommende selvstændigt vurderes, om forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen har ændret sig på en sådan måde, at de ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7, stk. 1. Flygtningenævnet er i den forbindelse opmærksom på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger – herunder de to rapporter, der er fremhævet i Udlændingestyrelsens afgørelser [fra ultimo] 2018 (Institut for International Law and Human Rights, IHLR, Iraq's minorities and other vulnerable Groups: Legal Framework, Documentation and Human Rights, fra 2013, og DFAT Country Information Report- Iraq fra juni 2017) – er sket visse forbedringer af feyli-kurdernes forhold efter Baath-regimets fald i 2003. Dette understøttes af en række yderligere baggrundsoplysninger, som dog samlet indikerer, at der trods disse forbedringer fortsat sker diskrimination af feyli-kurdere, ligesom disse er mål for ISIL-gruppers angreb, jf. særligt EASO Country Guidance Iraq, juni 2019. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Irak sammenholdt med klagerens forklaringer om familiemedlemmer, der efter deres formodning er blevet dræbt med baggrund i, at de er feyli-kurdere, efter at klagerne blev meddelt opholdstilladelse [i efteråret] 2009, vurderer Flygtningenævnet, at forholdene i Irak siden denne dato ikke har ændret sig på en sådan måde, at klagerne ikke længere risikerer forfølgelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er sket sådanne ændringer af fundamental, stabil og varig karakter hverken i forhold til klagerens særlige grund til frygt for forfølgelse eller de generelle forhold, at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 1 C (5), er opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor

Udlændingestyrelsens afgørelser af [ultimo] 2018, således at klagerne fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2019/102

Flygtningenævnet har i forlængelse af nævnets afgørelser den 15. august 2016 og den 15. september 2016 i fem principielle sager, jf. formandskabets 25. beretning (2016), i beretningsåret i lighed med 2017 og 2018 truffet afgørelse i en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er her tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de somaliske statsborgere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til daværende asylpraksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia i sig selv ville udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udlændingestyrelsen henviste i den forbindelse særligt til dommen Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11449/07) afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011. Udlændingestyrelsen meddelte således de somaliske statsborgere i de pågældende sager beskyttelse under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt.

Som eksempler på nævnets afgørelser i sager vedrørende spørgsmålet om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [Y] og er muslim af trosretning fra [A] i regionen Hiraan, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ved sin indrejse i Danmark henviste klageren som asylmotiv til, at han frygtede en tilbagevenden til Somalia, idet han ikke havde familie i landet. Klageren frygtede endvidere den generelle sikkerhedssituation i landet. Klageren forklarede til støtte herfor, at han flygtede som 14-årig sammen med sin nabofamilie til Yemen, fordi der udbrød kampe på klagerens hjemegn. Klageren blev i den forbindelse adskilt fra sin familie. Klageren har endvidere forklaret, at han i 2013 i Yemen blev opsøgt af en oppositionsgruppe, der ønskede at hverve ham. Personer fra oppositionsgruppen truede med at slå klageren ihjel, hvis ikke han ville kæmpe for dem. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Det fremgår af tilladelsesresolution [fra efteråret] 2014, at Udlændingestyrelsen ikke kunne lægge klagerens forklaring om sine konflikter i Yemen til grund, idet hans forklaring på flere punkter fremstod divergerende. Klageren har under sagen om at forlænge klagerens opholdstilladelse som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab. Til støtte herfor har klageren forklaret, at al-Shabaab samarbejder med oppositionsgrupperne i Yemen, og at klageren dermed også er kommet i et modsætningsforhold til al-Shabaab i Somalia. Klageren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia sammen med sin familie frygter, at hans to døtre vil blive udsat for omskæring. Klagerens ægtefælle er omskåret, og der er tradition for omskæring af pigebørn i klagerens hjemområde. Klageren vil ikke kunne modstå et socialt pres fra lokalområdet. Klageren har endelig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hans søn, som klageren adopterede som fire måneder gammel, vil blive slået ihjel ved en tilbagevenden til Somalia, idet han vil blive betragtet som et uægte barn. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring til grund, at han som 14-årig udrejste af Somalia på grund af krigen og de generelle forhold i hans hjemområde. Han opholdt sig herefter i Yemen i en længere årrække, før han udrejste derfra i midten af 2013 på grund af ændrede politiske forhold, der ifølge klageren medførte negativt fokus på især somaliere. Uanset om klagerens forklaring om det, han blev udsat i for af de yemenitiske militser umiddelbart inden sin udrejse fra Yemen, i det væsentlige måtte kunne lægges til grund, kan nævnet dog ikke lægge til grund, at klagerens oplevelser i den forbindelse herefter skulle kunne medføre, at han som følge af et samarbejde mellem de yemenitiske oprørere og al-Shabaab ved en tilbagevenden til Somalia vil være i konkret risiko for individuel forfølgelse fra al-Shabaab. Det beror alene på ansøgerens egen formodning, at der i givet fald skulle være et samarbejde mellem de yemenitiske oprørere og al-Shabaab, som vil kunne bringe netop ham i al-Shabaabs søgelys i Somalia. Klageren kan således ikke anses som profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at klageren vil være i konkret risiko for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. For så vidt angår de påberåbte asylmotiver vedrørende klagerens plejesøn og to døtre bemærker nævnet, at børnene befinder sig i Uganda og ikke er asylansøgere i Danmark, og klageren kan allerede som følge heraf ikke opnå asyl alene på baggrund af deres forhold. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er af en sådan karakter, at en tilbagesendelse af klageren vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om forholdene i det sydlige og centrale Somalia, at menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, [i vinteren] 2015. Efter en

Samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret. Selv om forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, findes ændringerne ikke at være af helt midlertidig karakter. Det er indgået i vurderingen, at Beledweyne by ifølge det nyeste kontrollkort fra Political Geography Now, Somalia, november 2018, er kontrolleret af de somaliske myndigheder og deres allierede, og at området sydøst for Beledweyne er markeret som værende under uklart og blandet magtforhold. Både AMISOM, al-Shabaab, de somaliske myndigheder og etiopiske styrker er til stede i Hiiranregionen. Det er endvidere indgået i vurderingen, at al-Shabaab's måde at operere på har ændret sig fra vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til målrettede angreb mod profilerede personer og mere strategiske mål, og at sådanne angreb ikke finder sted i de områder, hvor al-Shabaab de facto har kontrollen. Klageren kan som nævnt i det foregående ikke anses for profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet vurderer derfor, at en tilbagesendelse af klageren til hans hjemområde ikke længere vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. For så vidt angår spørgsmålet, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen vil være særligt belastende for klageren, bemærker nævnet, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark i omkring fire år. Klagerens danskundskaber er beskedne, og han har ikke bestået prøver i dansk, men er i gang med modul 4 i Prøve i Dansk 1. Han er ikke i gang med uddannelse og har ikke været medlem af foreninger, bestyrelser eller lignende. Han har været i en række praktikker af tre til seks måneders varighed hos blandt andet Føtex og Netto og har siden [efteråret] 2018 været ansat som opvasker på Hotel [Z]. Han har ikke familie i Danmark og har ikke kontakt med nogen i Somalia, hvorfor han ikke ved, om han har noget familie der længere. Han har ingen helbreds-mæssige problemer. Det kan på den baggrund efter en samlet vurdering ikke anses for særligt belastende for klageren, der er [X] år og udrejste af Somalia som 14-årig, at nægte forlængelse af opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Betingelserne for at nægte forlængelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, er derfor opfyldt. På denne baggrund stadfæster Flygtningenævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/101

Nævnet **omgjorde i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk hawiye og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af bandemedlemmer, der tidligere har overfaldet klageren. Endvidere har klageren henvist til, at hun frygter Al-Shabaab, idet de har forsøgt at hverve klagerens ægtefælle

og søn. Endelige har klageren henvist til de generelle forhold, herunder forholdene for en [person med et alvorligt handicap]. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun for 15 år siden under et indbrud i sit hjem blev [...]. Klagerens søn blev under indbruddet slået ihjel. Mens klageren opholdt sig på hospitalet, blev hendes hjem igen opsøgt af banden. Efterfølgende blev klageren af sin ægtefælle oplyst om, at al-Shabaab havde opsøgt deres bopæl med henblik på at tvangshverve klagerens ægtefælle og søn, hvilket de ikke ønskede, hvorfor de var nødsaget til at flygte til Kenya. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hendes oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at klageren for omkring 20 år siden blev overfaldet i sit hjem af en bande, og at [...]. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at Al-Shabaab for mange år siden forsøgte at tvangshverve klagerens ægtefælle og søn. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, har klageren ikke sandsynliggjort, at hun på grund af disse tidligere hændelser i Somalia fortsat har grund til at frygte shuftierne eller al-Shabaab. De generelle forhold i Mogadishu er efter de foreliggende baggrundsoplysninger og efter Flygtningenævnets praksis ikke længere af en sådan karakter, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Klageren er i dag alvorligt handicappet, [...]. Flygtningenævnet kan lægge klagerens oplysninger om, at hun i Somalia vil være uden mandligt netværk til at beskytte hende, til grund. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder blandt andet Amnesty Internationals rapport af 12. marts 2015, at handicappede kvinder i Somalia er i reel risiko for at blive udsat for voldtægter og andre seksuelle overgreb. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [...] 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/214

Nævnet **stadfæstede i september 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører hovedklanen Shikhaal, subklanen Loobage og subsubklanen [...]. Han er fra Qoryooley, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af re-



præsentanter fra al-Shabaab, idet han har unddraget sig deltagelse i jihad. Han har til støtte herfor oplyst, at han blev opsøgt af repræsentanter fra al-Shabaab på en restaurant, drevet af hans mor, [i slutningen af] 2012. De sagde, at klageren havde nået en alder, hvor han skulle deltage i jihad og forlangte, at han skulle møde dagen efter. Klageren forlod Qoryooleey næste morgen og rejste til Mogadishu. Mens han opholdt sig i Mogadishu, blev han truet telefonisk af en repræsentant fra al-Shabaab. Klageren udrejste efterfølgende illegalt af Somalia [i starten af] 2013. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter den kvinde, som har slået hans mor ihjel, idet kvinden og hendes familie vil tro, at klageren kan finde på at hævne sig og derfor vil slå ham ihjel, ligesom han frygter, at han selv vil kunne finde på at hævne sig. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt at kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Somalia ville risikere overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Der skal efter bestemmelsen ved en sådan afgørelse tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring om sin konflikt med al-Shabaab til grund, men er enig med Udlændingestyrelsen i, at der ikke holdepunkter for at antage, at klageren på nuværende tidspunkt må anses for værende særligt profileret i forhold til al-Shabaab, og at det derfor ikke længere kan lægges til grund, at klageren, ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylrelevante overgreb fra al-Shabaab. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at episoden, der gav anledning til konflikten, fandt sted i 2012 og var et led i al-Shabaabs generelle tvangsrekruttering, at klageren kun blev opsøgt en gang af al-Shabaab, og at han efterfølgende alene blev kontaktet en gang telefonisk. Nævnet har videre lagt vægt på, at Qoryooleey ifølge baggrundsuplysningerne om situationen i Somalia i længere tid har været kontrolleret af AMISOM. Det forhold, der har begrundet klagerens opholdstilladelse, har herefter ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb fra al-Shabaab. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at klageren har en konflikt med en kvinde, der angiveligt har slået hans mor ihjel. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på klagerens egen formodning og ikke er sandsynliggjort, at det var den pågældende kvinde, der slog klagerens mor ihjel, og at hun skulle have overtaget klagerens mors restaurant og hjem. På denne baggrund kan det samlet lægges til grund, at klageren ikke har nogen konkret og individuel risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Somalia, ligesom heller ikke de generelle forhold i Qoryooleey kan begrunde, at klageren meddeles opholdstilladelse. Om den generelle sikkerhedssituation i Somalia henvises i det hele til de baggrundsup-



lysninger om situationen i Somalia, som er gengivet i Udlændingestyrelsens afgørelse og partshøringsskrivelse, og til Flygtningenævnets nyere praksis i øvrigt. Spørgsmålet for nævnet er herefter, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019), finder denne ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere udlændingelovs § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Det hedder i ovennævnte forarbejder (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) i beskrivelsen af de kriterier for inddragelse af opholdstilladelse, der gælder i denne sag bl.a.: ”2.1.6.1. Tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1; ved Udlændingestyrelsens vurdering af en udlændings tilknytning til det danske samfund lægges navnlig vægt på varigheden af udlændingens ophold her i landet, udlændingens dokumenterede danskundskaber og tilknytning til det danske arbejdsmarked samt hvorvidt udlændingen har gennemført en uddannelse her i landet og opnået tilknytning til det danske foreningsliv. Hensynet til en udlændings lovlige ophold kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i cirka 5 år eller mindre, skal som udgangspunkt have gjort en helt særlig indsats for at integrere sig, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i mere end 5 år, men færre end 10 år, skal som udgangspunkt have dokumenterede danskundskaber og have været i beskæftigelse og/eller under uddannelse, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende. Hvis en udlænding har opholdt sig i Danmark i cirka 10 år eller mere, er udgangspunktet, at varigheden af opholdet her i landet indgår med særlig vægt ved vurderingen af, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særlig belastende. Det er dog fortsat en betingelse, at udlændingen herudover har gjort en aktiv indsats for at integrere sig her i landet - også inden for de seneste år - f.eks. via beskæftigelse, dokumenterede danskundskaber eller deltagelse i foreningsliv med integrationsfremmende aspekter. Kendskab til det danske sprog anses for at være af væsentlig betydning for en udlændings integration og dermed for den pågældendes tilknytning til Danmark. På den baggrund lægges der derfor vægt på beståede prøver i dansk. Hensynet til en udlændings dokumenterede danskundskaber kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. Hensynet til en udlændings tilknytning til det danske arbejdsmarked eller en udlændings igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb i Danmark kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. Det indgår dog med særlig vægt ved vurderingen, om en inddragelse eller nægtelse af forlæn-

gelse må antages at virke særligt belastende, hvis en udlænding har været i fuldtidsbeskæftigelse i ca. 3 år eller deltidsbeskæftigelse i ca. 5 år eller har færdiggjort en videregående uddannelse i Danmark og efterfølgende er kommet i relevant beskæftigelse. Hensynet til en udlændings deltagelse i foreningsliv eller fritidsinteresser kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget.” Klageren, der nu er 26 år, kom til Danmark som 20-årig i [efteråret] 2013. Han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark [i slutningen af] 2013. Han er født i Somalia, hvor han er statsborger og har opholdt sig indtil udrejsen i 2013. Han har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, har ikke gennemført et uddannelsesforløb eller i øvrigt engageret sig aktivt i foreningslivet i Danmark. Han har bestået Dansk Prøve 2 og har været i praktik i henholdsvis Jysk i tre måneder, MENU i seks måneder og [på et gymnasium] i tre måneder. Han har gennemført 10. klasse. Han har ingen familie eller tilknytning til herboende personer, og han har efter det oplyste ikke nær familie i Somalia. Han er sund og rask. Efter en samlet vurdering heraf finder nævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særlig belastende i den tidligere udlændingelovs § 26’s forstand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/218

I en række sager vedrørende spørgsmålet om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, har Udlændingestyrelsen i forbindelse med partshøringen vurderet, at de ikke længere kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, eller at klagerens forklaring ikke længere var asylbegrundende, selvom klagerens oprindelige meddelte opholdstilladelse helt eller delvist var begrundet i klagerens individuelle forhold. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen Ajuran, subklan [...], og er sunni-muslim fra Jubbada Dhexe, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, da han har nægtet at samarbejde med dem. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at han [i efteråret] 2013 blev kontaktet af to maskerede mænd, efter han havde besøgt moskéen. Mændene sagde, at deres leder ville tale med ansøgeren. Klageren gik med de to mænd hen til en politistation, hvor lederen bad klageren om at drage i jihad (hellig krig) mod de vantro. Af frygt indvilligede klageren. Klageren sagde, at han var nødt til at aflevere nogle piller til sin mor, hvilket han fik lov til. Klageren blev dog instrueret i at møde op den efterfølgende dag klokken 10, da han skulle i træning. Da klageren kom hjem, fortalte han sin mor, hvad der var sket. Klageren og

dennes mor blev enige om, at klageren skulle udrejse, da al-Shabaab havde slået klagerens far ihjel. Klageren ønskede desuden ikke at samarbejde med al-Shabaab. Den efterfølgende dag dukkede to maskerede mænd op på klagerens bopæl og ledte efter klageren. Klagerens mor fortalte mændene, at klageren ikke var der, hvorefter mændene ransagede bydelen for at finde klageren. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis. Det fremgår af Udlændingestyrelsens resolutionsark vedrørende meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, at Udlændingestyrelsen uanset, at klagerens forklaring på visse punkter forekom påfaldende lagde til grund, at klageren ved en tilbagevenden til det syd-centrale Somalia, herunder byen Jilib, ville være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde været forsøgt hvervet af al-Shabaab. På denne baggrund og under henvisning til daværende asylpraksis blev klageren meddelt opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen inddrog [i foråret] 2018 klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt. jf. § 26. Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens bevisvurdering til grund, at klageren forud for sin udrejse af Somalia i 2013 var blevet forsøgt hvervet af al-Shabaab. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at klageren havde en konflikt med al-Shabaab ved sin udrejse. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at klageren på nuværende tidspunkt er profileret over for al-Shabaab. Der er herved lagt vægt på den tid, der er forløbet siden klagerens udrejse og den omstændighed, at han ikke har sandsynliggjort, at al-Shabaab fortsat efterstræber ham. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at han har været forsøgt individuelt hvervet. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om klagerens hjemområde, at al-Shabaab fortsat kontrollerer området, men at deres måde at operere på har ændret sig på en sådan måde, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold. Om end forholdene således fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, lægger Flygtningenævnet til grund, at ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtnin-

genævnet finder derfor, at en udsendelse af klageren til hans hjemområde i Somalia ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet bemærker, at klageren i forbindelse med skriftlig partshøring og partshøringssamtale samt over for advokaten har oplyst, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hans døtre på henholdsvis to og et halvt år og et år vil blive tvangsmæssigt omskåret. Han har samtidig oplyst, at han og hans ægtefælle er imod omskæring, men at de ikke er i stand til at modsætte sig familiemedlemmers krav om omskæring. Det fremgår af sagen, at klagerens ægtefælle har været psykisk syg. Klageren har ikke fremlagt dokumentation for ægtefællens sygdom, ligesom karakteren af sygdommen ikke er nærmere oplyst. Klageren var ikke mødt under nævnsmødet og har derfor ikke uddybet, hvorfor han og ægtefællen ikke ville kunne modsætte sig pres fra familien vedrørende omskæring. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren og klagerens ægtefælle er modstandere af tvangsmæssig omskæring. Flygtningenævnet lægger endvidere efter oplysningerne i sagen om klageren og hans ægtefælles liv og skolegang i Somalia og oplysningerne om deres liv i Danmark til grund, at de vil kunne modsætte sig tvangsmæssig omskæring af døtrene. Den omstændighed, at familien risikerer social stigmatisering på grund af manglende omskæring af døtrene, er ikke i sig selv asylbegrundende. Det fremgår i den forbindelse af baggrundsoplysningerne, herunder blandt andet Udlændingestyrelsens temarapport ”South Central Somalia – Female Genital Mutilation/Cutting” fra januar 2016, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men det afhænger i høj grad af morens personlighed, og hvorvidt hun er i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiemedlemmer som samfundet. Det fremgår endvidere af ovenstående temarapport, at både på landet og i byerne er der forældre, som er imod omskæring, og som ikke tillader omskæring af deres døtre. Ifølge rapporten er det højst usandsynligt, at piger skulle blive udsat for omskæring uden morens kendskab til det, eller uden at moren som minimum har udtrykt accept af det. I mere konservative samfund er det nemmere for forældre at modstå det sociale pres, hvis pigens far også modsætter sig, at hans datter skal omskæres. Klageren, der er født i 1988, har haft opholdstilladelse i Danmark siden [foråret] 2014. Han har bestået Prøve i Dansk 2 og er i gang med et VUC 9. klasses grundforløb. Han har ikke opnået en fast tilknytning til arbejdsmarkedet eller gennemført en erhvervsrettet eller en videregående uddannelse. Han har haft arbejde i to måneder og været i praktik i sammenlagt 18 måneder. Han er gift og har to børn, der er under den skolepligtige alder. Han har ingen alvorlige helbreds-mæssige problemer. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/151

I en genoptaget sag **ophævede** nævnet i **oktober 2019** nævnets afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse således, at en mandlig somalisk statsborger fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og tilhører klanen [A], underklanen [B], subklanen [C] og familiekklanen [D]. Klageren er muslim af trosretning og fra [X], nær [Y], der ligger i Galgaduud-provinsen i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive tilbageholdt og slået ihjel af al-Shabaab, idet han var flygtet efter, at han var forsøgt tvangshvervet. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren, at han [i slutningen af] 2012 blev opsøgt på sin bopæl af al-Shabaab, fordi de ønskede at hverve ham. Klageren nægtede at tilslutte sig al-Shabaab, og han blev derfor fængslet. Klageren har oplyst, at han blev tilbageholdt i tre dage, indtil han flygtede fra fængslet sammen med sine medfanger. De lavede et hul i væggen og kravlede igennem dette. De flygtede til fods og ankom til en nærliggende by, hvor klageren kontaktede sin mor, der oplyste, at to personer fra al-Shabaab havde opsøgt familiens bopæl, fordi de ledte efter klageren. Herefter udrejste klageren af Somalia. Til partshøringssamtale i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 og under Flygtningenævnets møder [i efteråret] 2018 og [i efteråret] 2019 har klageren fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Klageren har yderligere gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Somalia på nuværende tidspunkt vil blive betragtet som spion fra Vesten, og at han derfor vil blive slået ihjel. Flygtningenævnet bemærker først, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, når grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere til stede. Det fremgår af Udlændingestyrelsens oprindelige beslutning om at meddele klageren opholdstilladelse, at Udlændingestyrelsen har lagt klagerens forklaring til grund, og at klageren således havde et individuelt asylgrundlag i forhold til al-Shabaab. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har ved afgørelserne [fra efteråret] 2017 og [efteråret] 2018 imidlertid fundet, at klagerens forklaring om sit modsætningsforhold til al-Shabaab ikke kunne lægges til grund. Flygtningenævnet bemærker, at det ved en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse med henvisning til, at grundlaget er urigtigt, er myndighederne, der har bevisbyrden for, at dette er tilfældet. Flygtningenævnet bemærker videre, at klageren har afgivet forklaring for henholdsvis Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet med års mellemrum i alt fire gange. Forklaringen må anses for fastholdt på de centrale punkter. Forklaringen indeholder dog visse mindre udbygninger/divergenser. Disse udbygninger og divergenser er dog ikke af et sådant omfang og karakter, at de giver tilstrækkeligt sikkert grundlag for nu at konstatere, at grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt. Flygtningenævnet lægger således klagerens forklaring om sit individuelle modsætningsforhold til al-Shabaab til grund. Det må efter de foreliggende baggrundsoplysninger videre lægges til grund, at al-Shabaab fortsat har kontrollen i klagerens hjemområde. Betingelserne for

at inddrage opholdstilladelsen er således ikke til stede. Flygtningenævnet ophæver således afgørelserne [fra efteråret] 2017 og [efteråret] 2018, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er grundlag for at anse klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens asylmotiv ikke er omfattet af de grunde, der er nævnt i Flygtningekonventionen.” Soma/2019/240

Nævnet **omgjorde i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han nu har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er sunni-muslim fra [en mindre by], Gedo, Somalia. Klageren tilhører klanen Darood, subklanen Mareehaan og familieklanen [...]. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af repræsentanter for al-Shabaab, fordi han har arbejdet for en nødhjælpsorganisation ved navn [A]. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han i 2010 begyndte at arbejde for nødhjælpsorganisationen som programkoordinator. Efter et år begyndte klageren at modtage trusler pr. SMS og over telefonen. Klageren formoder, at truslerne var fra al-Shabaab. Truslerne kom med en til to måneders mellemrum. I [slutningen af] 2012, mens klageren kørte i en bil sammen med sin ven, blev bilen beskudt, hvorved klagerens ven blev ramt. Klageren fik derefter en SMS, hvoraf det fremgik, at man ville forsøge at få ram på klageren igen. En uge efter skudepisoden udrejste klageren af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen fandt, at klagerens forklaring på en række punkter fremstod påfaldende, men fandt ikke at kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til det sydlige og centrale Somalia ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet lægger ved sagens afgørelse vægt på, at Udlændingestyrelsen i henhold til tilladelsesresolution [fra sommeren] 2015 lagde til grund, at klageren havde arbejdet for organisationen [A], og at han i denne forbindelse var blevet truet af al-Shabaab. Det fremgår endvidere af opholdstilladelsen [fra sommeren] 2015, at det er lagt til grund, at al-Shabaab ”målrettet går efter personer, som har med den somaliske regering og/eller nogen af regeringens internationale støtter at gøre, herunder internationale NGO'er.” Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at al-Shabaab vel ikke har kontrollen i det område, hvor klageren kommer fra, men at den generelle sikker-

hedssituation er uvis og præget af store udsving. Det må derfor antages, at al-Shabaab vil kunne ramme klageren, hvis al-Shabaab ønsker det. Da baggrunden for klagerens modsætningsforhold til al-Shabaab må antages at være hans arbejde for førnævnte NGO, og at al-Shabaab i den forbindelse har anset ham for at være spion, må klageren herefter anses for at være profileret på en sådan måde, at han vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Somalia. Flygtningenævnet finder herefter, at der bør meddeles klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer således Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2018.” Soma/2019/209

Derudover kan der henvises til den i 6.12.2.1 nævnte afgørelse Soma/2019/233.

Flygtningenævnet har udover sagerne vedrørende somaliske statsborgere blandt andet truffet afgørelse i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, til afghanske, irakiske og syriske statsborgere.

Heriblandt har Flygtningenævnet omgjort seks sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse for syriske statsborgere, der oprindeligt var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold i Syrien. For nærmere derom og for gengivelse af nævnets afgørelser henvises til kapitel 12.

Flygtningenævnet har i 2019 endvidere omgjort fem sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at de pågældende isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, men samtidig vurderet, at de pågældende kunne henvises til at tage ophold i andre dele af Afghanistan end deres hjemområde, hvorved styrelsen fandt at betingelserne for at inddrage opholdstilladelserne i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og for at nægte af forlænge opholdstilladelserne var opfyldt. For nærmere derom og for gengivelse af nævnets afgørelse Afgh/2019/12 henvises til afsnit 6.15.

Flygtningenævnet har endvidere i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, truffet afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt til en irakisk statsborger, idet klagerens landsby på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen var under kontrol af ISIL, mens der på tidspunktet for afgørelsen om nægtelse af forlængelse ikke længere var samme grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende betydningen af generelt vanskelige forhold og afgørelsen Iran/2019/71 henvises til afsnit 5.1.4.



For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 8.5.

#### 6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

Ved afgørelsen af om en opholdstilladelse opnået på baggrund af svig kan inddrages, skal der som beskrevet i afsnit 6.3 foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a. Forud for indførelsen af udlændingelovens § 19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1 nævnte tilknytningsmomenter.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2018), side 335 ff.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 29 personsager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Nævnet **omgjorde i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvinde samt hendes barn fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejste i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2007 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1. Klageren har til UNHCR oplyst, at hun og hendes familie i 1998 blev opsøgt på deres bopæl i Den Demokratiske Republik Congo af en gruppe oprørere, som bortførte klagerens forældre. Under bortførelsen blev klagerens mor voldtaget af oprørerne, men klagerens forældre slap efter-



følgende fri. Klageren oplyste videre, at klagerens families bopæl i [sommeren] 2005 blev angrebet af soldater, som krævede penge. Soldaterne skød og slog klagerens mosters ægtefælle ihjel, udsatte klagerens forældre for overgreb og bortførte klageren og klagerens søster. Under bortførslen blev klageren adskilt fra sin søster, klageren blev voldtaget, og klageren blev tilbageholdt i en lejr, hvor hun blev tvunget til at indgå tvangsægteskab med en kommandant. Klagerens ældste barn var derfor resultatet af en voldtægt. Det lykkedes imidlertid både klageren og hendes søster at undslippe soldaterne, hvorefter klageren og hendes familie omgående udrejste til Uganda, da de frygtede, at soldaterne ville opsøge dem igen. [I efteråret] 2015 modtog Udlændingestyrelsen en henvendelse fra klageren, hvori klageren oplyste, at hun var begyndt at leve et kristent liv, og at hun er blevet klar over, at hun kan ende i helvede på grund af den løgn, hun fortalte i flygtningelejren i Uganda. Klageren oplyste, at hun havde løjet om, at hun var blevet voldtaget af nogle soldater. Til klagerens samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 oplyste hun, at hun havde forklaret usandt om hændelserne i både 1998 og i 2005. Klageren oplyste videre, at den reelle årsag til, at klageren og hendes familie udrejste af Den Demokratiske Republik Congo var de generelle uroligheder, volden og krigen i landet. Udlændingestyrelsen traf [i slutningen af] 2018 afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse, idet klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet bemærker, at klageren af egen drift [i efteråret] 2015 skriftligt oplyste Udlændingestyrelsen om, at hun havde løjet om sit asylgrundlag. Klageren bekræftede oplysningerne under den samtale, som Udlændingestyrelsen afholdt med klageren [i sommeren] 2017 forud for, at Udlændingestyrelsen den 17. december 2018 traf afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse, og klageren har bekræftet oplysningerne for nævnet. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at klageren bevidst har udvist svig, og nævnet finder, at den udviste svig har haft direkte betydning for, at klageren fik opholdstilladelse i Danmark. Det bemærkes herved, at nævnet ikke kan lægge klagerens forklaring for nævnet om episoden i august 2005 til grund, hvorefter klageren blandt andet skulle have været tilbageholdt af soldater, ligesom hun undgik en voldtægt, fordi hun havde en infektion, der gjorde, at soldaternes chef afstod fra at voldtage hende. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren ikke forklarede om episoden til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2018, ligesom klageren ifølge sin mors og mosters forklaringer ikke havde konflikter af den karakter inden udrejsen af Den Demokratiske Republik Congo. Nævnet er opmærksom på, at klagerens søster [A] til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2018 har forklaret, at klageren og klagerens kæreste på et tidspunkt kort før udrejsen blev anholdt af regeringssoldater, men dette kan ikke føre til en anden vurdering. På denne baggrund og af de grunde, der i øvrigt er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræder nævnet, at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, isoleret set er opfyldt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke

særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. den dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., i udlændingeloven. Det bemærkes, at udlændingelovens § 19, stk. 7, med ikrafttræden den 1. marts 2019 blev ophævet og erstattet af udlændingelovens § 19 a, jf. § 14 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underrettnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.). Det hedder imidlertid i bemærkningerne til forslaget til loven, at ”Bestemmelsen [§ 19 a] vil skulle benyttes ved sager om inddragelse, som Udlændingestyrelsen indleder efter lovens ikrafttræden. Sager indledt forud for lovens ikrafttræden skal fortsat vurderes efter udlændingelovens § 26.”. Ved vurderingen af om en inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende skal det indgå, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, hvorfor hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke kan tillægges samme vægt som ved en inddragelse af en opholdstilladelse i medfør af f.eks. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Det fremgår, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [sommeren] 2007. Klageren har bestået prøve i dansk 2 og gennemført 9. klasse i 2009, 10. klasse i 2010 samt HF enkeltfag i perioden 2013. Klageren har arbejdet som rengøringsassistent i sommeren 2016. Klageren har for nævnet vist, at hun taler et godt og nuanceret dansk. Klageren er uddannet socialrådgiver, og er medlem af Dansk Socialrådgiverforening. Klageren har været på barsel fra færdiggørelsen af uddannelsen til [begyndelsen af] 2019, og klageren er jobsøgende, idet klagerens mindreårige søn [E], der er født i Danmark [i foråret] 2018, har fået institutionsplads fra april 2019. Klagerens datter [B], der er født [i foråret] 2006 uden for Den Demokratiske Republik Congo, har haft ca. syv af sine formative år i Danmark. Det er oplyst, at [B] hverken taler swahili eller fransk, og der foreligger en udtalelse af [foråret] 2019 fra [B]’s skole, hvor det blandt andet fremgår, at [B] er utrolig dygtig til dansk, at [B] taler dansk hjemme, at [B] er velformuleret – både mundtligt og skriftlig – og klarer både læsetest, staveprøver og nationale test på et meget solidt niveau, at [B] er meget vellidt og har mange venner i skolen, at [B] er populær at være sammen med, og at [B] også går til badminton med nogle af sine klassekammerater og har et godt fællesskab omkring sporten. Det er endvidere oplyst, at [B] ikke har nogen tilknytning til Den Demokratiske Republik Congo, hvor hun aldrig har haft ophold. Det fremgår yderligere, at klageren ud over sin mor og moster, hvis inddragelsessager er sambehandlet med klagerens sag, har en far, fem søskende, to onkler, kusiner, fætre og en niece i Danmark, mens klageren i Den Demokratiske Republik Congo har en bror og en onkel, som klageren ikke har kontakt med. Klageren er en enlig kvinde, der bortset fra kronisk hepatitis B, som klageren går til lægetjek for hvert halve år, men ikke modtager medicin for, er sund og rask. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder oplysningerne om varigheden af opholdet i Danmark, klagerens tilegnelse af

dansk og integration i det danske samfund og navnlig oplysningerne om datteren [B's] tilknytning til det danske samfund og manglende sproglige forudsætninger for at begå sig i Den Demokratiske Republik Congo, at det – uagtet at klagerens opholdstilladelse blev opnået ved svig – må antages at virke særligt belastende for klageren at inddrage klageren opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [slutningen af] 2018, således at klageren og hendes medfølgende datter [B], født [i foråret] 2006, fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1.” Demo/2019/6

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Egypten samt deres seks børn. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagerne er egyptiske statsborgere, etniske arabere og sunni-muslimer fra [en by i] Egypten. Den mandlige klager har sympatiseret med Det Muslimske Broderskab, herunder Hasm-bevægelsen. Klagerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive fængslet på livstid eller henrettet af de egyptiske myndigheder, idet den mandlige klagers navn fremgik af en anklageliste. Klagerne har til støtte herfor fremvist en elektronisk kopi af anklagelisten, hvoraf det fremgik, at den mandlige klager var under anklage ved [en ret i Egypten] i 2013. Den mandlige klager frygter endvidere myndighederne som følge af, at han havde deltaget i møder og konferencer arrangeret af Det Muslimske Broderskab, og som følge af, at han gennem årene har udtalt sig kritisk om det egyptiske militær på Facebook og andre sociale medier. Den mandlige klager frygter endvidere myndighedernes reaktion på, at han er udeblevet fra genindkaldelse til militærtjeneste. Den kvindelige klager har endvidere gjort gældende, at hendes søster vil anmelde dem til myndighederne for at sympatisere med Det Muslimske Broderskab. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2017 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af den oprindelige sag, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 modtog et notat fra Udenrigsministeriet, der indeholdt oplysninger om, at en lokal juridisk kilde havde oplyst, at det af klageren fremlagte dokument forefandt ved Kriminalretten i [den pågældende by], og at sagen blev bragt for retten i [byen i sommeren] 2016. Det fremgår videre, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018 modtog endnu et notat fra Udenrigsministeriet, der indeholdt oplysninger om, at den danske ambassade i Kairo havde fået adgang til den originale anklageliste fra retten i [byen], hvilken klagerne angiveligt havde fremlagt en kopi af. På baggrund deraf oplyste ambassaden, at den fremlagte kopi ikke var ægte, og at den mandlige klagers navn ikke fremgik af den originale anklageliste. Udlændingestyrelsen inddrog på den baggrund klagerens opholdstilladelse [i foråret] 2019, idet klagerne havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder på baggrund af de nu foreliggende oplysninger fra Udenrigsministeriet, at den mandlige klagers navn ikke fremgår af den anklageindstilling, som den

mandlige klager har påberåbt sig. Tværtimod er der anført et andet navn på den plads, den mandlige klager har henvist til. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klagerne har opholdt sig i Danmark siden indrejsen i [efteråret] 2009, og at der således heller ikke er noget reelt grundlag for, at den mandlige klager skulle befinde sig på den pågældende anklageindstilling, der må antages at være fra efter 2012. Flygtningenævnet tiltræder, at oplysningen om klagerens navn på anklageindstillingen har været bestemmende for, at klagerne oprindeligt blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Opholdstilladelsen er således opnået ved svig, og Flygtningenævnet finder, at den mandlige klager har været klar herover. For så vidt angår den kvindelige klager og børnene må de i denne relation identificeres med den mandlige klager. Flygtningenævnet tiltræder således, at opholdstilladelsen som udgangspunkt kan inddrages på grund af den udviste svig. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige klager fra sin ansættelse på universitetet i midten af 90'erne har sympatiseret med Det Muslimske Broderskab, og at han gennem årene på Facebook og øvrige sociale medier har udøvet en del propaganda vendt mod navnlig det egyptiske militær og med sympati for Det Muslimske Broderskab. Den mandlige klager har først oprettet en Facebook konto i 2010 og således efter indrejsen i Danmark. Hans eget navn og foto var på denne konto. Efter et års tid udskiftede han sit navn og foto, således at dette ikke længere fremgik af kontoen. Hans eget navn og foto har ikke siden været knyttet til den mandlige klagers konti på de sociale medier. I 2013 lukkede Facebook den pågældende konto, og den mandlige klager har siden haft forskellige konti. Flygtningenævnet bemærker, at Det Muslimske Broderskab først blev forbudt i 2013. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at antage, at de egyptiske myndigheder har identificeret eller vil identificere den mandlige klager i forhold til de sociale medier, han har anvendt. Det bemærkes i øvrigt, at den mandlige klager alene har videregivet allerede tilgængelige oplysninger. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige klager risikerer uforholdsmæssig straf eller overgreb som følge af, at han ikke er mødt til eventuelle genindkaldelser. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at truslerne fra den kvindelige klagers søster har et sådant omfang og karakter, at disse kan føre til en reel risiko for forfølgelse eller overgreb fra de egyptiske myndigheders side. Flygtningenævnet finder således ikke, at klagerne på nuværende tidspunkt risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angår vurderingen efter udlændingelovens § 26 lægger Flygtningenævnet afgørende vægt på, at klagerne vel er indrejst i Danmark i [efteråret] 2009, men at de indtil [sommeren] 2014 havde opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. Klagerne kan således tidligst have haft en forventning om at kunne blive permanent i Danmark fra det tidspunkt, hvor de fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 – [i efteråret] 2017. Denne opholdstilladelse er imidlertid som anført opnået ved svig og har derfor heller ikke kunnet give berettiget grundlag for en tro på at kunne blive permanent her i landet. Udlændingestyrelsen har da også allerede cirka et og et

halvt år efter inddraget opholdstilladelsen på grund af den udviste svig. Flygtningenævnet finder, at børnene, der uden tvivl har opnået betydelig tilknytning til Danmark, men som alle er under 18 år, ligeledes må anses for at måtte påregne at skulle fortsætte deres tilværelse med familien i Egypten. Flygtningenævnet finder således efter en samlet afvejning af hensynene efter udlændingelovens § 26, stk. 1, og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, at det ikke vil være særlig belastende for klagerne at vende tilbage til Egypten. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Eryp/2019/1

Flygtningenævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mand, som havde oplyst at være syrisk statsborger. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har om sin identitet oplyst, at han er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tvunget til at aftjene militærtjeneste. Klageren har videre henvist til, at han frygter de generelle forhold i Syrien. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Det fremgår af sagens oplysninger, at Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 modtog oplysninger om, at klagerens mobiltelefon var blevet udlæst i forbindelse med asylsagen, og at der var fundet fotos af et jordansk pas i klagerens navn, samt et jordansk ægteskabsbevis, hvoraf det fremgik, at klageren er jordansk statsborger. Udlændingestyrelsen traf [i foråret] 2019 afgørelse om nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen vurderede, at han havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Klageren har i forbindelse med sin sag vedrørende nægtelse af forlængelse henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive opsøgt af myndighederne. Klageren har til støtte herfor forklaret, at han ikke ved, hvad der vil ske med ham, men at han er bange for at dø, hvis han vender tilbage. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter sin tidligere ægtefælles familie. Klageren har videre oplyst, at han frygter at få problemer med myndighederne i Jordan. Klageren har til støtte herfor forklaret, at han efter skilsmissen har oplevet trusler og problemer fra sin tidligere ægtefælles familie. Klageren har videre oplyst, at familien arbejder i efterretningstjenesten i Jordan. Klageren har til støtte for, at han frygter myndighederne, forklaret, at han under et besøg i Jordan fornemmede, at der var nogle fra den syriske efterretningstjeneste, der overvågede ham. Klageren har videre forklaret, at han har forfalsket dokumenter til sine børn, og at han er bange for, hvad der vil ske med børnene, hvis han bliver anmeldt for forfalskning. Klageren har videre forklaret, at han indrejste illegalt i Jordan, hvor han opholdt sig i fem til seks måneder. Klageren har videre forklaret, at børnene og ægtefællens familie vil få problemer, hvis myndighederne opdager, at klageren indrejste og opholdt sig il-

legalt i Jordan. Efter at klageren [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse på grundlag af oplysninger om, at han var syrisk statsborger og var flygtet efter at være genindkaldt til militærtjeneste, er der på klagerens telefon fundet en række fotos af forskellige identitetsdokumenter, herunder flere pas og en vielsesattest. Der er blandt andet et foto af et jordansk pas med klagerens navn og foto udstedt [i efteråret] 2013 i Amman. Der er tillige et foto af en vielsesattest udstedt af de jordanske myndigheder [i foråret] 2012 i Amman til klageren og hans tidligere ægtefælle. Det fremgår heraf, at manden har jordansk statsborgerskab, og at kvinden er palæstinenser. Det fremgår videre, at vielsesstedet er Domstol i Vest Amman, at registreringsdatoen er [foråret] 2009, og at vielsesdatoen er [i begyndelsen af] 2009. Herudover er der blandt andet fotos af jordanske pas udstedt til klagerens tidligere ægtefælle og til en kvinde med klagerens mors navn. Der er desuden fundet et foto af et syrisk nationalitetspas udstedt til klageren og et jordansk handelsbevis udstedt til klageren. Klageren har under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018 fastholdt, at han er syrisk statsborger og forklaret, at han ikke har dobbelt statsborgerskab. Kun en person i hans familie, nemlig hans søster, har et jordansk pas, da hun er gift med en palæstinenser fra Jordan. Han har haft en kopi af sit syriske nationalitetspas, men det er bortkommet i forbindelse med en brand i en campingvogn i [sommeren] 2018. Han har desuden oplyst, at han har mange fotos af falske pas på sin telefon, men at han intet kendte til den nævnte vielsesattest. Der måtte være nogen, som ville ham det ondt. Klageren har herefter under samme samtale oplyst, at der for så vidt angår det jordanske pas, vielsesattesten og dokumenter vedrørende hans børns fødested, er tale om forfalskede dokumenter, som han selv har fået fremstillet i Grækenland, idet han ville sørge for, at hans børn kunne bo med hans tidligere ægtefælle i Jordan. Klageren oplyste i slutningen af samtalen, at han ikke vidste, hvordan han skulle kunne fremlægge nogen identitetsdokumenter fra Syrien for at sandsynliggøre, at han er syrisk statsborger. Klageren blev under samtalen afslutningsvis orienteret om, at det bedste, som han kunne gøre for at sandsynliggøre, at han er fra Syrien, var at fremlægge identitetsdokumenter fra Syrien. Under samtalen [i efteråret] 2018 hos Udlændingestyrelsen har klageren herefter fremlagt et syrisk nationalitetspas, som han oplyser at have skaffet fra Grækenland. Passet er udstedt [i sommeren] 2013 og gyldigt til [sommeren] 2019. Klageren har herom forklaret, at han efterlod dette pas hos en kammerat i Grækenland. De blev uvenner om et pengebeløb, og vennen ville ikke sende passet, før han fik sine penge. Efter samtalen [i efteråret] 2018 har klageren lånt penge til betaling af sin gæld, og vennen er derefter kommet til Danmark med passet. Af erklæring fra Nationalt ID-Center af [begyndelsen af] 2019 fremgår det, at en ægthedsundersøgelse af det syriske nationalitetspas, som klageren fremlagde ved samtalen [i efteråret] 2018, viser, at passet efter al sandsynlighed er et forfalsket dokument. Denne betegnelse benyttes, når resultatet af undersøgelsen er sikkert. Sandsynligheden for alternative scenarier kan i praksis udelukkes. Dokumentets udformning, herunder sikkerhedselementer og trykteknikker, afviger fra specimen eller internationale efter-

retninger. Under samtalen [i foråret] 2019 hos Udlændingestyrelsen har klageren forklaret, at han før udrejsen fik et nyt pas i Syrien, og det er det pas, han har afleveret til de danske myndigheder. Han afleverede sit gamle syriske pas til en person, som han betalte for at få det forlænget for ham, idet han frygtede at blive anholdt, hvis han selv mødte op på paskontoret. Det er også det nye syriske pas, der er fundet et foto af på hans mobiltelefon. Hans ven i Grækenland ville ikke sende passet til ham, men kom til Tyskland med det, og en af klagerens andre venner sendte det derfra med posten til klageren. Efter at være blevet gjort bekendt med resultatet af ægthedsvurderingen af det nævnte syriske nationalitetspas har klageren under samtalen [i foråret] 2019 forklaret, at han har fremskaffet et ægte syrisk nationalitetspas og ikke vidste andet. Måske har hans ven lavet et falsk pas for at skade klageren på grund af klagerens sene tilbagebetaling af lånet, og måske er klagerens ægte pas solgt til en anden. Klageren har endvidere forklaret, at det retteligt var agenten i Grækenland, der beholdt hans pas, da klageren ikke kunne betale for at få det udleveret. Klageren, der har 14 års skolegang, har – udover de divergenser, der fremgår af ovennævnte – på en række centrale punkter forklaret divergerende, herunder om hvor og hvornår hans to børn er født, om hvorvidt han udrejste fra Syrien sammen med sin hustru og deres to børn eller sammen med 5 ukendte personer, om sin militærtjeneste, hvornår han udrejste, og på hvilket sted han krydsede grænsen, om hvornår han skulle være blevet genindkaldt til militærtjeneste, og om sit ophold i andre lande. Endvidere har klageren også for Flygtningenævnet forklaret skiftende og meget usikkert, herunder om den tidligere ægtefælles besøg i Tyrkiet, om hvordan han fik udstedt sit syriske pas, herunder om han allerede da var genindkaldt til militæret, om hvordan han fik sit syriske pas udleveret fra agenten i Grækenland, og om hvordan han blev opmærksom på/kontaktet af den syriske efterretningstjeneste, da han var i Jordan. Yderligere har klageren først for Flygtningenævnet forklaret, at hans mor er jordansk statsborger, og at det jordanske pas, som han havde en kopi af på sin mobiltelefon, er en kopi af hans mors ægte pas. Klageren har ikke for Flygtningenævnet kunnet give nogen troværdig forklaring på, hvorfor han oprindeligt afgav en helt anden forklaring til Udlændingestyrelsen om blandt andet sin skolegang, rejserute og ægtefællen og børnenes opholdssteder. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren i forbindelse med ansøgningen om asyl bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sin identitet, idet det efter det fremkomne kan lægges til grund, at klageren ikke er fra Syrien, og han har herefter opnået sin opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Klageren har således ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for de mange divergenser og oplysningerne om hans tilknytning til Jordan sammenholdt med den omstændighed, at det fremskaffede syriske nationalitetspas i forbindelse med ægthedsvurderingen er vurderet til efter al sandsynlighed at være et forfalsket dokument. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at klageren har oplyst, at han blandt andet på grund af sygdom har en dårlig hukommelse, hvilket imidlertid ikke kan føre til en anden vurdering, da klageren har kunnet forklare detaljeret om



en række omstændigheder, herunder om ægtefællens ophold/besøg i Tyrkiet. Spørgsmålet er herefter, om det må antages at være særligt belastende for klageren at nægte forlængelse af opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det bemærkes, at der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig efter Flygtningenævnets praksis er udvist en sådan grad af egen skyld, at hensynet til udlændingen selv ikke tillægges samme vægt som i andre sager, hvor nægtelse af forlængelse af andre grunde kan komme på tale. Efter klagerens kortvarige ophold i Danmark, hans manglende familie-mæssige tilknytning til Danmark, oplysningerne om hans meget begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet, hans begrænsede dansk kundskaber sammenholdt med klagerens helbredsmæssige forhold finder nævnet efter en samlet konkret vurdering, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at det må antages at være særligt belastende for ham at nægte forlængelse af hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet er derfor også enig med Udlændingestyrelsen i, at betingelserne for at nægte forlængelse af klagerens opholdstilladelse er opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19 a stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at der herved ikke er taget stilling til, om klageren er jordansk statsborger, idet der – uanset oplysningerne om klagerens tilknytning til Jordan – efter nævnets vurdering ikke på baggrund af disse oplysninger er et fuldt tilstrækkeligt sikkert grundlag for at fastslå, at klageren er jordansk statsborger. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kan udsendes til sit hjemland.” Hjem/2019/49

Nævnet **omgjorde i december 2019** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mand, der havde oplyst at være bidoon fra Kuwait. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er efter det oplyste etnisk araber, shia-muslim af religiøs overbevisning og statsløs (bidoon) fra Al Farwania, Kuwait. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i politiske demonstrationer. Klageren har i den oprindelige asylsag henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet på livstid eller slået ihjel af myndighederne, idet han [i begyndelsen af] 2011 deltog i en ulovlig demonstration for bidooners rettigheder, ligesom han efterfølgende deltog i mange andre demonstrationer. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen nægtede [i sommeren] 2019 at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge til grund, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Nævnet finder således, at klageren ikke har sandsynliggjort sin identitet og sit asylmotiv, og at han bevidst har afgivet urigtige oplysninger herom, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse



delse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er isoleret set herefter opfyldt med henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt. Ved vurderingen har Flygtningenævnet lagt helt afgørende vægt på, at nævnet ved en afgørelse af [efteråret] 2017 har lagt til grund, at klagerens bror, hvis sag blev behandlet under navnet [A], født den [dato], ikke havde sandsynliggjort, at han er statsløs bidoon fra Kuwait. Det blev ved afgørelsen i stedet konstateret, at broren er statsborger i Irak, og at han rettelig hedder [B], født den [dato]. For så vidt angår brorens identitet henvises til en kopi af et irakisk pas udstedt til broren. Flygtningenævnet har herved henset til, at klageren under behandlingen af sin sag har bekræftet, at han er bror til ansøgeren, der er omfattet af Flygtningenævnets afgørelse af [efteråret] 2017. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om centrale forhold vedrørende asylmotivet, og at divergenserne ikke kan anses for at være fremkommet med henvisning til den tid, der er forløbet fra klagerens forklaringer, forinden opholdstilladelsen blev meddelt, og forklaringerne under behandlingen af sagen vedrørende Udlændingestyrelsens nægtelse af at forlænge opholdstilladelsen og klagerens forklaring for nævnet. Der henvises herved til, at klageren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2012 og [i foråret] 2013 har forklaret, at han flygtede fra Kuwait, fordi han havde deltaget i flere demonstrationer efter demonstrationen [i begyndelsen af] 2011, og at det drejede sig om fire til fem demonstrationer. Under samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2018 har klageren derimod forklaret, at han efter [i begyndelsen] 2011 ikke deltog i flere demonstrationer, men alene i møder. Forklaringen herom er gentaget under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018. Klageren har endvidere forklaret divergerende om, hvor han skjulte sig kort forinden sin udrejse. [I foråret] 2013 har han til Udlændingestyrelsen forklaret, at han skjulte sig hos sin moster og morbror, mens han under senere samtaler [i sommeren] 2018 og [i efteråret] 2018 har forklaret, at han skjulte sig hos sin moster og sin fars ven. Han har i øvrigt under samtalerne i 2018 forklaret udbyggende om asylmotivet, idet han har forklaret, at han har haft et forhold til en officers pige, og at officeren truede med at skade ham, hvis han fortsatte forholdet. Nævnet henviser i øvrigt til, at klageren over for nævnet har forklaret, at han ikke besøgte sin familie, mens han skjulte sig, idet familien i perioden besøgte klageren. Klageren har derimod under samtalen [i efteråret] 2018 med Udlændingestyrelsen forklaret, at han besøgte sin mor på deres bopæl, mens han skjulte sig. Forældrene var ikke hjemme. Han nåede at være på bopælen i omkring fem minutter, før politiet kom, hvorefter det lykkedes ham at flygte. Ved vurderingen af, om en nægtelse af at forlænge opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, skal det indgå, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, hvorfor hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke kan tillægges samme vægt som ved en inddragelse af en opholdstilladelse for eksempel efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [i foråret] 2013. Han har bestået modultest i dansk. Han har været i et behandlingsforløb for PTSD ved Afdeling for

Traume og Torturoverlever ved Psykiatrien, Region Syddanmark, og forløbene er afsluttede henholdsvis i foråret og efteråret 2017. I [foråret] 2019 er klageren af sin egen læge blevet henvist til en psykiater med oplysning om, at han har PTSD og virker svært deprimeret. Klageren er gift med en dansk statsborger, og de bor sammen med deres tre mindreårige børn på henholdsvis tre år, fem år og seks år samt ægtefællens særbarn på syv år. Børnene er født i Danmark og er danske statsborgere. De har siden fødslen opholdt sig i Danmark. Det bemærkes, at klagerens ægtefælle ikke kan antages at have deltaget i eller have været bekendt med klagerens svig. Flygtningenævnets flertal finder herefter på baggrund af de foreliggende oplysninger om klagerens familiemæssige forhold og tilknytning til Danmark, at det – uagtet at klagerens opholdstilladelse blev opnået ved svig – må antages at virke særligt belastende for klageren at nægte at forlænge hans opholdstilladelse. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, om beskyttelsen af familielivet, indgået i nævnets vurdering. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 18. juli 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Kuwa/2019/21

Flygtningenævnet har endvidere modtaget en række sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, hvor klagerens oprindelige forklaring om asylmotivet helt eller delvist blev lagt til grund, men hvor Udlændingestyrelsen i forbindelse med en senere partshøring ikke længere har kunnet lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund, idet den pågældende havde forklaret divergerende og udbyggende, og at opholdstilladelsen dermed var opnået ved svig.

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Klageren kommer fra landsbyen [...] i Orzgan-provinsen, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban eller tvunget til at samarbejde med dem. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hans bror [X] kom i problemer med Taliban og på den baggrund udrejste af Afghanistan. Taliban opsøgte herefter klagerens families bopæl for at finde [X]. En dag kom der bevæbnede personer fra Taliban og tog klageren og hans bror [X] med og tilbageholdt dem. Det lykkedes for klageren og hans bror at flygte med hjælp fra et medlem af Taliban, som klagerens far havde betalt for dette. Efterfølgende udrejste klageren og resten af hans familie af Afghanistan. Klageren har endvidere oplyst, at han ikke kender nogen i Afghanistan, der kan hjælpe ham. Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, at Udlæn-

dingestyrelsen ikke kan lægge klagerens forklaring om konflikten med Taliban til grund, hvorved Udlændingestyrelsen blandt andet har lagt vægt på, at klageren har oplyst forskelligt om, hvor og hvordan Taliban tog klageren og hans bror med. Udlændingestyrelsen besluttede [i sommeren] 2018 på den baggrund ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sin konflikt med Taliban til grund. Flygtningenævnet finder, at der – også under hensyn til klagerens alder på indrejsetidspunktet – er så store og væsentlige divergenser i klagerens forklaring om, hvor og hvordan Taliban tog klageren og hans bror med, og hvor længe han var tilbageholdt, at forklaringen ikke kan lægges til grund. Ved vurderingen af klagerens forklaring har Flygtningenævnet tillagt det vægt, at klagerens forklaring om, hvordan han – som etnisk hazara – blev forsøgt tvangsrekrutteret, ikke stemmer overens med de foreliggende baggrundsoplysninger. Derudover finder Flygtningenævnet, at klagerens forklaring om, at han intet kender til den af Udlændingestyrelsen fremfundne facebookprofil under navnet "[klagerens navn]" ikke fremstår troværdig, særligt henset til billederne på den pågældende profil. Endvidere er klagerens bror venner med den pågældende på Facebook. Flygtningenævnet lægger således til grund, at det er klagerens profil. Ved vurderingen af klagerens troværdighed og forklaring om sin konflikt i Afghanistan har Flygtningenævnet således lagt vægt på, at klageren ifølge profilen rejste til Ankara i 2018, og at klageren i sommeren 2018 har søgt op mod 15 gange på flybilletter fra Tyrkiet til Kabul. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, og Flygtningenævnet tiltræder på denne baggrund, at klagerens opholdstilladelse er opnået ved svig. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, er således opfyldt. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, § 19, stk. 7, 1. pkt. I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene. Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er født i Afghanistan, hvor han boede, indtil han udrejste [i efteråret] 2011. Klageren er indrejst i Danmark, da han var 14 år, han har haft lovligt ophold i Danmark i fem år, og han har bestået Prøve i Dansk 2. Klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hans storebror opholder sig i Danmark. Klageren har haft en meget begrænset tilknytning til ar-

bejdsmarkedet, han har ikke gennemført en erhvervsrettet uddannelse, og han har ikke engageret sig i foreningslivet i Danmark. Endelig har klageren oplyst, at han er traumatiseret. Han har ikke modtaget lægelig behandling, men han har haft samtaler med en psykolog. Flygtningenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering af klagerens personlige forhold og det forhold, at klageren har opnået sin opholdstilladelse på baggrund af svig, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det – uanset sin unge alder ved indrejsen – vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt. jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/122

Nævnet **omgjorde i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk ogaden og sunni-muslim fra [...], Ogaden i Etiopien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af klagerens oprindelige asylsag, at klageren som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevendende frygter at blive slået ihjel af Liyu police, da de mistænker ham for at støtte Ogaden National Liberation Front (ONLF). Klageren havde til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyst, at hans bror i [foråret] 2011 blev dræbt af Liyu police, da han havde overgivet fødevarer til ONLF. Klageren blev i den forbindelse skudt i benet. Under den efterfølgende indlæggelse blev klageren opsøgt tre gange af Farah Diriye og hans mænd fra Liyu police, som truede med at slå klageren ihjel, hvis han støttede ONLF. Efterfølgende opsøgte de også klageren i hans butik. [I efteråret] 2012 opsøgte ONLF medlemmer klagerens forretning, hvor kun hans ægtefælle var til stede. [I efteråret] 2012 opsøgte Liyu police forretningen. Her spurgte de efter klageren, og klagerens ægtefælle blev i den forbindelse slået ihjel i forretningen. Hans far blev i forlængelse heraf fængslet. I forbindelse med klagerens sag om forlængelse af hans opholdstilladelse har Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om konflikten i hjemlandet. De har derfor vurderet, at klageren har givet bevidst urigtige oplysninger om hans asylmotiv, og at de ikke kan lægge hans forklaring til grund. [I efteråret] 2019 nægtede Udlændingestyrelsen derfor at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. (lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017). Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at den oprindelige tilladelsesresolution ikke foreligger, men idet klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, må det antages, at opholdstilladelsen er meddelt på baggrund af klagerens oprindelige forklaring om sit asylmotiv. Udlændingestyrelsen har ved sin afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen imidlertid fundet, at klageren har opnået sin opholds-

tilladelse ved svig, idet Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om forskellige forhold i relation til asylmotivet. Flygtningenævnet bemærker, at det er myndighederne, der har bevisbyrden for, at det oprindelige asylgrundlag er urigtigt. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens forklaringer under henholdsvis den oprindelige asylsag og nærværende sag er afgivet med mere end fem års mellemrum, og at de på de centrale punkter er fastholdt. Flygtningenævnet finder, at de divergenser og udbygninger, der er mellem forklaringerne, ikke er væsentlige og af et sådant omfang, at de giver tilstrækkeligt grundlag for at statuere svig, eller at grundlaget for opholdstilladelsen i øvrigt var urigtigt. Flygtningenævnet lægger således klagerens forklaring om, at han frygter at blive dræbt af Liyu police, til grund. Flygtningenævnet finder, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke er grundlag for, at anse truslen mod klagerens person for mindre i dag, end da klageren blev meddelt opholdstilladelse i 2014. Betingelserne for at nægte forlængelse af klagerens opholdstilladelse er således ikke til stede. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [efteråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etio/2019/18

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Soma/2019/240.

## 6.5 Generhvervelse af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 18 a, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Af bestemmelsens stk. 2 fremgår, at en udlænding, hvis danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Efter § 18 a, stk. 3, er generhvervelse efter stk. 2 betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

Det fremgår således af § 18 a, stk. 3, at der ved behandlingen af sager om generhvervelse af opholdstilladelse skal anvendes de samme kriterier, som anvendes ved sager om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19. Dette indebærer, at der i forbindelse med behandlingen af sager om generhvervelse af opholdstilladelse efter § 7 eller 8 skal foretages en vurdering af, om nægtelse af generhvervelse af en opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for den pågældende, navnlig på grund af de hensyn der fremgår af udlændingelovens § 26, eller for så vidt angår afgørelser omfattet af udlændingelovens § 19 a, hvorvidt nægtelse af generhvervelse af opholdstilladelsen, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

For en nærmere beskrivelse af udlændingeloven § 19 a og hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises der til afsnit 6.3.

Om Flygtningenævnets kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 18 a, stk. 2, henvises til formandskabets 27. beretning (2018), afsnit 6.5, side 364 ff.

## 6.6 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse træffes i første instans af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 587 af 7. maj 2019 om udlændinges adgang her til landet § 16, stk. 1, 1. pkt. (herefter ”udlændingebekendtgørelsen”). Indtil udgangen af februar 2015 kunne Udlændingestyrelsens afgørelse påklages til Justitsministeriet. Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev klageadgangen i disse sager overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2015.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 13. Formanden eller en af næstformændene kan dog i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 4 uger efter, at afgørelsen er blevet truffet. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 2. pkt.

Ved bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, som trådte i kraft 1. maj 2018, blev udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt., affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, gives for højst to år ad gangen. Endvidere blev bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives for højst et år og efter et år for højst to år ad gangen. Endelig blev bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives for højst et år og efter tre år for højst to år ad gangen. Tidligere var bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, kunne gives for højst fem år ad gangen.

Flygtningenævnet har i 2019 ikke truffet afgørelser om spørgsmålet om varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, kan der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 300f.

## 6.7 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må

også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flytningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), nu § 7, stk. 4, i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter eksempelvis udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været *frivilligt*, og om der er grundlag for *dispensation*, jf. §§ 17, stk. 3 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt henvises til følgende afgørelse:



Nævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk iraker og shia-muslim fra [...], Irak. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2001, og at hun [i begyndelsen af] 2002 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I efteråret] 2016 orienterede politiet i Kastrup Lufthavn Udlændingestyrelsen om, at klageren og hendes datter samme dag var indrejst i København fra Irak. Klageren indrejste på et irakisk nationalitetspas. Det fremgik af passet, at klageren havde været udrejst af Danmark siden [efteråret] 2015 ligesom der fremgik et stort antal ind- og udrejsestempler i Irak siden 2013, samt flere visa til Iran. Det fremgår videre af det Centrale Personregister, at klageren siden [efteråret] 2016 har været registreret som udrejst til Irak. [I efteråret] 2017 orienterede politiet i Kastrup Lufthavn Udlændingestyrelsen om, at klageren samme dag indrejste i København fra Irak, og at klageren havde været udrejst af Danmark siden [efteråret] 2016. Her oplyste klageren politiet, at hun havde været i Irak i 14 måneder, fordi hun havde været syg. [I begyndelsen af] 2018 modtog Udlændingestyrelsen en ansøgning fra klageren, om at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses som bortfaldet, idet hun udrejste til Irak, fordi hun havde nogle psykiske problemer, og fordi hendes datter havde problemer med sin ægtefælle. Klageren kunne derfor ikke forlade sin datter, hvorfor klageren følte sig nødsaget til at blive sammen med sin datter i Irak. [I efteråret] 2018 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens 17, stk. 1 og stk. 4, f. § 17 a, stk. 6, idet det kun er muligt at fortryde sin repatriering én gang, hvilket klageren benyttede sig af i 2014. Flygtningenævnet bemærker, at klageren [i sommeren] 2013 underskrev et frivilligt frafald af sin opholdstilladelse i Danmark for at vende tilbage til Irak. Klageren udrejste [sommeren] 2013, hvor hun – efter at have fået forlænget fristen for fortrydelse af repatrieringen i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 2 – [sommeren] 2015 vendte tilbage til Danmark, idet klageren benyttede sin ret til at fortryde sin repatriering til Irak. [I efteråret] 2015 udrejste klageren på ny af Danmark og tog ophold i Irak, hvorfra hun indrejste i Danmark [efteråret] 2016. Klageren opholdt sig efter det oplyste i Danmark frem til [efteråret] 2016, hvorefter hun på ny udrejste af Danmark og tog ophold i Irak, hvor hun havde ophold, indtil hun [i efteråret] 2017 på ny indrejste i Danmark. Flygtningenævnet lægger i lyset af det anførte til grund, at klageren var bekendt med, at der gjaldt en et års frist for hendes ophold uden for Danmark, hvilket også støttes af, at klageren for nævnet har forklaret, at hun ”overholdt ikke sin et års frist, fordi hun ikke troede, at tiden var gået”. På denne baggrund og efter de oplysninger, som klageren er fremkommet med, lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren frivilligt tog ophold i Irak, hvor klageren opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Betingelserne for bortfald af klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 4, er derfor opfyldt. Udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse ved vurderingen af, om klagerens opholdstilladelse skal

anses for bortfaldet, idet klageren tidligere har været repatrieret til Irak, jf. herved udlændingelovens § 17 a, stk. 6. Spørgsmålet er herefter, om der er grundlag for at undlade at anse opholdstilladelsen for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. Klageren har til støtte for, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet henvist til, at hun havde det psykisk dårligt, mens hun opholdt sig i Irak. Klageren har henvist til en kopi af en lægeerklæring udstedt i Bagdad [i begyndelsen af] 2018. Det fremgår ikke af lægeerklæringen, der er udstedt efter klagerens indrejse [i slutningen af] 2017, at klageren har været forhindret i at rejse tilbage til Danmark. Klageren har for nævnet forklaret, at hun lå på hospitalet i Irak, fordi hun havde det psykisk dårligt, men dette er ikke dokumenteret, og nævnet har ikke fundet grundlag for at udsætte sagen med henblik på tilvejebringelse af eventuelle yderligere lægelige oplysninger. Flygtningenævnet tiltræder herefter Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren ikke har dokumenteret, at klagerens helbredsmæssige situation har været af en sådan intensitet og karakter, at det kan begrunde, at klageren ikke har kunnet vende tilbage til Danmark inden for 12 måneder efter udrejsen [i efteråret] 2016. Ved vurderingen må endvidere som anført af Udlændingestyrelsen indgå, at klageren ikke på noget tidspunkt i perioden fra [efteråret] 2016 til [slutningen af] 2017 har rettet henvendelse til de danske myndigheder og oplyst om de forhold, der efter klagerens opfattelse var til hinder for, at hun kunne rejse tilbage til Danmark. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at der af den årsag er grundlag for at undlade at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet. Det kan henses til det samlede omfang af klagerens ophold i Irak ikke føre til en anden vurdering, at klageren har ægtefælle og tre voksne børn i Danmark. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at der ikke er grundlag for at undlade at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. Under hensyn til varigheden af klagerens ophold i Irak siden [sommeren] 2013 finder Flygtningenævnet – uanset klagerens forklaring for nævnet – at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/114

Som et andet eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt, henvises til afgørelsen Viet/2018/1, som fremgår af afsnit 6.7 i formandskabets 27. beretning (2018).

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed

eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 - 8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, er indtrådt efter den 1. marts 2015.

Flygtningenævnet har i beretningsåret stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 23 sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse og hjemvist tre sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

### 6.7.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, henvises til følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1998. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og shia-muslim fra Najaf, Irak. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 1998 efter at have været blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. [I foråret] 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, som konsekvens af klagerens fars status. [I efteråret] 2004 underskrev klagerens forældre erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse med henblik på at tage permanent ophold i hjemlandet. Erklæringen omfattede klageren, idet han var mindreårig på dette tidspunkt. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren er meldt udrejst af Danmark [foråret] 2005. [I slutningen af] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2, idet klageren med henblik på at tage varigt ophold vendte tilbage til sit hjemland, og idet klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, og § 17 a, stk. 1, som udgangspunkt er bortfaldet, da det må lægges til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og derefter har opholdt sig i sit tidligere opholdsland, Irak, i mere end tolv på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har legalt ophold i Irak. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, klageren efter at være udrejst af Danmark som 9-årig i 2005 og først som 21-årig i [efteråret] 2017 søgte om at bevare sin opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at klageren har oplyst at være under sin fars kontrol, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at klagerens far i [efteråret] 2015 har søgt om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses som bortfaldet, og han ønskede at vende tilbage til Danmark med sin familie. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren ikke har en stærk tilknytning til Danmark, idet han kun har opholdt sig i Danmark i ca. seks og et halvt år inden sin udrejse, og han derefter har opholdt sig i Irak i mere end 12 år inden ansøgningen om at bevare opholdstilladelsen, ligesom Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren i Danmark alene har en farbror, mens ansøgerens forældre og søskende bor i Irak. Det forhold, at forholdene i Irak angiveligt er forværret for klageren, kan på den ovenanførte baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Da den irakiske statsborger [A's] opholdstilladelse er bortfaldet, har klageren ikke ret til at opholde sig her i landet.” Irak/2019/116

Som et andet eksempel på en afgørelse, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, henvises til afsnit 6.5.1 i formandskabets 25. beretning (2016).

### 6.7.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien. Indrejst i 1993. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk bosnier og muslim fra Gradiska, Bosnien-Hercegovina. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 1993, og at han [i slutningen af] 1993 blev meddelt opholdstilladelse efter § 15 a i dagældende særlov om opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien (lov nr. 933 af 18. november 1992 med ændring). Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 1996 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, der [i sommeren] 2002 blev gjort tidsubegrænset. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2005 blev registreret som forsvundet. [I slutningen af] 2018 orienterede Norddjurs Kommune Udlændingestyrelsen om, at klageren havde henvendt sig for at blive indskrevet i CPR. [I slutningen af] 2018 modtog Udlændingestyrelsen en ansøgning fra klageren om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses bortfaldet. [I foråret] 2019 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 4, jf. § 17 a, stk. 2, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Udlændingestyrelsen fandt ikke, at udlændingelovens § 31 var til hinder for en tvangsmæssig udsendelse af klageren til Bosnien-Hercegovina. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om, at han i 2004 frivilligt tog til Bosnien til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren i Bosnien blev gift og fik to børn, der nu er henholdsvis 13 og 15 år, og at han indrejste i Danmark igen i 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at det var en fejl, at han blev i Bosnien fra 2004 til 2018 til grund. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at klageren forud for sin udrejse i 2004 overdrog sit cvr.nr. til sin bror samt den omstændighed, at han i Bosnien stiftede familie og drev egen virksomhed i en årrække. Der er endvidere lagt vægt på, at han under sit lange ophold i Bosnien ikke kontaktede de danske myndigheder med henblik på at sikre sig mulighed for en tilbagevenden til Danmark og på, at han flere gange ind- og udrejste af Bosnien, efter han angiveligt havde oplevet problemer med chikane. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren i 2004 opgav sin bopæl i Danmark, og at han derefter har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark og finder på den baggrund, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 4, jf. § 17 a, stk. 1, er bortfaldet. Flygtningenævnet har fundet, at der ikke er grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har været afskå-

ret fra at kontakte de danske myndigheder på et tidligere tidspunkt og på, at han efter 14 års fravær fra Danmark trods tidligere ophold og arbejde i Danmark og brødre samt anden familie i Danmark ikke har en stærk relation til Danmark, ligesom han har sin nærmeste familie uden for Danmark. Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse tillige skal indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet finder, at klagerens frygt for arbejdsløshed og manglende sygesikringsdækning ved en tilbagevenden til Bosnien samt hans oplysninger om diskrimination og bøder i forbindelse med virksomhedsophør ikke er forhold af sådan en karakter og intensitet, at de er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder herefter, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for udsendelse af klageren.” Bosn/2019/2

### 6.7.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempel på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **omgjorde i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1984. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er shia-muslim fra Iran. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 1984, og at han [i begyndelsen af] 1985 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2015 udrejste til Thailand. [I efteråret] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og har opnået beskyttelse i et tredjeland. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark i 2015. Flygtningenævnet lægger i denne forbindelse vægt på, at klageren og hans ægtefælle fraflyttede deres lejlighed, eller muligvis blev udsat af denne på grund af manglende lejebetaling, ligesom de afhændede deres indbo. Endvidere har klageren siden [slutningen af] 2015 ikke været tilmeldt nogen bestemt adresse i Folkeregisteret. Endelig har klageren selv forklaret, at han og hans hustru forlod Danmark, fordi de grundet overfald ikke turde opholde sig her. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det kan lægges til grund, at klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland. Det er ikke dokumenteret, at klageren har opholdstilladelse i Thailand, idet et turistvisum eller lignende opholdsgrundlag ikke efter det oplyste kan sidestilles hermed. De fremlagte dokumenter viser tydeligt, at det har været nødvendigt for klageren løbende at opnå forlængelse af sin opholdstilladelse hos de thailandske myndigheder. At klageren i længere perioder har kunnet opholde sig i Thailand som turist, eller eventuel på anden måde, kan ikke anses for tilstrækkelig

dokumentation for, at klageren ”har opnået beskyttelse” i Thailand. Den omstændighed, at klageren har oplyst, at han har søgt arbejde i Tyskland, kan heller ikke tillægges betydning, da der ikke foreligger oplysninger om, at han har søgt eller opnået opholdstilladelse i Tyskland, eller at han har opholdt sig i Tyskland i længere perioder. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [i efteråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2019/144

#### **6.7.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.**

Efter udlændingelovens § 21 b bortfalder en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 - 8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kampf handlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kampf handlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamp-

handlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1.) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9 ff.). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedre-



gel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 12, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

### **6.7.5 Forhåndsdispensation fra bortfald**

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansøgningen kan indgives såvel før som efter, udlændingen er udrejst af landet, og bortfaldsgrundene er indtrådt.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovdkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilfaldelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f.eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Det er en forudsætning for at kunne meddele dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, at udlændingen har til hensigt at genoptage opholdet i landet, og at der er overvejende sandsynlighed for, at udlændingen på dette tidspunkt falder inden for en af de persongrupper, der er nævnt i udlændingelovens § 9 - § 9 f.

Er ansøgning om dispensation indgivet før udrejsen, gives der som hovedregel dispensation for bortfald, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som eksempelvis uddannelse, arbejde, au-pair ophold, udstationering for en dansk myndighed, en herværende virksomhed, en forskningsinstitution eller en international, humanitær eller religiøs organisation eller pasning af nære familiemedlemmer, der er syge.

Er ansøgning om dispensation indgivet efter udrejsen, vil der kunne gives dispensation, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af perioden på seks hhv. 12 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Endvidere vil der kunne gives dispensation under udlændingens ophold i udlandet, såfremt udlandsopholdet er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse i Danmark.

I sager, hvor der først søges om dispensation efter udrejsen, vil der i sagens natur stilles øgede bevismæssige krav til udlændingen, idet det vil skulle dokumenteres, at et allerede eksisterende udlandsophold er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og at dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse og tage fast ophold i Danmark. Der vil i givet fald kunne være behov

for at fremlægge kontrakter, lønsedler, dokumentation for udenlandsk studieaktivitet mv.

Meddeler udlændingemyndighederne dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, gives denne for den ansøgte periode, dog for en periode på højst fire år regnet fra udrejsedatoen og efter en konkret vurdering. Afgørelsen af, for hvilken periode der skal meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, beror på en skønsmæssigt præget vurdering, hvori blandt indgår længden og karakteren af dispensationsårsagen samt udlændingens samlede ophold her i landet og udlændingens familiemæssige og anden tilknytning til Danmark.

I tilfælde, hvor der efter ansøgning gives dispensation for bortfaldsreglerne, bortfalder udlændingens opholdstilladelse ex lege, såfremt den pågældende ikke inden dispensationens udløb på ny indrejser og tager fast ophold i Danmark, medmindre der inden udløbet søges og opnås yderligere dispensation for bortfald.

Som eksempel på en sag, hvor klageren har indgivet ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren kunne meddeles dispensation, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1984. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har efter formandens bestemmelse herom behandlet sagen på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. Klageren er shia-muslim fra Teheran, Iran. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 1984, og at han [i foråret] 1985 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 1, nr. 2. [I efteråret] 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren, at hans opholdstilladelse i Danmark skulle anses for ej bortfaldet, da han ikke på dette tidspunkt kunne anses for at have bevaret sin bopæl i Danmark, og da han ikke kunne anses for at have været udrejst i 12 på hinanden følgende måneder. [I slutningen af] 2014 indgav klageren ansøgning til Udlændingestyrelsen om forhåndsdispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, i en periode på fire år under henvisning til, at klageren skulle besøge sin ægtefælle, der havde kræft og var i behandling herfor, i Iran. [I begyndelsen af] 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på forhåndsdispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 3. Det fremgår af afgørelsen, at Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, at der ikke er oplysninger i sagen, herunder ikke i den fremsendte lægeerklæring, der kan begrunde, at klageren i en periode på fire år kan få dispensation under henvisning til, at han skal passe sin ægtefælle. Udlændingestyrelsen har ikke

fundet, at klagerens ægtefælles helbred og sygdom er af en sådan karakter, at han kan meddeles dispensation fra bortfald i fire år henset til, at det fremgår af den fremlagte lægeerklæring, at hans ægtefælle har gennemgået behandlingen og pr. [foråret] 2015, hvor lægeerklæringen er dateret, er under tilsyn og opfølgning. Videre har Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klageren til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2014 har oplyst, at hans ægtefælle blev syg i 2008 eller 2009, og at lægen formodede, at hun højst havde to år tilbage at leve i. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at klageren har opholdt sig ligeså meget i Iran som i Danmark siden 2011, og at han siden det tidspunkt har passet sin syge hustru og deres mindreårige søn i Iran. Det fremgår af oplysningerne fra Det Centrale Personregister, at klageren [i foråret] 2019 senest udrejste til Iran, men at han forinden flere gange tidligere er registreret som udrejst til Iran. Klagernes advokat har anført, at klageren ikke har opgivet sin bopæl i Danmark, og at han hvert år har været i Danmark således, at der aldrig er gået mere end 12 på hinanden følgende måneder mellem hvert ophold i Danmark. Klagerens advokat har endvidere anført, at klagerens formål med opholdet i Iran er at passe sin syge hustru og deres mindreårige søn, som ikke opfylder betingelserne for familiesammenføring med klageren i Danmark og, at den sædvanlige dispensationsfrist på fire år derfor bør fraviges. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse med henblik på, at han kan tage ophold i Iran for at passe sin syge hustru og sin mindreårige søn, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 3. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens hustru efter oplysningerne i sagen har været syg siden 2008/2009 og på, at der ikke er fremlagt lægelig dokumentation for, at sygdommen på ansøgningstidspunktet eller senere var af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele dispensation for bortfald af opholdstilladelse.” Iran/2019/174

## 6.8 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frykten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig

eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, eller hvor risikoen efter stk. 2 har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af begivenheder opstået under asylansøgerens ophold i Danmark, kan henvises til Iran/2019/22 i afsnit 6.8.2.1, og Iran/2019/23 i afsnit 5.4.1.

### **6.8.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland**

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning *sur place*, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397 vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter asylansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

## 6.8.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betrægtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark.

Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af asylansøgerens handlinger, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være, og om asylansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om asylansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse ”på grund af sine politiske anskuelser” betyder, at asylansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor asylansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af asylansøgerens overbevisning kan være rimeligt at antage, at den pågældendes anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at asylansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan asylansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En asylansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til asylansøgerens holdninger, før vedkommende forlod landet. Asylansøgeren kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en asylansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre asylansøgerens sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en asylansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt politisk holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og asylansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger den pågældende (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor asylansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at ”So-called ”self-serving” activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant’s country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 36.

I sager, hvor en asylansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om asylansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for asylansøgerens konversion, herunder om asylansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, asylansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for asylansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om asylansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Om-

vendt vil det forhold, at en asylansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at vedkommende i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at asylansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om asylansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Det bør også indgå, hvordan asylansøgeren er kommet i kontakt med kristendommen, og hvilke overvejelser ansøgeren har gjort sig om kristendommens betydning for hans indre afklaringsproces og eventuelt hans familie.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om asylansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåbsforberedelse, dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om asylansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en asylansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent



tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at ”Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at asylansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad asylansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om asylansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om asylansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at ”Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle

vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom

dåben havde fundet sted i en huskirke fremfor en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at ens konversion er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med asylansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra asylansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos asylansøgerens omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i asylansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis asylansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis asylansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om asylansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at asylansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte vedkommende for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor asylansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en asylansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor asylansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om asylansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på asylansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være og asylansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om asylansøgerens handlinger er omtalt i medier, om den pågældende selv har ytret sig til medier, og om vedkommende er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 6.14 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med asylansøgerens aktiviteter, og om disse efter en

konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

### 6.8.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som et eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og yarsan fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke tidligere været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har uddelt politisk materiale for partiet Yarsan Democratic Organization (YDO). Efter sin ankomst til Danmark er ansøgeren blevet medlem af YDO. Ansøgeren henviste som oprindeligt asylmotiv til, at han frygtede at blive henrettet eller fængslet på livstid af de iranske myndigheder, da han havde uddelt politisk materiale for YDO. Ansøgeren har under genoptagelsessagen henvist til, at han har fortsat sine politiske aktiviteter i Danmark, idet han er blevet medlem af partiet YDO og har været aktiv deltagende såvel i organisationens demonstrationer, møder og andre aktiviteter, som lignende arrangementer afholdt af andre regimekritiske partier. Som anført i Flygtningenævnets afgørelse af 22. februar 2017 var nævnet på daværende tidspunkt bekendt med, at ansøgeren var blevet medlem af YDO i Danmark. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgeren, der heller ikke var efterstræbt af myndighederne i Iran forud for udrejsen, fremstod helt uprofileret i forhold til disse myndigheder. Der er ikke under nævnmødet i forbindelse med genoptagelsessagen fremkommet oplysninger om omstændigheder, der kan føre til en ændret vurdering af spørgsmålet om ansøgerens profilering forud for udrejsen af Iran. Nævnet finder ikke, at oplysningerne om ansøgerens aktiviteter i Danmark, efter at han i Flygtningenævnet er blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, kan føre til, at han nu er blevet således profileret i forhold til de iranske myndigheder, at han har sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Deltagelse i demonstrationer arrangeret af forskellige eksilirsanske organisationer m.v. sammen med blandt andre øvrige asylansøgere, herunder foran den iranske ambassade, i perioden efter, at Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse var blevet stadfæstet i Flygtningenævnet, og ansøgerens udfærdigelse af en systemkritisk artikel, der er oploadet på yarsanmedia.org, kan således under de foreliggende omstændigheder ikke i sig selv anses for sådanne intensive aktiviteter mod det iranske styre, som kan etablere et ”sur place”-asylmotiv for ansøgeren efter udlændingelovens § 7. Det kan således ikke antages, at de iranske myndigheder henset til, at ansøgeren ikke tidligere har været profileret, vil have fået kendskab til ansøgerens aktiviteter i Danmark. Uanset om dette måtte være tilfældet, er der – henset til karakteren af aktiviteterne, den måde de er udført på, og det tidsrum, hvori de er udført - ikke an-

ledning til at anse ansøgeren for således profileret i forhold til de iranske myndigheder, at det kan begrunde opholdstilladelse i Danmark. Der henvises til UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 96. Herefter, og idet de generelle forhold for yarsani i Iran ikke er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til opholdstilladelse, finder Flygtningenævnet fortsat ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7." Iran/2019/68

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 2.2 nævnte afgørelse Iran/2019/91, den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2019/85, samt den i afsnit 5.4.1. nævnte afgørelser Iran/2019/23.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2019** opholdstilladelse **K-status** til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har tidligere været shia-muslim, men hun er under opholdet i Danmark konverteret, idet hun efter en ceremoni [i sommeren 2013] har tilsluttet sig trosretningen zarathustrismen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som oprindeligt asylmotiv til, at hun havde forladt Iran, idet hendes far havde misbrugt hende seksuelt samt været voldelig over for hende gennem hendes opvækst. Hun henviste endvidere til, at han ville gifte hende bort til en ældre mand. Ansøgeren har under genoptagelsessagen henvist til, at hun fortsat frygter sin far, idet hun frygter, at han har anmeldt hendes forsvinden til de iranske myndigheder, og at han derfor vil blive kontaktet ved hendes ankomst til lufthavnen. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun i 2012 deltog i en sultestrejke foran [...], hvor hun sammen med andre sultestrejkende blev opsøgt af en iransk mand, som præsenterede sig som dokumentarfilminstruktør bosiddende i Tyskland, og som ville lave en dokumentarfilm om iranske asylansøgere i Europa. Ansøgeren udtalte sig i den forbindelse kritisk over for det iranske styre. Selvom denne del ikke blev vist i dokumentarfilmen ved navn "[A]", frygter ansøgeren, at filminstruktøren arbejdede for de iranske myndigheder, og at klippene, hvor hun udtaler sig kritisk mod styret, er videregivet til den iranske efterretningstjeneste. Endeligt har ansøgeren henvist til, at hun frygter forfølgelse fra de iranske myndigheder, idet hun er konverteret fra islam til zarathustrismen under sit ophold i Danmark. Ansøgerens interesse for zarathustrismen begyndte i Iran, og da der blev oprettet et zarathustristisk fællesskab i Danmark i 2012 begyndte hun at deltage i deres arrangementer. Ansøgeren deltog i et indvielsesritual [i sommeren 2013]. Ansøgeren deltager fortsat i fællesskabets arrangementer, og hun benytter sin Facebook-profil til at udbrede zarathustrismen, idet hun deler billeder og tekst om religionen. Nævnet bemærker, at

der ikke er kommet nye oplysninger vedrørende ansøgerens oprindelige asylmotiv, der giver grundlag for en ændret vurdering heraf. Det kan således fortsat – nu tillige henset til den tid, der er forløbet siden hendes udrejse – ikke lægges til grund, at hun ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive udsat for overgreb fra faderen, myndighederne eller andres side som følge af de strafbare overgreb, som ansøgerens far udsatte hende for. Tilbage står herefter at vurdere ansøgerens nye asylmotiver vedrørende hendes politiske aktiviteter og konversion til zarathustrisme. Nævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun har deltaget i aktiviteter af forskellig art i Danmark, efter at hun i 2003 fik meddelt afslag på opholdstilladelse, og at disse aktiviteter har bestået i bl.a. deltagelse i demonstrationer i hvilken forbindelse hun har givet interview til navnlig en udenlandsk journalist/filmmand. Ansøgeren har således ifølge sin egen forklaring deltaget i en sultestrejke, hvor iranske asylansøgere blandt andet protesterede imod forholdene for iranske asylansøgere i Danmark, og hun er i forbindelse hermed blevet interviewet af en iranskfødt instruktør, der oplyste til ansøgeren og andre medvirkende, at han var ved at lave en film indeholdende kritik af det iranske styre. Det må efter oplysningerne i sagen lægges til grund, at disse demonstrationer og ansøgerens udtalelser navnlig har været rettet mod asylansøgere forhold i Danmark, men at hun i et vist omfang tillige har udtalt sig generelt og kritisk i forhold til det iranske styre. Det kan endelig lægges til grund, at den omtalte film tilsyneladende er blevet redigeret på en sådan måde, at det angivelige interview med ansøgeren blev slettet, således at filmen i stedet fremstod som en propagandafilm med titlen "[A]" for det iranske styre. Der kan på denne baggrund ikke helt bortses fra, at den pågældende iranskfødte filminstruktør tillige har indsamlet oplysninger til brug for de iranske myndigheder, og at såvel ansøgerens identitet som hendes regeringsfjendtlige holdning kan være kommet til de iranske myndigheders kendskab. Endelig finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret oprigtigt og sammenhængende om sin konversion til zarathustrisme, hvilken konversion hun har været meget udtryksfuld i forhold til på sin offentlige Facebook-profil. Nævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet med rimelighed må forventes at ville afstå fra at udøve religiøse aktiviteter, jf. om dette kriterium EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11. Flygtningenævnet finder herefter, at det må lægges til grund, at ansøgerens politiske aktiviteter og konversion til zarathustrisme er – eller vil kunne komme – til de iranske myndigheders kendskab, og at hun som følge heraf ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2019/22

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk azari og ateist fra Gonbad-e Kavus, Golestan, Iran. Ansøgeren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som oprindeligt asylmotiv til, at han frygtede at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han er ateist og har kopieret og uddelt materiale, der omhandlede kritik af islam. Dette asylmotiv er behandlet og afvist ved Flygtningenævnets beslutning [i foråret] 2017. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive forfulgt, fordi han er konverteret fra islam og ateisme til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit nye asylmotiv forklaret, at han igennem flere år har deltaget kristne aktiviteter, herunder startet på bibelstudium, deltaget i Jehovas Vidners møder og siden januar 2018 deltaget i den offentlige missionsvirksomhed. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han [i sommeren] 2018 blev døbt, og at han har intensiveret sin offentlige missionsvirksomhed. Vedrørende ansøgerens nye asylmotiv om konversion til kristendommen bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at i et tilfælde, hvor ansøgerens asylmotiv er frygt som følge af konversion efter udrejse, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring herom, herunder om tidspunktet for konversionen, baggrunden for konversionen og om følgerne af konversionen, jf. herved også UNHCR's Guidelings on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, pkt. 34. Dette gælder så meget desto mere, når ansøgerens konversion først sker efter modtagelse af endeligt afslag på asyl. Ved vurderingen af den af ansøgeren påberåbte konversion til kristendommen har nævnet endvidere lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket som følge af, at nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet har herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over motivet for og konsekvenserne af konversionen. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ifølge egne oplysninger tidligere har været stærkt politisk aktiv ateist, der nu skulle være konverteret og kristen forkynder. Dertil kommer, at ansøgeren er en veluddannet person, som normalt må antages at være i stand til at opfatte og reflektere over, hvad han oplever, og være i stand til at gengive sine betragtninger herom. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, hvordan han tilfældigt kom i kontakt med Jehovas Vidner i Tyskland og blev interesseret heri ikke forekommer overbevisende. Det forekommer i den sammenhæng ikke troværdigt, at ansøgeren – som har færdedes i iranske kredse – ikke skulle have været bekendt med, at en interesse for kristendommen kunne være relevant i relation til ansøgerens ansøgning om asyl. Ansøgeren har en stor viden om kristendommen, men Flygtningenævnet finder, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket i et forsøg på at skabe sig et sur place-asylmotiv og uden at have bag-



grund i en reel religiøs overbevisning hos ansøgeren. De fremlagte udtalelser fra Jehovas Vidner samt ansøgerens dåbsbevis kan ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans tilknytning til Jehovas Vidner er reel, herunder således at det kan antages, at han vil fastholde og udleve sin tilknytning til Jehovas Vidner, eller at han i øvrigt har et religiøst betinget ønske om at foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Det forhold, at ansøgeren har oprettet en Facebook-profil, hvor ansøgeren har lagt opslag med kristent indhold, kan ikke i sig selv føre til, at ansøgeren, der må anses for ganske uprofileret ved sin udrejse, anses for at være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Nævnet har herved lagt vægt på karakteren og omfanget af opslagene, herunder at opslagene ligeledes bærer præg af at være lagt op i et forsøg på at skabe sig et sur place-asylmotiv. Facebook-profilen fremstår således konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren i den henseende er kommet eller vil komme i et asylbegrundende modsætningsforhold til hverken de iranske myndigheder, grupperinger eller privatpersoner. Nævnet har herved lagt vægt bl.a. baggrundsoplysningerne om de iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, Fact-finding report. House Churches and Converts, februar 2018, særligt s. 8 samt pkt. 80, 82, 88 og 124. Det er derfor fortsat Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/39

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere. Den mandlige ansøger er oprindeligt fra Sarpol-e Zahab, Keermanshah, Iran, men flyttede som ung til Teheran, hvor han boede frem til udrejsen. Den kvindelige ansøger flyttede, da hun var spæd fra Keermanshah provinsen til Teheran med sin familie og boede her frem til udrejsen. Ansøgerne har begge tidligere tilhørt trosretningen yari og har oplyst, at de efter ankomsten til Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har som deres oprindelige asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger har uddelt løbeseidler og deltaget i demonstrationer til fordel for yari troen, ligesom han i parrets fælles hjem har afholdt undervisningsseancer med deltagelse af en prominent person indenfor yari troen, og at han derfor er eftersøgt af de iranske myndigheder. Ansøgerne har som nyt asylmotiv henvist til, at de begge er konverteret til kristendommen, og at de derfor ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse fra myndighedernes side, idet deres kristne livsanskuelse medfører en risiko for, at de bliver afsløret som konvertitter, idet de har til hensigt at leve åbent som kristne og ikke skjule deres

religiøse overbevisning. Den mandlige ansøger har om sin konversion til kristendommen blandt andet forklaret, at hans interesse for kristendommen for alvor startede, da han var flyttet til [Center]. Den kvindelige ansøger havde på det tidspunkt været i kirke et par gange og overbeviste ham om, at han skulle tage med. På dette tidspunkt havde ansøgeren mistet sin far, og han havde det psykisk dårligt og gik til psykolog og fik sovepiller. Da han begyndte at komme i kirken, følte han en ro, og efter at han havde gennemgået et dåbsforløb, lod han sig døbe [i vinteren] 2017. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun blev interesseret i kristendommen allerede, da hun og ægtefællen boede på asylcentret på Samsø. Hun lagde mærke til, at der lå en kirke overfor asylcentret, og blev interesseret i at se kirken. Ansøgeren nåede at komme i kirken tre gange, inden hun blev flyttet til Uge Asylcenter. Herefter kom ansøgeren regelmæssigt i kirken i Uge, og hun opfordrede den mandlige ansøgeren til at gøre det samme. Generelt har ansøgerens liv ændret sig til det bedre, efter at hun har fundet kristendommen. Hun blev døbt [i foråret] 2017. Flygtningenævnet skal indledningsvist bemærke, at ansøgerne tidligere har fået afslag på asyl, fordi deres forklaringer om det oprindelige asylmotiv ikke blev fundet troværdige. Både derfor, og eftersom oplysningerne om ansøgernes konversion først er fremkommet efter, at de [i vinteren] 2017 blev meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgernes forklaringer om det nye asylmotiv. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer om deres konversion til grund, idet de har været påfaldende og usandsynlige, og derfor forekommer konstruerede til lejligheden. Det forekommer således bemærkelsesværdigt, at ansøgerne ikke i forbindelse med den oprindelige asylsag, der omfattede tre samtaler med Udlændingestyrelsen samt mødet i Flygtningenævnet [i vinteren] 2017, nævnte, at de havde fattet interesse for kristendommen. Det bemærkes i denne forbindelse, at ansøgerne udrejste fra Iran med henvisning til et asylmotiv, der relaterede sig til religion, og at de på trods heraf undlod at fortælle myndighederne om deres angivelige interesse for kristendommen. Tværtimod har de i forbindelse med alle tre samtaler med Udlændingestyrelsen oplyst, at de var yari troende. Det forekommer i den forbindelse heller ikke sandsynligt, at ansøgerne ikke skulle være klar over, at en mulig konversion kunne være asylretlig relevant. Det bemærkes således, at den kvindelige ansøger gik i kirke tre gange allerede, mens parret boede på Samsø i perioden fra [vinteren] 2016 til [foråret] 2017, og at hun har forklaret, at hun i den forbindelse lånte en bibel på farsi. Den kvindelige ansøger blev døbt allerede [i foråret] 2017 og dermed få måneder efter afslaget på asyl, mens den mandlige ansøger blev døbt cirka 10 måneder efter afslaget. Sognepræst [JJ] fra Samsø Pastorat har i sin udtalelse fra [foråret] 2017 oplyst, at den kvindelige ansøger deltog i to eller tre gudstjenester i [kirke] på Samsø, uden at der var tale om en regelmæssig kirkegang eller deltagelse i dåbsoplæring. Ansøgerne kom til asylcentret Uge i [vinteren] 2016 og allerede cirka en måned senere - i [vinteren] 2016 - begyndte den kvindelige ansøger på den dåbsforberedende undervisning, der førte til dåben godt et halvt år

senere. Af de i øvrigt fremlagte erklæringer fra forskellige kirker og personer, som ansøgerne har lært at kende via kirken, fremgår, at det først var omkring [foråret] 2017, og dermed efter afslaget, og efter at ansøgerne var sendt til udrejsecenter Sjælsmark, at deres mange forskellige kristne aktiviteter begyndte. Det var også først omkring dette tidspunkt, at de oprettede deres Facebook profiler og begyndte at poste kristne budskaber og billeder. Det er endvidere påfaldende, at der gik mere end et år efter afslaget, før ansøgerne indgav anmodning om genoptagelse med henvisning til det nye asylmotiv. Uanset ansøgerne er døbt og har fremlagt en lang række udtalelser om kristne aktiviteter, kan nævnet herefter ikke lægge til grund, at de på baggrund af en indre overbevisning og et ønske om at skifte tro reelt er konverteret til kristendommen, og at de fremadrettet ønsker at leve åbent som kristne – også ved en tilbagevenden til Iran. Nævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer om kristendommen forekommer tillærte og bærer præg af udenadslære, ligesom de har haft svært ved at forklare troværdigt om, hvad det var for overvejelser og tanker, der førte dem til at afbalde deres tidligere tro og konvertere til kristendommen. Den omstændighed, at begge ansøgere på deres Facebook profiler har postet materiale med kristent indhold, eller at den kvindelige ansøger har udtalt sig til en dansk avis, kan ikke i sig selv føre til, at de herved har profileret sig på en sådan måde overfor de iranske myndigheder, at de af denne grund risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne må anses for at have været uprofilerede, da de udrejste. Nævnet skal videre henvise til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ”Report: House Churches and Converts” fra 23. februar 2018 fra Dansk Flygtningehjælp og Udlændingestyrelsen, hvoraf blandt andet fremgår, at en erklæring om konversion på Facebook ikke i sig selv fører til forfølgelse men eventuelt til overvågning. Det fremgår videre, at de iranske myndigheder er klar over, at asylansøgere konverterer med henblik på at opnå asyl, og at hjemvendte asylansøgere, som har søgt asyl på baggrund af konversion, ikke vil blive retsforfulgt herfor. Nævnet finder efter en samlet vurdering herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort deres asylmotiv, og at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/95

Der kan endvidere henvises til den i 5.4.1 nævnte afgørelse Iran/2019/23.

### 6.8.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor asylansøgeren har praktiseret denne i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tanzania. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Mchaga og kristen katolik af trosretning fra Dar es-Salaam, Tanzania. Ansøgeren har været medlem af præsidentens parti [...]. Ansøgeren har endvidere udført aktiviteter for tre LGBT organisationer, [A], [B] og [C], i Tanzania. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tanzania frygter, at han vil blive tilbageholdt og idømt en langvarig straf af myndighederne som følge af, at ansøgeren er homoseksuel. Ansøgeren frygter endvidere, at han vil blive overfaldet, voldtaget og slået ihjel af privatpersoner eller bander, der hader homoseksuelle. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han som fem-årig indså, at han var homoseksuel. Han ønsker at leve som transkønnet. I 2001 gik ansøgeren på kostskole, hvor han havde seksuelt samvær med to drenge, derefter blev de alle tre smidt ud af skolen. Ansøgerens far blev vred. Sidenhen har faren og ansøgeren ikke haft kontakt. I [efteråret] 2011 blev ansøgeren overfaldet og voldtaget af fire mænd, der også stjal hans mobiltelefon og penge. Efterfølgende opdagede ansøgeren, at han var blevet smittet med HIV. Ansøgeren meldte voldtægten til politiet. Politiet tog ikke anmeldelsen seriøst. Fra [foråret] 2012 og frem til [vinteren] 2015 blev ansøgeren truet på livet og voldtaget gentagne gange af ham ukendte personer, der både var civile og politibetjente. I [sommeren] 2016 blev ansøgeren som medlem af en NGO opfordret til at deltage i et radioprogram, hvor han talte om brug af kondomer. Radioprogrammet blev sendt live, og han fremstod med navnet [D] i udsendelsen. Efter udsendelsen tog ansøgeren på en bar. I den forbindelse blev han passet op af politiet, som anklagede ham for sin deltagelse i radioprogrammet, hvorefter han blev tilbageholdt. Om morgenen ringede ansøgeren til sin ven. Vennen kom og gav politiet nogle penge. Ansøgeren blev løsladt i starten af [sommeren] 2016. Han gav sit telefonnummer og adresse til politiet og fik at vide, at han skulle møde op, når politiet ønskede det. Herefter blev ansøgeren i Tanzania i omkring tre uger, hvor han boede hos en ven. Ansøgeren udrejste legalt af Tanzania [en nærmere angivet dato i] 2016. I Danmark er ansøgeren blevet medlem af [E] og i Sverige af [F]. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han er homoseksuel og transkønnet til grund. Flygtningenævnet kan endvidere i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om, at han har haft problemer i Tanzania på grund af sin homoseksualitet og transkønnede identitet til grund. Ansøgeren har således under nævnsmødet afgivet en detaljeret og sammenhængende forklaring om sin kønsidentitet, homoseksualitet og om de konflikter, han som følge heraf har oplevet i Tanzania. Han har dertil forklaret troværdigt om den medicin, som han tager med henblik på delvist kønsskifte og om, hvordan han får fat i medicinen, som han foreviste under nævnsmødet. Uanset, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen, som foregik legalt, var særligt profileret som homoseksuel og transkønnet, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren, der i Danmark og Sverige har taget hormonpræparaterne Androcur og Estradiolvalerat og modtaget hormonindsprøjtninger, har ændret sin krop i et sådant irreversibelt omfang, at han ikke læn-

gere fremstår som mand, ved en genindrejse i Tanzania, vil være i konkret risiko for at blive udsat for overgreb fra lokalbefolkningen, og at han efter indholdet af baggrundsoplysningerne om forholdene for homoseksuelle og transkønnede i Tanzania ikke vil kunne opnå myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tanzania risikerer asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den tanzanianske statsborger [navn] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Tanz/2019/1

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Zambia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bemba og kristen fra Lusaka, Zambia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Zambia frygter, at han vil blive presset til at blive gift med en kvinde eller blive socialt udstødt, idet han er homoseksuel. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han som 19-årig i 2003 erkendte, at han var homoseksuel, hvorefter han i 2006 eller 2007 oprettede en profil på en datingside for homoseksuelle. Videre har ansøgeren oplyst, at han i 2008 kyskede en ukendt mand, og i 2009 fik ansøgeren kontakt til en mand ved navn [R] via internettet, som ansøgeren mødtes med tre gange i [begyndelsen af] 2009, hvor de havde seksuelt samvær. Ligeledes havde ansøgeren seksuelt samvær med en mand fra Belgien i 2010, som han mødte på internettet. I 2010 blev ansøgeren udspurgt af biskoppen i kirken om, hvorfor han ikke var gift, og hvorvidt ansøgeren var homoseksuel, hvilket han benægtede. Videre har ansøgeren henvist til, at homoseksualitet er ulovligt i Zambia, og at man som homoseksuel risikerer at blive fængslet af de zambiske myndigheder. Ansøgeren har forklaret konsistent og troværdigt om sin homoseksualitet, og om hvordan han gennem en længere årrække forsøgte at skjule sin seksualitet for sin familie og omgangskreds, og derfor blev udsat for et stadig stigende psykisk pres i forhold til at indgå i et heteroseksuelt forhold. Ansøgeren har videre forklaret troværdigt, om omverdenens begyndende mistanke i forhold til, om han var homoseksuel, og hvordan dette førte til, at han isolerede sig socialt og til sidst følte sig nødsaget til at udrejse fra Zambia for at kunne leve frit og åbent som homoseksuel. Forklaringen understøttes af erklæringen fra PlanetRomeo, hvoraf fremgår, at ansøgeren i 2015 oprettede en profil på det homoseksuelle datingside, af mailkorrespondancen fra 2009 mellem ansøgeren og [R], de fremlagte erklæringer fra ansøgerens to danske kærester og erklæringen fra LGBT Asylum. Flygtningenævnet lægger derfor ansøgerens forklaring om, at han er homoseksuel til grund, ligesom nævnet lægger til grund, at ansøgeren fremadrettet ønsker at leve åbent i overensstemmelse med sin seksualitet. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om forholdene for homoseksuelle i Zambia, at homoseksualitet er forbudt ved lov, og at myndighederne rent faktisk håndhæver denne lov og straffer homoseksu-

elle på grund af deres seksualitet. Det fremgår videre, at homoseksuelle i Zambia udsættes for vilkårlig vold, overgreb og social udstødelse fra samfundets side, og at de ikke kan opnå myndighedsbeskyttelse herimod. Nævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Zambia vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Zambia/2019/2

### 6.8.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, henvises der til Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 337ff.

## 6.9 Dobbeltstraf

Dobbeltstraf foreligger i det tilfælde, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået under sit ophold her i landet, og den pågældende risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”, ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at ”Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fn.dk](http://www.fn.dk).

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om ne bis in idem ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvisning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UFR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel

3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§22-24 og 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved tilbagevenden til hjemlandet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 425ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.



## 6.10 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Flygtningekonventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kapitel 6 om familiens enhed, punkterne 181-186:

“181. Beginning with the Universal Declaration of Human Rights, which states that “the family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State”, most international instruments dealing with human rights contain similar provisions for the protection of the unit of a family.

182. The Final Act of the Conference that adopted the 1951 Convention: Recommends Governments to take the necessary measures for the protection of the refugee's family, especially with a view to: (1) Ensuring that the unity of the refugee's family is maintained particularly in cases where the head of the family has fulfilled the necessary conditions for admission to a particular country. (2) The protection of refugees who are minors, in particular unaccompanied children and girls, with special reference to guardianship and adoption.

183. The 1951 Convention does not incorporate the principle of family unity in the definition of the term refugee. The above mentioned Recommendation in the Final Act of the Conference is, however, observed by the majority of States, whether or not parties to the 1951 Convention or to the 1967 Protocol.

184. If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependant if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependant member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for.

185. As to which family members may benefit from the principle of family unity, the minimum requirement is the inclusion of the spouse and minor children. In practice, other dependants, such as aged parents of refugees, are normally considered if they are living in the same household. On the other hand, if the head of the family is not a refugee, there is nothing to prevent any one of his dependants, if they can invoke reasons on their own account, from applying for recognition as refugees under the 1951 Convention or the 1967 Protocol. In other words, the principle of family unity operates in favour of dependants, and not against them.

186. The principle of the unity of the family does not only operate where all family members become refugees at the same time. It applies equally to cases where a family unit has been temporarily disrupted through the flight of one or more of its members.”

Hovedparten af lande følger således rekommandationen i slutdokumentet, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Om konsekvenserne ved ophør af familiens enhed fremgår følgende af UNHCR's Håndbog, punkterne 187-188:

“187. Where the unity of a refugee’s family is destroyed by divorce, separation or death, dependants who have been granted refugee status on the basis of family unity will retain such refugee status unless they fall within the terms of a cessation clause; or if they do not have reasons other than those of personal convenience for wishing to retain refugee status; or if they themselves no longer wish to be considered as refugees.

188. If the dependant of a refugee falls within the terms of one of the exclusion clauses, refugee status should be denied to him.”

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

### **6.10.1 Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som ægtefælle til en, der nyder beskyttelse**

Nævnet har i flere sager fastslået, at ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 405ff, nævnte sager Afgh/2018/97 og Iran/2018/387.

Ægtefæller af forskellig nationalitet, der indrejser samtidig, og hvor de i tilfælde af udsendelse skal tilbage til samme hjemland, er også blevet meddelt konsekvensstatus under henvisning til princippet om familiens enhed. Se som eksempel på en sag, hvor den ene ægtefælle var fra Syrien og den anden statsløs palæstinenser fra Syrien kan henvises til sagen Syri/2019/56 der er beskrevet i kapitel 7.3.4.

Hvis ægtefællerne er af forskellig nationalitet og ikke omfattet af den helt særlige situation som nævnt i sagen Syri/2019/56, der er beskrevet i kapitel 7.3.4, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Dette indebærer, at de hver især skal vurderes i forhold til det land, hvori de er statsborger, og – hvis de er statsborger i flere lande, i forhold til hvert af disse. Se som eksempel herpå fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak og Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Sulaymaniyah, Irak. Ansøgeren har forklaret, at hendes forældre er iranere. Udlændingestyrelsen har i afgørelse [fra vinteren] 2018 lagt til grund, at ansøgeren er statsborger i både Irak og Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har ikke et selvstændigt asylmotiv i forhold til Irak. Ansøgeren har henvist til, at hun udrejste af Irak, fordi hun frygtede for sin iranske ægtefælles sikkerhed som følge af dennes politiske aktiviteter som peshmerga for KDPI. Ansøgeren har under samtalerne med Udlændingestyrelsen flere gange oplyst, at hun er irakisk statsborger. Ansøgeren har imidlertid til advokaten og under Flygtningenævnets første behandling af sagen forklaret, at hun er iransk statsborger, men har et ID-kort udstedt af det irakiske indenrigsministerium. Hun forklarede, at det var hendes far, der fik udstedt ID-kortet, som hun skulle bruge i forbindelse med skolegang m.v. Hun har aldrig søgt om irakisk statsborgerskab eller om at blive løst fra sit iranske statsborgerskab. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er statsborger i Irak og Iran. Flygtningenævnet har lagt vægt på det fremlagte irakiske nationalitetsbevis og brevet [dateret i foråret] 2018 fra den irakiske ambassade i København om, at nationalitetsbeviset er ægte, og at ansøgeren er irakisk statsborger. Dette fremgår tillige af brevet [dateret i starten af] 2019 fra den irakiske ambassade i Stockholm. Flygtningenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgeren er statsborger i Irak. Flygtningenævnet har lagt vægt på Udlændingestyrelsens baggrundsoplysninger, herunder Landinfo, Respons Iran: Statsborgerskab af 9. marts 2017, at det følger af den iranske civilbog 2, at de iranske myndigheder betragter en person som iransk statsborger, hvis vedkommende har en iransk far, ligesom de betragter udenlandske kvinder, der gifter sig med iranske statsborgere som iranske statsborgere. Flygtningenævnet har lagt vægt på Udlændingestyrelsens baggrundsoplysninger, herunder Landinfo, Respons Iran: Statsborgerskab af 9. marts 2017, at det følger af den iranske civilbog 2, § 976-991, at de iranske myndigheder ikke anerkender dobbelt statsborgerskab, men betragter iranske statsborgere, der tillige har andet statsborgerskab, som værende udelukkende iranske statsborgere. På den baggrund vurderer Flygtningenævnet, at ansøgeren er iransk statsborger. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på Udlændingestyrelsens baggrundsoplysninger, herunder Refworld, Iraqi nationality law, law 26 af 2006 af 7. marts 2006, at det fremgår af den irakiske nationalitetslov art. 10, at Irak anerkender dobbelt statsborgerskab, og at man som irakisk statsborger beholder sit irakiske statsborgerskab, selvom man tillige har statsborgerskab i et andet land, medmindre man skriftligt frasiger sig sit irakiske statsborgerskab. På den baggrund vurderer Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil blive betragtet som iransk statsborger, selvom ansøgeren tillige er irakisk statsborger. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplevet nogen personlige konflikter med myndigheder, grupperinger eller pri-

vatpersoner i Irak. Ansøgeren har selv oplyst, at hun ikke har noget individuelt asylmotiv, og at hun ikke frygter noget ved en eventuel tilbagevenden til Irak. I advokatindlægget er angivet, at ansøgeren står på en peshmerga-liste. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at hun ikke selv har været peshmerga, og at hun står på en peshmerga-liste, som de har internt i KDPI, idet hun kun er opført der som ægtefælle. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. det anførte i Udlændingestyrelsen afgørelse. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke som konsekvens af sit ægteskab kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet ansøgeren som statsborger i Irak ikke opfylder betingelserne for konsekvensstatus på baggrund af hendes ægtefælle, som er statsborger i Iran. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/57

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering. Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at den først indrejste ægtefælle fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Se som eksempel på nævnets praksis:

Nævnet **omgjorde i februar 2019** (statusændring) Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og meddelte opholdstilladelse efter § 7, stk. 2 (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien.

Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Raqqa, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2015, og at hun [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens ægtefælle [A] blev [i sommeren] 2016 af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i sensommeren] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært efter § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor i skrivelsen anført, at hun er forfulgt af det syriske regime, at hun er flygtet fra Syrien med sin 9-årige søn og at hun aldrig kan vende tilbage til Syrien. Klageren har under samtalerne med Udlændingestyrelsen forklaret, at hun [i vinteren] 2014 var tilbageholdt en enkelt dag af de syriske myndigheder, der ønskede, at hun skulle videregive oplysninger om Den Frie Syriske Hær. Ansøgeren har videre henvist til, at hun [i foråret] 2014 blev opsøgt på bopælen af to mænd fra ISIL, der truede med at slå hende ihjel, såfremt hun ikke straks forlod Raqqa. Baggrunden for denne trussel var, at hun er etnisk kurder. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun er konkret og individuelt forfulgt af de syriske myndigheder eller ISIL eller risikerer at blive udsat for overgreb. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at de syriske myndigheders ønske om at skaffe sig meddelere var konkret rettet mod klageren, ligesom nævnet finder, at det må lægges til grund, at ISIL’s krav vedrørte alle kurdere, der på dette tidspunkt opholdt sig i Raqqa. Der er derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Ved brev [fra vinteren] 2018 har Udlændingestyrelsen udtalt, at de har vurderet, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at klagerens ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 af Flygtningenævnet [i sommeren] 2016. Under henvisning til, at klageren har samme nationalitet som sin ægtefælle, at der ikke er forløbet mere end seks måneder mellem klagerens og ægtefællens udrejse af Syrien, at der ikke er forløbet mere end 18 måneder mellem klageren og ægtefællens indrejse i Danmark, at klageren og ægtefællen har indgået et retsgyldigt ægteskab i Syrien forud for deres udrejse og at klageren og hendes medfølgende barn har indgivet ansøgning om asyl samme dag, som de indrejste i Danmark, opfylder klageren betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at ansøgerens ægtefælle er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren og hendes medfølgende barn [B] meddeles derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2019/7

Nævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [en by i] Syrien. Klageren har ikke været medlem

af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [vinteren] 2017, og at hun i [sommeren] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har i [sommeren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter myndighederne, at blive bortført og voldtaget af Islamisk Stat og de generelle forhold i Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes bror i 2012 blev anholdt af myndighederne, da en af hans venner havde skrevet en kritisk artikel på Facebook, som broren efterfølgende kommenterede på. Klageren har endvidere oplyst, at hendes ægtefælle har unddraget sig militærpligt ved at flygte til Danmark, hvorfor hun frygter at blive anholdt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring fra [sommeren] 2017 til grund, mens nævnet ikke kan lægge ansøgerens udbyggende forklaring for nævnet til grund om yderligere afhøringer af sin bror efter løsladelsen og om, at myndighederne skulle have forsøgt at kontakte hendes far. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at klagerens forældre og brødre har fået asyl i Tyskland. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for, hvorfor hun først efter, at hendes advokat havde indleveret indlæg i sagen, er kommet med de nye oplysninger, som hun ikke kan underbygge i forhold til familiemedlemmerne. Nævnet lægger efter klagerens forklaring ved samtalen i [sommeren] 2017, som hun har bekræftet for nævnet, til grund, at hun ikke har haft problemer med de syriske myndigheder efter fængslingen af broren i [efteråret] 2012, og at hun herefter har fået udstedt pas og vielsesattest. Efter klagerens ægtefælle udrejste i slutningen af 2014 for at undgå at aftjene værnepligt, har klageren endvidere været i stand til at færdes gennem flere af myndighedernes kontrolposter uden at være blevet udspurgt af myndighederne om hverken ægtefællen eller broren. Klageren har i øvrigt oplyst, at hun ikke på noget tidspunkt har haft konflikter med myndighederne eller andre i Syrien, ligesom hun aldrig har været i kontakt med nogen fra Islamisk Stat. Nævnet kan efter det oplyste ikke lægge til grund, at klageren eller hendes ægtefælle er særligt profileret i forhold til myndighederne i Syrien. Flygtningenævnet finder på den baggrund sammenholdt med de seneste baggrundsoplysninger om konsekvenserne af illegal udrejse under krigen i Syrien og tilbageholdelse af navnlig mandlige familiemedlemmer til højt profilerede personer, der har unddraget sig militærtjeneste, og efter en samlet vurdering, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien er i risiko for individuel forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Nævnet har herved også tillagt det en vis vægt, at ansøgeren først søgte om asyl i [foråret] 2017 kort før, hun skulle føde sit første barn, uanset at hun var indrejst i slutningen af [vinteren] 2017. Den omstændighed, at klageren ved indrejse samtidig med ægtefællen formentlig ville være blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i form af konsekvensstatus, kan under de fore-

liggende omstændigheder ikke føre til en anden vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren først udrejste knap to år efter ægtefællen, fordi hun i første omgang anså rejsen for farefuld, afventede familiesammenføring og ønskede at afslutte sin uddannelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/57

En ægtefælle kan også meddeles konsekvensstatus selvom den ægtefælle, der er bærer af asylmotivet, er udelukket fra beskyttelse. Se som eksempel herpå nedenstående sag, hvor ægtefællerne ikke indrejste samtidig:

Nævnet **omgjorde i december 2019** (statusændring) Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og meddelte opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [en by i] Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [sommeren] 2015, og at hun i [foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har i [foråret] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, herunder at blive tilbageholdt og afhørt. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun er fra [en by], der har været under Den Frie Syriske Hærs kontrol. Hun har endvidere oplyst, at hendes ægtefælle har arbejdet for myndighederne men er rejst uden myndighedernes accept. Klageren har ydermere oplyst, at hendes ægtefælle er shia-muslim, og hun selv er sunni-muslim, hvilket ikke er velanset. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv, således som denne er afgivet i Flygtningenævnet, til grund. Det fremgår af oplysnings- og motivsamtale fra [sommeren] 2015, at klageren ikke har haft kontakt til myndighederne i Syrien i forbindelse med sin udrejse, og at hun i øvrigt ikke havde nogle konflikter med myndighederne. Hun forklarede, at hun udrejste legalt med fremvisning af sit pas, idet det kun var hendes mand, der var forfulgt af myndighederne. Det fremgår endvidere af hendes forklaring ved denne samtale, at myndighederne ikke var bekendt med ægteskabet. Klageren har ved fremmøde i Flygtningenævnet forklaret, at hun har arbejdet for den Frie Syriske hær ved fremstilling af molotovcocktails. Forklaringen er ikke nærmere underbygget, og der foreligger ikke nogen rimelig begrundelse for, at oplysningerne ikke er fremkommet tidligere. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at klageren selv isoleret set ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7,

stk. 1 eller 2. Udlændingestyrelsen har i [foråret] 2017 fastslået, at klagerens ægtefælle er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han konkret er udelukket fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 5. Flygtningenævnet har i [efteråret] 2017 stadfæstet denne afgørelse. Det må herefter lægges til grund, at klagerens ægtefælle, såfremt der ikke forelå en udelukkelsesgrund, ville være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det er i ægtefællens sag lagt til grund, at denne har arbejdet for de syriske sikkerhedsmyndigheder. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet – navnlig under hensyn til princippet om familiens enhed samt under hensyn til karakteren af ægtefællens konflikt – at klageren bør sidestilles med sin ægtefælle. I konsekvens af at ægtefællen isoleret opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, og klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2019/62

Det bemærkes, at meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par forudsætter, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. Herefter gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

### **6.10.2 Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som barn til en forælder, der nyder beskyttelse**

Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 5.3.2 og 6.10, og meddeles en af forældrene beskyttelse, så får barnet samme asylretlige status som denne, uanset barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Der kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 160, nævnte sag Libanon/2008/2.

Flygtningenævnet fandt i en sag, at et barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f., nævnte sag Afg/2013/13.

Fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet meddeles den bedst mulige retsstilling efter Flygtningenævnets praksis. Dette indebærer, at fællesbørn, i tilfælde hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.



Hvis barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. UNHCR's håndbog, pkt. 184.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

### **6.10.3 Nævnets praksis om opnåelse af konsekvensstatus som forælder til et barn, der nyder beskyttelse**

Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for omskæring, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for omskæring. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place. Se nærmere herom i afsnit 6.12.2.5. og som eksempler på nævnets praksis den i kapitel 6.10 nævnte afgørelse Soma/2019/247.

## **6.11 Tortur**

### **6.11.1 Internationale forpligtelser**

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrunderende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod

kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvorved der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger, som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 6.11.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der

blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, (beskyttelsesstatus) for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

### 6.11.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder til lægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for

at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

Som eksempler fra beretningsåret, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk amhara og kristen fra Addis Ababa, Etiopien. Ansøgeren har været medlem af oppositionspartiet Ethiopian Democratic Party (EDP) fra år 2010. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet og udsat for grove fysiske overgreb af de etiopiske myndigheder, fordi han har været politisk aktiv for oppositionen og modarbejdet den etiopiske regering. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han ved valget i 2005 uddelte valgmateriale for oppositionen. Efter valget blev han fængslet i ca. 15 dage og tortureret, fordi han havde hjulpet oppositionen. Ansøgeren startede på universitetet i 2008, hvorefter han blev tvangsrekrutteret af Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) og leder af en af deres celler på universitetet. Til valget i 2010 deltog han i et valgmøde, der var arrangeret af Ethiopian Democratic Party (EDP), som var et oppositionsparti. Efter valgmødet blev ansøgeren fængslet i ca. 15-17 dage og tortureret. Efter han blev løsladt, færdiggjorde han sin uddannelse i Gondar, hvorefter han flyttede til universitetet i Alemaya for at læse en mastergrad. Her arrangerede han politiske debattmøder, men han blev angivet af informanterne fra EPRDF, og efter et år blev han fængslet i to måneder for at have arrangeret disse møder. Efter ansøgerens løsladelse forlod han universitetet og tog til Addis Ababa. Han fortsatte sin politiske aktivitet ved at arrangere hemmelige debattmøder for politisk ligesindede og uddelte politiske løbesedler i hans lokalområde. Dette resulterede i, at han endnu engang blev fængslet i fire måneder. Han blev også udsat for tortur i det fængsel. Da han blev løsladt, startede han med at arbejde for en kristen NGO ved navn [B]. Han startede med at arbejde for NGO'en [i foråret] 2012 og fortsatte med at arbejde for den i ca. 5 år. Ansøgeren begyndte samtidig at arbejde på at udgive et systemkritisk magasin ved navn [A] sammen med fem venner. Natten inden [A] skulle

udgives for første gang, blev deres kontorer ransaget af myndighederne, og magasinerne blev beslaglagt. Ansøgeren forlod [A] af frygt for at blive fanget af myndighederne. Efter ansøgeren forlod [A] forsøgte myndighederne at finde ham på hans arbejdsplads. Herefter forlod ansøgeren Etiopien og tog til Danmark på gyldigt visum. Ansøgeren tog til Danmark, Norge og Sverige i to måneder for at udbrede kendskabet til [B]. Under hans ophold modtog han et opkald fra sin bror, som fortalte ham, at myndigheds personer havde været på hans bopæl og spurgt efter ham, herunder udstedt en arrestordre på ham. Ansøgerens tidligere chef, som er en del af ledelsen i regeringspartiet, har endvidere truet hans bror med at fængsel, hvis han ikke hjælper med at få ansøgeren tilbage til Etiopien. Han har videre været politisk aktiv for oppositionen på facebook, mens han har været i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om hans politiske aktivitet og fængslinger op til 2013. Nævnet vil heller ikke udelukke, at ansøgeren i den forbindelse er blevet udsat for tortur. Nævnet finder derfor ikke, at en torturundersøgelse vil kunne belyse sagen yderligere. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Nævnet finder, at forholdene til og med 2012 er afsluttede og bemærker tillige, at ansøgeren i 2013 var i Danmark og rejste tilbage, hvorved nævnet finder, at ansøgeren også selv har opfattet disse forhold som afsluttede. Nævnet finder imidlertid ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren i 2016 har fået beslaglagt tidsskrifter og i den forbindelse er blevet eftersøgt af myndighederne. Nævnet finder det påfaldende, at myndighederne foretog beslaglæggelsen om natten i stedet for at vente til kontorets åbningstid, hvis de ønskede at anholde de ansatte. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Etiopien i ca. seks måneder efter beslaglæggelsen og herunder har varetaget sit arbejde for en ngo organisation. Nævnet lægger også vægt på, at ansøgeren er udrejst af Etiopien legalt, at han først søgte om asyl i Danmark ca. en måned efter ankomsten, og at han for mødet ved nævnet først oplyste, at det skyldtes, at han først skulle gøre noget arbejde færdigt, mens han tidligere har oplyst, at det skyldtes, at han først på dette tidspunkt fik oplysning om, at hans bror blev bekendt med, at der var udstedt arrestordre på ham. Nævnet lægger endelig vægt på, at ansøgeren har udbygget sin forklaring over for nævnet, idet han har forklaret, at også hans familie blev opsøgt i perioden mellem ransagningen og udrejsen. Af ovennævnte grunde tilsidesætter nævnet dermed forklaringen om beslaglæggelsen og finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han forud for udrejsen var forfulgt eller i risiko for overgreb. Ansøgeren har forklaret, at han under sit ophold i

Danmark fortsat har udtalt sig om politiske emner på sine facebook-konti, hvoraf den ene var oprettet i et alias. Der er ikke overfor nævnet fremlagt dokumentation herfor. Idet ansøgeren ved sin udrejse ikke var eftersøgt, og da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at eventuelle politiske artikler er kommet til de etiopiske myndigheders kundskab, finder nævnet ikke, at det er sandsynliggjort, at dette *sur place* motiv er asylbegrundende. Sammenfattende finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Etiopien vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i konkret og individuel risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etio/2019/15

Nævnet **stadfæstede i september 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra [C] i Batticaloa-distriktet, Sri Lanka. Ansøgeren har i perioden 1984 til 1990 udført arbejde for de Tamilske Tigre (LTTE), men han har ikke i øvrigt været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, idet ansøgeren også har oplyst ikke at have været medlem af eller sympatiseret med LTTE, idet han blev tvunget til arbejdet for LTTE. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive slået ihjel af den militære efterretningstjeneste, idet han er mistænkt for at have sympatiseret med LTTE eller medlemmer deraf. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han [foråret] 2014 kautionerede personligt for et tidligere medlem af LTTE, fordi han blev spurgt om hjælp fra en studerende fra universitetet, hvor han arbejdede. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han [i efteråret] 2015 blev tilbageholdt og torturet af militæret, fordi han blev anklaget for at fejre LTTE’s martyrdag, idet han på martyrdagen fejrede sin bryllupsdag, som fandt sted samme dag. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han blev opsøgt af myndighederne på sin bopæl i [efteråret] 2016, idet personen, som ansøgeren tidligere havde kautioneret for, havde offentliggjort en artikel, som hyldede LTTE. Ansøgerens ægtefælle fik i den forbindelse at vide, at ansøgeren, der ikke var hjemme, skulle møde op på politistationen. Ansøgeren har endelig oplyst, at han også har haft problemer med myndighederne på grund af arbejde udført af hans bror for LTTE. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv ikke kan lægges til grund. Nævnet har som Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han valgte at kautionere i forbindelse med løsladelsen af en person, som han vidste var tidligere LTTE-medlem, men som ansøgeren ikke i øvrigt kendte og aldrig havde mødt, ikke forekommer sandsynlig. Det forekommer ydermere usandsynligt, at ansøgeren ikke læste kautionspapirerne igennem, og at han ifølge sin forklaring fortsat ikke rigtigt ved, hvad kautionen indebar. Ansøgeren, der har fremlagt flere officielle dokumenter til brug for belysning af bl.a. løsladelsen af det tidligere LTTE-medlem, har ikke fremlagt nogen dokumentation for sin egen kaution, der i øvrigt ikke er omtalt i nogen af de fremlagte officielle dokumen-

ter. Det forekommer desuden ikke sandsynligt, at efterretningstjenesten alene forsøgte at finde ansøgeren på sin bopælsadresse og ikke opsøgte ham på universitetet, hvor de ifølge ansøgerens forklaring vidste, at han befandt sig. Ansøgerens forklaring om, at han var efterstræbt af efterretningstjenesten savner også sammenhæng med, at han fortsatte med at komme på sit arbejde på universitetet i en kortere periode efter sin flugt fra bopælsadressen. Ansøgeren har da også forklaret forskelligt om flere forhold af central betydning for asylmotivet. Over for Udlændingestyrelsen har ansøgeren således forklaret, at han aldrig mødte det tidligere LTTE-medlem, som han angiveligt kautionerede for, mens han for nævnet har forklaret, at han tog det tidligere LTTE-medlem med hjem efter løsladelsen. Tilsvarende har ansøgeren forklaret helt usammenhængende om sine visumansøgninger, og hans forklaring om sit ophold efter [efteråret] 2016 stemmer ikke overens med oplysningerne fra den norske ambassade i Colombo om, at ansøgeren søgte om visum dér [i efteråret] 2016. Hertil kommer, at det er påfaldende, at ansøgeren havde igangsat en visumproces forud for, at den angivelige flugtbegrundende konflikt med myndighederne fandt sted, og at det tilsyneladende lykkedes ansøgeren at udrejse legalt af Sri Lanka, uagtet at han angiveligt var eftersøgt af efterretningstjenesten. Det hører også med til vurderingen af ansøgerens troværdighed, at han tilsyneladende over for myndighederne i Schweiz, hvor han søgte om asyl forud for sin asylansøgning i Danmark, har forklaret noget forskelligt om baggrunden for sin asylansøgning, idet han ifølge en protokol fra de schweiziske asylmyndigheder skulle have oplyst, at efterretningstjenesten flere gange opsøgte hans bopælsadresse for at lede efter det omtalte tidligere LTTE-medlem og ikke efter ansøgeren. For så vidt angår episoden i [efteråret] 2015, hvorunder ansøgeren skulle være blevet tilbageholdt af efterretningstjenesten og udsat for vold, bemærkes, at denne episode slet ikke er omtalt i protokollen fra de schweiziske myndigheder, og at ansøgeren i øvrigt har forklaret, at han blev løsladt samme dag og ikke blev kontaktet af myndighederne igen i samme anledning. På denne baggrund kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren har nogen asylbegrundende konflikt med myndighederne i Sri Lanka, hvorfor han ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter omstændighederne finder Flygtningenævnet ikke grundlag for forud for afgørelsen at iværksætte en torturundersøgelse. Nævnet er i den forbindelse opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren meget vel kan have været udsat for grov tortur under en tilbageholdelse i 1988/1989, men at dette isoleret set ikke i dag kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at resultatet af en sådan undersøgelse derfor vil være uden betydning for sagens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2019/6

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

### 6.11.3 Bevisvurderingen

I afsnit 5.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller ISIL. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i [sommeren] 2014 begyndte at arbejde for et udenlandsk firma, som reparerede biler for myndighederne, NATO og militæret. Ansøgerens arbejdsopgave bestod hovedsageligt i at transportere varer. En dag blev der affyret skud ude foran ansøgerens hus, og der blev smidt et brev ind under ansøgerens dør. I brevet stod der, at ansøgeren skulle hjælpe nogle personer med at blive ansat i firmaet, hvor han arbejdede. Ansøgeren gav brevet til myndighederne, som vurderede, at ISIL var afsenderen af brevet. I [efteråret] 2014, da ansøgeren transporterede varer, blev han stoppet af personer i politiuniform. Ansøgeren viste sit id-kort og fortalte, hvilket firma han arbejdede for. Ansøgeren blev slået og kørt til et sted, hvor han var tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev han afhørt og udsat for fysiske overgreb. Efter 25 dage tilbød ansøgerens far at betale for at få ansøgeren løsladt. På et tidspunkt kom militæret til området, og ansøgeren blev i den forbindelse løsladt. Ansøgeren pådrog sig skader som følge af det, han var udsat for under tilbageholdelsen, og forblev derfor på sin bopæl. Ansøgeren var hospitalsindlagt i seks måneder i Pakistan. Herefter begyndte ansøgeren at komme i sin fars butik. En dag, da ansøgeren kørte hjem fra butikken sammen med sin bror, blev de påkørt. Gerningsmændene flygtede efterfølgende, idet folk samledes omkring ansøgeren og hans bror. Efterfølgende tog ansøgeren og hans bror ophold hos deres faster. I den følgende periode blev der affyret skud ude foran ansøgerens bopæl, og der blev råbt efter ansøgeren. Ansøgeren modtog flere trusselsbreve i perioden, mellem han var tilbageholdt, og indtil han udrejste af Afghanistan én til halvanden måned efter, at han



blev påkørt. Om bevisvurderingen bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring vel er behæftet med betydelige divergenser og usikkerheder, men at disse muligt kan tilskrives den omfattende tortur, ansøgeren må antages at have været udsat for. Nævnet henviser herved til ansøgerens forklaring og den foretagne torturundersøgelse af ansøgeren. Enkelte dele af divergenserne kan endvidere skyldes forskellige oversættelser. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren vel må antages at have fremlagt dokumenter, der er vurderet som ikke ægte, men at der ikke er modtaget svar på alle de dokumenter, nævnet har anmodet om ægthedsvurdering af, ligesom ansøgeren har fremlagt et yderligere dokument, der eventuelt kan ægthedsvurderes. Nævnet finder imidlertid efter de foreliggende oplysninger sammenholdt med den tid, der allerede er medgået til sagens behandling, ikke grundlag for at iværksætte yderligere ægthedsvurderinger. Efter en samlet vurdering af de nu foreliggende oplysninger og henset til princippet om “the benefit of the doubt” lægger Flygtningenævnet efter ansøgerens forklaring således til grund, at ansøgeren har været ansat som chauffør hos firmaet [D] i 2. halvår af 2014, at han i forbindelse med sit arbejde i november 2014 blev tilbageholdt ved en kontrolpost, at han i forlængelse heraf blev tilbageholdt, formentlig af Taliban, i måske 25 dage, hvorunder han blev tortureret, at han herefter i perioden fra [slutningen af] 2014 til [foråret] 2015 fik lægebehandling på et hospital i Pakistan, at han herefter kom hjem til familiens bopæl i Jalalabad, at familien efterfølgende modtog trusselsbreve, og at han herefter flygtede. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgerens frygt for overgreb fra Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan er velbegrundet, og at han opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at ansøgerens frygt for en tilbagevenden ikke skyldes grunde, der er omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/116

### 6.11.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN’s

Torturkomitéens udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), som er nævnt i afsnit 6.11.2. I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty International's lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), fra december 2013, hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at

foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439ff., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværk-

sætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 493f.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuel risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til afgørelserne Syri/2017/39 og Afgh/2018/304 fra tidligere beretningsår, der er offentligt tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Som eksempel herpå henvises til afgørelserne Sri/2019/6 og Etio/2019/15, som er omtalt i afsnit 6.11.2.

Hvis Flygtningenævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet besluttede i begyndelsen af 2019 at udsætte sagens behandling med henblik på iværksættelse af en torturundersøgelse. Af retspsykiatrisk erklæring fra foråret 2019 fremgik det, at undersøgelsen viste, at der var god overensstemmelse mellem den i sagen beskrevne tortur og de objektive fund ved undersøgelsen, herunder at ansøgeren udviste tegn på svær depression og posttraumatisk belastningsreaktion. Flygtningenævnet indhentede herefter bemærkninger fra den beskikkede advokat og fra Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk oromo og muslim af trosretning fra landsbyen [...], provinsen Bale,

Etiopien. Ansøgeren har været medlem af OLF og dens ungdomsorganisation, Quero. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter, at han vil blive slået ihjel af de etiopiske myndigheder som følge af, at han var politisk aktiv for OLF og Quero. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han og hans familie var medlemmer af OLF. Ansøgeren blev medlem i 2007, og han var ligeledes leder af den lokale afdeling af ungdomsorganisationen, Quero, og kæmpede herved for oromoers rettigheder. [I efteråret] 2010 fandt en eksplosion sted på ansøgerens skole, og i den forbindelse blev ansøgeren anholdt sammen med ni andre elever og beskyldt for at stå bag eksplosionen og OLF. Ansøgeren sad tilbageholdt i seks dage og blev derefter løsladt [i efteråret] 2010, da politiet ikke havde beviser mod ham. Den efterfølgende dag arrangerede ansøgeren et fakkeloftog, som fandt sted [i efteråret] 2010. Under fakkeloftoget sang ansøgeren en sang, der handlede om undertrykkelse, og han blev derfor samme dag arresteret af myndighederne og beskyldt for at støtte OLF. Han sad tilbageholdt i en måned, hvorefter han blev stillet for en dommer. Ansøgeren blev løsladt med en advarsel. I den efterfølgende periode deltog ansøgeren i en række mindre demonstrationer. I perioden blev ansøgeren opsøgt og taget med til afhøring et ukendt antal gange, idet myndighederne mistænkte ham for at støtte OLF. [I foråret] 2014 deltog ansøgeren i en demonstration, som han var medarrangør af. Han agiterede for oromoers rettigheder og blev i den forbindelse anholdt og tilbageholdt af myndighederne. Samme aften blev hans bopæl ransaget, og myndighederne tog i den forbindelse ansøgerens dokumenter. Under ransagningen placerede de våben på hans bopæl. Ansøgeren sad tilbageholdt i Dire Dawa. [I foråret] 2014 blev han taget med hjem til sin bopæl af myndighedspersonerne, som ransagede bopælen og fandt de våben, som de selv havde placeret, og ansøgerens private papirer, hvoraf navne på oromer, som gennem tiden var blevet slået ihjel af myndighederne, fremgik. [I sommeren] 2014 kom ansøgeren for retten, idet han blev beskyldt for at samarbejde med OLF og gå imod de etiopiske myndigheder. Samme dag blev han idømt en livtidsdom. Ansøgeren sad i fængsel i 17 måneder, hvorefter det lykkedes ham at slippe ud ved hjælp af sin mors onkel. Onklen havde kontakter i fængslet. Ansøgeren udrejste herefter af Etiopien med hjælp af en agent. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgerens forældre har været politisk aktive for OLF, og at de i den forbindelse har været fængslet i lange perioder. Flygtningenævnet kan tillige lægge til grund, at ansøgeren selv har været politisk aktiv for OLF, og at han i den forbindelse forud for sin udrejse af Etiopien har været anholdt og fængslet samt udsat for tortur tre gange. Uanset ansøgerens forklaring på enkelte punkter ikke forekommer helt overbevisende, er den understøttet af indholdet af torturundersøgelsen. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og sagens øvrige akter, herunder torturundersøgelsen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han og hans familie har været politisk aktive for OLF i et sådan omfang, at han ved en genindrejse risikerer asylbegrundende forfølgelse om-

fattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etio/2019/17

Der henvises i den forbindelse endvidere til den i formandsskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7, side 446ff.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor han ved en tilbagevenden risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk).

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens

oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty International's lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempel fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda og kristen fra Kampala, Uganda. Ansøgeren har været medlem af den politiske bevægelse Kawempe Republic i en periode på omkring et år og tre måneder forud for sin udrejse. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive anholdt, tortureret og slået ihjel af politiet og efterretningstjenesten i Uganda. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han begyndte at være politisk aktiv i partiet Kawempe Republic i midten af 2017. Kawempe Republic har som mål at opløse regeringen. I [efteråret eller slutningen af] 2017 blev ansøgeren leder for den lokale gruppe i området Mulago, Kampala, og ansvarlig for at mobilisere unge mennesker til gruppen. Videre har ansøgeren oplyst, at han deltog i en politisk protest [i begyndelsen af] 2018, hvor han blev slået af politiet. Herefter flygtede han. [I sommeren] 2018 blev ansøgeren og hans to venner endvidere tilbageholdt på en bar og derefter kørt til poli-

tistationen, hvor de blev tilbageholdt i omkring to uger og blev udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt [i sommeren] 2018. Under anholdelsen blev ansøgeren bekendt med, at borgmesteren havde skrevet et brev til politiet for at få ham løsladt. Da ansøgeren blev løsladt, blev det oplyst, at han skulle møde [sommeren] 2018, hvilket ansøgeren ikke gjorde. En slægtning til ansøgeren måtte herefter betale en mindre kaution herfor. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han tre til fire gange har oplevet, at efterretningstjenesten kom, når han gik fra ét sted til ét andet. Det har han fået fortalt af personer på de pågældende steder. Ansøgeren har ydermere oplyst, at hans bror omkring [slutningen af] 2018 har været tilbageholdt og afhørt om ham i to nætter. Politiet udspurgte ansøgerens bror om, hvor ansøgeren befandt sig, idet de havde set på ansøgerens Facebook-profil, at han opholdt sig i Danmark. Videre har ansøgeren oplyst, at han står på en overvågningsliste, hvilket han er blevet bekendt med, fordi hovedparten af den politiske gruppe Kawempe Republic står på listen. En af ansøgerens venner forsøgte at udrejse af Uganda, og han blev anholdt. Ansøgeren betalte en ukendt person for at få fjernet sit navn fra listen i én måned, således at han kunne udrejse. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter valget i Uganda i 2021, idet han er en del af oppositionen, og tilhængere heraf bliver forfulgt. Flygtningenævnet tilsidesætter ansøgerens forklaring om, at han risikerer at blive udsat for tortur og slået ihjel af myndighederne i Uganda. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på en række væsentlige punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Ansøgeren har i sit asylansøgningsskema ikke omtalt, at han skulle have været udsat for tortur, hvilket ellers ville være nærliggende, da han i samme skema omtaler tortur mod andre i gruppen. Han har under oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han er sund og rask, og har til asylsamtalen forklaret, at han blev tortureret under sin fængsling med slag på kroppen og på lænden. På mødet i nævnet har ansøgeren forklaret udbyggende om, at han blev slået på hele kroppen og derved fik beskadiget sin storetå. Ansøgeren var på mødet ikke i stand til selvstændigt at forklare detaljeret, og oplevelsen fremstod ikke som selvoplevet. Ansøgeren har endvidere forklaret at hans løsladelse var udvirket af borgmesteren, som havde sendt et brev, som han efterfølgende fik udleveret af borgmesteren, og som fremgår i sagen. Nævnet finder, at brevet ud fra baggrundsoplysningerne om falske dokumenter ikke kan lægges til grund. Af brevet fremgår, at ansøgeren skulle være anholdt under en demonstration [sommeren] 2018 i Centenary Park, og brevet understøtter efter sit indhold således heller ikke ansøgerens forklaring. Ansøgeren har hertil forklaret, at borgmesteren har blandet begivenhederne sammen. Nævnet finder ikke, at denne forklaring er overbevisende. Ansøgeren har forklaret, at hans trods sin frygt for myndighederne efter demonstrationen [i begyndelsen af] 2018 alligevel jævnligt tog ind til byen, selvom efterretningstjenesten efter hans forklaring i flere tilfælde var kommet, netop som han havde forladt et sted, og at han på et sådan besøg blev anholdt på en bar, som han havde besøgt flere gange. Efter løsladelsen fortsatte han dette mønster. Han har



endvidere forklaret, at hans familie først er blevet kontaktet om hans opholdssted i [slutningen af] 2018. Ansøgerens adfærd og myndighedernes sene henvendelse til familien stemmer dårligt overens med den interesse, som myndighederne ifølge ansøgeren i øvrigt skulle have udvist. Ansøgeren har om sin udrejse forklaret, at han først udrejste [i sommeren], selv om hans visa var gyldigt fra [tidligere på sommeren] 2018, da han først skulle havde bestykket en ansat i lufthavnen til at fjerne hans navn fra en overvågningsliste. Ved oplysnings- og motivsamtalen har han imidlertid oplyst, at han udrejste [sommeren] 2018, fordi billetterne var billige den dag, og at han udrejste uden problemer. Først ved asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han skulle betale bestikkelse, og på mødet i nævnet har han udbyggende forklaret, at han fik oplysning om, at han stod på overvågningslisten og betalte bestikkelsen gennem en bekendt, der arbejder med bagagehåndtering i lufthavnen. Ansøgeren har på mødet i nævnet fremlagt sit pas, som han tidligere gentagne gange har forklaret var blevet stjålet efter indrejse. Endelig er ansøgeren indrejst legalt på sit eget pas og har først søgt asyl 14 dage senere uden en overbevisende grund herfor. På baggrund af ovenstående tilside-sættes ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Flygtningenævnet finder efter det oplyste, at der ikke er grundlag for indhentelse af en retsmedicinsk undersøgelse for følger efter tortur. Ansøgerens mere subsidiære påstand herom tages derfor ikke til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ugan/2019/10

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189ff., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de

russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

#### 6.11.3.1.1 FN's Torturkomité's General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN's Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

41. [...] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities' assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 6.11.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 18. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

Siden vedtagelsen af General Comment no. 4 har Torturkomitéen afgivet udtalelse i tre sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I samtlige sager havde Flygtningenævnet afvist at iværksætte en torturundersøgelse, selvom ansøgerne havde anmodet herom. Modsat konklusionen i pkt. 41 i General Comment no. 4 udtalte komitéen imidlertid ikke kritik af Danmark i de pågældende sager. Torturkomitéen udtalte tværtimod, at de konkrete omstændigheder i sagerne ikke gav anledning til iværksættelse af torturundersøgelser. For en nærmere gennemgang af sagerne henvises til formandsskabets 27. beretning (2018), side 590 ff.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne M.B. og A.B. og andre mod Danmark, som der henvises til i General Comment no. 4, pkt. 41, og A.M.D. og andre mod Danmark samt formandskabets 25. beretning (2016), side 277 og formandskabets 26. beretning (2017), side 356 f. og side 486 ff.

### 6.11.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelseerne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

### 6.11.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Sarpol-e Zahab i Kermanshah-provinsen, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet, udsat for grove fysiske overgreb eller at blive slået ihjel af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har deltaget i flere demonstrationer i Iran. Forud for den sidste demonstration, ansøgeren deltog i, var han med til at uddele løbesejler og hænge plakater op. Demonstrationen fandt sted i

Teheran efter præsidentvalget i 2009. Under demonstrationen hjalp ansøgeren en såret meddemonstrant og fik i den forbindelse blod på sit tøj. Senere samme dag vendte ansøgeren tilbage til sin arbejdsplads, hvor han blev set af en person ved navn [A], som havde en butik i nærheden af ansøgerens arbejdsplads. Nogle timere senere blev ansøgeren opsøgt på sin arbejdsplads af fire-fem civilklædte personer fra efterretningstjenesten, der anholdt ansøgeren og efterfølgende bragte ham til Awin-fængslet. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt i isolation i syv måneder. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren afhørt og udsat for grove fysiske overgreb. Under afhøringerne blev ansøgeren beskyldt for at være vantro og modstander af det iranske regime. Man forsøgte at presse ansøgeren til at tilstå, at han havde deltaget i demonstrationen, ligesom man forsøgte at presse ham til at give oplysninger om meddemonstranter. Da ansøgeren blev løsladt, blev han pålagt meldepligt – først hos efterretningstjenesten og dernæst hos politiet. Ansøgeren overholdt sin meldepligt frem til 2015, hvorefter han opholdt sig i skjul i forskellige byer i omkring et år frem til sin udrejse af Iran. Mens ansøgeren opholdt sig i skjul, blev familiens bopæl opsøgt af myndighedspersoner, der spurgte efter ansøgeren, ligesom ansøgerens id-dokumenter blev beslaglagt. Efter ansøgerens indrejse i Danmark, blev familiens bopæl opsøgt af myndighedspersoner endnu en gang, i hvilken forbindelse ansøgerens bror, [P] blev anholdt. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at blive straffet af de iranske myndigheder, fordi han er udrejst illegalt af Iran på trods af en ordre om ikke at forlade landet. Endelig frygter ansøgeren at blive diskrimineret på arbejdsmarkedet, idet han er kurder, ligesom han frygter diskrimination, fordi han er sunni-muslim. Flygtningenævnet har ved sin stillingtagen til ansøgerens forklaring inddraget, at det fremgår af den foretagne torturundersøgelse, at der ved undersøgelserne var såvel fysiske som psykiske fund forenelige med følger af de overgreb, som ansøgeren har beskrevet. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forklaring om asylmotivet er behæftet med så væsentlige og betydningsfulde divergenser, at forklaringen må forkastes som utroværdig. Nævnet har herved særligt lagt vægt på, at ansøgeren, der efter sin egen forklaring, af arrangørerne af den store demonstration var anmodet om at bidrage til at opretholde ro og orden, må formodes at have et vist kendskab til baggrunden for demonstrationen. Ansøgeren har imidlertid under samtalen med Udlændingestyrelsen [i vinteren 2016-2017] forklaret, at demonstrationen fandt sted forud for præsidentvalget i 2009, hvorimod ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 har forklaret, at den store demonstration fandt sted tre-fire måneder efter præsidentvalget i 2009. Ansøgeren har vedrørende sin løsladelse under oplysnings og motivsamtalen forklaret, at han før løsladelsen blev stillet for en dommer, og at han blev anklaget for at have transporteret sprængstoffer mellem Sarpol-e Zahab og Teheran. Der er tale om en detaljeret forklaring om dette forløb. Under asylsamtalen [i vinteren 2016-2017] forklarede ansøgeren derimod, at han ikke blev fremstillet for en dommer inden løsladelsen. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han på intet tidspunkt i retten eller uden for retten er blevet be-

skyldt for at transportere sprængstoffer. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om omfanget af meldepligten. På denne baggrund, og da den omstændighed, at ansøgeren er kurder, ikke kan føre til et andet resultat, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/93

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet uden at have oplyst lovligt forfald. Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Berenzaran, Vestsahara. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er født i Vestsahara, hvor han deltog i en række demonstrationer for Vestsaharas uafhængighed i Laayoune. Han blev af flere omgange anholdt af de marokkanske myndigheder, hvor han blev udsat for tortur. Videre har ansøgeren oplyst, at han er blevet anholdt på sin bopæl og sin skole, hvorefter han blev taget med til politistationen og udsat for overgreb. Ansøgeren har endvidere deltaget i en torturundersøgelse [i foråret] 2018, hvor det blev konkluderet, at de psykiske og fysiske fund kan være forenelige med følger af overgreb, som ansøgeren har oplyst om. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han i Vestsahara har deltaget i en række demonstrationer rettet mod de marokkanske myndigheder, og at han tillige har været tilbageholdt af myndighederne i forbindelse med sin deltagelse i blandt andet disse demonstrationer. Ansøgerens forklaring om, at han under tilbageholdelserne har været udsat for egentlig tortur er dog noget mere usikker. Efter indholdet af den psykiatriske speciallægeerklæring kan det lægges til grund, at ansøgerens psykiske tilstand er forenelig med følger efter de traumer, som han har forklaret at have været udsat for. Det kan endvidere på baggrund af torturundersøgelsen lægges til grund, at der flere steder på ansøgerens krop er tegn efter vold, der ifølge undersøgelsen meget vel kan være opstået ved stump vold. Undersøgelsen fandt dog ikke tegn på anden vold, som kunne bekræfte ansøgerens forklaring om at have været udsat for afrevne negle eller voldtægt i endetarmsåbningen, om end det fremgår af undersøgelsen, at disse negative fund ikke udelukker ansøgerens forklaring herom. Torturundersøgelsen konkluderer herefter, at de fysiske og psykiske fund kan være forenelige med de overgreb, som ansøgeren har forklaret om. Ansøgerens forklaring om at have været udsat for meget grove overgreb skal ses i sammenhæng med dels baggrundsoplysningerne om situationen i Marokko, dels oplysningerne om ansøgerens ageren efter, at han angiveligt flere gange blev udsat for overgreb fra myndighedernes side. Ved vurderingen af ansøgerens

forklaring herom har nævnet også henset til, at ansøgeren ikke har givet møde for nævnet og således ikke har kunnet svare nærmere på spørgsmål herom. Det fremgår af baggrundsoplysninger om situationen i Marokko, at tortur forekommer, og kilder har rapporteret, at selv fredelige demonstrationer i Vestsahara opløses ved brug af magt. Omfanget af tortur i Marokko er dog ifølge FN's Menneskerettighedskomité faldet markant siden 2004. Den marokkanske regering forsøger ifølge egne oplysninger at bekæmpe tortur, og der er i oktober 2017 oprettet en national enhed med henblik på at undgå, at tortur finder sted. Efter baggrundsoplysningerne er der således meget, der tyder på, at demonstranter i Vestsahara er i risiko for at blive udsat for vold under en demonstration og ved anholdelse, men det må anses for mindre sandsynligt, at der er risiko for at blive udsat for tortur eller gentagne og alvorlige overgreb som dem, ansøgeren har forklaret om. Når disse baggrundsoplysninger sammenholdes med, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring – uagtet de voldsomme overgreb – vedblev med at opholde sig i Vestsahara og deltog i demonstrationer, at ansøgerens familie, der også delvist tog del i demonstrationerne, fortsat opholder sig i Vestsahara, og at ansøgeren opholdt sig i Vestsahara et år efter den seneste tilbageholdelse, finder nævnet, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for asylbegrundende overgreb/vold fra de marokkanske myndigheders side ikke kan lægges til grund. Selv om det således ikke kan udelukkes, at ansøgeren ved en fortsat deltagelse i demonstrationer i Vestsahara er i risiko for at blive udsat for nogen vold fra myndighedernes side, kan det imidlertid ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2019/11

## 6.12 Køns- og æresrelateret forfølgelse

### 6.12.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der

kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 6.12.2.1 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 6.12.2.5 nævnte afgørelser.

## **6.12.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.**

### **6.12.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen**

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede

om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd. Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2019 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **september** 2019 opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører hovedklanen Rahanwayn, underklanen [...] og subklanen [...] og er muslim. Hun er født i Beydhabo men flyttede som lille til Mogadishu, hvor hun boede indtil udrejsen. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt af al-Shabaab, fordi hun har modsat sig at indgå ægteskab med en person ved navn [A], som er tilknyttet al-Shabaab. Hun frygter derudover at blive dræbt af [A], fordi hun har været i et vantro land. Hun har til støtte herfor oplyst, at [A] var hendes storebrors tidligere svoger og ofte kom på familiens bopæl. I [efteråret] 2010 erfarede familien, at [A] var tilknyttet al-Shabaab. I samme forbindelse oplyste han, at han ønskede at indgå ægteskab med klageren, hvilket klagerens far afslog. [A] skød og slog klagerens far ihjel og tog klageren med sig. Klageren var tilbageholdt i en al-Shabaab-lejr i omkring en måned, hvorefter det lykkedes hende at flygte. Hun udrejste af Somalia [ultimo] 2010. Efter klageren er indrejst i Danmark, har hun erfaret, at hendes familie er flyttet fra Mogadishu til Afgoooye og senere til en flygtningelejr i Kenya, idet al-Shabaab har efterstræbt dem. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 kla-



geren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen fandt ikke, uanset at klagerens forklaring på flere punkter kunne forekomme påfaldende, at kunne afvise hendes forklaring. Udlændingestyrelsen bemærkede, at klageren i det væsentligste havde forklaret konsistent og sammenhængende om sin konflikt. Efter en samlet og konkret vurdering fandt Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for overgreb fra repræsentanter fra al-Shabaab foranlediget af hendes modsætningsforhold til [A]. Flygtningenævnet finder ikke på nuværende tidspunkt at kunne tilsidesætte klagerens forklaring om hendes oprindelige asylmotiv, således som denne blev afgivet til de danske myndigheder i 2013. Flygtningenævnet finder det dog tvivlsomt, om klageren efter ni års fravær ville være i risiko for forfølgelse fra de samme personer ved en tilbagevenden til Mogadishu. Flygtningenævnet bemærker, at klageren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for, hvordan [A] eller personer relateret til denne skulle kunne finde frem til klageren, såfremt hun vendte tilbage til en by med mere end to millioner indbyggere. Klagerens henvisning til, at hun er i familie med [A], kan ikke tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet finder herefter ikke baggrund for at meddele klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet må lægge til grund, at klageren er enlig kvinde uden noget aktuelt familiemæssigt netværk hverken i Mogadishu eller i Somalia i øvrigt. Det må således lægges til grund, at hendes nære mandlige slægtninge enten er døde eller opholder sig uden for landet. Hendes mor og søstre er efter det oplyste i en flygtningelejr i Kenya. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia som enlig kvinde uden netværk vil være i risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra sommeren] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/233

Flygtningenævnet har endvidere i sager, hvor ansøgerne har været kvindelige statsborgere fra Afghanistan, Pakistan eller Irak, inddraget det forhold, at de har været enlige og uden mandlig netværk i hjemlandet i vurderingen af, om de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Se som eksempel:

Nævnet meddelte i **oktober** 2019 opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadsjik og sunni-muslim af religiøs overbevisning fra [by] Nijrab, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter en mand ved navn [A] og hans familie, idet [A] har friet til ansøgeren men har fået afslag. Ansøgerens mor har endvidere henvist til, at hun på sine egne og ansøgerens vegne frygter at blive slået ihjel af de personer, der slog ansøgerens far ihjel. Ansøgeren

har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at [A], som var vagt for en lokal kommandant, friede til hende i [sommeren] 2016. Frieriet foregik ved, at forskellige medlemmer af [A]'s familie henover en periode på omkring en måned mødte op på ansøgerens families bopæl og talte med hendes forældre om muligheden for indgåelse af ægteskab mellem hende og [A]. Ansøgeren var alene til stede ved det første møde, men vidste ikke, hvad mødet drejede sig om. Efter det andet møde fortalte ansøgerens mor hende, at familiemedlemmerne var kommet for at fri. Ansøgeren fortalte sine forældre, at hun ikke ønskede at blive gift med [A]. Ansøgerens mor fortalte hende senere, at ansøgerens far havde talt med nogle mænd fra [A]'s familie og afslået frieriet. Herefter blev ansøgeren indendørs og gik ikke uden for hjemmet. Ansøgerens mor har videre oplyst, at ansøgerens far omkring 20 dage senere skulle fragte nogle varer for den lokale kommandant. Faren var væk i en uge, og da han kom hjem igen, fortalte han ansøgerens mor, at han havde været tilbageholdt af politiet, idet de havde opdaget narkotika gemt blandt varerne. Samme aften blev ansøgerens forældre opsøgt på familiens bopæl. Ansøgerens far åbnede døren og var væk i fem minutter, hvorefter ansøgerens mor hørte skud. Ansøgerens mor så ikke ansøgerens far herefter. Næste morgen blev ansøgerens mor opsøgt af en af ansøgerens fars venner, som opfordrede hende til at flygte. Vennen hjalp hende og børnene, herunder ansøgeren, med at komme til Kabul, hvor de tog ophold hos vennens søster i to dage. Under dette ophold ringede vennen til ansøgerens mor og fortalte, at ansøgerens far var død. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan sammen med sin mor og søskende. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens og hendes mors forklaringer til grund, hvorefter ansøgerens far er blevet dræbt af en lokal kommandant samme aften, som faderen var kommet hjem efter at have været tilbageholdt af det afghanske politi i en uges tid som mistænkt for at have transporteret narkotika. Nævnet lægger endvidere til grund, at kommandantens bodyguard, [A], forud herfor fik afslag på et frieri til ansøgeren, og at der i denne forbindelse blev udtalt trusler mod ansøgerens mor. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren eller hendes mor ikke er bekendt med, hvem der dræbte faderen, eller hvorfor han blev dræbt, men at dette kan have sammenhæng med, at han i forbindelse med sin løsladelse forklarede til politiet, at han intet havde at gøre med den fundne narkotika, og at det var kommandanten, [C], som er magtfuld i området, der stod bag transporten. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens mor i forbindelse med drabet blev truet af to mænd på motorcykler, og at ansøgerens mor og hendes da fem mindreårige børn efterfølgende udrejste af Afghanistan. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens og hendes mors forklaringer er konsistente og detaljerede og derfor fremstår selvoplevede, ligesom der alene er tale om mindre divergenser, der i lyset af ansøgerens mors baggrund som analfabet ikke kan tillægges betydning. Nævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren er en enlig kvinde, der i Afghanistan vil være uden netværk af betydning. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af de fremsatte trusler ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb, som hun ikke vil kunne

opnå myndighedernes beskyttelse imod, og som derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/153

Der henvises endvidere til den i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 435ff, nævnte afgørelse Paki/2018/3 og den i Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 370, nævnte afgørelse Irak/2017/211.

### 6.12.2.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **oktober** 2019 opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [by], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin stedfar, [A], eller sin ægtefælle [B]. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at [A] i [efteråret] 2017 kom hjem sammen med en mand ved navn [B] og fortalte, at ansøgeren var blevet gift med [B]. Ansøgeren mener, at ægteskabet var en indfrielse af [A]s spillegæld til [B]. Den efterfølgende dag flyttede ansøgeren hjem til [B], men flygtede senere samme eftermiddag tilbage til sin families bopæl, hvor hun gemte sig under en trappe. Da [A], som af [B] havde fået at vide, at ansøgeren var flygtet, kom hjem, begyndte han at true ansøgerens mor. Ansøgeren kom frem fra sit skjul og blev slået flere gange af [A]. Det endte i slagsmål mellem [A] og ansøgeren, ansøgerens mor og ansøgerens bror. [A] slog og skød ansøgerens mor og bror. Begge afgik senere ved døden på hospitalet. Ansøgeren blev taget med på politistationen af politiet, hvor hun mødte [B], som truede med at slå hende ihjel. Samme nat flygtede ansøgeren hjem til en ven, som tog med hende til Erbil, Irak, hvor ansøgeren opholdt sig noget tid, før hun udrejste fra Irak til Tyrkiet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring, som den er afgivet under nævnsmødet, til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er flygtet fra et tvangsægteskab med [B] mod hendes stedfars vilje, og at hun som følge heraf er i risiko for overgreb fra stedfarens eller [B]s side. Nævnet henviser til de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter ansøgeren ikke kan henvises til at søge myndighedsbeskyttelse, jf. Landinfo: Irak: Lovregulering og lovanvendelse i familievoldssager i Kurdistanregionen (bilagsnummer: 1206) af 4. februar 2019. Det er ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men Flygtningenævnet finder, at hun i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at hun risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2019/101

### 6.12.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede** i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og uden religiøst tilhørsforhold fra Sardasht, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Iran frygter, at hun vil blive slået ihjel af sine brødre, idet hun har ladet sig skille fra sin ægtefælle og er blevet religiøst viet til et medlem af KDPI ved navn [A] og er udrejst af Iran uden deres samtykke, ligesom hun ikke efterlever de religiøse normer. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter de iranske myndigheder på grund af sit forhold til [A]. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun i 2012 blev religiøst skilt fra sin daværende ægtefælle, [B], hvorefter hun rejste til Irak med parrets søn, fordi hun frygtede sin families reaktion på skilsmissen. Ansøgeren boede i Koya, hvor hun mødte [A], der var aktiv for KDPI. Efter et par måneder rejste ansøgeren tilbage til Iran, men hun holdt kontakten med [A]. I 2013 blev ansøgeren også juridisk skilt fra sin ægtefælle. Ansøgerens familie krævede, at ansøgeren blev gift med en anden mand, men ansøgeren og [A] var forelskede og havde aftalt, at de ville giftes. I 2015 rejste [A's] bror hjem til ansøgerens familie, og han anmodede på [A's] vegne om at blive gift med ansøgeren. Ansøgerens familie afviste dette, og efterfølgende behandlede de ansøgeren meget dårligt. Ansøgeren valgte derfor at rejse til Danmark, hvor [A] allerede havde opnået asyl. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende på centrale punkter, ligesom hun og [A] har forklaret indbyrdes uoverensstemmende. Ansøgeren har således under sine samtaler i Udlændingestyrelsen oplyst, at hun som følge af sin skilsmisse og efterfølgende forhold til [A] har en personlig konflikt med sin familie. I asylskemaet har ansøgeren ikke angivet noget om konflikter med sin familie, og i ansøgningsformular [fra starten af 2017] til de græske myndigheder er der alene som asylmotiv angivet, at hendes mand tilhører et politisk parti, der modarbejder det iranske regime. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om sit forhold til [A], ligesom hun og [A] har forklaret indbyrdes divergerende om, hvornår de har mødt hinanden. Det fremgår således af asylskemaet og af den græske ansøgningsformular, at hun og [A] er gift. Under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 har hun forklaret, at de er kærester. Ansøgeren har for nævnet forklaret, at hun og [A] mødte hinanden i Irak i 2012 og herefter ikke så hinanden igen før i 2016 i Danmark, men i den mellemliggende periode havde telefonisk kontakt. [A] har under sin samtale i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2015 oplyst, at han og ansøgeren mødte hinanden i Koya ca. et halvt år tidligere. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår hun udrejste af Iran. Hun har således under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 oplyst, at hun udrejste af Iran i efteråret 2016. Under samtalen [i starten af] 2018 har

hun forklaret, at hun udrejste i sommeren 2016, og af ansøgningsformularen til de græske myndigheder fremgår, at hun udrejste ca. to år før [starten af] 2017. Ansøgerens forklaring om, at interviewet i Grækenland fandt sted på farsi, og at hun derfor kan have misforstået noget, kan ikke føre til en anden vurdering, idet bemærkes, at ansøgeren har udfyldt det danske asylskema på farsi. Herefter og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at det forhold, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke længere praktiserer islam, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/58

Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 437-439, nævnte afgørelser Paki/2018/3 og Afgh/2018/307.

#### 6.12.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet meddelte i **juli 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet udtalte:** ”Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra [A], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har opholdt sig i omkring to år i en KDPI-lejr i [B] i Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin far, idet hun havde et udenomsægteskabeligt forhold til en mand ved navn [C]. Ansøgeren har videre henvist til, at hun er ateist, og at hun frygter at blive tvunget til at praktisere islam. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter de iranske myndigheder, fordi hun udrejste ulovligt af Iran, og fordi hun har opholdt sig i to år i en KDPI-lejr i Irak. Til støtte for sine asylmotiver har ansøgeren oplyst, at hun i Iran havde en kæreste ved navn [C], som besøgte hende på familiens bopæl. Faren opdagede, at ansøgeren og [C] lå sammen i ansøgerens seng, hvorefter [C] flygtede ud af vinduet, og ansøgeren blev slået og truet på livet af sin far. Faren forsøgte også at hænge ansøgeren, men ansøgerens mor forhindrede dette. Ansøgeren blev efterfølgende spærret inde på sit værelse. Det lykkedes ansøgeren at flygte, hvorefter hun levede i skjul sammen med [C] i omkring tre måneder, før hun udrejste til Irak sammen med sin mor og lillesøster. De tog ophold i en KDPI-lejr i [B], og efter omkring seks måneder rejste ansøgerens mor og søster til Danmark. Ansøgeren blev boende i lejren i omkring to år, før hun udrejste. Ansøgerens konflikt med faren: Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring, der fremstår troværdig og selvoplevet, til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om en tilværelse med en meget voldelig far og konsistent om den episode med kæresten [C], der ledte til, at faren forsøgte at slå ansøgeren ihjel ved hængning, hvilket dog blev afværget af ansøgerens mor. Videre lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens forklaring støttes af dels de oplysninger, som ansøgerens mor gav i sin asylsag om sin ægtefælles volde-

lige adfærd, herunder overfor ansøgeren, dels morens forklaring i samtalen [i efteråret] 2017 med Udlændingestyrelsen og for nævnet, herunder om episoden, hvor hun afværgede, at faren slog ansøgeren ihjel ved hængning. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at der findes enkelte divergenser i de oplysninger, som er fremkommet, men nævnet finder, at der er tale om divergenser af underordnet karakter, som ansøgeren har givet en troværdig forklaring på. Det bemærkes i øvrigt, at nævnet finder, at ansøgerens mor har afgivet en troværdig forklaring om, hvorfor hun indgav en anmodning om familiesammenføring med ansøgeren, og hvorfor det ikke fremgår af familiesammenførings-sagerne, at ansøgeren blev forsøgt hængt af sin far. Efter karakteren af og baggrunden for konflikten med faren kan ansøgeren ikke forvente at opnå beskyttelse hos de iranske myndigheder. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun som følge af konflikten med faren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Konflikt med myndighederne som følge af tilknytning til KDPI: Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren har opholdt sig omkring 2½ år i en KDPI-lejr i Irak efter udrejsen fra Iran og inden, at ansøgeren begyndte rejsen til Danmark. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring lægger nævnet til grund, at ansøgeren, mens hun boede i lejren, mest opholdt sig indendørs hos den person, hun boede hos, og at ansøgeren ikke var politisk aktiv for KDPI, men at hun hjalp sin vært med at lave mad til og servere for tilrejsende KDPI-medlemmer. Videre lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren udrejste illegalt af Iran og allerede derfor må antages at påkalde sig myndighedernes interesse ved indrejse til Iran. Desuden lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren kommer fra en familie, hvor mange familiemedlemmer er kendte af de iranske myndigheder som politisk aktive for KDPI, og hvoraf flere er blevet dræbt i kampe for KDPI, og mange lever som flygtninge i blandt andet Danmark. Ansøgerens mor må således ifølge de foreliggende oplysninger antages at have bragt sig i et yderligere modsætningsforhold ved at være udrejst illegalt fra Iran, efter at have været vendt tilbage til Iran en kort periode. Det er oplyst, at ansøgeren i Danmark har deltaget i ét møde i KDPI-regi. Derudover har ansøgeren sandsynliggjort, at ansøgerens far, der har kontakter til de iranske efterretningsmyndigheder, efterstræber ansøgeren. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en indrejse i Iran risikerer at blive identificeret som tilhørende en politisk aktiv familie og som følge heraf risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”  
Iran/2019/102

#### 6.12.2.5 Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Emily Collins og andre mod Sverige (application no. 23944/05) vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt

sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FGM). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som ”åbenbart ugrundet”. Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagerens stat var ifølge baggrundsoplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. Domstolen fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en kvinde er med hensyn til at modstå presset. Domstolen bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt Domstolen det vanskeligt at se, hvorfor klager, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FGM, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FGM er forbudt og/eller mindre udbredt. Domstolen fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FGM ved tilbagevenden til Nigeria.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i 2016 i dommene *Sow mod Belgien* (application no. 27081/13) og *R.B.A.B. og andre mod Holland* (application no. 7211/06) på ny forholdt sig til risikoen for at blive udsat for FGM.

I *Sow mod Belgien* vedrørende en statsborger fra Guinea havde klageren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Guinea risikerede genomskæring. Domstolen fandt ikke grundlag for at antage, at de belgiske asylmyndigheders afgørelse om, at klageren ikke risikerede genomskæring ved en tilbagevenden til Guinea, var arbitrær eller åbenlyst urimelig. De belgiske myndigheder havde ved deres afgørelse lagt vægt på en rapport, hvoraf det fremgik, at genomskæring kun fandt sted i specifikke tilfælde, som klageren ikke var omfattet af. Domstolen bemærkede i øvrigt klagerens personlige situation: Hun var på tidspunktet for Domstolens behandling af sagen 28 år gammel og var moderne opdraget og havde tydeligt givet udtryk for sin modstand mod praktiseringen af FGM, ligesom hendes mor, der var det eneste familiemedlem, klageren stadig havde kontakt med, var moderne og imod praktiseringen af FGM og i øvrigt ikke selv omskåret. Domstolen fandt derfor, at klageren ikke var særligt sårbar.



I R.B.A.B. og andre mod Holland vedrørende et sudanesisk ægtepar med en mindreårig datter, havde klagerne som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Sudan frygtede, at deres datter ville blive udsat for FGM. Domstolen fandt, at omskæring hovedsageligt er et valg, som forældrene tager, og at forældre, der er imod FGM, vil være i stand til at forhindre, at deres datter bliver omskåret. Domstolen bemærkede endvidere, at der i klagerens hjemby er vedtaget en lov, der forbyder FGM.

Flygtningenævnet har i 2019 behandlet flere sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse blandt andet for statsborgere fra Somalia, hvor der som et nyt asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har den 25. januar 2018 blandt andet udtalt sig om dette afvejningsmoment, se kapitel 11.6.2.1 i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018).

På baggrund af ovennævnte kriterier vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim fra [A], Somalia Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens mor har som asylmotiv på vegne af ansøgeren henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer at blive tvangsomskåret, stenet, voldtaget og diskrimineret. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens mor ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbage-



venden til Somalia vil være i risiko for at blive stenet, voldtaget og diskrimineret. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at dette beror på ansøgerens mors egen formodning. Ansøgerens mor har til støtte for asylmotivet om tvangsomskæring af ansøgeren oplyst, at hun mener, at hun ikke vil kunne modstå presset mod hende for at lade ansøgeren omskære. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens mors forklaring om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer at blive omskåret, til grund. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne om kvindelig omskæring i Somalia til grund, at kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men at dette i høj grad afhænger af moderens personlighed, og om hun vil være i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiemedlemmer som samfundet. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens mors forklaring til grund, at hendes ægtefælle også er flygtet fra Somalia og nu opholder sig i [et europæisk land]. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens mors far er blevet dræbt af al-Shabaab, og at hun ikke ved, om hendes mor er i live, eller hvor moren eventuelt måtte opholde sig, såfremt hun er i live. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at ansøgerens mor ikke i øvrigt har nær familie i Somalia bortset fra en onkel, som hun ikke har haft kontakt med i mange år. Ansøgerens mor har forklaret, at hun er imod omskæring af datteren, men at hun mener, at hun ikke vil kunne modstå presset mod hende for at lade datteren omskære. Flygtningenævnet finder på den baggrund og efter nævnets vurdering af ansøgerens mors person, at hun - der i forhold til en tilbagevenden til Somalia må betragtes som en enlig kvinde, idet ægtefællen er flygtet fra Somalia og nu opholder sig i [et europæisk land] - ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra omgivelserne om omskæring af ansøgeren. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerens mor har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod ansøgerens mors vilje. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2019/248

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og hendes datter fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [A], subklan [B] og er muslim af religiøs overbevisning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter vil blive tvangsomskåret. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun arbejdede på [C]-markedet i Somalia sammen med sin far, hvor de siden 2008 solgte frugt til soldater fra AMISOM. I begyndelsen af [vinteren] 2012 modtog klageren og hendes familie et trusselsopkald fra ukendte personer, idet faren

blev ringet op og fik besked på at stoppe salget af frugter til soldaterne, idet de ellers ville få problemer. Få dage efter blev klageren og hendes familie angrebet. Fire maskerede mænd ankom til klagerens families bopæl, hvor de skudræbte klagerens far og ligeledes skød klageren i hoften. Klageren har sidenhen fået fortalt af tilstedeværende, at de maskerede mænd ligeledes kastede en granat ind i huset, hvis splinter ramte klagerens to yngre søskende. Klageren og hendes far blev bragt til hospitalet. Faren blev begravet den følgende dag. Klageren tog herefter ophold hos sin tante, men da familien fortsat modtog trusselsopkald fra ukendte personer, sørgede klagerens tante for, at der blev fundet en agent, som skaffede klageren et somalisk pas. Klageren udrejste herefter af Somalia til Tyrkiet. Klageren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at det er en tradition at blive omskåret i Somalia, at hun selv er omskåret, og at hun ikke vil kunne modsætte sig presset fra omverdenen, således at hun ved en tilbagevenden til Somalia selv vil vælge at lade sin datter omskære for at undgå udstødelse. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen fandt endvidere ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise klagerens forklaring om sine konflikter i Somalia, idet klageren havde forklaret detaljeret og troværdigt herom. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle vold i Mogadishu har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, idet de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Somalia ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2, som følge af den påberåbte konflikt med al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herved efter det oplyste til grund, at klagerens konflikt med al-Shabaab beror på, at klageren sammen med sin far har solgt frugt til AMISON-soldater. Nævnet finder imidlertid, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun er profileret i forhold til al-Shabaab på en sådan måde, at hun risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at der foreligger sådanne forhold, der kan begrunde, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse

vil virke særligt belastende. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse er opfyldt i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. For så vidt angår den af klageren påberåbte konsekvensstatus som følge af hendes datters samtidige asylsag lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med baggrundsoplysningerne til grund, at kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret. Det fremgår således af baggrundsoplysningerne, herunder senest Lifos rapport ”Somalia – Kvinnlig könsstympning” af 16. april 2019, Udlændingestyrelsens Country of Origin Information, ”FGM/Kvindelig omskæring” fra januar 2019 og UK Home Office Country Policy and Information Note, Somalia: Women fearing gender-based violence, fra april 2018, at op mod 95-99 % af kvinder i alderen 15-49 år i Somalia er omskåret. Det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men dette afhænger i høj grad af moderens personlighed, og om hun er i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiemedlemmer som samfundet. Det mest afgørende er morens personlighed, mens hendes uddannelsesmæssige baggrund og økonomiske og sociale status også har betydning. Det er højst usandsynligt, at piger skulle blive udsat for omskæring uden moderens kendskab til det, eller uden at moderen som minimum har udtrykt accept af, at barnet bliver omskåret. Flygtningenævnet finder, at den udstødelse, som klageren har angivet at frygte ved, at datteren ved tilbagevenden til Somalia ikke bliver omskåret, ikke kan begrunde asyl i Danmark. Flygtningenævnets flertal lægger efter klagerens forklaring til grund, at klageren ikke har talt med familien i Somalia om datterens omskæring. Flertallet lægger endvidere efter klagerens forklaring til grund, at klageren, der kommer fra Mogadishu, er imod omskæring, og at klageren under inddragelsessamtalen [i vinteren] 2018 har forklaret, at hun sagtens kan sige nej, da hun har født pigen. Flertallet finder ikke, at det forhold, at klageren for nævnet har forklaret, at hun ikke vil kunne modsætte sig presset fra omverdenen, således at hun ved en tilbagevenden til Somalia selv vil vælge at lade sin datter omskære, kan føre til andet resultat. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at dette ikke stemmer overens med klagerens oprindelige forklaring. Nævnets flertal finder endvidere, at klagerens uddannelsesmæssige og sociale baggrund sammenholdt med Flygtningenævnets baggrundsoplysninger støtter, at klageren reelt vil have mulighed for at modsætte sig, at datteren bliver omskåret. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at det ikke er sandsynliggjort, at klageren eller hendes datter ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret, aktuel, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/181

Nævnet **stadfæstede i august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kenya. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kikuyu og kristen katolik fra [A], Kenya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya frygter, at hendes mor vil tvinge hende til at prostituere sig. Ansøgeren frygter endvidere, at hun ikke vil være i stand til klare sig selv, idet hun ikke har familiemedlemmer, der kan tage sig af hende. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes mor er alkoholiker og stofmisbruger, og at hun prostituerer sig. Da ansøgeren var barn, tog moren hende med til sine mandlige kunder, og lod dem røre ved ansøgeren, da moren kunne tjene flere penge på denne måde. Ansøgerens mor truede ansøgeren med, at hun ville sælge hende til en ældre mand og slå hende, hvis ansøgeren fortalte til nogen, at hun blev taget med til morens kunder, og hvad de gjorde ved hende. I 2013 var ansøgeren på ferie i Kenya. Under opholdet oplyste ansøgerens stedmor til ansøgeren, at ansøgerens mor ville i kontakt med ansøgeren, fordi moren vidste, at ansøgeren var i Kenya. Ansøgerens stedmor sendte en besked via en anden person til ansøgerens mor, hvor stedmoren truede med at tilkalde politiet, såfremt ansøgerens mor kom i nærheden af ansøgeren. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, herunder at hun til sin advokat har oplyst, at ansøgerens mor indtog en høj position i et netværk af organisationer, der handler med kvinder. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerens oplysninger kan medføre, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, da der ikke er tale om forhold af en sådan karakter og intensitet, at de kan anses for omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren ikke har set sin mor, siden ansøgeren var 8-9 år, eller i øvrigt været i kontakt med hende siden. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hendes mor heller ikke på noget tidspunkt siden da har opsøgt hende personligt eller forsøgt at tvinge hende til prostitution. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren har været på længerevarende besøg i Kenya i 2013 og 2016 uden at opleve problemer eller konflikter i landet, herunder på grund af sin mor. Den omstændighed, at ansøgeren ikke har nogen familie eller andet netværk i Kenya, der kan tage vare på hende i tilfælde af en tilbagevenden til hjemlandet, er et socioøkonomisk forhold, der heller ikke kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kenya vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det forhold, at ansøgeren til sin advokat har oplyst, at hendes mor indtog en høj position i et netværk af organisationer, der handler med kvinder, kan under de foreliggende omstændigheder ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren må søge de kenyanske myndigheders beskyttelse, såfremt der

måtte opstå behov herfor i den henseende. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt.” Keny/2019/2

Om andre overgreb kan henvises til den i kapitel 5.4.1 nævnte afgørelse Soma/2019/22.

### 6.12.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet asylansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende asylansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om asylansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, asylansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i pågældendes tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor asylansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet og/eller seksuel orientering, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, herunder eksempelvis Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 og Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at asylansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af asylansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda og katolik fra Gomba, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin ægtefælle, myndigheder og ukendte personer, fordi hun blev opdaget i at have sex med en anden kvinde. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun, siden hun var seks år, har kunnet lide piger. Da hun var 13 år, indledte hun et seksuelt forhold til sin veninde, [A]. Deres forhold varede i otte til 12 måneder, hvorefter [A] flyttede fra landsbyen, og de mistede kontakten. [I efteråret] 2014 fødte ansøgeren sin første søn, [B], som følge af en voldtægt begået af hendes svoger. [I foråret] 2008 fødte ansøgeren sin anden søn, [C], som hun fik sammen med sin ægtefælle. I 2014 mødte ansøgeren tilfældigt [A], og i [slutningen af] 2014 indledte de igen et seksuelt forhold. [I sommeren] 2015 deltog ansøgeren og [A] i en fest. De blev til festen af en mand opdaget i at have sex på et toilet. Manden begyndte at råbe af dem, og andre gæster kom til og udsatte ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgeren hørte en råbe: "Det er [A]s mor". De fysiske overgreb stod på i ti til 15 minutter, hvorefter der lød geværskud, og gæsterne flygtede. Ansøgeren gemte sig ved poolbordet bag ved en stor sukkerplante og listede sig væk, mens nogle af gæsterne var optaget af at tale med politiet. Ansøgeren tog ophold hos [D], som var [A]s chauffør. Tre dage senere tog ansøgeren kontakt til sin søster og mødtes med hende for at få penge til udrejsen. Mens ansøgeren opholdt sig hos [D] fortalte han, at ansøgerens ægtefælle ledte efter ansøgeren og havde smadret hendes frisørsalon. Ansøgeren udrejste af Uganda [i sommeren] 2015, efter at

have opholdt sig hos [D] i fem uger, ved at krydse grænsen til Kenya i bil. Efter udrej- sen har ansøgeren fået at vide, at hendes søster har måttet flygte fra sin landsby efter at være blevet chikaneret på grund af ansøgerens seksuelle orientering. Ansøgeren har fået at vide af [A], at hun har oplyst myndighederne om, at det var ansøgeren, som hun havde et homoseksuelt forhold til. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgeren på flere punkter har forklaret så uoverensstemmende, usammenhæn- gende og om visse forhold utroværdigt, at det er vanskeligt at lægge den del af hendes forklaring, der angår asylmotivet, til grund. Ansøgeren har således forklaret forskelligt og helt usammenhængende om hendes kontakt til søsteren efter den episode, der gav anledning til hendes flugt, og om hendes kontakt i øvrigt til personer i Uganda efter hendes udrejse, herunder en kontakt der angår et byggeprojekt, som ansøgeren tilsyne- ladende har igangsat i Uganda. Hertil kommer, at ansøgeren tillige har forklaret for- skelligt om sin identitet til de ungarske og græske myndigheder, over for hvem hun har oplyst at være congolesisk statsborger, ligesom hun har oplyst forskellige navne i alle de lande, hun ses registreret i. Også ansøgerens forklaring om den episode, hvor hun blev opdaget på et toilet sammen med sin kæreste, og som gav anledning til flugten, har for nævnet været uoverensstemmende og udbyggende, ligesom den desuden forekom- mer helt usandsynlig og konstrueret. På denne baggrund kan nævnet i hvert fald ikke lægge til grund, at ansøgeren er blevet opdaget i forbindelse med et homoseksuelt for- hold, og at hun på denne baggrund skulle være efterstræbt af hverken sin ægtefælle el- ler andre i Uganda. Nævnet finder imidlertid ikke grundlag for at tilsidesætte ansøge- rens forklaring om, at hun er homoseksuel. Det fremgår af baggrundsoplysninger om homoseksuelles forhold i Uganda, at om end forholdene for homoseksuelle i Uganda efter omstændighederne kan være vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutine- mæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne, jf. blandt andet rapporterne fra Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact finding mission til Kampala i Uganda, ”Situation of LGBT persons in Uganda”, udgivet januar 2014, US Department of State – 2013 Country Report on Human Rights Practices, UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda af 10. april 2014. Det fremgår vi- dere, at uanset, at homoseksualitet ifølge Penal Code Act 1950, Section 145, er ulovligt, er ingen personer blevet dømt for homoseksualitet. Ydermere fremgår det, at Ugandas forfatningsdomstol den 1. august 2014 besluttede at annullere den omdiskuterede Anti- Homosexuality Act fra 2014, jf. således Organization for Refugee, Asylum and Migra- tion – Country of Origin Report: Sexual and Gender Minorities, udgivet oktober 2014. Af nyere baggrundsrapporter om forholdene for homoseksuelle i Uganda fremgår det ligeledes, at forholdene for homoseksuelle i Uganda efter omstændighederne kan være vanskelige, men at der fortsat ikke er oplysninger om rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighedernes side, jf. bl.a. Human Rights Watch’s World Report 2018 – Uganda, udgivet den 18. januar 2018, Amnesty Internationals Annual Report 2017/18 – Uganda, udgivet 22. februar 2018, Freedom House, Freedom in the



World 2017 – Uganda, udgivet 12. juli 2017 og rapport fra UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda on Sexual Orientation and Gender Identity, udgivet januar 2017. Det fremgår af baggrundoplysningerne imidlertid endvidere, at homoseksuelle er i risiko for at blive udsat for diskrimination, trusler og overgreb i Uganda fra navnlig lokalbefolkningens side, hvilken risiko navnlig er til stede for personer, hvis seksuelle identitet er ”outwardly visible”, jf. rapport fra UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda on Sexual Orientation and Gender Identity, udgivet januar 2017. Ansøgeren har forklaret, at hun er efterstræbt af sin mandlige ægtefælle og muligvis lokalbefolkningen, idet de skulle have opnået kendskab til den episode, som begrundede ansøgerens flugt. Allerede fordi nævnet imidlertid som anført ovenfor har lagt til grund, at denne episode ikke har fundet sted, og at ansøgerens forklaring om, at hun som følge af denne episode skulle være efterstræbt, er blevet tilsidesat som utroværdig, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda, alene på grund af sin homoseksualitet, vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ugan/2019/3

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bengali og sunni-muslim af trosretning fra Chittagong-distriktet, Bangladesh. Ansøgeren har fra 2000 til 2008 deltaget i sociale arrangementer for Bangladesh National Party, så som at donere blod og hjælpe fattige folk, og fra medio 2001 til 2005 deltog han i møder og demonstrationer for partiet. De politiske aktiviteter har ikke haft konsekvenser for ansøgeren. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at få problemer, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har også henvist til, at han frygter en lokal narkohandler, fordi han har nægtet at sælge narkotika for ham. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at det i 2004 gik op for ham, at han er homoseksuel. [I sommeren] 2007 mødte ansøgeren [A], som han efterfølgende indledte et forhold med. I [efteråret] 2007 var ansøgeren aktiv for organisationen ”[O]”, der blandt andet bekæmpede narkotika, og i forbindelse hermed bortviste han en narkohandler, [N], fra [et område i Chittagong]. Ansøgeren mødte [N] igen i [sommeren] 2008. [N] forlangte, at ansøgeren skulle sælge narkotika for ham. Dette nægtede ansøgeren, hvorefter [N] truede ham. [I efteråret] 2008 blev ansøgeren og [A] opdaget af [A]s brors, [B], venner, mens ansøgeren og [A] kyssede på en strand. Ansøgeren og [A] blev efterfølgende tilbageholdt, og ansøgeren blev udsat for fysiske overgreb. Efter løsladelsen holdt ansøgeren og [A] op med at se hinanden i en periode, men [B] truede gentagne gange ansøgeren, når han mødte ham på gaden. [I starten af] 2009 ringede [A] til ansøgeren, og de aftalte at mødes på en restaurant den følgende dag. På vej ud af restauranten blev de set af [B]. 18 dage senere blev ansøgeren bortført af [B] og fem af hans venner. Ansøgeren var tilbageholdt i seks dage, hvorefter han blev løs-



ladt. [I sommeren] 2009 mødte ansøgeren igen [N]. [N] spurgte ansøgeren, hvorfor han ikke havde accepteret hans tilbud, hvorefter han truede ansøgeren. Ansøgeren fik efterfølgende opholdstilladelse i Storbritannien, og han udrejste dertil fra Bangladesh [i efteråret] 2009. Opholdstilladelsen udløb i 2013, hvorefter ansøgeren opholdt sig forskellige steder i Europa, indtil han [i slutningen af] 2016 indrejste i Danmark og søgte asyl. Flygtningenævnets flertal lægger ansøgerens forklaring om sin seksualitet til grund. Flygtningenævnets flertal har lagt vægt på ansøgerens forklaring og troværdige fremtræden i nævnet. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om sine relationer til mænd i Bangladesh og Storbritannien, og at han har henvendt sig til LGBT Asylum efter sin ankomst til Danmark. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende på centrale punkter. Ansøgeren har således blandt andet forklaret divergerende om, hvorvidt [A]s bror, [B], vidste, at ansøgeren var homoseksuel, før ansøgeren og [A] [i efteråret] 2008 blev opdaget på en strand, mens de kyssede hinanden. Under oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at [B] i forvejen vidste, at ansøgeren var homoseksuel, mens ansøgeren under gensamtalen har forklaret, at [B] hverken vidste, at ansøgeren eller [A] var homoseksuel. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvad han blev udsat for under den seks dage lange tilbageholdelse [i starten af] 2009. Ansøgeren har under oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han blev tvunget til at tage sit tøj af og udføre seksuelle handlinger på de personer, der havde kidnappet ham. Under de efterfølgende samtaler har ansøgeren derimod forklaret, at han blev udsat for tortur, men ikke for seksuelle overgreb. Disse divergencer svækker ansøgerens generelle troværdighed. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren ikke søgte asyl efter sin indrejse i Storbritannien [i efteråret] 2009, ligesom det forekommer påfaldende, at ansøgeren heller ikke senere søgte asyl i Storbritannien, men udrejste af landet efter omkring seks år. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med narkohandleren [N] til grund. Flygtningenævnet finder det bemærkelsesværdigt, at [N] på intet tidspunkt har gjort alvor af sine trusler om at slå ansøgeren ihjel. På denne baggrund, og efter Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens generelle troværdighed, kan ansøgerens forklaring om denne konflikt ikke lægges til grund. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger er seksuelle aktiviteter mellem mænd strafbare i Bangladesh. Det fremgår dog også af baggrundsoplysningerne, at dette ikke håndhæves i praksis. Flygtningenævnet henviser herved til US State Department, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, Country Reports on Human Rights Practices for 2018, hvoraf fremgår, at "Same-sex sexual activity is illegal under the Bangladesh Penal Code. The government does not actively enforce the law. LGBTI groups reported the government retains the law as a result of societal pressure. LGBTI groups reported police used the law as a pretext to harass LGBTI individuals, as well as those considered effeminate regardless of their sexual orientation, and to limit registration of

LGBTI organizations. Some groups also reported harassment under a suspicious behavior provision of the police code”, og Freedom House, Freedom in the world 2019 – Bangladesh, hvoraf fremgår: “A criminal ban on same-sex sexual acts is rarely enforced, but societal discrimination remains the norm, and dozens of attacks on LGBT individuals are reported every year. A number of LGBT individuals remain in exile following the 2016 murder of Xulhaz Mannan, a prominent LGBT activist, by Islamist militants.” På denne baggrund er det forhold, at ansøgeren er homoseksuel, ikke i sig selv asylbegrændende. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han er i konkret og individuel risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb ved tilbagevenden til Bangladesh, selvom han har givet udtryk for, at han ønsker at leve åbent som homoseksuel. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bang/2019/4

Nævnet meddelte i **september 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Indonesien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk minang og muslim fra [by], Indonesien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Indonesien frygter at blive slået ihjel eller udsat for chikane og overgreb af sin familie, myndighederne og befolkningen, idet ansøgeren er transkønnet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født som mand, men altid har følt sig som kvinde. Ansøgerens familie accepterede ikke ansøgerens kønsmæssige tilhørsforhold, og han blev derfor udsat for diskrimination og vold. Ansøgeren begyndte derfor i mellemskolen at opføre sig som andre drenge, men han var ulykkelig, idet han fortsat følte sig som kvinde. Da ansøgeren gik i gymnasiet, besluttede han sig for at flytte til hovedstaden, Jakarta, idet han ikke længere kunne holde ud at skjule sin personlighed. Forholdene i Jakarta var dog ikke som ansøgeren havde forventet, og han var nødt til at leve som mand for at få et arbejde og overleve. I 2016 mødte ansøgeren i Jakarta en ven, som oplyste, at ansøgerens bror havde spurgt efter ansøgeren og truet med, at han vil slå ansøgeren ihjel, hvis han fandt ham. Ansøgeren fik det til sidst meget dårligt psykisk og udrejste herefter [i starten af] 2018. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund, om at han er homoseksuel og transkønnet. Nævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren af frygt for repressalier fra sin familie og lokalbefolkningen på grund af sin seksualitet og det forhold, at han er transkønnet, har været nødt til at flytte fra sin hjemegn til Jakarta. I Jakarta har ansøgeren været henvist til at skjule sin homoseksualitet og at skjule, at han er transkønnet. Han er blevet truet på livet af sin bror, og han har været nødt til at bo på skiftende bopæle. Selvom ansøgerens problemer i Indonesien ikke har haft en karakter og intensitet, der kan anses for at være asylbegrændende, kan det lægges til grund, at ansøgeren under opholdet i Danmark har taget østrogenpræparatet Lenzetto, og at han har taget p-piller med henblik på at ud-

vikle bryster og få kvindelige former. Ansøgeren tager fortsat de pågældende præparater, og han lever nu sammen med en homoseksuel mand, efter at ansøgeren er fraflyttet Asylcenter Jelling, hvor han havde ophold på en afdeling for kvinder. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren ligesom i Danmark ved en tilbagevenden til Indonesien fortsat vil klæde sig som kvinde og i øvrigt vil leve som kvinde. Flygtningenævnet finder med henvisning til baggrundsoplysningerne for homoseksuelle transkønnede personer i Indonesien, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb fra sin familie og fra lokalbefolkningen, og at han med henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene for homoseksuelle og transkønnede ikke vil kunne påregne myndighedernes beskyttelse mod sådanne overgreb. Der henvises blandt andet til oplysningerne fra United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices, 2018, Australian Government, Department of Foreign Affairs and Trade, Deat Country Information Report Indonesia, 25. januar 2019, og Human Rights Watch, Scared in Public and Now No Privacy, 2018. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Indonesien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Indo/2019/4

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber fra [by], Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet og udsat for overgreb af de jordaniske myndigheder samt at han frygter at blive slået ihjel af befolkningen i Jordan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han er homoseksuel. Ansøgeren havde i Jordan et forhold til en anden mand, som bad ansøgeren om penge, når de havde samvær. I [foråret] 2018 oplyste ansøgeren, at han ikke længere ville støtte sin kæreste økonomisk. Ansøgerens kæreste blev vred og råbte op om, at ansøgerens seksualitet, hvorved ansøgerens naboer blev bekendt med ansøgerens seksuelle observans. Ansøgeren blev herefter udsat for chikane af sine naboer, herunder bedt om at fraflytte sin bopæl. I [foråret] 2018 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl, hvor to naboer overfaldt ansøgeren på ansøgerens bopæl og ødelagde ansøgerens ting. Som følge heraf holdt ansøgeren lav profil frem til sin udrejse af Jordan i [foråret] 2018. Ansøgeren har som yderligere støtte for sit asylmotiv oplyst, at han føler sig som kvinde, men er født med en mands krop. Flygtningenævnet lægger ansøgers forklaring omkring sin seksuelle orientering til grund, hvorefter han er transkønnet og homoseksuel. Der er herved lagt vægt på ansøgers fremtræden ved nævnsmødet og ansøgers troværdige og vedholdende forklaring omkring sin seksualitet, som er i overensstemmelse med tidligere forklaringer. Af rapporten fra US Department "Country Report on Human Rights Practices 2018

– Jordan” udgivet 13. september 2019 fremgår blandt andet ”While consensual same-sex sexual conduct among adults is not illegal, societal discrimination against LGBTI persons was prevalent, and LGBTI persons were targets of violence and abuse, including rape, with little or no legal recourse against perpetrators. Transgender individuals were especially vulnerable to acts of violence and sexual assault.” Ansøger har forklaret, at han ved en tilbagevenden til Jordan ønsker at leve åbent omkring sin seksualitet og køn. Flygtningenævnet finder endvidere, at det efter baggrundoplysningerne ikke kan lægges til grund, at ansøger ved en tilbagevenden til Jordan kan opnå den nødvendige myndighedsbeskyttelse. På ovennævnte baggrund og da ansøgeren må antages at tilhøre en særlig social gruppe i flygtningekonventionens forstand, lægger Flygtningenævnet efter en konkret og individuel vurdering til grund, at ansøger risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Jordan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Jord/2019/6

### 6.13 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2019 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 6.14.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempel på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er marokkansk statsborger, etnisk araber og muslim fra [en by i] Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive udnyttet eller misbrugt af en gruppe, som smuglede narkotika og mennesker, herunder også børn, ud af Marokko. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at skulle leve på gaden, idet han ikke har en bolig, og idet der ingen fremtidsmuligheder er for ham i Marokko. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i Tangier blev opsøgt af en gruppe, som smuglede mennesker og narkotika ud af Marokko. Gruppen ønskede, at han skulle tage med dem til Spanien, så han kunne hjælpe dem med at smugle varer ud af Marokko. Ansøgeren rejste med dem til Spanien, hvorefter han valgte at flygte fra dem. Ansøgeren har videre oplyst, at han blev behandlet dårligt i Marokko, fordi han boede på gaden. Han oplevede, at fremmede personer slog ham og fortalte ham, at han skulle tage tilbage til sin landsby. Endvidere er ansøgeren blevet sparket og slået af militærfolk, fordi han sov på gaden. Ansøgeren er også to gange blevet fængslet i to til tre dage, idet han var mistænkt for tyveri, i hvilken forbindelse han også blev slået af politiet. Ansøgeren og hans venner er også blevet angrebet af nogle personer, som forsøgte at voldtage dem. De blev dog beskyttet af nogle andre ældre personer. Ansøgeren er endvidere blevet seksuelt udnyttet af en person ved navn [R], mens han opholdt sig i Tangier, hvor han boede på gaden. Ansøgeren har endelig oplyst, at han boede sammen med sin moster i Marokko. Hun behandlede ansøgeren dårligt, hvorfor han valgte at løbe hjemmefra. Ansøgeren tog først til Casablanca og derefter til Tangier. Ansøgerens advokat har anmodet om, at socialfaglig konsulent [SK], Center Mod Menneskehandel, kan deltage i nævnsmødet som bisidder for ansøgeren, og at hun i øvrigt kan afgive forklaring som sagkyndigt vidne vedrørende forhold for menneskehandlede personer i Marokko. Udlændingestyrelsen har ikke protesteret herimod. Flygtningenævnet har ikke fundet anledning til at imødekomme anmodningen. Der er henset til, at ansøgeren ikke er mindreårig, og at

hans interesser i fuldt tilstrækkeligt omfang kan varetages af hans advokat, selvom ansøgeren måtte være i en sårbar situation. Endvidere er der henset til, at det ikke kan anses for påkrævet, at et sagkyndigt vidne afgiver forklaring om bestemte forhold i Marokko. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og usammenhængende om asylmøivet og om hans personlige forhold. Der henvises til, at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalet [i efteråret] 2017 har forklaret, at han ikke har nogen ID dokumenter, og at han aldrig har haft nogen former for dokumenter. Han er født i [en by] i Marokko, hvor han indtil sin udrejse har boet sammen med sin moster og sine tre søskende samt mosterens mand og børn. Ansøgeren har derimod i et grundlovsforhør i [efteråret] 2018 forklaret, at han er statsborger i Marokko, men at han har boet i Algeriet hele sit liv. Ansøgerens forklaring er gengivet i en dom fra [vinteren 2018/2019] fra Københavns Byret. Ansøgeren har under senere samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han forinden sin udrejse har opholdt sig i Casablanca og Tangier, og han har under nævnsmødet forklaret, at han har ID dokumenter, som han har gemt i Marokko. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om hvorvidt han har været udsat for et seksuelt overgreb af en person ved navn [R]. Han har under samtalen med Udlændingestyrelsen den 18. oktober 2018 forklaret, at han på et tidspunkt i Tangier blev udnyttet seksuelt af [R]. Overfor nævnet har ansøgeren derimod forklaret, at han ikke er blevet udnyttet, idet [R] alene har forsøgt dette, og at [R] i stedet har udnyttet ansøgerens ven. Flertallet kan som Udlændingestyrelsen lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel, og flertallet finder, at ansøgeren som offer herfor må anses for at være i en særlig sårbar situation. Flertallet finder imidlertid, at ansøgerens konflikt med den eller de personer, der står bag menneskehandlen, ikke kan begrunde asyl. Det bemærkes, at det af foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at menneskehandel er kriminaliseret i Marokko, og at de marokkanske myndigheder søger at yde beskyttelse til personer, der har været udsat for menneskehandel. Der henvises til rapport udgivet af United States Department of State, Trafficking in Persons Report – Morocco, af 28. juni 2018. Den af ansøgerens advokat fremlagte e-mail af [foråret] 2019 fra International Organisation for Migration til Center Mod Menneskehandel, kan ikke føre til en anden vurdering. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2019/4

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er

etnisk benin og kristen af trosretning fra Benin City i Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af sin afdøde fars familie eller de personer, som bragte ansøgeren til Europa. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun efter sin fars og mors død levede på gaden med sine søskende, og at hun i dag ikke har nogen familie tilbage. Ansøgeren blev hjulpet til Europa af to kvinder ved navn [A] og [B], og ansøgeren skylder dem penge herfor. Ansøgeren har endelig oplyst, at hun ingen muligheder har i Nigeria. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om konflikten med sin fars familie til grund, idet forklaringen på centrale punkter forekommer divergerende, usammenhængende og utroværdig. Ansøgeren har således forklaret divergerende om sine familieforhold, herunder om hvorvidt hendes forældre er i live i Nigeria. Ansøgeren har ifølge rapport fra Center mod Menneskehandel [fra foråret] 2017 forklaret, at hun har fem søskende på 17, 15, 13, otte og fem år. Begge hendes forældre er i live. Ifølge rapport fra samme center [fra efteråret] 2017 forklarede ansøgeren, at hun er den førstefødte af otte børn, og at hendes far er syg. Til oplysnings- og motivsamtalet [afholdt primo] 2018 forklarede ansøgeren imidlertid, at hendes far døde af forgiftning, da hun var 10 år, og at hendes mor døde af et slagtilfælde, da hun var 11 år. Efter farens død tvang hendes fars brødre ansøgeren, hendes mor og søskende ud af farfarens hus, hvor de havde boet sammen, og truede med at slå dem ihjel, hvis de kom tilbage. Ansøger har siden levet på gaden i Benin City. Til asylsamtalen [i foråret] 2018 forklarede ansøgeren, at hun havde haft tre søskende. Hendes bror døde som meget ung, og hendes søster døde måneden inden samtalen med Udlændingestyrelsen. Faren døde i 2004 af forgiftning, og moren døde efterfølgende, fordi de ikke havde mad. Ansøgeren forklarede senere under samtalen, at moren døde, fordi hun var udsat for stress af farens familie. På mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren først forklaret, at hun var den ældste af fem søskende, men rettede det efterfølgende til fire søskende. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er fremkommet med en troværdig forklaring på disse divergenser. Flygtningenævnet finder endvidere, at det svækker ansøgerens troværdighed, at hun har forklaret divergerende og usammenhængende om størrelsen af sin gæld til [A] og om, hvor meget hun har afdraget. Flygtningenævnet forkaster således i det hele ansøgerens forklaring om sin konflikt med farens familie. Nævnet lægger imidlertid i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens vurdering til grund, at ansøgeren må antages at have været udsat for menneskehandel, og Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som offer for menneskehandel må anses for at være i en særlig sårbar situation. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er bragt til Europa for at arbejde som prostitueret, og at hun som følge heraf står i et gældsforhold. Selvom det må antages, at der er en risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria vil stå i et modsætningsforhold til den eller de personer, der står bag menneskehandlen, finder nævnet, at en sådan konflikt ikke kan begrunde asyl. Flygtningenævnet



finder, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og bemærker, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at de nigerianske myndigheder arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og beskytte handlede personer i forbindelse med, at de vender tilbage til Nigeria. Endvidere har ofre for menneskehandel i Nigeria mulighed for at søge beskyttelse hos NAPTIP eller private organisationer med tilsvarende formål. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at det forhold, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke har noget at vende tilbage til, ligesom hun ikke har mulighed for at forsørge sig selv, kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angår ansøgerens subsidiære påstand om, at udsendelse ikke bør ske i medfør af udlændingelovens § 26 eller dennes analogi bemærker nævnet, at bestemmelsen ikke finder selvstændig anvendelse i spontanasylsager. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2019/17

#### 6.14 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handling enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøgeren har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren



er etnisk araber og sunni-muslim af religiøs overbevisning fra [by], Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive angrebet med syre af sin ægtefælles halvsøskende. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der i 2009 opstod en konflikt mellem hendes ægtefælle og dennes halvsøskende vedrørende deres fars arv. Ansøgerens svigerfar besluttede i forbindelse med sin skilsmisse fra sin anden hustru, at hans arv skulle tilkomme børnene fra hans første ægteskab og ikke fra hans andet ægteskab, herunder ansøgerens ægtefælles halvsøskende. Da ansøgeren og hendes ægtefælle besøgte Marokko i forbindelse med ansøgerens fars død senere samme år, blev de fysisk og verbalt angrebet af ægtefællens halvsøskende, der ligeledes fremsatte trusler mod ansøgeren og hendes børn. Ansøgeren og hendes ægtefælle har efterfølgende modtaget flere trusler om fysiske overgreb. I [vinteren] 2015 blev ansøgeren angrebet, mens hun opholdt sig på sin svigerfars bopæl, idet ansøgerens ægtefælles ene halvbror sammen med en række venner skubbede ansøgeren og hendes børn ud af huset og brændte deres tøj, alt imens de fremsatte trusler om at kaste syre på dem. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i form af en arvestrid med sin svigerfamilie. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerens privatretlige konflikt med hendes ægtefælles halvsøskende om fordeling af arv efter hendes afdøde svigerfar kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at konflikten ikke har en sådan karakter og intensitet, at den er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, og at den i øvrigt må anses for afsluttet. Det fremgår således af ansøgerens forklaringer under samtalerne hos Udlændingestyrelsen, at der siden konfliktens opståen i 2009 alene har været tale om verbale trusler mod ansøgeren samt et enkeltstående tilfælde i [vinteren] 2015, hvor ansøgeren i tilknytning til et ophold i sin afdøde svigerfars hus blev skubbet ud af huset af blandt andre sin mands halvbror, og ansøgerens og hendes børns tøj blev samlet sammen og brændt af i haven. Ansøgeren anmeldte forholdet til politiet, der henviste ansøgeren og hendes ægtefælle til selv at anlægge sag mod svigerfamilien for at få løst konflikten. Ansøgeren forlod herefter byen og tog ophold hos en svigerinde i [by] omkring [afstand] væk, indtil ansøgeren udrejste i [foråret] 2015. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren ikke siden episoden i [vinteren] 2015 har modtaget trusler fra sin ægtefælles halvsøskende, som ifølge ansøgeren efterfølgende har snydt sig til arven ved at overtage svigerfarens jord og tre huse i [by]. Heller ikke ansøgerens ægtefælle eller dennes øvrige helsøskende har ifølge ansøgeren modtaget trusler i anledning af arvesagen siden, og ansøgerens ægtefælle har ifølge ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen under samtalen [i sommeren] 2017 ikke længere kontakt med sine halvsøskende, og han har ikke tænkt sig at gøre yderligere ved sagen. Ansøgeren har desuden oplyst, at hun efter at fået opholdstilladelse [i efteråret] 2017 flere gange har været i Marokko, uden at hun er blevet opsøgt eller efterstræbt af

sin svigerfamilie. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Marokko vil være i konkret risiko for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2." Maro/2019/5

Nævnet meddelte i **august 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Armenien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske armenere og kristne. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den kvindelige ansøger i Armenien arbejdede på et apotek. I sommeren 2015 fik hun kendskab til, at hun på foranledning af sin chef [A]s instrukser ulovligt havde solgt receptpligtig medicin. Den kvindelige ansøger konfronterede dagen efter sin chef og meddelte sin opsigelse. [A] accepterede ikke opsigelsen og truede med, at han kunne bevise over for myndighederne, at hun havde deltaget i lovovertrædelserne. Den mandlige ansøger anmeldte efterfølgende episoden til politiet. Samme aften opsøgte [A] og tre ukendte personer ansøgernes bopæl, hvor de overfaldt ansøgerne og truede dem på livet. [A] oplyste i denne forbindelse, at det var apotekets magtfulde ejer, der var bagmanden for den ureglementerede udlevering af medicin. Dagen efter kontaktede ansøgerne politiet igen, og efter yderligere fem dage udrejste ansøgerne af Armenien. Under Udlændingestyrelsens behandling af sagen angav ansøgerne oprindeligt falske oplysninger om deres identiteter og statsborgerskab, herunder at de var russiske statsborgere. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til, at ansøgerne kunne udsendes til Rusland eller Georgien. Nordsjællands Politi anmodede [i efteråret] 2016 Rigspolitiet om at rette henvendelse til Interpol i Rusland, Armenien og Georgien med henblik på en klarlæggelse af ansøgernes identiteter. Interpol Yerevan, Armenien, meddelte ved mail [i efteråret] 2016 Nordsjællands Politi, at ansøgerne formentligt kunne identificeres som armenske statsborgere, men at de i Armenien var registreret under andre personoplysninger end dem, de havde oplyst over for de danske myndigheder. Ved udrejsekontrol hos Nordsjællands Politi [i efteråret] 2016 erkendte ansøgerne de af Interpol Yerevan oplyste identiteter, og at de var armenske statsborgere. [I starten af] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen at genoptage sagen med henblik på at foretage en ny førsteinstansbehandling i lyset af de nye oplysninger. [I starten af] 2018 har Udlændingestyrelsen på ny blev meddelt ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgernes generelle troværdighed er alvorligt svækket af, at de overfor Udlændingestyrelsen har oplyst falsk identitet og nationalitet, og at de først har oplyst deres rette identitet og nationalitet i forbindelse med politiets udrejsekontrol, jf. herved udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet lægger uanset dette ansøgernes forklaring om deres identitet, nationalitet og asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på,

at ansøgerne har forklaret konsistent og – særligt under mødet i Flygtningenævnet – detaljeret om deres konflikt i Armenien, uden at forklaringerne bærer præg af udbygninger. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er divergenser i ansørgernes forklaringer om det passerede. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgerne har fremtrådt troværdige under mødet i Flygtningenævnet og har kunnet forklare om detaljer i deres asylmotiv uden tøven. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgerne har en konflikt med den kvindelige ansøgers tidligere chef, [A], og oligarken [B], fordi den kvindelige ansøger ikke ville medvirke til udlevering af medicin på ulovlig vis fra det apotek, hvor hun var ansat som farmaceut. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse til grund, at ansøgerne anmeldte forholdet til politiet, og at den kvindelige ansøgers chef sammen med tre andre mænd samme aften opsøgte familien i deres hjem, bankede den mandlige ansøger og truede med at dræbe familien. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at ansøgerne derefter på ny henvendte sig til politiet, hvor det blev oplyst, at man adlød ordrer ovenfra, og ansøgerne blev rådet til ikke at gøre mere ved sagen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne herved har sandsynliggjort, at de er efterstræbt af den kvindelige ansøgers tidligere chef, [A], og oligarken [B], og at ansøgerne ikke kan opnå den fornødne beskyttelse fra myndighederne. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Armenien vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet bemærkes, at ansørgernes konflikt ikke findes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Arme/2019/5

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er ugandisk statsborger og er født og opvokset i byen [...]. Hun er etnisk ryankole, tilhører sebei stammen og er kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren at blive dræbt af sin farbror, der krævede, at ansøgeren skulle lade sig omskære for at modtage sin arv efter faren og efterfølgende har truet med at dræbe ansøgeren, hvis ikke hun opgav den sag, som hun anlagde ved domstolene for at få sin arv. Ansøgeren har til sagen oplyst, at hendes far, som hun kun havde mødt to gange, afgik ved døden i [begyndelsen af] 2012. [I sommeren] 2012 blev der afholdt et traditionelt begravelsesritual for faren. Ansøgeren fik af farbroren at vide, at hun havde arvet jord efter faren, men at hun skulle lade sig omskære, før hun kunne få sin arv. Ansøgeren nægtede at lade sig omskære, og selv om hendes faster og to andre kvinder flåede hendes tøj af, således at hun fik mærker over hele kroppen, lykkedes det for hende at stikke af. Dagen efter rettede ansøgeren sammen med moren henvendelse på den lokale politistation for at melde overfaldet til politiet. Efterfølgende blev der indledt en retssag, som stod på i flere år, uden at der skete noget konkret i sagen. Det seneste retsmøde blev afholdt i 2018. Ansøgeren har

forsøgt at finde en løsning med sin farbror, men farbroren har ikke været indstillet herpå og har truet ansøgeren. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens konflikt med sin farbror er en privatretlig jordkonflikt, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Ansøgeren har forklaret, at hun og hendes mor anlagde en retssag om retten til den jord, ansøgeren har arvet efter sin far. Retssagen har efter ansøgerens forklaring verseret ved retten, tilsyneladende gennem en årrække som følge af farbrorens udeblivelse fra flere retsmøder. Ansøgeren har forklaret, at hendes farbror har truet hende, og at han har udtalt, at han vil slå hende ihjel, hvis hun ikke opgav retssagen, og hvis hun blev ved med at ringe til ham. Under retssagens forløb, frem til 2016, har ansøgeren boet samme sted i Kampala, hun har deltaget i flere retsmøder, og hun har flere gange selv taget telefonisk kontakt til farbroren, uden at farbroren har opsøgt hende, hverken mens hun boede i Kampala, eller fra 2016 mens hun boede hos moderen. Det beror på ansøgerens egen formodning, at det var farbroren eller nogen med tilknytning til denne, der en nat i [slutningen af] 2016 bankede på hendes dør. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at hun modtog den sidste trussel fra farbroren [foråret] 2018, hun udrejste først [cirka tre måneder senere], på hvilket tidspunkt hun havde fået visum til Danmark, og hun søgte først asyl i [efteråret] 2018. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerens konflikt med farbroren ikke har en sådan karakter eller intensitet, at den er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har været i stand til at modstå kravet om omskæring, og det forhold, at hendes farbror og tante ikke måtte være blevet straffet for at forsøge at omskære ansøgeren ved tvang, kan ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ugan/2019/12

Der kan i øvrigt henvises til den i kapitel 2.3 nævnte afgørelse afgh/2019/156 og den i kapitel 6.15 nævnte afgørelse afgh/2019/110.

## 6.15 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredtstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Nævnet fandt på daværende tidspunkt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugalternativ ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Flygtningenævnet tog i 2015 stilling til anvendelse af IFA i Somalia i en række sager. For eksempler på, at nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugalternativ var opfyldt, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 490ff.

Som eksempel på, at nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugalternativ, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 497ff.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod Storbritannien (application no. 44539/11) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugalternativ, at

visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. Storbritannien havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCR's guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempler fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra [landsby] i Balkh, Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [A], som er kommandant i Balkh-provinsen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at kommandant [A] omkring et halvt år forud for ansøgerens udrejse af Afghanistan afkrævede ansøgerens far et beløb på 50.000 afghani. [A] gjorde endvidere krav på ansøgerens fars jord, hvis ikke ansøgerens far betalte ham. [A] op søgte herefter jævnlige ansøgerens far og krævede jorden udleveret. Han truede med at kidnappe en af ansøgerens fars sønner, hvis ikke ansøgerens far overdrog jorden til [A]. [I starten af] 2017 blev ansøgerens far opsøgt af Taliban, mens han arbejdede på familiens jord. Taliban ønskede, at ansøgeren skulle slutte sig til dem og deltage i jihad. Ansøgerens far svarede, at ansøgeren ikke kunne tilslutte sig Taliban, fordi ansøgerens far havde brug for ansøgeren. Personerne fra Taliban forlod herefter familiens jord. Om aftenen [nogle dage senere i] 2017 blev ansøgeren standset af seks bevæbnede medlemmer af Taliban, mens han var på vej ud af moskeen sammen med sin far. Mændene truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han fulgte med dem. Ansøgeren fulgte med og blev bragt til en Taliban-lejr. Efter 25 dage i lejren, flygtede han en aften ved hjælp af et Taliban-medlem, som kendte ansøgerens fars ven, [B]. Ansøgeren tog i fem dage ophold hos [B]s datter, [C], hvorefter han udrejste af Afghanistan. Mens ansøgeren opholdt sig hos [C], ransagede Taliban ansøgerens families bopæl to gange og spurgte, hvor ansøgeren var. Taliban truede desuden med at tage en af ansøgerens brødre med, hvis ansøgeren ikke kom tilbage. [A]s mænd ransagede også ansøgerens families bopæl og sagde til ansøgerens far, at de vidste, at ansøgeren havde tilsluttet sig Taliban. [A]s mænd tog ansøgerens far med og tilbageholdt ham i en dag, indtil ældrerådet i ansøgerens landsby overbeviste kommandanten om, at Taliban havde taget ansøgeren med tvang. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet kan således lægge til grund, at [A], der er en rig og magtfuld kommandant, har krævet jord fra ansøgerens far, og at der i den forbindelse er opstået en jordkonflikt. Det kan endvidere lægges til grund, at ansøgeren har været kidnappet af Taliban, og at han derfor er i et asylbegrundende modsætningsforhold til de talibangrupper, der hører til i hans hjemområde. Et flertal af Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende overgreb, hvis han tager ophold i Kabul eller Herat. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke kan anses for at være profileret i forhold til Taliban, hvorfor det ikke kan antages, at Taliban vil efter-



stræbe ham udenfor lokalområdet. Flygtningenævnets flertal har i relation til konflikten med [A] vurderet, at der er tale om en lokal konflikt, ligesom flertallet har lagt vægt på, at ansøgeren både efter sine forklaringer i Udlændingestyrelsen og for nævnet ikke har modtaget oplysninger om, at hans far eller andre familiemedlemmer har været udsat for nogen former for overgreb fra [A]s side. Henset til, at ansøgeren er en arbejdsduelig mand uden helbredsmæssige problemer finder flygtningenævnets flertal endvidere, at ansøgeren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted end på sin hjemegn, herunder i Kabul. Flygtningenævnets flertal finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/76

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk afghaner og sunni-muslim fra Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter de mænd, som opsøgte ham i Afghanistan, og som han formoder er fra Haqani-gruppen, samt at han har en konflikt med sin familie. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i 2011 blev kontaktet af to mænd, som forsøgte at overtale ansøgeren til at bombe det indiske konsulat, hvor ansøgeren arbejdede som sikkerhedsvagt. Ansøgeren gav sit telefonnummer til de to mænd, så de kunne kontakte ansøgeren. Ansøgeren fortalte om henvendelsen fra de to mænd til sin ven og kollega, der kontaktede politiet. Ansøgeren planlagde herefter et nyt møde med mændene, hvorved politiet var til stede og anholdte en af de to mænd. Efter hændelsen modtog ansøgeren flere opkald fra forskellige telefonnumre, og ansøgeren blev truet med at blive slået ihjel, hvis han ikke trak anklagerne mod manden tilbage. Ansøgeren modtog endvidere et trusselsbrev. Ansøgeren fandt senere ud af, at mændene formentligt var fra Haqani. I [sommeren] 2011 udrejste ansøgeren af Afghanistan til Indien for at studere. I [sommeren] 2014 flyttede ansøgeren tilbage til Afghanistan, og i [sommeren] 2015 blev ansøgeren opsøgt i parken, som ansøgeren ofte var i, fordi den lå på vej til ansøgerens arbejde. Ansøgeren blev opsøgt af samme mand, som han tidligere havde hjulpet med anholdelsen af, og ansøgeren blev truet med at blive slået ihjel. Da ansøgeren i [efteråret] 2015 ved midnatstid kom kørende fra et bryllup på sin motorcykel, blev han jagtet af en bil, og personer i bilen affyrede skud mod ansøgeren. Ansøgeren modtog endvidere herefter et opkald, og blev kaldt forræder og spion. Ansøgeren udrejste i [efteråret] 2015, fire dage efter skudepisoden. Ansøgeren har om sin konflikt med sin familie oplyst, at de er meget religiøse, og at ansøgeren bliver psykisk presset af dem, fordi ansøgeren ikke er religiøs. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren hverken i sit asylansøgningskema [udfyldt i slutningen af] 2015, til oplysnings-

og motivsamtalen [i sommeren] 2016 eller asylsamtalen [i slutningen af] 2016 som asylmotiv har henvist til en generel konflikt i Afghanistan eller en konkret konflikt med sin familie i anledning af, at han ikke er praktiserende sunni-muslim. Ansøgerne har endvidere (til samtalerne med Udlændingestyrelsen) ikke forklaret om episoder, hvor han har udtalt sig imod islam eller om tanker om at udtale sig sådan. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er i risiko for asylbegrundende forfølgelse i anledning af, at han ikke er praktiserende sunni-muslim. Nævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren frem til sin udrejse af Afghanistan i 2015 boede sammen med sin familie, og at det ifølge ansøgerens forklaring var ansøgerens mor, der rådede ansøgeren til at udrejse af Afghanistan, og at det var ansøgerens far, der kontaktede en menneskesmugler for at arrangere udrejsen. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen alene forklarede om psykisk pres fra sin familie, ligesom ansøgeren forklarede, at han aldrig på nogen måde var blevet truet af familien, og at han ikke frygtede, at de ville gøre ham ondt. Flygtningenævnet kan i øvrigt lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår troværdig, detaljeret og konsistent, og nævnet finder efter en samlet vurdering, at de divergenser, der er i ansøgerens forklaringer, er af underordnet karakter og ikke kan føre til en tilsidesættelse af ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren er kommet i et modsætningsforhold til Haqani i sit lokalområde, og det er derfor sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden hertil vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men ikke § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at det ikke er sandsynliggjort, at Haqani vil have evne eller vilje til at efterstræbe ham over hele Afghanistan. Nævnet lægger herved vægt på, at personer tilknyttet Haqani ikke har efterstræbt ansøgeren på bopælen, selvom sådanne personer ifølge ansøgeren har afleveret et trusselsbrev der. Spørgsmålet er herefter, om det er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end på ansøgerens hjemegn. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted i Afghanistan end sin hjemegn. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren er en enlig og arbejdsduelig mand, der tidligere har arbejdet i Afghanistan, at ansøgeren tidligere har etableret sig i Indien, og at han, da han vendte tilbage til Indien, tog ophold i Kabul en måned. Det forhold, at ansøgeren ifølge de lægelige oplysninger lider af visse psykiske vanskeligheder, herunder OCD og depression, kan ikke føre til en anden vurdering henset til den konkrete karakter af vanskelighederne. Det bemærkes herved, at ansøgeren ikke er i medicinsk behandling herfor, og at ansøgeren allerede oplevede vanskeligheder, mens han var i Afghanistan, hvorfor han dér fik medicin. De generelle forhold i Afghanistan er, omend vanskelige, ikke asylbegrundende, og Flygtningenævnet finder herefter efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger, at det som alternativt til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage op-

hold i f.eks. i Kabul eller Mazar-e-Sharif. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren må antages at være i stand til at etablere sig i f.eks. en af storbyerne Kabul eller Mazar-e-Sharif på et rimeligt niveau, og at ansøgeren derfor kan henvises til at tage ophold i en af disse byer som intern flugt alternativ uden at risikere overgreb efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/110

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan. Se som eksempler herpå:

Nævnet **omgjorde i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk tadjik og muslim af trosretning fra [by], [provins], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [sommer] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens oprindelige sag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive forfulgt af sin fætter, der er medlem af Taliban, og som vil have klageren til at deltage i jihad. Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel Herat eller Mazar-E Sharif. I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: ”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen

er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtnings vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtninge-nævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.” Klageren er meddelt opholdstilladelse i Danmark med beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet finder, at principperne for anvendelse af internt flugalternativ for konventionsflygtninge finder anvendelse for personer med beskyttelsesstatus. Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91. Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: ”Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besvær-

ligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53. Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Taliban magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR's guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018. Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund. Navnlig under hensyntagen til, at klagerens konflikt i forhold til Taliban er understøttet af klagerens farbror og fætre, finder Flygtningenævnet ikke, at det er godtgjort, at klageren kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan. Det er således ikke relevant at henvise klageren til at tage ophold i Herat eller Mazar E-Sharif. Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, at opholdstilladelsen kan nægtes forlænget. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det skal være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i det pågældende område. Ved denne vurdering lægger Flygtningenævnet navnlig vægt på, at klageren kom til Danmark som uledsaget mindreårig, og blev meddelt beskyttelsesstatus. Han har boet her i landet i knapt seks og et halvt år, men er dårligt integreret. Han lider af PTSD og har et narkotikamisbrug. Han modtager i et vist omfang lægelig behandling. Hans eneste bror har indtil videre opholdstilladelse i Danmark. Han har ingen familie, som han har kontakt med, i hjemlandet. Han har ingen tilknytning til andre områder i Afghanistan. På trods af at klageren må anses for dårligt integreret i Danmark, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at det heller ikke vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i Herat eller Mazar E-Sharif. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [efteråret] 2018, således at klageren fortsat skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2019/12

Nævnet **omgjorde i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning. Klageren kommer fra landsbyen [by] i provinsen [provins], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte i [foråret] 2017 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive

slået ihjel af Taliban, idet hans far blev slået ihjel af Taliban efter at have videregivet oplysninger om Taliban til de afghanske myndigheder, hvorpå Taliban opsøgte klagerens bopæl for at få klageren udleveret. Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks. Herat eller Mazar-e-Sharif. I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen. Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: ”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK’s artikel 3. I situationer,

hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.” Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund og finder herefter, at klageren ikke kan henvises til at tage ophold i sit hjemområde. Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91. Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR’s Guidelines on International Protection: ”Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder (”undue hardship”). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredtstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR’s håndbog, pkt. 53. Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, påhviler asylmyndighederne. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Talibans magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR’s guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018. For så vidt angår klagerens individuelle konflikt bemærker nævnet, at der ikke foreligger oplysninger, der støtter, at Taliban ikke længere interesserer sig for klageren. Nævnet bemærker i øvrigt, at konflikten med Taliban, der førte til klagerens flugt, er af nyere dato. Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, at det vil være relevant at henvise ansøgeren til at tage ophold i et andet sted i Afghanistan. Nævnet bemærker tillige, at klageren aktuelt er anbragt på institutionen [Navn på institution], der efter det oplyste er et bosted for personer med behov for omfattende støtte. Det fremgår således om ansøgeren i brev af 9. februar 2018 fra Vejen Kommune blandt andet: ”[A] beskrives via screeningsrapport af 16. oktober



2017, som en dreng, der er yderst presset. Rapporten peger blandt andet på, at [A] kan have en kompleks PTSD, idet han ved udarbejdelse af screeningsrapporten var påfaldende i kontakten og svarede usammenhængende under interviewet. Han havde svært ved at forstå, hvordan verden hænger sammen og manglede mentaliseringsevne. Rapporten peger ligeledes på, at der i [A]s tilfælde kan være tale om personlighedsforstyrrelse og/eller en mental retardering. Det er uvist, om [A]s vanskeligheder stammer fra udviklings-traumatiske oplevelser i barndommen. ”Nævnet finder efter disse oplysninger om klagerens person heller ikke, at det vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [efteråret] 2018 således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/9

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Rusland. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ingusjeter og muslim fra Nazran-distriktet, Ingusjetien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive slået ihjel af sin ældste bror, [A], eller andre fra familien. Hun har til støtte herfor som noget nyt oplyst, at hun i Danmark har haft et forhold til en tjetjensk mand. Forholdet varede i seks til syv måneder. Da ansøgeren blev gravid, forlod han hende og begyndte at sprede rygter om ansøgeren. [Dato i efteråret] 2018 modtog ansøgeren et opkald fra sin lillebror, [B], som fortalte, at ansøgeren havde bragt skam over familien. Samme dag modtog ansøgeren et opkald fra sin søster, [C], som fortalte, at der gik rygter om ansøgeren i landsbyen i hjemlandet. Ansøgeren fik efterfølgende en abort. Ansøgeren har derudover som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes tidligere ægtefælle og hans familie vil tage hendes barn fra hende. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med nævnets tidligere afgørelse af [dato i foråret] 2017 til grund, at ansøgeren har haft en konflikt med sin eksmand og hans familie, som hun frygter vil tage hendes datter, og med sin ældste bror, som ville bortgifte hende til en ældre mand og give ansøgerens datter tilbage til eksmanden. Flygtningenævnet lægger endvidere i overensstemmelse med ansøgerens konsistente og troværdige forklaring, der understøttes af journalnotat fra Røde Kors Center Sandholm og uddrag af ansøgerens socialjournal, til grund, at hun i [måned i efteråret] 2016 er blevet opsøgt af en ingusjetisk talende mand i Sandholmljren, som ville have hende med tilbage til hjemlandet til hendes storebror, og som tog fat i ansøgeren, sparkede hende og truede hende med kniv. Nævnet lægger herudover i overensstemmelse med ansøgerens troværdige forklaring, der understøttes af de lægelige oplysninger om, at hun [primo] 2017 har fået foretaget en provokeret abort, til grund, at hun har haft et forhold til en tjetjensk mand, som forlod hende, da hun blev gravid og derefter begyndte at sprede rygter om ansøgeren og fotos af hende i letpåkledt tilstand. Nævnet



finder på den baggrund også at kunne lægge til grund, at ansøgeren i [måned i efteråret] 2018 blev ringet op af sin lillebror, som tidligere havde beskyttet hende i konflikten med storebroren og eksmandens familie, og at lillebroren nu var blevet bekendt med rygterne om ansøgerens udenomsægteskabelige forhold og derfor var meget vred på hende, idet han mente, at hun havde bragt skam over familien. Nævnet lægger videre efter ansøgerens forklaring til grund, at både hendes egen familie og eksmandens familie nu efterstræber ansøgeren på livet, da hun efter deres opfattelse har bragt yderligere skam over begge familier under sit ophold i Danmark. Nævnet bemærker, at ansøgerens oplysninger stemmer overens med de foreliggende baggrundsoplysninger om de herskende æresnormer i Nordkaskasien. Nævnet finder således – også når henses til princippet om the benefit of the doubt, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Ingusjetien vil være i risiko for asylbegrundende overgreb i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet nævnet ikke finder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Rusland. De danske myndigheder har bevisbyrden for, at det er rimeligt og relevant at henvise ansøgeren og hendes nu 11-årige datter til at tage ophold et andet sted i hjemlandet. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens bror fandt ud af, at hun opholdt sig i Moskva, efter at hun i 2014 var blevet udsendt af Danmark. Når dette sammenholdes med baggrundsoplysningerne om, at det forekommer, at tjetjenske kvinder, som flygter til andre dele af Rusland på grund af overgreb fra deres familie, kan blive fundet af deres familie ("Landeprofil Tjetjenien", marts 2017, fra Dansk Flygtningehjælp) og øvrige baggrundsoplysninger om, at forholdene for kvinder i Ingusjetien og Tjetjenien er sammenlignelige, finder nævnet ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren og hendes datter meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Rusl/2019/19

For yderligere praksis henvises til Flygtningenævnets beretning 2018, afsnit 6.15.

## Kapitel 7

### Statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde

#### 7.1 Indledning

Flygtningenævnet anså tidligere statsløse palæstinensere fra Libanon for automatisk omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet vurderede herefter, om Libanon kunne tjene som ansøgerens første asylsøgende land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet skelnede ikke imellem UNRWA-registrerede og ikke UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere fra Libanon.

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra andre lande end Libanon, foretog Flygtningenævnet en sædvanlig asylretlig vurdering i forhold til det land, hvor ansøgeren havde fast bopæl. Flygtningenævnet skelnede ikke imellem UNRWA-registrerede og ikke UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere.

I forlængelse af Flygtningenævnets behandling af en konkret sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon foretog Flygtningenævnet i slutningen af 2017 en undersøgelse af andre landes behandling af asylsager vedrørende statsløse palæstinensere til brug for Flygtningenævnets overvejelser vedrørende den danske praksis. På baggrund af de indkomne svar, EU-Domstolens praksis og UNHCR's guidelines vedrørende statsløse palæstinensere og anvendelsen af flygtningekonventionens artikel 1 D, drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde den 29. august 2018 nævnets praksis vedrørende statsløse palæstinensere og besluttede at ændre nævnets hidtidige praksis.

For en nærmere redegørelse for nævnets tidligere praksis og baggrunden for ændringen heraf henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 481ff.

Om praksisændringen fremgår det af Flygtningenævnet hjemmeside:

”Praksisændringen indebærer, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, fremover som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, ”at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med orga-

nets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWA's operationsområde.”

Det betyder, at en statsløs palæstinenser fra mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen.

Det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om ansøger er udelukket fra eller automatisk skal anses for omfattet af Flygtningekonventionen.

Der vil således ikke fremover være retlig forskel på behandlingen af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra Libanon og statsløse palæstinensere fra UNRWA mandat-området i øvrigt.

Statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet, berøres ikke af praksisændringen, men behandles fortsat i forhold til det land, hvori de har fast bopæl.”

På baggrund af beslutningen genoptog og hjemviste Flygtningenævnet de allerede afgjorte sager, der var omfattet af praksisændringen, hvor nævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor ansøger fortsat opholdt sig her i landet i udsendelsesposition, med henblik på en fornyet behandling i første instans. Nævnet hjemviste videre alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og hvor nævnet havde stadfæstet et afslag på statusændring, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans. Tilsvarende hjemviste Flygtningenævnet alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der havde en verserende spontan asylsag eller en verserende statusændringsklagesag i nævnet, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

Flygtningenævnet har fra slutningen af 2018 modtaget et særdeles stort antal henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der ønskede at være omfattet af Flygtningenævnets praksisændring som besluttet på koordinationsudvalgs-mødet den 29. august 2018. Dette drejede sig primært om henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og som ikke tidligere havde haft en statusændringssag i Flygtningenævnet, men Flygtningenævnet modtog tillige flere henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der ikke tidligere havde søgt om asyl i Danmark. Flygtningenævnet besluttede efter aftale med Udlændingestyrelsen at videresende alle disse henvendelser til Udlændingestyrelsen fremfor at oprette en statusændringsklage i Flygtningenævnet, der efterfølgende skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Endelig har Flygtningenævnet besluttet at hjemvise et mindre antal sager vedrørende statsløse palæstinensere fra henholdsvis Algeriet og Libyen til Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på at vurdere UNRWAs begreb om efterkommere.

## 7.2 Høringer

I forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af konkrete sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde er der opstået en række spørgsmål, som udlændingemyndighederne har søgt afklaret ved høringer gennem Udenrigsministeriet og – for Udlændingestyrelsens vedkommende – fact finding-missioner til de omhandlede operationsområder.

I januar 2019 udgav Udlændingestyrelsen et notat vedrørende palæstinenseres mulighed for opholdstilladelse og statsborgerskab i Israel og UNRWAs mandatområder. Notatet er optaget på Flygtningenævnets baggrundsmateriale, som er tilgængeligt på nævnets hjemmeside [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

Endvidere udgav Udlændingestyrelsen i maj 2019 en fact finding-rapport om palæstinenseres mulighed for indrejse og ophold på Vestbredden, i Gaza og i Østjerusalem. Denne rapport er ligeledes optaget på Flygtningenævnets baggrundsmateriale.

Af særlig betydning er Udlændingestyrelsens rapport ”Lebanon – Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon” fra marts 2020 udarbejdet på baggrund af styrelsens fact finding-mission til Libanon i begyndelsen af 2020. Rapporten indeholder oplysninger om muligheden for udstedelse og fornyelse af rejsedokumenter til palæstinensere fra Libanon ved libanesiske ambassader, herunder proceduren for udstedelse/fornyelse og hvor lang tid proceduren for udstedelse/fornyelse tager. Rapporten er optaget på Flygtningenævnets hjemmeside under baggrundsmateriale.

Endelig udgav Udlændingestyrelsen i xxx 2020 en fact finding-rapport om xxx på baggrund af en mission til Jordan i foråret 2020. Rapporten er optaget på Flygtningenævnets baggrundsmateriale.

## 7.3 Praksis fra de fem operationsområder

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 10 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs operationsområder. Herudover har nævnet i en enkelt sag taget stilling til, hvorvidt en syrisk statsborger kunne aflede konsekvensstatus af sin ægtefælle, som var statsløs palæstinenser fra Syrien.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende de fem operationsområder:

### 7.3.1 Gaza

Nævnet **stadfæstede i december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. Ansøgeren fik oprindeligt afslag af Udlændingestyrelsen i december 2015, og Flygtningenævnet stadfæstede i august 2016 afgørelsen. I september 2018 blev sagen genoptaget og hjemvist som følge af Flygtningenævnets praksisændring. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk palæstinenser og sunni-muslim fra [...], Gaza. Ansøgeren har været medlem af Hamas fra 2006-2008. Fra 2007-2008 var han tilknyttet Al-Qassam-Brigaderne, som er den militante afdeling af Hamas. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter Hamas og frygter, at han vil blive fængslet. Ansøgeren frygter endvidere, at han som forhenværende medlem af Hamas vil blive tilbageholdt i Israel eller Egypten, såfremt han rejser tilbage til Gaza. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i forbindelse med valget i Palæstina i 2006 blev medlem af Hamas, og i en periode på omkring et år deltog han i forskellige aktiviteter for Hamas. Fra 2006 til 2007 deltog han i demonstrationer for Hamas og hængte plakater op. I 2007 blev han en del af den militante afdeling af Hamas, Al-Qassam-Brigaderne, tilknyttet underafdelingen [...]. Ansøgerens opgaver bestod i at vogte Hamas-bygninger i centrum af [hjembyen] i Gaza og kontrolposter og i det hele forsvare området mod israelske angreb. Da han følte sig udnyttet af Hamas og følgelig ikke længere troede på Hamas’ ideologi, løsrev han sig i 2008. Ansøgeren blev efter løsrivelsen gentagne gange indkaldt til afhøringer, og han blev fængslet flere gange, ligesom han blev udsat for tortur. Ansøgeren udrejste illegalt af Gaza i 2011, da han blev indkaldt til en afhøring hos Hamas, hvor han frygtede, at han ville blive fængslet. Ansøgerens familie modtog også efter hans udrejse og frem til 2017 indkaldelser fra Hamas, og han blev i 2012 idømt 15 års fængsel. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg havde besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA-mandatområdet, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. punktum. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. På baggrund af ansøgerens oplysninger til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2014 og samtalen med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2019, hvorefter hans mor har et UNRWA-kort, hvor hans navn er opført, og at hans forældre og søskende i Gaza får UNRWA hjælp, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand. Flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. punktum, har følgende ordlyd: ”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De For-

enede Nationers højkommissær for flygtninge.” Spørgsmålet er herefter i første række, om ansøgeren ”for nærværende nyder beskyttelse eller bistand” fra UNRWA og dermed er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. punktum. Det fremgår af præmis 53 i sag C-31/09 af 17. juni 2010 fra EU-Domstolen (Bolbol-sagen), at en person nyder beskyttelse eller bistand fra et organ under De Forenede Nationer, bortset fra UNHCR, når denne person rent faktisk har adgang til denne beskyttelse eller bistand, og af samme doms præmis 52 fremgår, at en registrering hos UNRWA er tilstrækkeligt bevis for, at personen rent faktisk har modtaget hjælp fra dette agentur. Samme opfattelse fremgår af punkt 12 i de omhandlede guidelines, hvori det anføres blandt andet: ”Thus, Article 1 D is clearly intended to cover all Palestinian refugees ”falling under the mandate of UNRWA, regardless of when, or whether, they are actually registred with that agency, or actually receiving assistance.”” På den anførte baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren rent faktisk har adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA i Gaza, og at han derfor er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. punktum, medmindre udelukkelsen er bortfaldet i medfør af bestemmelsens 2. punktum. Flygtningenævnet kan i det hele tiltræde nævnets afgørelse [fra sommeren] 2016 og bemærker hertil, at ansøgeren endvidere under samtalerne med Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet har forklaret divergerende om tidspunkterne for, hvornår han blev tilbageholdt i seks måneder af Hamas og for, hvornår han udrejste af Gaza. Flygtningenævnet finder derfor i lighed med nævnets tidligere afgørelse [fra sommeren] 2016, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i sin helhed må tilsidesættes, og at de af ansøgerens fremlagte bilag derfor ikke kan tillægges vægt. Ansøgeren således ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gaza vil være i en sådan personlig usikkerhedstilstand, at det er umuligt for UNRWA at sikre ham levevilkår i overensstemmelse med deres opgave. Det bemærkes i denne forbindelse, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Gazastriben – uanset at de er vanskelige - ikke kan føre til et andet resultat. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af artikel 1 D, 1. punktum, i flygtningekonventionen og således er udelukket fra at opnå asyl i Danmark, idet Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren frivilligt er udrejst af Gaza og må formodes igen at kunne indrejse i Gaza og tage lovligt ophold og have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2019/9

### 7.3.2 Jordan

Nævnet **hjemviste i september 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [...] Shamalia, Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af familien til en ung kvinde, [...], som han har haft et forhold til. [Ansøgerens forklaring

vedrørende asylmotivet er udeladt, red.] Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen blandt andet har oplyst, at han er statsløs palæstinenser, og at hans advokat i sit indlæg til nævnet har fremlagt ansøgerens registreringsbevis hos UNRWA. Nævnet finder på den baggrund, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen – der under mødet i nævnet har oplyst ikke at have foretaget en ID-vurdering af ansøgeren – med henblik på en ID-vurdering”. Jord/2019/4

### 7.3.3 Libanon

Der kan henvises de i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 491ff nævnte afgørelser.

### 7.3.4 Syrien

Nedenstående sag vedrører en syrisk statsborger, hvis ægtefælle, som er statsløs palæstinenser fra Syrien, af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. punktum:

Nævnet meddelte i **december 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2017, og at hun [i foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har i [sommeren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter myndighederne og de generelle forhold i Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes to sønner er i den militærpligtige alder og således har unddraget sig militærtjeneste. Hun har endvidere oplyst, at hendes ældste datter har forladt sin stilling i det offentlige uden tilladelse hertil. Klageren har ydermere oplyst, at baggrunden for, at hun ikke oplevede problemer under sit ophold i Syrien i 2014, var, at hendes sønner var under uddannelse og således fritaget fra militærtjeneste, hvorimod sønnerne ikke længere er under uddannelse og derved har unddraget sig militærtjeneste. I forhold til datteren har klageren oplyst, at da klageren og hendes datter var i Syrien i 2014, havde hendes datter endnu orlov fra sit arbejde i det offentlige og havde således ikke forladt stillingen uden tilladelse. Klageren har i forlængelse heraf oplyst, at hun og datteren måtte betale bestikkelse, da datteren skulle udrejse af Syrien i 2014. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder dog ikke, at klageren på baggrund af sine sønners manglende udførelse af militærtjeneste og datterens udeblivelse fra sit statslige job som underviser efter udløb af orlov i 2014 vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra de syriske

myndigheders side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke personligt har haft konflikter med myndighederne i Syrien, og at de nævnte forhold ikke kan anses for at have en sådan konkret betydning i forhold til klageren, at hun på dette grundlag har sandsynliggjort et behov for beskyttelse efter de nævnte bestemmelser, herunder som følge af en risiko for kønsrelateret forfølgelse. Nævnet har navnlig lagt vægt på, at klageren eller hendes familiemedlemmer ikke kan anses for særligt profilerede. Klageren opfylder derfor ikke selvstændigt betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin ægtefælles status som konventionsflygtning i medfør af § 7, stk. 1, jf. artikel 1 D, 2. punktum, i flygtningekonventionen. Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles efter praksis samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Af UNHCR's Handbook, kapitel 6 om familiens enhed fremgår: "181. Beginning with the Universal Declaration of Human Rights, which states that "the family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State", most international instruments dealing with human rights contain similar provisions for the protection of the unit of a family. 182. The Final Act of the Conference that adopted the 1951 Convention: Recommends Governments to take the necessary measures for the protection of the refugee's family, especially with a view to: (1) Ensuring that the unity of the refugee's family is maintained particularly in cases where the head of the family has fulfilled the necessary conditions for admission to a particular country. (2) The protection of refugees who are minors, in particular unaccompanied children and girls, with special reference to guardianship and adoption. 183. The 1951 Convention does not incorporate the principle of family unity in the definition of the term refugee. The above mentioned Recommendation in the Final Act of the Conference is, however, observed by the majority of States, whether or not parties to the 1951 Convention or to the 1967 Protocol. 184. If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependant if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependant member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for." Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren, der er syrisk statsborger, og hendes ægtefælle, der er statsløs palæstinenser fra Syrien, er indrejst sammen, og at de uanset, at de ikke er af samme nationalitet, i givet fald vil skulle rejse tilbage til samme hjemland. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet – navnlig med henvisning til princippet om familiens enhed – at klageren og dennes ægtefælle bør sidestilles med ægtefæller af samme nationalitet. Klageren bør derfor meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.



1, i konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Flygtninge-nævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren som konsekvens af ægtefællens status som konventionsflygtning i medfør af artikel 1D, 2. punktum, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2019/56

For en nærmere gennemgang af reglerne om konsekvensstatus henvises til afsnit 6.10.

### 7.3.5 Vestbredden

Nævnet **stadfæstede i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 2015. Ansøgeren fik oprindeligt afslag af Udlændingestyrelsen i september 2016, og Flygtninge-nævnet stadfæstede i januar 2017 afgørelsen. I september 2018 blev sagen genoptaget og hjemvist som følge af Flygtninge-nævnets praksisændring **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Vestbredden. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har aldrig tidligere haft problemer med selvstyremyndighederne eller de israelske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ønsker at leve sammen med sin ægtefælle i Danmark, da de hverken har mulighed for at bo sammen i Syrien eller på Vestbredden. Ansøgeren har videre henvist til, at hans bror, [A], efter ansøgerens udrejse kom i slagsmål med en israeler. Ansøgerens bror slog israeleren med en jernstang, hvorefter broren blev anholdt af den israelske efterretningstjeneste og idømt fængsel i 16 år. Ansøgerens far og to brødre, [B] og [C], blev anholdt i samme forbindelse. Faren og [C] blev afhørt om [A]s forhold og løsladt efter 15 dage. [B] blev idømt fængsel i seks år, fordi han i forbindelse med anholdelsen havde truet en israelsk officer. Den israelske efterretningstjeneste afleverede en indkaldelse til ansøgeren, hvoraf det fremgik, at han skulle melde sig hos den israelske efterretningstjeneste i [...]. Indkaldelsen blev afleveret til ansøgerens familie. Efterretningstjenesten har ikke senere opsøgt familiens bopæl. [I sommeren] 2018 offentliggjorde Flygtninge-nævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA-mandatområdet, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. punktum. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtninge-nævnet skal indledningsvis bemærke, at ansøgeren overfor Udlændingestyrelsen i forbindelse med samtalerne har forklaret, at han ikke er udrejst fra Vestbredden på grund af konflikter

med hverken myndigheder, private personer eller klaner i Palæstina, men alene fordi han ønskede at leve sammen med sin syriske ægtefælle. Han har videre forklaret, at det ikke var muligt for ægtefællen at indrejse til Vestbredden, ligesom han ikke kunne rejse til Syrien, hvorfor parret i stedet valgte at rejse til Danmark. Ansøgeren har videre forklaret, at hverken han eller hans forældre er registreret ved UNRWA, ligesom han ikke har boet i en UNRWA flygtningelejr eller modtaget nogen form for hjælp fra UNRWA. Ansøgeren har ikke givet møde i forbindelse med hverken nævnets behandling af sagen eller til advokatens møde med ham forud herfor. Flygtningenævnet har på grundlag af ansøgerens forklaringer overfor Udlændingestyrelsen lagt til grund, at ansøgeren ikke har påberåbt sig at være berettiget til konventionsstatus som følge af flygtningekonventionens artikel 1D som følge af, at han har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren og hans familie ikke har haft denne adgang, og at der dermed ikke er konventionsstatus på denne baggrund. Ansøgeren er derfor ikke udelukket i medfør af flygtningekonventionens artikel 1D, 1. punktum. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen og den tidligere nævnsafgørelse fra [begyndelsen af] 2017 lægge ansøgerens forklaring om de omstændigheder, der førte til udrejsen, til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren var udrejst fra Vestbredden cirka en måned før den episode, der førte til, at hans bror blev anholdt og senere idømt fængsel i 16 år. Videre lægger nævnet til grund, at ansøgerens far og broren [C] også blev anholdt men løsladt betingelsesløst efter 15 dages tilbageholdelse. Nævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Vestbredden i lyset af tilsigelsen til at møde hos det israelske efterretningstvæsnen kan risikere anholdelse, afhøring og en kortere tilbageholdelse, men henset til farens og brorens hurtige løsladelse, sammenholdt med at efterretningstvæsnet kun har opsøgt familien en gang for at få fat i ansøgeren, findes dette ikke at indebære forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold for statsløse palæstinensere fra Vestbredden kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Endelig bemærkes, at ansøgeren har et id-kort udstedt af myndighederne på Vestbredden, ligesom han har forklaret, at han tidligere har fået udstedt et pas. I henhold til baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens notat fra januar 2019 om palæstinenseres mulighed for at indrejse i Gaza og på Vestbredden, indebærer dette i praksis, at man har en lovlig opholdstilladelse. Nævnet lægger derfor endelig til grund, at ansøgeren legalt kan indrejse og tage ophold på Vestbredden, hvorfor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse fra [sommeren] 2019.” Stat/2019/8



## Kapitel 8

### Betydningen af kriminelle forhold

#### 8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

#### 8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at udlændingelovens

§ 31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Der henvises for så vidt angår Dublinsager og sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, til kapitel 4 og afsnit 6.1 og 6.2.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 144f., nævnte afgørelse Soma/2017/44.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og politiet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser.

### 8.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 8.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag

i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

### 8.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempler på Flygtningenævnets vurdering de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser Syri/2019/12, Erit/2019/2, Syri/2019/4, Syri/2019/22 og Iran/2020/23.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

### **8.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3**

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til nedenstående afgørelse Iran/2019/63 og den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om



en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338ff., nævnte afgørelse Li-byen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 271f., nævnte afgørelse Rwanda/2011/2.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 ”Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)”. Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 ”Alvorlig”, fremgår det af UNHCRs

Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempler på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2013 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren havde under sin asylsag henvist til, at han var forfulgt af de iranske myndigheder som følge af hans politiske aktiviteter for KDP. I 2016 blev klageren anholdt på baggrund af en international efterlysning, hvoraf det fremgik, at han var efterlyst for manddrab og ulovlig våbenbesiddelse. Politiet blev i forbindelse med efterforskningen bekendt med, at klageren over for de danske myndigheder havde oplyst en falsk identitet. Udlændingestyrelsen traf i forlængelse heraf afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen fandt, at opholdstilladelsen var opnået ved svig. Udlændingestyrelsen henviste i afgørelsen til, at trods klageren efter sagens nye oplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, var han udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af den af klageren begåede kriminalitet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har erkendt, at han har afgivet urigtige oplysninger om sin identitet for de danske myndigheder, idet han ønskede at skjule sin rette identitet. Klageren har endvidere afgivet bestemte oplysninger om sit asylmotiv til Udlændingestyrelsen, mens han bevidst har skjult andre, herunder helt centrale oplysninger om, at en Basij betjent var blevet slået ihjel af [A], og at [A] var blevet henrettet af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet finder, at der under disse omstændigheder påhviler klageren en skærpet bevisbyrde for at sandsynliggøre det asylmotiv, han påberåber sig, og Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har løftet denne. Nævnet finder således ikke, at klageren har givet nogen rimelig forklaring på, at han ønskede at skjule sin rette identitet for de danske myndigheder. Flygtningenævnet finder således ikke, at klageren og hans bror har sandsynliggjort, at de har udøvet den politiske aktivitet, som de har påberåbt sig. Klageren opfylder således ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse er således opfyldt, idet det bemærkes, at klageren ikke har sådanne personlige forhold, at dette må anses for særlig belastende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen. Klageren har som asylmotiv i spontansagen henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at de iranske myndigheder vil torturere og henrette ham. Klageren har til støtte herfor oplyst, at de iranske myndigheder har fabrikeret en falsk anklage om manddrab og ulovlig våbenbesiddelse mod ham. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at de iranske myndigheder har begæret ham udleveret som eftersøgt for drab og røveri. Flygtningenævnet bemærker, at de omhandlede forbrydelser er omfattet af udelukkelsesgrunden i flygtningekonventionens artikel 1, F (b). Det afgørende er herefter, om der er alvorlig grund til at antage, at klageren har gjort sig skyldig heri. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte de oplysninger, der er fremkommet fra de iranske myndigheder om anklagen for drab, røveri og besid-

delse af skydevåben. Det fremgår således, at der er foretaget afhøringer af klagerens familie, forurettedes familie, gerningsstedsundersøgelse og undersøgt af forurettede. Flygtningenævnet bemærker, at klageren vel har gjort gældende, at oplysningerne er uden hold i virkeligheden og konstrueret med henblik på at få klageren udleveret med henblik på forfølgelse for politiske aktiviteter. Klagerens forklaring herom er imidlertid ikke troværdig henset til klagerens tidligere urigtige og mangelfulde forklaringer for de danske myndigheder. Udlændingestyrelsen har ligeledes lagt disse oplysninger til grund for styrelsens afgørelse af [efteråret] 2016 og fundet, at klageren af denne grund isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har imidlertid fundet, at klageren som følge af den foreliggende anklage skal udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (b), subsidiært efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet finder, at der efter de fremkomne oplysninger er alvorlig grund til at antage, at klageren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse omfattet af flygtningekonventionens art. 1 F (b), og at klageren således er udelukket fra opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/63

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks fra [by], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er deserteret fra militæret. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han startede med at aftjene militærtjeneste i [militærbase] i 2001. Ansøgeren blev senere videreuddannet indenfor militærpolitiet. I perioden fra 2002-2004 arbejdede ansøgeren som vagt i [militærbase], herunder deltog han i fangetransporter. Ansøgeren blev i perioden 2004-2009 udstationeret til [by], hvor han havde til opgave at overvåge studerende på universitetet. I perioden 2009-2011 arbejdede ansøgeren som vagt i de militære træningslejre [...] og [...]. I 2011 blev han overflyttet til [militærbase]. Ansøgeren begyndte herefter at reflektere over sin fremtid og besluttede at udrejse af Eritrea. Efter ansøgerens udrejse har han skrevet og publiceret regimekritiske tekster og sange på sociale medier. Flygtningenævnet har som Udlændingestyrelsen lagt ansøgerens forklaring til grund og finder, som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herefter taget stilling til, om der er grundlag for at udelukke ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren har forklaret, at han under hele sin nationaltjeneste har arbejdet som vagt de steder, han har været stationeret, og at han havde rang af menig. Ansøgeren har videre forklaret, at han tre gange har bevogtet fangetransporter, hvor fanger blev transporteret fra militærbasen til et fængsel, og at han havde en formodning om, at fangerne havde været og ville blive udsat for overgreb, samt at han har været vidne til fysisk afstraffelse. Endelig har ansøgeren

forklaret, at han aldrig selv har udøvet vold mod nogen, tværtimod har han undladt at udføre en ordre om at afstraffe en fange, hvilket medførte, at hans løn og den årlige orlov blev inddraget. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren var tvunget til at aftjene nationaltjeneste, at han af sine overordnede var beordret til at fungere som vagt, at han ikke havde reel mulighed for at nægte at udføre opgaverne, og at han som følge af den intensive kontrol og overvågning i Eritrea vanskeligt kunne flygte, ligesom det var forbundet med stor risiko at flygte. Efter karakteren og omfanget af de handlinger, ansøgeren har udført, sammenholdt med at handlingerne blev udført under tvang, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet finder derfor ikke, at der er grundlag for at udelukke ansøgeren efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, og Flygtningenævnet meddeler ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1.” Erit/2019/5

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F’s generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at “All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as “war crimes” or “crimes against humanity” or “acts contrary to the purposes and principles of the United Nations”. In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a “serious non political crime” covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c).”

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d’État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i

det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers [i det følgende FN] mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet ”handling, der er i strid med [FN’s] mål og grundsætninger” i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN’s mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN’s Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN’s mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget

i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 6.8.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30, samt til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCRs håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrundet udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet

anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 2.

Som eksempel på sager vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

## **8.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)**

### **8.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK**

Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med SØIKs arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet, og at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil



anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

#### **8.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning**

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIKs efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIKs efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118ff.

#### **8.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3**

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f., nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 512ff., nævnte afgørelse Afg/2018/148, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 422ff., nævnte afgørelse Afg/2017/105, den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13, samt den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518f., nævnte afgørelse Iran/2015/27.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 2.

Som eksempel på sager vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 394ff., nævnte afgørelse Irak/2013/17.

### **8.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3**

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende,

at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 8.7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan der henvises til de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser Syri/2019/12, Erit/2019/2 og Soma/2019/190 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), s. 517f., nævnte afgørelse Erit/2018/7.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser Syri/2019/4, Syri/2019/22 og Iran/2020/23.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

### 8.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 8.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 8.6.

Som anført ovenfor i afsnit 8.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var køret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen. Se herfor de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 53 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 22 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1999. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2000 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev ved dom afsagt af byretten i 2014 idømt fængsel i 60 dage for vold, jf. straffelovens § 244. Klageren blev endvidere betinget udvist af Danmark. Ved dom afsagt af byretten i 2015 blev klageren idømt fængsel i 6 måneder for besiddelse af euforiserende stoffer, jf. straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 2. Dele af fængselsstraffen blev gjort betinget. Klageren blev endvidere betinget udvist af Danmark. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt fængsel i 4 måneder for vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter i gentagelsestilfælde, jf. straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med et indrejseforbud i 6 år efter udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2. Ved dom afsagt af landsretten i 2017 blev byrettens dom stadfæstet med den ændring, at straffen blev forhøjet til 6 måneders fængsel. I 2018 meddelte Procesbevillingsnævnet klageren tredjeinstansbevilling. Ved dom afsagt af Højesteret i 2018 blev landsrettens dom stadfæstet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk assyrer og kristen fra Bagdad, Irak. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af muslimske militser, fordi han har tatoveringer og er kristen. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han forlod Irak sammen med sin mor, da han var halvandet år gammel, idet klagerens far blev økonomisk presset af en gruppe, der var imod kristne. Klageren har videre oplyst, at han ikke har været i Irak siden udrejsen, hvor klageren var halvandet år gammel, og at klageren derfor ikke vil kunne klare sig i Irak, da han hverken taler kurdisk eller arabisk. Endelig har klageren oplyst, at han har hørt om, hvordan forskellige muslimske militser og grupper, herunder ISIL, behandler kristne i Irak, og at klageren derfor frygter, at de muslimske militser vil efterstræbe klageren, fordi han er assyrer og har tatoveringer. Det fremgår af klagerens mors asylsag fra 1999, at moderen udrejste af Irak, fordi dennes ægtefælle ikke ville give myndigheds-personer rabat, når de købte biler hos ham, og derfor fik problemer, ligesom moderen henviste til de generelle forhold i Irak. Klagerens mor har ikke under sin asylsag påberåbt sig problemer som følge af sin religiøse overbevisning. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger eksisterer der flere kristne samfund i Irak, herunder i Bagdad og Kurdistan, og det forhold, at klageren er kristen assyrer er derfor ikke i sig selv asylbegrundende. Klageren har forklaret, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive forfulgt af militser, der afpressede hans far, da denne havde forretning i Irak. Klagerens far kom til Danmark ca. 2001, og det forekommer derfor usandsynligt, at klageren, som følge af sin fars konflikt, nu – 18 år senere – skulle blive udsat for asylbegrundende forfølgelse af ukendte militser. Det beror på klagerens egen formodning, at han i Irak risikerer asylbegrundende forfølgelse som følge af sine tatoveringer. Det forhold, at



klageren ikke taler arabisk og ikke længere har familie i Irak er ikke forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Klageren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2019/74

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2001 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2018 blev klageren idømt fængsel i tre år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og § 266, jf. § 89. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 6. Landsretten stadfæstede i 2018 bestemmelsen om udvisning. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er afghansk statsborger, etnisk tajik og sunni muslim fra Kabul, Afghanistan. Klageren har været aktiv for PDPA i omkring ti år. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han nægtede at hjælpe dem med telekommunikationssystemet. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han, efter Taliban overtog magten i Kabul, en aften blev opsøgt af [A], der ville have klageren til at hjælpe med telekommunikationssystemet. Klageren fik overtaget [A] til, at dette ikke kunne lade sig gøre om natten. Taliban opsøgte derudover klagerens bopæl mange gange, men han var aldrig hjemme. Klageren har videre oplyst, at han i Afghanistan arbejdede for militæret, hvor han først var kommandant og senere blev oberstløjtnant, og at han var aktiv for PDPA. Begge aktiviteter stred imod Talibans virke, hvorfor de vil opsøge ham ved en tilbagevenden. Således er klagerens familie også blevet chikaneret, og på et tidspunkt forsøgte Taliban at kidnappe hans søster. Søsterens naboer afværgede dog kidnapningen. Klageren har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin svogers familie i Afghanistan, idet han i Danmark har deltaget i et æresrelateret overfald på svogeren. Klageren har til støtte herfor oplyst, at en af svogers brødre, der opholder sig i England, har fremsat telefoniske trusler mod ham på vegne af svogers familie. Svogers familie er stor, og de besidder højtstående stillinger inden for politiet, den politiske verden og i udenlandske komitéer, og de har kontakt til personer med høj status. Klageren har endelig oplyst, at der er skrevet artikler om ham i Danmark, og at hans svoger har fortalt familien i Afghanistan, hvad klageren laver i sin fritid, herunder at de går til svømning, hvilket bringer skam over familien. Klageren frygter derfor også sin klan. Klageren udrejste af Afghanistan i 2000, og han har efterfølgende alene været tilbage i landet i 4 dage i anledning af hans forældres begravelse. Klageren blev i 2001 meddelt opholdstilladelse i medfør af ud-

lændingelovens § 7, stk. 1. [Landsretten] stadfæstede [i] 2018 byrettens dom, hvorefter klageren blev idømt 3 års fængsel og udvisning med indrejseforbud for bestandigt for overtrædelse af straffelovens § 245 og § 266. Flygtningenævnet finder, at klagerens oprindelige asylmotiv ikke længere er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens konflikt med Taliban ligger mange år tilbage i tid og er afsluttet, idet magtstrukturen i Afghanistan er ændret, således at Taliban efter baggrundsoplysningerne i dag har sværere ved at nå personer i Kabul, Herat og Mazar-e-Sharif. Det fremgår videre af baggrundsoplysningerne, at lavt profilerede individer og deres familiemedlemmer typisk ikke vil blive eftersøgt eller angrebet af Taliban efter at være flyttet til en af de større regeringskontrollerede byer. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at klageren risikerer asylbegrundende forfølgelse fra Talibans side ved en genindrejse i Afghanistan, ligesom det heller ikke kan lægges til grund, at klageren, der var højt rangeret militærmand, men som efter sin egen forklaring aldrig har deltaget i direkte kampe, er profileret over for Taliban. Klageren har tillige påberåbt sig, at han frygter æresrelateret hævn fra den forurettedes familie i Afghanistan. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at klageren risikerer asylbegrundende forfølgelse i den anledning. Der er herved lagt vægt på, at klageren ikke har sandsynliggjort, at forurettedes familie har hverken vilje eller evner til at forfølge klageren. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren har forklaret uklart og upræcist om de trusler, som han angiveligt skulle have modtaget fra forurettedes familie forud for overfaldet. Det henstår således uoplyst, hvad den forurettede truede klageren med og hvorfor forud for overfaldet. Klageren har tillige forklaret uklart og upræcist om de indirekte trusler modtaget efter overfaldet, og han har under nævnsmødet svaret afglidende og udbyggende på spørgsmål om truslerne og om forurettedes familiemedlemmer og deres indflydelse. Han har således ikke forud for nævnsmødet kunne redegøre nærmere for forurettedes familie, selvom han over for Udlændingestyrelsen har forklaret, at han har brugt sin erfaring fra sin fortid til at undersøge forurettedes familie og omgangskreds. Under nævnsmødet kunne klageren nævne flere af forurettedes familiemedlemmer ved navn, ligesom han kunne nævne deres tilknytning til enten mafiaen eller regeringen. Flygtningenævnet tilsidesætter klagerens forklaring om, at han under nævnsmødet kunne nævne dette, fordi han har fået oplysningerne af sin søster efter sin afsoning. Der er herved lagt vægt på, at forurettede har været gift med klagerens søster, og at klageren efter sin forklaring for nævnet angiveligt kendte forurettede allerede, da han var på besøg i Afghanistan i 2007, og at det forekommer utroværdigt og i øvrigt uoverensstemmende med klagerens datters forklaring, at han ikke tidligere skulle have haft kendskab til forurettedes familieforhold, navnlig hvis forurettedes familie var meget magtfuld. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at der er fremsat trusler over for klageren af forurettede og dennes familie og heller ikke, at forurettedes familie skulle være særlig indflydelsesrig og derved have evne til at forfølge klageren. Den omstændighed, at klagerens ekskone, som han tidligere er dømt for trusler mod, og

som var ven med forurettede og til stede under overfaldet og vidne i straffesagen, som vidne i nævnet har forklaret, at forurettede har sagt, at han via sine nevøer vil udsætte klageren for det samme, som han selv blev udsat for, når klageren kommer til Afghanistan og derefter slå klageren ihjel, kan ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at klagerens ekskone under sin vidneforklaring i nævnet fremviste et billede af forurettedes nevø, der står sammen med en tidligere guvernør i Afghanistan. Endelig finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i Afghanistan efter indholdet af baggrundoplysningerne ikke i sig selv kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er således ikke noget til hinder for, at klageren kan udsendes til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/172

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Afgh/2019/130.

I 16 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2015 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt to års fængsel for overtrædelse af staffelovens § 225, jf. 216, stk. 1, nr. 1, og nr. 2, 1. led, og § 261, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 2, nr. 4. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Opholdstilladelsen er bortfaldet som følge af udvisning med indrejseforbud for bestandigt ved dom af [...] 2017 afsagt af [byretten]. Der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I] 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at udlændingelovens § 31 er til hinder for, at den pågældende kan udsendes til Syrien, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 2. Udlændingestyrelsen har i samme afgørelse herefter vurderet, at der ikke foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af

udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt eller slået ihjel af myndighederne, idet han eftersøgt. Klageren har endvidere henvist til, at han vil blive indkaldt til militæret. Klageren har endelig henvist til de generelle forhold. Klageren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han to gange har modtaget indkaldelser til militæret. Klageren ønsker ikke at deltage i militærtjeneste, da han ikke ønsker at slå ihjel, ligesom han selv risikerer at blive dræbt. Det fremgår af udlændingelovens § 49 a, at forud for udsendelse af en udlænding, der - som klageren - har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, og som er udvist ved dom, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren, som følge af at han er syrisk statsborger i den militærpligtige alder, isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at klageren har oplyst, at han ikke ønsker at deltage i militærtjeneste, da han ikke ønsker at slå nogen ihjel. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod udsendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22 – 24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Klageren blev dømt og udvist for et strafbart forhold begået [i sommeren] 2016. Han blev sammen med en anden mand idømt 2 års fængsel for i forening og efter forudgående planlægning med den anden at have begået grove seksuelle overgreb mod en kvinde, mens de havde frataget hende mobiltelefonen og holdt hende under ulovlig

frihedsberøvelse. Flygtningenævnet finder efter karakteren af den pådømte kriminalitet, at klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse og således må betragtes som en fare for samfundet, jf. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Klageren har forklaret, at hans hustru og ældste søn kom til Danmark [i foråret] 2017. Klageren og hustruen har fået en søn mere [i] 2018. Hustruen og børnene besøger klageren i fængslet ca. en gang om ugen, ligesom de har telefonisk kontakt. Klageren er blevet lovet fast fuldtidsarbejde, når han bliver løsladt. Klagerens hustru og børn har efter klagerens oplysninger ikke et selvstændigt opholdsgrundlag i Danmark. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder klagerens personlige forhold og hensynet til familiens enhed samt karakteren og grovheden af den forbrydelse, som klageren er dømt for at have begået, at der trods klagerens familiemæssige forhold ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/12

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2015 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2018 blev klageren idømt fængsel i 2 år for forsøg på voldtægt, jf. straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 2, nr. 3, og § 26, stk. 2. Ved anke dom stadfæstede landsretten i 2018 byrettens dom med den ændring, at udvisningen skete med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk [etnicitet] og kristen ortodoks af religiøs overbevisning fra [by], Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive betragtet som en forræder af de eritreiske myndigheder og fængslet, idet han har forladt sit hjemland illegalt. Klageren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at skulle aftjene nationaltjeneste. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han fra omkring 2009 frem til 2013 blev tvunget til at aftjene militærtjeneste på forskellige militærbaser i Eritrea. Under sit ophold på militærbasen [navn] forsøgte han at flygte, men blev fanget og tilbageholdt af de eritreiske myndigheder. Klageren blev fængslet i omkring otte måneder, hvorefter han vendte tilbage til [navn]. Efter omkring to måneder fik klageren en måneds orlov, hvor han tog hjem til sin familie. Da klageren havde overskredet sin orlov, blev han opsøgt af en militærenhed, hvorfor han flygtede og tog ophold i et øde område nær sin hjemby. Efter omkring halvanden måned, i [starten af] 2014, blev kla-

geren bekendt med, at hans far var blevet fængslet af myndighederne, som ville have fat i klageren. Klageren udrejste herefter af Eritrea. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren har forklaret divergerende og udbyggende, herunder om sine opgaver i militæret, længden af sine ophold i forskellige fængsler, kontakten til sine forældre i den periode, han var i militæret, samt baggrunden for løsladelsen af sine forældre i 2014. Selvom Flygtningenævnet ikke kan lægge klagerens forklaring til grund, og uanset de forbedrede forhold i Eritrea, herunder normaliseringen af forholdet mellem Eritrea og Etiopien i 2018 og åbningen af grænseovergange, finder Flygtningenævnet, at klageren, der må være udrejst illegalt i [starten af] 2014, ved en tilbagevenden til Eritrea fortsat risikerer at skulle indgå i nationaltjeneste (militærtjeneste). Efter de foreliggende baggrundsoplysninger – og i overensstemmelse med nævnets faste praksis – finder nævnet, at militærtjeneste i Eritrea udføres under sådanne forhold og har en sådan karakter, at nægtelse heraf indebærer risiko for forfølgelse af grunde, der er omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet finder således, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Eritrea. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på, at klageren ved endelig dom afsagt af [landsretten] [i sommeren] 2018 blev idømt 2 års fængsel for forsøg på voldtægt i forening med medgerningsmand. Ved dommen blev klageren udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, må betragtes som en særlig farlig forbrydelse, ligesom klageren – efter karakteren af den handling klageren

er dømt for – må betragtes som en fare for samfundet. Endvidere lægger Flygtningesnævnet vægt på, at klageren har opholdt sig i Eritrea, til han var 26 år, at klagerens forældre, søskende og søn fortsat opholder sig i Eritrea, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 2 år, og at han ikke har familie i Danmark. På denne baggrund finder Flygtningesnævnet, at klageren er udelukket fra at opnå beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Dette findes efter en samlet vurdering af klagerens personlige forhold ikke at stride imod Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Erit/2019/2

Nævnet **stadfæstede i juli 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1999. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2001 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1 og 2, og § 285, stk. 1, jf. § 276. Klageren blev endvidere betinget udvist af Danmark, jf. udlændingelovens § 24 b, jf. § 22, nr. 6. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt 1 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, jf. § 89, jf. § 88. Klageren blev endvidere betinget udvist af Danmark med en prøvetid på 2 år. Landsretten stadfæstede i 2017 byrettens dom med den ændring, at klageren blev ubetinget udvist af Danmark, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, med indrejseforbud gældende i 12 år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 2, nr. 3, jf. stk. 1. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk somali og tilhører [klan] fra Mogadishu, Somalia. Klageren er tidligere muslim af trosretning, men oplyser, at hun ikke længere er troende. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har oplyst, at hun udrejste af Somalia på grund af borgerkrigen. Klageren mistede både sin far og brødre forud for udrejsen, og klagerens mor opholder sig i Kenya. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel på grund af sit udseende, på grund af sin levemåde og den omstændighed, at hun ikke længere er troende muslim. Klageren frygter endvidere at blive slået ihjel på grund af sit klientilhørsforhold. Klageren har til støtte herfor anført, at hendes fars klan lå i krig med en anden klan, og klageren frygter, at hun vil opleve problemer på baggrund af sit tilhørsforhold til [klan], idet de fleste fra hendes klan er flygtet eller døde. Klageren frygter desuden, at hun grundet sit udseende og sin væremåde vil skille sig ud, ligesom hun ikke længere betragter sig selv som muslim, og dermed vil være i risiko for at blive slået ihjel. Efter de foreliggende oplysninger om klagerens situation tiltrædes det, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil blive anset for at være en enlig kvinde uden netværk, og at hun på dette grundlag isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7,



stk. 2. Det tiltrædes desuden, at udlændingelovens § 31, stk. 1, er til hinder for, at klageren udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine asylmotiver til grund og finder således ikke grundlag for nu at anse klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet har herunder lagt vægt på, at klageren ikke konkret har oplevet trusler eller individuel forfølgelse som følge af sit udseende eller sin levemåde, herunder som følge af at hun angiveligt er frafalden muslim og ikke i øvrigt overholder de muslimske påklædningsregler, og som følge af, at hun lider af HIV. Klageren har heller ikke på det foreliggende ukonkrete grundlag sandsynliggjort, at hun vil opleve asylbegrundende forfølgelse som følge heraf ved en tilbagevenden til Somalia. Den omstændighed, at klageren tilhører en minoritetsklan, er heller ikke et forhold, der i sig selv kan danne grundlag for at anse klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om klagerens forhold, herunder karakteren af de afsagte straffedomme og oplysningerne om hendes personlige, helbredsmæssige og familiemæssige forhold, herunder en voksen datters ophold her i landet, finder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. § 7. De af klageren påberåbte formildende omstændigheder i forbindelse med det strafbare forhold, der gav anledning til, at klageren ved [landsrettens] dom [i] 2017 blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år, kan ikke føre til en anden vurdering af sagen. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at klageren nu angiveligt ikke længere har et misbrug af euforiserende stoffer. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2019/190

I 15 sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af § 7, og at klageren, under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, ikke var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2015 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2018 blev klageren idømt behandling på psykiatrisk afdeling under tilsyn af Kriminalforsorgen for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 24, nr. 2, samt § 32, stk. 2, nr. 2, og stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk araber



og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har deltaget i to demonstrationer mod regeringen i Syrien i 2012. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Syrien frygter at blive anholdt af de syriske myndigheder, da han har unddraget sig militærtjeneste, og fordi han frygter at blive tvunget til at aftjene militærtjeneste. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han udrejste af Syrien, fordi der var krig, fordi han stod til at blive genindkaldt til militærtjeneste, og fordi han ikke ønskede at aftjene militærtjeneste. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som har indrejseforbud, kun kan udelukkes fra asyl efter § 10, stk. 3, 1. pkt., hvis den pågældende må anses for en fare for landets sikkerhed, eller er dømt for en særlig farlig forbrydelse og således må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Klageren er ved [byrettens] dom [i] 2018 for overtrædelse af straffelovens § 181 idømt en behandlingsdom uden længstetid. Klageren var på gerningstidspunktet 35 år gammel. Han er efter det oplyste ikke tidligere straffet, og der foreligger heller ikke oplysninger om, at han efterfølgende er sigtet eller dømt for strafbare forhold. Det fremgår af dommen, at han fandtes omfattet af straffelovens § 16, og at der var en vis risiko for fremtidig ligeartet kriminalitet. Det må lægges til grund, at der kun skete begrænsede skader ved den begåede ildspåsættelse, og at der ikke var fare for andre personers sikkerhed. Det må endvidere lægges til grund, at klageren nu er i behandling, og at han både før og efter ildspåsættelsen har vist sig i stand til at opsøge hjælp, når han har haft behov for det. Flygtningenævnet finder, at overtrædelse af straffelovens § 181 i almindelighed må betragtes som en sådan særlig farlig forbrydelse, at dette kan føre til udelukkelse fra at opnå asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Henset til omstændighederne ved de begåede forhold, som fremstår som tilfældighedsprægede udslag af klagerens psykiske problemer, samt til de oplysninger, der nu foreligger om hans aktuelle helbredstilstand, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke kan anses for at udgøre en sådan fare for samfundet, at der skal ske udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2019/4

Nævnet meddelte i **maj 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2013. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2013 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt 50 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år. Landsretten stadfæstede i 2017 byrettens dom med de ændringer, at straffen blev forhøjet til fængsel i tre måneder, og at indrejseforbuddet blev forlænget til seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen [fra starten af] 2019 vurderet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Aleppo, Syrien. Klageren udrejste af Syrien i 2000 med sin familie til Libanon, hvor han opholdt sig indtil 2008. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien, herunder at han som mand i den militærdygtige alder er blevet indkaldt til militærtjeneste. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter for sit liv grundet en æresrelateret konflikt. Klageren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han i omkring halvandet til to år havde et forhold til en kvinde ved navn [J]. En dag forsvandt [J]. Klageren har efterfølgende erfaret, at [J] er blevet slået ihjel af sin familie, idet de anser forholdet for at have vanæret familien. Klageren frygter at blive slået ihjel som følge heraf. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som har indrejseforbud, kun kan udelukkes fra asyl efter § 10, stk. 3, 1. pkt., hvis den pågældende må anses for en fare for landets sikkerhed, eller er dømt for en særlig farlig forbrydelse og således må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at den kriminalitet, som klageren ved [landsrettens] dom [fra efteråret] 2017 blev dømt for, ikke kan betegnes som en særlig farlig forbrydelse, der indebærer, at klageren kan betragtes som en fare for samfundet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den udmålte strafs længde samt på karakteren af og omstændighederne for den udøvede vold. Flygtningenævnet finder på

den anførte baggrund, at klageren ikke kan udelukkes fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2019/22

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2018 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2019 blev klageren idømt fængsel i fem måneder for overtrædelse, jf. straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og ateist fra [by], Orumieh, Iran. Klageren har været medlem af Komola siden 2011. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse af myndighederne, da han er medlem af Komola. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han kommer ud af en politisk aktiv familie. Klagerens familie støtter KDPI. Klageren støttede også selv KDPI indtil 2010, men han var ikke aktiv for partiet. Klageren mødte i 2010 en mand ved navn [A] i det lokale fitnesscenter. [A] var venstreorienteret og medlem af Komola. [A] kendte klagerens families politiske holdninger, hvorfor han turde tale frit med klageren. Klageren fik interesse for Komola igennem sin samtale med [A]. Klageren blev medlem af Komola omkring to uger senere. Klageren modtog herefter politisk materiale i form af blandt andet løbesedler og cd’er, som klageren uddelte ved at smide det på offentlige steder. Klageren fik desuden til opgave at angive forrædere af partiet. I 2010 skulle [A] til Irak. [A] introducerede derfor klageren for [B], som skulle være klagerens nye kontaktperson til partiet. En aften i [sommeren] 2011 blev klageren ringet op af [A], som sagde, at klageren skulle rejse til Irak, da klageren var i livsfare. Da klageren var kommet til Irak, talte han med [A], som fortalte, at [B] havde været involveret i en bilulykke, og at [B] havde haft politisk materiale i sin bil på tidspunktet for ulykken. Politiet var blevet tilkaldt til bilulykken, og [A] frygtede, at politiet havde fundet det politiske materiale i [B’s] bil, og at de ville anholde klageren, når de havde afhørt [B]. Det viste sig efterfølgende, at [B] var blevet anholdt. [B] blev senere løsladt. [B] sagde til Komola, at der ikke havde været politisk materiale i bilen, og at han ikke havde sagt noget til politiet under afhøringerne. Partiet troede ikke på [B’s] forklaring. Omkring én måned efter bilulykken mødte politiet op på klagerens bopæl. Klagerens familie blev efterfølgende chikaneret af myndighederne i en sådan grad, at de var nødt til at fraflytte bopælen. Klageren valgte at udrejse af Irak til Europa i [efteråret] 2015, da han frygtede den iranske efterretningstjeneste, og da han alene havde en midlertidig opholdstilladelse. Klageren har siden sin indrejse i Danmark fortsat sine politiske aktiviteter. Klageren har deltaget i syv eller otte demonstrationer foran den iranske ambassade, lige-

som klageren har deltaget i begivenheder for Komola seks til syv gange. Klageren har desuden en Facebookprofil, hvor han deler videoer og billeder. Klageren har endvidere delt live-optagelser fra demonstrationerne foran den iranske ambassade. Flygtninge-nævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Da klageren er udvist med indrejseforbud, kan han ikke meddeles opholdstilladelse, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Ved afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige grunde, at klageren på trods af kriminaliteten kan meddeles opholdstilladelse, skal der foretages en proportionalitetsafvejning mellem grovheden af forbrydelsen i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Proportionalitetsafvejningen skal foretages i overensstemmelse med Flygtningekonventionen, herunder konventionens artikel 33, stk. 2. **Flygtninge-nævnets flertal** har ved denne afvejning lagt vægt på, at klageren ved dommen [af] 2019 afsagt af [byretten] blev idømt 5 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. Det fremgår af dommen, at klageren blev dømt for at have besiddet kokain og heroin med henblik på videreoverdragelse og for at have solgt heroin. Klageren er således dømt for en særlig farlig forbrydelse. Flertallet finder imidlertid, at klageren ikke må anses som en fare for samfundet. Flertallet har herved lagt vægt på straffens længde, på at klageren ikke tidligere er straffet, og på at forholdene blev begået som følge af klagerens narkotikamisbrug, som klageren oplyser ikke længere at have. Flertallet finder herefter, at en proportionalitetsafvejning i overensstemmelse med flygtningekonventionen fører til, at der foreligger særlige grunde, der taler for, at klageren gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtninge-nævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2020/23

## 8.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet fire sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. I tre af sagerne fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i februar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1985. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk perser og muslim af trosretning fra [by], Lorestan, Iran. Klageren blev i 1985 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto-status). Klageren blev i 1994 idømt tre års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 og udvist med indrejseforbud for bestandig. I 1996 traf Flygtningenævnet afgørelse om, at klageren ikke frembød en sådan nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, at udlændingelovens dagældende § 31, stk. 2, 2. pkt., burde bringes i anvendelse, og Udlændingestyrelsen meddelte som konsekvens heraf efterfølgende klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2. I 1997 blev klageren idømt fængsel i et år og tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 191 og udvist med indrejseforbud for bestandig. I 1998 meddelte Udlændingestyrelsen på ny klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2. Klageren blev i 1999 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I 2006 blev klageren dømt for overtrædelse af straffelovens § 191 samt våbenlovens § 10 og dømt

til at undergive sig behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, jf. straffelovens § 68, jf. § 68 a. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. I 2007 traf Flygtningenævnet afgørelse om, at udlændingelovens § 31, stk. 2, var til hinder for klagerens udsendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a. Klageren er i 2018 idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af staffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., og § 191, stk. 1, 1. pkt., og udvist med indrejseforbud for bestandig. [I sommeren] 2018 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke længere er til hinder for klagerens udsendelse. Flygtningenævnet skal herefter på ny træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter repressalier fra de iranske myndigheder, idet han har været aktiv for det kommunistiske parti Tudeh. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han i 1975 eller 1976 blev medlem af partiet Tudeh, efter at han i omkring en måned havde haft tilknytning til den militante gruppe Mujahedin-e Khalq. Som medlem af Tudeh uddelte klageren løbesedler, satte plakater op og var på gaden for at demonstrere. Klageren var endvidere på gaden under revolutionen i 1979, hvor han kom i konflikt med militæret. Klageren blev i forbindelse med, at han skrev politiske citater på vægge, anholdt af politiet. Da Tudeh i 1979 blev erklæret ulovligt, tilsluttede klageren sig det iranske militær, hvor klageren gjorde tjeneste frem til 1984 eller 1985. Op til klagerens udrejse begyndte han at miste sine kontakter til partiet, idet mange var flygtet, som følge af myndighedernes forfølgelse af partiets medlemmer. Klageren udrejste selv af Iran [i sommeren] 1984. Efter klagerens udrejse har myndighederne flere gange opsøgt klagerens mor og søskende for at spørge efter klageren. Klagerens mor er endvidere blevet opsøgt én gang inden for det seneste år. Klageren har i Danmark medvirket i avisartikler og dokumentarfilm vedrørende årsagerne til hans flugt fra Iran og hans status som flygtning på tålt ophold. I forbindelse med optagelserne til [en dokumentarfilm], der blev vist på en iransk tv-kanal [...], udtalte klageren sig kritisk om de iranske myndigheder, men de kritiske udtalelser blev redigeret ud af dokumentaren. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han i Iran frygter at blive straffet for den narkotikakriminalitet, som han i Danmark er blevet dømt for, og for at have unddraget sig militærtjeneste efter udrejsen af Iran. Endelig har klageren henvist til, at han er profileret i forhold til de iranske myndigheder, idet han i Iran er blevet dømt for at have haft en diskussion med en dommer vedrørende en privatretlig konflikt og for at have holdt i hånd med en ugift kvinde. Flygtningenævnet bemærker i relation til klagerens asylmotiv begrundet i medlemskabet af Tudeh-partiet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran nu risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder rapporten fra Immigration and Refugee Board of Canada: "Information on recent activities of the Tudeh Party (also called Iranian Communist Party) both inside and outside Iran; whether there have been arrests in Iran of alleged Tudeh party

members/supporters (1996-1999)” af 1. april 1999, fremgår, at medlemmer af partiet har kunnet rejse tilbage til Iran uden repressalier, og at et fremtrædende medlem af partiet er blevet løsladt, fordi partiet ikke længere udgør en trussel for myndighederne. I relation til oplysningerne om klagerens asylmotiv begrundet i andre myndighedskonflikter bemærkes, at han efter egen forklaring efter udståelse af straf er blevet løsladt, hvorfor disse forhold heller ikke vurderes at være asylbegrundende. Uanset, at klageren er straffet gentagne gange for narkotikakriminalitet i Danmark, findes det at måtte lægges til grund, at klageren ikke vil være i risiko for yderligere forfølgelse i den anledning. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af det foreliggende baggrundsmateriale fremgår, at de iranske myndigheder ikke har interesse i at føre sager vedrørende dette i Iran, hvis der allerede er faldet dom i de samme sager i udlandet, og at der ikke er en privat interessent bosiddende i Iran, der ønsker sagen rejst. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at klageren for omkring syv år siden har medvirket i dokumentarfilmen [...], der er vist på iransk tv [...]. Filmen indeholder imidlertid ikke udtalelser fra klageren, der er kritiske overfor det iranske regime. Det beror således alene på klagerens egen formodning, at eventuelle af ham fremsatte kritiske bemærkninger overfor journalisten er kommet til de iranske myndigheders kendskab, eller at en opsøgning af klagerens mor i Iran er sket som følge af klagerens regimekritiske udtalelser. Hverken denne medvirken i filmen eller klagerens deltagelse i interviews og demonstrationer, som også ligger en del år tilbage, findes at have profileret klageren over for de iranske myndigheder således, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse af den grund. Flygtningenævnet finder heller ikke, at det forhold, at klageren er deserteret fra militæret i Iran, kan føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet har her lagt vægt på, at det af baggrundsoplysningerne fremgår, at en eventuel sanktion for udeblivelse ikke er uproportional i forhold til danske retstraditioner. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse af klageren til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2019/18

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 533ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/169, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139, og de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 536ff., nævnte afgørelser Soma/2015/74 og Rusl/2015/49.

I én sag omgjorde Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet udlændingelovens § 31, stk. 1, fortsat fandtes at være til hinder for udsendelse af klageren:

Nævnet **omgjorde i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2002. Det fremgår af sagen, at klageren ved



dom afsagt af en fransk byret i 1999 blev idømt seks års fængsel for blandt andet deltagelse i organiseret kriminalitet og deltagelse i eller tilknytning til terrorvirksomhed. Ved dom afsagt af landsretten i 2002 blev klageren idømt ti års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, og våbenlovens § 2, jf. stk. 1, nr. 1 og nr. 2. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 24, nr. 2, og § 32, stk. 1. Ved dom i 2003 stadfæstede Højesteret beslutningen om udvisning. Flygtningenævnet stadfæstede i 2005 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved klageren blev meddelt afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F(b). Flygtningenævnet fandt samtidig, at klageren ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Algeriet jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31, stk. 1, ikke længere var til hinder for en tvangsmæssig udsendelse af klageren til Algeriet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk berber og sunni-muslim fra Algier, Algeriet. Klageren har været et aktivt medlem af Front Islamique du Salut siden 1989. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter at blive henrettet af de algeriske myndigheder for sine aktiviteter for Front Islamique du Salut. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han siden 1991 har været eftersøgt af de algeriske myndigheder for sine aktiviteter for Front Islamique du Salut. Klageren har endvidere oplyst, at militæret op til flere gange har forsøgt at afhente klageren på bopælen. Klageren har ligeledes forklaret, at han i 1988 blev forsøgt rekrutteret til de algeriske myndigheder for at slå modstandere af det algeriske regime ihjel og stå for oplæring af infiltration af islamiske grupper. Klageren ville blive slået ihjel, såfremt han nægtede at samarbejde med de algeriske myndigheder. Klageren følte sig derfor tvunget til at indgå i samarbejdet med den algeriske efterretningstjeneste. Umiddelbart herefter blev klageren medlem af Front Islamique du Salut, som kunne beskytte ham mod de algeriske myndigheder. Klagerens bror har endvidere set en liste over eftersøgte på en politistation, hvor klagerens navn stod på. Uanset indholdet af [fortroligt notat] af [sommeren] 2018 sammenholdt med de øvrige baggrundsplysninger, herunder Landinfos notat af [vinteren] 2010, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af oplysningerne om klagerens aktiviteter i perioden frem til [sommeren] 2001 og klagerens forklaringer om opsøgningerne af ham under fængselsopholdene i Danmark i 2002 og 2012 fra de algeriske myndigheders side, der ikke er nærmere efterprøvet, sammenholdt med de omstændigheder, der i øvrigt dannede grundlag for Flygtningenævnets afgørelse af [vinteren] 2005, at der fortsat er risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet vil være i et modsætningsforhold til de algeriske myndigheder eller andre grupperinger eller personer i Algeriet. Flygtningenævnet finder derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 1, er til hinder for en udsendelse af ansøgeren til Algeriet. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen



af [vinteren] 2018, tiltræder Flygtningenævnet, at klageren, uanset at han isoleret set fortsat må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i overensstemmelse med Flygtningenævnets afgørelse af [vinteren] 2005, skal udelukkes fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b), stk. 2, nr. 1, og den dagældende bestemmelse i § 10, stk. 2 (lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001).” Alge/2019/4

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

### 8.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 8.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), afsnit 8.9, nævnte afgørelse Syri/2018/30 samt de i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 7.9, nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59 og Syri/2017/39.

### **8.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1**

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.



## Kapitel 9

### Uledsagede mindreårige asylansøgere

#### 9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 5.1.2.1 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som f.eks. kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2019 afgjort i alt 15 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf flertallet var afghanske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 5.3.2 og 6.10.

For alle børn gælder princippet om hensynet til barnets tarv. Børnekonventionens artikel 3 om barnets tarv har følgende ordlyd:

”1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente

myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn.”

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål og – i sager, der behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 – om ansøgeren vil blive stillet i en reel nødsituation af de i bestemmelsen anførte grunde. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 eller § 9 c, stk. 3, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, om indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det nedenfor i afsnit 9.7 anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vurderingen af, om overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

## 9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

## 9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Aldersfastsættelsen foretages ud fra alle relevante oplysninger om ansøgerens alder, herunder en eventuel aldersundersøgelse, oplysninger afgivet af ansøgeren i Danmark, eventuelle oplysninger afgivet af ansøgeren i andre lande, eventuelle oplysninger afgivet af familiemedlemmer m.v. I sager, hvor ansøgeren har været til aldersundersøgelse og er vurderet ældre end den oplyste alder, fastsætter Udlændingestyrelsen ansøgerens

alder efter en konkret vurdering, hvorved der tages højde for usikkerheden i aldersundersøgelsen. Det betyder i praksis, at alderen som udgangspunkt fastsættes til den yngste alder i det mest sandsynlige aldersspænd, som er resultatet af aldersundersøgelsen. Hvis der er mindre end et års forskel på den af ansøgeren angivne alder og den laveste alder i det mest sandsynlige aldersspænd ifølge aldersundersøgelsen, fastsætter Udlændingestyrelsen alderen i overensstemmelse med ansøgerens egne oplysninger.

Udlændingestyrelsens afgørelser om aldersfastsættelse kan påklages til Flygtningesnævnet. Afgørelsen om aldersafgørelser træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningesnævnet.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse *Alge/2013/1*.

Flygtningesnævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 23 sager om aldersfastsættelse. Flygtningesnævnet har i alle 23 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

FN's Børnekomité har i 2018 og 2019 udtalt sig om processen vedrørende aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere i en række sager anlagt mod Spanien.

I Børnekomitéens udtalelse af 10. juli 2019, A.L. mod Spanien, communication no. 16/2017 (Algeriet) havde klageren gjort gældende at være uledsaget mindreårig. De spanske myndigheder foretog en aldersundersøgelse i form af røntgenbillede af hans venstre hånd og vurderede på den baggrund, at han ikke var mindreårig. Klageren fik ikke tildelt en værge eller personlig repræsentant og blev indkvarteret på et asylcenter for voksne. Klageren fremlagde efterfølgende en kopi af sin fødselsattest, hvoraf fremgik, at han var mindreårig, men den blev ikke lagt til grund i sagen.

Komitéen udtalte blandt andet følgende:

“12.3 The Committee recalls that the determination of the age of a young person who claims to be a minor is of fundamental importance, as the outcome determines whether that person will be entitled to or excluded from national protection as a child. Similarly, and this point is of vital importance to the Committee, the enjoyment of the rights set out in the Convention flows from that determination. It is therefore imperative that there be due process to determine a person's age, as well as the opportunity to challenge the outcome through an appeals process. While that process is under way, the person

must be given the benefit of the doubt and treated as a child. Accordingly, the Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration throughout the age determination process.

12.4 The Committee recalls that, in the absence of identity documents or other appropriate evidence, to make an informed estimate of age, States should undertake a comprehensive assessment of the child's physical and psychological development, conducted by specialist paediatricians or other professionals who are skilled in taking account of various aspects of development. Such assessments should be carried out in a prompt, child-friendly, gender-sensitive and culturally appropriate manner, including interviews of children in a language the child understands. Documents that are available should be considered genuine unless there is proof to the contrary, and statements by children must be considered. It is crucial that the benefit of the doubt should be given to the individual being assessed. States should refrain from using medical methods based on bone and dental examination, which may be inaccurate, with wide margins of error, and can also be traumatic and lead to unnecessary legal procedures.

12.5 In the present case, the Committee notes that: (a) for the determination of his age, the author, who arrived in Spanish territory undocumented, underwent a medical test consisting of an X-ray of his left hand, with no additional tests, psychological tests in particular, being administered, and there is no record of the author having been interviewed as part of the process; (b) on the strength of the single test carried out, the hospital in question determined that the author's bone age was more than 19 years according to the Greulich and Pyle atlas, without indicating a possible margin of error; (c) on the basis of this result, the Public Prosecution Service of Almería Province issued a decree stating that the author was an adult; and (d) the Public Prosecution Service did not consider the copy of the birth certificate provided by the author on 22 May 2017 as the basis of a potential review of the age determination decree.

12.6 The State party has cited the case of *M.E.B. v. Spain* as a precedent for relying on X-ray evidence based on the Greulich and Pyle atlas. The Committee notes, however, that there is ample information in the file to suggest that this method lacks precision and has a wide margin of error, and is therefore not suitable for use as the sole method for determining the chronological age of a young person who claims to be a minor and who provides documentation attesting to his or her claim.

12.7 The Committee notes the State party's conclusion that the author clearly appeared to have reached the age of majority, and that, although he could immediately have been considered an adult without the need to conduct any tests, an X-ray test was nonetheless carried out to determine his age. However, the Committee recalls its general comment

No. 6, which states that age assessment must not only take into account the physical appearance of the individual, but also his or her psychological maturity, that the assessment must be conducted in a scientific, safe, child- and gender-sensitive and fair manner and that, in the event of uncertainty, the individual should be accorded the benefit of the doubt such that if there is a possibility that the individual is a child, he or she should be treated as such.

12.8 The Committee also notes the author's allegations that he was not appointed a guardian or representative to defend his interests as a possible unaccompanied child migrant before or during the age determination process. The Committee recalls that States parties should appoint a qualified legal representative, with the necessary linguistic skills, for all young persons claiming to be minors, as soon as possible on arrival and free of charge. The Committee is of the view that to provide a representative for such persons during the age determination process is to give them the benefit of the doubt and is an essential guarantee of respect for their best interests and their right to be heard. Failure to do so implies a violation of articles 3 and 12 of the Convention, as the age determination process is the starting point for the application of the Convention. The failure to provide timely representation can result in a substantial injustice.

12.9 In the light of the foregoing, the Committee considers that the age determination process undergone by the author, who claimed to be a child and who later provided evidence to support his claim, was not accompanied by the safeguards needed to protect his rights under the Convention. In the circumstances of the present case, in particular the examination used to determine the author's age, the absence of a representative to assist him during this process and the almost automatic dismissal of the probative value of the birth certificate provided by the author, without the State party having even formally assessed the data and, in the event of uncertainty, having that data confirmed by the Algerian consular authorities, the Committee is of the view that the best interests of the child were not a prime consideration in the age-determination procedure to which the author was subjected, in breach of articles 3 and 12 of the Convention."

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg har på møder i august 2019 drøftet ovennævnte udtalelse og Børnekomitéens samtidige udtalelse af 8. juli 2019 i sagen J.A.B. mod Spanien (communication no. 22/2017) overfor komitéens tidligere udtalelse af 27. september 2018 i sagen N.B.F. mod Spanien (communication no. 11/2017). Udtalelserne gav ikke Flygtningenævnet anledning til at ændre praksis på området.

For så vidt angår spørgsmålet om bevisvurderingen af dokumenter, var der i Koordinationsudvalget enighed om, at den særlige bevisregel om fremlagte dokumenter, som



komitéen anbefaler, og hvorefter dokumenter, der fremlægges i sager om mindreårige asylansøgere, skal anses for ægte, medmindre det modsatte er bevist, ikke er i overensstemmelse med dansk retstradition. Der var i udvalget videre enighed om, at nævnets bevisbedømmelse foretages som en samlet bedømmelse af de relevante foreliggende oplysninger. Udtalelserne gav således ikke nævnet anledning til at ændre praksis på området.

Med henvisningen til ”dansk retstradition” henvises til domstolenes bevisbedømmelse, som også følges i Flygtningenævnets praksis. Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, se herved også afsnit 5.4.

De nævnte udtalelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om ”FN’s konvention om barnets rettigheder, herunder udtalelser fra CRC”, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fn.dk](http://www.fn.dk). I Børnekomitéens nyere udtalelser i sagerne M.T. mod Spanien, communication no. 17/2017, udtalelse af 18. september 2019, og R.K. mod Spanien, communication no. 27/2017, udtalelse af 18. september 2019, har komitéen gentaget de anførte betragtninger.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sierra Leone, hvorefter han var registreret med en fødedato i efteråret 2002. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2019. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De

på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i sommeren] 2019 mest sandsynligt må antages at have været 19-21 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 21 år eller derover, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Det forhold, at De har fremlagt en fødselsattest som dokumentation for den af Dem oplyste alder, kan ikke føre til en ændret vurdering. Attesten fremstår således, henset til karaktereren, indholdet og tidspunktet for fremlæggelsen som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at oplysningerne om udstedelsen af fødselsattesten, og hvorledes De er kommet i besiddelse af dokumentet, virker påfaldende. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at der i Sierra Leone er mange falske dokumenter i omløb. Videre fremgår det, at en udbredt form for svindel består i at udstede korrekte dokumenter med urigtige oplysninger gennem brug af kontakter, som udsteder dokumenter, eller ved at bestikke ansatte hertil. Endvidere fremgår det, at samfundet er præget af udbredt korruption, og falske dokumenter er ofte forekommende i regionen. Der kan herved henvises til US Department of States "Country Report on Human Rights Practices 2017 – Sierra Leone" og "Country Report on Human Rights Practices 2018 – Sierra Leone" samt Landinfos temanotat "Afrika sør for Sahara – om dokumenter og offentlig forvaltning", udgivet henholdsvis 20. april 2018, 13. marts 2019 og juli 2007. Tilsvarende finder nævnet, at Deres forklaring om, hvordan Deres ven skulle have ødelagt Deres pas, må forkastes som konstrueret til lejligheden. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [en dato i efteråret] 2002, til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [en dato i efteråret] 1999." Sier/2019/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, hvorefter han var registreret med en fødedato i begyndelsen af 2000. Indrejst i 2019. Til støtte for klagen havde Dansk Flygtningehjælp blandt andet henvist til, at de danske myndigheder bør være forsigtige med at anvende resultater fra aldersundersøgelser for snævert, idet der er stor usikkerhed forbundet med disse. I den forbindelse havde Dansk Flygtningehjælp bemærket, at der i sagen forelå oplysninger, der var egnede til at rejse en rimelig tvivl om, hvorvidt klageren reelt var over 18 år, herunder oplysningerne fra aldersundersøgelsen samt dokumenter i form af familiebogen og fødselsattesten. Det fremgik af familiebogen, at klagerens fødselsdato var i [begyndelsen af] 2002. Disse dokumenter var ikke taget i betragtning ved afgørelsen om aldersfastsættelsen. Dansk Flygtningehjælp havde i denne forbindelse henvist til en rapport fra EASO, "Practical Guide on age assesment" fra marts 2018, hvori der er opstillet nogle generelle processuelle principper og garantier, som bør være indeholdt i

en medlemsstats aldersvurdering. Flygtningehjælpen havde herudover anført, at Børnekomitéen i sine General Comments til børnekonventionen også har udtalt, at princippet om "benefit of the doubt" skal anvendes i de sager, hvor der efter en aldersundersøgelse kan rejses tvivl om den reelle alder. Dansk Flygtningehjælp henviste i denne forbindelse til Børnekomitéens udtalelse af 27. september 2018 i sagen N. B. F. v. Spanien, hvori der udtales kritik af Spanien i forbindelse med henvisning til en mangelfuld procedure for aldersundersøgelser, og hvori Børnekomitéen konkret tog stilling til, hvorledes fremlagte dokumenter tillægges vægt i aldersvurderingen. Komitéen udtalte i den forbindelse, at fremlagte dokumenter skal anses som ægte, medmindre der er bevis for det modsatte, og at der derfor gælder en omvendt bevisbyrde. Sammenfattende anførte Dansk Flygtningehjælp, at der på baggrund af klagerens konsistente forklaring sammenholdt med de af ham fremlagte dokumenter syntes at foreligge oplysninger, der kunne rejse tvivl om, hvorvidt klageren reelt kunne antages at være over 18 år. Dansk Flygtningehjælp opfordrede derfor Flygtningenævnet til at lade tvivlen komme klageren til gode med henblik på, at han blev sikret de særlige foranstaltninger i asylproceduren, der svarede til hans alder og modenhed, herunder at der ikke blev gennemført en overførsel af klageren til Spanien i henhold til reglerne i Dublinforordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2019. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i foråret] 2019 mest sandsynligt må antages at have været 18 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 18 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 18 år. Flygtningenævnet finder således ikke at kunne lægge den af klageren fremlagte fødselsattest og familiebog til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfo, "Temanotat Syria: Identitetsdokumenter og

pass” af 3. juli 2017, fremgår, at ”Kontrollrutinene er svekket, og dokumenter utstedes i økende grad på gale premisser eller uten sentralmaktens godkjenning. Omfanget av falske syriske dokumenter har også økt”. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens fødselsattest er udstedt kort tid inden klagerens udrejse af Syrien, og derfor ikke bygger på en fødselsregistrering ved fødslen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens bror, [...], i sit asylskema af [...] 2015, har oplyst, at klageren er født i 2000. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerens bror var medtaget som følge af flugten til Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klageren til de spanske og tyske myndigheder selv har oplyst at være født i 2000. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at de danske myndigheder ud fra princippet om ’benefit of the doubt’ bør lægge den af klageren oplyste fødselsdato til grund, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om udtalelsen af 27. september 2018 fra Børnekomitéen i sagen N. B. F. v. Spain, CRC/C/79/D/11/2017, hvor Børnekomitéen tager stilling til brug af aldersundersøgelser, samt hvorledes fremlagte dokumenter bør tillægges vægt i aldersvurderinger, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til referat af møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg af 29. august 2019, hvor koordinationsudvalget udtalte, at de senere – mere nuancerede – udtalelser, navnlig Børnekomitéens udtalelse af 31. maj 2019 i klagesag 16/2017 og Børnekomitéens udtalelse af 12. juni 2019 i klagesag 22/2017 om anvendelsen af lægelige aldersundersøgelser, indebærer, at den hidtidige praksis på området uden videre kan fastholdes. Flygtningenævnets Koordinationsudvalg udtalte endvidere, at den særlige bevisregel om fremlagte dokumenter, som komitéen anbefaler, ikke er i overensstemmelse med dansk retstradition. Bevisbedømmelsen foretages som en samlet bedømmelse af de relevante foreliggende oplysninger. Udtalelserne giver således ikke nævnet anledning til at ændre praksis på området. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at han er født [i begyndelsen af ] 2002, til grund. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i begyndelsen af] 2000.” Syri/2019/64

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia, hvorefter han var registreret med en fødedato i foråret 2001. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2018. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En

aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2018 mest sandsynligt må antages at have været 19-21 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 21 år eller derover, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at De under sagens behandling har afgivet divergerende oplysninger om Deres alder. De har således ved Deres ansøgning om asyl [i efteråret] 2018 har angivet Deres fødselsdato som værende [en dato i foråret] 2001. Efterfølgende har De under partshøringen med Udlændingestyrelsen oplyst, at datoen [en anden dato i samme måned i foråret] 2001, som fremgår af de af Dem fremlagte dokumenter, er Deres rette fødselsdato. Endelig har De til partshøringen med Udlændingestyrelsen oplyst, at De ikke kender Deres fødselsdato. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det betydning, at De i Tyskland er registreret med en anden fødselsdato, end de fødselsdatoer De har oplyst i Danmark. Det forhold, at De har fremlagt et fødselsdokument og et hospitalsdokument kan ikke føre til en ændret vurdering heraf. Nævnet har herved lagt vægt på, at dokumenterne først er udstedt henholdsvis [i efteråret] 2018 og [i efteråret] 2018, hvor De opholdt Dem i Danmark, hvorfor dokumenterne fremstår som konstruerede til lejligheden. Nævnet har endvidere lagt vægt på oplysningerne i Nationalt ID-centers notat ”The Gambia: Issuance of identity documents”, udgivet den 7. december 2018, hvoraf det fremgår, at den store mængde korruption i Gambia medfører, at der kan udstedes dokumenter indeholdende falske oplysninger. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge oplysningerne i de fremlagte dokumenter til grund. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [den først oplyste dato i foråret] 2001, til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [efteråret] 1999.” Gamb/2019/3

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsættes klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

## 9.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Styrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

Flygtningenævnet har ikke i 2019 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse.

## 9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se herom nærmere nedenfor i afsnit 9.8.1.

Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering. Der har på nuværende tidspunkt ikke været behandlet asylsager i Flygtningenævnet vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden. Det må endvidere på nuværende tidspunkt forventes, at antallet af asylsager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som vil skulle behandles på mundtligt nævn, vil være meget begrænset. Behandlingen af disse sager bør tilrettelægges således, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov, se nærmere afsnit 9.6.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkeligt moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt barnet meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes procesabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i november 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [...], Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er udrejst af Algeriet for at få en bedre fremtid. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter at blive dræbt af en gruppe af kriminelle unge. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i en alder af 10 år tog ophold på gaden, fordi hans familie var fattig. Ansøgerens far havde endvidere fået konstateret kræft, og han ønskede ikke at være en byrde for sin familie. Mens han boede på gaden, levede ansøgeren af at stjæle. Først stjal han på egen hånd, men i perioden umiddelbart op til sin udrejse stjal ansøgeren sammen med en gruppe på fire – fem personer, som var 17-18 år gamle. Umiddelbart inden udrejsen bad gruppen ansøgeren om at opbevare nogle stjalne penge, men han valgte i stedet at give sin mor nogle af pengene og at bruge resten til at finansiere sine egne udgifter i forbindelse med, at han udrejste fra Algeriet til Spanien. Ved en tilbagevenden til Algeriet frygter ansøgeren, at den kriminelle gruppe vil slå ham ihjel, fordi han har stjålet fra dem, ligesom han frygter for, at han ikke vil have en fremtid i Algeriet og vil være tvunget til at leve på gaden. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren, der efter sit eget udsagn i dag er 14 år gammel, ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ved sin adfærd og sin fremtoning forekommer yngre end den alder, han selv har oplyst. Selvom ansøgeren overordnet har besvaret de fleste af de stillede spørgsmål sammenhængende, har han udvist manglende forståelse for betydningen af spørgsmålene og selve asylsagsprocessen. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og hjemviser sagen til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen herunder til en afklaring af, hvorvidt ansøgeren fastholder, at sagen skal realitetsbehandles trods vurderingen af, at han ikke er tilstrækkelig moden.” Alge/2019/6

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60, til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asyprocedure, henvises til de i afsnit 9.7 nævnte afgørelser.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

## 9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Familieretshuset få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.



Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 5.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde i udvalget den 25. oktober 2018 at tilrettelægge en ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov, jf. herved blandt andet UNHCR's og FN's Børnekomité's guidelines. Nævnet har i den forbindelse besluttet at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence. Referatet af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, [www.fln.dk](http://www.fln.dk).

På baggrund af blandt andet en række forslag og videregivelse af erfaringer fra relevante danske og internationale myndigheder og organisationer har Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen fået skræddersyet et kursus om interview af børn – og særligt mindre børn – i asylsager. Deltagerne var dels personer, som deltager i Flygtningenævnets asylsagsbehandling – det vil sige nævnsmedlemmerne i det ovenfor nævnte særlige nævn (næstformænd, medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og advokatmedlemmer), mødende advokater og tolke, dels fuldmægtige i Udlændingestyrelsen, som til daglig har samtaler med mindreårige asylansøgere.

Kurset var bygget op, så deltagerne først lærte om hukommelsen – den menneskelige hukommelse generelt, børns hukommelse mere specifikt og de forhold, som kan påvirke hukommelsen: betydningen af psykiske sygdomme, traumer, (manglende) skolegang, udviklingsniveau på tidspunktet for hændelsen, den tid, der forløber inden der forklares om hændelsen m.v. Herefter lærte deltagerne om interviewsituationen, forskellige interviewteknikker og betydningen af teknikken for den forklaring, man får. Endelig lærte deltagerne om troværdighedsvurdering – generelt og i forhold til børn. Deltagerne fik ligeledes lejlighed til hver at interviewe et barn fra en 4. klasse om barnets oplevelser i forbindelse med et løb, som børnene havde gennemført samme dag. De meget forskellige interviewforløb illustrerede betydningen af blandt andet interviewerens fremtoning, god kontaktetablering, rammesætning for interviewet, åbne spørgsmål, tålmodighed og afventen, anvendelse af barnets egne ord m.v. for børnenes forkla-

ring, samt betydningen af de personligheds-, udviklings- og modenhedsmæssige forskelle på børnene for deltaljeringsgraden af forklaringen, evnen til at beskrive sine følelser og til at reflektere over sin egen situation. Der var på kurset også undervisning om tolkning, kulturforskelle i interviewsituationen og erfaringer fra en af politiets videoafhørere, som taler med børn i blandt andet sager om overgreb.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se herom nærmere i afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager.

## 9.7 Bevisvurdering

I afsnit 5.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 5.1.2.1 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgerens bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig, født i 2003. Indrejst i 2016. **Flygtingenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [...] i [...] -distriktet, Nangahar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han er flygtet fra madrassaen (koranskolen) i sin landsby, som var drevet af Taliban. En dag, mens ansøgeren var i koranskolen, kom der to mænd, der sammen med hans lærer tilbød ham en plads i en anden koranskole. Ansøgeren havde på det tidspunkt været elev i koranskolen i landsbyen i omkring seks år. Ansøgeren fik at vide, at han skulle være i den nye koranskole i en måned, og at han i løbet af den måned ikke ville se sin familie. Ansøgeren aftalte med mændene og læreren, at han ville tale med sin mor om tilbuddet og vende tilbage med et svar. Ansøgerens mor blev glad, da hun hørte om tilbuddet, og hun accepterede, at ansøgeren tog afsted. Dagen efter tog ansøgeren tilbage til koranskolen i sin landsby. Han blev kørt afsted mod den nye koranskole af de to mænd, der havde været ved skolen dagen før. Turen derhen tog omkring to til to og en halv time, men ansøgeren kunne ikke se, hvor han blev kørt hen, da han fik bind for øjnene. Ansøgeren kom frem til den nye koranskole, som lå i et vildmarksområde og bestod af en bygning med to-tre værelser og en stor have omkranset af en høj mur. Da han kom frem til den nye skole, fik han at vide, at den nye koranskole var drevet af Taliban, og han fandt ud af, at der var omkring 25-30 drenge i skolen. Hverdagen i skolen bestod af morgenbøn og efterfølgende træning. Gruppen af de yngste drenge, som ansøgeren var en del af, bestod af 15-17 elever, som fik undervisning i brug af selvmordsveste og i at læse landkort. Gruppen af de ældste drenge trænede i brug af Kalashnikov-rifler. Om eftermiddagen modtog eleverne koranundervisning, hvorefter de drak te, talte og legede, indtil det omkring klokken 21 var sengetid. Efter omkring en måneds ophold i skolen fik ansøgeren at vide, at han nu var klar til at bruge selvmordsvesten, og at han skulle ind til byen og bruges som selvmordsbomber. Inden ansøgeren skulle afsted, bad han Taliban-folkene om lov til at besøge sin mor. Taliban-folkene var modvillige, og det var kun fordi, ansøgeren insisterede, at han fik lov til at tage hjem på besøg. På køreturen hjem til sin mor fik ansøgeren bind for øjnene igen. Ansøgeren blev sat af omkring 15-20 minutters gang fra sin bopæl, og han fik at vide, at han ville blive hentet senere af Taliban-folkene. Da ansøgeren kom hjem, fortalte han sin mor, at han var hjemme for sidste gang, fordi han skulle udføre jihad. Ansøgerens mor ville ikke acceptere dette og ringede til politiet, som ikke kunne hjælpe moren. Ansøgeren tog herefter sammen med sin mor, sine søskende og sin kusine til Kabul, hvor de boede hos ansøgerens faster og onkel. Efter tre dages ophold hos fasteren

og onklen ringede Taliban til ansøgerens onkel og sagde, at ansøgeren skulle komme tilbage til dem, fordi han havde modtaget deres undervisning og vidste alt om dem. Ansøgerens onkel blev bange og mente ikke længere, at ansøgeren og hans familie kunne bo hos dem. Idet Taliban kun var efter ansøgeren, besluttede hans mor, at han skulle udrejse, og hun håbede derved, at Taliban på den måde ville lade resten af familien være. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Indledningsvis tiltræder Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylbehandling. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet, og på en måde, der viste, at ansøgeren forstod spørgsmålene og svarenes betydning. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har gået på en eller to forskellige koranskoler, og at han var en meget dygtig elev. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har gået på en koranskole, der var drevet af Taliban, og dermed heller ikke at han er blevet oplært som selvmordsbomber. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om selve konflikten fremstår divergerende og udbyggende, ligesom hans forklaring om undervisningen i jihad og selvmordsvesten fremstår udetaljeret og upræcis. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor mange talebanere der var på skolen. Han har endvidere forklaret divergerende om, hvornår på dagen undervisningen i selvmordsveste foregik, herunder om det var formiddag eller eftermiddag. Endelig har han forklaret divergerende om, hvorvidt han blev kørt hjem til sin mor af en eller to talebanere. Ansøgeren har under nævnsrådet forklaret udbyggende om, at der blev sendt trusselsbreve til hans farbror, mens han selv var der og efterfølgende, og han har tillige under nævnsrådet forklaret udbyggende om antallet af telefoniske henvendelser til farbroren. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke tidligere har forklaret om skriftlige henvendelser, og at han tidligere alene har forklaret om et telefonisk opkald til sin farbror. Han har i øvrigt forklaret divergerende om, hvornår det første opkald til farbroren kom, herunder om det var på 1. eller 3. dagen. Ansøgeren har dertil afgivet en upræcis og udetaljeret forklaring om, hvad han lærte om selvmordsvesten og om det ritual, der skulle gå forud for det hellige selvmord. Endelig fremstår ansøgerens forklaring om morens accept af det midlertidige skoleskift og hans manglende kendskab til de andre elevers navne utroværdig. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at hans mor uden videre accepterede, at han skiftede skole i 30 dage og på, at han har forklaret, at hans hold blev kaldt frem ved nævnelse af navne hver dag i 30 dage, men at han alligevel ikke over for Udlændingestyrelsen har været i stand til at nævne mere end to navne på andre elever. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenne-

skelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig, født i 2003. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtuner og sunni-muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans far vil udlevere ham til Taliban, som vil have, at han skal være selvmordsbomber. Han har til støtte herfor oplyst, at han tre til fire måneder inden sin udrejse overhørte sine forældre tale om Taliban på gårdspladsen. Hans far sagde efterfølgende til ansøgeren, at han ville have, at ansøgeren skulle tage med ham, mens hans mor sagde, at hun ikke ville have, at ansøgeren tog med, fordi det var for farligt. Ansøgerens forældre kom op og skændes, og hans far forlod huset. Ansøgerens mor fortalte ansøgeren, at hans far ønskede at give ansøgeren til Taliban som selvmordsbomber. Ansøgeren så ikke sin far efterfølgende. På et ukendt tidspunkt kort derefter kom ukendte personer med tildækkede ansigter og økser til ansøgerens bopæl. Ansøgeren befandt sig på sit værelse, da de kom, og han gik kortvarigt ud på gårdspladsen til dem. Ansøgerens mor kom løbende og sagde, at ansøgeren skulle gå tilbage til sit værelse. Ansøgerens mor talte med personerne, og ansøgeren hørte, at de spurgte, hvor ansøgerens far var. Da ansøgerens mor kom tilbage til ansøgeren, havde hun en skade på sin hånd. Personerne forlod bopælen igen. En ukendt mand kom derefter til bopælen, og ansøgerens mor sagde, at han ville hjælpe ansøgeren med at udrejse af landet. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren – der under mødet i Flygtningenævnet har svaret relevant på de stillede spørgsmål – er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det tiltrædes endvidere, at ansøgerens forklaring om baggrunden for hans udrejse af Afghanistan kan lægges til grund. Ansøgerens oplysninger om sin baggrund for at udrejse af Afghanistan kan imidlertid ikke føre til, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har som Udlændingestyrelsen vedrørende episoden med faren lagt vægt på, at ansøgerens mor ikke tillod faderen at tage ansøgeren med, og at ansøgerens far tilsyneladende accepterede dette, idet faren efterfølgende forlod bopælen uden ansøgeren og ikke vendte tilbage igen i den periode på 3-4 måneder, som gik, inden ansøgeren udrejste. Der er således ikke holdepunkter i sagen for at antage, at faren skulle udlevere ansøgeren til Taliban. Også med hensyn til episoden vedrørende de ukendte personer, der kom på ansøgerens bopæl, tiltræder nævnet, at det alene beror på ansøgerens formodning, at han skulle være efterstræbt af disse personer. Ifølge ansøgerens forklaring ankom personerne én gang til bopælen, hvor de alene efterspurgte ansøgerens far. Personerne spurgte ikke efter ansøgeren og ransagede heller ikke huset for at lede efter ansøgeren, der kortvarigt kom ud på gårdspladsen, mens personerne var til stede. Det kan efter ansøgerens forklaring endvidere lægges til grund, at personerne ikke kom tilbage, og at ansøgeren derfor i en ukendt kortere periode op-

holdt sig på bopælen uden at opleve nogen problemer i anledning heraf. De generelle forhold i Afghanistan er heller ikke af en karakter, at de i sig selv kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/98

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Colombia. Ansøgeren er mindreårig, født i 2003. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk spansk og kristen fra Cúcuta, Colombia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Colombia frygter bevæbnede kriminelle grupperinger, der har forsøgt at afpresse ansøgerens familie for beskyttelsespenge. Grupperingen har ligeledes forsøgt at tvangsrekruttere ansøgeren og hans far. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far blev opsøgt af en kriminel gruppering i Cúcuta, som forsøgte at afpresse faren til at betale beskyttelsespenge. Faren nægtede, hvorefter familien blev nødt til at flygte til Bogota. I Bogota blev faren ligeledes forsøgt afpresset for beskyttelsespenge, hvorefter de blev nødt til at flygte. De flygtede til landsbyen [...], hvor de tog ophold i en lejr i regnskoven udenfor [landsbyen], der var kontrolleret af en bevæbnet gruppering. Den bevæbnede gruppering ønskede, at ansøgeren skulle gennemgå skydetræning. Derudover blev ansøgeren truet med våben til at indtage euforiserende stoffer, herunder marihuana, kokain, ecstasy og basuco. Ansøgers far blev ligeledes forsøgt tvangsrekrutteret til at indkræve beskyttelsespenge for gruppen. Da faren nægtede, fik han og familien besked om, at de skulle tage tilbage til landsbyen. Herefter fik de 24 timer til at forlade landsbyen. Indledningsvis tiltræder Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylbehandling. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet, og på en måde, der viste, at ansøgeren forstod spørgsmålene og svarenes betydning. Flygtningenævnet kan imidlertid efter en samlet vurdering ikke lægge ansøgerens forklaring om, at ansøgeren skulle have en konflikt med bevæbnede grupper i Columbia til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring – selv når der tages højde for ansøgerens unge alder – generelt fremstår overordnet, herunder uden oplysninger om navne på de grupper, der angiveligt skulle efterstræbe ansøgeren. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om flugten fra gruppen i [landsbyen] fremstår utroværdig. På den ene side har ansøgeren forklaret for nævnet, at de flygtede, fordi gruppen forsøgte at rekruttere faren og havde sagt til ansøgeren, at han skulle lære at slå ihjel, og at ansøgeren og søsteren løb derfra, fordi de ikke ville have fået lov til at flygte, og at han tror, at de ville have skudt ham, hvis de fandt ud af, at de

flygtede. På den anden side har ansøgeren forklarede, at familien blev i [landsbyen] efter at være flygtet fra gruppen, og at gruppen gav familien en frist til at forlade byen, hvis faren ikke ville samarbejde med gruppen. Desuden finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om, at det var ansøgeren og ansøgerens søster, der rejste til Danmark, og ikke ansøgerens far, fordi familien ikke havde penge til, at faren også rejste, ikke fremstår overbevisende. Nævnet lægger herved vægt på, at de bevæbnede grupper ifølge ansøgerens forklaring krævede penge af faren og forlangte, at faren skulle arbejde for dem, sammenholdt med, at familien havde penge til, at ansøgerens mormor kunne ledsage ansøgerens søster til Danmark og rejse tilbage til Colombia. Endelig finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om, at han ikke har haft kontakt med sine forældre, ikke fremstår overbevisende, idet den modsiges af den kontakt, der har været mellem Facebookprofiler tilhørende henholdsvis ansøgeren og ansøgerens mor. Den omstændighed, at moren ikke længere var Facebook-ven, da ansøgeren viste sin Facebookprofil for nævnet, kan ikke føre til en anden vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren til sin anden samtale med Udlændingestyrelsen har fremlagt en kopi af en afgørelse [fra begyndelsen af] 2014 om registrering af ansøgerens far i det særlige register for ofre, "Registro Único de Víctimas", på baggrund af en forklaring afgivet af faren om, at han [i efteråret] 2013 på grund af trusler fra grupper var nødt til at flytte fra Cúcuta kommune til Bucaramanga, kan heller ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet er som anført opmærksom på ansøgerens unge alder, men nævnet finder ikke, at ansøgerens alder kan føre til en anden vurdering. I øvrigt bemærker Flygtningenævnet, at selvom nævnet kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, finder nævnet, at den konflikt med unavngivne væbnede grupper i Colombia, som ansøgeren har forklaret om, ikke har en sådan karakter og intensitet, at det kan begrunde, at ansøgerens meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at konflikten med den bevæbnede gruppe i [landsbyen] fremstår som rettet mod faren. Nævnet lægger videre vægt på, at familien blev i [landsbyen] efter at have forladt lejren og på, at faren blev i Colombia fremfor at ledsage ansøgerens søster til Danmark. Desuden finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at grupperne skulle have evne eller vilje til at efterstræbe ansøgeren ved en tilbagevenden til Colombia. Det bemærkes, at de generelle forhold i Colombia ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved ophold i Colombia vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colu/2019/2

Nævnet **stadfæstede i september 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren er mindreårig, født i 2004. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er congole-



sisk statsborger og kristen fra Kinshasa, DR Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til DR Congo frygter en værre fremtid, end den hun vil få i Danmark. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter personer, som vil stjæle ting fra hende, og at hun vil blive voldtaget. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun frygter krigen i DR Congo. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes far ønskede, at ansøgeren og hendes søster skulle udrejse, fordi der var krig i DR Congo, og fordi de ville få en bedre fremtid i udlandet. Ansøgeren har videre oplyst, at personer i DR Congo vil stjæle fra hende, fordi de ved, at hun er vendt tilbage fra et rigt land. Ansøgeren og hendes søster vil således have tøj og andre ting, som de kunne være interesserede i. Endvidere frygter ansøgeren at blive voldtaget, idet piger bliver voldtaget i DR Congo. Endvidere kan der blive affyret skud i DR Congo på grund af krigen, hvilke kan ramme ansøgeren. Således oplevede ansøgeren en dag, da hun opholdt sig familiens bopæls have, at der blev affyret to skud. Faren sagde derfor til familien, at de skulle gå ind i huset. Efter et yderligere skud kom også faren ind i huset. Derefter blev der skudt en gasbombe ind i huset, hvorfor ansøgeren fik vådt papir for munden, og vinduerne blev åbnet. Endelig har ansøgeren som noget nyt for nævnet oplyst blandt andet, at hun på et ukendt tidspunkt blev forsøgt bortført fra sin skole, ligesom hun for nævnet er fremkommet med nye oplysninger om konfliktens baggrund, herunder at de episoder, hun tidligere har forklaret om, skyldes farens arbejde og forældrenes involvering i politiske aktiviteter. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få sin asylsag behandlet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren – uagtet at hun alene er 15 år gammel – har vist en klar forståelse for, hvad asylsagsbehandlingen drejer sig om, ligesom hun har formået at redegøre for sine familiemæssige forhold og de forhold, som ifølge hendes kendskab hertil har begrundet hendes udrejse af DR Congo. Flygtningenævnet er endvidere enig med Udlændingestyrelsen i, at det, som ansøgeren har forklaret til Udlændingestyrelsen om baggrunden for sin udrejse af DR Congo, ikke giver grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren for Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun ikke selv har oplevet problemer med nogen personer i DR Congo, og at ansøgerens frygt for at blive udsat for tyveri eller voldtægt alene beror på ansøgerens generelle opfattelse af sikkerhedssituationen i DR Congo. Heller ikke det forhold, at ansøgeren har oplevet, at der er blevet smidt en gasbombe ind på familiens bopæl, eller ansøgerens nye oplysning for nævnet om at være blevet forsøgt bortført fra sin skole kan føre til et andet resultat, allerede fordi der er tale om enkeltstående episoder, der fandt sted længe før ansøgerens udrejse. Ansøgeren har for nævnet fremkommet med nye oplysninger om konfliktens baggrund, herunder at de episoder, hun tidligere og nu har forklaret om, skyldes farens arbejde og forældrenes involvering i politiske aktiviteter. Nævnet bemærker hertil, at der ikke kan bortses fra, at ansøgeren, der kun var 9 år på tidspunktet



for udrejsen, ikke under samtalerne med Udlændingestyrelsen har været bekendt med alle de forhold, som begrundende hendes forældres beslutning om at lade hende og storesøsteren udrejse, og nævnet har derfor tillige vurderet ansøgerens sag i lyset af hendes nye oplysninger for nævnet, hvilke oplysninger i al væsentligt er overensstemmende med de oplysninger, der er fremkommet i forbindelse med behandlingen af storesøsterens sag. Det hedder herom i Flygtningenævnets afgørelse [fra sommeren] 2018 i storesøsterens sag bl.a.: ”Flygtningenævnet finder ... ikke, at det, som ansøgeren har oplyst om årsagen til, at hun søger asyl, er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt er blevet udsat for overgreb fra hverken de congolesiske myndigheder eller andre eller truet hermed, og at der ved den episode, hvor politiet opsøgte hendes far i hjemmet, ikke skete andet, end at politiet så sure ud, og at deres far virkede bekymret. Ansøgerens far er herefter forblevet i Congo og har efter det oplyste fortsat arbejde som dommer, selv om han ifølge den fremsendte, udaterede og ikke underskrevne udtalelse i en kort periode skulle have været afskediget og efter genansættelse nu er ”kept out of all sensitive cases”. Den episode, hvor der senere blev kastet en gasbombe ind mod bopælen, kan efter de foreliggende oplysninger ikke anses for at have sammenhæng med politiets henvendelse på bopælen, og den må betragtes som en enkeltstående hændelse, som hverken i sig selv eller sammenholdt med sagens øvrige oplysninger kan anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgerens frygt for at blive voldtaget alene beror på ansøgerens egen generelle formodning, og at de oplysninger, der er fremkommet for nævnet om indkaldelse af ansøgerens mor til afhøring hos kriminalpolitiet i [en by i Congo] i [efteråret] 2012 og hendes mors politiske aktiviteter for menneskerettigheder i Congo i 2013, ikke kan antages at medføre, at ansøgeren på nuværende tidspunkt som følge heraf vil være i konkret risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland. Det bemærkes herved, at moderen efter det oplyste ikke længere opholder sig i Congo.” Også efter oplysningerne for dette nævn tiltrædes det med samme begrundelse som i nævnets afgørelse [fra sommeren] 2018, at heller ikke ansøgerens nye oplysninger kan begrunde, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund finder nævnet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cong/2019/13

Nævnet **stadfæstede** i **august 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig, født i 2001. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Nawor, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans far vil slå

ham ihjel. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hans far er medlem af Taliban. Klagerens far traf beslutning om, at klagerens storebror skulle ofre sig for islam, og har senere oplyst, at ofringen skete ved brug af en selvmordsvest. Klagerens far og storebror rejste væk i to måneder, og herefter vendte alene faren tilbage, hvor han oplyste klageren om, at hans storebror havde ofret sit liv. Videre fik klageren besked om, at han ligeledes skulle forberede sig på at ofre sit liv for islam. Klagerens mor var imidlertid ikke enig i, at klageren skulle ofre sit liv for islam, hvorfor hun kontaktede sin bror, som herefter sørgede for, at klageren udrejste af Afghanistan. Klageren indrejste i Danmark som uledsaget mindreårig og [i foråret] 2017 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved dom [fra sommeren] 2018 afsagt af Retten i [...] blev klageren idømt fængsel i to år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 222, stk. 1, jf. til dels § 225, jf. til dels § 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 5. Klagerens opholdstilladelse bortfaldt som følge heraf, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt. Ved dom [fra efteråret] 2018 afsagt af [...] Landsret blev byrettens dom [fra sommeren] 2018 stadfæstet. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren, der er 17 år, er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen. Der henvises til, at klageren under nævnsmødet har besvaret de stillede spørgsmål på relevant og sammenhængende måde, der viser, at klageren har forstået spørgsmålene. Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2019 om udsendelse af klageren samt af de berigtigede afgørelser herom af henholdsvis [senere i foråret] 2019 og [sommeren] 2019, at Udlændingestyrelsen ikke længere har lagt klagerens forklaring om asylmotive til grund. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen ikke lægge forklaringen til grund, idet forklaringen efter en samlet vurdering må anses for utroværdig. Der lægges vægt på, at klageren på helt centrale punkter har forklaret divergerende, og det bemærkes i den forbindelse, at divergenserne ikke kan tilskrives den tid, der er forløbet fra klagerens forklaringer til Udlændingestyrelsen, forinden han blev meddelt opholdstilladelse, og hans efterfølgende forklaringer for Udlændingestyrelsen og nævnet i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om klagerens udsendelse som følge af den begåede kriminalitet. Flygtningenævnet henviser til, at klageren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 har forklaret, at han vidste, at hans far var medlem af Taliban, fordi faren gik sammen med andre talibanere, og at han bar våben og havde walkie talkie. Faren havde i øvrigt langt hår og havde afghansk tøj på. Klageren har ikke talt med sin mor om, hvad faren lavede. Under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2019 og under nævnsmødet har klageren derimod forklaret, at han vidste, at faren var medlem af Taliban, fordi klagerens mor fortalte det, da klageren var lille. Under samtalen med Udlændingestyrelsen har klageren også oplyst, at faren var et magtfuldt

og overordnet medlem af Taliban, der gav ordre til andre talibanere. Flygtningenævnet lægger endvidere afgørende vægt på, at klageren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 har forklaret, at han vidste, at hans bror blev brugt som selvmordsbomber, fordi faren to måneder, efter at faren og broren havde forladt hjemmet, havde fortalt, at broren havde ofret sit liv. Klageren har derimod under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2019 og overfor nævnet forklaret, at faren en dag kom hjem og fortalte til storebroren, at han skulle have selvmordsvest på, og at farens venner gav storebroren bombevesten på. Klageren har endvidere beskrevet bombevesten nærmere, idet han har oplyst, at det var en lang vest med flere lommer, og at der i lommerne var bombelignende ting, og at der var ledninger. Der var bomber på vesten. Nævnet finder i øvrigt, at klagerens forklaring om, hvorledes han uden problemer ved hjælp fra moren kunne forlade familiens bolig, forekommer usandsynlig, og der henvises til, at klagerens far og flere andre medlemmer af Taliban opholdt sig i huset. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Klagen findes således ikke ved en tilbagevenden at risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2019/130

Nævnet meddelte i **oktober 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig, født i 2001. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen Balou, der er beliggende i Rodat distriktet i Nangahar provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter de personer, der to gange opsøgte hans mor for at få moren til at lade dem tage ansøgeren med sig. Ansøgeren har til sagen forklaret, at hans mor to gange med omkring to måneders mellemrum blev opsøgt på bopælen af personer, der sagde, at de kom fra en gruppe, der er og vil vedblive med at være overalt i Afghanistan. I forbindelse med den første henvendelse kom en person, og i forbindelse med den anden henvendelse, der fandt sted om natten, kom fire personer. Personerne sagde til moren, at de ønskede, at ansøgeren skulle følge med dem for at få seks måneders træning, hvorefter han ville blive sendt hjem. Herefter skulle han deltage i træning i to måneder ad gangen. Personerne tilbød moren penge for at lade ansøgeren følge med dem, men moren sagde nej. I forbindelse med den anden henvendelse blev ansøgerens mor slået i hovedet med et gevær. Ansøgeren og hans søskende skreg, og der opstod tumult, hvorunder der blev affyret et skud. Herefter gik personerne. Morgenen efter den anden henvendelse opsøgte ansøgerens mor landsbyens malek, der sagde, at ansøgeren skulle udrejse. Om aftenen samme dag forlod ansøgeren landsbyen sammen med tre

andre drenge, hvis familier også var blevet opsøgt. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er tilstrækkeligt moden til at få sin asylsag behandlet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fremtræder voksen og er i stand til at svare tilsyneladende forståeligt på de stillede spørgsmål. **Flygtningenævnets flertal** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet finder, at de forhold, som Udlændingestyrelsen har påberåbt sig til støtte for sin afgørelse, er af mindre betydning og ikke har en sådan karakter, at de kan føre til tilsidesættelse af forklaringen. Flertallet finder endvidere, at det ud fra de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Nangahar provinsen forekommer sandsynligt, at ansøgeren kan være søgt tvangsrekrutteret til en oprørsgruppe eller lignende, som ikke repræsenterer nogen offentlig myndighed. Flertallet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i fare for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder derimod ikke, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/179

Nævnet meddelte i **november 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig, født i 2003. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin families nabo, der har forbindelser til Taliban, ligesom han frygter krigen og den omstændighed, at han ikke kender nogen i Afghanistan, og at han ikke ved, hvor hans familie befinder sig, hvorfor han vil være alene uden netværk ved en tilbagevenden til Afghanistan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han og familien boede i Ghazi, hvor ansøgerens far og ældste storebror dyrkede deres jord. Ansøgerens storebror, [...], arbejdede også som politibetjent. Familiens nabo forsøgte i smug at overtage deres jord. Ansøgeren har fået at vide, at naboen havde tilknytning eller kendskab til nogen i Taleban. Ansøgeren hørte sine forældre tale om konflikten med naboen over en længere periode. En dag blev ansøgerens storebror skudt og dræbt ude på familiens jord af naboen. Efter drabet på storebroren tog ansøgerens far ind til Ghazni for at anmelde drabet til myndighederne. Familien har ikke hørt fra ham siden. Efter at faren forsvandt, modtog ansøgerens familie flere trusler, som ansøgeren dog ikke kender indholdet af. Ansøgeren, hans mor og to søskende udrejste derefter til Iran, hvor de opholdt sig i omkring et år, før ansøgeren flygtede videre til Europa. I forbindelse med opholdet i Iran blev ansøgerens næstældste bror rekrutteret til at tage til Syrien for at kæmpe. Ansøgerens mor besluttede, at ansøgeren skulle udrejse med hjælp fra en menneskesmugler. Ansøgeren mistede kontakten til sin familie i forbindelse med flugten, idet papirlappen med familiens telefonnummer blev udvisket, da

papiret blev vådt. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren, der i dag er knap 16 år, er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de stillede spørgsmål, ligesom han har besvaret spørgsmålene på en måde, der viser, at han har forstået betydningen af asylbegrebet og asylprocessens grundlæggende elementer. Flygtningenævnet kan på samme måde som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen herom har været konsistent og uden væsentlige divergenser. Nævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at ansøgeren var barn, da hans mor og bror besluttede at udrejse fra Afghanistan, hvorfor den omstændighed, at han ikke har været i stand til at forklare i detaljer om alle forhold i relation til, hvorfor familien flygtede, ikke kan tillægges væsentlig betydning. Nævnet lægger således til grund, at ansøgerens familie havde en jordkonflikt med en nabo, og at ansøgeren har hørt, at naboen havde relationer til Taliban. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgerens storebror, der var politibetjent, blev dræbt i forbindelse med konflikten. Nævnet lægger endelig til grund, at ansøgerens far forsvandt, da han ville anmelde drabet til myndighederne, idet det i den forbindelse bemærkes, at der gik nogen tid fra faren tog af sted, og til familien udrejste, og at familien i den mellemliggende tid modtog yderligere trusler. Efter baggrundoplysningerne finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som søn af familien vil være i risiko for, at naboen vil begå overgreb mod ham ved en tilbagevendelse til Ghazni. Nævnet har herved også lagt vægt på oplysningerne om Talibans tilstedeværelse i og omkring Ghazni, herunder om Talibans overgreb mod hazaraer i provinsen. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke har familie tilbage i sit hjemområde, og at han derfor ikke har mulighed for at opnå hverken beskyttelse fra familiemedlemmer eller myndighederne. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2019/178

### 9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget

stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at fratage asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændin-

geloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtninge- og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33.

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sådanne klager behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtninge- og Udlændingenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

### 9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtninge- og Udlændingenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtninge- og Udlændingenævnet.

Flygtninge- og Udlændingenævnet har ikke i 2019 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Som eksempler på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 470f., nævnte afgørelse Afgh/2017/530 og den i formandskabs 27. beretning (2018), side 565ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/381. Der kan endvidere henvises til den i formandskabs 27. beretning (2018), side 552ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/378, som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

### 9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 8, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden syv dage efter, at det er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13.



Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort otte sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. En af sagerne blev henvist til behandling på mundtligt nævn, mens de øvrige syv sager er behandlet på formandskompetencen. Flygtningenævnet har i alle otte sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt en uledsaget mindreårig asylansøger kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Klageren er mindreårig, født i 2001. Indrejst i 2016. Til støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klageren intet havde at vende tilbage til i Etiopien, hvor han havde opholdt sig i en kortere periode hos sin stedmor. Klageren havde mistet sin biologiske mor, og hans far opholdt sig i et andet land, formentlig Sudan. Bedsteforældrene opholdt sig i Eritrea, hvor han også havde andre familiemedlemmer. Advokaten havde videre anført, at der før klagerens udrejse var store problemer mellem klageren og hans stedmor. Formålet med rejsen var at slippe af med ham. Klageren havde derfor ingen mulighed for at vende tilbage og bo der, og han havde heller ikke andre steder i Etiopien, hvor han kunne bo. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet alene skal tage stilling til spørgsmålet om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. De af advokaten påberåbte forhold til støtte for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er således ikke omfattet af denne afgørelse og må i givet fald behandles i forbindelse med en anmodning om genoptagelse af Flygtningenævnets tidligere meddelte afslag [fra sommeren] 2017 på opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser. Det betyder samtidig, at nævnet i overensstemmelse med afgørelsen [fra sommeren] 2017 lægger til grund, at klageren er etiopisk statsborger. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2018. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Af forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.) fremgår af de almindelige bemærkninger: ”I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om

barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. [...] Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie – uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt – og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet – og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold – og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet.” Det fremgår udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flytningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flytningenævnet finder, at klageren ikke har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i sit hjemland, Etiopien, således som dette må forstås ifølge det ovenfor gengivne uddrag af forarbejderne til ændring af udlændingeloven. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klagerens stedmor og to halvsøskende er bosat i Etiopien, og at klageren under sin fars flerårige fravær har boet sammen med disse familiemedlemmer, ligesom der har været løbende kontakt mellem stedmoren og faren. Den omstændighed, at klageren har oplyst, at han har et dårligt forhold til sin stedmor, kan ikke i sig selv føre til en anden vurdering. Det er herunder også indgået i vurderingen, at klageren ikke under den første samtale i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 – trods adspurgt om sine konflikter – har oplyst om konflikten med sin stedmor, og at klagerens forklaring for nævnet om forholdet til stedmoren og hans liv i Etiopien i øvrigt fremstår usikker. Flytningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Klageren må således henvises til at tage ophold hos sin stedmor, som efter nævnets vurdering udgør et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet og må anses for at have udvist evne og vilje til at tage sig af klageren gennem de år, hvor han har boet hos hende. Den fremsendte udtalelse, der efter det oplyste hidrører fra klagerens far, og de under sagen fremsende id-kort vedrørende klagerens far og (af-

døde) mor kan ikke føre til en anden vurdering af sagen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etio/2019/19

Nævnet **stadfæstede i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam. Klageren er mindreårig, født i 2002. Indrejst i 2014. Til støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klageren havde været udsat for vold af sin far, og at klageren overfor advokaten havde oplyst, at hans mor, som han ikke var i kontakt med, havde været voldelig overfor ham, ikke var i stand til at tage sig af ham og i øvrigt ikke havde udvist nogen interesse for ham. Advokaten gjorde på baggrund heraf gældende, at klagerens forældre ikke kunne udgøre et familiemæssigt netværk, hvorfor klageren ved en tilbagevenden ville blive stillet i en reel nødsituation. Advokaten havde videre bemærket, at Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, med henvisning til, at klageren kunne tage ophold hos sin far, var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Børnekonventionen, idet der i sagen ikke skulle foretages en asylretlig vurdering, men derimod en vurdering af, om et barn kom i en reel nødsituation som defineret i Børnekonventionen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2019. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der har bevisbyrden for sin påstand. Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af referatet af Deres klients oplysnings- og motivsamtale [fra begyndelsen af] 2018 fremgår, at Deres klients mor opholder sig i Vietnam, og at Deres klient boede sammen med sin mor, indtil han var omkring ni til ti år gammel. Deres klient har endvidere overfor Flygtningenævnet [i begyndelsen af] 2019 forklaret, at han så sin mor sidste gang samtidig med, at hans storebror så hende, hvilket ifølge Deres klients storebrors forklaring for Flygtningenævnet [i begyndelsen af] 2019 var ved nytårstid i 2013 omkring et års tid før Deres klient udrejste til Danmark. Det af Dem anførte om, at Deres klients mor ikke er i stand til at tage

sig af Deres klient og i øvrigt ikke har udvist nogen interesse for ham, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: ”I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. ... Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie – uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt – og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet – og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold – og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet.” Flygtningenævnet lægger således til grund, at Deres klient har et familiemæssigt netværk i Vietnam, som objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre et familiemæssigt netværk. Det af Dem anførte om, at Deres klient ikke er i kontakt med sin mor, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, punkt 2.3., hvori følgende er anført: ”Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland”. Flygtningenævnet bemærker, at det forhold, at Deres klient oplyser ikke at være i kontakt med sin mor, ikke er omfattet af begrebet ”sikre oplysninger”. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger i sagen om, at klagerens mor er død eller fængslet, eller at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor klagerens mor har opholdt sig. Det af Dem anførte om, at Deres klient overfor Dem har oplyst, at han er blevet udsat for vold af sin mor, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker hertil, at Deres

klient ikke på noget tidligere tidspunkt hverken overfor Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har oplyst, at han skulle være blevet udsat for vold af sin mor, hvorfor Flygtningenævnet ikke kan lægge Deres klients forklaring herom til grund. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Det påhviler herefter Deres klient at udrejse af landet senest inden 15 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt.”  
Viet/2019/3

## Kapitel 10

### Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, dvs. navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Se som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen:

Nævnet **stadfæstede i maj 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger, der har oplyst at være bidoon (statsløs) fra Kuwait, samt fire medfølgende børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim. Ansøgeren har oplyst at være bidoon (statsløs) fra [A], Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait som statsløs bidoon frygter de generelle forhold, idet hun vil savne grundlæggende rettigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes ægtefælle i 2011 deltog i en demonstration. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun er gået fra sin ægtefælle, og derfor ved en tilbagevenden til Kuwait vil være enlig kvinde. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun er født i [A] i [et nærmere angivet distrikt], og at hun boede i [en nærmere angivet bopæl]. Ansøgeren har oplyst, at hun som bidoon ikke har nogen rettigheder i Kuwait, idet der blandt andet ikke er adgang til sundhedsvæsenet og uddannelsessystemet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes mand i 2011 eller 2012 deltog i en demonstration vedrørende rettigheder for bidoonere, og at familien herefter var bange for myndighederne. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun og hendes ægtefælle er gået fra hinanden, hvorfor hun ved en tilbagevenden til Kuwait vil være enlig kvinde. Det påhviler en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og det asylgrundlag, som den pågældende påberåber sig, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren trods behørigt indkaldt og uden at have godtgjort lovligt forfald ikke har givet møde for nævnet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort hverken sin identitet eller sit asylgrundlag. Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait, og at hun er født og opvokset her, til grund, idet forklaringen forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at flere af ansøgerens familiemedlemmer er registrerede som irakiske statsborgere i andre europæiske lande, herunder ansøgerens mor, [B], der i Tyskland er registreret som irakisk statsborger, hendes søster [C], der i Tyskland er registreret som irakisk statsborger fra [D], og hendes bror, [E], der har søgt om asyl i Østrig, hvor han oplyste at være irakisk statsborger. Broren har efterfølgende frafaldet asylansøgningen med henblik på at lade sig udsende til Irak. Ansøgerens slægtninge, [F] og [G], er endvidere registreret som irakiske statsborgere i Grækenland. De pågældende slægtninge er registreret med andre navne og fødselsdatoer i disse lande. Ansøgerens forklaring om, at disse oplysninger blev givet, fordi myndighederne angiveligt kun ville lade syrerne og irakere rejse videre, findes ikke at give en fyldestgørende forklaring på disse forhold. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at flere af ansøgerens familiemedlemmer, herunder hendes halvbrødre [H] og [I], på deres offentligt tilgængelige face-

book-profiler har opgivet informationer, der knytter dem til Irak, herunder byen [D]. Flygtningenævnet har tillige tillagt det vægt, at ansøgerens forklaring om, hvordan hun og hendes familie har finansieret deres udrejse, forekommer mindre sandsynlig. Ansøgeren har således forklaret, at hendes ægtefælle tjente 20 dinarer om dagen, at huslejen var på 150 dinarer om måneden, som de delte med en anden familie, og at udreisen kostede 2000 dinarer for passene og yderligere ”100 amerikanske sedler”. Ansøgerens forklaring om, at de finansierede dette ved ægtefællens løn og bidrag fra en ven af familien, forekommer på denne baggrund ikke troværdig. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hun senest boede på en adresse i [A], at Danmark er det første sted, hun nogensinde har været uden for hjembyen, og at hendes ægtefælle ikke levede i skjul efter deltagelsen i demonstrationen, hvorimod hun til sin advokat har forklaret, at familien efter ægtefællens deltagelse i demonstrationen i 2011 opgav deres bopæl og flyttede til en landsby. Sproganalysen af ægtefællen kan heller ikke i sig selv føre til en anden vurdering, hvorved bemærkes, at det fremgår af sproganalysen, at ægtefællens sprog også udviste nogle af de karakteristika, der forbindes med arabisk, således som det tales i det sydlige Irak. Flygtningenævnet finder ikke, at den fremlagte fødselsattest på denne baggrund sandsynliggør ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait. Nævnet tilsidesætter herefter ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait og dermed hendes asylmotiv i forhold til Kuwait som utroværdig. Det forhold, at ansøgeren har et vist faktisk kendskab til Kuwait kan ikke føre til andet resultat, hvortil nævnet bemærker, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at mange tidligere statsløse bidooner fra Kuwait opnåede irakisk statsborgerskab forud for 2003. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren er en enlig kvinde uden mandligt netværk. Ansøgeren har forklaret, at hun aldrig har oplevet personlige konflikter med myndigheder eller personer i hverken Kuwait eller andre lande. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylmotiv, og ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2019/30

Nævnet **hjemviste i juni 2019** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk hutu og kristen katolik af trosretning. Ansøgeren har oplyst, at han er rwandisk statsborger, at han hedder [...], og at han er født den [...]. Ansøgeren har oplyst, at han er rwandisk statsborger, født i Kigali i Rwanda, men at hans familie flygtede fra Rwanda i 1994. Siden da har ansøgeren blandt andet boet i [...] og [...]. Ansøgeren tog i [2010’erne] ophold i [et andet afrikansk lands] hovedstad, [...], hvor han har haft opholdstilladelse som flygtning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rwanda frygter [ansøgerens asylmotiv er udeladt her, red.]. Ansøgeren udrejste i



[2010'erne] fra [tilflugtslandet] til [et tredje afrikansk land] for at søge om visum til Danmark. Til brug for udrejsten fik ansøgeren udstedt et [tilflugtslandets] nationalitetspas i navnet [et andet navn end ansøgerens navn], født den [en anden dato end ansøgerens fødselsdato], som han fik udstedt med hjælp fra korrupte embedsmænd. Ansøgeren indrejste i [...] 2017 i Danmark med sit nationalitetspas isat visum til Danmark efter at være inviteret hertil af [...]. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er statsborger i Rwanda og ikke er statsborger i [tilflugtslandet]. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren allerede i asylsøgemålet har redegjort for, at hans id-kort og pas fra [tilflugtslandet] er udstedt på grundlag af falske oplysninger. Ansøgeren har forklaret, at han i [tilflugtslandet] var registreret som flygtning af UNHCR, og at hans opholdstilladelse skulle fornyes årligt. Han fik mod betaling af bestikkelse udstedt et id-kort og et pas i [tilflugtslandet] med falske oplysninger om navn, fødselsdato, fødeby og forældres navne. Ansøgerens forklaring om sin identitet støttes af oplysningen i advokatens indlæg om, at begge advokatens samtaler med ansøgeren foregik på kinyarwanda, og at tolken bekræftede, at ansøgeren taler kinyarwanda som en indfødt. Ansøgerens forklaring støttes endvidere af fødselsattest udstedt af Rwandas ambassade i [et tredje afrikansk land]. De oplysninger, ansøgeren har givet om sin familie, støttes af erklæringer fra familiemedlemmer, af kopier af familiemedlemmernes pas og andre dokumenter, og af forklaringen, som ansøgerens bror, [...], har afgivet i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren er statsborger i Rwanda. Det forhold, at ansøgeren er i besiddelse af et [tilflugtslandets] pas, og at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen har forklaret at han er statsborger i [tilflugtslandet], kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det efter de foreliggende baggrundoplysninger er muligt i [tilflugtslandet] at få udstedt falske dokumenter mod bestikkelse, og at ansøgeren også under oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han er født i Rwanda og hedder [...]. Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren er statsborger i [tilflugtslandet], og de har ikke vurderet ansøgeren asylretligt i forhold til Rwanda. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen." Rwan/2019/1

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har oplyst, at han er etnisk bajuni og muslim fra [...], Somalia. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af al-Shabaab, som han er flygtet fra. Klageren frygter endvidere folk fra sit område, fordi de tror, at han er spion fra al-Shabaab. Klageren frygter endelig sin tidligere ægtefælles familie, hvis han gør krav på sin datter. Klageren har til støtte for sit asylmotiv blandt andet oplyst, at en dag blev klageren og nogle af hans venner antastet af flere mænd fra al-Shabaab. De blev taget med til en lejr, fordi de nægtede at tilslutte sig al-Shabaab. I lejren blev klageren og hans venner mishandlet, slået og truet. Det lykkedes klageren og nogle andre at flygte. Al-Shabaab ledte efter

dem og sagde, at de var spioner for myndighederne. Klagerens lillebror har oplyst klageren om, at folk har sagt, at klageren var spion for al-Shabaab. Klagerens lillebror er også blevet opsøgt flere gange på sin bopæl og på vej hjem fra moskeen af al-Shabaab, hvor de har spurgt efter klageren. Klagerens lillebror blev også tilbageholdt af al-Shabaab én gang i et døgn, fordi de ville vide, hvor klageren var henne. Klageren ønskede, at hans lillebror skulle passe hans datter, og i den forbindelse blev klagerens lillebror også truet af klagerens ægtefælles familie. Udlændingestyrelsen meddelte [i 2012] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder det ikke godtgjort, at klageren ikke er somalisk statsborger med den baggrund, han har forklaret om, og som Udlændingestyrelsen lagde til grund for opholdstilladelsen af [2012]. Flygtningenævnet bemærker, at klageren vel ikke har dokumentation for sin identitet eller baggrund, men at klageren har demonstreret overbevisende kendskab til det område, han påberåber sig at stamme fra. Flygtningenævnet finder ikke, at de foretagne sprogtests og heller ikke sammenholdt med de divergenser, der er i klagerens forklaring, giver tilstrækkeligt grundlag for nu at tilsidesætte klagerens forklaring om sin baggrund. Flygtningenævnet finder således ikke, at klageren kan anses for at have udvist svig. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at al-Shabaab ikke har kontrollen med [området], hvor klageren stammer fra, ligesom klageren i øvrigt ikke er profileret i forhold til al-Shabaab i et sådant omfang, at han risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til [området]. Der er heller ikke grundlag for at antage, at klageren risikerer overgreb fra lokalbefolkningen eller fra svigerfamilien. Forholdene er således ændret, således at grundlaget for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse som udgangspunkt er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. For så vidt angår § 26-vurderingen lægger Flygtningenævnet navnlig vægt på, at klageren har haft opholdstilladelse i Danmark siden [2012], at klageren har været under uddannelse siden, at klageren har bestået Dansk prøve 2 og gennemført nævnsrådet stort set uden brug af tolken, at klageren må anses for integreret i det danske samfund med danske venner, traditioner, studiejob og en [europæisk] kæreste. Klageren har ikke længere familie i Somalia eller øvrig tilknytning til [det område i Somalia, hvor ansøgeren kommer fra]. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at det må anses for særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, for klageren at hans tilladelse nægtes forlænget. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlæn-

dingestyrelsens afgørelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2019/178

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. § 40 c, stk. 2.

En aldersundersøgelse foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. Ved aldersundersøgelsen foretages en røntgenundersøgelse af den undersøgte håndrodsknogle, en odontologisk undersøgelse samt en lægelig undersøgelse. Da håndrodsknoglerne er færdigdannede omkring 19-årsalderen for mænd og omkring 18-årsalderen for kvinder, kan der ikke på baggrund af røntgenundersøgelsen af håndrodsknoglen vurderes en knoglealder, der er ud over denne alder. Tanddannelsen afsluttes omkring 21-årsalderen for begge køn, hvorfor der ikke på baggrund af en odontologisk undersøgelse kan vurderes en tandalder, der er ud over 21 år. En aldersundersøgelse vil på denne baggrund ikke kunne fastslå en alder, der er ældre end 21 år. Den mest sandsynlige alder vil således blive angivet med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund i Flygtningenævnets afgørelse.

For så vidt angår en udlænding, der har gennemgået en aldersundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, hvorefter den pågældende ifølge den yngst mulige alder vurderes at være 19-21 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet på baggrund heraf og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger må lægge til grund, at klageren er voksen, vil klageren som udgangspunkt beholde den af ham eller hende oplyste fødselsdato.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund, se herom nærmere afsnit 9.3. Hvis klageren derimod er vurderet til at være 19-21 år eller derover og ikke er bekendt med sin fødselsdato, er der ikke noget hensyn, der taler for at ændre fødselsdatoen til tidspunktet for aldersundersøgelsen, idet den fastsatte fødselsdato under alle omstændigheder vil være en teknisk fastsat dato, og idet klageren under alle omstændigheder vil være ældre end 18 år.

Se som eksempel på sager, hvor klageren er vurderet til at være ældre end 18 år, den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 545, nævnte afgørelse Guin/2018/2.

---

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsordens § 51.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i konkrete sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsen afgørelse om identitetsfastlæggelse. Der henvises til den i formandskabets 27. beretning (2018), side 579, nævnte afgørelse Myan/2018/2.



# Kapitel 11

## Sager indbragt for internationale organer

### 11.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og til-lægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod dis-krimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionen, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en europæisk Domstol for Menneskerettigheder. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2018. Dom-stolens opbygning følger af konventionens artikel 26. Heraf fremgår, at Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dom-mere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan an-lægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægges sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre in-ternationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle ind-hold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med kon-ventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Efter et fald i antallet i 2014 og særligt i 2015 steg antallet igen i 2016 og særligt 2017, for på ny at falde i 2018 til næsten samme niveau som i 2015, for igen at stige en kende i 2019. Domstolen modtog således i 2019 omkring 44.500 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltperso-ner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

### **11.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39**

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undertagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so [...]”



Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21–22.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

## 11.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, se nærmere afsnit 11.3.2 om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

FN's komitéer har i 2019 i tre sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i to sager og Kvindekomitéen i en sag).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytillkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et første-

håndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtninge-nævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettigheds-domstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned.”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

”The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). [...]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8.

Der henvises til den nærmere gennemgang af de tre sager, hvori der er udtalt kritik af Flygtninge-nævnets afgørelser, nedenfor.

### **11.3 FN's Torturkomité**

#### **11.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf**

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 165 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

Stk. 1: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur."

Stk. 2: "Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for at den pågældende vil blive udsat

for overgreb er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I december 2017 vedtog komitéen General Comment No. 4, som erstattede General Comment No. 1. General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3. Om iværksættelse af torturundersøgelser fremgår blandt andet nedenstående:

Artikel 18(d) er affattet således:

”18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violation of the principles of “non-refoulement”, including

[...]

(d) Referring the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (Istanbul Protocol)”

Artikel 41 er affattet således:

“41. [...] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities’ assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.”

I 2019 har FN’s Torturkomité ikke afgivet udtalelser i sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen har i 2019 lukket to sager, hvor der var klaget over Flygtningenævnets afgørelser. I den ene af de to sager er klageren udrejst af Danmark, mens Flygtningenævnet i den anden sag tidligere havde meddelt klageren opholdstilladelse.

Der verserede herefter pr. 31. december 2019 fem sager ved FN’s Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I den ene af de fem sager er klageren blevet meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen i 2013. Klagerens advokat anmodede komitéen om at lukke sagen og Danmark har i 2019 på ny anmodet komitéen om at lukke sagen. I en anden af de fem sager har komitéen udtalt kritik i sagen, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. Klagernes advokat har i 2019 oplyst, at klagerne har forladt Danmark. To af de øvrige sager vedrører den samme klager. Komitéen har i den ene af klagerens sager udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagen og fastholdt afgørelsen. Komitéen er anmodet om at lukke sagen.

## 11.4 FN's Menneskerettighedskomité

### 11.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN's internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konventionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN's Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

”Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.”

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2019 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i ni sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt ni sager til gennemgangen i afsnittene 11.4.2.1.1 – 11.4.2.3.3 nedenfor.

Endvidere har komitéen i 2019 lukket ti sager. En sag blev lukket, da klageren havde frafaldet sin klage til komitéen og var udrejst af Danmark, og yderligere en sag blev lukket som følge af, at nævnet havde meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Komitéen har herudover lukket fem sager, da klagerne var udrejst af Danmark og derfor ikke var til at komme i kontakt med, og to sager, hvor partsrepræsentanten ikke svarede, og det ikke var muligt at komme direkte i kontakt med klagerne. Endelig har komitéen lukket en sag, hvor nævnet havde genoptaget behandlingen af klagerens Dublin-sag og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse således, at klagerens asylsag blev behandlet i Danmark.

Der verserede pr. 31. december 2019 63 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 6.8 om sur place. Herudover vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 6.1 og 6.2 om første asylland og udlændingelovens § 29 b.

Komitéen er i 24 af de 63 verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I tre af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er frafaldet, i en enkelt sag skyldes anmodningen, at nævnet har genoptaget 29 b-sagen og omgjort Udlændingestyrelsens afvisningsafgørelse, således at klagerens asylsag behandles i Danmark, mens anmodningerne i to sager skyldes, at klageres sager er blevet genoptaget og klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse under komitéens behandling af sagerne. I syv af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er forsvundet og er skønnet udrejst. I ti af sagerne

har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser forud for 2019. I fem af disse sager har Flygtningenævnet efterfølgende genoptaget de pågældendes sag til behandling på nyt mundtligt nævn og fastholdt afgørelsen, mens nævnet i de resterende fem sager har besluttet ikke at genoptage klagernes sag. Endelig skyldes anmodningen i en enkelt sag, at klageren frafaldt sin ansøgning om asyl, efter at komitéen forud for 2019 havde udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse.

#### **11.4.2 FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i 2019 i sager mod Danmark**

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i ni sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I to af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen. I fire sager har komitéen ikke fundet anledning til at udtale kritik, mens komitéen i tre sager har afvist sagerne som uantagelige (inadmissible).

##### **11.4.2.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik**

###### **11.4.2.1.1 R.M. og F.M. mod Danmark, communication no. 2685/2015 (Afghanistan)**

Sagen vedrørte et afghansk ægtepar og deres to børn. Den kvindelige klager var indrejst i Danmark i 2012, og den mandlige klager var indrejst i 2013. Klagerne henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede den kvindelige klagers farbror og hendes tidligere forlovede, idet den kvindelige klager var stukket af sammen med den mandlige klager, som hun var blevet gift med og havde fået et barn med. Forud for udrejsen havde klagerne indledt et forhold og den kvindelige klager var blevet gravid. Da hun var tre måneder henne, friede hendes tidligere forlovede til hende, og hendes farbror accepterede frieriet. Den kvindelige klager ønskede imidlertid ikke at indgå ægteskab med sin tidligere forlovede. Nogle uger senere flygtede klagerne sammen til en anden del af Kabul. De blev viet og udrejste efterfølgende til Tyrkiet, hvor de opholdt sig i omkring et halvt år, og senere til Grækenland, hvor de opholdt sig i 14 måneder, hvorefter de indrejste i Danmark.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagernes forklaringer til grund, idet disse fremtrådte divergerende og i øvrigt måtte karakteriseres som usandsynlige og konstruerede til lejligheden. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klagerne havde forklaret noget divergerende om tidspunkterne for deres seksuelle samkvem. Flygtningenævnet fandt det i øvrigt ikke sandsynligt, at klagerne på den af dem angivne måde skulle kunne have haft samleje med hinanden på den kvindelige klagers bopæl, idet dette fremstod usandsynligt henset til de foreliggende baggrundsplysninger. Flygtninge-



nævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at klagerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse.

I 2014 anmodede Dansk Flygtningehjælp Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at Flygtningenævnets troværdighedsvurdering af klagernes forklaringer om deres asylmotiv havde været foretaget på et for spinkelt grundlag og ikke levede op til internationale standarder. Flygtningehjælpen henviste til en rapport fra UNHCR "Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems" fra maj 2013 og en rapport fra Hungarian Helsinki Committee's manual fra 2013 "Credibility Assessment in Asylum Procedures". Derudover henviste Dansk Flygtningehjælp til, at nævnet ikke under sagen havde henvist til konkrete baggrundsoplysninger i afgørelsen. Endelig anførte Dansk Flygtningehjælp, at både UNHCR og Hungarian Helsinki Committee havde understreget, at man skulle være yderst forsigtig med sandsynlighedsvurderinger, idet disse i høj grad var influeret af subjektive kulturelle og personlige forhold.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klagerne afslag på anmodningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet. Nævnet bemærkede hertil, at bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af klagerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om klagerens hjemland. Derudover fandt Flygtningenævnet efter en fornyet gennemgang af sagen og de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at det anførte i Dansk Flygtningehjælps anmodning om genoptagelse kunne medføre en ændret vurdering af troværdigheden af klagernes forklaringer om, at de risikerede overgreb fra den kvindelige klagers farbror eller hendes forlovede som følge af, at de havde indgået ægteskab og fået børn sammen. Flygtningenævnet bemærkede endelig, at nævnet ved vurderingen af de divergenser, der blev fremhævet i nævnets beslutning fra 2013, på den ene side tog hensyn til den forløbne tid, der var gået siden klagernes udrejse, og at klagerne var analfabeter, og på den anden side, at divergenserne var betydelige og vedrørte et i øvrigt meget enkelt asylmotiv og et ganske kort tidsforløb, hvori selve forløbet fremstod mindre sandsynligt.

I 2015 anmodede klagerens advokat Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at en frivillig advokat fra foreningen Asylret fremskaffede en udtalelse fra en frivillig, afghansk advokat, der sendte en bekræftelse på den risiko, der var for klagerne, såfremt de vendte tilbage til Afghanistan. Klagerne havde via internettet og telefonisk været i kontakt med advokaten, der fremsendte erklæringer fra personer i ældrerådet i klagerens landsby. Herudover underskrev moskéens imam i

klagerens landsby ligeledes erklæringen, og en områderepræsentant bekræftede, at der var stor risiko for, at klagerne blev underlagt den afghanske straffelov for utroskab, og at personerne således overfor advokaten erklærede, at klagerne ville blive udsat for umenneskelig behandling, hvis de vendte tilbage til Afghanistan.

Flygtningenævnet meddelte i 2016 på ny klagerne afslag på anmodningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet. Nævnet bemærkede hertil, at klagerens fremlagte dokumenter ikke kunne tillægges bevismæssig værdi. Nævnet fandt, at de fremlagte dokumenter fremstod som konstruerede til lejligheden. Nævnet lagde blandt andet vægt på karakteren og indholdet af dokumenterne. Nævnet henviste til, at det fremgik af "Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process", udgivet af Udlændingestyrelsen i maj 2012, side 50 f., at falske dokumenter var meget udbredte i Afghanistan, og at der var et sort marked, hvor sådanne dokumenter kunne købes og sælges. Nævnet bemærkede hertil, at det i dokumentet fastsatte tidspunkt for klagerens flugt hjemmefra ikke stemte overens med det af den mandlige klager oplyste om klagerens flugt fra Afghanistan. Nævnet fandt det endvidere bemærkelsesværdigt, at klagerne først knap to år efter deres afslag i Flygtningenævnet, fandt anledning til at søge deres forklaring verificeret.

Af komitéens udtalelse af 17. september 2019 fremgår blandt andet:

"9.1 The Committee has considered the communication in the light of all the information made available to it by the parties, as provided for under article 5(1) of the Optional Protocol.

9.2 The Committee notes the authors' claim that deporting them and their children to Afghanistan would expose them to a risk of irreparable harm, in violation of articles 6 and 7 of the Covenant. The Committee notes the authors' argument that F.M. would face criminal prosecution for extramarital sexual relations and running away from home, and that R.M. would face criminal prosecution for adultery and would be subject to blood revenge from his wife's family. It also notes the authors' submission that their case has been exposed by the Danish media and is also probably known to the Afghan media. The Committee further notes the State party's admission based on different reports that affairs outside marriage do occur in Afghanistan, albeit very rarely, and that marriages in Afghanistan are typically arranged following an agreement between two families.

9.3 The Committee recalls its general comment No. 31 (2004) on the nature of the general legal obligation imposed on States parties to the Covenant, in which it refers to the obligation of States parties not to extradite, deport, expel or otherwise remove a person from their territory when there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm such as that contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant (para. 12). The risk must be personal and there is a high threshold for providing substantial grounds to establish that a real risk of irreparable harm exists. Thus, all relevant facts and circumstances must be considered, including the general human rights situation in the author's country of origin.

9.4 The Committee recalls that it is generally for the organs of States parties to examine the facts and evidence of the case in question in order to determine whether such a risk exists, unless it can be established that the assessment was clearly arbitrary or amounted to a manifest error or denial of justice.

9.5 The Committee notes the finding of the Refugee Appeals Board that the authors failed to establish that there are substantial grounds for believing that, as a result of their extra-marital relation, they would risk the death penalty or be in danger of being subjected to inhuman or degrading treatment or punishment if returned to Afghanistan, and that they lacked credibility. In that respect, the Committee notes that the Board found inconsistencies in the authors' statements as to the timing of their sexual intercourse, their regular contact, F.M.'s escape and the killing of R.M.'s brother by F.M.'s family.

9.6 However, the test for the Committee remains whether, regardless of the veracity of an asylum seeker's statements, there are substantial grounds for believing that the circumstances invoked may have serious adverse consequences in the country of origin such as to create a real risk of irreparable harm, as contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant. Therefore, even when it is found that an asylum seeker's story is inconsistent on some points, the authorities should proceed to assess whether, in the circumstances of the case, the asylum seeker's behaviour and activities in connection with, or to justify, his or her declarations could have serious adverse consequences in the country of origin such as to put him or her at risk of irreparable harm.

9.7 In the present case, the Committee observes that it is uncontested that the authors had an extra-marital sexual relationship, and that what is contested is mainly the circumstances in which such relationship evolved. The Danish authorities have also not contested that the authors' first child was conceived in Afghanistan or that the authors were not married at that time. Also, Danish authorities rejected the authors' evidence in respect of the killing of R.M.'s brother as being fabricated for the occasion, however without verifying facts, but solely relying on the general information that false docu-

ments are widely available in Afghanistan and that there is a black market for buying and selling such documents. The Committee notes that the Board based its reasoning on the inconsistencies in the authors' statements, concluding that they had failed to render probable a risk of persecution or abuse from family members or third persons.

9.8 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk that a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the authors and their children would face in Afghanistan, rather than relying on certain inconsistencies in their statements. The Committee notes, in particular, that the Board did not assess whether the authors' extramarital relationship could have serious adverse consequences in the country of origin so as to put them at risk of irreparable harm. In view of the above, the Committee considers that the State party failed to adequately assess the authors' real, personal and foreseeable risk of returning to Afghanistan. Accordingly, the Committee considers that the State party failed to take into due consideration the consequences of the authors' personal situation in their country of origin."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen af december 2019 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at nævnet fortsat ikke kunne lægge klagerens forklaring om deres asylmotiv til grund, idet klagerne havde forklaret divergerende, herunder indbyrdes divergerende, om en række centrale forhold, og at klagerens forklaringer om deres asylmotiv i øvrigt måtte karakteres som usandsynlige og konstruerede. Nævnet lagde vægt på, at klagerens forklaringer om deres asylmotiv ikke forekom sandsynlige, herunder forklaringerne om hvordan klagerne indledte et forhold til hinanden, at de uden problemer flere gange kunne mødes privat, og at de indledte et seksuelt forhold til hinanden efter så kort tids bekendtskab. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynligt, at klagerne under de oplyste omstændigheder flere gange mødtes og to gange havde samleje på den kvindelige klagers bopæl, og at klagerne derved havde udsat sig for en nærliggende risiko for at blive udsat for alvorlige sanktioner fra både familier og myndighederne. Flygtningenævnet tilsidesatte på denne baggrund fortsat klagerens forklaringer i deres helhed som utroværdige og konstruerede. Flygtningenævnet fandt herefter fortsat, at klagerne ikke havde sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere asylbegrundende efterfølgelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet bemærkede afslutningsvis, at det beroede på en misforståelse, når komitéen i sin udtalelse lagde til grund, at det var ubestridt i nævnets tidligere afgørelse fra 2013, at klagerne havde haft et seksuelt forhold udenfor ægteskab, og at de havde

undfanget deres første barn i Afghanistan udenfor ægteskab. Som det fremgik af Flygtningenævnets afgørelser, fandt nævnet, at klagerens forklaringer ikke kunne lægges til grund for sagen, dvs. heller ikke klagerens forklaringer om et udenomsægteskabeligt forhold eller barn undfanget i Afghanistan udenfor ægteskab. Flygtningenævnet anførte videre, at det var konkluderet, at klagerne ikke havde sandsynliggjort, at de ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller risikerede overgreb fra blandt andre den kvindelige klagers forlovede, sidstnævnte allerede fordi det ikke kunne lægges til grund, at den kvindelige klager havde været forlovet til anden side. Det var således klagerens forklaring om deres asylmotiv, der – i sin helhed – var tilsidesat. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at foretage en nærmere vurdering af risikoen i tilfælde af udenomsægteskabelige forhold og barn født udenfor ægteskab, da det ikke var relevant for sagen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 2. oktober 2019. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. december 2019.

#### 11.4.2.1.2 A.B.H. mod Danmark, communication no. 2603/2015 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive dræbt af Taliban, idet han havde arbejdet for den afghanske efterretnings-tjeneste og de amerikanske styrker. Klageren frygtede derudover at blive retsforfulgt af de afghanske eller amerikanske myndigheder, idet de mente, at han havde tilsluttet sig Taliban. Klageren havde til støtte herfor oplyst, at han begyndte at arbejde for National Directorate of Security i 2007, og hans opgaver bestod blandt andet i at være førstehjælpslæge og arrestere mistænkte talibanere. Han modtog på grund af sit arbejde to trusselsbreve fra Taliban i henholdsvis 2011 og 2012. I 2011, efter han havde modtaget det første trusselsbrev, blev klageren udsat for et skudattentat, idet han blev beskudt af ukendte personer på vej hjem fra basen til sin bopæl, mens han kørte i bil. I efteråret 2012 blev klageren kidnappet af Taliban og var tilbageholdt i fire måneder, hvor han blev afhørt, udsat for vold og anklaget for at arbejde for de afghanske og amerikanske myndigheder. Han formåede at flygte fra Taliban, da basen blev udsat for et flyangreb. Hans familie blev, mens han var tilbageholdt af Taliban, opsøgt af hans tidligere arbejdsgiver og de amerikanske myndigheder, der ledte efter ham, idet de troede, at han havde tilsluttet sig Taliban. Klagerens far modtog efter klagerens indrejse i Danmark et trusselsbrev fra Taliban.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnets flertal fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at

han havde været ansat som senior medic for NDC, til grund, idet forklaringen om ansættelsen var præget af stor detaljerighed, hvorimod forklaringen om tilbageholdelsen af Taliban var præget af mangel på detaljer på trods af, at den varede i omkring fire måneder. Klageren forklarede endvidere divergerende om tilbageholdelsen, ligesom nævnet fandt tilbageholdelsen usandsynlig og bemærkelsesværdig.

I 2015, efter indbringelsen af sagen for FN's Menneskerettighedskomité, besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnet stadfæstede på ny Udlændingestyrelsens afgørelse i 2016. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge til grund, at klageren havde arbejdet som soldat og med førstehjælp på en amerikansk base, samt at Taliban i den forbindelse var fremkommet med skriftlige trusler over for ham. Nævnet fandt imidlertid ikke, at truslerne, der blev afleveret på familiens bopæl i slutningen af 2011 og begyndelsen af 2012, havde haft sådan en karakter og intensitet, at klageren havde sandsynliggjort, at Taliban fortsat vil opspøge ham. Nævnet fandt heller ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at kidnapningen eller skudepisoden havde forbindelse til hans arbejde for de amerikanske styrker og lagde til grund, at klageren ikke blev identificeret under tilbageholdelsen. Endelig fandt nævnet ikke at kunne lægge forklaringen om, at hans far havde modtaget et trusselsbrev, efter klageren var indrejst i Danmark, til grund.

Af komitéens udtalelse af 30. august 2019 (redigeret 18. november 2019) fremgår blandt andet:

“9.13 In such circumstances, the Committee considers that the Refugee Appeals Board failed to adequately assess the author’s real, personal and foreseeable risk if he were returned to Afghanistan, which is based not solely on his profile as a former employee of the international forces but also on the risk of future ill-treatment by the Taliban which reasonably follows from his individual circumstances including his past ill-treatment in his country of origin.

9.14 As to the author’s assertion that he fears the Afghan authorities and the United States forces because they suspect him of having joined the Taliban, the Committee does not consider it necessary to question the Board’s finding that this is based on the author’s own assumption and therefore was not accepted as factual at the national level.

10. In the light of the above considerations, the Committee, acting under article 5 (4) of the Optional Protocol, is of the view that the author’s removal to Afghanistan would, if implemented, violate his rights under article 7 of the Covenant.”

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra december 2019 lagde Flygtningenævnet klagerens konflikt med Taliban til grund. Nævnet lagde således til grund, at klageren havde arbejdet som soldat og med førstehjælp på en amerikansk base i Kunar-provinsen, og at Taliban to gange i henholdsvis 2011 og 2012 var fremkommet med skriftlige trusler over for ham. Endvidere lagde nævnet til grund, at klageren i 2011 blev udsat for et skudattentat på vej hjem fra basen til sin bopæl, og at han i 2012 blev kidnappet af Taliban og var tilbageholdt i fire måneder. På denne baggrund fandt nævnet efter en samlet vurdering, at klageren herved i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han var truet og efterstræbt af Taliban som følge af sit arbejde for de amerikanske myndigheder. Flygtningenævnet kunne derimod ikke lægge til grund, at klageren var i risiko for overgreb fra afghanske og amerikanske myndigheder, da det alene beroede på klagerens egen formodning, at disse myndigheder skulle mistænke ham for at arbejde for Taliban. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at klageren som følge af karakteren af den anførte konflikt med Taliban var profileret i forhold til Taliban og som følge heraf fortsat måtte antages at være i Talibans søgelys. Nævnet fandt derfor, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Under hensyn til ansøgerens profilering i forhold til Taliban fandt Flygtningenævnet, at det ikke var rimeligt at henvise ham til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet meddelte derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnets afgørelse fra 2016 og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 25. september 2019. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 19. december 2019.

#### **11.4.2.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik**

##### **11.4.2.2.1 M.B.S. mod Danmark, communication no. 2439/2014 (Iran)**

Sagen vedrørte en mandlig iransk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede myndighedernes overgreb, fordi han havde solgt parabolantenner. Under sagens behandling i Flygtningenævnet gjorde klageren endvidere gældende, at han i Danmark var konverteret til kristendommen og var blevet døbt en måned inden nævnsmødet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet hans forklaring på en række punkter havde været udbyggende og divergerende. Nævnet fandt heller ikke, at klagerens konversion var reel, og bemærkede, at det efter klagerens forklaring alene var hans ven og muligvis et par andre i

Danmark, der havde kendskab til konversionen. Nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og meddelte efterfølgende klageren afslag på en anmodning om genoptagelse. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 1. maj 2019 samtidig med komitéens udtalelser i de tre nedenstående sager, der alle vedrørte iranske og afghanske statsborgere, der efter udrejsen af deres hjemland efter det oplyste var konverteret fra islam til kristendommen.

#### **11.4.2.2.2 S.F. mod Danmark, communication no. 2494/2014 (Iran)**

Sagen vedrørte en mandlig iransk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede myndighederne, fordi han havde transporteret pakker med våben til Syrien. Flygtningenævnet kunne ikke lægge forklaringen til grund, idet den, udover at virke konstrueret og i sig selv noget usandsynlig, på visse punkter ikke var logisk og sammenhængende. Klageren anmodede herefter om genoptagelse af sagen seks gange. I 2007 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde på baggrund af klagerens medvirken i et indslag i TV Nyhederne i april 2006. Flygtningenævnet stadfæstede på ny Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til, at klageren i indslaget ikke udtalte sig om forholdene i Iran eller udtalte kritik af de iranske myndigheder, men alene om sine egne helbredsforhold og længden af sit ophold i Danmark som afvist asylansøger. Nævnet meddelte i 2014 afslag på en ny anmodning om genoptagelse, hvori klagerens havde henvist til, at han nu var konverteret til kristendommen. Nævnet fandt, at klagerens konversion ikke var reel, og fandt det påfaldende, at klageren først kort tid før en planlagt udsendelse oplyste, at han var blevet døbt i efteråret 2012, og at dåbsattesten var dateret i juni 2013. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

#### **11.4.2.2.3 M.M. mod Danmark, communication no. 2345/2014 (Afghanistan)**

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som sit oprindelige asylmotiv havde henvist til, at han frygtede sin morbror, fordi han under en leg kom op at slås med morbrorens søn. Under nævnsmødet oplyste klageren som nyt asylmotiv, at han under sit årelange ophold i Kabul forud for udrejsen af to personer var blevet tvunget til at være dansedreng og udføre seksuelle aktiviteter, men at det var lykkedes ham at flygte efter at have stukket den ene med en kniv. Flygtningenævnet lagde klagerens forklaring om hans første asylmotiv til grund, men fandt ikke, at det kunne begrunde asyl. Nævnet forkastede klagerens forklaring om hans andet asylmotiv som utroværdigt. Klageren anmodede herefter om genoptagelse tre gange. I klagerens tredje genoptagelsesansøgning henviste han som nyt asylmotiv til, at han var konverteret efter sin udrejse af



Afghanistan. Flygtningenævnet meddelte afslag på anmodningen om genoptagelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerens konversion var reel, og bemærkede, at klageren ikke under den oprindelige behandling af sagen eller under de to første genoptagelses-anmodninger havde oplyst om sin interesse for kristendommen, selvom den var opstået inden hans indrejse til Danmark, ligesom nævnet henviste til klagerens utroværdige forklaring under asylsagen. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

#### **11.4.2.2.4 I.K. mod Danmark, communication no. 2373/2014 (Afghanistan)**

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af sin nabo i Afghanistan grundet en jordkonflikt eller henrettet af de afghanske myndigheder på grund af klagerens interesse for kristendommen. Klageren havde oplyst ikke at være konverteret. Vedrørende klagerens jordkonflikt bemærkede Flygtningenævnet, at nævnet ikke kunne afvise, at klageren og hans familie havde haft en konflikt med naboen. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering ikke, at jordkonflikten havde en sådan karakter og intensitet, at der var grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet var i reel risiko for overgreb fra naboens side. For så vidt angik spørgsmålet om klagerens påberåbte tilhørsforhold til og interesse for kristendommen kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at dette skulle være kommet til klagerens hjemområdes kendskab. Flygtningenævnet stadfæstede på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

#### **11.4.2.3 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible) 11.4.2.3.1 E.K. mod Danmark, communication no. 2346/2014 (Afghanistan)**

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der var født og opvokset i Iran. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv som konstrueret til lejligheden. Klageren anmodede herefter om genoptagelse med henvisning til, at han var iransk statsborger, og at han efter sin udrejse fra Iran var konverteret. Flygtningenævnet forkastede hans forklaring om, at han var iransk statsborger, og fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at hans konversion var reel. Nævnet bemærkede, at klageren ikke under den oprindelige behandling af sagen havde oplyst om sin interesse for kristendommen, selvom den var opstået forud for indrejsen til Danmark, samt at klageren under asylsagsbehandlingen havde afgivet udbyggede og divergerende forklaringer om sit asylmotiv, ligesom han senere var fremkommet med nye oplysninger om sit statsborgerskab. I en efterfølgende anmodning om genoptagelse

henviste klageren til et nyt sur place asylmotiv, som heller ikke kunne danne grundlag for genoptagelse. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 19. august 2019.

#### **11.4.2.3.2 J.F.H. mod Danmark, communication no. 2672/2015 (Italien, § 29 b)**

Sagen vedrørte en mandlig syrisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede indkaldelse som værnepligtig til det syriske militær eller at blive hvervet af oprørsbevægelserne. Flygtningenævnet afviste klagerens ansøgning om opholdstilladelse, idet klageren havde opnået flygtningestatus og beskyttelse i Italien i 2012. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 28. oktober 2019.

#### **11.4.2.3.3 T.D.J. mod Danmark, communication no. 2654/2015 (Myanmar)**

Sagen vedrørte en mandlig myanmarsk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive anholdt og udsat for tortur, idet han var udeblevet fra indkaldelse til tvangsarbejde. Klageren frygtede endvidere de generelle forhold som følge af, at han tilhørte den etniske gruppe kachin. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at klageren var blevet tvunget til at udføre arbejde for militæret og havde været involveret i en ulykke, der medførte hospitalsindlæggelse, men flertallet kunne ikke lægge til grund, at klageren efterfølgende kom til at stå i et modsætningsforhold til hjemlandets myndigheder, idet klagerens forklaring herom havde været usammenhængende og divergerende. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at de generelle forhold i Myanmar for personer, der tilhører den etniske gruppe kachin, var af en sådan karakter, at de i sig selv kunne begrunde asyl. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 27. november 2019.

## 11.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

### 11.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flytningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[...] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to pro-

.....

tect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima facie case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations.”

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

I 2019 har FN's Kvindekomité afgivet udtalelse i fire sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet rettlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt fire sager til gennemgangen i afsnittene 11.5.2.1.1- 11.5.2.2.3 nedenfor.

Komitéen har i 2019 endvidere lukket en sag på baggrund af regeringens anmodning herom i februar 2019, idet klageren var skønnet udrejst i august 2018, samt en sag på baggrund af regeringens anmodning herom ligeledes i februar 2019, idet klageren i marts 2018 var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Der verserede ved udgangen af 2019 seks sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af disse seks sager er komitéen i februar 2019 blevet anmodet om at berostille behandlingen, idet Flygtningenævnet har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet har i denne sag i november 2019 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse og meddelt klageren og det medfølgende barn

opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I januar 2020 er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen.

En anden af de seks verserende sager er nærmere omtalt i afsnit 11.5.2.1.1 nedenfor. Komitéen udtalte i 2019 kritik af Flygtningenævnets afgørelse, og nævnet besluttede ligeledes i 2019 at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

En tredje af de seks verserende sager er indbragt for komitéen i 2019. Flygtningenævnet besluttede at genoptage og hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, hvorfor komitéen i september 2019 er blevet anmodet om at berostille behandlingen af sagen.

### 11.5.2 FN's Kvindekomité's udtalelser i 2019 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Kvindekomité udtalt sig i fire sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I en af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen har erklæret de øvrige tre sager for uantagelige (inadmissible).

#### 11.5.2.1 Sag hvor komitéen har udtalt kritik

##### 11.5.2.1.1 R.S.A.A. et al. mod Danmark, communication no. 86/2015 (Jordan)

Sagen vedrørte en kvindelig jordansk asylansøger, oprindelig statsløs palæstinenser fra Syrien, samt hendes to døtre, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygtede at blive slået ihjel af sin ægtefælle og dennes familie, idet klageren ikke som aftalt vendte tilbage til Jordan efter et besøg i Danmark, hvorved hun havde krænket ægtefællens og dennes families ære. Hendes ægtefælle var voldelig over for hende og deres børn, og svigerfamilien tilhørte en magtfuld klan i Jordan og var meget undertrykkende. Den ældste datter var efter ægtefællens og svigerfamiliens ønske men mod klagerens udtrykkelige vilje blevet tvangsgift med en ældre mand. I 2012 ønskede ægtefællen at lade den mellemste datter forlove med en væsentlig ældre mand. Klageren foregav at være indforstået med ægteskabet, men overbeviste sin ægtefælle om, at hun var nødt til at besøge sin mor Danmark og til at tage sine to yngste døtre med. Det var aftalt, at de skulle blive i Danmark i en måned, og at datteren skulle forloves, når de vendte tilbage til Jordan. Klageren havde under tvang hjulpet sin ægtefælle med at uddele breve i Syrien og Jordan i forbindelse med ægtefællens ulovlige aktiviteter og lovede sin ægtefælle, at hun ville fortsætte med at hjælpe ham, hvis han lod hende rejse med døtrene. Efter klagerens indrejse i Danmark ringede ægtefællen til datteren og klageren og fremsatte trusler over telefonen. Ægtefællen slog klagerens fætter i Syrien ihjel, som han havde truet klageren med at gøre.

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring til grund, idet den fandtes usandsynlig, indeholdt divergenser og udbygninger og generelt fremstod utroværdig. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren på flere punkter havde afgivet en vag og generel forklaring, herunder om vold og undertrykkelse fra ægtefællens side, om svigerfamiliens forbindelser, om den person, datteren skulle giftes med, og om forløbet omkring aftalen om ægteskabet. Nævnet lagde videre vægt på, at klageren på flere punkter havde forklaret divergerende, herunder om baggrunden for ægtefællens tilladelse til rejsen og om kontakt til ham efter udrejsen, samt at hun havde forklaret udbyggende, herunder om forsøg på at søge myndighedsbeskyttelse, om tvungen bistand til ægtefællens ulovlige aktiviteter, om ægtefællens telefoniske trusler og om drabet på klagerens fætter. Nævnet lagde endelig vægt på, at klagerens forklaring på flere punkter fremstod usandsynlig og utroværdig, herunder at den knap 14-årige datter blev lovet bort til en ældre officer, som anmodede om hendes hånd efter at have set hende på vej til skole, at klageren skulle have døtrene med til Danmark for at kunne tage sig af dem, og at ægtefællen lod klageren rejse med den datter, der skulle giftes. I forhold til klagerens troværdighed lagde Flygtningenævnet endvidere vægt på, at hun først søgte asyl omkring fem måneder efter udrejsen af hjemlandet, at hun havde destrueret sit pas, og at der ikke i øvrigt var dokumenter, der støttede klagerens forklaring. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund og efter en samlet vurdering, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I 2014 anmodede Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Der var som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at klageren havde modtaget nye oplysninger, der bekræftede truslerne mod hende i hjemlandet, og hvorefter klagerens ægtefælle havde meldt hende til politiet i Jordan for kidnapning af de to døtre, at der i 2013 var udstedt en arrestordre, og at klageren var idømt to års fængsel in absentia. Klageren havde fra et af sine børn i Jordan modtaget et billede af retskendelsen fra 2013, som var vedlagt genoptagelsesansøgningen. Hvad angik de mange divergenser i klagerens forklaring oplyste klageren blandt andet, at hun ikke havde fået at vide, at hun skulle forklare detaljeret, samt at hun frygtede for sin families sikkerhed, idet hun var bange for, at oplysningerne, hun gav til de danske myndigheder, kunne komme til de jordanske myndigheders kundskab. Genoptagelsesansøgningen indeholdt endvidere en gengivelse af klagerens oplysninger om sit asylmotiv som forklaret overfor Dansk Flygtningehjælp.

Flygtningenævnet fik foranstaltet det til genoptagelsesansøgningen vedlagte dokument oversat. Dokumentet fremstod som en arrestordre, hvorefter klageren var eftersøgt og idømt to års fængsel for kriminalitet.

Forelagt oversættelsen af dokumentet bemærkede Dansk Flygtningehjælp, at oplysningen om, at klageren var blevet dømt, stemte overens med de tidligere fremsendte oplysninger om, at hun var blevet idømt to års fængsel in absentia. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til baggrundsoplysninger om kvinders retsstilling og straffen for æresdrab i Jordan og til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om EMRK artikel 6 i forhold til adgangen til en retfærdig rettergang i Jordan.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klageren afslag på anmodningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet, og henviste til begrundelsen for nævnets afgørelse i januar 2014. Nævnet bemærkede videre, at klageren til sine samtaler med Udlændingestyrelsen var blevet gjort bekendt med og havde skrevet under på at have forstået, at hun havde pligt til at meddele de oplysninger, som var nødvendige til bedømmelsen af asylsagen, og at de danske myndigheder havde tavshedspligt og ikke ville rette henvendelse til de jordanske myndigheder. Tilsvarende blev gjort ansøgeren bekendt ved nævnmødets begyndelse i januar 2014. Vedrørende oplysningerne i genoptagelsesansøgningen om klagerens asylmotiv bemærkede nævnet, at disse forhold var nævnet bekendt ved sagens behandling i januar 2014, og at nævnet således allerede havde taget stilling til klagerens forklaring herom. Nævnet fandt ikke, at det fremlagte dokument, der fremstod som en arrestordre, kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet dette fremstod som konstrueret til lejligheden og dermed ikke kunne tillægges bevismæssig værdi. Nævnet lagde særligt vægt på dokumentets karakter og indhold samt fremkomsttidspunktet, idet nævnet tillagde det betydning, at dokumentet, der var dateret fem måneder før nævnets afgørelse, først var fremlagt efter, at klageren var blevet meddelt endeligt afslag på asyl. Nævnet fandt, at forklaringen om, hvordan ansøgerens børn ved et tilfælde blev bekendt med arrestordren, da de overhørte ansøgerens ægtefælle tale om det, ikke forekom overbevisende, og bemærkede hertil, at klageren ikke var fremkommet med en rimelig forklaring på, hvordan hendes børn i Jordan var kommet i besiddelse af det fremlagte dokument, herunder hvorfor klagerens ægtefælle havde en kopi af det omtalte dokument. Flygtningenævnet fandt således fortsat i det hele at måtte afvise klagerens forklaring om hendes konflikt med sin ægtefælle, svigerfamilien og de jordanske myndigheder, og det forhold, at klageren ved en tilbagevenden skulle frygte æresrelaterede forhold og retsforfølgelse fra myndighederne. Afslutningsvis fandt Flygtningenævnet, at de generelle forhold for kvinder i Jordan ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering af sagen.

I klagen over Flygtningenævnets afgørelse til Kvindekomitéen henviste klageren yderligere til, at hun var statsløs palæstinenser, og at hendes status som flygtning i Jordan ifølge baggrundsoplysningerne havde betydning for hendes rettigheder og muligheder for at søge myndighedsbeskyttelse i forhold til ægtefællen.

Af komitéens udtalelse af 9. august 2019 fremgår blandt andet:

”8.2 The Committee takes note of the author’s claims that she was subjected to gender-based violence during her marriage and that she and her daughters were subjected to threats and abuse from the author’s husband and his family. The Committee also takes note of the author’s assertion regarding the intensified conflict between her and her husband and her fear that, if deported, she and her daughters would continue to be exposed to gender-based violence and abuse by her husband and his family and to be under their control, in the absence of a social network there. She will have no prospect of seeking protection from the Jordanian authorities, owing to discriminatory legal practices in Jordan and the powerful status of her husband’s family. In addition, her status as a Palestinian refugee renders her even more defenceless before the Jordanian authorities. The Committee further takes note of the alleged conviction of the author in Jordan for having kidnapped her own daughters and the arrest warrant subsequently issued against her. The Committee takes note of the author’s claim that her eldest daughter was forcibly married and that, upon return, her middle daughter would be also subjected to forced marriage.

8.3 The Committee recalls the State party’s contention that all of the author’s allegations were thoroughly examined by the State party immigration authorities. It observes that they were dismissed in their entirety, because the authorities found that the author’s account lacked credibility, owing to a number of factual inconsistencies and on the basis of lack of substantiation. Apart from the author’s contentions, the Refugee Appeals Board also found the arrest warrant against the author, on which grounds she requested the reopening of her case, to be fabricated for the occasion, given the circumstances of how the author came into possession of the document. The Committee notes in that respect that, on the basis of the assessment of the author’s credibility, the Board did not find it necessary to request verification of the authenticity of the document.

8.4 In that connection, the Committee recalls that it is generally for the authorities of States parties to the Convention to evaluate the facts and evidence and the application of national law in a particular case, unless it can be established that the evaluation was biased or based on gender stereotypes that constitute discrimination against women, was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice. The issue before the Committee



is therefore whether there was any irregularity and arbitrariness in the decision-making process regarding the author's asylum application to the extent that the State party authorities failed to properly assess the risk of serious gender-based violence in the event of the return of the author and her daughters to Jordan. The Committee reiterates that, in carrying out their assessment, States parties should give sufficient weight to the real and personal risk that a person might face if deported.

8.5 In the present case, the Committee considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the real, personal and foreseeable risk that the author would face, as a woman who has knowingly abandoned her violent husband and fled Jordan with their two minor daughters who were at risk of forced marriage there, rather than relying exclusively on a number of inconsistent statements and the inferred non-credibility of the author. In that connection, the Committee recalls its concluding observations on the sixth periodic report of Jordan (CEDAW/C/JOR/CO/6), issued in 2017, in which it expressed concern about the persistence of deep-rooted discriminatory stereotypes concerning the roles and responsibilities of women and men in the family and in society, which overemphasized the traditional role of women as mothers and wives, thereby undermining women's social status, autonomy, educational opportunities and professional careers. In the concluding observations, it also noted with concern that patriarchal attitudes were on the rise within State authorities and society and that gender equality was being openly and increasingly challenged by conservative groups. Those observations are particularly relevant not only to the assessment of the risks that the author herself would allegedly face upon her return to Jordan, but also in relation to the assessment of risks that her daughters would face, namely, forced marriage. In that respect, the Committee notes that the latter claim, in relation to the author's daughters, does not seem to have been given any specific consideration by the Refugee Appeals Board or other authority.

8.6 The Committee observes that, relying heavily on the author's credibility assessment, the Refugee Appeals Board decided not to request verification of the authenticity of the arrest warrant issued against her and, presuming that the document indeed existed, to assess the risks that the author, as a woman and as a citizen of Palestinian origin, would face if she were prosecuted for the abduction of the children.

8.7 The Committee notes the author's contention that she has no prospect of seeking protection from the Jordanian authorities, given their discriminatory practices and the powerful status of her husband's family. The Committee observes the State party's submission in response to that claim, in which it declared that, since the State party authorities were unable to accept the author's allegations as facts regarding her ill-treatment throughout her marriage or the future risk of being subjected to ill-treatment, the

State party did not find it necessary to assess whether the Jordanian authorities were indeed unable to ensure adequate protection for the author and her daughters upon their return. In that regard, the Committee recalls that, in line with paragraph 29 of its general recommendation No. 32, as a matter of international law, the authorities of the country of origin are primarily responsible for providing protection to the citizens, including ensuring that women enjoy their rights under the Convention, and that it is only when such protection is not available that international protection is invoked to protect the basic human rights that are seriously at risk. In the present case, the Committee is of the view that the author's claims that she could not seek the protection of the authorities in Jordan prior to her departure and that she would not be able to do so upon her return should not have been rejected outright by the State party authorities, especially taking into account the level of tolerance towards violence against women in Jordan, in particular the persistence of so-called "honour crimes", despite recent legal amendments, the pattern of failure in responding to women's complaints of abuse and the continuous recourse of the Jordanian authorities to the administrative detention or "protective custody" of women and girls at risk of becoming victims of those crimes, which were reflected in the Committee's concluding observations on the periodic report of Jordan (*ibid.*, para. 33) and the additional country information provided by the author.

8.8 The Committee also considers that the State party accorded no due weight to the author's vulnerable status as a Palestinian refugee, especially in the light of the concluding observations of the Committee on the periodic report of Jordan, and other reports, in which concern was expressed about instances of arbitrary withdrawal of Jordanian nationality from citizens of Palestinian origin, including women (*ibid.*, para. 11 (e)). The Committee underlines that the withdrawal of nationality in the author's case would render her stateless and that the Committee has already expressed its concerns about the vulnerable status of stateless women in Jordan, in particular in relation to the gender dimension of their situation. Therefore, the Committee considers that a more thorough risk assessment would have been required by the exigencies of the case.

8.9 In view of the above findings, the Committee concludes that the State party failed to give sufficient consideration to the real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence faced by the author and her daughters should they be returned to Jordan.

9. Accordingly, acting under article 7 (3) of the Optional Protocol to the Convention, the Committee concludes that the State party has failed to fulfil its obligations and that the deportation of the author and her daughters would amount to a breach of articles 2 (d) (e) and (f), read in conjunction with article 1, of the Convention, taking into consideration the Committee's general recommendations No. 19 and No. 35."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I forbindelse med sagens genoptagelse besluttede Flygtningenævnet at anmode Udenrigsministeriet om at søge det tidligere fremlagte dokument ægthedsvurderet. Nævnet anmodede Udenrigsministeriet om, at klagerens identitet ikke måtte komme andre landes myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. I efteråret 2019 modtog nævnet Udenrigsministeriets notat om ægthedsvurderingen af dokumentet. Af notatet fremgår, at retsdokumentet ikke er autentisk.

I afgørelsen fra marts 2020 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren var jordansk statsborger, idet hun havde opnået jordansk statsborgerskab via sit ægteskab og var udrejst af Jordan i besiddelse af et jordansk pas. Den omstændighed, at passet nu var udløbet, kunne ikke medføre, at det blev lagt til grund, at ansøgerens jordanske statsborgerskab var inddraget, ligesom heller ikke andre oplysninger tydede på, at statsborgerskabet var inddraget. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgerens jordanske statsborgerskab var inddraget. Dernæst fandt Flygtningenævnet anledning til at fastslå, at det på grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger måtte lægges til grund, at de generelle forhold for kvinder i Jordan var vanskelige, men at dette i sig selv ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde endvidere på grundlag af baggrundsoplysningerne til grund, at det konkret kunne udgøre en alvorlig risiko for en kvinde at forlade sin ægtefælle, herunder med fællesbørn, ligesom det endvidere kunne lægges til grund, at unge kvinder i Jordan i konkrete situationer risikerede tvangsægteskab, og at de omhandlede kvinder i sådanne situationer ved en tilbagevenden til Jordan kunne risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren havde levet i et dårligt ægteskab med sin jordanske ægtefælle og herunder havde været udsat for vold af ham. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hendes forklaring om sine asylmotive på flere centrale punkter var divergerende, udbyggende og usandsynlig. Forklaringen var derfor utroværdig og forekom konstrueret til lejligheden. For så vidt angik ansøgerens frygt for at blive slået ihjel af sin ægtefælle og dennes familie, fordi hun ikke var rejst tilbage til Jordan som aftalt efter at have besøgt sin mor i Danmark, lagde nævnet herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvorvidt hun havde henvendt sig til myndighederne i Jordan som følge af den vold, hun havde været udsat for. Således forklarede hun til oplysnings- og motivsamtalen i efteråret 2013, at hun ikke havde anmeldt episoderne med ægtefællens vold mod hende og døtrene til politiet i Jordan, og at hun ikke havde prøvet at anmelde dem, fordi hun formodede, at politiet ikke ville behandle sagen, da hendes ægtefælle tilhørte en magt-

fuld klan. Under forklaringen i Flygtningenævnet i forbindelse med afgørelsen fra begyndelsen af 2014 forklarede hun derimod, at hun en enkelt gang havde henvendt sig til myndighederne, at hun blev ydmyget og slået meget og derefter holdt sin mund. Hun nævnte i øvrigt ikke i denne forbindelse sin ægtefælles tilhørsforhold til den magtfulde klan. Nævnet havde endvidere lagt vægt på, at ansøgeren havde forklaret udbyggende om ægtefællens drab på ansøgerens fætter, idet hun ikke omtalte drabet eller truslen om drab under sine samtaler med Udlændingestyrelsen og først oplyste om drabet i advokatindlægget til mødet i Flygtningenævnet i begyndelsen af 2014. Det kunne ikke ændre ved denne vurdering, at ansøgeren havde forklaret, at hun ikke tidligere oplyste om drabet, fordi hun frygtede sin familie. Ansøgeren havde endvidere forklaret udbyggende om de breve, som hun skulle have bragt ud for sin ægtefælle i Syrien og i Jordan, og som ifølge hendes forklaring under mødet i Flygtningenævnet i 2014 var medvirkende til, at hendes ægtefælle blev overtalt til at lade hende rejse med de to døtre. Ansøgeren har således ikke forklaret om brevene før mødet i Flygtningenævnet i 2014, og hun havde ikke under det nuværende nævnsmøde anført brevene som årsag til, at hun fik sin ægtefælles samtykke til udrejsen med de to fællesdøtre. Flygtningenævnet lagde endelig vægt på, at det forekom usandsynligt, at ægtefællen skulle give tilladelse til, at ansøgeren og de to fællesdøtre rejste til Danmark kort før den ene datters bryllup for at besøge ansøgerens mor, der var bosat i Danmark, velvidende at ansøgeren tidligere havde modsat sig den ældste datters bryllup. Nævnet lagde herved tillige vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvorvidt hendes søn, der var med hende på ambassaden, kendte til hendes reelle planer, idet hun til samtalen i efteråret 2013 forklarede, at sønnen kendte hendes reelle planer, mens hun under nævnsmødet i 2014 forklarede, at sønnen ikke kendte hendes reelle planer. For så vidt angik ansøgerens frygt for de jordanske myndigheder som følge af, at ansøgeren ifølge de jordanske myndigheder havde kidnappet sine to døtre, fandt nævnet, at denne frygt ikke var begrundet, idet den blanket, som den omhandlede arrestordre var udfærdiget på, af Retten i Amman var vurderet som uægte. For så vidt angik ansøgerens frygt for, at hendes mellemste datter ved en tilbagevenden til Jordan ville blive tvangsgift med en ældre mand, kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at der var indgået aftale om ægteskab for den mellemste datter inden ansøgeren og de to døtres udrejse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om den mellemste datters alder på det tidspunkt, hvor brylluppet blev aftalt, idet hun til mødet i Flygtningenævnet i 2014 forklarede, at hendes ægtefælle indgik aftalen om brylluppet i sommeren 2012, da datteren var omkring 14½ år, hvorimod datteren først fyldte 14 år i sommeren 2012. Ansøgeren har endvidere til samtalen i efteråret 2013 forklaret, at det var meningen, at datteren skulle forloves, når de kom tilbage fra Danmark, mens hun under det nuværende nævnsmøde havde forklaret, at datteren allerede var forlovet ved udrejsen og skulle giftes, når de kom tilbage fra Danmark. For så vidt angik ansøgerens frygt i øvrigt for, at de to døtre ved en tilbagevenden til Jordan skulle blive tvangsgift,

fandt nævnet, at der var tale om en generel frygt, som ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren og/eller hendes døtre ved en tilbagevenden til Jordan ville være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Herefter, og uanset at det ikke kunne afvises, at det for ansøgeren kunne være forbundet med visse vanskeligheder at få tilladelse til at rejse tilbage til Jordan, fastholdt Flygtningenævnet afgørelsen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, beslutningen om ikke at genoptage behandlingen af sagen og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 25. august 2019. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 6. marts 2020.

### **11.5.2.2 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)**

#### **11.5.2.2.1 A.R.I. mod Danmark, communication no. 96/2015 (Tjetjenien, Rusland)**

Sagen vedrørte en kvindelig asylansøger og hendes to mindreårige børn fra Tjetjenien, Rusland. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygtede myndighederne, idet de mistænkte hende for at samarbejde med tjetjenske oprørsgrupper. Klageren havde endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygtede sin bror som følge af en æreskonflikt. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 16. maj 2019.

#### **11.5.2.2.2 A.N.A. mod Danmark, communication no. 94/2015 (Somalia)**

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive udsat for overgreb fra al-Shabaab eller at blive stenet, idet hun blev beskyldt for at have fået sine børn uden for ægteskab. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 22. august 2019.

#### **11.5.2.2.3 K.I.A. mod Danmark, communication no. 82/2015 (Jordan)**

Sagen vedrørte en kvindelig jordansk asylansøger og hendes fem børn. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygtede sin ægtefælle, som hendes far havde tvunget hende til at gifte sig med. Ægtefællen udsatte klageren

for vold og seksuelle overgreb, og hun frygtede, at han ville tage hendes børn fra hende, smide hende ud hjemmefra og slå hende ihjel. Flygtningenævnets flertal forkastede klagerens forklaring. Flygtningenævnets flertal fandt endvidere, at klageren, uanset om hun ville være i et modsætningsforhold til ægtefællen, ikke havde sandsynliggjort, at hun ikke kunne opnå de jordanske myndigheders beskyttelse imod forfølgelse eller overgreb fra ægtefællen. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 23. januar 2020.

## **11.6 FN's komité om barnets rettigheder**

### **11.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder**

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller

grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

I 2019 har FN's Børnekomité afgivet udtalelse i to sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen. Komitéen fandt begge sager inadmissible. Der henvises for så vidt angår disse to sager til gennemgangen i afsnittene 11.6.3.1-11.6.3.2 nedenfor.

Herudover har Børnekomitéen i 2019 lukket en sag efter anmodning fra regeringen, idet Flygtningenævnet i 2018 havde meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Børnekomitéen har også i 2019 lukket sagen omtalt nedenfor i afsnit 11.6.2, hvor klagerne var forsvundet.

Der verserede ved udgangen af 2019 otte sager ved Børnekomitéen, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Seks af de otte verserende sager er nye sager, som er indbragt for Børnekomitéen i løbet af 2019.

I en af de seks nye sager er komitéen blevet anmodet om at berostille sagen, idet Flygtningenævnet har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I den ene af de to gamle sager er behandlingen ved komitéen blevet genoptaget i 2019, idet Flygtningenævnet efter genoptagelse af sagen til behandling på nyt mundtligt nævn fastholdt afgørelsen. I den anden gamle sag er komitéen i sommeren 2019 blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2019 har meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

### **11.6.2 Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Børnekomité i en sag mod Danmark**

Sagen K.Y.M. mod Danmark, communication no. 3/2016, vedrørte en kvindelig asylansøger fra Puntland i det nordlige Somalia, der var indrejst i Danmark i september 2014, og hendes datter, der blev født i Danmark primo 2016. For så vidt angår klagerens asylmotiv, Børnekomitéens udtalelse fra 2018 og nævnets videre behandling af sagen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 613ff.

Den 10. juli 2018 fremsendte regeringen sine opfølgende bemærkninger til komitéen, hvori det blev oplyst, at Flygtningenævnet havde besluttet ikke at genoptage den kon-

krete sag, da klageren og hendes mor var skønnet udrejst af Danmark. Det blev videre oplyst, at Børnekomitéens udtalelse var blevet offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside, i Flygtningenævnets årlige beretning og på Udenrigsministeriets hjemmeside. Klagerens advokat fremsendte herefter den 26. april 2019 opfølgende bemærkninger til sagen. Den 4. oktober 2019 fremsendte Børnekomitéen en konklusion på follow-up-bemærkningerne i klagesagen (follow-up progress report on individual communications) til regeringen.

Af rapporten fremgår følgende:

“The Committee notes the absence of information about the author and her daughter’s whereabouts and the lack of contact between the author and her counsel since early 2017, and accepts that it was not possible to implement the individual remedy. However, with regard to the general remedy, the Committee notes the absence of information on any measures taken by the State party to prevent similar violations in the future. In light of all the above, the Committee decides to close the follow-up dialogue with a “B” assessment.”

En “B-assessment” betyder “Partial compliance; Measures taken are partially satisfactory, but additional information or action is required”.

### **11.6.3 FN's Børnekomité's udtalelser i 2019 i sager mod Danmark**

I beretningsperioden har FN's Børnekomité udtalt sig i to sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Komitéen erklærede begge sager uantagelige (inadmissible).

#### **11.6.3.1 A.S. mod Danmark, communication no. 36/2017 (Pakistan)**

Sagen vedrørte en mindreårig pakistansk statsborger født i 2008. Klageren var i 2012 sammen med sine forældre blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens far ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede forfølgelse som følge af, at han som præst bl.a. havde viet en muslimsk kvinde med en kristen mand. I 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse familiens opholdstilladelse, idet den var opnået på baggrund af svig. Flygtningenævnet meddelte efterfølgende klageren afslag på en anmodning om genoptagelse. Klagerens anmodning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blev afslået af Udlændingestyrelsen, og denne afgørelse blev stadfæstet i Udlændingenævnet. Klageren indbragte herefter både Flygtningenævnets og Udlændingenævnets afgørelser for Børnekomitéen. I klagen henviste han til, at en udsendelse til Pakistan ville være i strid med flere af bestemmelserne i Børnekonventionen. Klageren fremhævede bl.a., at Flygtningenævnet ikke i sin afgørelse havde forholdt sig til Børnekonventionen



og forholdt sig individuelt til klagerens risiko ved udsendelse til Pakistan, herunder for bl.a. at blive adskilt fra sin mor og udsat for overgreb fra sin fars familie. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 15. oktober 2019.

### **11.6.3.2 K.H., M.H. og E.H. mod Danmark, communication no. 32/2017 (Albanien)**

Sagen vedrørte tre mindreårige albanske asylansøgere født i 2005, 2010 og 2013 og deres forældre. Klagernes forældre havde som asylmotiv henvist til blodhævnskonflikter. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl og meddelte efterfølgende familien afslag på en anmodning om genoptagelse. Familien indbragte en klage vedrørende Flygtningenævnets afgørelse for FN's Menneskerettighedskomité, der i en udtalelse af 4. april 2017 ikke fandt anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse. Menneskerettighedskomitéens udtalelse er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 516, afsnit 9.4.2.2.4. Sagen ved Børnekomitéen vedrørte primært klagernes familiesammenføringssag ved Udlændingenævnet. Komitéen fandt for så vidt angik de forhold, der vedrørte Flygtningenævnets afgørelse, sagen inadmissible, idet spørgsmålet allerede havde været behandlet af FN's Menneskerettighedskomité.

Som anført i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017) er Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og Menneskerettighedskomitéens udtalelse offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. maj 2017. Børnekomitéens udtalelse er ikke offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside, idet sagen som anført primært vedrører Udlændingenævnets afgørelse.

## Kapitel 12

### Syrien

I september 2013 besluttede Flygtningenævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at give opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Beslutningen blev truffet med henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene i landet sammenholdt med principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK. Der kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 420ff.

Asylansøgere fra de pågældende områder i Syrien, der ikke har risikeret individuel forfølgelse eller overgreb, har herefter fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 – senere § 7, stk. 3 – med henvisning til de generelle forhold, forudsat der ikke har været grundlag for at udelukke dem.

I februar 2019 udtalte Flygtningenævnet bl.a., at antallet af kamphandlinger og civile tab i Syrien er begrænset geografisk, og at antallet er reduceret markant i forhold til tidligere, og at det er op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat er grundlag for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

Flygtningenævnet behandlede i juni 2019 seks prøvesager vedrørende personer fra Damaskus-området i Syrien. Det var sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til personer, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet omgjorde i alle seks sager Udlændingestyrelsens afgørelser og vurderede, at der forelå individuelle asylgrundlag. De pågældende fik derfor opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2.

Nævnet udtalte i nogle af sagerne, at den generelle situation i Damaskus-området ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Nævnet udtalte endvidere, at de syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode. Nævnet udtalte samtidig, at myndighedernes krænkelser af menneskerettighederne er alvorlig, også i Damaskus, og vil kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, efter en konkret vurdering, men at krænkelserne ikke har et sådant niveau, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

Den alvorlige menneskeretlige situation i Syrien indgik således som et væsentligt element i grundlaget for nævnets afgørelser, som sammen med de individuelle forhold talte for, at klagerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Damaskus, Syrien. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter overgreb som følge af, at hun har forladt sin stilling som offentligt ansat uden at have fået tilladelse hertil. Klageren har endvidere henvist til de generelle forhold i Syrien som følge af krigen. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun siden [slutningen af] 1990 har arbejdet som statslig ansat. Inden klagerens udrejse af Syrien søgte klageren om at blive fritaget fra statslig tjeneste, hvilket hun blev meddelt afslag på. Herefter søgte klageren om at få et års orlov fra sin stilling som statslig ansat, hvilket hun tillige blev meddelt afslag på. Klageren fik efterfølgende tilladelse til at holde fri fra sit arbejde i en måned, hvorefter klageren udrejste legalt af Syrien. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund. Klageren er således en [midaldrende] enlig kvinde fra en forstad til Damaskus. Hun har siden 1990 været statslig ansat i kontoret [...]. Hun var almindelig administrativ kontormedarbejder. Hun forlod jobbet og udrejste, fordi vejen til arbejdspladsen var blevet for usikker på grund af kontrolposter, vejsidebomber og bombardementer. Endvidere var arbejdsmiljøet blevet dårligt – arbejdspladsen var blevet til en militær arbejdsplads, hvor halvdelen af kollegaerne gik i militæruniformer og skulle udføre militære opgaver. Over halvdelen af de administrative medarbejdere havde forladt arbejdspladsen, og hun fik selv afslag på at blive fritaget for tjeneste, ligesom hun fik afslag på orlov. Hun udrejste legalt med sit syriske pas, udstedt i 2011, og efter at have fået tilladelse til at holde fri i en måned. Flygtningenævnet finder efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra juni 2019, at det må lægges til grund, at klageren vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien, herunder om hvorfor hun

forlod arbejdspladsen, ligesom det må antages, at hun risikerer fængselsstraf herfor. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger m.v., finder Flygtninge-nævnet det sandsynliggjort, at klageren er i reel risiko for overgreb ved en tilbageven-den til Syrien som følge af, at hun under de angivne omstændigheder har forladt sit arbejde. Flygtningenævnet kan i den forbindelse ikke lægge vægt på eventuelle garan-tier vedrørende indrejsen fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler der- for klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at antage, at de syriske myndigheder i den anledning anser klageren for en modstander af styret og således tillægger hende en bestemt politisk holdning. Nævnet bemærker herved, at klageren har været ansat i stillingen siden 1990. Klageren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelo-vens § 7, stk. 1.” Syri/2019/35

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagerne er etniske arabere og sunni-muslimer fra en forstad, [...], til Damaskus, Syrien. Den mandlige klager har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at hans familie bliver slået ihjel som følge af krigen. Den mandlige klager frygter endvidere, at han vil blive slået ihjel af de syriske myndigheder, idet han er udeblevet fra genindkaldelse til militæret. Han har deltaget i demonstrationer, været tilbageholdt tre gange, og hver gang undergivet tortur. Endvidere har han nu to svigersønner, som er deserteret henholdsvis udeblevet fra militæret. Den kvindelige klager har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel som følge af krigen, samt at den mandlige klager vil blive tvangsrekrutteret til det syriske militær og straffet som følge af, at han er udrejst af Syrien. Flygtningenævnet bemærker, at klagerne såvel hver især som sammenholdt, har afgivet divergerende forklaringer om alle centrale dele af asylmotivet, og det i så massivt et omfang, at dette ikke kan forklares. Flygtninge-nævnet bemærker særskilt, at det er en manifest urigtig forklaring, at den mandlige klager – endog efter datterens og svigersønnens indrejse i Danmark – har forklaret, at svigersønnen er bortført, og at ingen ved, hvor han befinder sig. Der er således intet grundlag for at antage, at den mandlige klager har deltaget i demonstrationer, været tilbageholdt af myndighederne, eller været genindkaldt til militæret. Klagerne må såle-des anses for at have været en almindelig upolitisk familie, boende i et kvarter i Damas-kus. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at klagerne er sunni-musli-mer, at den mandlige klagers far stammer fra [...], og at familien er udrejst illegalt. Det må videre lægges til grund, at familien er blevet eksponeret i forhold til de syriske myndigheder som følge af artiklen i Berlingske, ligesom der er en risiko for, at familien vil blive eksponeret gennem den arabiske fjernsynsstation, Al-Arabiya. Uanset at den mandlige klager ikke har været politisk aktiv, vil han på grund af avisartiklen for de

syriske myndigheder fremstå som værende modstander af det syriske styre. Med den angivne baggrund og eksponering må det lægges til grund, at i hvert fald den mandlige klager vil blive tilbageholdt og afhørt nærmere om sin baggrund og eventuelle aktiviteter ved en tilbagevenden til Syrien. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer m.v., finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at den mandlige klager ved en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse som følge af, at de syriske myndigheder anser ham for politisk aktiv og modstander af styret (imputed political opinion). Flygtningenævnet kan i den forbindelse ikke lægge vægt på eventuelle garantier vedrørende indrejsen fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2019/33

Nævnet meddelte i **juni 2019** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og kristen. Klageren er født i [x], men opvokset i Damaskus, Syrien. Som asylmotiv har klageren under sin oprindelige asylsag henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold og at blive kidnappet. Klageren oplyste til støtte herfor, at der var bombardementer i Syrien, og at det ikke var sikkert at være i landet. Klageren oplyste videre, at hun ikke havde en fremtid i Syrien, fordi hun ikke kunne arbejde eller studere på et universitet grundet krigen. Klageren oplyste endelig, at hun havde hørt om andre i Syrien, der var blevet kidnappet, og hun frygtede derfor, at det samme kunne ske for hende. Udlændingestyrelsen fandt dengang, at den risiko, klageren befandt sig i, ikke havde baggrund i individuelle forhold, men alene kunne relateres til den generelle sikkerhedssituation i landet. Klageren blev herefter meddelt midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, idet det blev vurderet, at hun alene ved sin blotte tilstedeværelse i Syrien ville være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3, hvilken risiko havde baggrund i den særligt alvorlige situation i Syrien præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Efter sagens karakter finder Flygtningenævnet anledning til at gøre nogle indledende bemærkninger om sagens baggrund og de generelle forhold i Syrien. Om den generelle sikkerhedssituation i Damaskus i Syrien: I september 2013 besluttede Flygtningenævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at give opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Asylansøgere fra de pågældende områder i Syrien, der ikke har risikeret individuel forfølgelse eller overgreb, har herefter fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 – senere § 7, stk. 3 – med henvisning til de generelle forhold, forudsat der ikke har været grundlag for at udelukke dem. Den 27. februar 2019 udtalte Flygtningenævnets Koordinationsudvalg imidlertid bl.a., at antallet af kamphandlinger og civile tab i Syrien er begrænset geografisk, og at antal-

let er reduceret markant i forhold til tidligere, og at det var op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat er grundlag for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold. Udlændingestyrelsen traf herefter i bl.a. denne sag afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af en ændring i de generelle forhold. Sagen har været indbragt som én af seks prøvesager for Flygtningeævnet, hvor spørgsmålet er bl.a., om det på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold i Damaskus i Syrien fortsat er grundlag for at yde beskyttelse efter § 7, stk. 3. Det følger af forarbejderne til lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (midlertidig beskyttelse for visse udlændinge mv.), at en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, ikke vil skulle forlænges, hvis de forhold, der førte til tildelingen af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Det hedder nærmere i de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014) bl.a.: ”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK’s artikel 3. Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation. Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. ...” Det fremgår af lovforslaget endvidere bl.a.: ”Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er ... ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal ... ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningeævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK’s artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne

træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.” Af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) fremgår det, at en generel voldstilstand i et område normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af EMRK’s artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3 (sagen NA. mod Storbritannien af 17. juli 2008, jf. præmis 114). EMD udtalte i den forbindelse, at den kun vil anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området (jf. præmis 115). I sagen F. H. mod Sverige af 20. januar 2009 gentog EMD i præmis 90, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. EMD udtalte også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse i det pågældende område. I sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien af 28. juni 2011 fandt EMD, at en udsendelse af de pågældende, som var somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia ville udgøre en krænkelse af EMRK’s artikel 3. EMD udtalte bl.a., at den generelle vold i Mogadishu på tidspunktet for dommen havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Ved vurderingen af niveauet for den generelle vold lagde EMD vægt på bl.a., om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene. Efterfølgende i sagen K. A. B. mod Sverige af 5. september 2013 fandt EMD, at menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen i Mogadishu nu havde udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere var grund til at antage, at enhver i byen ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse. Dette uanset, at situation fortsat var alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig. Ved vurderingen lagde EMD navnlig vægt på, at den militante gruppe al-Shabaab ikke længere kontrollerede byen, at byen ikke længere var frontlinje eller udsat for bombardementer, og at antallet af civile ofre var faldet, jf. præmis 91. For så vidt angår den aktuelle situation i Damaskus i Syrien kan det efter baggrundsoplysningerne

lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 "Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus". På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et "military intelligence office" og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Det hører endelig med til vurderingen af den generelle sikkerhedssituation i Damaskus, at der visse andre steder i Syrien uden for Damaskus provinsen fortsat er en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsuplysningerne – der foruden den nævnte landerapport fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder – lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant. Når dette sammenholdes med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat "... kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse ...", og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK's artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Det er ifølge forarbejderne til udlændingelovens § 7, stk. 3, en forudsætning for at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt efter denne bestemmelse, at ændringerne i Damaskus ikke må antages at have en helt midlertidig karakter. Nævnet finder i denne sag – henset til vurderingen nedenfor – imidlertid ikke anledning til at tage stilling hertil. Det hører også med til vurderingen af den generelle sikkerhedssituation i Damaskus, at der er adskillige rapporteringer om alvorlige menneskerettighedskrænkelser fra de syriske myndigheders side, og at disse krænkelser finder sted i hele Syrien, herunder også i Damaskus. Menneskerettighedskrænkelserne rettes ifølge kilderne navnlig mod personer med en særlig risikoprofil, herunder personer der har unddraget sig militærtjeneste og lignende, eller personer (og disse personers familie) der enten er eller har været tilknyttet oprørsgrupper, eller som på anden vis må opfattes som værende i opposition til de syriske myndigheder. Også personer der kommer fra områder, der tidligere var kontrolleret af



oppositionen, kan være udsatte, ligesom personer der på grund af deres navn eller andet kan forveksles med eftersøgte personer kan være det. For personer med en sådan særlig risikoprofil er der efter baggrundsoplysningerne risiko for, at de vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders alvorlige overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger, vil sådanne personer kunne være i en situation, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, på grund af deres individuelle forhold. Det bør ved vurderingen heraf ligeledes indgå, at flere kilder oplyser, at myndighedernes vurderinger af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode. Myndighedernes krænkelser af menneskerettighederne også i Damaskus er således alvorlig og kan begrunde opholdstilladelse efter stk. 1 eller 2 på baggrund af en individuel vurdering, men krænkelserne har ikke et sådant niveau, at de i sig selv kan begrunde et generelt opholdsgrundlag efter udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. stk. 2. Om klagerens individuelle forhold: Det må efter oplysningerne i sagen lægges til grund, at ansøgeren er udrejst illegalt, eller at hun i hvert fald ikke vil være i stand til at dokumentere, at hun er udrejst legalt, og at hendes bror og svoger er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Udlændingestyrelsens landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”, at det siden begyndelsen af 2018 har tydet på, at det ikke i sig selv har konsekvenser for en tilbagevendende syrer, der ikke er i et modsætningsforhold til myndighederne, at vedkommende forlod landet under krigen. Det fremgår videre, at illegal udrejse af Syrien fortsat er strafbart, men ifølge et cirkulære udstedt i marts 2019 af de syriske myndigheder og kildeoplysninger skulle det i praksis ikke længere være et problem, idet man kan få sin situation afklaret ved en syrisk repræsentation i udlandet inden indrejsen i Syrien. Andre kilder peger imidlertid på, at man ikke kan stole på garantier udstedt af de syriske myndigheder. Henset til, at klageren vil indrejse som ung kvinde alene i Syrien, at hun nogen tid forud for udrejsen i en kort periode har opholdt sig i et konfliktområde i Syrien, hvor oprørsstyrker på tidspunktet for hendes ophold havde delvis kontrol med området, og at hun har nære familiemedlemmer i Danmark, som har opnået asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, finder nævnet efter en samlet vurdering, at der er en reel risiko for, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil blive tilbageholdt og afhørt. Når dette sammenholdes med det, der er anført ovenfor om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger, finder nævnet, at klageren er i risiko for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Syrien. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at meddele opholdstilladelse

efter § 7, stk. 1. Konklusion: Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2019/38

Flygtningenævnet traf i september 2019 afgørelse i en sag vedrørende en syrisk statsborger fra Damaskus, hvor nævnet bl.a. udtalte, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere var af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, og at der herefter ikke var grundlag for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet vurderede imidlertid, at der forelå individuelle forhold som kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og omgjorde derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nedenfor følger et resume af afgørelsen:

Nævnet meddelte i **september 2019** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 2015, og at Udlændingestyrelsen i 2016 meddelte vedkommende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I starten af 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse. Afgørelsen blev i forlængelse heraf indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Damaskus, Syrien. Som asylmotiv har klageren under sin oprindelige asylsag henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede fire unavngivne mænd, der ville have ham til at begå forsikringssvind. Klageren formodede, at disse mænd arbejdede for [A], der er medlem af den præsidentielle familie. Klageren henviste endvidere som asylmotiv til, at han frygtede at blive genindkaldt til militæret af de syriske myndigheder. Klageren henviste endelig som asylmotiv til, at han frygtede de generelle forhold i Syrien. Udlændingestyrelsen fandt dengang, at den risiko, klageren befandt sig i, ikke havde baggrund i individuelle forhold, men alene kunne relateres til den generelle sikkerhedssituation i landet. Klageren blev herefter meddelt midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, idet det blev vurderet, at han alene ved sin blotte tilstedeværelse i Syrien ville være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3, hvilken risiko havde baggrund i den særligt alvorlige situation i Syrien præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Ved partshøringssamtale [i foråret 2019] har klageren som asylmotiv henvist til, at han frygter, hvad der vil ske ham, idet han er udrejst af Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hans ægtefælle er blevet opsøgt seks til syv gange siden 2015 af en repræsentant fra myndighederne, der har spurgt efter klageren. Det kan efter baggrundoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikker-

hedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”. På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et ”military intelligence office” og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provinsen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundoplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. ”Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation”, Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og ”Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien”, Migrationsverket, fra 29. august 2019, lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK’s artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Afgørende for, om ansøgeren fortsat skal have ret til ophold i Danmark efter udlændingelovens § 7, er herefter, om ansøgeren nu har sandsynliggjort et behov for beskyttelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Der er i baggrundoplysningerne rapporteringer om alvorlige menneskerettighedskrænkelser fra de syriske myndigheders side, og om at disse krænkelser finder sted i hele Syrien, herunder også i Damaskus. Menneskerettighedskrænkelserne rettes ifølge kilderne navnlig mod personer med en særlig risikoprofil, herunder personer der har unddraget sig militærtjeneste og lignende, eller personer (og disse personers familie) der enten er eller har været til-

knyttet oprørsgrupper, eller som på anden vis må opfattes som værende i opposition til de syriske myndigheder. Også personer der kommer fra områder, der tidligere var kontrolleret af oppositionen, kan være udsatte, ligesom personer der på grund af deres navn eller andet kan forveksles med eftersøgte personer kan være det. For personer med en sådan særlig risikoprofil er der efter baggrundoplysningerne risiko for, at de vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien. Sådanne personer vil også henset til oplysningerne om de syriske myndigheders alvorlige overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger, kunne være i en situation, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, på grund af deres individuelle forhold. Af baggrundoplysningerne fremgår det også, at myndighedernes vurderinger af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed. Det fremgår af Udlændingestyrelsens landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”, at det siden begyndelsen af 2018 har tydet på, at det ikke i sig selv har konsekvenser for en tilbagevendende syrer, der ikke er i et modsætningsforhold til myndighederne, at vedkommende forlod landet under krigen. Nævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [foråret] 2016 og den påklagede afgørelse af [foråret] 2019, at det ikke kan lægges til grund, at klageren har en konflikt med fire personer i anledning af, at han har modsat sig at begå forsikringssvindel. Ansøgeren har derfor ikke på dette grundlag sandsynliggjort et beskyttelsesbehov omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren har forladt landet under krigen, kan efter det ovenfor anførte fra landerapporten fra februar 2019 føre til, at ansøgeren har sandsynliggjort et beskyttelsesbehov omfattet af de nævnte bestemmelser. Klageren har herudover gjort gældende, at han står i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder, fordi han er udeblevet fra sin genindkaldelse til militæret. Nævnet lægger til grund, at klageren, der er født i 1971 og nu er 48 år gammel, har aftjent værnepligt i Syrien, efter hans egne oplysninger i perioden 1995-1998. Det fremgår endvidere af referatet [fra sommeren] 2015 af klagerens oplysnings- og motivsamtale, at han under militærtjenesten var it-ansvarlig ved [...] og udelukkende varetog administrative opgaver. De første seks måneder af militærtjenesten modtog han militær grundtræning, og han har ud over våbentræningen som led i den militære grundtræning ikke båret, brugt eller trukket våben mod nogen. Nævnet lægger på baggrund af ansøgerens forklaring sammenholdt med de nedenfor nævnte baggrundoplysninger også til grund, at ansøgeren, som også anført i referatet af ansøgerens oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2015, er blevet genindkaldt til militærtjeneste, og at han som følge af sin udrejse af Syrien ikke er mødt frem hertil. Det anførte i Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2016 om de divergenser, der fremgår af ansøgerens forklaring om omstændighederne i forbindelse med genindkaldelsen, har ikke en sådan karakter, at de kan føre til en anden vurdering. Nævnet finder, at de foreliggende bag-

grundsoplysninger om genindkaldelse til militærtjeneste i Syrien ikke fremstår helt enydige, og det kan ikke – som anført af Udlændingestyrelsen - uden videre lægges til grund, at syriske mænd over 42 år ikke genindkaldes og fjernes fra reservelisten. Det fremgår således af baggrundsoplysninger om situationen i Syrien, herunder Udlændingestyrelsens rapport ”Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra oktober 2015 samt Udenrigsministeriets høringssvar af 1. juli 2016 vedrørende genindkaldelse til militærtjeneste, at de syriske myndigheder alene indkalder personer til militærtjeneste, hvis de er mellem 18 og 42 år gamle, idet to kilder i høringssvaret dog angiver at indkaldelse kan ske op til 45 års alderen. Det fremgår af andet og nyere baggrundsmateriale imidlertid tillige, at aldersgrænsen for militærtjeneste er blevet forhøjet fra de 42 år, og at det er muligt for mænd over 42 år at blive indkaldt til militærtjeneste, jf. rapport af 23. august 2016 fra Finnish Immigration Service: ”Syria: Military Service, National Defence Forces, Armed Groups Supporting Syrian Regime and Armed Opposition”, og Landinfos temanotat ”Syria: Reaksjoner mot desertører og personer som unndrar seg militærtjeneste” fra 3. januar 2018. Det hedder endvidere i Integrationsministeriets rapport fra august 2017: ”Syria Recruitment Practices in Government-controlled Areas and in Areas under Opposition Control, Involvement og Public Servants and Civilians in the Armed Conflict and Issues Related to Exiting Syria”, bl.a.: ”1.1.4.2. Recruitment of men above the age of 42. Regarding recruitment of those over the age of 42 to the Syrian army, several sources said that the age limit has been pushed to include men over the age of 42. Two sources noted that the military service age has been extended from 42 up to 50. Another source underlined that while the government continues to draft men between the ages of 18-42, the source had heard of men up to 50 years old being called up as reservists. Two other sources mentioned reports of men in their mid-forties being recruited. UNHCR asserted that reports of conscription of men over the age of 42 have generally involved qualified personnel with specific expertise and that it is unclear whether the age limit has been raised as part of a government policy or if it instead is happening on a case by case basis. According to UNHCR, as lower-level commanders have been given more authority due to increasing decentralization, it may be on a more local level that commanders have deviated from existing regulations regarding age limits. Similarly, Professor Bassem Al-Hassan said that the army commanders have adopted their own recruitment strategies resulting in unpredictable and chaotic recruitment patterns that in themselves constitute an exertion of pressure for potential reservists, according to the source. The source also noted that the authority to specify the age limit of men eligible for service in government forces has been entrusted to the provincial administration (‘Mohafaza’) and that any person above the age of 40 is considered eligible for military service. A major international non-governmental organization operating in Syria said that generally, the age limit of recruits to the army is 42. However, agreements that have been made in areas recently taken over by the government show that the age scope of people

recruited for the army has been widened to include men up until at least the age of 45. One source referred to reports of men up until the age of 52 being drafted in areas recently retaken by the government forces, for example in Aleppo where many men were immediately recruited to serve in the military. According to Christopher Kozak (ISW) the recruitment of persons over the age of 42 appears to be more uncommon. However, as the army has run out of skilled manpower, it has tapped into the older population.” Efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ”Syria: Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra februar 2015 og ”Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra oktober 2015, og senest pkt. 3.2.3. i ”Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien”, Migrationsverket, fra 29. august 2019, må det desuden lægges til grund, at militærtjeneste for den syriske hær kan indebære risiko for, at klageren vil blive tvunget til at deltage i alvorlige menneskerettighedsovertrædelser. Endvidere fremgår det blandt andet af Udenrigsministeriets notat af 15. januar 2014 vedrørende forholdene for aftjening af værnepligt i Syrien, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at syriske mænd, der aftjener deres værnepligt, kan komme ud for ordrer om at skyde på civile, samt at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, hvis vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Nævnet er ikke i besiddelse af baggrundsoplysninger, der kan danne grundlag for at sondre mellem værnepligtige og genindkaldte vedrørende disse spørgsmål. Med baggrund i ovenstående forhold og uanset oplysningerne om karakteren af ansøgerens tidligere militærtjeneste og hans aktuelle helbredsmæssige forhold består der en rimeligt begrundet tvivl om, hvorvidt klageren ved en tilbagevenden til Syrien på nuværende tidspunkt vil være i risiko for forfølgelse som følge af, at han har unddraget sig genindkaldelse til militæret. Klageren har herefter sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren meddeles herefter opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2019/45

Flygtningenævnet traf i december 2019 afgørelse i tre spontane asylsager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus-området. Nævnet fandt hverken grundlag for at give opholdstilladelse efter en individuel vurdering eller på grund af de generelle forhold. Nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afslag på asyl til de pågældende.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren

har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter den generelle situation i Syrien. Ansøgeren frygter endvidere, at hun som fraskilt kvinde med børn ikke har noget liv at vende tilbage til i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at der fortsat er krig i Syrien. Hun frygter, at børnene vil være i fare for at blive kidnappet og voldtaget. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ikke har nogen forsørgelsesmuligheder i Syrien. Afslutningsvist har ansøgeren oplyst, at hendes tidligere ægtefælle havde en konflikt med de syriske myndigheder, hvilket resulterede i, at ansøgeren blev opsøgt tre til fire gange med 10 til 15 dages mellemrum af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at både hendes bror og tidligere ægtefælle er flygtet fra Syrien i henholdsvis 2009 og 2013, fordi de kom i de syriske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet finder heller ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at hendes søster er blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder ved en kontrolpost [i slutningen af] 2019 efter at være vendt tilbage fra Tyrkiet, hvor hun har opholdt sig siden 2013 sammen med sin ægtefælle, der har unddraget sig militærtjeneste i Syrien. Det fremgår af akterne fra ansøgerens ægtefælles sag, at han [i foråret] 2013 fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi de syriske myndigheder mistænkte ham for at udleje huse og værelser i Damaskus til syriske flygtninge fra andre steder i landet. Både ansøgeren og ægtefællen har forklaret, at de syriske myndigheder opsøgte deres bopæl 3-4 gange efter ægtefællens udrejse [i begyndelsen af] 2013. Ansøgeren har forklaret, at myndighedspersonerne udspurgte hende om ægtefællens opholdssted, og hun svarede, at han var rejst ud af landet. Hun fik besked på, at hun skulle give dem besked, hvis hun fandt ud af, hvor han var. Da ansøgeren [i foråret] 2013 fik udstedt pas, blev hun igen spurgt, hvor hendes ægtefælle var, men ikke om yderligere. Hun blev senest opsøgt [i foråret] 2013, og hun oplevede ikke problemer med myndighederne frem til udrejsen [i efteråret] 2013. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hun ikke oplevede problemer med myndighederne på grund af sin ægtefælles eller sin brors aktiviteter, da hun i 2014 vendte tilbage til Damaskus og opholdt sig der hos sin familie i ca. 2 måneder. Hun var i den forbindelse i kontakt med myndighederne, da hun skulle have udstedt udrejsepapirer, fordi den oprindelige tilladelse var udløbet. Endelig har ansøgeren forklaret, at hendes ægtefælle i 2017 har været tilbage i Syrien i [en by], hvor han kontaktede hende og spurgte, om hun ville rejse tilbage til Syrien og bo sammen med ham der, hvilket hun dog nægtede. Denne forklaring støttes af de foreliggende akter fra ægtefællens sager, hvorefter han har været udrejst fra Danmark i en længere periode fra [slutningen af] 2016 og herunder ifølge sine egne oplysninger har været i [en by] i Syrien. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren ikke personligt er i et modsætningsforhold til myndighederne. Hun er således aldrig blev udspurgt af myndighederne vedrørende hendes brors flugt, og ved de lejligheder, hvor myndighederne opsøgte hendes bopæl på grund af ægtefællens flugt i 2013, er hun ikke blevet udsat for overgreb eller



trusler fra myndighedernes side. Hun blev heller ikke i forbindelse med sit ophold på et par måneder i Damaskus i 2014 afhørt om disse forhold, selv om hun faktisk havde kontakt med myndighederne om udstedelse af udrejsedokumenter til hende og ægtefællens børn. Ansøgerens fraskilte ægtefælle har endvidere i 2017 været tilbage i Syrien. Nævnet finder som følge heraf ikke, at ansøgeren vil være i risiko for nu at blive afhørt og udsat for overgreb som følge af sin fraskilte ægtefælles forhold. Den omstændighed, at ansøgerens søster efter det oplyste er blevet tilbageholdt ved en kontrolpost [i slutningen af] 2019, kan efter de foreliggende oplysninger om søsterens forhold ikke medføre en anden vurdering. Det beror desuden alene på ansøgerens generelle formodning, at hendes børn ved en tilbagevenden til Damaskus vil være i fare for at blive kidnappet eller voldtaget, og den omstændighed, at ansøgeren som fraskilt kvinde vil have vanskeligt ved at forsørge sine fire mindreårige børn ved en tilbagevenden til Damaskus, udgør socioøkonomiske forhold, der ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har nære familiemedlemmer i Damaskus. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, fra de syriske myndigheders side på grund af sin brors eller sin tidligere ægtefælles aktiviteter. Det kan efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”. På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et ”military intelligence office” og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provinsen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. ”Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation”, Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og ”Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien”, Migrationsverket, fra 29. august 2019 og Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober



2019, ”Syria – Issues Regarding Military Service” lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK’s artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/58

Nævnet stadfæstede i **december 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes daværende ægtefælle blev slået ihjel [dato i foråret] 2012 af ukendte personer. Ansøgeren frygter, at hun ligeledes vil blive slået ihjel af de ukendte personer. Flygtningenævnet kan lægge den forklaring, som ansøgeren har afgivet under samtalen med Udlændingestyrelsen [dato i foråret] 2019, til grund, herunder at hendes ægtefælle, der var taxachauffør, blev dræbt af ukendte gerningsmænd i Damaskus [dato i vinteren] 2012. For nævnet har ansøgeren forklaret, at hun ikke opsøgte politiet i anledning af ægtefællens død. Det kan nævnet ikke lægge til grund, da det er i modstrid med det tidligere oplyste. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at familiens hjem skulle være blevet opsøgt 10 dage efter drabet af bevæbnede mænd. Ansøgerens forklaring herom er udbyggende og til dels divergerende i forhold til den tidligere forklaring, og hun har ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for baggrunden herfor. Det fremgår af ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen [dato i foråret] 2019, og som hun har gentaget for nævnet, at ansøgeren ikke ved, hvem der stod bag drabet på ægtefællen. Ansøgeren har videre til Udlændingestyrelsen og nævnet forklaret, at hun efter sin flugt har været indrejst i Syrien for at få et pas, som er udstedt [dato i sommeren] 2013. Det fremgår af stempler i hendes pas, at hun har været inde og ude af Syrien henholdsvis [dato i sommeren] 2013, [dato i vinteren], [dato i sommeren] og [dato i sommeren] 2014. Ansøgeren har i tilknytning hertil for nævnet forklaret, at hun godt kunne rejse ind i Syrien efter udste-

delsen af passet, da hun i den forbindelse konstaterede, at hun ikke var efterstræbt af myndighederne. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren ikke kan anses for at være i individuel og konkret fare for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på grund af drabet på ægtefællen for mere end 7 år siden, hverken fra myndighedernes eller andres side. Det fremgår af ansøgerens brors akter, at han ved Flygtningenævnets afgørelse af [dato i foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi han ikke ønskede at aftjene værnepligt, og han var på det tidspunkt kommet i den værnepligtige alder. Det fremgår af afgørelsen, at broren indrejste i Danmark [dato i sommeren] 2015, og at baggrunden var de generelle forhold på grund af krigen i Syrien. Det er oplyst, at ansøgerens forældre, fire søstre og en yderligere bror alle har opholdstilladelse i Danmark, og ansøgeren har forklaret, at de udrejste fordi familien følte sig truet af alawitterne i deres område. Det kan efter de foreliggende oplysninger ikke lægges til grund, at ansøgerens bror eller familie i øvrigt må anses for særlig profilerede i forhold til de syriske myndigheder. Nævnet finder derfor på baggrund af bl.a. oplysningerne i Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, ”Syria – Issues Regarding Military Service” sammenholdt med det i øvrigt oplyste, at ansøgeren ikke vil være i risiko for at blive afhørt og i den forbindelse blive udsat for overgreb fra de syriske myndigheders side, hvis hun vender tilbage til Syrien. Den omstændighed, at hun er en enlig kvinde med behov for medicin og behandling af sygdommen lupus, og at hun ikke har familie eller et sted at opholde sig ved en tilbagevenden, udgør socioøkonomiske forhold, som ikke er asylbegrunderende. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, fra de syriske myndigheder på grund af sin brors forhold. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens hjemområde er Damaskus, idet hun er født og opvokset der, indtil hun som ca. 20-årig flyttede til Al Hajar al-Aswad for at bo sammen med sin ægtefælle og hans familie, hvor hun opholdt sig frem til ca. 15 dage efter hans død. Det kan efter baggrundoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”. På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et ”military intelligence office” og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder

har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afvægede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provinsen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsuplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. ”Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation”, Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og ”Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien”, Migrationsverket, fra 29. august 2019 og Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, ”Syria – Issues Regarding Military Service” lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK’s artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2019/60

Flygtningesnævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde i december 2019 afgørelserne og udtalte bl.a., at det forsigtighedsprincip, der kom til udtryk i nævnets praksis i prøvesagerne fra juni 2019 og siden, fortsat skal finde anvendelse ved behandlingen af sager med syriske statsborgere. Princippet er formuleret således:

*”De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode.”*

Udvalget udtalte endvidere, at indrejserisikoen i Syrien er en integreret del af risikovurderingen i hver enkelt sag, og at der efter omstændighederne kan være anledning til explicit at forholde sig hertil.

## Kapitel 13

### Statistik

#### 13.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2019

Flygtningenævnet har i 2019 afholdt 638 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.726 personsager.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2019 og 2018 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

**Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper**

	2018	2019
Nye spontansager	1.912	1.264
Genoptagede spontansager	52	48
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	113	298
Bortfaldssager	6	26
Udsendelsessager	28	57
Statusændringssager	63	33
<b>I alt</b>	<b>2.174</b>	<b>1.726</b>

Note: Hertil kommer i alt 453 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger. Se nærmere herom i afsnit 13.3.

#### 13.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2019 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

**Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform**

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.220	1	4	39	1.264
Genoptagede spontansager	46	0	0	2	48
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	296	2	0	0	298
Bortfaldssager	15	11	0	0	26
Udsendelsessager	57	0	0	0	57
Statusændringssager	21	10	0	2	33
<b>I alt</b>	<b>1.655</b>	<b>24</b>	<b>4</b>	<b>43</b>	<b>1.726</b>

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

### 13.3 Sager afsluttet uden afgørelse

I 2019 blev i alt 453 personsager afsluttet uden en afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

### 13.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2019 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 65 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, andre statsløse og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres nationalitet.

Tablet 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nævnets afgørelser i spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

**Tablet 3. Nationalitetsfordelingen i nye, afgjorte spontansager for de 10 største nationaliteter**

Lande	Personer	Lande	Personer
Afghanistan	237	Georgien	49
Iran	174	Rusland	44
Irak	138	Nigeria	28
Ukendt	88	Ukraine	24
Somalia	71	Øvrige lande	342
Statsløs	69	I alt	1.264

### 13.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager

I 2019 er der blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 15 % af de personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2019.

Tabel 4 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over henholdsvis omgørelses- og afslagsprocenten i nye spontansager for de 10 største nationaliteter.

**Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2019 for de 10 største nationaliteter**

Lande	Personer	Afslag efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter
		§ 7	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2
		%	%	%
Afghanistan	237	72	5	23
Iran	174	60	38	2
Irak	138	99	0	1
Ukendt	88	100	0	0
Somalia	71	98	1	1
Statsløs	69	99	1	0
Georgien	49	100	0	0
Rusland	44	90	5	5
Nigeria	28	96	4	0
Ukraine	24	87	13	0
Øvrige lande	342	87	9	4
<b>I alt</b>	<b>1.264</b>	<b>85</b>	<b>9</b>	<b>6</b>

### 13.6 Genoptagede spontansager

Genoptagede spontansager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på asyl, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Tabel 5 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager.

**Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager**

Lande	Personer	Afslag efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter
		§ 7	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2
		%	%	%
Afghanistan	9	89	0	11
Irak	1	100	0	0
Iran	32	66	22	12
Nigeria	1	0	100	0
Statsløs	2	100	0	0
Syrien	2	0	100	0
Uganda	1	100	0	0
<b>I alt</b>	<b>48</b>	<b>69</b>	<b>21</b>	<b>10</b>

Som det fremgår af tabellen, er der blevet meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændingeloven i 31 % af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser i forhold til andelen i nye spontansager skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet har i 2019 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 289 personsager. Heraf er 78 sager blevet genoptaget, mens der i 122 sager er blevet meddelt afslag på genoptagelse. I 42 sager har nævnet afvist at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig er 44 sager blevet genoptaget og hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen, og 3 anmodninger om genoptagelse er afsluttet uden afgørelse på grund af frafald.

### 13.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2019 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 84 % af sagerne og omgjort 16 % (omfatter både nye spontansager og genoptagede spontansager). Til sammenligning var den samlede omgørelsesprocent 17 % i 2018 og 19 % i 2017.

### **13.8 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager**

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2019 var 367 dage.

Den forhøjede sagsbehandlingstid skyldes blandt andet det meget store indrejsetal i 2015 og 1. halvår af 2016, som har medført, at nævnet i de første tre kvartaler af 2017 har modtaget væsentlig flere sager fra Udlændingestyrelsen, end nævnet har kunnet nå at afgøre. Antallet af verserende spontansager er derfor steget fra 1.331 ultimo 2016 til 3.330 i august 2017.

Sagstilgangen er herefter faldet væsentligt. Da nævnet siden 2017 har afviklet det maksimalt mulige antal nævnsmøder inden for de eksisterende rammer, er antallet af verserende sager faldet, så der ultimo 2019 verserede 596 spontansager for nævnet. Sagsbehandlingstiden er derfor faldet i løbet af 2019, således at sager afgjort i januar 2019 havde en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 435 dage, mens sager afgjort i december 2019 havde en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 211 dage.

### **13.9 Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager**

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.



**Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager**

Lande	Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager			Bortfaldssager		Udsendelsessager	
	Personer	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse
Afghanistan	23	7	7	2	0	6	1
Algeriet	1	0	0	0	0	1	0
Azerbajdzhan	1	0	0	0	0	1	0
Bosnien-Hercegovina	1	1	0	0	0	0	0
Colombia	1	0	0	0	0	1	0
DR Congo	6	3	2	0	0	1	0
Egypten	8	8	0	0	0	0	0
Eritrea	3	0	0	0	0	1	2
Etiopien	1	0	1	0	0	0	0
Indonesien	1	0	0	1	0	0	0
Irak	27	6	2	14	1	4	0
Iran	28	12	7	2	1	4	2
Kina	1	0	0	1	0	0	0
Kosovo	2	0	0	1	0	1	0
Kuwait	1	0	1	0	0	0	0
Libyen	1	0	0	0	0	1	0
Montenegro	1	0	0	1	0	0	0
Rusland	12	2	9	0	0	1	0
Somalia	211	142	63	0	1	5	0
Sri Lanka	1	0	0	1	0	0	0
Statsløs	8	5	1	0	0	1	1
Statsløs Palæstinenser	2	0	0	0	0	0	2
Sudan	1	0	0	0	0	1	0
Syrien	38	9	10	0	0	12	7
Ukraine	1	0	0	0	0	1	0
<b>I alt</b>	<b>381</b>	<b>195</b>	<b>103</b>	<b>23</b>	<b>3</b>	<b>42</b>	<b>15</b>

Som det fremgår af tabellen, har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse på grund af de generelle forhold i Somalia. Der henvises til afsnit 2.6 og 6.3 for en beskrivelse af sagerne og den generelle behandling af inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager.

### 13.10 Dublinsager

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 235 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 167 sager, omgjort 12 sager, hjemvist 2 sager, afvist 6 sager, mens 48 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2019 18 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 37 hverdage.

**Tablet 7. De 10 største modtagerlande i Dublinsager**

Modtagerland	Personer
Italien	46
Tyskland	40
Sverige	23
Frankrig	21
Spanien	20
Polen	20
Nederlandene	13
Schweiz	11
Slovakiet	8
Tjekkiet	6
Øvrige lande	27
I alt	235

### 13.11 Statusændringssager

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 56 personsager vedrørende statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 24 sager og omgjort 9 sager. Derudover har nævnet hjemvist 17 sager, mens 6 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

### 13.12 § 29 b-sager

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 46 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået

beskyttelse i et andet land omfattet af Dublin-forordningen. Nævnet har i 27 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og omgjort 11 sager. Derudover er 8 sager blevet afsluttet uden afgørelse, idet klageren i 4 sager var forsvundet, mens i 4 sager blev klagen frafaldet.

### **13.13 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere**

#### **13.13.1 Aldersklagesager**

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 43 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 23 sager, derudover blev 20 sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren i 19 af sagerne var forsvundet, mens klageren i 1 sag var udrejst.

#### **13.13.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere**

Nævnet har i 2019 ikke truffet afgørelse vedrørende klager over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 21 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 12 sager. Derudover er 9 blevet sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet.

#### **13.13.3 Ledsagesager**

Nævnet har i 2019 ikke truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

### **13.14 Andre sager**

#### **13.14.1 Identitetsklager**

Nævnet har i 2019 truffet afgørelse i 1 personsag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2, eller 3. Nævnet har i den ene sag stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

#### **13.14.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse**

Nævnet har i 2019 ikke truffet afgørelse i vedrørende klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse.

### **13.14.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse**

Nævnet har i 2019 afsluttet 1 personsag vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse, sagen blev afsluttet uden afgørelse idet klagen frafaldt.

### **13.14.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge**

Nævnet har i 2019 afsluttet 2 personsager vedrørende klager over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge, begge sager blev afsluttet uden afgørelse idet klagerne blev frafaldet.



## Bilag 1

### Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

#### Kapitel I

#### *Almindelige bestemmelser*

#### Artikel I

#### *Bestemmelse af udtrykket flygtning*

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

### Artikel 31

#### *Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet*

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

### Artikel 32

#### *Udvisning*

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

### Artikel 33

#### *Forbud mod udvisning eller afvisning*

1. Ingen kontraherende stat må på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.



## Bilag 2

### Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

#### Artikel I

##### *Almindelig bestemmelse*

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel I B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel I B (2).

## Bilag 3

### Uddrag af andre særligt relevante konventioner

*Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention*

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

*Uddrag af 6. tillægsprotokol*

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

*Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf*

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refouler») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

*Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder*

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

*Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder*

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimi-

nation imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

...

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

...”

*Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)*

#### Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

#### Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights

conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;

(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;

(d) The right to liberty and security of person;

(e) The right to equal protection under the law;

(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;

(h) The right to just and favourable conditions of work.

*Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder*

#### Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik

herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

#### Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

#### Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instru-

menter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

#### Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

- (a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;
- (b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

*Uddrag af Børnekomitéens General  
Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)*

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations

## Bilag 4

### Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019

#### Kapitel 1 Udlændinges Indrejse og ophold

...

**§ 7.** Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

*Stk. 2.* Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.

*Stk. 3.* I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

*Stk. 4.* Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

**§ 8.** Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

*Stk. 2.* Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

*Stk. 3.* Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

*Stk. 4.* Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

*Stk. 5.* Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

*Stk. 6.* Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

**§ 9 b.** Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

*Stk. 2.* Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

*Stk. 3.* Helbredsbetings opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

**§ 9 c.** Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-42, finder tilsvarende anvendelse.

*Stk. 2.* Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

*Stk. 3.* Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

[...]

...

**§ 10.** En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flytningekonventionen af 28. juli 1951.

*Stk. 2.* En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådommelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som ønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

*Stk. 3.* En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

*Stk. 4.* En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

*Stk. 5.* En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

*Stk. 6.* En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

**§ 11.** Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

*Stk. 2.* En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19 og § 19 a, stk. 2. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse

om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

[...]

...

**§ 12.** Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

...

### Kapitel 3

#### *Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser*

**§ 17.** En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

*Stk. 2.* Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

*Stk. 3.* Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.

*Stk. 4.* En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

*Stk. 5.* Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 11, og stk. 3, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 11, og § 9 n, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 2.

**§ 17 a.** Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,

2) § 9 b,

3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,

4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,

5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,

6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller

7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

*Stk. 2.* Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

*Stk. 4.* Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,

2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller

3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

*Stk. 5.* Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

*Stk. 6.* En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.



...

**§ 18 a.** En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

*Stk. 2.* En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frataget ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

*Stk. 3.* Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

**§ 19.** En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

*Stk. 2.* En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,

2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,

3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller

4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

*Stk. 3.* En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

*Stk. 4.* En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

[...]

*Stk. 11.* Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

**§ 19 a.** Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

*Stk. 2.* Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

**§ 20.** Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

...

### Kapitel 3 a

*Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden*

**§ 21 b.** En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne,

kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

*Stk. 2.* Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

*Stk. 3.* Følgelig der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

*Stk. 4.* Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

**§ 22.** En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, §§ 243-246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, § 276 a, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

**§ 23.** En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

**§ 24.** Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

**§ 24 a.** Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
- 6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

**§ 25.** En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

**§ 25 a.** En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
- 4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og fratager en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 11. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

**§ 25 b.** En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

**§ 25 c.** En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 266, 266 a eller 266 b.

**§ 26.** Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredtstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

**§ 26 a.** Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

**§ 26 b.** For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

**§ 27.** De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

*Stk. 2.* For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

*Stk. 3.* Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

*Stk. 4.* Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

*Stk. 5.* Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

#### Kapitel 5 a

##### *Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen*

**§ 29 a.** En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

*Stk. 2.* Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

#### Kapitel 5 b

##### *Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7*

**§ 29 b.** En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

...

#### Kapitel 6

##### *Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning*

**§ 30.** En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

*Stk. 2.* Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsten. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler herom.

*Stk. 3.* Drager politiet omsorg for udrejsten, og gennemføres udrejsten med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

*Stk. 4.* Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtingenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

...

**§ 31.** En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

*Stk. 2.* En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbyrdelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

**§ 32.** En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

*Stk. 2.* Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for

5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

*Stk. 3.* Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

*Stk. 4.* Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1

(tredjelandssstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

*Stk. 5.* Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 kan meddeles af kortere varighed, hvis et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

*Stk. 6.* Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

*Stk. 7.* Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

*Stk. 8.* Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

*Stk. 9.* En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger.

Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

*Stk. 10.* En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet

bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

*Stk. 11.* Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

*Stk. 12.* En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udreisen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

**§ 32 a.** Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

**§ 32 b.** En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

**§ 33.** Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

*Stk. 2.* I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

*Stk. 3.* Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

*Stk. 4.* En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

*Stk. 5.* Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4 og 5, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

*Stk. 6.* Hvis en afgørelse truffet af Udlændigestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

*Stk. 7.* En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

*Stk. 8.* En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse af en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

*Stk. 9.* Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

*Stk. 10.* Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

*Stk. 11.* Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

*Stk. 12.* Påklager en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

*Stk. 13.* Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

*Stk. 14.* Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

*Stk. 15.* Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

...

**§ 33 b.** En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

*Stk. 2.* Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

...

## Kapitel 7

### *Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.*

...

**§ 40.** En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

*Stk. 2.* Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

*Stk. 3.* Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-8 og 11, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

*Stk. 4.* Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

*Stk. 5.* En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om

Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

*Stk. 6.* Drager politiet omsorg for en udlændingens udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejse i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

*Stk. 7.* Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

*Stk. 8.* Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

*Stk. 9.* Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

*Stk. 10.* Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

*Stk. 11.* Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

*Stk. 12.* Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

...

#### Kapitel 7 a

##### *Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.*

**§ 45 a.** Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningeåbnet og Udlændingåbnet, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

*Stk. 2.* Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningeåbnet og Udlændingåbnet, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

*Stk. 3.* Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

*Stk. 4.* Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningeåbnet og Udlændingåbnet, jf. § 46 c, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

**§ 45 b.** Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

*Stk. 2.* Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

**§ 45 c.** Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningeåbnet og Udlændingåbnet, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter



denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

*Stk. 2.* De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

*Stk. 3.* De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

## Kapitel 7 b

### *Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.*

**§ 45 d.** Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

*Stk. 2.* Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

*Stk. 3.* Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

*Stk. 4.* § 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

**§ 45 e.** Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

*Stk. 2.* Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

*Stk. 3.* Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

*Stk. 4.* Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

**§ 45 f.** Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

*Stk. 2.* Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

*Stk. 3.* Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

*Stk. 4.* Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

**§ 45 g.** Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

*Stk. 2.* Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres

**§ 45 h.** Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

*Stk. 2.* Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

*Stk. 3.* Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

*Stk. 4.* Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

**§ 45 i.** Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

**§ 45 j.** Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

**§ 45 k.** Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

*Stk. 2.* Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

## Kapitel 8

### *Kompetence- og klage regler m.v.*

**§ 46.** Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

*Stk. 2.* Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

*Stk. 3.* Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

*Stk. 4.* Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

*Stk. 5.* Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

*Stk. 6.* Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

**§ 46 a.** Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf.

stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

*Stk. 2.* Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2, 4 og 5.

*Stk. 3.* Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

*Stk. 4.* Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

*Stk. 5.* Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

*Stk. 6.* Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

*Stk. 7.* En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

*Stk. 8.* Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

*Stk. 9.* Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan ikke påklages.

*Stk. 10.* Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9, kan ikke påklages.

**§ 46 b.** Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

...

**§ 46 g.** Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

*Stk. 2.* En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

**§ 46 h.** Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

**§ 48 a.** Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

*Stk. 2.* Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

*Stk. 3.* Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og

integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

...

**§ 48 e.** Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfoto og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

*Stk. 2.* Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

*Stk. 3.* Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger.

Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

*Stk. 4.* Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

**§ 49.** Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

*Stk. 2.* Trafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

*Stk. 3.* I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

**§ 49 a.** Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

**§ 49 b.** Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

*Stk. 2.* I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

**§ 50.** Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

*Stk. 2.* Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

*Stk. 3.* Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

**§ 50 a.** Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmaessige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

*Stk. 2.* Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmaessige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikkes en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes

ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

**§ 53.** Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

*Stk. 2.* Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

*Stk. 3.* Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

*Stk. 4.* Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

*Stk. 5.* Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

*Stk. 6.* Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-14.

*Stk. 7.* Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

*Stk. 8.* Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

*Stk. 9.* Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

*Stk. 10.* Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

*Stk. 11.* Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

*Stk. 12.* Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

*Stk. 13.* Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

*Stk. 14.* Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

*Stk. 15.* Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

*Stk. 16.* Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

**§ 53 a.** For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

*Stk. 2.* Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

*Stk. 3.* Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

*Stk. 4.* Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelse for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

**§ 53 b.** Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

*Stk. 2.* Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

*Stk. 3.* Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

**§ 53 c.** Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

**§ 54.** Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

*Stk. 2.* Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

**§ 55.** Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan. *Stk. 2.* Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

*Stk. 3.* Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

*Stk. 4.* Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagesesvis

gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

*Stk. 5.* Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

**§ 56.** Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-14.

*Stk. 2.* Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

*Stk. 3.* Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

*Stk. 4.* Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,

2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),

3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,

4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller

5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

*Stk. 5.* Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

*Stk. 6.* Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

*Stk. 7.* Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

*Stk. 8.* Nævnets afgørelser er endelige.

*Stk. 9.* Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

...

**§ 58.** Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 6, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

**§ 58 a.** Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

...

LOV nr. 1057 af 24/10/2019

## Lov om ændring af lov om dansk indfødsret og udlændingeloven

(Fratagelse af statsborgerskab fra fremmedkrigere m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

### § 1

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1735 af 27. december 2018 og § 2 i lov nr. 173 af 27. februar 2019, foretages følgende ændringer:

...

### § 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, lov nr. 738 af 8. juni 2018 og § 1 i lov nr. 174 af 27. februar 2019, foretages følgende ændringer:

...

2. I § 45 j, 1. pkt., indsættes efter »§ 45 e, stk. 2, 2. pkt.«: », og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret.«

...

### § 3

*Stk. 1.* Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

*Stk. 2.* Loven ophæves den 1. juli 2021, medmindre andet bestemmes inden denne dato.

*Stk. 3.* Lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.

*Stk. 4.* Der kan ved fratagelse efter § 8 B, stk. 3, i lov om dansk indfødsret som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, lægges vægt på handlinger, der er begået forud for lovens ikrafttræden, i det omfang handlingerne kunne føre til frakendelse efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, da handlingerne blev foretaget. Indrejse uden tilladelse i et område omfattet af straffelovens § 114 j, stk. 3, som er foretaget forud for lovens ikrafttræden, kan dog ikke i sig selv begrunde en fratagelse efter § 8 B, stk. 3, i lov om dansk indfødsret som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1.

### § 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Givet i Fredericia, den 24. oktober 2019

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mattias Tesfaye



LOV nr. 349 af 02/04/2020

## Lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven

(Skærpet straf for lovovertrædelser med baggrund i eller sammenhæng med covid-19 og blokering af hjemmesider, hvorfra der begås visse lovovertrædelser, som har baggrund i eller sammenhæng med covid-19)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

### § 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 976 af 17. september 2019, som ændret ved lov nr. 1425 af 17. december 2019, lov nr. 1426 af 17. december 2019 og § 3 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

...

### § 2

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 938 af 10. september 2019, foretages følgende ændringer:

...

### § 3

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som ændret senest ved lov nr. 1591 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 22 indsættes som nr. 9:

»9) udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf, der er fastsat efter straffelovens § 81 d.«

### § 4

*Stk. 1.* Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

*Stk. 2.* Lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.

*Stk. 3.* Justitsministeren fremsætter senest den 30. november 2020 forslag om revision af de ved denne lov affattede bestemmelser.

*Stk. 4.* Straffelovens § 81 d som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, retsplejelovens § 791 d, stk. 1, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1, retsplejelovens § 791 d, stk. 6, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, og udlændingelovens § 22, nr. 9, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, ophæves den 1. marts 2021.

Givet på Fredensborg Slot, den 2. april 2020

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Nick Hækkerup

## Bilag 5

### Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

#### Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

#### Kapitel 1

##### *Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne*

##### *Sammensætning og organisation*

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

*Stk. 2.* Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

##### *Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet*

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

*Stk. 2.* Beskikkelsen beslutes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

*Stk. 3.* Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

*Stk. 4.* Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

#### *Valg af formand*

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

#### *Ad hoc-beskikkelse og substitution*

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

## Kapitel 2

### *Flygtningenævnets kompetence*

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

*Stk. 2.* Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

### Kapitel 3

#### *Flygtningenævnets virksomhed*

##### *Flygtningenævnets formand*

**§ 10.** Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

*Stk. 2.* Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

*Stk. 3.* Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

**§ 11.** Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

**§ 12.** Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

##### *Flygtningenævnets formandskab*

**§ 13.** Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

**§ 14.** Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

**§ 15.** Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

**§ 16.** Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

##### *Flygtningenævnets koordinationsudvalg*

**§ 17.** Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagerens godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

#### *Flygtningenævnets Sekretariat*

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

*Stk. 2.* Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

*Stk. 3.* Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringsystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

*Stk. 4.* Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

*Stk. 5.* Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

*Stk. 6.* Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

*Stk. 2.* Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævns baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævns hjemmeside [www.fl.n.dk](http://www.fl.n.dk) med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

*Stk. 2.* Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

*Stk. 3.* Sekretariatet bistår Flygtningenævns formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævns virksomhed, jf. § 16.

#### *Advokatbistand*

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

*Stk. 2.* I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

*Stk. 3.* Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævns behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

*Stk. 2.* Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

*Stk. 3.* I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

*Stk. 4.* I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

**§ 30.** Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

**§ 31.** Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

#### *Nævnsbehandling*

**§ 32.** Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

*Stk. 2.* Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

**§ 33.** Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

*Stk. 2.* Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

**§ 34.** Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

*Stk. 2.* Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

*Stk. 3.* Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

*Stk. 4.* Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

*Stk. 5.* Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

*Stk. 6.* Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

*Stk. 2.* Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

*Stk. 2.* Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

*Stk. 3.* Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

*Stk. 2.* Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

*Stk. 3.* Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt fluglalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

*Stk. 4.* Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.



§ 41. Umiddelbart efter voterings afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførelse, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voterings afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

*Stk. 2.* En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voterings afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

*Stk. 3.* I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voterings afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

*Stk. 2.* Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

#### *Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen*

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

*Stk. 2.* Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

*Stk. 3.* Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

*Stk. 4.* Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

*Stk. 5.* Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

*Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land*

**§ 47.** Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

*Stk. 2.* Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

*Stk. 3.* Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

*Stk. 4.* Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

*Stk. 5.* Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

*Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3*

**§ 48.** Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

*Stk. 2.* Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

*Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8*

**§ 49.** Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

*Stk. 2.* Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

*Stk. 3.* Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

#### *Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3*

**§ 50.** Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

*Stk. 2.* Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

*Stk. 3.* Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

#### *Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passers*

**§ 51.** Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passers vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

*Stk. 2.* Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

*Stk. 3.* Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

#### *Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren*

**§ 52.** Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

*Stk. 2.* Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

*Stk. 3.* Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

#### *Genoptagelse*

**§ 53.** Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

*Stk. 2.* I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
- 3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 4) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

#### Kapitel 4

##### *Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b*

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

#### Kapitel 5

##### *Forskellige bestemmelser*

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

*Flygtningenævnet, den 29. maj 2017*

BLOCH ANDERSEN

/ Anne-Lise Ulf Schilling

# FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2019.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2019 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 1.578 asylsager fra 65 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Iran, Irak og Somalia, statsløse samt personer af ukendt nationalitet, hvoraf hovedparten har oplyst at være statsløse fra Kuwait.

For så vidt angår sager indbragt for FN's komitéer (Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen, Kvindekomitéen og Børnekomitéen), er alle de sager, som komitéerne har afsluttet i 2019, gennemgået, og sagsforløbet og komitéernes udtalelser i de sager, hvor komitéerne har udtalt kritik, er gengivet.

## | FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat  
Adelgade 11-13  
1304 København K



9 788791 763328